70

قوله تعالیٰ فاعتبروا یا اولی الابصار

رجسٹری شدہ

بالاہتمام

قصص المحسنین

مصنفہ

مولوی عبد الستار صاحب مرحوم

ملنے کا پتہ

مولوی محمد معظم تاجر کتب لاہور کشمیری بازار

Price Copy 4000 Rs.3-0-0

یا فتاح

15264

بسم اللہ الرحمن الرحیم

حمد باری تعالیٰ

بولے توں سب صفتاں واسائیں
دں پاک منزّہ مالک کل ملکاں دا
وچوں زندہ کڈھے پتھر وچوں پانی
ملائے انسان حیواناں دھرتی امبر پائے
ستے اوہ بدل بھیجے خوش برسات لیاوے
ر ہر قسماں پیدا ہوئے سبزی عجب پیاری
دو دیوے آسماناں اُتے گھم گھم چانن لاون
جاویں وکھن پورب جاوے مشرق مغرب تائیں
لکھی ہزاراں خلقاں عالم حد حساب نہ آوے
زاہد عابد فاجر فاسق نافرماناں والے
اناں عملاں بابوں جیکر اوہ گھٹ رزق پہنچاندا
ہر ہر خوش تصویر مصوّر عجب عجب بنائی
خاک اُتے خوش قدرت دا روشن حسن چڑھایا
جدا جدا ہر نقش عجائب صورت جن بشر دی
ہر ہر شمع تجلی کولوں ظاہر چمک دکھائے
جدا جدا تصویراں ہر ہر صورت جانوراں دی

ہر شے اُتے قادر غالب اندر دوہیں سرائیں
قدرت کامل نال بنائیں فرش زمیں فلکاندا
آتش وچوں برف نکالے قدرت پاک ربانی
صنعت کامل کولوں قادر قدرت نال سوارے
مردہ زمین سہاگن ہووے سبز پوشاک لگائے
طبق زمین پہ حسن چڑھاوے قدرت دی پھلکاری
ہر ہر بندہ جتھوں جاوے نال برابر جاوں
ہر دے نال برابر جاوں ہر دو جیسے ہر جائیں
انساناں حیواناں تائیں رازق رزق پہنچاوے
سب سرکاری لنگر کھاون پالنہارا پالے
رب العالم کوہیں سداندا واحد کہیا جاندا
اس کاریگر کامل باہجوں کسے نہ علم حیرانی
ہر ہر زیبا صورت کولوں جلوہ باہر آیا
ہر ہر گل وچ خوشبو آوے قدرت کاریگری دی
اُس کاریگر بازار لگایا کون بیان سناوے
شوقوں حمد ثنائیں بولن صنعت رنگینی جاندی

سب تعریف اوسے نوں لائق جو پیدائش ہوئی
مشرق تھیں لے مغرب تائیں لکھاں شہر ہزاراں
جدا جدا ہر صورت کیتی رنگ آواز زباناں
جو مخلوق زمین دے اُپر حکم ربے تھیں آوے
ایسیاں خلقاں لاکھاں ہوون جو ایہ خلقت ہوئی
عام خدا نے صنعت اس دی ختم حساب نہ آوے
جداں کن فرمان سنایا دیر نہ لگی کائی
ہیٹھ زمین دے اُپر زمین دے ہر نہریں دریائیں
جدا جدا ہر میوے لذت جدا جدا خوشبوئی
جدا جدا مٹھیایاں شیریں ہر ہک کانان بھریاں
لال جواہر سونا چاندی عزت فخر جہاناں
پل وچ لاکھاں کرے پیدائش پل وچ مار اتارے
جدا ایہ طاقت رب نہ رکھدا مددگار ہلیندا
اوہ مولا جس خشک زمیناں پانی اُپر دھریاں
اُپر زمیندے خلقت کارن نہراں بہت چلایاں
گرم دناں وچ کھوہاں اندر پانی سرد بنائے
خاکی تخم رسول بنائیس عالی شان گرامی
کل پیدائش نالوں عالی قدر ہویا نبیاں دا
چوداں طبقاں اندر ایسا امر جلال دکھایا
علم ہویا جس بے شک احمد پاک شریکوں سوئی
قدر مجال جے رکھدا کوئی عذر رسول کریندا
خاک نمانی اُپر فضلوں ایسا کرم کمایا
کیا اکت قدرت پاک عجیبہ تماشا کار دکھائی
اوسے نسلوں نبی پیغمبر مرسل نیکوکاراں
ناقص عالم عادل ظالم زاہد سرور بانے

بیشک حدت ثابت اس دی غیر شریک نہ کوئی
فانی خلقت میلہ بھریا بے حد حساب شماراں
جدا جدا ہر سیرت خوبی ہر جاں انساناں
بخشش عام خدا دے وچوں صورت جدا جدا کیتے
جدا جدا التصویر نکو رب نوں حرج نہ کوئی
تاں اوہ صانع پاک مصور کبر ذات سدا وے
آپے ذات مقدر خالق اپنی خلق بنائی
جتوں ویکھو خلقت اس دی لہندے چڑھدے تائیں
جدا جدا ہر کھانے اندر لذت حاضر ہوئی
آدمیاں دے کھاون کارن اس نے پیدا کریاں
راحت ناز نیازاں کارن بخشے آدمیاں نوں
حاجت مددگار نہ کائی خالق دی سرکارے
عبدالستار غریب جیہاں نوں کہڑا روز بنیندا
من سلامت ہر نقصاناں بیڑی اگن تریاں
جاڑا اجاڑ پہاڑاں وچوں پانی چیر لیایاں
سرد دناں وچ رتن کارن پانی گرم لیاوے
نوری قوم بنائیس خادم خدمتگار مدامی
اوہ نوں پیش غلامی دعوی جبرائیل جیہاں دا
سب بیان پڑھا کیاں تائیں خوش سردار بنایا
حاضر امر جلالت اندر بول نہ سکدا کوئی
نوریاں تر خاکیاں تائیں کیہ لوں عزت دیندا
گو ہر چار عنایت کر کے حدت سبق سکھایا
ہک آدم دی نسل خدا نے رنگا رنگ بنائی
اوسے نسلوں مومن کافر کیتے لاکھ ہزاراں
نسلوں بھری زمین تمامی کوئی حساب نہ آئے

ہکناں درد محبت حاصل ہکناں فی گمراہی
ہک تونگر غنی بنائے عیش کرن من بھائے
ہکناں ہکناں دی سرداری دے فوجاں کھلیاں
دست پیالہ ٹکڑے کارن کرن بلند آوازہ
کتنی واری جاون خالی پھیر سوال سناون
عارف آکھن ایہا محبت بد بدا طرفے جوڑیں
ہکنے ہے جو غنی تونگر موج ہنڈاون آئے
ہکناں گھر وچ خوشی ہمیشہ کل مراداں پایاں
ہکناں کارن ہین سواری ہر دم حاضر نالے
ہکناں زیور کنگن کڑیاں زینت نال سنگاراں
ہکناں گوشت زردہ لیا شکر خیال نہ کریا
ہکناں یاد خیال نہ فخروں ریشم نرم نہالی
ہکناں دا فر کھا کر کھاناں اجل شہادت پائی
ہکناں بدن پوشاکاں ریشم شان لباس امیراں
ہکناں اجل ہوئی لب تشنہ کوکن پانی پانی
ہک سوداگر ہر ملکاں تھیں مال خرید منگاون
ہکناں بخش ہوئی سرکاروں نرگس نین نگینے
کوئی نہ جیہاں موڑن والا مرضی جویں رہیدی
کوئی نہ ہرگز پیدا ہویا عذر لیاون والا
کس نوں طاقت عذر لیائے کجھ انکار سناوے
ہک اولاد زیادہ پاروں سخت کلاماں کرے
نادر حکم برابر رہندا جو منظور ہے لوں
بوسے کون مجال کسے دی جو کجھ پیا آیا
جد بیباں ٹکڑے چیرن بولن نہیں زبانی
کل سرداراں کا بر ذرہ [illegible] سر سجدہ لوچہ دفتر د

نہیں مجال کوئی دم مارے جد دربار آلہی
ہک مسکین غریب کینے حاجتمند نائے
ہکناں دی گذران ہمیشہ رل مرشدے چہ گلیاں
بول سوال کھلوتے رکھن غنیاں دے دروازہ
غیرت دور کرن جد آون نوں امید لیاون
دیوے نہ دیوے اس دی مرضی دروازہ چھوڑیں
طالب کارن عارف کامل سبق پڑھاون آئے
ہکناں درد فراق نصیبوں مرشدے چہ جدایاں
خدمت مٹھیاں بھرن تہاناں نوں اگے وڈا لے
ہکناں قفل ہتھ کڑیاں سنگل بندیاں ان ہزاراں
ہکناں باسی ٹکڑا لیا چشتاں ادہ بھریا
ہک فجریں اٹھ حمد ثناواں [illegible] سوچ وکھالی
ہکناں راتیں فاقے پاروں نہیں نیند نہ آئی
بھی اک ستر لپیٹن کارن جن جن جوڑاں ایہاں
ہک پانی وچ ڈوب لنگھائے قدرت [illegible] پانی
ہکناں ٹکڑا امید برابر ست [illegible] جاون
ہک گلیاں دے در در نچائے ڈگ [illegible] ناں بیٹے
وڈہ اک سخن آوارہ بولے نہیں مجال کسیدی
صاف یقینوں ثابت ہویا واحد رب تعالی
خاکی نوری ناری ہووے کھول اتاری جاوے
ہک سرکاروں رہ روسنگن [illegible]
اس گرداباں باہر قدرت نہیں کسیدی
ذبح کیتے فرزند رسولاں کوئی نہ فریاد لیایا
دو جا کون مجال کسے دی [illegible] بہرے جانی
[illegible] حیرت اندر [illegible] کام نہ کرے

کیہڑا مرسل نوح پیغمبر وچہ سرکار ربانی
پاک دانے تقصیری کیتا آدم نبی یگانہ
کھا کر تن سو سالاں تائیں رو رو ہویا نمانا
گندم پاروں پاک خلیفہ نکل گیا گلزاروں
بولے کون مقابل ہو کر کس نوں طاقت آئی
طبق زمیناں تے آسماناں سورج چند ستارے
عرش منور تھر تھر کنبے حیرت ویکھ جاری
تھوڑا سخن کیتا ابلیسے فخر تکبر والا
دور لحاظ ہویا جس ویلے شوخی بات سنائی
ابھروں نافرمانی کرکے کویں جوانی پانے
واحد ذات تعالےٰ اکبر صاحب غیرت عالی
جس سجدے وچہ سرور عالم نبی محمد روے
اس بن رکھن مارن والا دوجا ہور نہ کوئی
دھر کلوتہ پھیریا اوسنوں دو ٹکڑے کر دھریا
تا جو سب کوئی عبرت پکڑے سن کر حال نبی دا
آس حمائت جو دل اندر رکھسی ہور کسے دی
کیا خطرہ شیطانوں سانوں آدم آس بنائی
امر مقدر غیرت ہوئی خالق دی درگاہوں
جو مشکل وچہ ہور کسے نوں مددگار بناوے
کہن روائت ہکدن آدم ہویا درد رنجاناں
دلوں وسیلہ حیلہ کیتا جے میں گندم کھاسا
امر ہویا انساں ساڈے باہجوں مددگار بنایا
واہ سبحان اللہ رب دا حد بندگیاں دا سائیں
ہر دم کل حیوان پرندے رکھن آس بیدی
قدر خدا دا تھوڑا جانن جیونکر حق ربانان

کول جہاز تے بیٹا اوس اڈوب دتا وچہ پانی
حضرت چند رسولاں ناؤں کیہڑا ہور گھرانہ
اوہ گندم دن راتیں کھاوے سارا ملک ٹبانا
مٹھاں بدلے وچ جن دھریا صفت کریں پاروں
اپنی مرضی روا بناوے کسے مجال نہ پائی
حوراں جنت ملک نورانی سجدے اندر سارے
کل ہلکاں وچہ ظاہر باطن حکم اوسدے اجاری
رحمت دے دروازے وچوں پل گیا دلیں نکالا
غیرت قہر عبادت اس دی وانگ ہبارے اڈائی
وافر کرن کلام نہ اوہنوں مرسل نبی ربانے
وچہ سرکار ہمیشہ اوہنوں کل سردار سوالی
جو کوئی ہور کسے دے رجاوے مومن کیونکر ہووے
ایسے کارن ذکر کیتا اُپر گرم عدالت ہوئی
نکتہ غیرت وحدت والا رب نے ظاہر کریا
اکو ذات صحیح کر جانن چھوڑن شرک عقیدہ
اوسے کولوں خوار کرلے غیرت پاک بیدی
در محکم دربان سلامت دل وچہ جاوڑا آئی
جو رہیا دربانا طرفوں آوڑیا پاس راہوں
مولا تاں شریک بنا کر کویں سلامت جاوے
یارب تیرے عشق کھلایا مینوں گندم دانا
رب دے کول ہمیشہ ہو ساں جنت چھوڑ نہ جاساں
اوسے بات تساڈے تائیں جنت کنوں کڈھایا
مطلق ذات مقدس کبریا کے دو ہیں سرائیں
بندے عقل زیادہ آہی ماری مت ایسے دی
دعوے دلوں برابر رکھن جنت اندر جاناں

مالک دا دروازہ چھوڑن جنت حرص لگاون
خاص عبادت حضرت ربدی حاجت شوق نکوئی
اُس جنت وچہ مال رباناں ورنہ نہیں کسیدا
اے بندے تُوں اُوس دی طرفوں ناں اج پکڑ کنارا
اوہ کہنا منظور نہ ہوسی جدوں خدا پکڑیسی
ختم نہ ہوندی صفت ربے دی جو سو قوت کرئیے
اے بندے بنت کا سے پیرے خیر ٹوپے سرکاروں
اپنے مالک دروازہ کُتا چھوڑ نہ جاوے
کُتے تھیں وہ ثابت ہوئی اس وچہ نمک حرامی
خاص محبت حضرت ربدی جس لاں آن سماوے
خاص محبت تابعداری جنہاں نبی دی ہوئی
اُکھ وردو نبی سرور نوں یاری منگ الٰہی ہوں

نام غیراں دے ورد وظیفے سر تہرقت بناون
حوراں کارن کچھاں مارن بڑا نبی الت ہوئی
کیونکر لیسی جس نے کیتا غیر شریک ربے دا
جے بھلکے نہیں کہنا اسنوں تُوں رب بخشنہارا
بدلا سب کوئی کرے سلاماں وُن نفع نہ دیسی
آخر ختم عدالت ہوئی سر سجا یوچھ دھرئیے
نہ کر نمک حرامی ظلموں شرم ربے درباروں
رب اور بندہ چھوڑ کے کیوں انسان سداوے
دُور کریسی نبی محمد وچہ دربار گرامی
فضلوں خوابا اندر رب اسنوں نبی رسول کہاوے
اس طالب نوں مولا دیسی اس وچہ شک نہ کوئی
دوہیں جہانیں رحمت پاوے نعل نقدی درگاہوں

نعت سرور کائنات صلی اللہ علیہ وآلہ واصحابہ وسلم

كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِّنكُمْ يَتْلُو عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ
الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ۝ پ ۲ بقرہ ع ۲

بقرہ اندر رب اہل ایماناں یاد احسان کرایا
پڑھے کتاب تساں پر سادی کرو ایک تمامی
نیک طریق تساں فرماوے جو تسیں کدی نہ جانو
صفت نبی دی ختم نہ ہوندی بے حد حساب نہ آوے
شکر خدا دا فرض ہمیشہ اُپر اہل ایماناں
نور محمد ہی سنگے وچوں جس دی ان چمک دکھائی
سورج رحمت چاڑن کیتا جلوہ بابہجھ حسابوں
طوبیٰ رکھ بہشت جنت اندر عزت شان سوایا
جو کچھ عزت شرف عنایت شان رسول نبی نوں

قوم تساں تھیں وچہ تساڈے کیسا نبی پہنچایا
عقل سکھاوے تساں پڑھاوے پاک کتاب گرامی
شکر ادا کے تابعداری اس دی فرض پچھانو
عبدالستارا ہید بوابوں تھوڑا ذکر سناوے
جس نے گنج ہدایت کیتا سرور دا ہی بہانا
عالم اندر روشن ہوئی شمع ہدایت والی
اُدہوں شاہ معراج سے راتوں اندر باب حسابوں
نور محمد طبقاں اندر فضلوں چاڑن لایا
ما فوقت علم مجال نہ ہوندی جبرائیل دا کوئی

بدر منیر محمدؐ سرور اشرف ذات رسولاں
عالم اندر سرورِ عالم جد تشریف لیایا
فضل انذار رساون آندا گھٹاں کرم دیاں چڑھیاں
چھم چھم فیض فوارے برسن خوش برساتاں رہیاں
رہبر کامل پیر حقانی قدم مبارک پایا
ملکی حاکم ملکاں اُپر لیایا حکم حضوروں
حسنؓ بلالؓ محبت اندر عالی منصب پایا
عالمگیر اکابر حاکم بدر منیر گرامی
فضل الٰہوں تخت زمین پر ایسا حاکم آیا
ہر ہر بستی گھر گھر اندر رچی ملی ہدایت والی
عرب عراقوں حبشوں بصریوں سن سن آون دوروں
ایسا حاکم بھیجیا رب نے صفت نہ کیتی جاندی
امر کیتا جو ہر جھگڑے وچ حاکم کرسن تینوں
امر تیرے تھیں باہر جاون جو انکار لیاون
صادر حکم ہویا جس ویلے سنیا خلق تمامی
شاہی درجہ حضرت اُپر ختم کیتا رب سائیں
کوئی کتاب نہ نازل ہوسی پچھے پاک قرآنوں
مُہر نبوت شان نبی نوں عالم دی سرداری
رب فرمایا کس شے اُپر ہوگ ایمان تساڈوں
نہیں ہرگز پھیر دوبارہ پیدا کیتے جاسو
ایسا حاکم ملکاں اُپر بھیجیا خالق سائیں
چار وزیر اکابر اس دے عالیشان سُہاون
اوہ چارے صاحب ہر ملکاں پر حکم سناون چڑھ ڈھکے
ابوبکرؓ صدیق تے دوجا حضرت عمرؓ پیارا
جو کوئی تابعداری اندر خاص مرید تنہاں دا

ابر ہدایت رہبر کامل بے دیناں بھولاں
کفر ضلالت بُت پرستی بستر جھاڑ اُٹھایا
وحدت اُوہ چلن پرنالے رحمت الٰہی دیاں جھڑیاں
فضل سمندر ٹھاٹھاں ٹھاٹھ نکالی چارے طرفاں بھریاں
اکھیاں نال نابینیاں تائیں آ دربار وکھایا
شمع مبارک وحدت والی چانن کیتا نوروں
ابوجہل دا دوست ہویا جو انکار لیایا
اوہنوں حاضر ہویا جس نوں بدر منیر سلامی
بندوبست شریعت والا خوب طریق نکایا
سنیا حکم تمام شریعت کوئی مکان نہ خالی
ہر ہر دل وچ قرب حضوروں چانن ہوئے نوروں
چوداں طبقاں دی روشنائی عزت کل نبیاں دی
نور ایمان تنہاں نوں ملسی دوست پیارے جنوں
کدی نہ چھوڑاں کدی نہ چھوڑاں آثم دوزخ جاون
کل سردار سلامی ہوون دعویٰ کرن غلامی
دُوجا سن نہ جاری ہوسی روز قیامت تائیں
کوئی رسول نہ پیدا ہوسی بعد نبی سلطانوں
بندوبست اجیہا ہویا کارن خلقت ساری
اس پچھے کوئی ہور شریعت نہ منظور اسانوں
عذر قبول نہ ہوگ تساڈا جد انکار لیاسو
جاری حکم قانون محمد مشرق مغرب تائیں
تابعدار تمامی اوہنوں ملک سلامی آون
امروں باہر جیہنوں ویکھن کھل اتارن پھڑکے
شاہ عثمانؓ علیؓ کرم اللہ جانے عالم سارا
بیشک وچ دربار محمدی عالی منصب پاندا

جس نے فرق نہاں وچہ کیتا عزت دون شاں لئوں　　کافر ہوسی دور ایمانوں ثابت خبر قرآنوں
ایہہ سب عزت اصحابانوں پاک نبی دے یاروں　　قرب نبی تھیں قرب ربانی شان ملی سرکاروں
جس اکواری ویکھیا سرور پکڑی تابعداری　　اوہ بھی ہنوں نیڑے ہوسی جنت برخورداری
بے مانند خداوند عالم عالم سرجن ہارا　　بے مانند رسولاں وچوں نبی رسول پیارا
پر تقصیری دشمن بدا جدوں نبی دل آوے　　اُس پر مولا راضی ہووے غضب عذاب ہٹاوے
جو دربار محمدی اندر حاضر ہویا سوالی　　رب نے اپنا دوست کیتا رحمت مدرج وکھالی
جس نوں حب نبی دی ناہیں تابعداری یاروں　　بھاویں چاچے بابے ہوون ورگے دے درباروں
نافرمان نبی دے اُتے بخشش نہیں کر بیندا　　عابد زاہد ولی سداون جنت رب نہ دیندا
امر نبی دا جو کوئی منکر بدعت شرک کماسی　　جیکر توبہ باہجوں مرسی کدی نہ جنت جاسی
جو قانون محمدی وچوں باہر قدم ٹکاوے　　دائم دوزخ اس دے کارن حکم سنایا جاوے
عذر سوال قبول نہ اُس دا کوڑ جواب وکیلاں　　کونسل چار اماماں والی خارج کرے اپیلاں
بار بیزار کرن ہن درباروں جیوں مثل وکھالے　　قدم نبی دے پکڑن باہجوں غلطی کون نکالے
ایسا حاکم سرور عالم صفت نہ کیتی جاوے　　امر عبدالستار اس دے اندر دوجا دخل نہ پاوے
سب اصحاب دے ذہناں اس دا ڈر دا حکم سنایا　　امروں باہر چوہاں اماماں ناہیں قدم ٹکایا
کر گئے امر جو نال حدیثاں ملے نہ بات اساڈی　　اسنوں چھوڑ حدیث قبولو ایہو نجات اساڈی
ایسے کارن بھیجے رب نے منشی ملک نورانی　　کس نے کیتی تابعداری کس نے نافرمانی
لکھ لکھ حال تمام فرشتے پیش عدالت کردے　　قلم عدالت ہر یک اُتے عین برابر دھردے
منکر سنت امر حدیثوں مشرک شخص فلاناں　　تابعدار مرید فلاناں اہل نفاق فلاناں
ہر دن رات تمامی دفتر پیش ہوون سرکارے　　جس نے نافرمانی پکڑی سنتوں یار پیارے
باجھ تاریخ مقدمہ اس دا پیش نہ کیتا جاوے　　جس دن پھڑ بنھ کڑیاں ہارن جیہاں [illegible]
یعنی حکم ہووے سرکاروں لیا ہو شخص فلانا　　صاحب زور سپاہی آون سُن فرمان زبانا
عزرائیل گواہی ناہیں بہت سپاہی لیا دے　　جوں جوں امر ملے سرکاروں پٹے چالان کرائے
گل وچ سنگل پاون آتش پکڑن نیڑے دوروں　　امر محمدی موڑیا جس نے آوے حکم حضوروں
مددگار حمایت والا کوئی نہ یار تنہاں لئوں　　پیش عدالت نبی محمد لیوے کنڈ جنہاں نوں
رب فرمایا سچی نبی محمد ہیں سردار بنایا　　اس لئوں بخشاں جس نے اس دا امر فرمان اٹھایا

اُس دا مُنکر ساڈا دشمن شرک تکبر یاروں
ہووے قبول نہ توبہ اس دی نہ کوئی ہدوائے
اسے پرچہ کوئی وچہ چھپائی چھوڑے برا عقیدہ
ہک سنت کوئی پاک نبی دی نال پیار منیندا
سچ محبت نال نبی نوں جو کوئی وکھن آیا
شاہ جنت دا شاہ رسولاں سوہنے شملے والا
جھنڈے ہیٹھ تمام مرسل نبی کھلوسن
ہر نقصانوں ظاہر باطن دین محمد پیارا
اُمت اپنی نوں فرماوے عیسیٰ نبی ربانا
جاں تک نبی محمد اُپر نہ ایمان لیاؤ
ایسے وچہ تمام پیغمبر آپو اپنی جائیں
نال محبت حضرت موسے منگے شوق دعائیں
ابوبکرؓ نے ویکھ نبی نوں ہو قربان الایا
کہہ بلالؓ دیوانہ شوقوں ہور نہ حاجت تینوں
وحدت والے شیشے وچوں جس نے جھاتی پائی
نال فرشتیاں ابوہریرہ کھیڈن چڑھ آسمانی
عرض سنائے ابوہریرہ تیری تابعداری
حمد خدا نوں جس نے ایسا نبی رسول دیایا
حضرت عیسیٰ ہک اُمت نوں ایہہ گل کہندی سنیا
سنکر بولے حضرت عیسیٰ نرم کلام زبانی
سو مبارک انہاں تائیں نوں رحمت خالق عالی
بس میاں سب دولت لدی نبی محمد یاروں
راہ او جیہڑا دکھائے سوہنا کرکے پیار لولاوے
مشرق مغرب تائیں ہوئے عالم دی سرداری
تابعدار نبی دا جیہڑا نیک اعمال کماوے

واثم نار جہنم اس نوں دور ہووے درباروں
شرک نوں نسل خراب جہان دی کون اپیل کراوے
ساتھ نبی دے پیار رب نوں تابعدار نبی دا
شان شہادت سو اصحاباں اسنوں خالق دیندا
جا ملیا جیہیں رب اپنے نوں اتنا درجہ پایا
شاہ عرب دیاں عاصیاں کارن بھیجیا رب تعالٰے
فضلوں تابعدار نبی دے اُس دن دور نہ ہوسن
موسٰے تے ادریس جہاں نوں دین محمد پیارا
ساڈے کلمے نہیں تساں نوں جنت وچہ نہ جانا
تاں تک نہیں قبول عبادت کدے نہ جنت جاؤ
کر گئے وار و وار تاکیداں اپنیاں قوماں تائیں
یارب وچہ محمدی امت مینوں حشر اٹھائیں
اس رہبر نے رب دے اسانوں آدربار وکھایا
یا نبی اللہ دہ رہ ہوواں حاضر دیکھاں تینوں
ویکھ جمال پیارے والا حاجت رہی نہ کائی
توں کس عمل پہنچا جھوں ایتھے پچھیا نبی حقانی
جس تھیں حاصل ہوئی اسانوں عزت عظمت بھاری
اُس گھر ساری دولت حاضر جس گھر حضرت آیا
لکھ مبارک اس مائی جس حضرت عیسیٰ جنیا
کہن لگے اس عورت تائیں خاص رسول حقانی
جیہڑیاں ماواں امت جنسن نبی محمد والی
مُنکر دور ہوسن درباروں نہ کرنرک پیارو
کرے ضمانت گنہاراں جنت گلی دکھاوے
اس تھیں بہتر پاک نبی دی کرنی تابعداری
دس نیکی وچہ دفتر سوئے رب کریم لکھاوے

شان محمدی ختم جو کرسی کسے نہ طاقت کوئی
جس دی امت کارن نبیاں وی منگی عزت ہوئی

اس دریا دے پار اراروں نظر کنارہ نہ آون
جبرائیل جیہے وچ اس دے حیرت غوطے کھاون

عالم فاضل دفتر منشی خاکی نوری ناری
ختم نہ کرسن صفت نبی دی عاجز خلقت ساری

ہیں کجھ حیلہ دل نہیں کیتا جے منظوری پاواں
فضل الہوں چہ مریداں ہیں بھی لکھیا جاواں

نظم در مدح آں ذات عالیہ درجات صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

شکر ہمیشہ رب دا کریئے حاصل یقین ایمانوں
جس دی طرفوں نبی محمد حکم سناون آیا

زمین نمانی درد رنجانی ساڑی شرک نفاقاں
رحمت بادل جھڑیاں لایاں فضلوں ساون آیا

کون محمد بن عبداللہ عربی مکی مدنی
حضرت عیسیٰ اول جس دی خبر سناون آیا

عرب زمین سبھ روشن نوروں پھیر سہاگن ہوئی
گھر گھر بدر منیر نورانی چانن لاون آیا

بھیڑیاں بھولاں کارن کرم کیتا رب الٰہی
رستہ وحدانیت والا پھیر وکھاون آیا

دور ہویاں سب کفر کہانیاں علم فریب شیطانی
ہر دل تھیں خوشخبر سنا کر شبہ ونجاون آیا

شاہوکار ہزاراں کیتے دولت وحدت والے
مسکیناں محتاج غریباں نال رلاون آیا

فاتبعونی حکم سنائے خالق دی سرکاروں
کامل پیر ہدایت والا سبق پڑھاون آیا

مقبول جائے حکم سنائے کہے بلند آوازہ
ہیں مختار خلائق سب نوں دین سکھاون آیا

جس پکڑیا ہتھ نبی نوں رب اس دا ہتھ پھڑیا
شاہ فرمان قرآن ربانا حکم چلاون آیا

آکھیں جس نے رب نوں ملنا لوڑ شتابی میں نوں
ہیں مشتاقاں وچھڑیاں نوں میل کراون آیا

جیکوئی حب خدا دی چاہے کرے محبت میری
راہ مولا تھیں بھلے پھراں نوں راہ پرتاون آیا

دھرتی ٹک دی ہتھی جاہل اٹھے ننگے ڈورے
مخبر صادق تھمدا ابل دوزخ ہٹاون آیا

عرش منور گھر گھر کیتا عشق دیوانہ
اس نے جاتا میں سے اپنا قدم ملکاون آیا

رفرف شوقوں گئی ہوئی اڈیاں کھلی اڈیکے
پیر حقانی میں سے اپنا [illegible] لاون آیا

جنت دے دروازے کھلے حوراں زینت بھریاں
خدمتگاراں کارن حضرت کرم کماون آیا

شہد کنڈول دودھ شیریں لذت نادر کوثر سوئی
فضل الہوں ابر ہر جائیں نور کھنڈاون آیا

شوقوں کعبہ گھر گھر گئے ڈولی زمین کھلو دیاں
اصلی وارث ورثہ اپنا قبضہ پاون آیا

بند ہوئے دروازے دوزخ روز قیامت تائیں
جنت حوراں کھول لئی سر جیا آون آیا

جھڑ گئے زمین پر اُلٹے ہو کر ٹھاکر بُت مکالے
نال محبت کہن روایت کیتا زمین آوازہ
عبد مناف تے ہاشم مطلب جنہے روشن کیتے
جنہاں دلاں پرازلوں فضلوں نظر کرندی ہوئی
اِنَّا اَعْطَیْنٰکَ الْکَوْثَرْ اس بخشش ہو یا درگاہوں
غرق ہوئے فرعونی لشکر جیوں کر صفاں اٹھایاں
دکھن پورب مشرق مغرب ڈہوں کل سلامی
ہتھ وچہ ملی کتاب حضوروں جس وچہ حکم تمامی
بھل گئے بُت بلال ہوراں نوں کیتے عشق دیوانے
جنہاں اَلَسْتُ بِرَبِّکُمْ سُن کے پیتے عشق پیالے
توں معبود عبادت لائق آکھیا جنہاں خدا نوں
واہ سبحان اللہ کیا رحمت جاگے بھاگ غریباں
نیک نصیب جنہاں دے ہیں حاضر ہو گئے سنگر
اَنَا رَسُوْلُ اَنَا رَسُوْلُ کرم کیتوں فرماوے
کفر جہالت مُلک اجاڑے ظلموں شرک نفاقاں
ستھر گئے چمکارا مارے تیغ مبارک جس دی
پُشت مبارک مُہر نبوت عالم دی سرداری
ظاہر سوہنا باطن سوہنا ذات صفاتوں سوہنا
منع کرے جیویں پار سکندر غرق ہوونداہوں
جُدا کیتے سب جھوٹے فرقے جُدا بازار محمدی
پہنچن دُور اُجاڑ بلائیں منع فی یاروں جانوں
اہل نفاقاں کفر طلاقاں ملیا نور ایماں نوں
قدر محمدی طالب جانن عاشق یار دیوانے
رنجوں ملن مرید محمدی پاون نور نظارہ
منع نہ کرسے جہاز محمدی جاوں چڑھ جاون

فارس ملکوں حکم رب دے تھیں اگ بجھاون آیا
میرا عرش منور نالوں شان ودھاون آیا
آمنہ تے عبداللہ دا دربار سہاون آیا
انہاں لا نوں وچہ وحدت والی دولت پاون آیا
ہوگ معلوم مریداں تائیں جدوں پلاون آیا
سن لشکر ابوجہل ہوراں دی بیخ اٹھاون آیا
عالم اندر رستیار عالم حق بناون آیا
کرم کماوے حق فرماوے نہیں چھپاون آیا
نال محبت حق حق بولن حق سمجھاون آیا
دوجی واری پھیر تنہاں نوں جام پلاون آیا
اوہ میثاق مریداں تائیں یاد کراون آیا
او گنہاریاں مسکیناں دا بھارا ٹھاون آیا
بول پیار یا صدقے جاواں کیا بتلاون آیا
اَنَا بَشِیْرٌ اَنَا نَذِیْرٌ خبر پہنچاون آیا
ملکی حاکم ملکاں وچہ شور مٹاون آیا
رب دیاں نافرماناں اُپر جنگ مچاون آیا
دین کفر دے جھگڑے اوپر مہر لگاون آیا
بے مانند رسولاں وچوں اساں بلاون آیا
غرق نہ ہوون دوزخ اندر حد وکھاون آیا
بہتر سد سکندر نالوں سد بناون آیا
بھجیا رب نمانیاں تائیں ساتھ رلاون آیا
پاک دلاں دل پاک حضوروں نور رساون آیا
اوہ کیا جانے جو کوئی شرکوں عمر گواون آیا
اوہ کیا جانے جو نفسانی موج اڈاون آیا
پگڑ نار جہنم کولوں پار لنگھاون آیا

نوح پیغمبر تھیں وہ سوہنا صاحب شان جہانا
زنگن نور پیارے والی فضلوں رنگ کرندی
قدر نبی دا ظاہر ہوسی نافرماناں تائیں
نبیاں ڈٹھے دل تھوڑے ہوسن دوجا کون گھرانا
آتش بدل بن بن دگن اوپر نافرماناں
کرے آوازہ دوزخ لیاؤ مشرک عتیاں نوں
رو رو کرمتھ وڈھسن کافر کون قبولے زاری
حوراں ناچ وکھاون تسوتوں مجرا بھرن محمدی
جبرائیل نبی دا گھوڑا اواگاں پکڑ کھلوسی
ملسن ٹکٹ محمدیاں نوں جنت اندر جاون
ابن فلانا ابن فلانا فضلوں جنت جاوے
جس نوں چاہن کرن ہدائت رتہ نہیں رسولاں
یارب ساتھ رسول ملاویں سن خوشیاں سن یاراں
میں کیا صفت نبی دی بولاں پُر تقصیر نمانا
ربنوں صفت معلوم نبی دی جیندا دوست پیارا
ہو قربان زبان نمانی شکر خدا دا کردی
یارب بے حد ساڈے پر توں احسان کمایا
یارب دے توحید پیالہ شوقاں والا مینوں
ہور زیادہ حُب نبی دی بخش کرو ارزانی
جس نوں حُب زیادہ ہر دی نبی محمد نالوں

بھریا پور غریباں فضاوں کندھی لاون آیا
وحدت لاگ مربی سوہنا رنگ چڑھاون آیا
جس دم سورج آتش ہوکر جسم جلاون آیا
اگ الیہ محشر نوں جد زمین تپاون آیا
جس دم دوزخ غضب باناں طبق ہلاون آیا
تابعدار محمدیاں نوں نہیں ستاون آیا
جنت دی لول جس دم حضرت قفل اہاون آیا
اسرافیل داؤد نبی جد راگ الاون آیا
سر پر نوردں رحمت سایہ چھتر جھلاون آیا
نبی سلام کرن جد سرور ٹکٹ دلاون آیا
باقی کافر مارن آہیں دوزخ کھاون آیا
سچا حکم سنا کر حضرت خوب جگاون آیا
عبدالستار کمینہ جس دی طرح سناون آیا
اُس دریاو چہ ترنا مشکل دور ٹکانا
دوستدار حق دوست جانے دوجا کون بیچارا
اولوں قلم دیوانی ہوکر سر سجدے وچ دھردی
سید نبیاں دوست اپنا ساڈا پیر بنایا
دور رکھیں سب ہزن دشمن شرم کریں تینوں
جویں اویس محبت اندر دند سیتے قربانی
کتنے دہاڑے دوزخ ملسی اُس بڑا اسیر بیدل

قصیدہ در نعت سرور کائنات صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

یارب حب زیادہ ساتوں ہے درکار محمدی
بلبل شوق ہمیشہ دی چاہے گلزار محمدی
کھاناں گنج فضیلت والا خوش دربار محمدی
کیمیا گر دی لوڑ نہ رکھن شاہو کار محمدی
سل محتاج کمینے کافر دور پھرن نمانے
دیکھ جمال نبی دا روشن سب زردار محمدی

ٹھاٹھاں مارے چاروں طرفے رحمت پاک ربانی — پر پر زینت زیور مومن سنت یار محمدؐ ہی
جنت عدن مراداں حاصل چودہ یار محمدؐ ہی — اوہ تحقیق پیارا ربنوں جس نوں پیار محمدؐ ہی
بھاویں ہیں کافر مشرک آون فیض تیار محمدؐ ہی — پلو وچہ وکھن رنگ اتارے لاکھ ہزار محمدؐ ہی
روشن مشرق مغرب تائیں خوش دربار محمدؐ ہی — کرسی عرش منور جنت صدقے وار محمدؐ ہی
چودویں طبقیں چانن ہویا خوش انوار محمدؐ ہی — جنت حوراں پاک نورانی خدمتگار محمدؐ ہی
جاء الحق وزہق الباطل شان اظہار محمدؐ ہی — صدقے تاج کرے سلیمانی خوش دستار محمدؐ ہی
او گنہاراں ہیں بخشاساں سچ اقرار محمدؐ ہی — مار کفار اسلامی کیتے حق تلوار محمدؐ ہی
یارب موتوں پیش نہ کھالیں خوش رخسار محمدؐ ہی — موتوں بعد اٹھائیں ساہنوں وچ شمار محمدؐ ہی
بخش مکان نمانیاں تائیں گرد جوار محمدؐ ہی — کرکے فضل بلاویں ساہنوں تابعدار محمدؐ ہی
بے نقصان عذاباں تھیں چھٹوں بیڑا پار محمدؐ ہی — دم دم لکھ درود نبی نوں بھی سبھ یار محمدؐ ہی
عبدالستار مدح کہیں اصحاب کبار محمدؐ ہی — وصل کنوں منظوری پاویں وچ سرکار محمدؐ ہی

مدح چہار یار رضی اللہ عنہم

بعد نبی تھیں افضل اشرف چارے یار نبیؐ دے — عالی درجہ شان تہناں نوں ساتھ پیار نبیؐ دے
وچ توریت انجیل خدا نے بھیجی صفت تہناں دی — جبرائیل خدا دی طرفوں خبر قرآن لیاندی
نبیؐ کہیا جیں کلمہ پیرا عیب گناہ لے جاوے — حب صدیقؓ عمرؓ دی جیہڑیں مومن نوں بخشاوے
جیہڑا کر حب علیؓ عثمانؓ دی نوں برابر ہووی — دودھ گھٹ جانے کافر والس وچ شک نہ کوئی
رکھ ہدایت رحمت بھر یارب نے نبیؐ اوپایا — جنت بدی وچہ ہرا سُدا مہوسے بھار جھکایا
سوہنے چار ڈال عجائب بخش لیتے ربسائیں — شاخاں وکھن پورب گیاں مشرق مغرب تائیں
جس ڈال نوں کوئی سوالی کرکے آس بولاوے — اوسے رکھ دا میوہ لبھسی جس طرفوں کوئی آوے
تابعداری کارن مومن جس ڈالی ہتھ پاسی — اوہ ڈالی اس مومن تائیں جنت وچ لے بہاسی
جسبت چوہاں دی مومن تائیں پاس رسول پہنچاوے — حب نبیؐ دی عاشق تائیں مولا نال ملاوے
عبدالستارا ایہ شکرانہ ادا نہ کیتا جاندا — فضلوں رب نے کیتا تینوں تابعدار چوہاں دا
اوہ چارے ڈال نورانی سوہنے کیا صفت وا[illegible] — چار نشان حشر وچہ ہوسن رحمت والیاں چھاواں
حضرت آکھیا ابوبکرؓ نوں جس دن آئی چاپایا — خوش فرمان خداوند عالم جنت نوں فرمایا

اے جنّت ایہ لکھیا پیارا ایسا دوست تینوں
نبیؐ کہیا جد نامے عملاں ملسن لوکاں تائیں
ایہہ کجھ خوف نہ کریں پیارے خوف عدالت یاروں
جس دروازیوں جنّت جاہوون ہر طرفے منظوری
عمل تساڈے تولن کھولن مرضی نہیں اساڈی
جنہاں محبت ساڈی آہی امر کرو سبھناں نوں
اے محبوب میرے پیارے راضی لوڑاں تینوں
ابابکرؓ دے یاروں جنّت جاسن لکھ ہزاراں
تاریاں ولّ عائشہ بی بی نظر مبارک پائی
عدد حساب کسے نہ پایا کتنے امبر تارے
یا نبیؐ اللہ اتنیاں نیکیاں دفتر ہین کسے دے
ایہہ وچ مشکوٰۃ شریف نبیؐ تھیں خبر حدیثوں آئی
عزت شان صدیقؓ ولی دا کیا ذکر سنبھالاں
داڑھی دے وچوں وال مبارک ہو کر جدا جو آیا
جا جھڑیا وچ قبرستانے بخشدے رب سارے
بہت فضیلت شان تنہاندا کتنا ذکر سناواں
یاد کراں ہُن عمرؓ سوہارا یار نبیؐ دا پیارا
کتنے کم پسند جو ہیسن حضرت عمرؓ ولی نوں
خوف کفاراں تھیں سب مومن اندر پڑھن نمازاں
جس دن عمرؓ ایمان لیایا رحمت فضل غفاروں
ابو جہل نوں غم دی لگی حیرت ہوش ونجائی
رلے ملے وچ رہندے آہے مومن نیک نمانے
عمرؓ کہیا پڑھ ظاہر کلمہ پھر اک بات سناؤ
حکم نبیؐ دا بند جو کردا امری طرفے آوے
کجھ کفار کلام نہ کیتی ویکھ عمرؓ دا سایہ

جو کوئی اس دا دوست ہوسی وہ کوئی ملسی تینوں
ابوبکرؓ نوں نامہ ملسی حکم کرے رب سائیں
اٹھے در جنّت دے کھولے تیرے شوق پیاروں
وچ دربار نورانی کرسی درجہ قرب حضوری
کرسی عرض صدیق پیارا وچ سرکار خدا دی
کدے نہ جاون جنّت اندر چھوڑ محمدیاں نوں
لے جا اپنے دوست سارے رحمت شہراں تینوں
جو کرن بے ادبی کافر ہوسن جاسن دوزخ نارا
عرض سوال نبیؐ نوں کیتا مسلماناں دی مائی
طاقت علم شمار نہ رکھن جن ملائک سارے
حضرت آکھیا بیشک ہن اس دفتر باپ تیرے دے
بیدیناں نوں غصہ چڑھسی ہن نہیں نوں بنائی
ہکدن گھر اپنے وچ بیٹھے کنگھی پھیرن والاں
اڈ گیا اس دن وچ ہوا دے راوی ذکر سنایا
جبرائیلوں سنکر خبراں دسیاں نبیؐ سوہارے
اس دفتر وچ نہیں سماندا رب دی قسم الاواں
جیندیاں کرسی قبول صلاحیں خالق سرجنہارا
اوسے طور کلام اللہ وچ آگیا حکم رسولے نوں
یارب دین سلامت رکھیں کرکے عمر نیازاں
کلمہ بول بلند سنانا مرد دا گیا بازاروں
بت پرست کفار قریشاں جے لے اگے پائی
ڈردے ظاہر دین نہ کردے ظالم نت ستانے
دین چھپاون جان بچاون سانوں بات نہ بھاوے
کر انکار رسول نبیؐ دا کو ہن سلامت جاوے
جدا کیتے سب مومن کافراں ناں فاروقی پایا

دین اسلام نوں آدمیاں دی صورت رب کریسی ... وچہ میدان بڑا جویں حاکم آن زیارت دیسی
پچھدا پچھدا محشر اندر پاس عمرؓ دے جاوے ... دوست کارن نال محبت جیوں کر دوست آوے
ایہہ کہسی جو طلب زیارت آہی اساں تساڈی ... عالم اندر ظاہر کیتی عزت تساں اساڈی
عدلوں نور نشان عمرؓ نوں ملسی پاک جنابوں ... صاحب عدلاں سایہ ہوسی بچسن حشر عذابوں
اکدن ہنس کر عمرؓ ولی نوں کہیا رسول سچاویں ... بھاجڑ پوے شیطاناں تائیں توں جس طرفے جاویں
بھج بھج ڈگدے منہ پرنے پھر اٹھدے دھرتی جھڑدے ... جنھوں سنن آواز تساڈا اگاں نہ ہوون ڈردے
حضرت انس کہیا جد مسجد نبی اللہ دا آوے ... عمر صدیقؓ سوا ہور کوئی اتاں نہ نظر اٹھاوے

لو کان بعدی نبی لکان عمرؓ

نبیؐ کہیا جد ساتھیں پچھے نبی خدا کوئی کردا ... بیشک عمر ہوندا پیغمبر صاحب عقل فکر دا
اپنی شاہی اندر توڑیا جو اس نے بت خانہ ... تو سو گنتی اندر ہویا سن لے یار یگانہ
اوسو مسجد وچہ گراواں عمرؓ ولی بنوائی ... تو سو قلعہ کفاراں اوپر فتح مبارک پائی
جس نوں پیار عمرؓ دا پورا اوہ پیارا سرور دا ... جو ہے نافرمان تنہاں دا کافر ہو کر مردا
صاحب قوت غیرت والا عمرؓ امیر اکابر ... تکے وچہ سردار نہ کوئی کرے کلام برابر
خدمتگار کھلوتے کنبن کھانا کھان جے آوے ... ہیبت خوف غلاماں تائیں ہشت نہ ہون سکاوے
جدوں نبیؐ ول حاضر ہویا کل باتاں اٹھ گیاں ... عشق اللہ دل وچہ نوروں رحمت نہراں پیاں
دل مسکین صفائی بھریا شوخی شان بھلایا ... نور ہدایت چانن کیتا گھروالا گھر آیا
مال وتا سب راہ مولا دے شوق محبت یاروں ... دل درویشی تن مسکینی کرن قبول پیاروں
اکدن گئے ضیافت کھاون پاک رسول پیارے ... ساتھ گئے اصحاب نبیؐ دے جو سن حاضر سارے
کھا چکے سب صاحب کھانا عمرؓ پچھیرے آیا ... مگراں وقت انھیری اندر آن جمال وکھایا
جاگہ تنگ مجالس اندر جدوں دھیان کیتو سنے ... دلوں جوڑیاں والی جاگہ بیٹھ مکان کیتو سنے
باقی ہانڈی دا کجھ پانی ٹکڑے پارہ پارہ ... راضی ہو کر کھاون لگا حضرت عمرؓ پیارا
تاں اس وقت عمرؓ دی طرفے ڈٹھا نبیؐ ربانے ... طور مسافر نظری آیا جویں غریب نمانے
وقت عمرؓ دا یاد پیو نے ماں نے موج امیری ... دین قبول عمر نوں ہوئی ساڈے ساتھ فقیری
درد محبت ساتھ عمرؓ نوں کہیا رسول تداہیں ... کہو عمر نوں اساڈے اوپر راضی ہیں یا ناہیں

ہتھ وچہ ٹکڑا ایکڑا یا ہویا بولیا ہو قربانی
قسم خدا دی ٹکڑیاں اندر ڈاہڈیاں لذتاں آیاں
راضی ہو کر تک عمرؓ دے بولیا نبیؐ دعائیں
دھپ لگی تاں سورج ڈٹھے لی نظر مبارک پائی
ہلمل آئی عالم اندر غیرت خوف الٰہوں
نہیں قیامت نازل ہوئی پاک خدا فرمایا
عمرؓ دعا کرسی تاں سورج روشن ہوگ دوبارہ
نبیؐ کہیا تاں پاس عمرؓ دے خلقت ہوئی سوالی
تابعداری کنوں نبیؐ دی عالی درجہ پایا
بعد عمرؓ عثمانؓ ولی تھیں میں قربانی جاواں
جبرائیل آئے تاں اولوں آکھے پاک نبیؐ نوں
محشر وچہ نشان شرم دا الیسی وس پیارے
حضرت عائشہؓ خبر سناون پاک نبیؐ فرمایا
ستر ہزار جو عاصی مومن لائق دوزخ ناراں
ہک میت پر سرور عالم پڑھن جنازہ دھائے
آکھن سبھ جے پڑھاں جنازہ ایہ بخشیندا ناہیں
یا نبیؐ اللہ عیب کی اُس پر کیسے سوال سُنایا
اُس وا دشمن رب دا دشمن بھی اوہ دشمن ساڈا
ایہ خبراں سب نالِ حدیثاں جو میں آکھ سنایاں
پس تھیں بعد علی کرم اللہ جو ہی بے اندازہ
موسیٰ نال جو ہارون بھائی ساتھی نبیؐ پیارا
اَنْتَ مِنِّیْ وَاَنَا مِنْکَ آکھیا حیدر تائیں
دشمن تیرے دشمن رب دے دوزخ اندر جاسن
جدوں نال سیتے سرور عالم قدم مبارک پایا
ہک ہک بھائی نبیؐ بنایا سکے والیاں تائیں

کوئی نہ راضی ہوئے جس نے پایا پیر حقانی
گوشت زردے تے مٹھیایاں سب قربان کرایاں
ہکدن گودڑی سیون بیٹھے سُن میں ذکر سنائیں
ادیوں سورج نظر نہ جھلی چھوڑ گیا روشنائی
جبرائیل سلام نبیؐ پر لیایا حق درگاہوں
تپش لگی اج سورج دیوں عمرؓ وسیان لگایا
نہیں تاں روز قیامت تائیں ہوسی ایہو اندھارا
راضی ہو کر دعا فرمائی سورج لاٹ ڈو کھالی
اندر عشق نبیؐ دے سر تھیں ماہیو گھول گھمایا
جنت وچہ ہمسایہ ساڈے آکھے نبیؐ سچاواں
کہو سلام علیکم میرا شاہ عثمانؓ ولی نوں
کرگ شفاعت بہت مریداں خالق دی سرکار
رب دی طرفوں ساڈے تائیں وحی پیغام سنایا
جنت وچہ طفیل عثمانے جاسن بابجھ شماراں
دوزخ کھلو گئے اس دے کولوں خاص حبیب ربانے
اس پر قہر ربانا نازل غضبوں دوزخ بھاہیں
نبیؐ کہیا عثمانؓ ولی دا اس نوں پیار نہ آیا
وانگ جاسی دوزخ اندر سکے رسول خدا دا
کرن محبت تابعداری رحمت مومن بھایاں
جس دے ہتھیں توڑیا رب نے خیبر دا دروازہ
اوویں علی اساڈا بھائی سکے حبیب ہمارا
تو میں تھیں ہیں تھیں بھائی فضل کنوں رب پایں
دوست تیرے جنت اندر قرب حضوری پاسن
سب انصار مہاجراں اُتے رب ہدایت کرم کمایا
کھاون زرت وسن رل کے مدد کرن ہمراہیں

باقی حضرت علیؓ اکلا حیرت وچ کھلویا
سرورِ عالم نے فرمایا اسیں تساں دے بھائی
جنت اندر بھائی دوویں آکھے نبیؐ ربانا
محشر اندر ہد سخاوت نور نشان علیؓ دا
حمد ہزاراں پاک خدا نوں شکر کرو سب کوئی
جویں شفاعت نبیؐ دا تکیہ کارن او گنہاراں
لکھ عبادت کرے سخاوت راوی خبر سناوے
حب کرے جو چوہنہ یاراں دی حب نبی تس ہوئی
رافضیاں کر فرق بے ادبی چایا قہر الٰہی
برحق چارے یار نبی دے صفت نہ کیتی جاوے
یارب ہر نوں میری طرفوں تنہاں درود پہنچائیں
اس تھیں بعد جو حرم نبی دے سبھناں شان گرامی
جبرائیل نبیؐ دے گھر وچ جد پیغام لیاوے
سب حرماں دا ادب برابر کل مومن یاں ماواں

میںنوں کوئی نہ ملیا بھائی ایہں خیالوں رویا
ہور بناون کارن ہرگز حاجت تساں نہ کائی
دنیا وچہ بھی میں توں بھائی کیوں دل کریں نمانا
شاہ ولایت ختم خلافت پیارا پاک نبیؐ دا
نال نصیب جنہاں نوں دل وچہ حب چوہاں دی ہوئی
حب چوہاں دی پار دل جنت جاسن لکھ ہزاراں
چوتھے یار اندی حب پوری دوزخ دھریا جاوے
حب نبی دی حب خدا دی اس وچ شک نہ کوئی
بدعتیاں کر ضد حدیثوں منہ تے ملی سیاہی
وچہ قرآن دے شان جنہاں دا خبر خدا فرماوے
ادب سلام صلوٰۃ ہمیشہ روز قیامت تائیں
دلوں بجا نوں نال یقینے دعوے کرو غلامی
ادبوں باہر آن کھلووے حرماں تھیں ٹھہراوے
شرم لحاظ تنہاندا رب نوں میں کی صفت سناواں

مدح دیگر اصحاب رضی اللہ عنہم

بھی اصحاب جو عام نبیؐ دے عالیشان تنہاندا
سبھناں اُتے ہوویں راضی صاحب عظمت سارے
طلحہؓ زبیرؓ تے ابوہریرہؓ حسنؓ بلالؓ سہارا
عبداللہ بن مسعود جو پایا دائم قرب حضوری
جوڑا اتے وچھاونا اس بن ورتہ کسے نہ پایا
سعد عمار تے عبداللہ عبداللہ انصاری
کل مہاجر تے انصاراں بہت درود پہنچاواں
میں سبھناں دے قدماں تھاکوں سرماں پاون ہارا
جنہاں نبیؐ دی مجلس قصلوں میرے پیر تمامی

جنہاں نبیؐ دی مجلس حاصل شان نہ گنیا جاندا
سبھناں شوقوں پیش نبی دے جاناں تے سر وارے
جنہاں پیارے دوست کارن چھوڑیا وطن پیارا
ہر دم پاس رسول اللہ دے جلوہ پاون نوری
ابن عباسؓ نعیم تے جابرؓ عزت شان سوایا
ہور معاذؓ چڑھا دے جس نوں پہلے بنی غفاری
شان بیان نہ ہووے تھیں دفتر لاکھ سناواں
دل وچہ حب امید ثوابوں صفت سناون یارا
سبھناں قرب حضوری پایا عالی شان گرامی

نبیؐ کہیا کو اڈ کھٹا جس نال ایا سانے میتوں   ساتھ کراں ابجاواں جنت یاد کراں ہر کیتوں
جو کوئی سُن کر منے ساتوں کہے رسولؐ خدا دا   ڈٹھے با جھ ایمان لیایا اُس پر فضل زیادہ
سن حدیث اِس شان اُچیرا و یکھن والے ناہوں   سُنے مومن چھنڈ بدعت شہر کاں رحمت ایکھ کمالوں
اے مومن کر حُبّ نبیؐ دی پاویں اجر ثواباں   حُبّ نبیؐ دی بیچ جنہاں نوں آکسن حبابان
نبیؐ کہیا کوئی دوست کدوں جدا نہ کیتا جاسی   مشرق مغرب فرق بھی ٹٹے دست لبا لا سی
حُبّ نبیؐ دی نہیں جنہاں نوں نہ فرمان اُٹھاون   مجلس چہ سُنا کر کلمہ فیر نہ تابع آون
وچہ فرقان خدا فرمایا وقت حشر جد ہوسی   بہت لوکاں نوں شفیع کراون آپ رسولؐ کھلوسی
ہر دل چہ امید شفاعت امر حدیث بھاوے   ایہو شفاعت ہوسی حضرت آپ بیاران کراوے
کرن منظور نبیؐ دا کہنا خیریں گذریں تینوں   انہیں شُد گا جنتی بن بن زر دوکھا نہیں تینوں
امر نبیؐ دا اصغی ہو کر جس نے سر پر چایا   رب نے ساتھ نبیؐ دے اسنوں کر اصحاب کردا یا
جے آسمان زمین تمامی کاغذ ہوون بھائی   شان اصحاب نبیؐ دا لکھیے ہوندی نہیں سمائی
لکھ کرے اصحاب نبیؐ دا فن جے کیتا جاوے   برکت قبروں ملائک تمامی بخشش رحمت پاوے
کون سُناوے شان اصحاباں جیندی حد نہ کائی   شان غلاماں ذکر سنائے کیسے مجال نہ پائی
واہ قربان غلام نبیؐ دے عالی شان جنہاندا   خاص غلام مقصد ماہی نال بیان تنہاندا
عالی شان غلام نبیؐ دے دعوے جنہاں غلامی   طبق زمین آسمان تنہاں نوں کیتے رب سلامی
وچہ سرکار محمدی ہر دم قرب حضور تنہاں نوں   کہی کرائیں ادہ گل اصل جبرائیل جہیا نوں
جنہاں وصال جمال محمدی انہاں غلاماں پایا   ایسا قرب نورانی اوکاں بیشک بخشدا آیا
درجہ غوثاں قطباں ولیاں حد حساب نہ آسکے   جیو نکر عزت شان غلاماں دوجا کوئی نہ پاسکے
خوش ہوئے جو غلام نبیؐ دا جس نوں رب کہاوے   لاکھ عبادت والا زاہد ایسا شان نہ پاسکے
یارب حرمت نبیؐ محمد ہور اصحاب کراماں   بخش محبت وحدت سنت زمرہ انہاں غلاماں
فضلوں بخشش ایمان سلامت ساتھ رسولؐ دے دیں   فضلوں بارش رحمت کریں ادا گناہ انہاں دیں
مدح امام حسینؓ حسنؓ دی بولاں شوق پیار دے   رب رسول بھیرے کیتاں اوہنی ٹھیرا سے سرکار دے

مدح امامین رضی اللہ عنہما

آل نبیؐ اولاد نبیؐ نوں میں صلوٰۃ پہنچاواں   جتنی طاقت نال محبت مدح بہار سناواں

نور نبیؐ فرزند علیؓ دے حسنؓ حسینؓ پیارے
پیر حقانی تے لاثانی اندر عالم سارے

اُپّر دوہاں دے بدی طرفوں رحمت نظر کرم دی
ختم کیتا رب اُپّر دوہاں دے حسن جمال محمدیؐ

پُشت مبارک چہرہ سینہ حضرت حسنؓ ولی دا
صورت جلوہ نور برابر جیویں جمال نبیؐ دا

ڈاہڈا سوہنا بدن مبارک وانگ رسولؐ الٰہی
رنگ مبارک نانے والا فرق تفاوت ناہی

بیٹھا حضرت حسنؓ جے ہووے نظروں معلم تھیوے
جیویں محمدؐ سرورِ عالم عین جمال دسیوے

ناف مبارک راناں پنیاں زانوں پیر تمامی
وانگ رسولؐ حسینؓ ولی نوں بخشے رب گرامی

نال ایمان ڈٹھا جس مومن حسنؓ حسینؓ ولی نوں
حق ثواب زیارت جیونکر ویکھیا پاک نبیؐ نوں

جیویں نبیؐ دی مجلس جا کر تھیندا پاک گناہوں
مجلس حسنؓ حسینؓ ولی نوں ایسا فضل الٰہوں

خوش کیتا جس شخص دوہاں نوں خوشی رسول کرایا
اُس پر مولا بیشک راضی جنت اجر سوایا

جو بے ادب دوہاں دا اوہو سی سو بے ادب نبیؐ دا
جو بے ادب نبیؐ دا اوہو سی دشمن رب جلی دا

جس تکلیف انہاں نوں دتی اوہ تکلیف نبیؐ نوں
اوہ تکلیف تمام اصحاباں فاطمہؓ اتے علیؓ نوں

سخن بے ادب ذرا جس کیتا اوس ایمان نہ کوئی
کافر سچی توبہ باجھوں کتے نہ لبھسی ڈھوئی

جیویں بے ادبی کردیاں رناں لیکر ناظم انہاں دا
عقد ونجاون کافر ہوون کیا ایمان انہاں دا

کائی نہ روندی نظری آوے ن جے بابو بھائی
ماتم حسنؓ حسینؓ ولی دا لوکاں کھیڈ مچائی

ہستن دونڑن یاد نہ کردا اپنے گھر وچہ کوئی
شور مخول نبیؐ دے گھر وچہ کافر عادت ہوئی

اپنا ماتم اتے جنازہ بھی وچہ فاتحہ خوانی
سوگ ماماں والے اوتھے کوئی نہ کرن نشانی

جس نوں ملک نورانی رُنے امبر خون وسایا
تھر تھر عرش منور ظلموں طبق زمین ہلایا

جنگل باراں پربت رُنے جن حیوان اجاڑاں
بیدیناں نوں ہاسے گاون بھجے کون کھاڑاں

کرن بے ادبی نام جو لیون میں لکھ سکدا ناہیں
نہیں شفاعت نبیؐ دی انہاں جلسن دوزخ بھاہیں

اپنے ماتم چُپ چپاتے یاد نہ خوشی نشانی
کھیڈ مخول نبیؐ دے گھر نوں ویکھو مسلمانی

سُن کر توبہ ترک جو کرسی بخشے رب تعالیٰ
نہیں تاں کافر ہوگ منہ کالا پچھسی آکھن والا

ذکر امام حسینؓ حسنؓ دا ہیں کیا شان نرالا
قسم خدا دی ختم نہ ہوئے کدی حساب پیالا

جے کدی سجدے اندر ہوون پاک رسول خدا دے
پُشت اُپر چڑھ کھیڈن شوقوں حسنؓ حسینؓ شہزادے

کیا اک بینوں ذکر مناقب نظر پیا اخباروں
جس دن جمیا حسنؓ شہزادہ رحمت فضل غفاروں

اس دن بھیجیا فضلوں بنے جبرائیلؑ وحی نوں
ساڈی طرفوں آکھ مبارک جا کر پاک نبیؐ نوں

جس دن جبرائیل جنابوں کہن مبارک وہانا
فطرس نام فرشتہ ڈٹھا سڑیا پیا نمانا

جبرائیل حوالہ پچھے ایہہ کی ہوگیا تینوں
اُس نے آکھیا غیرت رب دی نازل ہوئی مینوں

دیر ہوئی اک ذرہ میتھیں اندر حکم جباری
پر بازو سب آتش غضبوں ساڑ گئی یکباری

توں کس طرف روانہ ہویوں جبرائیل سُنایا
کہن مُبارک شاہ حسنؓ دی پاک نبیؐ ول ہایا

روفطرس آکھن لگا بڑا احسان کماویں
پاک نبیؐ تک لیکر مینوں جیکر توں پہنچاویں

لے کر فطرس عاجز تائیں جبرائیل اُٹھایا
پیش نبیؐ دے رکھ کر اس نوں ادب سلام سنایا

پھیر خوشی کر رب دی طرفوں کہے مبارکبادی
خیر مُبارک خیر مبارک نبیؐ کہیا کر شادی

پُچھیا حضرت جبرائیلا دوجا کون نمانا
وحی کہیا ایہہ چوتھے انبر آیا ملک ربانا

سارا حال سنا کر اس دا وحی سوالی ہویا
پکڑ وسیلہ خدمت اندر فطرس عاجز ہویا

پر بازو سب سڑ گئے میرے نازل ہوئی تباہی
دعا فرما ہووے بخشا ہووے وچہ سرکار آلٰہی

باجھ رسولاں کون وسیلہ پکڑن او گنہارے
سُنکر جبرائیل وحی نوں آکھیا نبیؐ پیارے

اس دے جُثے نال لگا ہو جُثہ شاہ حسنؓ دا
انشاء اللہ تازہ ہوسی سڑیا رکھ بدن دا

تاں پھر بدن امام حسنؓ دا فطرس نال لگایا
روشن نور دا تاں چمکارا کیہا رنگ دکھایا

شرم حبیباں پاروں عاصی ہوگیا پاک گناہوں
درجہ سب سرداری والا بخش ہویا درگاہوں

ذکر امام حسینؓ حسنؓ دا میں کیا کہاں زبانی
گوداٹھا کر ملک جنہاں نوں لاون سینے جانی

گوشہ جگر نبیؐ دے پیارے خوش فرزند علیؓ دے
ہکدن دوڑ مسیتے آئے کارن پیار نبیؐ دے

منبر اتوں سرور عالم جدوں ڈٹھیاں کیتا سی
خطبہ چھوڑ شتاب دوہاں نوں گود نبیؐ وچہ لیا سی

ہکدن سجدے اندر لیٹے پاک حبیب غفاری
دونویں صاحبزادے اُپر کر بیٹھے اسواری

سجدے اندر رب دی طرفوں آیا حکم تدا ہیں
فاطمہؓ دے فرزند نہ رودن سجدیوں سر چائیں

نال محبت عرش ربانے چایا پاک نبیؐ نوں
نال پیار نبیؐ نے چایا حسنؓ حسینؓ دلی لائی

نبیؐ کہیا جد جنت ملسی لوکاں جنتیاں نوں
سبھناں تھیں سرداری ملسی جنت وچہ دہاں نوں

مناقب حضرت امام حسین رضی اللہ تعالیٰ عنہ

ہرنی دا اک بچہ شکاری پیش رسولؐ لیایا
کھیڈن کارن حسنؓ ولی نوں حضرت نے پھڑایا

آیا پھیر حسینؓ پیارا دیکھا امام حسنؓ نوں
کتھوں ہرن لیا تدھ بھائی پُچھدا ویر حسن نوں

آکھن لگا حسنؓ شہزادہ نانے بخشیا بینوں
آ کر پاس نبیؐ سرور دے کہے حسینؓ پیارا
کرے دلاسہ سرور عالم سر چُمّے گل لائے
ہاتف غیب آوازہ ہویا جنگل وچ ہرنی نوں
واہ سُبحان اللہ اوہ ہرنی سُن فرمان زبانا
کر تعظیم نبیؐ دے اگے ہرنی عرض سُنایا
دو بچہ بھی ہیں حاضر لیایاں موجب حکم خدا دے
شکر ہزاراں حمد ربے نوں جاگے بھاگ غریباں
عجب تماشا نوں کیا کریں صفت بیان زبانی
حوراں تے غلمان جنہاں تھیں جنت صدقے تھیوے
پنج مہینے سال چھو سنجہ عمر حسینؓ ولی دی
سال پنتالی چھ ماہ اوتے کجھ دن گھٹ پچھانی
میں قربان ہوواں لکھ واری بھی صلوۃ پہنچاواں
حُسن جمال حسینؓ ولی دا سوہنا یوسف پیارا
مکھ چھپاون پردہ رکھن جکن نوش خساراں
جوہیں رسول خدا دے تائیں اپنی امت پیاری
علی اصغر نوں کربلا اندر جس دم گود اُٹھایا
ہیرے موتی حوراں صدقے سوہنا صورت والا
صبر دل کہیا حسینؓ ولی نے یا رب خالق سائیں
علی اصغر ہیں سب دا بدلہ دے جے کا قربانی
علی اکبر فرزند پیارے جد دن شہادت پائی
علی اکبر ہیں راہ تیرے وچ دتا بار خدایا
وچہ لڑائی دے جد شاہ دا تیراں بدن پروتا
پُتراں اُپر تیر ظلم دے بے حساب ہوں لگے
ہک ظالم نے ماریا نیزہ پار دو سلوتا یا

جاکر منگ رسول اللہ تھیں میں نہیں دیندا بینوں
ہک شتاب دے ہو ہک بینوں عالم دے سردارا
اوڑک آ گیا رونے اوپر کوئیں رسول ولا دے
دو جا بیٹا دہمندرانہ جلد حسینؓ ولی نوں
لیکر پاس نبیؐ دے پہنچی دو جا بچہ ایانا
پہلا یک میرا یا حضرت پکڑ شکاری لیایا
میں بھی حاضر خدمت اندر جے لوڑن شہزادے
میں عاجز منظوری پائی وچہ دربار حبیباں
نور جمال جنہاں دا تکھین آون ملک نورانی
ذکر مراتب شان تنہاں دا کیوں بیان کچیوے
نرمی دل دی بہت سخاوت عادت نبیؐ علی دی
اتنی عمر حسینؓ ولی دی بندگی نال وہانی
دل وچ رکھ امید ثوابوں تھوڑا ذکر سناواں
وانگ یعقوبؑ محبت اندر پاک رسول سُہارا
نال نصیب یارت ہووے خویش قریباں یاراں
تو ہیں پیار حسینؓ حسنؓ نوں کارن امت ساری
پانی منگیا بیدیناں تھیں انہاں تیر چلایا
تیر لگا مکھ سوہنے اندر پینا اجل پیالہ
جو معصوم نبیؐ دی امت روز قیامت تائیں
کریں قبول سوال نہ موڑیں یا مولا سبحانی
رو کر شاہ حسینؓ دعا تھیں اتنی بات الائی
کل جوان محمدی بخشیں رو کر عرض سُنایا
امر قضا پر صابر شاکر ثابت قدم کھلوتا
کدی نہ بھاگی باپ نہ مائی دشمن پچھے اگے
گھوڑے اتوں جھڑیا حضرت سجدے اندر آیا

ہتھ دونویں کعبے ول آہے راوی ذکر کیا ندا
یارب بخش محمدی امت ہیں بدلہ سبھناں دا
تن جاناں اس امت کارن کر گئے اوہ قربانی
ہستن پٹن بول بے ادبی سب ٹولہ شیطانی
ہک کپٹے سر ہون نہ آکھن ملدی میل اماماں
ایسا شان جو کرن اینہاندا کافر ہوون تماماں
گلو چہ مولی زور تا بوتاں بدعت شرک ہزاراں
ختم قرآن درود محبت بھل گیاں سب کاراں
سجدے اندر ملی شہادت قضا نماز نہ ہوئی
ہن ہتی کہے اولاد انہاندی ساتوں حکم نہ کوئی
ہور شراباں کنجریاں سب آپے روا بنایاں
دیہو جواب جو علیؓ نبیؐ تھیں پچھے پوریاں پایاں
نبیؐ کہیا لے فاطمہؓ بیٹی چادر کریں میری
تابعداری میری باجھوں نہیں خلاصی تیری
بھی شیر علیؓ دی کار ایہو جد فوجاں فریا ہووے
آپو اپنی کارے ہوون اوہ نیت نماز کھلووے

مدح پیر عبدالقادر جیلانی قدس سرہٗ

خبر حدیث قرآن جنہاں نوں انہاں حق پچھاتا
بے علماں نے شان محمدی مثل غریباں جاتا
مدح مبارک عبدالقادر محی الدین جیلانیؒ
پیر حقانی قطب ربانی تے دست سبحانی
جد ابو صالح دے گھر حضرت قدم مبارک پایا
شمع نورانی چاروں طرفے منظر چانن لایا
جلوہ نور پیا بغداد وں تیز ہوئی روشنائی
تازہ دین نبیؐ دا ہویا برکت رونق پائی
ماہ رمضان مبارک اندر فضلوں جنم لیونے
روزے دار تولد ہوئے شیر نہ مول پیونے
جہیاں فرضوں ترکئے پکڑی اس مقبول الٰہی
بالغ ہو کر روز شرع تھیں ٹوٹی کفر سیاہی
خوب تسلط حکم نبیؐ دا دوجی وار لکھایا
زندہ دین دوبارہ کر کے محی الدین سدایا
تابعدار مرید میراں دے عالی درجے پاون
چوراں نوں رب قطب بناوے نظر لگے جد آون
ایسا کامل عشق الٰہی حضرت میراں پایا
تن تن اندر شوق ربانے آن مکان بنایا
وحدت منزل حاصل شوقوں جوش نہ جریا جاوے
یاد نہ رہ گئی غیر محبت پاک آرام نہ آوے
تسیاں ہیں کجھ شاہ میراں نوں وقت بیماری آیا
کرن علاج جو دوست پیارے ڈاہڈا زور لگایا
کافر کول قارورہ بھیجیا دارو پچھن ٹاروں
کامل علم طبابت استوں بہتا باجھ شماروں
دیکھ قارورہ نال محبت رو رو مارے آہیں
ایہہ بیمار علاجاں کولوں بچنے والا ناہیں
جس تن اندر عشق الٰہی آتش بھڑک مچاوے
ایہاں تاک قریب حضور نہ حاصل کدی آرام نہ پاوے
انہاں بیماراں کارن دارو ملدا نہیں بازاروں
شربت شوق پیالے پیون خالق دی سرکاروں

ویکھ قارورہ بیدسیانے فیض حقیقی پایا
کیا کیا عظمت صفت میراں دی عبدالستار سناوے
جس نوں اس دی تابعداری پورا مومن سوئی
جویں برابر امر نبیؐ دا امر میراں فرمایا
جو کوئی منکر امر حدیثوں عمل خلاف پلیداں
عبدالقادر کہیا جے ہووَن ستر ستر قطاراں
قتل کرو سب اینہاں شریراں پیر صاحب فرمایا
مسلماناں دیاں قبراں اندر دفن نہ کرو انہانوں
فرضوں تارک رب دے دشمن کویں مرید بناوے
شرکاں کرن مرید سداون پھرن شرم نہ آوے
ترک نمازاں پین شراباں کنجر گھریں نچاون
اوہ ٹکڑا بھی دین نہ للہ جیہڑا پیر نہ بھاوے
جیکر راہ مولا دے دیون نیت غیر اٹھاون
رب رسول بھی راضی ہوون نالے پیر جیلانی
جیکر بارہویں رات مقرر شک ثبوتی ہوئی
اوہ ٹکڑا منظور نہ ہوسی جے سو مال لٹاون
رب دے نام نیاز پکائی کرن اقرار زبانوں
سخت طبیعت حاکم وانگوں انہاں پیر بنایا
پُرپُر رحمت پیر حقانی ایسا پیر نہ جانوں
ہے وانگ نماز جے بارہویں شاہ یدروا ہو جاوے
جے مالوں طمع یا ڈر دے دیون کوڑ پیار تنہانوں
بہتے لوکاں شرک عقیدہ اللہ نیت ناہیں
جیکر اللہ نیت ہووے پہلوں دین زکوٰتاں
فرض زکوٰۃ چالیہواں حصہ قائل نہ ہر دسیوے
بدعت شرکاں پیر اساڈے بہت منع فرمایا

نال محبت ہنجوں برسن کلمہ بول سنایا
جو کوئی اُس دا منکر ہوسی کافر دوزخ جاوے
امروں منکر کافر ہوسی اس وچ شک نہ کوئی
امر نبیؐ دا امر خدا دا عین برابر آیا
پیراں دا اوہ پورا دشمن دعوے جھوٹ مریداں
پچھلے پر نمازوں تارک ہین نہ پھڑاں مہاراں
مت کوئی کرے جنازہ انہاں ظاہر حکم سنایا
رب دا حکم سنا گئے میراں نص حدیث اساں نوں
نبیؐ کہیا بیدیناں دوست ساتھ بیدیناں جاوے
جس نوں حکم انہاں دا دسو ورلا عمل کماوے
بعد مہینے ٹکڑا دے کر خاص مرید سداون
دل وچ نیت نال ودھے ہو رہوت نہ سانوں آوے
طعام کلام ثواب میراں نوں ختم درود پہنچاون
درجہ لین کلام ثوابوں رحمت دوہیں جہانی
اس وِن باہجھ ثواب میراں دا دخل نہ رہیا کوئی
اس وچ نہیں میرا ذمہ آپے شرک کماون
بارہویں رات نہ چھوڑن سدے خوف کھن شیطانوں
جتاندی جویں کھل تارن ہالہ کیوں نہیں آیا
شفقت رحمت پیو نالوں اس دی وچ کھانوں
پڑھنے نہ پڑھنے یقیں جیونکر خوف خیال نہ آوے
اوہ دتا منظور نہ رب نوں ناپرواہ میراں نوں
میں سب ظاہر کر کے دساں ہوسی پتہ نداہیں
مسکیناں نوں کرن بھی راضی جنت لین براتاں
دسواں حصہ خوش ہو دیوں دولت افر پھنو دے
کل رسوماں عاماں لوکاں اپنے ولوں بنایاں

بیت لُبی وچہ بُت پرستی ہرگز دخل نہ پاوے ــــ پیر صاحب دے گھر وچہ ہرگز کدے نہ شرک سماوے
یارب حُرمت شاہ جیلانی حرمت نبی گرامی ــــ حُرمت حسنؓ حسینؓ ولی دی اہل البیت تمامی
حُرمت کل رسولاں نبیاں محبوباں براراں ــــ حُرمت کل اصحاباں یاراں خاصاں نیکو کاراں
برکت عزت چار کتاباں برکت عزت تیری ــــ فضل کرم تھیں کریں خدایا پوری حاجت میری
یارب حمد ہزاراں تینوں لاکھاں صفت ثنائیں ــــ مینتھیں بھی ہور گور میری تھیں روز قیامت تائیں
دے توفیق ہدایت مینوں احسن شعر الاداں ــــ بھی منظور کریں جس ویلے میں سرکارے آواں
آکھ درود رسول نبیؐ نوں بابجھ حساب شماروں ــــ فضل امید طفیل تنہاندی خالق دی سرکاروں

سبب تالیف کتاب

میں کراں بیان حضرت یوسفؑ قصہ جویں کتابوں پایا ــــ جس نوں وچہ قرآن خدا نے احسن کر فرمایا
شعر کرن دی کجھ نہیں حاجت کر گئے لاکھ ہزاراں ــــ اول ذکر رسول سُنایا پاس تمامی یاراں
اس تھیں پچھے لاکھاں شاعر کر گئے شعر زبانی ــــ سبھناں کارن اجر ثواباں رحمت فضل عیانی
میں بھی رکھ امید ثواباں دل وچہ نیت آئی ــــ عملوں کوئی امید نہ مینوں غفلت عمر وہائی
جس قصے نوں رب تعالیٰ احسن کر فرماوے ــــ اُس دے پڑھنے سننے والا کویں ثواب نہ پاوے
جو کوئی شعر کرے سو منے دا ایسک وانگ نشانے ــــ چونہہ طرفاں تھیں چوٹاں کھاوے باہجوں عذر بہانے
بعضے آکھن لفظ فلانا قافیہ ڈل داناہیں ــــ رکھن عیب مصنف اوپر ہووے چور ندائیں
بعضے سُن کر آکھن اس وچہ لذت مول نہ آئی ــــ درد محبتوں خالی ہوون شوق شناس نہ کائی
بے دردائل دردوں خالی لذت کیونکر آوے ــــ اصل پچھوسے گھرا گلے دے اپنا درد رلاوے
جینئے نال محبت ہووے اس دی بات پیاری ــــ سُنکر دردوں گرمی ہووے انجھوں ہوون جاری
حُب سوالاں وحدت ربدی جو لوچے دھر سی ــــ بات بانی درد کہانی دل نوں اثر نہ کرسی
اپنی صورت شیشے وچوں بہتر نظری آوے ــــ جیکر ویکھے کاریگر نوں صنعت اندر آہیں اُٹھے
جیکر اپنا اصل بھلاوے شان تکبر پاروں ــــ شیطان وانگ ٹکایا جاسی جلدی سرکاروں
جدتک اپنی ذات نہ جانے کیونکر رب پچھانے ــــ وحدت اندر نظر نہ آوے لگس تے ٹکانے
جدوں نابینے پاس ہزاراں دیوے بال ٹکائیے ــــ چانن دا کجھ اثر نہ پاوے باہجوں پکڑ لنگھائیے
اکھیں دے نابینے تائیں دل ہوندی روشنائی ــــ دل دے نابینے تائیں چاروں طرف سیاہی

دل دے اندر آئت سُن کر خبر حدیث حقانی
رہبر کامل نبی محمدؐ کر کر پیار بلاون
خوف طوفان عذاباں کولوں کڈھن طبق ربانے
ذات صفات نہ سمجھدا جو کوئی صدق قرآن دے
راضی ہو کر ہر اک تائیں کرے بلند آوازہ
جس دن سورج لہندے طرفوں پاک جمال دکھاسی
عجب جہاز جہانا سوہنا بخش کیتا رب سائیں
پاک جہاز محمدؐ ہی اندر چڑھ گئے لکھ ہزاراں
راضی ہو کر حکم سُنادے چڑھ جاؤ چڑھ جاؤ
چڑھسن جہاز محمدؐ ہی اندر نیک نصیب جنہاں دے
سخت سمندر دوزخ کر کے قہر عذاب بنانا
عبدالستارا منگ دعائیں اس بیڑی وچ چڑھئے
ختم نہ ہووے شان نبیؐ دا روز قیامت تائیں
جس وچ مومن بھائیاں تائیں پہنچن فیض ہزاراں
جدوں باورچی کامل ہووے کھانا جدوں پکاوے
میں بھی مومن بھائیاں کارن خوش سوغات بنائی
اس وچ راہ توحید حقانی دین اسلام عقیدہ
عشق حقیقی عشق مجازی ذکر سنایا بھاوے
شان عبادت شان توکل نیک بیان لکھیوے
ذکر صبر ہور ذکر جدائی کر مذکور سناواں
عشق زلیخا ذکر یوسفؑ دا ور یعقوب نبیؑ دا
اوہ گل اس وچ ظاہر ہوسی برکت ذات الٰہی
جو کر ساں سو نقل کتابوں ثابت جا بجائیں
حدوں باہر شاعر بن کر ہرگز قدم نہ دھرساں
پناہ خدا دی جھوٹھا کلاموں جس وچ غضب قہاری
توبہ دے دروازوں باہر ایہو نفاق نشانی
نوحؑ دے بیٹے کافر وانگوں پچھے پچھے جاون
ملو شتابی ملو شتابی مار یا سد تہانے
ہر عاجز نوں باہوں پکڑے اپنے ساتھ رلاوے
بیشک میرے ہتھوں کھلسی جنت دا دروازہ
اس دن توڑی جتنے آون ساتھ رسول ملاسی
ضامن عاصیاں وگنہاراں مشرق مغرب تائیں
نور نشاں تہانا سوہنا کارن او گنہاراں
نار عذابوں لے گرد ابوں خطرہ خوف نہ کھاؤ
مشرک بدعتیاں دے ٹولے رہ گئے غوطے کھاندے
پار اُراروں کیا غم اس نوں جیندا یار رہانا
پیر حقانی بھیجیا رب نے قدم مبارک پھڑئے
تھوڑا ذکر یوسف دا قصہ تینوں آکھ سنائیں
ہر ہر رنگ باغیچے اندر ہر قسماں گلزاراں
آکھے باہجوں لائق چیزاں سب کجھ پیش لکاوے
ہر ہر نعمت حاصل ہوسی لذت حد نہ کائی
مومن پڑھ کر قدر پچھانن عزت شان نبیؐ دا
شان شہادت شان سخاوت جویں نبیؐ فرماوے
درجہ توبہ شان سخاوت جویں نبیؐ فرماوے
کینہ غصہ حسد عداوت خوف بیان لیاواں
ذکر مصیبت خاصاں عاماں سنتوں یار حمیدا
آئت خبر حدیث نبیؐ دی ولیس خاص گواہی
انشاءاللہ ہوگ تسلی اہل ایماناں تائیں
اس وچ میرا ذمہ نا ہیں نقل ثبوت جو کرساں
ذکر نبی دا سچ سناواں نال ربے دی یاری

صاحب علم بزرگاں مینوں ایہ فرمائش پائی — فضل الٰہوں ذکر سچاواں جوڑ کتاب بنائی
علموں عقلوں طاقت تھوڑی لگاں شوق اٹھایاں — شعر کرن دا نہ ور نہ مینوں بولیا وانگ سدایاں
ایہہ جو کوئی مومن اس نوں صدق توں سُنے سناوے — اجر ثواب قرآن برابر جے کر عمل کماوے
میں تجھ شان قرآن سناواں تیرے کارن بھائی — ذکر یوسف دا سورت یوسف جیندے اندر آئی

ذکر شان قرآن مجید

وچ تفسیر امام غزالی خبر نبی تھیں ہوئی — جسنوں حُب کلام نبی دی دوست خدا سوئی
جو پڑھے قرآن تے غنیاں تائیں دیکھے حرص پیارو — بہتر غنی کیتا اساں تینوں حکم ہووے سرکاروں
سب تھیں فضل عالی دولت تینوں اساں پہنچائی — کریں پسند جو فانی زینت کیا نہ شرم نہ آئی
ہور بیان ثواب قرآنوں مومن اہل ایمانوں — سب سردار نبی دے راہوں بخشش ہو یارانوں
بہتر تحفہ سبھ نبیاں تھیں نبی محمد یارا — رحمت کنوں طفیل نبی دی گھر گھر اندر آیا
ہکسو چوداں سورۃ اس وچ فصلوں نازل ہوئی — چھ ہزار چھیاٹھ تے چھ سو اس وچ لکھ ہوئی
چھ لکھ دو کلمے سب اس وچ حساب بتاون — تریہہ لکھ باویہہ ہزار بیاسی حرف تمام سناون
اس وچ حکمت کہن مفسر جتنے حرف قرآنوں — اتنے وال کہے رب پیدا ہر جثے انسانوں
ہر ہر والاں جتنیاں بدیاں کرے گا جد کوئی — پڑھے قرآن جو فضلوں اس پر بخشش واجب پائی
ہور ثواب قرآن فضیلت رحمت فضل غفاروں — پڑھے قرآن جو مومن صدقوں حکم ہووے سرکاروں
جتنے وال بدن پر اس دے ملک کہے رب بسائیں — استغفار پڑھن اس کارن روز قیامت تائیں
ہور ثواب رسالے اندر نظر روایت آئی — چوہتر ہزار گنہ جس کولوں ہر دن ہووے بھائی
ایسے حالوں عمر وہانی دن کوئی گیا نہ خالی — سورۃ فاتحہ پاروں بخشے پاک خداوند عالی
خزینۃ الاسرار اندر جو ذکر مفسر لیاندا — سورۃ فاتحہ تھیں اُہ راوی شان [illegible]
حضرت آکھیا تلے جو عرشاں گنج خدا نے دھریا — ایہ تحفہ اس چوں سانوں رب بخشش کریا
آخر بقرے فاتحہ سورۃ انا اعطینا بھائی — پچھلا جانوں آیت کرسی وچ قرآن جو آئی
ہور باجھوں کسے نبی نوں ہرگز مول نہ آیا — سب تھیں جدا اساڈے کارن رب کریم پہنچایا
سورۃ فاتحہ نوں جس ویلے وچ ترازو پاسن — دوجی طرف کلام اللہ دا اجر ثواب تے لاسن
ست حصے ودھ جاسی وچ شان ثواب اوہ عالی — سورۃ فاتحہ جدوں نبی نوں بخشش آہی رب والی

شیطان وروماریاں آہیں سرو چہ مٹی پائی
معنی کرن قبول جو اسدے آیتاں ست گرامی
ست حرف وچہ فاتحہ سورۃ نہ بھیجے رب سائیں
ہین نے ہور جہیم تے زے اس وچہ حرف اون چار
نے ثبوت جو موت ہلاکت سخت عذاب قہاری
وقت نزع دے عاصی اُپر سخت عذابوں آوے
ہوگ عذاب جو دوزخ اندر آتش غضب قہاری
تے اس کارن فاتحہ اندر نازل مول نہ ہوئی
دوجا سورۃ فاتحہ اندر جیم نہ ہرگز لیاندا
تیجا خے نہیں فاتحہ اندر اتری پاک جنابوں
چوتھا زے نہیں فاتحہ اندر بھیجی رب تعالے
شین شر عذاب قیامت شر جو دنیا فانی
ظ ظلمات اندھیرا دوزخ مشکل قبر اندھاری
ف فضیحت وچہ حیاتی قبر قیامت تائیں
پاک نبی نوں وچہ قرآنے امر کیتا رب باری
پڑھنے والے اُپر ہوسی فضل بیری درگاہوں
کل مرضاں دی دوا اندر فاتحہ بھی وچہ قرآن شفائیں
اس دولت تھیں ہور زیادہ بہتر چیز نہ کائی
پڑھے قرآن جو نال محبت خاص ایمان لیاوے
زرہ واراں نوں کیوں تن تکدا امر کرے رب باری
عزت دولت مال انہاں نوں بیں مسکینی ہوئی
جو پڑھے قرآن امید نہ رکھے بخشش قہر عذابوں
کرن روایت لفظاں اندر پڑھے قرآن جو کوئی
بیٹھا نفل نماز گذارے جو کوئی مومن پیارا
جو پڑھے وضو کر باہجھ نماز دوں اوہدی خیر کریندا

ہے افسوس مسلماناں نوں عالی دولت آئی
سٹے دوزخ اُپر تہاندے ہتھیں حرام تمامی
ذکر مراد فضیلت اس دی دساں تیرے تائیں
خے ہور شین تے ظے پچھانی سٹے نہیں آتارے
جان کندن ہور دوزخ اندر موتوں سخت خواری
جویں کسے دی دہ سو واری کھل اتاری جاوے
دہ سے جان کندن دے نالوں سخت عذابا ری
فاتحہ پڑھنے والے اُپر حکم عذاب نہ کوئی
فاتحہ پڑھے جو مومن صدقوں نہیں جہنم جاندا
فاتحہ پڑھن جو نال ایمانے خوف نہ قہر عذابوں
زمہریر آتش تھیں بچسی فاتحہ پڑھنے والا
دوہیں جہانیں اس دے کارن فضل خدا رحمانی
برکت فاتحہ کل عذابوں بخشے خالق باری
پیش عدالت خوار نہ کرسی اسنوں خالق سائیں
آیتاں ست جو اساں تیرے پر فاتحہ پاک اتاری
ظاہر باطن بدن تمامی تھیوے پاک گناہوں
طاقت کسے نہ پائی ہرگز کرے بیان ثنائیں
دوزخ جاسی رحم نہ پاسی جس نے قدر نہ پائی
باتاں کیتیاں نال خدا دے ایسا درجہ پاوے
اوہ دولت اساں بخشی تینوں جس تھیں کل سرداری
پاس اساڈے عزت تیری رحمت حد نہ کوئی
پڑھیا کرے قرآن خداوں ور ایمان ثوابوں
ہک ہک حرفوں سو سو نیکی خبر کتابوں ہوئی
نیکیاں ملن پنجاہ ہر حرفوں سنتوں میرے یارا
ہر حرفوں دہ نیکیاں اسنوں فضلوں خالق دیندا

بھی ہر حرفوں سننے والا ہک ہک نیکی پاوے
حرفاں دی تفصیل سناواں مومن راضی تھیون
جس گھر وچ قرآن ربانا مومن پڑھن پڑھاون
آدمیاں نوں دسّن ناہیں روشن نور شعائیں
کیونکر دسن آدمیاں نوں انبر نور ستارے
انبراتوں زمین تمامی دسے رات سیاہی
دکھو دکھ فرشتے جانن پتہ مکان ٹکانا
ہور بیان ثواب قرآنوں پڑھنے والیاں تائیں
اوہ دکھ لماں چوڑا ہوسی پینڈا اسے برساں دا
ہر ہر میوہ باجھ حسابوں ستر لذت آوے
ہور ثواب قرآن جو پڑھسن عالی ہمت ہوسن
جس دن مومن پڑھنے والا قبرے اندر جاوے
تیں قرآن جو توں نت پڑھدا خوف خیال نہ کرویں
تر جاوے پھر مومن کولوں پیر شتابی آوے
لے دوست میں تیرے کارن گیا جناب الٰہی
تیرے کارن میں سب وتھوں ستر چیزاں لیایا
بیٹھن لیٹن کارن تینوں ریشم نور نہالی
میرے نال محبت تینوں گذری عمر پیاری
جدوں فرشتے آکر کھولن قبر کنوں دروازہ
نال فرشتیاں جھگڑن کارن ول شامل ہووے
منکر نکر کنبے ڈردا مومن دہشت حد نہ کائی
مومن تائیں کہے دلاسہ کون مریسی تینوں
کس نوں طاقت مارن کارن گرز اٹھاوے کوئی
برکت پاک کلام اللہ دی مومن فرحت پاوے
دیکھ فرشتے آون والے ادب کنوں شرماون

چاروں طرف قرآن آوازہ خالی مول نہ جاوے
جیونکر اول قاعدے آپو آپے گیون
ریہی طرفوں ذری تنہو ہر ہر گھر آیر آون
ست آسماناں شعلے پہنچن عرش منور تائیں
تویں فرشتے تنہو دیکھن آپو آپ نیارے
تنہو چمکن تاریاں وانگوں دیکھن ملک الٰہی
اس وچ شخص فلانا مومن اس وچ شخص فلانا
لوڑوں رکھ کرے ہک پیدا جنت وچ رب سائیں
پڑھن قرآن جو عمل یقینوں اوہ رکھ ملک تنہاں ندا
ہر شیریں تھیں بہتر شیریں صفت نہ کیتی جاوے
ماپیو بغلاں وچ اٹھاکر پل تھیں پار کھلوسن
سوہنی صورت حاضر ہووے آن سلام بلاوے
آہیں تھیں کون نے وار آ رہووے ہرگز مول نہ ڈرتوں
نال محبت اگے وانگوں آن سلام سناوے
لے کر حکم گیا وچ جنت جو کوئی خواہش آئی
تیری عزت کارن جیونکر امر خدا فرمایا
جانن کارن شمع نورانی فضل کنوں رب والی
تیرے نال محبت کارن آئی میری واری
امر الٰہوں حاضر ہوون کرن بلند آوازہ
جویں وکیل مقدمہ اندر رکھیا کتاب کھلاوے
کرے پیار قرآن پیارا جویں پیاری مائی
کہے فرشتیاں کول اساڈے یار قدرت کینوں
کرے عذاب جو اس مومن پر کس نوں طاقت ہوئی
کل جواب سوالاں اندر مددو رب دی آوے
جویں کلام اللہ فرماوے اس پر عمل کماون

جتنا کرن سوال فرشتے مومن قاری تائیں
رخصت ہوون ملک بے باقی ادب کنوں خود جائیں
کول قرآن ہمیشہ اس دے خوشی پیار کماوے
جس دن وقت عدالت ہوسی مومن کا قرآ ون
جو پڑھن قرآن بلا کر کہسی نہاں خالق سائیں
نیڑے آؤ نیڑے کرم کنوں فرماوے
ہوسی حکم قرآن پیارا ہیسی جویں سناؤں
فضلوں حکم ہوسی سرکاری پڑھن قرآن سناون
جو پڑھن دکان سناون کارن دنیا پیار ہی ہوئی
حکم ہوسی پھر سارے قاری جنت اندر جاون
جتنا یاد قرآن کسے نوں اتنی عزت پاسی
ووڑن زور لگاون کارن رب تکلیف نہ دیسی
یاد ہووے ہک آیت جس نوں اوہ ہک درجہ پاوے
ہک ہک آیت ہک ہک درجہ جنت ملن جنابوں
عمل کیتا ہور نال محبت یاد قرآن جنہاں نوں
نبی کہیا جس بندے "تائیں آیت یاد نہ کائی
حالت اجڑے گھر دی تینوں کھول بیان سناواں
جس بستی وچ خالی ہووے کوئی مکان ویرانہ
غائط بول کرے سب کوئی جن دی مرضی آوے
دل دا گھر ویران جنہاں دا پاک قرآنوں خالی
وسدے گھر وچ کس نوں طاقت بول نجاست پاوے
بہت فضیلت شان قرآنوں عملوں اجر دسیوے
ہکناں قول قرآن ربانا لعنت بول سناسی
عمل یقین "تاں ہر کا آیت دہ زمین آسمانوں
جو منکر حکم کلام اللہ دا حجت عذر بناوے

دل جواب قرآن سناوے ناظر ہر ہر جائیں
جنت دا دروازہ کھولن روز قیامت تائیں
لاکھاں برس قیامت مدت ساعت اک دکھاوے
ہر نیکی ہر بدیوں بدلہ عمل جزائیں پاون
وچ دربار قرآن سنا ہوسیں اساڈے تائیں
بھنوں کرسیاں ملن نورانی خبر کتابوں آوے
ایسے طور خدا فرماسی تسیں پیارے ساڈوں
شان گرامی کرسیاں اپر عالی منصب پاون
معنے سن کر عمل نہ پکڑن انہاں ثواب نہ کوئی
پڑھنا شروع قرآن تے سارے ورتن فہم ٹھاون
اتنا جنت ملسی جتنے پڑھدا پڑھدا جاسی
میں بتلاواں نیڑے تائیں ایسا کرم کریسی
جس درجے وچ باغ مکاناں صفت نہ کیتی جاوے
عجب مکان باغیچے نہراں زینت باجھ حسابوں
مولا باجھ معلوم نہ جتنا جنت ہوگ انہاں نوں
اجڑے گھر دا انگوں دل اس دا خبر حدیثوں آئی
شاید جس نوں سمجھ نہ آوے کر تفصیل بتاواں
سدا پلیدی اس دے وچ داخل سنتوں یار یگانہ
بد بو گند پلیدی کولوں کدے نجات نہ پاوے
شرک نفاق پلیدیاں بھریاں سنتوں یار رسالی
جس دے وچ نور ایمان آبادی کیوں پلیدی آوے
معنیاں تھیں جو منکر ہوسی وچ دربار مریوے
مشرک بدعتیاں دا اتھیں آپ بچالاں کراسی
جو پڑھ کر سچ بیان نہ کرسی شکل ہوسی شیطانوں
شکل ہووے خنزیراں کافر جیں اعتبار نہ آوے

باہجوں عمل ثواب نہ جنت جے لکھ پڑھے پڑھاوے
ختم قرآن جو کردا مومن کتنا درجہ پاندا
ہور ثواب شہادت اسنوں بخش ہسی سرکاروں
سجے کھبے ملک نورانی خدمت اندر ہوسن
بھی سبھناں ویہاں ماپیاں تائیں ملن پوشاکاں نوری
ایسے عمل اساڈے نیں کہسن یارب والی
رب کہسی فرزند تساڈے پڑھی کلام الٰہی
جس مجلس وچہ عالم کوئی ذکر قرآن سنائے
جو پڑھ کر قرآن بھلایا حب خیال نہ ہوئی
اٹھ اٹھ روندا ڈگ ڈگ پوسی حکم ہووے رحمانی
مومن پڑھ کر عمل کریسن ہور بیان سناواں
جنگل باغ درخت تمامی ڈالیاں پتر سارے
رب سمندر ہوون سیاہی ختم تمامی ہوون
جس دل وچہ قرآن ہووے اس دوزخ کویں جلاوے
رب فرمایا اساں نبی پر پاک کتاب اتاری
جو کر کوئی طائف نام غیر اللہ دے طرف قرآن نہ آون
ذکر مداحیں نام بزرگاں ہور قصیدے جاری
مرگئے عمل قصیدیاں کارن دل طلب نہ کوئی
جو بیگانی چولے کہاون پاک آرام نہ پاون
دنیا وچہ ملاں سب محبت ہر اک نوں کم آوے
بدعت شرک وچ لیٹے پڑاں راہ توحید بھلایا
جو پورا نافرمانی اندر پایا نہ حکم رباناں
جو کرن سب بے ادب گلاں بہتوں تنہ پرواہ نہیں ذرہ
جیہا سر نیچی سے اوہوں تسے دوزخ جنگل جاڑاں
رب فرماسی دل وچ آہی ساڈی حب جہاں نوں

پتھراں اوپر بارش ہووے شاخ نہ باہر آوے
انگلیاں نبیاں انگوں اس دا شان بنایا جاوے
سر پر تاج نورانی رکھسن سوہنے باجھ شماروں
نبیاں وانگوں عزت پاسن جادر بار کھلوسن
تخت نورانی تاج نورانی عزت شان حضوری
اوہ کیا حکمت جس تھیں سانوں رحمت موج وکھالی
اس دے یاروں اترسی ساڈے رحمت بے پرواہی
صفاں بنا کر سن فرشتے مجلس تختی جاوے
قبروں اٹھیا ہوگ نابینا ساتھی یار نہ کوئی
پتھر مارن نت سر اس دا یارن ملک نورانی
ہور فضیلت جیہیں قرآنوں دولت دسی جاواں
قلم ہوون سب لکھنے کارن صفت قرآن پیارے
شان قرآن حساب نہ پاون ہو قربان کھلودن
جس دل وچہ ایمان ہووے اس کافر کون بناوے
طبق زمین پر اس تھیں بہتر کون عبادت پیاری
ساڈی جنت حوراں تکن کہیں مراداں پاون
اس وچہ نہیں عبادت بھاری عقل نہ دیندی یاری
جنت کارن کچھاں مارن عجب عبد اللہ ہوئی
حوراں جنت بھری آپہ آسیسے دل بناون
کول کھاون نہ دیسی دوجا آیا مول نہ بھاوے
دل وچہ امید بہشتاں قبراں توحید نور آیا
اوہ کیوں داول تیاری رکھے جنت اندر جانا
اوہ بھی رب دی جنت اتے نت صلاحیاں کردے
رب کمزور بچیا تاانہاں جنت سیتا جاڑاں
ایہ گلزار محل نورانی دیساں اسیں تنہاں لئی

ہر کوئی اپنے دوست کارن لیاوے عجب نشانی
تساں جنہاں دی پُوجا کرکے پڑی کرو سوال تنہانوں
حکم قرآن تے حکم نبیؐ دا اس دن ظاہر ہونا
ہن کجھ ذکر ثواب قرآنوں جدا جدا بتلاواں
جو سورۃ ملک عشا تھیں پچھے پڑھدے مومن بھائی
مارن والیاں تائیں موڑے شفقت مدد کر دی
اپنا نام سناوے ملکاں ایہ فرمان پکارے
لے کر لنگھاں وچ مومن نوں کرے پیار سچاوا
یعنی اوہ یٰسین مبارک عزت ودہ حسابوں
ہور روایت ہے یٰسین جو پڑھدا مومن کوئی
جیونکر ختم کلام اللہ دا کروا ہے دس واری
مویاں کارن پڑھ کر بخشو جلد خلاصی پاون
بھی ابوہریرہؓ پاک نبی تھیں سن کر دسے یاراں
طٰہٰ تے یٰسین مبارک پاک خدا دسائیں
رحمت تنہوں تمامی لذت پاون ودھ حسابوں
وچ قرآن نبیؐ سرور نوں دو نویں رب پہنچایاں
ابوامامہؓ کرے روایت ویکھے فضائل یارا
بقرہ تے عمران دو سورۃ دو نویں حاضر ہوسن
دفتر جو بد عمل انہاں دے اپنے سر پر چاون
جس دن آیت آخر بقروں جبرائیل پہنچائی
کہن مبارکباد نبیؐ نوں خوشی پیغام سنایا
کرن روایت آخر بقروں پڑھ کر سویں جو کوئی
چھوٹیاں سورتاں آخر پارے جو رب پاک پہنچایاں
چھنجھن وار جو فجروں پچھے سورج باہر آوے
قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ الحمدوں پچھے بھائی

ہر کوئی اپنے دوست کارن کرے تیار مہمانی
تھراساڈا پکڑن کارن جلد تیار تساں نوں
جدوں رسولاں کنڈھ کھالی گھر گھر پوسی رونا
جتنی خبر کتاباں ہوئی دولت وسی جاواں
سبھنوں آ قرآن چھلدی جویں پیاری مائی
مرغی جویں اولاد چھپاوے ہیٹھ پراں دے ڈر دی
ہنوں کرے قرآنوں باہر جو کوئی اسنوں بارے
جاؤ کہے فرشتیاں تائیں دوزخ بھین بلاواں
ہکواری کوئی پڑھے جو مومن پاوے اجر ثواباں
ختم سناوے اجر ثواباں درجہ پاوے سوئی
حضرت انسؓ روایت بولن کہیا رسول غفاری
کہے نسائی خبر حدیثوں پاک نبی فرماون
کرسی عرش زمین اسمانوں اگے سال ہزاراں
پڑھدا اسی تد سُنن فرشتے بولن حمد ثنائیں
خبر نہیں ایہہ تحفہ کس نوں ملسی پاک جناباں
پڑھن پڑھاون ایاں کارن رحمت جھڑیاں لایاں
پاک حدیثوں دس گیا اس نوں نبیؐ رسول پیارا
اپنے پڑھنے والیاں لے کر وچ دربار کھلوسن
سائل ہو سرکارے جھگڑن دوست نوں بخشاون
ستر ہزار جماعت ملکاں پاک نبی ول آئی
باہجھ تساں تھیں ہور کسے پر ایہ تحفہ نہیں آیا
نفل گذارے رات جو ساری درجہ پاوے سوئی
جتنا یاد فضیلت دسن لائق مومن بھایاں
چار رکعتاں نفل جو پڑھسی وچ غنیمہ فرماوے
ہر رکعت وچ تر لواری پڑھ خبر نبیؐ فرمائی

بعد سلاموں آئت کرسی پڑھسی ادب پیاروں
آکھیاں حجاں دفتر اس دے رب کریم لکھاوے
بھی ہر ہر حرفوں سال عبادت بخش ہووے اکراموں
جس دم سورج محشر اندر سر پر آن کھلوسی
ہور ثواب قرآنوں سچ یقین پچھانوں
رات سوار دو نویں رکعتاں مومن نفل گذارے
ایہو قرأت دوہاں رکعتاں خبر نبیؐ فرمائی
بھی تس پچھے پندرہ واری استغفار پڑھیوے
رحمت بدی دفتر اس واہوے کل گناہوں
دوزخیاں دے دفتر وچوں ناواں کٹیا جاندا
سوار دہاڑے فجروں پچھے سورج باہر آیا
پڑھے دوگانہ جیکوئی مومن کہے رسول غفاری
یعنی دو آخروی سورت بھی اخلاص پچھانی
بعد سلاموں سواری پڑھ جلدی استغفاراں
گذری عمر جو اس دن تائیں بدیاں دفتر آیاں
حضرت عائشہ کرے روایت ذکر حدیث سنائیں
ایہ ترے قل جو روز جمعہ دے پڑھے کوئی سنواری
بھی خلاص مبارک دا کجھ جدا بیان سناواں
ترے واری اس پڑھے جو مومن خبر حدیث بیانوں
ہکدن شخص اخلاص مبارک شوقوں پڑھدا کوئی
عرض کیتا اصحاباں حضرت واجب کی فرمایا
اوہ اخلاص جو سورۃ پڑھدا سنیا اساں آوازہ
طبرانی سن ابونعیموں پاک حدیث لیاوے
جے مرسی چہ اس بیماری ہووس فضل جنابوں
بھی فرمایا جس دن دوزخ ظاہر کیتا جاسی

کل نماز بھی آیت کرسی ہر ہر حرف شماروں
بھی ہر حرف ثواب شہادت صاحب فرماوے
جس وچہ دائم روزہ رکھن ساری رات قیاموں
ساتھ شہیداں نبیاں لسی تلے عرش دے ہوسی
فاتحہ تے اخلاص مبارک آیت کرسی جانوں
فاتحہ پچھے پندرہ واری پڑھ اخلاص پیارے
بعد سلاموں پندرہ واری آیت کرسی آئی
ہر آیت تھیں حج تے عمرہ دفتر وچ لکھیوے
جنت دفتر نام لکھیوے اس وا افضل الٰہوں
مے جے اوہ دن آون توڑی موت شہادت پاندا
پاک حدیث نبیؐ سرور تھیں جابر خبر لیایا
فاتحہ پچھے آیت کرسی ترے قل ہک ہک واری
دوہاں رکعتاں ایہو قرأت ہرگز شک نہ آئی
پڑھیں درود نبیؐ سرور نوں بعد اس تھیں سوار ا
رحمت نظر ہووے سرکاروں صاف ہوون بریاں
شفقت کنوں رسول خدا دے سیاس دے تھائیں
اگلے جمعہ تلک ہر بدیاں پاک کرے رب سائیں
ثلث قرآن بتلاوے اس نوں پاک رسول سچاوا
اجر ثواب جنابوں پاوے جیونکر ختم قرآنوں
دوروں سنکر حضرت آکھیا اس پر واجب ہو گئی
مجلس اندر سرور عالم خوش فرمان سنایا
جنت واجب اس پر ہوئی بند نہیں دروازہ
پڑھے مریض اخلاص جو سورۃ پاک نبیؐ فرماوے
دہشت ملکاں تھیں بچ جاسی تلے قبر عذابوں
تن ہزاراں سالاں پینڈا پل تھیں لنگھنا پاسی

اگ وڈ خدی نار پچھانوں جس تے پل فرماون
چھک کھلارن دوزخ اُپر ایدھر اودھر ڈولے
اُس پل ہیٹھ جہنم آتش کرکے بھڑک سناوے
پہرہ دل ننگے ہوسن سارے رون خوف خداوں
آتش چا کسے پکڑ فرشتے پل دوزخ دے لیاون
اگے بیٹھو ہر اک تائیں حکم سنایا جاسی
اکناں لت ایسی ہوسی جس دم قدم اٹھاون
سائے نبی دے نائیں منگن ہر نوں امت پیاری
جو مومن اخلاص مبارک پڑھدا وچہ بیماری
پھر بھی صدقوں پڑھنا اسنوں عالیشان دلاوے
حکم ہوسی جد پل دے حاضر اسنوں تک لیاسن
بہت اخلاص مبارک دوویں رکعتاں جانی
رات جمعہ دی مغرب پچھے دو رکعتاں جانی
ایہ دوگانہ جس میت نوں بخشیا پڑھنے والے
ہور اخلاص مبارک والا نبی ثواب سناوے
جس دے وچہ حویلیاں ستر زینت بے شماروں
ہر محلاں دے وچہ ستر ستر سو ہینے تخت نورانی
ہر تختاں پر ستر ستر عجب رکاب ٹکائے
ہر تختاں پر سوہنیاں حوراں بھریاں نال زندگاروں
اوہ جیتی چمک کھاوے نوری ناریاں دے اہلی
نبی کہیا اک نار پوشاکوں جیہے بھیجے رب سائیں
ہر مومن نوں حور دو دو چھاپاں ہتھاں دے وچہ پاون
ایہ سب جنت حوراں زیور محل مکان عجیبہ
ویہہ واری کٹھیں دوناں اس تھیں پاوے اجر ثواباں
دوسے وار اخلاص جو پڑھسی مومن شوق پیاروں

والدین کی بھی تلواروں ڈاڈھی تیز بناون
مرسل نبی حیران کھلوون ڈردا کوئی نہ بولے
پنجسو سالاں پینڈا دوروں پینڈا ایہہ کبھی لیجاوے
سبھنوں چاہڑ دے اپر ہوسی حکم جنابوں
کافر ہور منافق تائیں چابک مار چڑھاون
کوئی نہ مددگار کسے نوں اپنا کیتا پاسی
ناروں چیر دو پھاڑاں ہوسن دوزخ اندر جاسن
نال محبت پاک نبی نوں پنجوں ہوسن جاری
جیکر حجت لئے نہ اسنوں ہوگئی اجل بیاری
سخت عذاب جہنم پل تھیں امن سلامت پاوے
اوہ دوں جا کرا سدے تائیں پل تھیں پار لنگھاسن
ہر رکعت وچہ فاتحہ پچھے ستر قل پڑھانی
ہر رکعت وچہ فاتحہ پچھے ستر قل پڑھانی
دوزخ وچوں جلدی اس نوں رب کریم نکالے
دسواری اس پڑھے جو مومن عالی جنت پاوے
ہر وچہ ستر محل نورانی خبر نبی سرداروں
ستر رنگ بچھایا ہر ہر کہے رسول حقانی
ہر وچہ نعمت ستر قسماں ستر مزے وکھائے
مست کریسی حال جہاں دی جھانجر دی چھنکاروں
خوشبو بھری معطر نوروں صنعت قدرت عالی
خوشبو بھرے تمام زمیں نوں مشرق مغرب تائیں
دو ہتھاں دے وچہ دو دو کنگن کر تکریم پہناون
دس واری اخلاص جو پڑھسی اسنوں ہو گ نصیبہ
بھائی جیں جتنا پڑھدا اس واسطے بہو ثواب حساباں
اپنا آپ پیدا کیتا اس خالق دی سرکاروں

وچہ جواہر خمسہ دے خوش ذکر مفسر لیا یا
اک اعرابی پاک نبیؐ نوں کرے سوال بیچارا
تاں جو عمل کراں میں اُس پر عمل اجر خدا تھیں پاواں
حضرت آکھیا روز جمعہ دے فجروں پچھے بھائی
فاتحہ پچھے پہلی رکعت سورہ فلق پڑھیوے
بعد سلاموں آیت کرسی بیٹھ پڑھے ست واری
فاتحہ بعد اذا جاء سورۃ ہکواری چا جوڑے
ایہو قرأت چوہاں رکعتاں کہے رسول سہارا
پھیر دعا کر ہتھ اٹھاوے پاک نبیؐ فرماوے
اُس دے تائیں نبیؐ کہیا میں اپنے ساتھ رلاواں
دس رکعتاں غنیہ اندر جیلانی فرمایاں
جو ایہ نفل پڑھے کوئی مومن جس دم ہتھ اٹھاوے
بعد جمعہ تھیں عصروں اول ہووے وقت میانہ
فاتحہ پچھے آیت کرسی ہکواری پڑھ جاوے
دوم رکعت فاتحہ پچھے قل پڑھے ہک واری
بعد سلاموں ستر واری پڑھ لاحول یقینوں
وقت نزع اس مومن کارن ایسا رب لیاوے
بہت ثواب معلوم قرآنوں تھوڑے اس وچ لیاندے
سورہ فاتحہ دا کجھ درجہ بتہ ثواباں دلیاں
عزت شان کلام اللہ دی بہتر خبر نبیؐ نوں
حافظ دی جو عزت کرسی پاک نبیؐ فرمایا
بھی فرمایا بدعت شہر کاں جیکوئی چھوڑے ناہیں
جو مر سی پر سنے وچہ عبادت بدعت رد کریندا
زہد عبادت کل نمازاں حج زکاتاں نالے
بدعت اوہ جو ٹوپیاں رسماں مگر نبیؐ دے پیاں

پیر صاحب غنیہ وچ اس تھیں وہ بیان سنایا
نیک اعمال دسو کوئی مینوں عالم دے سردارا
بھی سب بستی اپنی لوکاں جا خوش خبر سناواں
دو رکعتاں پڑھے جو مومن سبب ترکیب سنائی
دوجی رب الناس ہکواری بعد الحمد ول پڑھیوے
پھر اٹھ چار رکعتاں پڑھسی کہے رسول غفاری
پنجوار قل پڑھے جو عمل ثواباں لوڑے
بعد سلاموں ستر واری پڑھے لاحول پیارا
جنت دے اجہے ڈیلے جینوں حکم خدا تھیں آوے
قسم خدا دی میں اس باہجوں جنت قدم پاواں
چار رکعتاں ہور پڑھے جو میں اگے چا سنایا
پیش دعا تھیں ماں پیو اس دے افضلوں بخشیا جاوے
جہت ثواباں مومن کوئی جیکر پڑھے دوگانہ
اس تھیں پچھے پنجیہ ۲۵ واری سورہ فلق رکاوے
ویہ واری اس پچھے اوہا سورہ فلق پیاری
نشان ثواب سناواں ظاہر مومن صاحب دے ہزل
خوش اسرار نورانی اسنوں حقؐ توں پیش کھاوے
تھوڑا ٹھیرن رستے اندر لمبے سفر جہنا ندے
وقت مناسب اوہ جس ویلے ذکر نماز کریساں
بھار اٹھاون دی نہیں طاقت جبرائیل وحی لیاں
میری عزت کیتی اس نے شان قرآنوں آیا
خالی مرے تمام ثواباں ہوگ معلوم انگاہیں
دوزخیاں دا اکتا ہوسی خبر حدیثوں دیندا
کوئی قبول نہ بدعتیاں دا کہیا مدینے والے
اوہ مرضاں شیطانی علت بہت گھریں وڑ گیاں

جو کلمہ پڑھے تے بدعت شرکوں تو یہ طرف نہ آوے
بس میاں سرٹ لت لدی نبی محمدؐ یارو ں
غوث قطب رب پاس دربارے جوڑیاں وچ کھلوون
کر منظور توحید ربے دی خیریں گذرن تینوں
شرکوں منع جو کردا اسنوں ملاں مارن آون
جو شادیاں وچ لیاون کنجر موڑن مکھ قرآنوں
جو کلمہ پڑھن تے لین بیا جان دشمن رب نبیؐ دے
کوئی نہ آکھے برا انہاں نوں عجب تماشہ یارو
پھر مجلس ڈالیاں تائیں آکھن آمین جتھے آوے
کوئی نہ کہے نبیؐ دی سنت جس حدیث حقانی
کرن والے نوں وڈا دشمن کفروں وہ بناون
نام سنن سر جیتھم نواون ادبوں طبع نمانی
ویکھ قرآن سلامی ہوون آکھن صدقے جائے
ابو حنیفہ روا نہ کیتی بدعت شرک پلیدی
فقر اندر کد شرک ملایا اوس مقبول غفاری
ابو حنیفہ کس دن کیتا سجدہ پیش ڈوالال
وجھلی سن کہ نبی اللہ دے کن وچ انگلی پائی
تیراں سے ستھ مجتہداں نے راگ حرام سنایا
چارے مذہب آکھن جو کوئی راگ حلال بتاوے
ہک وڈا سخن بے دب دا ان میتھیں کہیا بخانذا
سکل اصحاباں نبیؐ اماماں ہکیا شک نہ کوئی
نبیؐ کہیا وچ امر ہیرے جو آپ رسوم ملاوے
بس میاں کر سنت قابو شوق محبت یارو ں
دوست لے بدا بعد گناہوں تائب ہوون الا
برحق جان رسولؐ پیارا واحد جان ربے نوں

حال تو نگر دے وانگوں اوڑک خالی جاوے
نافرمانی پکڑ نہ اس تھیں دور ہوسیں دربارو ں
نافرمانی پکڑن والے دوزخ بالن ہوون
قسم خدا دی خیرخواہی وچ دشمن جان ہینوں
زانیاں چور شرابیاں دے گھر مجلس پیار لگاون
سب کوئی کرے پیار انہاں دا دوست آہ شیطانوں
جو آکھن صاحب نہیں نمازاں ہندواں کفر عقیدے
فاتحہ آمین پڑھے جو کوئی ملاں آکھن مارو
مسجد اوہ پلیت ہو جاندی وہ تھاں پٹی جاوے
طلب شفاعت جس تھیں ساڈی ڈھوئے مسلمانی
نام نبیؐ دا سن ہتھ چمن اکھیں اُتے لاون
پڑھو حدیث نبیؐ دی جیکر ہین نہ ولین پانی
پھر وانگ ڈولتے مارن آیت جدول سنائے
ساری عمر برابر رکھی سنت پاک نبیؐ دی
ابو حنیفہ ڈوماں اگے کس دن جھنڈ کھلاری
کنجریاں دی پیریں ڈگا اوہ کد اندر حالال
ساتھ قوال رکھن کئی عالم حنفی بن سودائی
بچسی کویں عدالت اندر جس نے روا بنایا
کافر کافر آکھن اس نوں مسلم کہیا نہ جاوے
راگ حرام انہانوں ہووے اصل حرام جنہاں دا
کرے قیاس جو کیہڑے گھڑدی یہ بے ادبی ہوئی
رد ہوسیں مردود ویں لسی دین ایمان ونجاوے
تابعداری پکڑ نبیؐ دی شرم رہے دربارو ں
إِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ آکھیا رب تعالیٰ
ہر مشکل ہو رد وچ عبادت حاضر جان اسینوں

جے توحید ربانی ثابت کریں حق ایمانوں
لَیْسَ کَمِثْلِہٖ جیونکر سنیا سچ یقین مناوے
واحد اللہ واحد اللہ سبھ کوئی بول سناندا
جیکر شرط ثبوت نہ اس تھیں ہوسی واحد والی
وضو کیتا جد اللہ کارن وچہ نماز کھلویا
اِیَّاکَ نَعْبُدُ بول انہاں نوں ہتھ بنھ کھلا سناوے
بعد سلاموں نام بزرگاں شروع وظیفے کردا
جے ہک نبوں جاتا ہوندا دوجی طرف نہ جاندا
جس دروازے سجدے اندر عاجز شکل وکھالی
خاص عبادت اس نوں ہے جس آدم جنس بنایا
دو طرفاں وچہ خاص عبادت کدے ثبوت نہ پاوے
اوہ کوئی ہاسی بے اپنے دا جس نے قدر نہ جاتا
کیوں جو جس دے پیار اُس نے طرف خدا دی چھوڑی
ہک دروازہ چھوڑ دوجے دل جاوے تدوں سوالی
ہے توحید عبادت لائق خاص خدا نوں جانی
جنس خریدن والا تاجر تاں دوجے دل جاوے
جے دل جانی ہوندی شوقوں احد ذات ہیندی
حاضر پاک خدا ندعا لٹھ اس تھیں پکڑ کنارہ
رب فرماوے ساری خلقت کرے سوال اساں نوں
پرے کارن پاس کسے کوئی رائیں سائل جاوو
بھی اُس دا سب لوکاں لگے حال سناوے سارا
رب فرمایا جے توں رائیں ساڈے در پر آویں
جو کجھ کریں سوال اساں توں سب منظور کریساں
وکھیاں سوہنی صورت بخشی ہر مخلوقوں تینوں
موہڈیاں اُتوں تھکاں ستیں غیر پسند نہ لیاویں

ستھا وچ جے حاصل ہوسن کل ثواب قرآنوں
لَیْسَ لَہٗ شَرِیْکٌ مت کوئی ہور شریک بناوے
کہن دتے عمل کماون اندر فرق ہزار کو ہاندا
عمل عبادت ہوسی اس دی اجر ثوابوں خالی
لَا اِلٰہَ غَیْرُکَ آپے آن اقراری ہویا
خاص عبادت کراں میں تیری پڑھکر کہندا جاوے
بیٹھا موڑ لئے نوں رب تھیں تھروں لئے ڈردا
وچہ عبادت ہور کسے دا کدی نہ سیس نواندا
بعد سلاموں دوجی طرفے ہو گیا جلد سوالی
حاضر وچ پیر دے اوہ سب جو کسے کھیا کمایا
جو ہک در پر طالب ہووے دوجی طرف نہ جاوے
بہتر خالق دی سرکاروں جس کوئی ہور پچھاتا
اوسے کارن آیا ایسی جھول اہانت جوڑی
صاف جواب ملے جو اسنوں آن مرادوں خالی
اسدے اندر ہور کسے دا ہرگز دخل نہ آنی
پہلی جنس جے اس دے تائیں نظر پسند نہ آوے
نہ متوجہ تکیندا ہرگز طرفے ہور کسے دی
دوجی طرف گیا دیوانہ ظلم کماون ہارا
ہور کسے دے جاون کارن کیتا نہیں اسانوں
کیوں بھو قہ آن بلایا اُس پر تنگی آسے
اوہ جس پرے کارن اس دے رائیں کیتا چارا
کودے جھڑکاں تھڑدے جس ویلے اساڈ آن پلاویں
اسیں سوالی اپنے تائیں جھڑک جواب دلیساں
آدم جنس بنایوں تاں توں شوقوں پوچھیں میتوں
اس دے نال شریک ملاویں جس اوتا کھاویں

ساڈے دل خیال کرو جو اسیں انسان بھلاواں | غیراں طرف جو مائل ہوون دوزخ پکڑ جلاواں
دن وچ جتنی بار خداوند تیں پر نظر لیاوے | اتنی واری ماں پیو تائیں بیٹا یاد نہ آوے
ہر بندے نوں ہر دن مولا ویکھے جتنی واری | اتنا یاد خیال نہ کردی اُس پر ماں پیاری
وچ نماز خیال کتے ول جد مومن نوں آوے | پیچھیں کون چنگیرا لیا پاک خدا فرماوے
حاضر ویکھن والے کولوں حاضر نہ شرماویں | کون پیارا توں جس طرفے چھوڑ عبادت جاویں
چھوڑ قرآن درود دعائیں تسبیح استغفاراں | قسم اللہ دی خالی جاسن ہور جو کرے کاراں
جو دروازہ آپ خداوا وچ حیاتی چھوڑے | کون عبادت اوہ جس پاروں جنت رحمت لوڑے
جو حنفی بن کر جائز رکھن غیراں ورد وظیفے | ثابت کرن جے کہیا یا کیتا ایہہ ابو حنیفہؒ
پکا مذہب سچا مذہب ابو حنیفہؒ والا | جو اس طرفوں جائز جانے پیر بنیلے منہ کالا
ہور تماشہ کرن جو خادم دساں سن دے تائیں | دل وچ اندر صورت میری نال یقین پکائیں
اوہ میت اکھیں نت کرے تصور ذکر زباناں جاری | صورت مرشد دی وچ دل دے حاضر کرن پیاری
کیتنی مدت ایسے شرکوں بت پرستی چاون | منکر ہوئے مرشد طالب دین ایمان ونجاون
دل قربان تصور شرکاں کسے نہ سبق پکایا | چار سو دلیاں دا سب حالہ وچ عرفان لیایا
رب فرماوے اُپر دلاں دے ہر دم نظر اساڈی | کجھ بیخبری نہیں اسانوں جتنول حب اساڈی
وچ فضائل عجب روایت پختہ حاصل ہوئی | کلمہ ذکر جو مومن کردا نال محبت کوئی
جتنی واری بندہ رب نوں تولوں کرالاندا | میں ہاں حاضر ہر ہر واری پاک خدا فرماندا
الا اللہ تک پڑھے جو مومن رب جواب سناوے | انی انا اللہ لا الہ الا انا فرماوے
یا اللہ ہور اسم جو بندے مومن ذکر کریندا | ہر واری لبیک یا عبدی پاک خدا فرمیندا
جد ہتھی وار دیوانہ شوقوں ساری رات بلاوے | دو حصہ رب کرے محبت خفگی مول نہ آوے
واحد سبحان اللہ رب عالم اکبر شان تعالے | ایہہ گل اوس پسند نہیں جو ہیں شور مچاون والا
اوڑک غصہ دل دا اوہ بھی ظاہر کرے شتابی | تینوں ہینوں گلہ سناسی ایہہ کوئی شخص وہابی
قدر قرآن پچھاتا جس نے جویں خدا فرمایا | اُس نوں بات اساڈی اوپر خوشی آرام سوایا

بیان عزت قرآن ثواب آں

ہک درویش غریب نمانا شاہ دی خدمت آیا | پیش ہویا کسے حاجت کارن آن سوال سنایا

آکھیس مینوں فاقہ نازل بدن پوشاک پرانی
شاہ فرمایا حاجت کارن سب کجھ دیساں مینوں
بول جواب سنایا شاہ نوں اس درویش تداہیں
پڑھیا شوق الٰہی کارن صاف یقین پیارو
جے سونگی ہتے مسکینی نازل ہوئی مینوں
اٹھ کھلوتا مجلس وچوں جوش ڈلے چہ آیا
نال محبت کرے آوازہ آیا باگ اٹھائی
کیا ویکھے ہر دریاں کولوں ہتیاں تھیلیاں بھریاں
ایہ درویش نماسنے تائیں خوش فرمان سناوے
جس دن فیر ضرورت ہوسی آکھساں میں تینوں
ہیں توں کون محبت ربانا دے کجھ پتہ نشانی
آکھیس میں ہاں فاتحہ سورت رحمت فضل الٰہوں
وچہ جیاتی ہور مماتی روز قیامت تائیں
ہر مشکل وچہ ملساں تینوں میں پرواجب ہوئی
بہت فضیلت شان قرآنوں ذکر نہ کیتا جاوے
قدر قرآن جوالیس زمانے ہو گیا وانگ بیاں
بعضے لوگ جوالیس زمانے لڑکا پڑھنے پاون
گھر گھر چاوڑ نال سناون لڑکا پڑھنے پایا
اس تھیں پچھے نال ایہنا سنے کہیا معلم تائیں
حاجتمند نمانا ملاں سارا زور لگاوے
ماپے آکھن کہیا نہ مندا اکھیاں نوں ٹرجاندا
ڈاڈھا فکر معلم تائیں گھر تھیں دور نہ جاوے
مردیاں مردیاں مدت پچھے ہووے ختم سپارہ
ویکھن والے لوگ تماشی بہت کرن وڈیائی
سن سن باتاں ہور لڑکے دا وچہ تکبر آوے

دے کجھ راہ مولا دے مینوں کر دا بات نمانی
توں اخلاص تے فاتحہ سورۃ پڑھ کر دے جا مینوں
کویں کلام ربانی وچہ جاں میں سوداگر نا ہیں
دیداں کویں کلام ربانی دنیا فانی بدلے
کارن حرص قرآن پیارا کدی دیساں ناں تینوں
جنگل اندر پچھوں اس نوں اک اسوار ملایا
ٹھہر کھلا درویش نمانا گھوڑی پر لگائی
بہت پیار محبت کر کے خدمت اندر دھریاں
کر دل موج بہاراں خوشیاں جو تیرا بول آوے
تاں درویش سوال سنایا دسی جائیں مینوں
جنگل اندر ملیا مینوں ایسا دوست بھائی
تیری مدد کارن مینوں حکم ہویا درگاہوں
تیرا یار بنایا مینوں پاک خداوند سائیں
ایہہ گل کہکہ غائب ہویا دیر نہ لگی کوئی
ناقص عبدالستار کمینہ کیا کیا صفت سناوے
تھوڑے طالب نظری آون صاحب نیک نصیباں
گرد شکریا اک روپیہ اول نظر نکاون
لے پراوسے وقت ملاں نوں پہلوں نقد پھڑایا
حق تیرا اسیں کجھ نہ لیندے اسنوں خوب پڑھائیں
فجرے لڑکا گھر تھیں ستا ماں آں لیا کھڑاوے
اک روپیے ماریا ملاں گرد لیا کر سبق پڑھاندا
منے سناوے گھر وچہ جاکر پہلوں سبق پڑھاوے
دین روپیہ ملاں تائیں ایسا لوگ نکارا
لڑکے کارن شخص فلانے واہ وا قوت لائی
گلیوں لنگھدا ملاں تائیں چاوڑ نال بلاوے

ختم قرآن ہویا جس ویلے بون چائیں چائیں — گھر دے زور پڑھایا لڑکاں آکھن لوکاں تائیں
گن گن سارا خرچ سناون بتھیں نہ ٹھہراون — ایسا قدر قرآن جنہاں نوں اوہ کیا عمل کماون
زمیاں اندر سونا ہوون لعل جواہر تارے — اجر قرآن نہ پورا ہووے سنتوں یار پیارے
آیت کرسی جس دن اتری شیطاں مارے دھاہیں — ہن کوئی شخص محمدیاں تھیں دوزخ جاسی ناہیں
فاتحہ سورت بھیجی رب نے اتنی ہوئی شادی — ستر ہزار فرشتہ آیا دین مبارک بادی
سوں صاحب کتاب سناوے جس وچ گنج غفاری — سنو بیان جو سورہ یوسف جیونکر رب اتاری

بیان آمدن سورہ یوسفؑ

ہکدن حضرت عمرؓ پیارا کسے مجلس وچ آیا — نال یہود مباحثہ ہویا جھگڑا انہاں مچایا
کہن یہودی افضل وچ کل کتاباں ناوں — شان وڈا توراۃ مبارک عزت شرف کماوں
عمرؓ کہیا نبیاں تھیں افضل نبی کریم سہارا — عالیشان کتاباں وچوں تویں قرآن پیارا
کہن یہود یوسفؑ دا قصہ وچ توراۃ پیاری — احسن کر فرمایا جس نوں پاک خداوند باری
جیکر شان قرآن برابر ہور کتاب نہ کوئی — سورہ یوسف اسدے اندر کیوں نہیں نازل ہوئی
ایس سوالوں دوست رب دے اٹھ حجے اندر آیا — سرور عالم کول شتابی آکر حال سنایا
سورہ یوسفؑ نازل ہوئی فضل لئوں رب سائیں — سارا قصہ کھول شتابی آکر حال سنائیں
نے اس سورۃ آون اندر ہور بھی حکمت آہی — اوہ بھی ذکر سناواں تینوں برکت پاک الٰہی
جو جو حکم الٰہی آون سرور پاک سناوے — بہت کفار یہودی تائیں کجھ اعتبار نہ آوے
بعضے شاعر کہن نبیؐ نوں کون قیاس دلاندا — آپے بنے پیغمبر رب دا آپے شعر بناندا
ہک قسطاس عجمی تھیں پڑھ کر اساں سناوے — فضل الٰہی باہجوں کیونکر نور ہدایت آوے
لگے کہن یہودی بعضے بن کر دوں سیانے — حال یوسف دا وچ توریت کویں محمدؐ جانے
جے اس ذکر توراۃ برابر کھول بیان سنایا — بیشک جان اسے پیغمبر سچ پیغام لیایا
کر منصوبہ پاس نبیؐ دے آن سوال کیتو نے — پیش ہوئے آزمائش کارن کر اقرار کہیونے
حال یوسفؑ دا یا نبی اللہ جیویں اساں سناویں — تیرا دین قبول کریساں امر جویں فرماویں
سن کر بات رسول خدا دے دل فکراں وچ آیا — سورت یوسف نازل ہوئی جبرائیل لیایا
معجزہ ویکھ ہوئے شرمندے ماریا ہوش جنہاندا — ہور مثالاں دلوں بناون نہ ایمان لیاندا

عجمی کولوں پڑھ کر وسدا جو سن آکھن والے — عرب قرآن اتاریا رب نے جھوٹے ہوئے منہ کالے
ہور وچہ اس سورت اندر شان نزول تمامی — جویں محمد حافظ لیایا وچہ تفسیر گرامی
ذکر قرآن اصحاب جو سنکے رووں نیر چلاون — مختصر حال حساب عذاباں جو جو خبراں پاون
خوف اللہوں غم دلگیری باجھ کدے نہ آیا — ہکدن سرور عالم اگے یاراں عرض سنایا
کوئی عجائب قصہ ہووے پڑھ کر دل پرچاواں — عمل ثواباں نال قرآنوں شان فضیلت پاواں
تاں رب عالم سورت یوسف وچہ قرآن اتاری — سنن سناون درجہ پاون ہنوں بات پیاری
پھر قیامت دوزخ محشر اس وچہ ذکر نہ آوے — اس دی برکت غم دلگیری چھوڑ دلانوں جاوے
اجر ثواب قرآن برابر رحمت فضل ربانا — بہت ہدایت حاصل ہووے سنتوں یار سجانا
بہت وجوہاں ہور بھی ہوسن حکمت حد نہ کائی — مشت نمونہ اس خرواروں تھوڑی بات سنائی
سن کجھ ذکر یوسف دا ایتھوں کھول بیان سناواں — ترجمہ جو تفسیر غزالی نقل ثبوت لیاواں

ذکر حضرت یوسف علیہ السلام

اکبر ذات خداوند عالی مالک ہاں جہاناں — ہور شریک اُس دا کوئی وچہ زمین اسماناں
جس نے کُن فرمان سنایا سب پیدائش ہوئی — بیشک اوس مصور باجھوں نہیں کاریگر کوئی
افضل ساری خلقت ناؤں عزت شان سولاں — ہر ہر خوبی وچ حسابوں محبوباں مقبولاں
اوّل حضرت آدم تائیں خاکی جسم بنایا — آپ کاریگر قدرت کولوں وچ حسن چڑھایا
خوش تصویر عجیب اس دی استاکار بنائی — آپ مصور کاتب اس پر قدرت قلم چلائی
ایسا خاک نمانی اُپر قدرت رنگ چڑھایا — نور محمد اس دے اندر آن مکان بنایا
اتنا شان عنایت اُس نوں ذکر نہ کیتا جاندا — پاک خلیفہ عالی رتبہ واہ اکل محبوباں دا
کل پیغمبر اُس دی نسلوں اوّل آخر تائیں — افضل اُپر افضل کیتے پاک خداوند سائیں
دو حصے رب خالق کیتی عقل فراست پیاری — نوں حصے ادریس نبی نوں دسواں خلقت ساری
اوح پیغمبر اوں نوں حصے علم شریعت آیا — دسواں حصہ خلقت اُپر خالق نے ورتایا
صبر کیتا دہ حصے رب نے قدرت نال گرامی — نوں حصے ایوب نبی نوں دسواں خلق تمامی
خط وکتابت لکھنا پڑھنا خوبی حد نہ کائی — اک حصہ سب خلقت کارن نوں عیسے نوں آئی
خوف محبت صفوت حصے دس کیتے رب سائیں — نوں حصے یحییٰ پیغمبر دسواں خلقت تائیں

شیریں سخن تاں نرمی خوبی خُلق تمامی — نو حصے محبوب محمدؐ دسواں خلق تمامی
حُسن جمال ہویا دس حصے ابن عباسؓ بتایا — یوسف نوں نو حصے لیا دسواں خلق ونڈایا
ہک حصے دا کرو اندازہ خلقت بابجھ شماراں — ہر ہر نقش عجائب خوباں چمکن خوش رخساراں
نوں حصے ربتا جس نوں کون بیان سناوے — بندے نوں کیا طاقت ہوسی صفت حساب لیاوے
ہر سیرت ہر عظمت خوبی جو کل نبیاں پائی — سب کجھ ذات رسول نبی نوں باقی رہی نہ کائی

بیان دیدن حضرت آدم علیہ السلام جمال یوسف و اولاد خود را

وچ تفسیر یوسف دے راوی ابو سعید بتایا — جویں روایت ابن عباس کھول بیان سنایا
جنت تھیں جد حضرت آدمؑ کھادا گندم دانہ — اس گلزاروں باہر آیا ہو کر بہت نمانا
پھر جاں اس دی حالت اُپر کرم کیتا رب والی — اول آخر تورڑی اسنوں سب اولاد وکھالی
پُشتاں اس دی پر قدرت والا ہتھ رکھیا رب باری — آدمؑ اگے ظاہر ہوئی سب اولاد پیاری
سب تھیں اول نور محمدؐ پشتوں باہر آیا — کرسی عرش گیا چمکارا رحمت عالم سایہ
اس تھیں بعد تمام پیغمبر اول آخر تائیں — مومن کافر عادل ظالم جد اجدا سب جائیں
عاشق فاسق عابد زاہد ذاکر ولی ہزاراں — خوش گلزار باغیچہ کھڑیا دسن رنگ ہزاراں
ہکوں غنی تونگر دسن صاحب شان امیراں — دوجی طرف نمانے دسن عاجز حال فقیراں
ہکوں طالب رب دے دسن ذکر اندر ہر حالے — ہکناں دے سر اُتے دسن دفتر بدیاں والے
اکھیں اگوں پردہ رب نے قدرت نال اُٹھایا — تاں اُس وقت خلیفہ تائیں سارا حال وکھایا
زمیں تامی آدمؑ تائیں دسن طرفاں چارے — طبقے سب برابر دسن آپو آپ نیارے
پہلے طبقے اندر ڈٹھا شیث پیغمبر پیارا — روشن طبقہ اس دے نوروں چمکے نور ستارا
ویکھ تعجب ہویا آدمؑ تاب نہ جھلی جاوے — صورت نور پیشانی وچوں جلوہ باہر آوے
رب فرمایا شیث نبیؑ ہے صاحب برخورداری — نور محمدؐ اُس دے اندر آوے گا اک واری
دوجے طبقے اندر ڈٹھا ہور حبیب گرامی — سوہنا حسن جمال پیارا نور و نور تمامی
ذکر الٰہی اندر بیٹھا تاب نہ جھلی جاوے — خوب عجائب سوہنا بیڑا اگے نظر آئی وے
ایہہ ہے نوحؑ محبوب اساڈا آیا حکم ربانا — ہوسی اپنی امت کادن رہبر پیر مُہانا
دشمن اس دے غرق کریساں بھیج طوفان مریساں — رکھ سلامت اس دے تائیں پار جہاز کریساں

نیچے طبقے اندر آدمؑ نظر مبارک پائی
صورت کعبے بیت ربّے دی اوتھے نظری آئی

ہک پیغمبر بیٹھا ڈٹھا اوتھے ذکر کریندا
طبقہ روشن اُسدے نوروں جلوہ کتھا ٹھمہندا

ایہہ ہے ابراہیم پیغمبر حکم وتا رب باری
جس وا روز قیامت تائیں مذہب ملت جاری

کرسی عمارت بیت اللہ دی پاوے نیک جزائیں
حجاں کرے اولاد تساڈی روز قیامت تائیں

پھر ڈٹھا اسحٰق پیغمبر بھی یعقوبؑ سہارا
ستویں طبقے اندر ڈٹھا یوسفؑ نبی پیارا

حسن جمال حسابوں باہر صفت نہ کیتی جاوے
پاک زیارت حور نورانی ویکھن تھیں شرماوے

ہر ہر خوبی شان کمال صفت جویں نبیاندی
سر پر سوہنا تاج شہانہ عزت بادشاہاندی

عجب لباس نورانی اُتّے چادر عظمت والی
اگے تیغ سنہری قبضہ شان مراتب عالی

سجّے ستّرا اگے پچھے نیچے کھبّے سارے
خدمت اندر ملک نورانی فلکوں رب اُتارے

اگے رکھ سعادت والا چمکن ڈال نورانی
حسن تجلّی اُس دے کولوں لاٹ گئی آسمانی

دل مسکین آزردہ ہو کر روندا منہ کرمانے
چھم چھم ساون دی گھٹ وانگوں وسّن نین نمانے

نال محبت آدمؑ تائیں اثر ہویا وچ سینے
ویکھ زیارت دل نوں بھاون نرگس نین نگینے

غرض سُنائے حضرت آدمؑ یا رحمان تعالے
کون پیارا ایہہ کیوں رووے سوہنی صورت والا

کیوں بیتاب پیا وچ غم دے ہنجو جھڑیاں لایاں
رب فرمایا ایس نبی نوں ملسن ہجر جدائیاں

شفقت کر کے حضرت آدمؑ سینے نال لگایا
نہ رو یوسفؑ نہ رو یوسفؑ رو کرنا غم ٹکایا

غزل

بھلا مجھ کو رو کر دکھا نہیں سجن
تیرا رونا دل کو جلا دیتا ہے

نہ ہو درد و غم کیوں نہ اس کو نصیب
کہ جس کو جدائی خدا دیتا ہے

نہ کر غم یہ ہر دم جگر سوز ہے
خدا جس کو چاہے ملا دیتا ہے

عجب ہے ملاقات پروانہ کی
وہ ظاہر تماشہ دکھا دیتا ہے

آدمؑ نوں جد یوسفؑ دلبر لگا بہت پیارا
اُس پکارن ربدی طرفوں کرے سوال دوبارہ

یا رب ہور زیادہ اُسنوں بخشیں حسن جوانی
اوسے وقت خلیفے تائیں ہویا حکم ربانی

خوش تصویر کریساں اُسنوں سوہنا نقش سواراں
خلقت ویکھ دیوانی ہوسی ویسن جان ہزاراں

واہ سبحان اللہ رب عالم جس پر کرم کریندا
سب کوئی ہر کم اندر اُسنوں آپے مدد دیندا

چُھد اینہن یوسف دے آدم ویکھ دیوانہ تھیوے
عبدالستارا نال جدایاں کویں زلیخا جیوے

مقولہ شاعر

میں جاتا سن حسن یوسف دا فکر دلاں وچ آیا
سب تھیں بہتر حسن یوسف دا رب قدیر بنایا
صورت یوسف دی رب عالم پردہ کھول وکھالی
جلوے مار دیوانہ کیتی خلقت ویکھن والی
حسن جمال نبی سرور نوں جو دتا رب سائیں
نہیں دکھایا کسے ڈٹھا حسن ہن فکر کرسائیں
ستر ہزاراں پردہ اس پر قدرت قادر پایا
اپنا دوست ہراک تائیں نہیں سی رب وکھایا
چیچی انگل تھیں ہک پردہ جس دن دور کیتا سی
حجرے اندر روزہ تجلی تھیں جلوہ نور پیاسی
عائشہ خاتون تاب نہ جھلی جدوں پیا چمکارا
حضرت آکھیا خوف نہ کر توں میرا نور پیارا
جیکر میرا نور خداوند ظاہر کر دکھلاوے
کس نوں طاقت کول کھلو کے ویکھ حیاتی پاوے
عبدالستارا نور محمدی جے کر ظاہر تھیندا
تاں کوہ طور پہاڑے وانگوں اڈ دا طبق زمین دا
عرش منور جنت کرسی زمیاں تے آسماناں
ملک نورانی تاب نہ جھلن کیا طاقت انساناں
شوق زیارت روضے کارن منگن ملک دعائیں
بہت جماعتاں آون جاون وچ قیامت تائیں
ستر ہزار فرشتہ راتیں نت روضے پر آوے
نال پراں دے جھاڑو دیون وچ شہباز نماشے
ایسے بر جو ہکواری فضلوں بھیجے خالق سائیں
پھیر انہاں نوں ملے نہ واری وچ قیامت تائیں

ذکر نور حضرت یوسف علیہ السلام

سنو حقیقت ذکر یوسف دا ابن عباس سناوے
جویں بیان خلاصے اندر راوی ذکر لیاوے
نور یوسف دا اول رب نے آدم کول رکھایا
بعد انہاں تھیں شیث نبی دی پشت مبارک پایا
جدوں خدا نے بھیجیا فضلوں نوح پیغمبر تائیں
پشت اس دی وچ نور یوسف دا بھیجیا سی رب سائیں
دن تے رات کفاراں تائیں اس وا حکم سناوے
ساڈھے نو سو برس گذرے کون ایمان لیاوے
پتھر چا کر مارن آون الٹا ظلم کماون
بد عملیاں دے لوٹے وانگوں رب تھیں نہ شرماون
رو رو آکھے لوکاں تائیں او مقبول ربانا
پیری تابعداری پکڑو جے لوساں جنت جانا
اُتنا رویا او پیغمبر راوی خبر لیایا
رووں کارن مجنوں کملا اوکاں نام ٹکایا
جا کر چڑھے پہاڑی اُپر کرے بلند آوازہ
میرا آکھیا کوئی نہ منے یا رب غریب نوازا

بنت پہاڑی اُپر چڑھ کر کلمہ بول سناوے
مشرق مغرب تیک آوازہ حکم ربّے تھیں آوے

ذرّے ذرّے ایسی آوازوں کافروں کتنا نوچ پاون
جیونکر مشرک پاک حدیثوں کہے پیوے جادن

حکم سناوے نبی ربانا ظلموں کھاوے ماراں
عبدالستارا سچ سنایاں دشمن بنن ہزاراں

جتھے مجلس بیٹھی ہووے رب دا حکم سناوے
زخموں زخم ہووے تن سارا ہتھ نہ لایا جاوے

مار بیہوش کرن جس ویلے ہوش نہ چھوڑن کائی
اُپر کھلو کر ہسّن آکھن مرگیا اج سودائی

جدوں کفاراں دتیاں اسنوں ظلموں سخت ایذائیں
یارب بھیج طوفان اینہاں پر بولیا نبی دعائیں

گُشت نبی دیوں نور یوسف دے بول کلام سنائی
صبر کرو رب بدلے لیسن جدوں قیامت آئی

اس تھیں بعد خلیل نبیؑ نوں ملیا نور صدیقی
آتش اندر فضل الٰہوں پایا صبر حقیقی

اس تھیں بعد اسحٰق نبیؑ نے نور یوسف دا پایا
چلدا چلدا حکم ربے تھیں پاس یعقوب دے آیا

بیان احوال حضرت یعقوب علیہ السلام

قصہ بہت یعقوبؑ نبی دا کتنا ذکر سناواں
پر اس وقت ضرورت کارن تھوڑا حال جتاواں

بھی اسحٰقؑ پیغمبر رب دا دوست مرسل پیارا
مشرق مغرب ملکاں اندر جانے عالم سارا

دو فرزند مبارک اسنوں رحمت فضل جنابوں
عیص الٹے یعقوب پیارا خوبی وِچ حسابوں

وڈا عیص بہادر آہا صاحب زور کمالوں
اوس زمانے کوئی نہ وافر قوت اس دے نالوں

چھوٹا سی یعقوبؑ پیارا دووین جوڑے بھائی
ہک حملوں رب پیدا کیتے خبر کتابوں آئی

اس کارن یعقوبؑ نبی دا نام یعقوب رکھایا
قدم مبارک پکڑ بھائی دا شکموں باہر آیا

وہ ماں کھیرانوال فضل الٰہوں پایا وقت جوانی
سیرت حسن برابر دونویں آہا وہ محبوب حقانی

نازک نرم طبیعت آہا نبی یعقوبؑ ربانا
ہر کم اندر عیص بہادر زور دا آور سہنرانا

تیغ بہادر شیر اکابر تیز جوان شکاری
ہرگز مشکل منزل اندر [illegible]

چاچے اسمٰعیلؑ دی بیٹی عیص نکاح وِچ لیایا
نام اس دا لشمیہ بی بی راوی ذکر سنایا

نہیں سی اجے یعقوبؑ نبی دی شادی بھائی
باپ اسحٰقؑ نابینا ہویا بہت ضعیفی آئی

لے پر صبر کمال نبی نوں وقت وقت شکر گذارے
ہر دم حاضر خدمت اندر دو فرزند پیارے

عیصؑ اُپر دل بہت زیادہ پیو دی الفت آہی
بہت پیار یعقوب نبی دا کرے پیاری مائی

کتنی مدت خوشیاں اندر ایسے حال وہانی
عجب تماشہ ظاہر ہویا ایتھیں سنو کہانی

خوش ہو کر اسحٰقؑ پیغمبر اک دن ایہ فرماوے
دوہڑے بیٹے نوں فرمایا جے اج گوشت لیاویں
انشاء اللہ میں تیرے حق نیک دعا فرماواں
دل چاہے رب ایتھیں پچھے کرے پیغمبر تینوں
پیوو دی مرضی ایہ سب جو عیصؑ پیارا پاوے
امر مقدر اُپر غالب حاکم خالق سائیں
جو منظور خداوند تائیں بیشک اوہ گل ہووے
خرچ کرے جو حیلہ سازی عقل فراست ساری
ہر شے اُتے ہے اوہ قادر دوجا کوئی نہ آیا
جس نوں چاہے کرے عنایت غالب سرجنہارا
جے تدبیراں زوراں اُتے مطلب حاصل تھیندا

دل چاہے اج گوشت کارن کوئی پیارا لاوے
بیشک توں اج خدمت اندر عالی درجہ پاویں
نشان پیغمبر تیرے تائیں کر کے عرض پچاواں
ردّ نہ کرسی عرض اساڈی سب توقیقاں جینوں
ربدی مرضی ایہ سب دولت یعقوبے دل چاوے
مرہٹاون طاقت ناہیں نوری خاکی تائیں
اپنا زور لگاون باہجوں نہ انسان کھلووے
آپے بول زبانوں آکھے غالب حکم جباری
جس نے اپنا اسم مبارک رب قدیر سنایا
سب تدبیراں خالی ہوون پیش نہ جاوے چارا
جس نوں زر دا زور نہ ملدا زہر پیالہ پیندا

غزل

نہ تدبیر چلتی ہے تقدیر میں
بلا شک کوئی روک سکتا نہیں
جواں کو ضعیفوں کا خادم کرے
دلوے زندگی جس کو طوفان سے

ہووے وہ کرے جو خدا بے نیاز
دلوے جس کو عزت غریب النواز
وہی بیکسوں کا خدا کارساز
ملا دیتا ہے نوحؑ نبی کا جہاز

حاصل گل دا میرے کولوں سنو حقیقت بھائی
لیئے ہتھیار شکار شتابی گیا جوان شکاری
میں سنیاں اج نبی اللہ نے کیتا عجب آوازہ
نیں تھیں شکار نہ ہووے اے فرزند سیانے
ہک بکرو ٹا گھر دا لیکر ذبح شتابی کر توں
غرض میری اج جیکر تجھ پر حضرت راضی تھیوے
سن خوشخبر یعقوبؑ پیغمبر بکرا ذبح کرایا
ماں پتراں رل گوشت جلدی خوب تیار کیتونے

عیصؑ پتر نوں جدوں پیغمبر اتنی بات سنائی
کول بلایا یعقوبے نوں جلدی ماں پیاری
امر الٰہی ہون لگا رحمت دا دروازہ
میں ہک حکمت ساں تینوں اے مقبول ربانے
خوب کباب بنا کر جلدی حضرت اگے دھرتوں
دعا فرماوے نالوں تیرا نبیاں وچ لکھیوے
امر کنوں کجھ فرق نہ کیتا جو مائی فرمایا
چپ کر کے اس حضرت اگے حاضر کر دھریونے

بہت پیاری گوشت چوں خوشبو اُس دم آئی
راضی ہو کر نبی اللہ دے ایہ فرمان سنایا
جلد اول یعقوب نبی تھیں عرض سنایا مائی
جاتا دلوں پیغمبر رب دے عیصؑ کباب لیایا
عیصؑ پتر ہر راضی ہو گوشت بیٹھا کھاوے
کھا کر کھانا فارغ ہویا جدوں حبیب حقانی
وعدہ اپنا پورا کر لو یا محبوب ربانا
ہتھ اٹھا کر نبی اللہ دا کرے سوال دعائیں
دلوں بنا لیکن میرے کارن عیصؑ کباب لیایا
خاصہ غیب خدا نوں ورثہ نبیاں رتہ ناہیں
اس ویلے اسحق نبی نوں تا رب خبر کریندا
نبیاں دے لیاں غیب ہمیشہ جے ورثہ مل جاندا
واحد معنی ہک بھی اس نوں واحد آکھیا جاوے
یعقوبؑ بے دا ہیو دے سینے آہا مال خزینہ
جنت وچوں باہر جانا لکھ چھڈیا رب سائیں
کدی سولاں نبیاں نوں رب ایسا وقت دکھاوے
نبیاں دے لیاں تے مقبولاں بیشک غیب جتاندا
گور پرستاں نبیاں نالوں لیاں شان وَدھایا
نوری ناری جو پیدا اُتش چوداں طبقیں ہوئی
کفر کمال جو نبیاں نالوں لیاں شان ودھاون
عبدالستارا مشرک لوکاں ایہو یقین خرابی
سجدہ کرے جو گوراں اُتے شرکوں کرے منہ کالا
مٹی نالوں افضل درجہ کیہ نگر سونا چاندی
چاندی لعل جواہر کولوں لکھاں درجے بھائی
کوئی نہ سجدہ کرے نبی نوں جدوں ملنے جاون

گراں کون لیاون والا اتنی خبر نہ پائی
بول شتاب جو اک اللہ توں کون کباب لیایا
خدمت وچ فرزند نساڈا اتنی بات سنائی
اس کارن جو حضرت اس نوں آپ ہیسی فرمایا
باطن حکمت جو کجھ ہوئی غیبوں پتہ نہ پاوے
بول یعقوب نبی دی مائی کرے سوال زبانی
دعا فرما ہو اس دے کارن جس نے آندا کھانا
یا رب جس نے گوشت آندا اس دی آس پہنچائیں
بیٹھا کول یعقوبؑ جاتا جد رب حال چھپایا
جتنا چاہے محبوباں نوں دیوے کدے کدائیں
جیکر دولت یعقوبے دی عیصؑ نبی نوں دیندا
آدمؑ تائیں جنت اندر چور ابلیس نہ پاندا
جیندی صفت کیندی اندر ہرگز نظر نہ آوے
کیا جاناں اس حکمت کارن ہویا نبی نابینا
تا ابلیس معلوم نہ ہویا حضرت آدمؑ تائیں
نظر انہاں دی چوداں طبقاں چوں پار لنگھاوے
جتنا حال دکھاون کارن ہووے حال تنہاندا
موڑیا تکھ قرآن حدیثوں دین ایمان ونجایا
ہک نبی دے درجے تائیں پہنچ نہ سکے کوئی
تام تنہاں دے کرن وظیفے کرشمے شرط والی
آپ خدا اکھیں منکر ہوون تینوں کس وہائی
سنیں مومن پھیر سدا شے ظلم کماون والا
عاماں لوکاں نالوں بہتر عزت ہے لیاندی
دو دھ رسولاں نبیاں عزت جیندی حد نہ کائی
تربت ویکھ چراغاں والی وروں جھکدے آون

نبی ولی سب دوست ربدے اس وچہ شک نہ کوئی
ربدی مثل جو انہاں بناوے کافر ہوسی سوئی

ایسا سبق شیطان پڑھایا جڑھ پٹی یکباری
حب خدا دی لئی دلے تھیں ہوگئے بت پجاری

نبی کہے نشاں ہو لا ملسی میری طرفے آؤ
ولی نہ آکھن کفر کماؤ کہن خدا ول جاؤ

ڈیہاں ہر کے پایا رب نوں پہنچے در کاناں
مولا نال شریک نہ لیاون وچہ زمین اسماناں

میں ہک حال بناسب تیتوں تھوڑا ذکر سناواں
اس تھیں بعد یعقوبؑ نبی دی خدمت اندر آواں

حکایت ولی اللہ

سُنیا ہیں ہک شہر کسے نوں زور پیا دریا دا
کھیتیاں باغ زراعت ڈھائے چھوڑ کر حکم خدا دا

شہر ولوں باہر سی ولی اللہ خلقت اتول آئی
دعا منگو دریا ہٹ جاوے لوکاں عرض سنائی

حکم سنائیں کہی لیاؤ لوکاں کہی لیاندی
ولی اللہ دا ڈاہن لگا باقی زمین انہاں دی

پٹنا پٹ زمین لگا اٹھ سٹن بھر بھر کہی وگاوے
ذکر زباں تے الا اللہ دا صدقے صدقے جاوے

عجب تماشہ ظاہر ہویا عرض کرے سب لوئی
اساں سوال دعا دا ہیسی الٹی خفگی ہوئی

امر کیتا اس ولی اللہ نے نہیں کجھ خبر تساں نوں
جویں پیارا راضی ہووے سو منظور اساں نوں

جنگل بار اُتے دل کھیا ثابت قدم کھلوواں
خاوند نال اجوڑ بنا کریں کیوں کافر دواں

سر پر جو فرمان قبول لین بھریاں ہار سنگاروں
شیخی شوخ مزاج وکھاون دور ہوون دربار وں

جو ادب ول بنہ کھلوون باہیں چوڑے پاون باہیں
گل وچہ ہار محبت پاون گل وچہ ملسن ناہیں

ادب شرع پھلکاری اندر چہرہ مکھ چھپاوے
کرے پیارا پیارا سینوں پاک جمال وکھاوے

تن من اپنا ماں پیو بھائی جس دم گھول گھماون
نامنظور سہاگن ہوون نت حضوری پاون

زمین تساڈی شہر تساڈا ایہی نالے جاواں
امر قضا پر راضی ہوساں کیسے نہ عذر لیاساں

لے لوکو اس حکم ربانا نہ منظور جہناں نوں
حرص بیان دلاں چہ رکھن کیوں نہیں شرم تہاں نوں

نال محبت ولی اللہ دا روندے تے فرماوے
شکر کرو مت ہور زیادہ غیرت رب دی آوے

جھجھر کے اندر داخل ہویا کہہ گیا جاندی واری
رب دے ناؤں خلقت بدی ساتوں نہیں پیاری

رخصت ہو کر لوک تمامی گھر اپنے ول آیا
رات پئی رب اس دریا نوں کتنی دور چلایا

دوست ربدے بیٹھیں ڈردے سر سجدے پچھر دے
منکر ربدے نہوں چھوڑن غیراں پوجا کردے

جس دن دوزخ ٹالے جاسن قہر الٰہی آوے
گوگا سرور دیوی کالا جہات نہ کوئی پاوے

بیان آمدن حضرت عیص علیہ السلام

بات سنو جد یعقوبؑ بیٹے نے عالی دولت پائی
جس نوں بول دعا فرمائی اسنوں خبر نہ کائی

جس دن باپ پیارے کولوں گیا یعقوبؑ سیانا
گوشت لیکر عیصؑ بہادر آیا ولی نمانا

کشف ہویا اسحٰقؑ نبی نوں رب نے غیب جتایا
بولن کنوں پچھاتا اول عیصؑ کباب لیایا

ویکھ شکار محبت اس دی ڈاڈھی شفقت آئی
ساعت پچھوں نرمی کرکے اتنی بات سنائی

غزل

مقدر میں کچھ دخل میرا نہیں
کہ یعقوبؑ پر وہ دعا ہو گئی

رضا تو میرے دل کی تھی تجھ پہ یار
پر اُس پر خدا کی رضا ہو گئی

کرے کون پھر اس کا دروازہ بند
کہ جس پر ہے رحمت خدا ہو گئی

بہادر کی قوت بجا خود رہی
ہنر تھا نہ حاجت روا ہو گئی

سکندر کو افسوس حاصل رہا
حیاتی خضرؑ کو عطا ہو گئی

کرے کون پھر اس کا دروازہ بند
کہ جس پر ہو رحمت خدا ہو گئی

بھلا کیوں نہ ہو اس کو جنت نصیب
جسے ذات حق راہ نما ہو گئی

نہ کر غم گنہ میں جو گذری عمر
کہ جب پیروی مصطفٰے ہو گئی

گیا اس کے دربار میں جو سقیم
سبھی لا دوا کی دوا ہو گئی

وہ رہبر نہ چھوڑے تیرے ہاتھ کو
کہ جب شرط وعدہ ادا ہو گئی

پڑے گا کسی وقت افسوس و غم
کہ جب زندگی بے وفا ہو گئی

کرم کنوں اسحٰقؑ پیغمبر کھول سنایا حالا
سی یعقوبؑ نبی دی [illegible] گیا دولت والا

بیشک جنبا ساڈے دل دی تیری طرفے آہی
ایہہ پر کیونکر مڑدا ایہو [illegible] غالب حکم الٰہی

اے فرزند کسے نہ ہٹا اوندا رب دا امر ہٹاوے
بیشک بیشک اوہ کم ہووے جو [illegible] اللہ کرادے

نظر کرو جب نبیاں کولوں مڑے نہ حکم ربانا
ہور کسے دا دخل کی اس وچ سنتوں یار سیانا

تاپ چڑھے جد بھاں نائیں جاوے کفر منہ کالا
قرآں جوں بھاں جاوے تاپ اتارن والا

رب فرماوے ساڈے باجھوں سختی کون ہٹاوے
ولیاں کولوں بیلاں کرے رب دا امر نہ بھاوے

چھوڑ حقیقت عبدالستارا تیرے سن کہانی
سنو بیان جدوں اسحاقے مطلب کھول سنایا
دشمن ہو گیا بھائی کارن غصے اندر بھریا
شفقت چھوڑ گئی دل وچوں بولیا سخت زبانوں
اندر باہر گلی بازاروں پھر دا نت بھلیندا
سن سن باتاں بائی صاحب ہنجوں بھر بھر روے
آخر اس پر شفقت کر کے اُتنا کرم کمایا
کوشش کر کے اس دیاں تائیں کھانا لیا کر دیندی
رات پئی سب خلقت ستی آ کر ماں پیاری
رکھ توکل مولا اُپر جد کد کرم کریسی
ایسے حال یعقوبؑ نبی نوں غم دا سال وہانا
اُٹھی ترت عیصؑ بہادر نرمی وچ نہ آیا
دست مبارک تھیں اس ہک دن وہ تلوار نہ چھوڑی
ہک دن آپ اسحٰق پیغمبر اسنوں کول بلایا
چھوڑ خیال یعقوبؑ بھائی والا اُتے رب تھیں ڈرنا
ہور کریساں میں حق تیرے اندر نیک دعائیں
کوشش نال نصیحت کیتی اس مقبول ربانے
اک سو سٹھ برساں اس حضرت عمر مبارک پائی
جد اسحٰق رسول خدا نے کیتا سفر جہانوں

ایہ گل اوہ منظور کریسی جس یوں رحمت آئی
حضرت عیصؑ حیران ہویا زردی رنگ وٹایا
تھر تھر کنبے غیرت غضبوں جوش نہ جاوے جریا
کرساں قتل یعقوبے تائیں کڈھی تیغ میانوں
ہے افسوس یعقوبؑ گئے ول نہیں کھائی دیندا
مشکل بچن یعقوبؑ نبی نوں کیا کرساں کیا ہووے
گوشے اندر دولت وانگوں جلدی نال چھپایا
کوئی خدا بن حال نہ جانے خدمت جدوں کریندی
پردے نال یعقوبؑ نبی نوں بہت کرے دلداری
سخت دلاں نوں رحمت ربدی اوڑک کرم کریسی
ہاڑ سیالے اندر جالے اوہ مقبول ربانا
قتل ارادہ بھائی والا دلوں نہ مول بھلایا
نرمی کنوں یعقوبؑ نبی ول لدی اگ نہ موڑی
نال محبت اس دے تائیں ایہ فرمان سنایا
آخر نہ مردا ایتھیں مینتھیں جو رب خالق کرنا
بہت اولاد کریسی تیری پاک خداوند سائیں
تھوڑے روز حیاتی باقی کیتے سفر چلانے
باجھ خداوند سب کجھ فانی اس دی صفت بقائی
جیونکر سورج رحمت والا چھپ گیا آسمانوں

غزل

لگا رونے یعقوب غم و درد سے　کہ جب باپ پیارا روانہ ہوا
رہا پاس بلبل کے افسوس غم　خوشی کا چمن جب ویرانہ ہوا
جہاں دل کا محرم نہ غمخوار ہو　وہاں تخت بھی قید خانہ ہوا
وہ گھر بار بازار گلزار سب　پیارے سوا سب بیگانہ ہوا

جد سنیا یعقوبؑ نبی نے مرگیا بابل پیارا   اگے ناؤں بہت نمانا ہویا دلوں بیچارا
دل غمگین اداسی دردوں روندے کہے نمانا   بابل فوت ہویا ہن مینوں لائق ہے ٹر جانا
برس ہویا ملاقات نہ ہوئی نہ رل بیٹھے بھائی   ہن تک میرے ویر پیارے دل وچ ہر نہ آئی
دنیا وچ خدا دی نعمت برکت نال بھراواں   سایہ رحمت باپ پیارے ماواں ٹھنڈیاں چھاواں
بھائیاں نال آرام لاں نوں لکھاں فیض پہنچاون   قدر معلوم تداہیں ہووے جدوں وچھوڑے آون
دل نوں یاں اکھیں راضی ہوون ویکھ زیارت بھایاں   وچ مصیبت ساتھی ہوون پکڑن نہیں جدایاں
بھیڑ پئی وچ حاضر ہوون بھائی ماپیو جائے   ہور ہزاراں دوست ہوون جد کہ ہوون پرائے
ہک دوجے دیکارن بھائی ہکدو جیدیاں باہیں   جس دن قبریں داخل ہوون آوے قدر تداہیں
میت نوں گل لاون بھائی نال محبت رون   دوست یار بیماری اندر ورلے حاضر ہوون
وقت نزع کریاد بلاون بھایاں کارن بھائی   رو کر ملن جدایاں یاروں ہور مراد نہ کائی
عبدالستار توں سب باتاں بیشک سچ سنایاں   دردمنداں نوں علم ہوسن پیش جنہاندے آیاں
باقی ذکر یعقوب نبی دا کھول حقیقت ساری   وطنوں جیں حبیب خدا دے کیتی جویں نیاری

ارادہ سفر کردن یعقوب از خوف عیص علیہ السلام

جد یعقوبؑ حبیب ربانے چت اداسی پایا   عاجز حال نمانا ہو کر کول مائی دے آیا
خدمت وچ اعرض بخشو مینوں امر اجازت پاواں   رہن محال وطن وچ مینوں جیواں یا مر جاواں
دل غمناک آزردہ ہو کر حکم سنایا مائی   اے فرزند حولے ربدے ساڈے وس نہ کائی
فرصت پا کر راتیں نکلیں اے مقبول یگانے   شام سلامت ہو رکھنے دل جا دیں بس بیگانے
غنی تونگر ماما تیرا او تھے میرا بھائی   ملک اندر سرداری کردا صاحب خلق صفائی
بعد سلاموں اسنوں کہنا جو فرمایا مینوں   یا ماما ہک بیٹی اپنی شادی کر دے مینوں
ساڈی طرفوں تیرے کارن بیشک رحم کریسی   انشاء اللہ بیٹی اپنی عقد نکاح کر دیسی
رخصت وقت لگا کر سینے روندے مال پیاری   اے فرزند داغ نہ جاسی دل تھیں عمر ساری
راتیں اٹھ یعقوب پیغمبر چھوڑی جب وطن دی   دل توں آس امید نہ وڑی مر گئے آن ماری
امر خدا پرست کر ہویا لیکر دیس نکھیری   ہو گیا باجھ گناہ تقصیروں بھائی دا تقصیری
منزل درد الم دی اندر غم دی چال کریندا   صبروں پر پیالے تائیں گیا دعائیں دیندا

ابیات اردو

رہو خوش ہمیشہ پیارے سجن
بھلا یا رہا تجھ آوے گا کیا تجھے
خدا جانے کیا جان کا حال ہو

کیا میں نے قربان تجھ سے وطن
اگر ہو گئے ہم وہاں پر دفن
گئی چھوڑ کر روتا جس وقت تن

اے بھائی ایہہ دیس نکالا قسمت آیا مینوں
آخر منزل سفر کریندا فضلوں رب پہنچایا
کر منظور کہیا تریا مامے یعقوب نبی تائیں
مہر مقرر امر شرع تھیں تینوں دینا آسی
جس دن عرصہ پورا ہوسی ذرہ دیر نہ کریساں
سن فرمان یعقوب پیغمبر دنبے نت چراوے
کون کوئی تیں جد کوئی پچھے ہور جواب نہ دیندا
شہر کنعانے عیص بہادر رہے سردار گرامی
اینھے نال ضرورت آیا اتنا سخن سناوے
نام یعقوب نہ کدی سدایا اتنی مدت ہوئی
درد مائی دا حب وطن دی آون یاد پیارے
خویش پیاریاں کولوں قسمت جاوے دور جہاندی
ست برساں یعقوب پیغمبر درد فراق لنگھایا
ہوش کرو ست عیص ولی پر طعن ضرور بربائی

شالا فضل الٰہوں جیویں خبریں گزرن تینوں
مامے نوں پیغام سنایا جو مائی فرمایا
بیشک بیٹی دیساں تینوں کجھ افسوس نہ کھائیں
نہیں تاں ست برساں تاک متھیں مال چرایا جاسی
بیٹی اپنی عقد نکاح کر تیرے تائیں دیساں
حاضر ہر ہر خدمت اندر پورا عمل کماوے
نرم کلام نمانا ہو کر اتنی بات کریندا
میں مسکین غلام اوسے دا خدمتگار مداحی
ذات صفات بیان نہ کردا نام غلام سداوے
کہن غلام کنعانی اسنوں جدوں بلاوے کوئی
ست برساں اس حالت اندر اس مقبول گذارے
جاں تک سانس لباں چہ ہوون لتھیں تا سنگھ نہ جاندی
دل وچ ویر پیارے تائیں ہک دن یاد نہ آیا
نگاہ سنا کر کافر ہووے اگلی خبر نہ کائی

بیان سبب غصہ عیص علیہ السلام

میں کجھ غصہ عیص ولی دا ظاہر حال سناواں
حضرت عیص پیارا رب دا دوست نیک یگانہ
جس دن سنوں باپ سنایا گوشت کیا دے مینوں
شان پیغمبراں ہنوں ملنا خاص حضور نکالنے

گہنہ درد و لا اندر ہووے شور مٹائی جاواں
وحدت عشق الٰہی اندر طالب وصل دیوانہ
دعا کریساں رب قرب حضوری کرے پیغمبر تینوں
شان سولاں دا رب جانے جبرائیل نہ جانے

ہر دن رات پیغمبر رب دے فضل ربانا پاون
ایسے کارن عیصؑ بہادر شوق شکاروں ڈھانا
پیؤ دے راہیں عیصؑ پیارا نہوں ملنا لوڑے
اُس جاتا یعقوبؑ پیارا عظمت لیگیا بیری
رب دے طالب ہیو خویشاں ولوں کھیں حب اُٹھاون
حضرت عمرؓ محبت اندر کٹھا باپ سے تائی
وحدت عشق الٰہی دل وچہ کیتا جدوں پسارا
دل دے اندر غیر محبت یاد نہ رہ گئی کائی
مولا کارن سب کجھ وارن عادت نیکو کاراں
مومن رب دی طرف تکھیڑن چھوڑن شرک نفاقاں
غیراں کولوں حاجت منگدے خالی عمر لنگھاون
پوجا کرکے قبراں اُتے بوہن نال صفائی
عقل نہ کرن نہیں جدو وجا فرق نکالن والا
ویر ہووے کجھ رب دی طرفوں لاکھ بلے دی کرئے
عقلوں صدقوں علموں عملوں باجھ ایمان نہ کوئی
دیوانیں نے آتش بتی جیکہ ہوسن جالے
چھوڑ مثالاں عبدالستارا سفر دوراڈیاں جانا
جداں اُس نوں اس حدت اندر ستواں سال گیا سی
مالیا اسم مبارک اُس دا صاحب شرم صفائی
نام راحیلہ چھوٹی اس دی روشن بدر منیروں
بعد نکاحوں مامے اگے عرض یعقوبؑ سناوے
بابا ما جو دل وچہ آہی ملی نہ حاجت میری
پھر مامے نے کہیا یعقوبا لائق نہیں سی بیتوں
راضی ہوکے کہیا جاتینی مدت مال چرا سیں
اتنا عرصہ پھر یعقوبؑ بے شوقوں خدمت چائی

فضلوں کرسیاں ملن نورانی جد سرکارے جاون
دل وچہ شوق ہمیشہ آہا ملے حضور ربانا
اوہ گل ملگئی یعقوبؑ نوں کون کلاماں موڑے
غالب شوق الٰہی پاروں آتش بلی ودھیری
رب دی طرف محبت جوڑن قرب حضوری پاون
مصطفےٰ نے قربانی کیتا ماں پیؤ جایا بھائی
آپ خلیل کیتا قربانی اسماعیل پیارا
اپنے ہتھیں گردن اُپر دھر کر چھری چلائی
دین ایمان دے نازک کارن قاروں الیاں بارا
مشرک بدعت شرک نہ چھوڑے بن بیار طلاقاں
پھر بھی منہ تے نام نہ ہووے وردل جھکیندے آون
فرق نصیب اساڈے اندر ایتھے کی نہ کائی
ہن کیوں دین ایمان ونجایا چھوڑیا رب تعالےٰ
رب دی طرفوں تھر تھولن شرک نہ چھوڑن دردے
حاضر وقت مثال برابر سنتوں بار رستھوئی
بیشک مولا چاہن کرسی سنتوں بار پیارے
جویں یعقوبؑ نبی پر ہویا دسیں فضل ربانا
عقد نکاح کردتا مامے وعدہ جویں کیتا سی
صاحب عقل نے عصمت والی خوبی حد نہ کائی
حسن جمال حسابوں باہر عقل فکر تدبیر دل
جیونکر قصص الانبیاء اندر راوی ذکر لیاندے
چاہندا ساں میں جرم مبارک چھوٹی بیٹی تیری
وڈی بیٹی گھر بٹھلاواں چھوٹی دیواں تینوں
بیشک ست برساں تھیں پچھے دل دا مطلب پاسیں
اس تھیں بعد راحیلہ خاتوں عقد نکاح وچہ آئی

ابراہیم نبی تھیں لیکر حضرت موسےٰ تائیں ۔ دو بھیناں ہک جا ونڈ جائز رکھیا خالق سائیں
منع کیتا رب موسے تائیں جد توریت اُتاری ۔ اوسے طرح نبی سرور نوں حکم دتا رب باری
آکھیس وچ نکاح دو بھیناں جمع نہ رکھو کوئی ۔ جاں تاں حکم اساڈا ہیسی اگے جائز ہوئی
نگراں جے مر جاوے عورت روا اصلا فرماوے ۔ جیکوئی اساری بھیناں دوجی نوں عقد نکاح وچ لیاوے
ادب کنوں سجدہ کر جھکنا اگے روا سنایا ۔ ہُن جو سجدے کرے کسے نوں کافر رب بنایا
اگے ہرگز مسجد باہجوں روا نماز نہ کائی ۔ ہن رب مسجد اقصے وانگوں ساری زمین بنائی
ایہہ سب شان نبی سرور نوں فضل ہویا سرکاروں ۔ مشکل کارن روا تیمم غسل وضو دے باروں
عبارت اساں شان محمدی ہیں تھیں کر نہ تھیوے ۔ باقی حال یعقوبؑ نبی دا اصاف بیان کچیوے
دوجی حرم مبارک اسنوں جدوں عنائت ہوئی ۔ خوشی آرام تمامی پایا خدمتگار نہ کوئی
اس تھیں بعد پیغمبر اپنی خوشی آسائش پائی ۔ ذکر الٰہی اندر شامل ہور نہ حاجت کائی
دوجی حرم مبارک گھر وچ صفت نہ کیتی جاندی ۔ ہک ہک دو ہاں نبی دی کارن نیک غلام لیاندی
صورت سیرت ہر خوبی وچ حد حساب نہ کوئی ۔ چائے حرم یعقوبؑ نبی نوں برکت رحمت ہوئی
اس تھیں پچھے ست برساں تک اوس مکان گذارے ۔ دلنوں درد جدائی کولوں آون یاد پیارے
واہ سبحان اللہ ہر دلنوں غالب حب وطن دی ۔ یاراں باہجہ ویرانہ ہووے سب گلزار چمن دی
ہر دن رات اُداسی دلنوں غوطے آون غم دے ۔ چھم چھم روون نین پیارے مارے درد الم دے
شاہی شان مسافر ہووے راج کرے من بھانا ۔ دل مسکین جدائی کولوں دائم رہے نمانا
آکھ معاذ اللہ ہر دردوں سخت عذاب جدائی ۔ وطن مثال جنت دی آکھن عاماں گل بنائی
ماموں کول یعقوبؑ پیارے ہکدن آکھ سنایا ۔ یا ماما میں رخصت لوڑاں چت اُداسی چایا
امر کرو ناں اپنی دی خدمت اندر جاواں ۔ رحمت بدی حاصل ہووے جدوں زیارت پاواں
راضی ہو کر ماموں اسنوں رخصت امر سنایا ۔ بہتا مال عنایت کیتا سب اسباب لدایا
غنی رئیس قدیمی آہا دولت مال ہزاراں ۔ رخصت کیتا یعقوبؑ نوں جیوں طریقہ یاراں
اکویہ برس یعقوبؑ نبی نوں اندر شام وہانے ۔ حب وطن دی پکڑ اُٹھایا جاگے درد پُرانے
مال مویشی اجڑ ڈُنبے لے کر ٹُر پیارے ۔ چلیا غنی تو نگر ہو کر نالوں شتر قطارے
دل وچ فکر بھرا دی طرفوں بہت قیاس لیاوے ۔ خفگی اندر میرا بھائی شالا خیر وہاوے
خبر نہیں کیا حالت بنسی ملساں جدوں بھرانوں ۔ قتل کریسی یا گل ملسی ہے معلوم خدا نوں

نوکر چاکر بالاں اُپر کوئی خیال نہ آیا
جیوں جیوں چلن وطن پیارا نیڑے نیڑے آوے
چلدے چلدے منزل منزل رحمت نال ربانی
جس جنگل وچ قدم مبارک سبھی یعقوب ہے پایا
مال اسباب ڈٹھا اس دوروں ہر اعظمت والا
اول یعقوب نے اس نوں دوروں ویکھ پچھاتا
ایہ کنعان زمین دا حاکم طرف اساڈی آیا
بعد سلاموں جیکر پُچھے ایہ سردار گرامی
ادب سلام زیادہ کر کے کہنا نال حلیمی
اُس دا اک غلام جو آہا نام یعقوب سداندا
بھی فرمایا ساڈا اسنوں پتہ نہ دینا کوئی
ایہ فرمان سنا کر سبھنوں ادب جواب بھلیرے
کرے دعائیں عاجز ہو کر یا ستار غفار رحمانی
پایا ہیں گل مل سے آپسے ہجروں سال وہانے
ذکر کرے اج حال میرے پر ہوسی مہربانی
دہشت کولوں تھر تھر کنبے چھپ چھپ جان بچاوے
اُچرانوں پھر عیص بہادر کول نہاندے آیا
اولوں خدمت اندر ہو کے نوکر چاکر سارے
کہن لگے کوئی عیص بہادر اشرف نیک یگانہ
اس دا اک غلام قدیمی نام یعقوب سدانا
روٹھے دل نوں بات نمانی نفراں جدوں سنائی
اچن چیت محبت جاگی غصہ رہیا نہ کوئی
ماں پیو جایا بھائی لوکاں جدوں غلام سنایا
اول بہت آزردہ ہو کر ایہ فرمان سناوے
لوکاں عرض دوبارہ سنایا سانوں خبر نہ کوئی

ہر درجے وچہ دیر پیارا صاحب نے وربنایا
خوفوں صورت سوہنی اُپر زردی ہوندی جاوے
آ کنعان زمین وچہ پہنچے سن تھیں سنو کہانی
اُس دن عیص اوسے جنگل وچہ شوق شکاروں آیا
عیص بہادر اُٹھ ول آیا پچھن کارن حالا
ادب سکھاوے نفراں تائیں ہو کے چپ چپاتا
اولوں جلد سلامی ہو نال ہر اک نوں فرمایا
کس دا ڈیرا نوکر چاکر مال اسباب تمامی
حضرت عیص کوئی کنعانی ہے سردار قدیمی
رہندا اسی وچہ شام تمانا اس دا مال لیاندا
آپے اسیں زیارت کرساں جیکر قسمت ہوئی
ڈر دا اوپر زور آور کولوں چھپ گیا وچہ ڈیرے
راضی کر توں میرے اوپر میرا اوپر پیارا
راضی ہو کر ویکھن کارن ترسن میں نمانے
یا ہن بھائی قتل کریسی ہو جاساں قربانی
پڑدے وچوں بھائی ولے ول چوری نظر لگاوے
ہتھ وچ تیغ مبارک پکڑی آن سلام سنایا
کس دا مال اسباب تمامی پچھیا بدے پیارے
وچہ کنعان اولاد رسولاں عالی شان گھرانہ
مال اسباب تمامی اُس دا یا سردار سجانا
رحمت دا دروازہ کھلا فضلوں کنجی آئی
ہجر جگایا سنتے دل نوں خبر جہاں تک آئی
وہ گل دل توں گئی نہ جھلی تیر فراق لگایا
عیص یعقوب تا بھائی آہے کون غلام نباوے
رہیا ہمیش غلام سداندا جتنی مدت ہوئی

تساماں نار رَب خلقت اسنوں کہن غلام کنعانی
گئی دو سلو عیش دلی نوں جگروں غمدی کانی

سنکر سینے بھانبڑ بلیا باہر پون پوارے
عبدالستار دردفراقوں لگنے ملک اجاڑے

ڈگ پئی تیغ زمیں تے اُپر کرے بلند آوازہ
اے یعقوب یاد دتساڈے زخم لگایا تازہ

کدی نہ سخت جواب سنایو ہر دم رہیوں نمانا
اوڑک چھوڑ گیوں چپ کیتا جویں خداوں بھانا

ادب سلاماں نرم کلاماں یاد اسانوں پیاں
دگئے ہار نصیب اساں کیڈیاں وقتاں پیاں

بائی سال گذشتہ ہوئے خبر نہ لگی کوئی
نال خوشی رل بیٹھن والی بات نصیب ہوئی

کر انصاف افسوس دلے وچ عیش دلی نوں آیا
اوس قیاسوں مارے آہیں رو رو حال ونجایا

ہیں مارن وچ فرق نہ کیتا اوس غلام سدایا
میرے ساتھ بے ادب ہویا بھائی ماہیو جایا

ہے افسوس یعقوب سجن نوں جے ہیں قتل کریندا
بے تقصیر نہ عذر کریندا سر قربانی دیندا

چھم چھم برسن نین نمانے رحمت جھڑیاں لایاں
غم دے بدل بارش آہیں رواں گھٹاں چڑھ آیاں

اتنا درد ہویا اس ویلے ذکر نہ کیتا جاوے
کر کر یاد یعقوب بھراوں عیش دلی فرماوے

ویر پیارا یا اماں جایا جیکر دسیں مینوں
بابل جایا صدقے جاواں لے گل لاواں تینوں

ڈٹھا جدوں یعقوب بھراوں بھر بھر نین نچوڑے
ہنجھوں چھٹی واگ دیندی گلوچہ ملنا لوڑے

پھڑ دے وچوں چند مبارک نور جمال وکھایا
کر شکرانہ ویر پیارا ویر سجن ول آیا

بول تسانوں حمد ربانا روکر ملیا گل وچ
اوہ دن بیشک عید برابر ملیا یار جنگل وچ

دوہاں ولاں پر جو کجھ گذری آپو آپ سنایاں
فضلوں وڈ ہوئی سب گرمی گئے بخار جدایاں

اگے نالوں بہت زیادہ گھر وچ برکت آہی
بہت پیار محبت بھایاں شفقت دون سوائی

بیان ثواب ملاقات برادران وہمہ مومناں

عبدالستار ابھایاں ملنا اجر ثواب سنائیں
صاف کرے رب ہر ہر دلنوں رحمت الا سائیں

وچ تفسیر امام غزالی ابن عباسوں لیاوے
نال محبت بھائی کارن جیکوئی بھائی جاوے

راہ مولا دے اندر اس دا پینڈا لکھیا جاندا
دہ سو نیکی ہر ہر قدموں جتنے قدم اٹھاندا

دو سو بدیاں دفتر وچوں دور کرے رب سائیں
فضل نگاہ کر بخشے مولا دوہاں پیاریاں تائیں

ہور جو مومن بیماراں دل پچھن کارن جاندا
ستر ہزار فرشتے تائیں پاک خدا فرماندا

فجروں شام تلک اس کارن منگن ملک دعائیں
جے شام گیا تاں فجر ہوندی تک ایسا اجر جزائیں

کر کے وضو ہماتاں پچھّن جے کوئی مومن جاوے
کرن برداشت پچھّن جاوے مومن جدوں کسینوں
جو اوّل کہن سلام علیکم مومن خوشی پیاروں
کہے علیک سلام جواگوں دس نیکی اس آوے
کرن مصافحہ نال محبت تلیاں جدوں ملاون
بعد مصافحہ منہ سینے پر جس نے ہتھ لگایا
اس سنت وچ بدعت پیدا ہست کیتی فقراواں
بعضے ملّاں کرن مصافحہ قید شریعت ہوئی
گل وچ ملنا روا بلا شک ننگا بدن جے ناہیں
کیا ملنا جد کپروں عضوں صاف نہ ہووے سینہ
بھنگی ہور شرابی تائیں ملنا روا نہ آوے
کول شرابی دے جد کوئی وکھن ونجھ کھلوسی
طرف مسافر راضی ہو کر جو کوئی نظر اٹھاوے
وکھ یتیماں سر ہتھ پھیرے نال محبت کوئی
نظر غرور جو نال تکبر ویکھن طرف غریباں
نبی کہیا جو ویکھن جاوے بیبی عالم تائیں
بہر ہر قدرت ربدی اوپر جدوں خیال لیاوے
ماں پیو ول ہک نظر محبت درجہ حج الاکبر
جنہاں زیارت پاک نبی دی کیتی شوق لاہوں
ایہو سوال جو نال محبت روضہ ویکھن جاوے
ایسے کارن سوہنا روضہ اُپّر زمین بنایا
نہیں نال عرش آسمانال برابر جنت وچ پھیندا
خواب اندر کسے نال نصیباں ویکھیا حضرت تائیں
نبی کہیا وچ خواباں شیطان مکر کرے ہر جائیں
یا رب عبدالستار کمینہ کرے سوال دعائیں

سٹھ سالاں رب ستہ دوزخ اس تھیں دور ہٹاوے
ایسا درجہ پاوے جیونکر پچھّن گیا رب نوں
تریہہ نیکی اس حاصل ہووے خالق دی سرکاروں
نبی محمدؐ امت کارن حکم سلام سناوے
دونویں تھیوون پاک گناہوں اتنی رحمت پاون
اس تھیں بدعت حاصل ہوئی کل ثواب ونجایا
ویکھو ویکھی قائم ہوئی اندر شہر گراواں
پچھے شرع شکایت کردے تنہاں ثواب کوئی
جے دونویں بے پردہ ہوسن ہوسی منع ازاہیں
ہر بد عملوں بدتر کمینہ سُن توں یار کمینہ
کرے مصافحہ نال شرابی نالے دوزخ جاوے
اس دی نظر جہنم اُپّر اس دا بدلہ ہوسی
رحمت نظری راضی ہو کر اس نوں رب بلاوے
ہر ہر واروں دو دو نیکی درجہ پاوے سوئی
جنت دخل حرام حضوروں دوزخ وچہ نصیباں
دو سو سال عبادت لیسی ہک نظروں ربا ئیں
وہ سو سال عبادت اسنوں ہر نظروں ہتھ آوے
بھاویں سو واری نت ویکھے سو حج اجر برابر
لاکھ گناہیں پہلی نظروں ہوندے پاک گناہوں
وقت شفاعت رسول پیارا اسنوں ساتھ رلاوے
جاری فیض قیامت تائیں نبیاں کارن آیا
نازک بدن مبارک سوہنا کیونکر سنگلے رکھیندا
کرے حرام جہنم آتش اس پر خالق سائیں
میری صورت کدی نہ بنسی ورقیامت تائیں
روشنی والا بھی اوہ روضہ زندگی وچہ دکھائیں

جو سرمہ پاون نظر حراموں ویکھن یاد کھلاون
اکھیں آتش دوزخ پوسی خبر کتاب سناون

اندھا کانا کوجھا کالا بھریا میل جنجالاں
عاجز حال پوشاک پرانی کنگھی جڑ نہ والاں

واحد رب نوں جاتا اُس نے سچ رسول بنایا
نبیؐ کہیا اوہ میرا سینہ تسے واری فرمایا

کرے مخول جو عاجز تائیں طاقت نہیں کسینوں
اُسدے یاروں ڈاڈھی غیرت ہوندی پاک رب نوں

غیر پسند یا ٹھٹھا کرسی جو مسکین بشر نوں
بیشک اُس نے ٹھٹھا کیتا اسدے کاریگر نوں

فہروں فکر کرو مت ہسو آکھے رب تعالےٰ
کیہا جانو تسیں کھڑا ہوسی جنت جاون والا

ریس نہ کرسو اوہ جس ویلے لگن بھاگ غریباں
دولت والوں خود ہی جہنم حاصل ہے نصیباں

رب فرمایا اساں خلائق زنگار رنگ بنائی
خَلقِ الرَّحمٰنِ مِن تَفٰوُتٍ خبر قرآنوں آئی

جے رب حسن برابر عزت خوبی سبنوں دیندا
صاحب حسن امیراں تائیں کون سلام کریندا

جے رب دولت نال برابر دیندا ہر اک تائیں
کسنوں عمل سخاوت پاروں جنت ملدیاں جائیں

ظاہر وچہ پسند نہ آون جو مسکین نمانے
باطن ولیاں نال برابر مومن رب نوں بھانے

کنڈ نہ کریں غریباں ولوں وحی پیغام لیایا
کل مسکیناں تائیں حضرت سینے نال لگایا

جابرؓ ابوہریرہؓ ہورین ایسے نیڑے بہندے
زانو ہر مسکین اصحاباں نال نبیؐ دے کھہندے

واہ سُبحان اللہ کیا رہبر پایا پیر غریباں
بدعتیاں نوں ضد حدیثوں دی نار نصیباں

یارب فضل کرم کر سانوں پاک حبیبؐ ملائیں
جویں ملایا رحمت کرکے عیصؑ یعقوبے تائیں

عبدالستارا بہت حقیقت مومن بھایاں پائی
کن رس والے تنگ نہ ہوون ٹور حکائت بھائی

بیان باقی حال حضرت یعقوب و عیص علیہما السلام

جد کنعان یعقوبؑ پیغمبر قدم مبارک پایا
بہت محبت د[illegible]ہاں بھراواں من آرام سوایا

نسل مبارک عیصؑ نبی دی آکھی رب ودھائی
قصص الانبیا وچہ فرمائے گنتی رہی نہ کائی

رخصت لیکر یعقوبے تھیں بھائی عیصؑ پیارا
جا کر دسیا روم شہر وچہ سنتوں بہریا یارا

خوش ہو کر یعقوبؑ نبی نوں چھوڑ گیا کنعانے
بہت آرام آسائش پائی اس مقبول یگانے

دین رہا نا دسے لوکاں نال محبت پوری
ہر دم ذکر الٰہی اندر موے نال حضوری

بیان احوال بی بی زلیخا رضی اللہ عنہا

سن کجھ حال زلیخا والا تینوں ذکر سناواں
اسنوں مصر سکان بٹھا کر یوسف نوں لے آواں

اوّل عشق زلیخا اوپر خواباں پھیرا پایا
ایسے کارن اول اس وا ذکر سنا سب آیا

ہر دم لائق حمد خدا نوں بندگیاں دا سائیں
ہر حاکم تھیں بہتر حاکم اندر دوہیں سرائیں

برحق نبی رسول تمامی ثابت شان قرآنوں
سب تھیں اشرف ذات محمد باہر صفت بیانوں

دنیا اندر افضل نعمت مثل ایمان نہ کائی
جنت وچ جمال الٰہی افضل نعمت آئی

جبرائیل فرشتیاں وچوں سیّد اشرف نامی
راتاں تھیں شبقدر مبارک اکبر شان گرامی

ماہ رمضان مہینیاں وچوں سیّد رب بنایا
کل روزاں تھیں جمعہ مبارک سیّد اشرف پایا

زمیاں وچوں عرب مبارک عزت شان یگانہ
جس دے وچ مدینہ روشن کعبہ فضل خزانہ

سی اس عرب زمین دا حاکم شاہ طیموس گرامی
کتنے حاکم اس دے در پر تابعدار اسلامی

وافر لشکر ملک خزانے عدل حکومت بھاری
ظالم چور نہ نظری آوے وچ رعیت ساری

اس شاہ گھر اک بیٹی آہی صاحب حسن عجیبہ
عالی منصب دوہیں جہانیں جیندا نیک نصیبہ

صاحب شرم خاموش طبیعت صاحب عقل فکر دی
نہیں برابر اس دی ہوندی صورت چند بدر دی

صاحب سیرت نرم مزاجوں صفت نہ کیتی جاوے
ویکھ زیارت حور نورانی ادب کنوں شرماوے

پاک جمالوں سورج روشن جلوہ نور پیشانی
نظر مبارک جتول پاوے چمکے شمع نورانی

ہر خوبی وچ شامل کامل صفت خداوندوالی
استاکار مصوّر کاتب خوش لکھ تصویر نکالی

جدا جدا ہر بدن مبارک میں کیوں صفت سناواں
حرم نبی دی کراں بے ادبی دوزخ اندر جاواں

وچ تفسیر امام غزالی حسن بیان لیایا
پاک مبارک صورت اس دی طبق زمین ہلایا

خوبی حسن بیان کی اس وا بندہ غیر سناوے
جس نوں یوسف مرسل کامل رب کریم بناوے

نبیاں دے جو حرم تمامی مسلمانیاں ماواں
کرن فرشتے شرم انہاں تھیں ایہہ کیہڑی میں بکا دا

حرماں پاس رسول جے ہووے جی پیغام لیاوے
کھڑا رہے دروازیوں باہر منہ تے پردہ پاوے

کہے خدیجہؓ حضرت عائشہؓ یا نبیا کوئی آیا
گڈاں اس نے ساڈا بکدوں اپنا آپ چھپایا

سن کہ سرور عالم آکھن ہور نہ جانو کوئی
ہوسی جبرائیلؑ جو اسنوں شرم تساں تھیں ہوئی

کرو خیال جو شرم انہاں تھیں جبرائیل جیہاں نوں
ایہہ گن بدن سناون صفتاں کیا توفیق اساڈاں

بعضے شاعر چاوڑ کرکے گن گن بدن سناون پورے کافر توبہ باہجوں نور ایمان نہ پاون
مین مبارک ناف تے سینہ زانو پنیاں تائیں ماں اپنی دا گنئے نہ کوئی پکڑن شرم ادائیں
صفت زلیخا ایسی بولن جیونکر ڈٹھی ہوئی نبیاں دلوں شرم نہ پکڑن ایسا پرانہ کوئی
ایسے کارن صفت زلیخا میں نہیں بول سنائی نہیں کتاباں وچوں ثابت ایہہ بے دینی آئی
حال زلیخا ذکر سناواں فضل کنوں رب والی عمر مبارک نو برساں دی جد اُس ہوش سنبھالی
عیبوں دامن پاک ہمیشہ غیراں حب نہ کائی دائم دل وچ بے پرواہی خوشی حکومت پائی
باغ مبارک قدم مبارک جدوں زلیخا پاوے گل کیچک گل سوسن نرگس ادب کنوں سر ناوے
صاحب ادب زلیخا بی بی غیر کلام نہ بولے اندر حکم غلام کنیزاں پتّر مہک نہ ڈولے
ہر دن سیج مبارک اُتے نال کھُل وچھاوے خوشیوں نیند پیالہ پیوے ستیاں خبر نہ آوے
نو برساں تک نیند زلیخا خوشیاں والی پائی عبدالستار عشق مجازی کیونکر آن جگائی
بیدرداں نوں درد لگاوے یہ عشق دیاں چالاں بادشاہاں نوں قید کراوے رووَن وچ جنجالاں
جس گھر اندر قدم مبارک عشق زور آور پاوے دانشمند دیوانے ہووَن عقل آرام نہ جاوے
ملکاں دے سلطان اکابر شان حکومت والے چھوڑ حکومت گئے ہزاراں برہوں مار نکالے
خوابے وچ زلیخا تائیں وتیس آن وکھالی آتش ظالم تیر ہجر دی پھوکی دھر کھٹیالی

بیان خواب بی بی زلیخا

کیا اک رات مبارک آہی جیونکر رات قدر دی اُستانال خوشی کل عالم کوئی نہ رووے وردی
چور نہ لگے نہ سگ بولے چپ ہوئے گھڑیالی غالب نیند آہی درباناں کسے نہ سرت سنبھالی
ہر دل اُتے خوشی آراموں نیند رغلبہ پایا چور پیا ہک اوسے گھر نوں جس گھر یوسف آیا
نازاں نال زلیخا ستی اکھیں نیند لگایاں خوابے اندر حضرت یوسف اکھیں آن وکھایاں
چند مبارک اچن چیتی اتر آیا آسماناں پاک جمال وکھاون آیا حکم خدا رحماناں
حاضر ہو کر شمع مبارک جگمگ روشن ہوئی تن پروانہ جلی زلیخا ہوش سنبھال نہ کوئی
زیبا صورت جلوہ روشن کرتا تیر سمانا دل وچ نقش پیارے والے کیتا آن ٹکاناں
خوشبو ابّے وچ طرف زلیخا یوسف جھاتی پائی دیگر شوق پیالہ شیریں ذات صفات بھلائی
خوش رخسار پیارے والا کیا گلزار چمن دی ہر گلزاروں دل نوں پیاری صورت یار سجن دی

کیا ڈٹھی اوہ خواب زلیخا جے کسے نظری آوے ۔ شوقوں روز قیامت تائیں ساعت وانگ وہاوے
کیا اوہ سوہنی صورت آہی خوش نقشہ من بھانی ۔ جس دی تاب نہ جھلے سورج تھیوے پانی پانی
جے اوہ جلوہ چند بدر نوں ظاہر نظری آوے ۔ ختم ہووے رشنائی اس دی چانن کدی نہ لاوے
رحمت خواب زلیخا تائیں ایسا رنگ وکھایا ۔ جیونکر دنیا وچہ کسے نوں جنت نظری آیا
قدرت والا سرمہ اکھیں سوہنے نین پیالے ۔ ویکھ زلیخا صدقے ہوندی دم دم حمد پکارے
دل مشتاق محبت کیتا پیتا وصل پیالہ ۔ جیویں پیالہ آب حیاتی خضر پیغمبر والا
دوئیں گھڑیاں راحت ڈٹھی سخن کلام نہ کوئی ۔ جاگے گی تاں یاد کریسی جدوں جچہ غم دھوئی

بیدار شدن زلیخا

ہر نعمت تھیں عاشق تائیں پیاری نیند وصل دی ۔ جاگن نالوں بہتر اسنوں ہے تلوار قتل دی
جدوں پیاری صورت اس تھیں اپنا آپ چھپایا ۔ اچن چیت زلیخا تائیں برہوں پکڑ اٹھایا
چاروں طرفیں نظری آیا محل مکان ویرانہ ۔ چھوڑ گئے دلدار پیارے کے بندی خانہ
چھم چھم برسن نیناں وچوں ہنجو وے پرنالے ۔ ہتھ چھڑا کر غائب ہوئے سوہنی صورت والے
پلنگ سرہانا کھاون ہانا سارے سیج پھلاندی ۔ جاگن کولوں تن تن اندر جاگی پیڑ غماں دی
پل پل جل بل کوئلہ ہووے رووے باہیں کھلیاں ۔ دم دم آتش درد الم دی لڑیاں سنجاں چڑھیاں
کوک دوہاں وانگ سسی دا یاں یدھراودھر بھالے ۔ اے دلبر کیوں جان میری نوں کر گیوں درد حوالے
ہور کسینوں طاقت نہیں سی آوے ایس محل وچہ ۔ بجلی کڑک پئی آسمانوں مار گئی اک پل وچہ
غش وچہ جاں لباں پہ ہوئی زلفاں سنیں پھڑیاں ۔ منہ تھیں کہے بلند آوازہ ہیں سڑیاں ہیں سڑیاں
جام جدائی دے کر جانی کملی کر گیا مینوں ۔ کون لیاوے کون لیاوے کون لیاوے تینوں
عشق زور آور سینے چڑھیا جھٹ تلوار میانوں ۔ واحد جان نمانی اوپر گڑیا لتھا آسمانوں
ناز کریندی ستی آہی وین کریندی اٹھی ۔ ہوش نہ آوے کیا بتلاوے جیونکر چوراں مٹھی
دل دل تیر جدایاں مارن گل وچہ زلفاں پیاں ۔ بہت پیار جنہاں کردی دشمن دسن سیاں
ساعت اندر برہوں ظالم جاں لباں تک آندی ۔ جیونکر مچھلی پانی باجھوں جان ڈلے ترساندی
دیکھ تماشا غلام کنیزاں ہور پیاریاں سیاں ۔ ایہ کی ہویا زلیخا تائیں حیرت اندر گیاں
چھڑکن عطر گلاب شتابی کر کر پیار بلاون ۔ اگوں کوئی جواب نہ آوے ورد پیر چلاون

جیوں جیوں تُجھ الٹا روو ے کر کر یاد پیارے
بھڑکن بھاہیں ملدا ناہیں دم دم آہیں مارے

پلنگ نہالی آتش بالی کنڈھاں کھاون آیاں
قبرستان مکان باغیچے ہاراں عشق گھمایاں

دردمنداں نوں کوئی نہ ملدا محرم لادردی
ہانڈی اندر قابو ہوئی مچھلی ٹھنڈی سردی

عشق کڑاہی تیل غماں دا بہوں تڑکا لایا
اس منزل وچ مرگیاں باہجوں کسے آرام پایا

غلطی نہ کر عبدالستارا موئے جو وچ جدایاں
اٹھسن حشر دوہایاں دیندے پیش جنہاندے آیاں

جاندا رہیا دیوانی کرکے محرم یار سیانا
رخصت وقت نہ کہہ گیا کوئی نام نشان ٹکانا

بجلی وانگ چمکار پیارا خوش رخسار دکھاوے
زخمی دلدا ترس نہ اسنوں جیوے یا مرجاوے

ہسن کھیڈن گیا زلیخا روو ے حال نہ دسّے
جس گھر عشق مکان بناوے خیریں کیونکر وستے

دل وچ صورت حاضر کرکے کرے زلیخا جھیڑے
اے دلبر ایہہ جھیڑے تیرے تیں بن کون نبیڑے

دھاڑا مارن لٹن کارن آئیوں اج میں نوں
ناحق پکڑ حلال کیتوئی کی آیا ہتھ تینوں

اے پر خوبی حسن جہاں نوں روز ازل ہتھ آئی
بے رحمی مہر نہاندے دل وچ نہیں خداوند پائی

دیکھ شمع پروانے عاجز تن من گھول گھماون
اسنوں یاد خیال نہ کوئی جیون یا مرجاون

ہو قربان خاطر جانی مجرا بھرن نمانے
حاضر جان پیاری دیون قدر محبوب نہ جانے

مجبوباں وچ دوس نہ کوئی نہ کر شور دوہایا
مارن کھلّ اتارن کارن کار قدیم قصایاں

بول نہ غلطی عبدالستارا اس وچ ہے بدنامی
جد منظوری کرے پیارا دیندا ملک تمامی

نیند آرام زلیخا تائیں رو کر عرض سنائی
لے من تیرے گھر وچ ساڈی ہوندی نہیں سمائی

عقل شرم نے جاندی واری اتنا سخن سنایا
ساڈا رہن محال زلیخا گھر والا گھر آیا

باقی جان رہی وچ تن دے دم آوے جاوے
پھیر حیاتی حاصل ہووے ہمدوں پیار آوے

دم دم غم دی آتش بھڑکے جگروں بلن آوازے
عبدالستارا ایسی آتش کتنے ملک اجاڑے

ہجروں سک سک بان ہوئی سڑیا خون تمامی
قبر مروڑے اوگنہارا پکڑ لیا وچ سامی

ایسے حال زلیخا تائیں سارا سال وہانا
جد کد درد رنجانیاں تائیں ملدا افضل بانا

ہر طرفوں جد بند ہو جائے آس امید جہاندی
صاحب شرم خداوند عالم لیندا خبر تنہاندی

بیان خواب دوم زلیخا

صورت یوسفنوں رب خالق حکم دوبار سناوے
جا مل پھیر زلیخا تائیں تیں بن مت مرجاوے

غرض اک رات زلیخا تائیں ساعت اکھیں جڑیاں
اگے وانگوں ویکھ زلیخا پھیر حیاتی پائی
تن گلزار ہویا وچہ خوشیاں وصلوں ملیا پانی
اکھیں اگے حاضر ہویا نقش پیارے والا
نین مبارک نور سجن دے عین جمال وکھاون
ہس ہس موج خوشی وچہ آیا شوقوں دل لیاونہ
کیا ہویا اک ساعت بیٹھی نال سجن دے رلکے
خوش رخسار دلبر پیارا املک نظارہ دیسی
جتنا امر نصیبوں ہیسی خوشی زلیخا پائی
نیند پیاری رخصت ہوئی تھوڑا وقت وکھایا
ہر ہر جاناں کارن رب نے موت تیار کرائی
سنو حقیقت جدوں زلیخا خوابوں سرت سنبھالی
اُٹھ گئی ہوش جو دوں اُس ہی اٹھدی ڈگ گئی ماری
چیکاں مارا چانک رُتی سول فراقوں ہانا
جتنی خوشی زلیخا بی بی ایس لطایوں پائی
دایاں مایاں ہور کنیزاں ویکھن دون کھلیاں
باپ پیارا غم دے اندر رو نیر چلاوے
لادن زور رلادن ملیاں حیلہ کرن سیانے
شیریں شربت شور اٹھاون آتش بھوک مچاون
افلاطوں ارسطو وانگوں کامل عقل جہان دی
ایتھوں تیک زلیخا تائیں پہلی منزل آئی
اُٹھ اُٹھ جنگل ول دوڑی چڑھی فراق خماری
ہر کم اندر دانا عاقل سوتدبیر دوڑاوے
پہلا پیار زلیخا تائیں ظالم عشق وکھایا
کھر کھر سنگل اندر تڑفے مارے سانگ جدائی

اچن چیت طبیب پیارا دیون آیا پڑیاں
غم دلگیری درد بیماری یاد نہ رہگئی کائی
قدم مبارک مالی پایا رحمت نال ربانی
رحمت دا دروازہ کھلیا ملیا خوشی نوالہ
مست خمار محبت والا بھر بھر جام پلاون
جیوں دیوانہ نوں ہتھ آوے کھڑیا مال خزانہ
عبدالستارا اس ملنے نوں یاد کریسی بھلکے
جاگے گی جس وقت نمانی کون مکان بھلیسی
اچن چیتی حضرت یوسف صورت پاک چھپائی
جاگ اُٹھی تاں برہوں ظالم آن سلام سنایا
ملیا گھر وچھوڑہ ظالم پھر سے ملاقہ چائی
اگے نالوں درد فراقاں دونی آتش بالی
جے وس ہوندا جاگ نہ اٹھدی لگیہ سائی سوندی
ہے ہے کرے گی کون لیاوے چہرا وقت وہانا
آتش بلی جدائی والی وانگ بازوت اڑائی
کہے بیہوشی نال زلیخا ہن چلیاں ہن چلیاں
کل وزیر امیراں کولوں کجھ تدبیر نہ آوے
طبع موافق ملے نہ دارو کون حقیقت جانے
کھڑی کتاب طبیباں کولوں اروپا دنہ ادرن
ویکھ تماشہ قدرت والا ماری ہوش خماری
بھین بھرا ہی بابل داں دی ہوش نہ رہگئی کائی
سوگ پیا گھر بادشاہاندے گھتی عشق خماری
اس منزل وچہ عقل فکر کھتیں حیلہ اس نہ آوے
ہتھیں باپ پیارے اسنوں سنگل پیریں پایا
اوہ گل دل توں ورنہ ہووے جس نے قہر کرائی

دل وچ آکھے جے او وہ دلبر پھیر ملے اک واری
بن بن چوریوں گھر میرے آیہ کی لائق تینوں
راتیں نیند پیاری اندر لوگ آرام گذارے
دردمنداں دے دل نوں نس دکھ ہمسایاں نیندی
بول نہ غلطی عبدالستارا ایسا سخن زبانوں
ایسے حال زلیخا بی بی رو رو سال لنگھایا

پچھ لواں ہن اُسدے کولوں حال حقیقت ساری
چور بنا کے لالچ لاکے قید کرایا مینوں
درد وں ساری رات پکارے ورو آہیں مارے
جنوں جاون چنگا پاون غم دا اثر کریندی
دردمنداں بن لدی مرضی حاصل نہیں جہاں نوں
حکم ہویا پھر تیجی واری حضرت خوابے آیا

بیان خواب سوم بی بی زلیخا

رحمت والی رات مبارک پھیر خداوند آندی
کیسا آلا رات جو رات قدر دی بھیجی خالق سائیں
کیسا آلا افضل نعمت کیتی رب نے نیند پیاری
دردغماں تھیں نیند راندر ملے آرام بیماراں
آئی نیند زلیخا تائیں رحمت نال ربانی
خوابوں آن جمال دکھایا یوسف نبی ربانے
نورستارہ عجب نظارہ نبی پیارا لیایا
دردمنداں مسکیناں کارن کرم کیتا رب والی
دردمنیر و تا چہ کارا رحمت فضل غفوروں
ویکھ زلیخا خوابے اندر رکھاواں چور پچھاتا
پایا وقت زلیخا بی بی اللہ دی یاری

جس وچ فضلوں پوری ہوئی آس امید لاندی
جس دے اندر نیند وسیلہ ملے زلیخا تائیں
رحمت کنوں آرام بنایا کارن خلقت ساری
طالب مولا خواباں اندر وصل ہون ہزاراں
روندی روندی اکھیں جڑیاں نال فراق نمانی
زلف نورانی نور پیشانی ویکھن والا چالے
کالیاں زلفاں دے وچ ورلے چند مبارک آیا
مدت پچھوں دلبر جانی صورت آن وکھالی
موسٰے دے ید بیضا وانگوں ہویا چانن اندر
راتیں آوے موڑ مکاوے جاوے چھوڑ پچھاتا
ہنجوں رو کر حاضر ہوئی کر فریاد پکاری

غزل

سجن تیری صورت سے قربان ہوں
کبھی قید کرنے کو عاشق کا دل
کبھی قتل کرنے کو خوش نار سے
کبھی لاش مردہ پہ عیسٰے نبی

کہ تن تن نوش اسرار آجاتی ہے
سیہ زلف دلدار آجاتی ہے
نگہ مست تلوار آجاتی ہے
خوشا رنگ رخسار آجاتی ہے

جدوں زلیخا خواب اندر ڈٹھی صورت پیاری
گریہ زاری نال پکارے میں صدقے میں واری

اے جانی محبوب نورانی دس حقیقت تینوں
مارن آویں ظلم کماویں خوف نہیں کجھ تینوں

صبر آرام حرام کیتوئی نیناں نیند نہ بھاوے
پھراں بھلیندی ناز نگاں دیندی تینوں کی ہتھ آوے

دل دیوانہ تن پروانہ سال گزاراں سڑدی
نت مارن ہیر پکارن فوج غماں دی چڑھدی!

جتھوں جاواں نظر اٹھاواں حاضر ویکھاں تینوں
ڈل ڈل زلفاں پیچ کنڈل ڈل مارن آون مینوں

چوری چوری زور بزوری خونی نین مریندے
ہٹک انہاں نوں سانوں گھر وچ آیہ کیوں ہن دیندے

آون جاون ہجر لگاون کیتا تساں جدوکا
قسم خدا دی جان اساڈی نہیں آرام تدوکا

خوش خصائلے تن تن آون تن تن تیر لگاون
نازک لباں لبالب کر کے شوق شراب پلاون

جھڑ جھڑ پیواں دیوانی کملی سڑ سڑ سال لنگھاواں
پل پل جل بل بالن ہوواں کتھوں بھالن جاواں

عشق تساڈے دشمن ساڈے تیز دکان تپایا
چاہ غبغب لب شیریں سانوں تلخی جام پلایا

پھڑ تلوار پیار تساڈا آوڑیا وچ سینے
کٹ کٹ بیرے کھاندا میرے اے محبوب نگینے

قسم تینوں جس پیدا کیتوں دیہہ کجھ پتہ نشانی
توں انسان فرشتہ کوئی یا توں حور نورانی

وطن مکان تیرا وچ جنت یا آسمانوں آویں
کیوں دکھ آون جان میرے نوں نام نشان بتاویں

امر خدا تھیں صورت یوسفؑ کرے کلام زبانی
میں اک بندہ خاکی ہاں کوں ناہیں قوم نورانی

شہر مصر دا ہیں ہاں حاکم تخت حکومت میری
نام خطاب عزیز بتایا سی آوان خاطر تیری

نام نہ دسیوس حضرت یوسفؑ یعقوبؑ دے جایا
نہیں سی اجے حبیب ربانا دنیا اُتے آیا

نام عزیز بتایا اپنا جیویں خدا فرمایا
وچ تقدیر مصر دا والی اس نوں رب بنایا

شہر مصر وچ تخت مصر دا جو کوئی وارث تھیوے
ملک تمامی اندر اسنوں نام عزیز سدیوے

اس تھیں پچھے نال محبت کہیا زلیخا تائیں
ہور کتے دل ساڈے باجھوں ہرگز مول نہ جائیں

جیکر تساں محبت ساڈی ملیا چاہو سانوں
حاضر ہونا شہر مصر وچ ملساں اسیں تساں نوں

وارث خاص تساڈا اسانوں رب تقدیر بنایا
تسیں بھی وارث حق اساڈے وچ تقدیر لکھایا

یاد رکھیں ہن وعدہ ساڈا جیتوں پورا کرسیں
ہوسیں وصل نصیب اہیں نہیں تاں روزی مرسیں

غزل

بھلا جس کو وعدہ میں غلطی پڑی
ملے گا نہیں اس کو وصل حبیب

خدا کے جو وعدے سے ہے بے وفا — کجا اس کو گلزار جنت نصیب

اتنیاں باتاں جدوں زلیخا نال یوسف کر لیاں — ساری دولت ملی حضوروں اکھیں ٹھر گیاں
مٹھی خوابوں سرت سنبھالی جاگ مبارک آئی — واہ سبحان اللہ رب عالم فضلوں آس پہنچائی
وعدہ سن کر ہسدی اٹھی خاص یقین لیاندا — عبدالستارا بیشک سچا وعدہ گل نبیاں دا

مقولہ شاعر

نبی محمدؐ سرور عالم وعدہ سچ فرماوے — جس نوں میری تابعداری اوہ کیوں دوزخ جاوے
میری تابعداری جس نوں خاص یقین اینہاں نوں — میں چھوڑاں کیوں ہتھ اینہاں دے قہر عذاب طوفانوں
ظاہر خوش فرمان سناوے ذات مبارک عالی — بخشو دی رب خالق مینوں کنجی جنت والی
جس دن روز قیامت ہوسی طبق زمین دا ڈولے — عیسیٰ موسیٰ نوح پیغمبر ڈردا کوئی نہ بولے
پنجسو سالاں رستہ دوزخ اسدی کڑک ڈراوے — نفسی نفسی نبی پکارن امت یاد نہ آوے
میں دروازہ جنت کھولاں ہوسی حکم ربانا — میرا پلہ چھوڑنا ناہیں جس نے جنت جاناں
جس لئے پکڑی سنت میری میں کیوں اسنوں چھوڑاں — اس دن اس دا ساتھ کریساں جس دن خوف کروڑاں
اکدن قوم کفاراں اوپر فتح محمدی ہوئی — کر کے قید کفار لیاندے باقی رہیا نہ کوئی
انہاں بندیاناں اندر بھی اک عورت آئی — درد فراقوں روندی آوے اپنی خبر نہ کائی
جدا ہویا فرزند پیارا روسے درد جولے — نال محبت چھاتی وچوں دودھ چلن پرنالے
گلی بازاروں جو کوئی لڑکا اسنوں نظری آوے — نال محبت پکڑ اٹھاوے چھاتی نال لگاوے
درد محبت دونا ہووے روے درد رنجانی — لگ حوالہ ویکھن والے ہو گئے پانی پانی
نبی کہیا اس عورت تائیں جیکر غصہ آوے — آتش وچہ فرزند اپنے نوں پاوے یا نہ پاوے
جلدی عرض کیتا اصحاباں پیش حضور تداہیں — ایسی ماں پیاری کولوں ایہہ گل ہوندی ناہیں
پھیر اصحاباں تائیں حضرت نیک جواب سناوے — میری امت کیوں رب عالم دوزخ اندر پاوے
سب انہاں تھیں میری امت رب نوں بہت پیاری — میری کرے جو نافرمانی سو مردود کفاری
جیکر مجلس تنگ نہ ہووے ہور بیان سناواں — مومن سن کر راضی ہوون میں بھی رحمت پاواں

ذکر دیگر

اک دن نبی محمدؐ سرور باہر سیر سدھائے — جنگل اندر چھیڑ ڈٹھا کہیا حبیب ربانے

ویکھو اس نوں لیسا ماندا اپنا مال پیارا — میں بھی چھیڑ دو امت کارن کہئے سوال سہارا
ہر چھیڑ دی عادت ہوندی توں مال لیجاوے — جتھوں خطرہ خوف نہ ہووے تھیں گھر آوے
لنگی گھوڑی لیسی ماندی مالوں وار گئی نوں — کھڑا بولاوے ساتھ رلاوے پار اوار گئی نوں
چھیڑیاں آپ ادھا ہویاں ل مویاں چے چارا — شیراں چوراں دے ہتھ آیاں یا لقمہ بگھیاڑا
واہ سبحان اللہ رب عالم ایسا کرم کمایا — امت کارن سوہنا چھیڑو کر سردار بنایا
ایسا ہور رفیق پیارا دوجا ہور نہ کوئی — ماں پیو تھیں وہ شفقت اس دی امت اتے ہوئی
کارن مسکیناں گنہگاراں نیند نہ کرن پیاری — غم فکراں وچ نال دعائیں ساری عمر گذاری
کھلیاں صبح لوں تے قدماں تے نیت نماز کھلوون — لوہو اکھیں جاری ہوون سجدے اندر رووَن
نال محبت عاجز ہو کر منگن فضل دعائیں — بخش خدایا بخش خدایا او گنہاراں تائیں
یا رب عبدالستار کمینہ منگے نظر کرم دی — ٹھاٹھ شرم دی موج کرم دی بخشش ساتھ محمد دی
اے مومن کر دل نوں حاضر پیارے نبی دا — سن لے میتھوں پیار نبی دا اہنے صاف عقیدہ

بیان در خواب شدن عالیجناب صلی اللہ علیہ وسلم

اک دن سرور عالم تائیں آ گئی نیند پیاری — جبرائیل سلام لیایا بھی پیغام جباری
سب خلقت اضامن ہونا مشرق مغرب تائیں — عجب آیا پھر نیند پیاری سر کیتا رب تائیں
خوشی آرام پیارا کر کے لے سید ابراراں — کوئی شفاعت بھلکے ہوسی کارن اوہ گنہاراں
ایسا امر جنابوں سنیا جس دم نبی غفاری — غم فکریں ڈاہیں نکل گیاں ایسی امت پیاری
رونے حال دیوانہ ہوئے نکل گئے دل باراں — مسجد حجرہ پٹی ویرانہ خبر نہ لگی یاراں
جس دم سرور عالم کارن ایسی حالت ہوئی — یار اصحاب غلاماں توں چھوڑ خبر نہیں سی کوئی
ساعت وچ سب یار پیارے کیتے درد دیوانے — رو رو شمع نورانی بھالن لٹا لب سردانے
اصحاباں مشتاقاں تائیں غم دیاں بھاہیں بلیاں — در در ول سب دروازے ودن کندھاں لگیاں
سب دربار محمد والی اندر پے گئی رات اندھاری — ہر ہر مومن چھم چھم روندے گھر گھر پئی زاری
سنو حقیقت جس دم سرور چھوڑ گئے گھر بار — جا دھریا سر سجدے اندر امت عاجز پیاراں
آہی غار پہاڑی اندر دور اجاڑ ٹکانے — سجدے وچ دن اٹھیں رو رو خاص حبیب ربانے
بخشش کر یا بخشش کر یا رو رو کرن دعائیں — پتہ ٹکانا خبر نہ کائی کل اصحاباں تائیں

دن سارا ہور رات تمامی رو رو جنگل بھالے
آپس وچ یہود کفاراں کفر مثال بنائی
کل اصحاب نبیؐ دیاں کارن ایسی حالت ہوئی
سن سن سخن کفاراں کولوں زخم لگے اصحاباں
سورج رحمت غائب ہویا کون کرے روشنائی
کھاون پیون یاد نہ رہیا ہر ہر مرد نساواں
ترے دن ایسے حالت اندر گذرے پیاریاں یاراں
ہک جنگل وچ پاک نبیؐ دے چارے یار پیارے
ڈٹھے لیکر کھلا ایا لی پچھیا اس دے تائیں
کس دگاہیں جانا ناہیں او مقبول حقانی
ہر دن زور بزوری ہیرے دبے اٹھے آون
کھاون پیون ہسن کھیڈن یاد نہ رہیا انہانوں
ابوبکرؓ نے رو کر کہیا شک نہ جانو کوئی
روندے روندے تول دوڑے سب مقبول ربانے
کن دھرلو نے غاروں اندر پیا آوازہ آوے
کیہا وکھین وچ غار اندھیری چانن نور لگایا
روندے روندے عاجز ہوئے سر سجدے وچ دھریا
سب اصحاباں رو نہ جھلیا ڈٹھا جدوں پیارا
مسجد منبر پیا ویرانہ جے تشریف نہ لیاؤ
سجدے تھیں سر مول نہ چایا رو کر کہیا انہانوں
سجدے زاری اندر مرساں کہے رسول ربانا
ہر دل وردوں گریہ زاری پانی جاری ہویا
حضرت عمرؓ علیؓ تے عثمانؓ رو کر کہیا انہانوں
حضرت آکھیا کرے نہ رحمت جد تک پاک الٰہی
ترے دن گذرے زاری اندر سجدیوں نہ سر چایا

یارب میل مریداں تائیں سوہنے شملے والے
مسلماناں دا نبی پیارا لے گئی آفت کائی
آندے جاندے روندے دسن ہور کلام نہ کوئی
ہجر نبی تھیں جل بل جگرے ہوئے وانگ کباباں
ریر چلن اصحاباں یاراں پیش نہ جاوے کائی
غم تھیں کل فرزند و سارے روکنوں سب ماواں
ہر دن آہیں کیتی ٹولے بھال جنگل باراں
ہور اصحاب جو خاص عوامی وڈرکان سدائے
جے کجھ ہے سردار نبی دی سانوں خبر سنائیں
لگھراں ترے دن گذرے مینوں بہت لگی پریشانی
آن کھلوون چھم چھم رووَن رات پئی ٹر جاون
رووَن بیٹھ پہاڑی اندر صبر نہیں سبھنانوں
اوتھے ساڈے حضرت ہوون جب حیواناں ہوئی
غار اندر رہیے رون نمانے دبنے ورد رنجانے
درد نبی دا پتھر وچوں پار دوسلو جاوے
بھاگ بھلے اس پربت جس گھر شمس عالم آیا
رورو انجوں چکڑ کیتا مکھ مبارک بھریا
پاک جمال دکھا لو سانوں عالم دے سردارا
بیت رہے وچ چانن ناہیں جان تک قدم نہ پاؤ
مشکل بن گئی امت اتے کہو نہ کجھ اساں نوں
چھوڑ پیاریاں اصحاباں نوں مشکل ہو گیا جانا
ذکر بیان اندر دل حاضر عبدالستار لکھایا
نیک اعمال تمام جو ساڈے بخشے اساں تساں نوں
نہیں تساڈے عمل اسانوں کر دے بے پرواہی
ہر ہر مومن درد فراقوں عالم کاکل آیا

آخر باپ پیارے کارن جنت خاتون آئی ‏ میں گھر قدم مبارک پائیو کہے نبیؐ دی جائی
ویہو جمال نمانیاں تائیں بی بی عرض سناوے ‏ زاری وچہ رسول خدا دے کوئی جواب آوے
بابل کارن خاتون جنت ڈاڈھی عاجز ہوئی ‏ آخر کہیا جے تسیں جانسو اساں نہ جانا کوئی
اسیں بھی ساتھ تساڈے کرساں سجدے اندر زاری ‏ رو رو وضو کیتا غم وردوں بیٹھی جگر پیاری
سر سجدے وچہ رکھن لگی وحی جنابوں وہاناں ‏ عبدالستارا کیا کجھ اُس دن ملیا حکم رباناں

مثنوی

جنت خاتونؓ نہ سجدے میں گئی ‏ پیشتر فرمان حق لایا وحی
ہو تجھے خوشخبری اے پیارے رسول ‏ فاطمہؓ کی عاجزی ہوئی قبول
مانگتی گروہ زمین و آسمان ‏ بخش دیتے جلد ہم دونوں جہان
موڑے کون حق بنت شاہ ثقلینؐ کو ‏ کیوں نہ مانے مادر حسنینؓ کو
سر اٹھا سجدے سے کنوں حضرت نبیؐ ‏ جو کیا فرمان اُسے ذات ربی
دوستوں کو سنایا سب شاد ہو ‏ حمد آوازہ مبارک باد ہو
ایسا آنا دنیا میں ہے لاجرم ‏ کیوں نہ ہو سرکار عالی کو شرم
خیر سے تشریف لائے گھر نبیؐ ‏ مسجد و دربار ہر گھر روشنی
خوش مجالس میں جب آئے شاہ عرب ‏ کھانا تب قسمت ہوا اصحاب سب

گرن روائت سب اصحاباں ایسا نبیؐ پیارا ‏ اس بن یاد نہ رہ گیا ہر لوں عیش جہانی سارا
امت عاجز کارن حضرت ایسا پیار کمایا ‏ سجدے تھیں سر مول نہ چایا جب تک حکم نہ آیا
وعدہ کر گیا نال محبت خاص رسولؐ ربانا ‏ اپنی امت نالوں اوّل میں نہیں جنت جانا
میں بن جنت نہیں تسانوں آکھیا نبیؐ سچاویں ‏ یوسف کہیا تداہیں طسیں جیتوں دھر سے [illegible]

حالت زلیخا بعد بشارت

سنو حقیقت جدوں زلیخا اصل حقیقت پائی ‏ جاگ اٹھی رب جاگ خوشی دی تن اندر لائی
بیان مبارک ہاں سر دیوں دور ہوئی دلگیری ‏ دل لئے چوں غم روانوں ٹل گئی دلیں تغیری
عقل سلامت ہوش ٹکانے خوشی طبیعت حالہ ‏ مل گیا آب حیات پیالہ خضر پیغمبر والا

کنیں کنوں آرام بدن نوں باتاں ہوش سنایاں | گئی مبارک طلبو سے نوں خوشیاں دون سوایاں
سن خوشخبری باپ پیارا نال خوشی گھر آیا | سر توں واریا سونا چاندی کتنا مال لٹایا
ہر ہر خوشی غلام کنیزاں راضی ماں پھوپھیاں | سنگل وچوں باہر آئی غم دلگیریاں گیاں
خوابے اندر رہی پیارے جدوں جمال وکھایا | قیدوں ہوئی خلاص زلیخا سنگل دور کرایا
دوزخ اُتے سرور عالم جس دم آن کھلوسن | بندیوان کروڑ ہزاراں قیدوں باہر ہوسن
ابن فلانا ابن فلانا کر کر یاد بلاون | ملک تساں بی کڈھ کڈھ لیاون جلد بنال نہاون
ستھنے پیاری رحمت نوروں نہر ہوسی اک جاری | اس وچہ غوطے دیہوا نہانتوں حکم کرے ببباری
دور ہوسن سب ساڑ بدن دے حسن زیادہ ہووے | صورت روشن بدر منیراں صفت نہ کیتی جاوے
دور ہووون سب سنگل ہتھوں ہتھاں تھیں ہتھ کرایا | جتنول قدم پیارا پاوے رحمت لاوے جھڑیاں

بیان شادی

باقی حال زلیخا والا سنو حقیقت بھائی | اس خوابوں کجھ روز نمانی خوشی نہایت پائی
بھی اک راتیں سنیں خوابوں غیب آوازہ | مصروں کھلسی تیرے کارن رحمت دا دروازہ
ہور امید زیادہ لگی دل نوں صبر نہ آوے | سنکر خبر پیارے والی کیہڑا دیر لگاوے
آخر ماں پیاری اگے دل دی بات سنائی | شادی دا دل شوق زلیخا شاہ نوں خبر پہنچائی
شاہ فرمایا راضی ہو کر میں کیوں دیر لگاواں | لیوا اجازت بی بی کولوں حکم ہویا امراواں
ملک اُس دے وچہ رسم قدیمی سب کوئی عمل کماوے | جتنول بیٹی راضی ہووے شادی کیتی جاوے
ایس ملک وچہ وقت نکاح دے امر اجازت لوڑن | بھاویں اوہ منظور نہ رکھے رلمل بیڑا اوڑن
ہکناں نال عدالت ہووے ہکناں نال دھگانا | کجھ وتن کجھ پون سیاپے جیویں خداوں بھانا
بیٹیاں جاہل وقت نکاح دین ایمان ونجاون | گانا کفر تمام قبولن سنکے دل نہ آون
رل مل متیں سب مردوداں یوں راس دتیائیں | جے سو آکھن پڑھیں نہ کلمہ گل نوں وانگ نہ لائیں
پھاپھا چاچا ماسے پھپو بھائی کر کر پیار رولاون | ملاں عاجز کرن خوشامد نرمی نال بلاون
چپ تماہی جانجی مانجی کرے کلام نہ کوئی | کوئی نہ آکھے آتر بی بی پوری کافر ہوئی
امر قبول نہیں دا جس نے کیتا فضل کمالوں | ایہہ حسن صاحب شرماں ہائیاں جنت خاتون نالوں
ویکھو دیکھی شرم ونجاون چھوڑن دین پیارا | ستھنیاں وچہ جیکر دیکھو لین نہ دیندی وارہ

ہے افسوس جے پاس ملاں دے گھر دے ہوون دانے — کیوں چپ کرے نبی دا نائب دسے حکم ربانے

کلمے تھیں جو منکر ہووے کافر دین ایمانوں — باہجھ قبولیاں قتل بتاون حکم خدا رحمانوں

اک سنت کوئی پاک نبی دے نال پیار کریسی — شان شہادت سو اصحاباں اجر خداوند دیسی

کسے پلیدی سنت کارن ٹھٹھا کرے جے کوئی — بیشک کافر بیشک کافر خبر حدیثوں ہوئی

پڑھے قرآن سخاوت لکھاں نیک اعمال کماوے — توبہ باہجھ بے ادب نبی دا کدی نہ جنت جاوے

شادیاں وچہ نبی دی سنت تھوڑی نظری آوے — بہتے لوک منافق مشرک کون بیان سناوے

کلمہ پڑھ کر جھٹ لنگھاون جدوں ضرورت ہوئی — دین ایمانوں رب رسولوں خبر نہ رکھن کوئی

اٰمَنْتُ بِاللّٰہِ عورت کارن مجلس وچہ سناون — آکھن میں میاں رب تائیں مسجد جھات نہ پاون

دو باتاں تھیں باہجھ منافق نہیں مسیتی وڑدا — یا کدی ٹکڑے کارن آوے یا سردی تھیں ڈردا

ہتھیں مہندی گانا گھونڈی سارے کفر کماون — تَبَرَّأْتُ مِنَ الْکُفْرِ وَالشِّرْکِ مونہوں لوک سناون

کرن مخول رسول خدا نوں دعوے کرن سچاواں — بدعت شرکاں چھوڑن ناہیں تنہاں مثال سناواں

جویں کسے نوں بہن نہ دیتا دور کرایا ڈیرا — کہیا زبانوں اسدے تائیں سب گھر باہر تیرا

ایسے طرح زبانوں مومن بندے لکھ ہزاراں — گھروں نکالن دین نبی دا منہ تھیں کرن پیاراں

ایسے کفروں جو منع کریسی اسنوں کہن وہابی — جنہوں لوک الٹے ول ملاں حرصوں پئی خرابی

اندر دین جو مکر کماوے وڈا ظالم سوئی — اپنے اُپر مکر او سے دا خبر قرآنوں ہوئی

روز قیامت محل نورانی حوراں تنہاں کھاسن — خوش گذراندے نماناں دوزخ وچہ تکاسن

اگدوں دوزخ لاٹاں سبھنوں باہروں پکڑ لیجاون — رب فرماسی مکراں والے [illegible] پاسن

رب نبی دا امر یقینوں جے تسیں ادا کریندے — اسیں بھی نال پیار تساں نوں [illegible] دیندے

بعضے منہ تھیں کلمہ آکھن تبریاں سنوا کردے — شرک حرام تمام قرآنوں جو رب نبی [illegible]

کتنی جائیں وچ قرآنے آکھیا رب گرامی — ساڈی نعمت کھا کے جس نے پکڑی نمک حرامی

دوزخ وچہ ہمیشہ اس نوں اسیں جلایا لوڑاں — ستر نبی جے کرن شفاعت کدے اس نوں چھڈ لوڑاں

قسم خدا دی امر نبی دا مسئلہ حق سنایا — روز الست ظاہر ہوسی جنہاں یقین نہ آیا

چھوڑ نصیحت عبدالستارا اگاں کتاب ٹوہیری
کیتا حکم زلیخا بی بی شہزادی ہوئے بہیری

بیان شادی بی بی زلیخا

جلدی شاہ فرمان سنایا کل وزیراں تائیں
آون کل وکیل شاہاں دے خبر کرو سب جائیں

"تا سب بادشاہاں دیان تاں بی بی کول سناواں
جیونکر اس دی مرضی ہووے اس پر عمل کماواں

دیہہ مرکان تھیں آکر ہوئے جلد وزیر سلامی
اس تھیں بعد وزیراں شاہ نوں کیتا عرض تمامی

بی بی کول محبت کر کے آیا باپ پیارا
جیتوں مرضی خوشی شادی بات کرو آشکارا

ہر ملکاں دیاں خوبیاں صفتاں کر کر ذکر سنایاں
سن سن خوشخبراں خوش ہاتاں نے منظوری پایاں

دوری پاروں ذکر مصر دا کیتا چھیکڑ واری
اودے طرف ہوئی منظوری سنو حقیقت ساری

آئے پراوتھوں کوئی نہ آیا لماں سفر چھ ماہیں
اتول قاصد ہوئے روانہ لے کر حکم تداہیں

بھیجیا مصر سخاوت کارن بہتا مال خزانہ
چلے ساتھ وزیر بیانے پہن لباس شہانہ

دتا حکم وزیراں تائیں جدوں مصر وچ جانا
سد مسکیناں تے محتاجاں بہتا مال لٹانا

حدوں ودھ سخاوت کرنی یاد کرے سب کوئی
چاروں طرفے سنیا جاوے جیونکر شادی ہوئی

عجب سروپا قیمت والا طرف عزیز چلایا
تحفہ ہر سردار وزیراں قدر موافق آیا

پاس عزیز مبارک بادی آکر جدوں سنائی
سنکر بہت خوشی وچہ آیا دل دی حاجت پائی

بابجھ حسابوں عزت کیتی شوکت شان ہزاراں
پورے کیتیں ادب تمامی شان جویں سرداراں

اتنا مال تصدق ہویا رہیا غریب نہ کوئی
گھر گھر شہر مصر دے اندر عید مبارک ہوئی

کل مسکین زلیخا کارن خوشیوں دین دعائیں
شان سلامت نام سلامت روز قیامت تائیں

شہر مصر دے والی تائیں سر پر تاج پہنایا
ہر تحفہ سرداراں تائیں جدا جدا ورتایا

کہکر خوشی مبارک شاہ تھیں رخصت ہوئے تمامی
ایہو مراد عزیزے تائیں آہی طلب مدامی

دن منظور مقرر کر کے کیتا کوچ وزیراں
گھر وچہ پہونچے منزل منزل کل وزیر امیراں

بعد سلاموں شہر مصر دی آکر صفت سنائی
شاہ طیموس مبارک جھلی خوشی زیادہ پائی

سن خوشخبر زلیخا بی بی راضی بابجھ شماروں
تانگ دیوچہ خواباں پاروں حرصاں قول قراروں

دم دم سخت محبت مارے لُنوں صبر نہ آوے
اپنے آکھے لگدا ناہیں دوجا کون ہٹاوے

ہر ہر ویلے سبق زبانوں بات عزیز والی
نہ سی خبر جو برہوں ظالم دھرسی وچہ کٹھالی

فلقے والیاں جد کھانا حاضر نظری آوے
فاقے ناوں وکیں اس دا سخت عذاب دکھالے

شوق ہیصبر زلیخا کیتی دم دم دردوں رووے
دل چاہے جھب لبرآوے میل شتابی ہووے

خوابے والی صورت سوہنی دل وچ نظری آوے
جس نے آن مکان بنایا ہکدم چھوڑ نہ جاوے

کھاون پیون سوون ہسن خوشی خیال نہ کوئی
درد شعیبؑ پیغمبر وانگوں حق محبت ہوئی

مُناسِب حال ذکر شعیب نبی علیہ السلام

حضرت صالح دی اولادوں نبی شعیبؑ پیارے
صفت کمال انہاندی کیتی پاک رسول سہارے

شیریں سخن کلام انہاں نوں ایسی بخشش ہوئی
اس دے نال برابر شیریں دنیا وچ نہ کوئی

کرن روائت رہندے آہے اندر شہر مدینے
ربدی طرفوں حکم سناون اوہ محبوب نگینے

تولن ماپن اندر لوکاں اتنا ظلم وحایا
وچ قرآن انہاندا رب نے سارا حال سنایا

خاص نہ کرن عبادت ربدی اوہ مردود مکالے
حکم ربانا سچ نہ جانن ہاسہ کرن رڑالے

پورا تولو رجوں پو جو نبی شعیب سناوے
شک نہیں جو اُپر تساڈے قہر الٰہی آوے

امروں منکر ہو کر لوکاں سخت جواب سنایا
اپنا مال کراں جوں مرضی تیرا دخل کی آیا

آکھیس امر اساڈا منّوں کرو نہ اپنا بھانا
نہیں تاں اُپر تساڈے نازل ہوسی قہر ربانا

جیونکر نوحؑ دی قوم تمامی صفاں طوفان اٹھایاں
صالحؑ ہودؑ نبی دیاں قوماں دوزخ طرف چلایاں

لوطؑ نبی دی قوم اُپر جوں غضب الٰہی آیا
تخت زمین دا پکڑ فرشتے مونہہ دھا کر اُلٹایا

لوکاں آکھیا توں وچ ساڈے عاجز نظریں آویں
نہیں کوئی سرداری تینوں اپنا حکم چلاویں

خویشاں تیریاں دا اجے ساہنوں جیکر خوف نہ تھیندا
قتل تیرے وچ دیر نہ ہوندی پتھراں نال مریندا

سخت بے ادب کلاماں بولن پیش نہ جاوے کائی
لاہ امید رسول خدا دے سخت دعا فرمائی

جبرائیل خدا دی طرفوں خبر شتاب لیایا
ہویا عذاب تیار انہاں نوں ایہہ فرمان سنایا

لے جا ہو مدین دے وچوں اپنی امت ساری
رکھے نہیں عذاب ربانا تیری امت ساری

جلدی نال رسول خدا دے سب اسباب نکالے
کول کھلو کر ہسن کافر کرن مخول دوالے

ہن کی نبی شعیبا تینوں چلیوں چھوڑ ٹکانا
کیہ شعیبؑ تساڈے اُپر آیا غضب ربانا

نکل گیا اس شہروں جلدی اوہ محبوب الٰہی
ایک ہزار تے ست سو مومن نالے ہو گئے راہی

ترے کوہ دور گئے جس ویلے وحی پیغام سنایا
یا نبی اللہ تیرے کارن خالق ایہہ فرمایا

بھلکے وقت صبح جد ہوسی جو سب قوم کفاراں
پکڑے جاسن دشمن تیرے اندر دوزخ ناراں

وقت صبح جد آیا کافر ستے خبر نہ کوئی
پورا وعدہ کیتا رب نے قہر وچ دیر نہ ہوئی

آکر اتنا سخت آوازہ جبرائیل سنایا
ایسی بجلی کدے نہ کڑکی طبق زمین ہلایا

سب انساناں تے حیواناں جنداں نکل گئیاں
زندہ چیز نہ رہ گئی کائی مردے لاشاں پیاں

اس تھیں پچھے گھر گھر آتش لنبو بھاہیں بلیاں
ساڑ دتے اسباب تمامی کنداں کوٹھے گلیاں

مردیاں اُتے بھانبڑ بھڑکن بدلہ کفر گناہوں
دُنیا اُتے دوزخ اندر لے کر حکم الاہوں!

دُعا منظور شعیبؑ نبی دی خوب عدالت ہوئی
سڑ گئے باغ مکان تمامی خوب عدالت ہوئی

اس تھیں بعد شعیبؑ پیغمبر منگے حکم ربانا
جل کر ہو گیا خاک مدینہ ہن ہُن کتول جانا

امر ہویا اے دوست میرے آ دو شہر مدینے
حال خراب ڈٹھے آ کر اوہ مردود کمینے

آیا جدوں رسول خدا دا اکرم کیتا رب عالی
ہر چیزاں نوں پھیر حیاتی بخشی مالک والی

باغ زراعت ہر ہر تھاں ہوئے بہار جھکایاں
محل مکان بازار دیواراں تازہ رنگ لیایاں

اس تھیں بعد شعیبؑ نبی دی جتنی عمراں ہوئی
رووں عشق الٰہی اندر ہور خیال نہ کوئی

ایسا عشق ربانا دل وچ رووں ٹھاٹھ مریندا
جو آسمانی ملک نورانی شوقوں صفت کریندا

اتنا رُنے نبی اللہ ڈوہے جس دی حد نہ کائی
درووں نین نابینے ہوئے چھوڑ گئی روشنائی

کتنی مدت رہیا نابینا اوہ مقبول ربانا
پھر جناب دوں اکھیں ملیاں جویں خداوں بھانا

راتیں لوگ آرام گذارن نیت پیاری ہووے
ساری رات حبیب ربانا سجدے اندر رووے

کدے نہ دسن ہنجوں باہجوں خالی نین نبیؑ دے
اوڑک گریہ زاری اندر عاجز ہو گئے دیدے

تریواری رب خالق طرفوں اکھیں روشن پایاں
رووڑ عشق الٰہی اندر اُس مقبول ونجایاں

اوڑک نازل کیتا رب نے جبرائیل وحی نوں
کرو بیان مراد جو دل دی پچھیا پاک نبیؑ نوں

جیکر دوزخ دا غم رکھو حکم خدا فرماوے
جنت کھلے اڈیکن شوقوں جم جم حضرت آوے

جیکر چشماں کارن رووو پھیر شتابی آون
یا کجھ ہور مراداں دسو پوریاں کیتیاں جاون

یا کجھ مال خزانہ دنیا دولت شوق تساں نوں
جلدی کراں تساں نوں راضی کجھ پرواہ نہیں سانوں

دل دی نیت سب ہی جانے کل غیباں دا سائیں
پچھن وچ رب پیار جتایا اپنے دوست تائیں

جویں پیارے نوں سب کوئی نال پیار جتاوے
کر فرمان پیارے جانی جو تیرے دل آوے

ہی کہیا ایہہ نین نمانے جلوہ نوروں لوڑن
چھم چھم وگن سکے نہ لگن روڑ نہیر نکھوڑن

دم دم منگن ہول نہ سنگن خوش دیدار نورانی
طلب ضروری قرب حضوری ایہو پیار نشانی

دل وچ حاجت دلبر والی ہور نہ رہگئی کائی ۔ اتوں دل نوں عشق لیجاوے جتول پریت لگائی
روندے نین محبت کارن منگن نور نظارہ ۔ سب کجھ اتوں صدقے کیتا کہے رسول پیارا

غزل

جلاتا ہے دل سخت پروانہ کو ۔ لگی دل کو پیاری شمع کی اگن
نہ کعبہ کو سجدہ نہ بت کو رکوع ۔ مگر فرض ہے جسکے وہ سجن
نہ بازار الفت نہ سنسار سے ۔ وہاں ہوگی بلبل جہاں ہو چمن
ملاقات میں جو کہ منظور ہو ۔ تو حاجت نہیں اس کو ریشم کفن

سن فرمان شعیب نبی تھیں جبرائیل سدھایا ۔ یارب سب معلوم ہے تینوں جو عاشق بتلایا
اوسے وقت رسول اپنے نوں خوشی کیتا رب سائیں ۔ جنت اندر داخل کرساں جدوں پیاریاں تائیں
خوشی گلزار پیاریاں کارن عجب بازار لگاساں ۔ خوش ہو کر حضور بلا کر نال پیار دکھاساں
بہت تسلی دے خوشخبراں بھیجیاں خالق سائیں ۔ پھیر بھی صبر نہ رووں کولوں آیا عاشق تائیں
زاری اندر عمر گزاری درد فراق سوایا ۔ سن فرمان زلیخا والگوں دل نوں صبر نہ آیا
شاہ طیموسے شادی کارن کیتی جلد تیاری ۔ تھوڑے روز زلیخا تائیں ہوگئی منزل بھاری

بیان تیار کردن اسباب شادی

کیتناؤ لج زلیخا کارن باپ تیار کرایا ۔ وچ تفسیر امام غزالی ابن عباسؓ بتایا
زیور انگ زلیخا کارن لال جواہر والاں ۔ قیمت پاون نرخ بتاون کیا توفیق دلالاں
ہار حمیلاں چوڑے بیڑے زیور کنگن کڑیاں ۔ سب اسباب جڑاؤ چیزاں مہرے موتی لڑیاں
زری پوشاکاں زینت ناکاں عجب تیار کرایا ۔ سن کر قیمت کون بتاوے دیکھن جو نہ آیاں
وہ سے سب حسن کنیزاں صفت کمال عجیباں ۔ عجب لباس شہزادیاں صورت خوب سندر جیباں
ہزار غلام عزیزے کارن خوش رخسار جنہاں دے ۔ شکل جویں غلمان بہشتی حسن کمال تنہاں دے
بہتر قسم عجائب سب تھیں دہ سو شتر مکالے ۔ دوسو خچر بھرے سنگاراں بہتر قیمت والے
گھڑاں رمان چاندی کولوں بوریاں ست بھرایاں ۔ چالی شتراں بھار برابر رخصت وقت اٹھایاں
دو قسماں ہی ایس مکانے خبر روایت پائی ۔ بعضے کہن زلیخا بی بی مصر باپ پہنچائی

بعضے آکھن شہر مصر تھیں جنج عزیز لیایا
جیویں کہیا علماواں مینوں سوہیں حال سنایا

بیان برات از مصر و حال زلیخا

جس دن شادی دا دن آیا سنو حقیقت بھائی
خوش تماشہ شہر بھر جائیں غمی نہ رہ گئی کائی

زنگار رنگ لباس پوشاکاں موجاں بن بن آیاں
سونے چاندی تھیں برساتاں آن عزیز وسایاں

چاروں طرف دو شعلے چانن جلن تیز ہوائیں
جویں رسوم رواج شہانہ میں کیا صفت سنائیں

تن تن خوشی زلیخا تائیں سبے رضاں اٹھ گئیاں
نال محبت بی بی تائیں دین مبارک سیاں

ویکھن کارن طلب زلیخا دل نوں صبر نہ آوے
کرے قیاس لوچہ شوقوں کوئی عزیز دکھاوے

دائی نوں فرمان سناوے جیتوں پیاری میری
جے اس وقت عزیز وکھاویں بڑی مروت تیری

رل مل کرن صلاح تمامی نال زلیخا سیاں
جتوں جنج اتارا کیتا نوشہ ویکھن گیاں

حاضر جاون ویکھن کارن وجہ نہ دِسّے کائی
شوقوں طلب زلیخا تائیں جان لباں پر آئی

کیہی زلیخا باہجھ زیارت میں ہک پلک نہ جالاں
کہن زلیخا تائیں تینوں نوشہ کویں کھالاں

اوڑک کارد لیکر کیتی تنبو وچہ موری
ہر عاشق نوں ویکھن کارن نہیں سکھاون چوری

نظر مبارک تنبو اندر جدوں زلیخا ڈالی
اچن چیتی ڈٹھا اس نے شہر مصر دا والی

کویں تماشہ بنیا جس دم دھیان زلیخا پایا
قبر اندر جویں مومن تائیں دوزخ نظری آیا

ہو بیہوش زمین پر ڈھٹی ہوش نہ رہیا ٹکانے
مرہوں ملی کرداہی اندر پھر ہو کر زور رَودگانے

آہیں مار نمانی رُنی گیا کیتا گیا کرساں
اپنی ہتھیں زہر منگائی کھاون عذر کی دھرساں

ہر ہر نقش دی حالت ہووے گذری عقل شعوروں
ایہ کوئی دشمن میریکارن آگیا منزل دوروں

جس نے پاک جمال اسانوں خوش رخسار دکھایا
وعدے والا پیارا جانی میں گھر کیوں نہیں آیا

نام عزیز بنا کر مینوں جس کیتا قربانی
اس وچہ نظر نہ آوے مینوں اس دی ہک نشانی

دو رخسارے پتھر وچوں پار کرن چمکارا
ایہ کوئی جگر میرے پر آیا آتش دا انگیارا

ہے ہے کیوں نہیں مصروں آیا خوابے آون والا
آب حیات دکھا کر مینوں دے گیا زہر پیالا

اس دیاں چشماں کاریگر نے خوش تریاق بنایا
زینت زیور تے سب خوبیاں اس تھیں گھول گھمایاں

چائیں دم ویکھن گئی زلیخا چشمہ رحمت عالی
تنبو اندر بجلی چمکی گڑا اوساون والی

نہ اوہ نرگس نین پیارے نور جمال دکھاون
نظر برابر کرن نہ حوراں ویکھن تھیں شرماون

خوش رخسارے عجب سوارے ستا کار سوارے
جلوہ حسن کاریگر اُس پر عجب صفائی ڈالی
آدم صورت بن کر آیا چمک وکھا گیا نور دل
خاکی نوری ناری کولوں خوش تصویر نیاری
ویکھ عزیزہ زلیخا اُپر ایسی حالت ہوئی
جتے ہے کردی وندی سڑدی سیاں گھر وچ لیایا
خبر نہیں کیوں حوالے اندر دتیوس آن وکھالی
غم دریا وچ ٹھاٹھاں گھیری خبر نہ پارا وراروں
ہیں جاتا گھٹ رحمت والی بارش کرم کریسی
ایسا حال زلیخا بنیا جے اوہ وقت وسیوے
آب حیاتی پیون کارن سخت مصیبت جالی
مر کر بیت ربی دل جاجی پہنچے شوق پیار دل
روندی ہوش نہ رہیا زلیخا جان نہ نکل جاوے
اوسے حالت شہر مصر نوں ٹوری باپ پیارے
اگے پچھا رد لادیوں ریشم کفن پہنایا
باہجھ حسابوں زیور زینت دولت مال ہزاراں
دیس وٹا کر چوراں مٹھی ڈیسے گئے دیس بیگانہ
وعدہ یاد سجن دا کر کے صدقے ہو کر رُتی
سخت عذاب زلیخا تائیں ڈسے رنگ محل وچہ
غش وچہ غیب آواز کتیں پیا زلیخا تائیں
رکھ تسلی دل دے اندر پکڑ مجبوری حالہ
سُن کر وردوں غیب آوازہ بی بی صبرت سنبھالی
کیتا عرض کنیز سیانی نظری آوے تینوں
گیا عرض کراں وچہ خدمت ادب کنوں ہٹ داری
ولدا حال نہ دسیں اسنوں نال پیار کداہیں

ویکھن سارے پاک گنہ تھیں تھیون اوگنہارے
نازک بدن بہار لیاوے حسن تجلی والی
جس پر عاشق ملک نورانی کرن نہ یارت دوروں
آب حیاتوں بہتر آہی اس دی صورت پیاری
ہر تن رو کر تھر تھر کنبے محرم حال نہ کوئی
اگے نالوں عاجز اوہ پر بنیاں دون سوایاں
جوگ وکھا کر درد رنجانی پھاہی دے وچ ڈالی
بیڑا خوشی سلامت والا پاٹ گیا وچکاروں
نہ سی خبر جو چاروں طرفے گھرا طوفان مریسی
بیدرداں دل نرم نہ ہووے پتھر پانی تھیوے
وانگ سکندر آس مراد دل روندی رہ گئی خالی
قتل کیتے بد دواں پھڑ راہوں امر مقدر یاروں
آپے ملی کرتا اہی اندر ویلا ہتھ نہ آوے
جویں پیاریاں قبر وچ داخل کیتے اوگنہارے
کیا جھسی جد گورہ عذابوں دوزخ کھاون آیا
بھاون نہیں زلیخا تائیں وگن ہیں جھلاراں
وچہ نصیباں مصر روانہ لیا بندی خانہ
جس کارن پردیس قبولیا ول جی آس نہ پُنی
جان کندن دی حالت وانگوں حالی ہو جے پیلو چہ
اوہ محبوب پیارا تینوں ملسی آن اتھائیں
کینے ہاڑے حاضر ہوسی سینہ نال لگاں
باندی اگے ظاہر کیتی بات بشارت والی
جد کدا ایں مکانوں ملسی لدا مطلب تینوں
واجب ہو گن نشاڈے اُپر شاہ دی تابعداری
جیکر چالوں واقف ہوسی دشمن ہوگ تداہیں

اے پر تابعداری شاہ دی ڈاڈھی مشکل ہوئی
جو شے نظر پسند نہ آوے کیونکر کھاوے کوئی
غصوں قہروں بھری زلیخا توں نظر نہ پاوے
زہر برابر صورت اس دی دل نوں مول نہ بھاوے
نور پیشانی نقش نورانی دل تھیں بھل نہ جاندا
دلبر محرم دور جنہاں تھیں ایسا حال تنہاں دا

قطعہ

جب کا ملا دلبر صنم
حاصل ہوا درد و الم
کس پر دھروں افسوس و غم
اب بے قراری ہو رہی
دشمن ہوا دل کا وطن
دشمن زرین زیور بدن
جلنے لگے ہیں جان و تن
اب گریہ زاری ہو رہی
غم ہجر میں ایسی پڑی
جیوں سیخ آتش پر چڑھی
کیونکر جدائی کی گھڑی
اس کو پیاری ہو رہی
جس پر یہ دل دیوانہ ہے
مجھ سے وہی بیگانہ ہے
اب گور دولت خانہ ہے
آج کل تیاری ہو رہی

غم ہجروں دن رات زلیخا رووں نال ہاوے
شاہ عزیز ہمیشہ اسنوں دشمن نظری آوے
دل وچ بہت زلیخا طرفوں طلب عزیزے آہی
مگر اوہ اصل کیونکر ہووے نہیں سی حکم الٰہی
قصص الانبیاء اندر راوی جوین روایت لیایا
حکمت نال زلیخا تائیں رب قدیر بچایا
جنّاں دی قسموں ہک عورت صاحب حسن جوانی
قدرت نال عزیزے اتے کیتی عشق دیوانی
راتیں جدوں عزیزے کارن سیج غلام بچھاوے
بن کر شکل زلیخا والی خدمت اندر آوے
ہر روز اس دا ایہو طریقہ اک پل دیر نہ ہووے
بن کر شکل زلیخا حاضر خدمت وچ کھلووے
شوقوں ادب تمامی کردی جو فرماں برداری
عشق زور آور خادم کیتے کیا نوری کیا ناری
فجر ہووے جاں طرف عدالت اٹھ عزیز سدھاوے
پھر اوہ عورت غائب ہووے ہرگز نظر نہ آوے
کوئی نہ خبر عزیزے تائیں باطن حکمت والی
کرے پیار زلیخا والا وصلوں اصلوں خالی
دن وچ کدی زلیخا دے ول اس نے نظر نہ پائی
الفت مرد زناں دی رب نے دل تھیں کل اٹھائی
سبھے نقصان امان سلامت رکھی مالک سائیں
ہر شے کجھ نقصان نہ پاوے رب رکھے جس تائیں

آتش خاک ڈرندے پانی نبیاں تھیں شتروں
کسنوں طاقت گھر ہیں تنہاں دے نظر خیانت پاون

بیان حضرت ابراہیم علیہ السلام سارہؓ بی بی

سُن ہن ابراہیم نبی دا تھوڑا ذکر سناواں
اوہوں قصص الانبیا وچوں تینوں لِ خبر لیاواں

اگے پاک نبی تھیں ہویا اوہ مقبول پیارا
تن ہزار تے اٹھ سو برساں سنیں میرے یارا

سفر کریندا منزل منزل اوہ محبوب غفاری
ایسے شہر مصر وچ آیا سنو حقیقت ساری

اوس زمانے سی اک ظالم حاکم شہر مصر دا
کافر فاسق زانی ظالم ظلم ہمیشہ کردا

صاحب حسن کسے دی عورت جو اس نظری آوے
زوری نال اس مجلس کارن جلدی پکڑ منگاوے

زناں تمامی پردے اندر ڈردے لوک چھپاون
نظر پسند جو کرن سپاہی ووہی پکڑے جاون

ہر ہر رستے اوپر بیٹھے رہن سپاہی
جس طرفوں تقدیر لیاوے پکڑے جاون راہی

ابراہیم نبی جد آیا غیبوں خبر نہ کوئی
ہو گئے گرد سپاہی ظالم سخت مصیبت ہوئی

سارہ خاتوں نوں اس شاہ ول لے گئے جلد سپاہی
قید خلیل نبی نوں کیتا منگے پناہ الٰہی

ظلموں صبر زیادہ کیتا بول کلام نہ کیتی
آکھ حقیقت عبدالستارا جویں کہانی بیتی

دو مکان خلیل نبی نوں ظالم قید کرایا
حضرت سارہؓ خاتوں تائیں محلاں وچ بہایا

تاں اوہ ظالم بی بی کارن آن محلیں چڑھیا
حکم ربانے رستے اندر قہر اسکنبے پھڑیا

سخت عذابوں قابو آیا مارے لتاں باہیں
جس دم اُس نے توبہ کیتی آیا اسے تداہیں

پلک آرام ہویا جس ویلے وچ واری وحایا
رستے اندر پکڑ فرشتے زمین اوپر پٹکایا

اتول ابراہیم پیغمبر بیٹھے کرن دعائیں
سارا حال دکھایا رب نے نبی پیارے تائیں

شیشے وانگ دلوں اراں ہویا قدرت نال ربانی
صاف کیتا رب شہر تمامی جیویں مصفّا پانی

کمدو تھینوں دلوں اُٹھیں پردہ مول نہ کوئی
حضرت سارہ خاتوں پاردل رحمت یار الٰہی

اس کارن رب ظلم تماشا حال تمام وکھاوے
بی بی سارہ خاتوں اُتے رحمت کُجھ ذلّن ہناوے

تمیے داری کر حیلہ ظالم نوا خیال اٹھایا
آخر اوس مکار لعین ظالم جان اہل لے پایا

جس گھر کارن اللہ حافظ جو کیدار فرشتے
اوتھے کیا نقصان پہنچاون کافر بھیڑے سرشتے

آدم صفی اللہ دا آپ نور امان شیطان گھٹاوے
جس نوں نوریاں ملکاں کولوں سجدہ رب کراوے

شان محمدؐ کویں گھٹاوے بوجہل کعب جاناں
جیندا جوڑا نال محبت جاوے عرش ربانا

اُس دل وچوں کینہ کر دشمن نو ایمان لیجاوے
جس وچ تاج طیب نہ آون تاں مکان بناوے

اُس گھر اُپر کدے نہ ہووے رحمت نظر غفاری
جس گھر سنت قدم نہ پایا شرکاں بدعت جاری

غزل

سخاوت عبادت نہ اُس کی قبول
محبت نہیں جس کو سنت نبیؐ

دل و جان سے اس کو کرو پیشوا
وسیلہ کیا جس کو آدم نبیؐ

دلا دم بدم اُن پہ قربان ہو
پڑھے جس کو صلوات ذات ربی

اگر پُوچھو دنیا میں باغ عدن
میں کہتا ہوں دربار ہے محمدؐی

باقی ذکر خلیل نبیؐ دا کہہ توں عبدالستارا
آمر بنی دا کیہو نکر مِتّن گاناں جنہاں پیارا

ظلم کماون کارن کافر ساری قوت لائی
ویکھ تماشا تائب ہویا صاف ایہہ ایت پائی

صاف یقینوں حاضر ہو کر تنس اوہ دیہا ندا
جس گھر قدم رسولاں آوے عجب نصیب تنہاں دا

سب فرمان قبول کیتو سوئیریاں چھڈا ائیں
بیبی دی خدمت کارن سارہ خاتوں پائیں

جانا رہیا خلیل پیغمبر حب وطن دل پیارا
آن زلیخا حاضر ہوئی سنتوں ہیریا یارا

دامن پاک اماں یوسف دی رب کریم بچائی
نگراں دن دن درد فراقوں جاں لباں پر آئی

ہر دم خدمت وچہ غلاماں حاضر خدمتگاراں
قبرستان مکان دسیون دوزخ سب گلزاراں

سخت محبت مجنوں کیتی رو رو آہیں مارے
کھاون دھالے پلنگ سرہانے آون یاد پیارے

عشق زور آور لہر غماں دی لے ڈیا وچہ سینے
سفر مصیبت سر پر چائی خاطر یار نگینے

پناہ خدا دی درد جدائی فالا پیش نہ آوے
قدر معلوم ہووے اُس گھر توں جس گھر پھوک مچاوے

آپچھیا کسے عاشق کولوں کیا ہے چیز جدائی
عاشق آکھیا اوہ کی جانے جس نے پریت نہ لائی

حق محبت دے وست دیول جیکر ہووے تینوں
واقف ہوویں بیٹھا رو دیں کدی نہ چھپیں مینوں

شیریں عجب محبت میوہ جو کوئی اسنوں کھاوے
چونکہ مزا جدایاں والا ساری لذت پاوے

آکھ حقیقت جویں زلیخا ڈٹھے مزے جدایاں
کرکے ڈیکاں مارے چیکاں مجنوں حال سودایاں

مصر مکان بنایو تینوں وروگیاں بھالاں
مشکل ہوگیا جیون تینوں کویں جدایاں جالاں

غم دی آتش سارے تینوں دم دم جھل نہ جائیں
ہجروں چھم چھم ہنجوں برسن شالا جھم جھم آویں

شہر مصر دے شیریں میوے چھاداں خوش گلزاراں
آون نظر زلیخا تائیں وانگ جہنم ناراں

عارف آکھن عشق مجازی ذات صفات بھلاوے
عشق حقیقی عاشق تائیں کویں آرام وکھاوے

کرن روایت جتول ہووے خاص محبت دل دی
نبی کہیا ہر طالب تائیں بیشک اوہ گل ولدی

بدنیت بریائی کارن طلب خیال جنہاں نوں
اوہ بریائی حاصل ہوسی جت کت حال تنہاں نوں

ربّ فرمایا حب اساڈی جتنی ہوگ تساں نوں
نال محبت نیڑے نیڑے ہوواں اسیں انہاں نوں

پئے قبول خدا دے فضلوں دور دمنداں دے جھیڑے
وصل یوسف دا طالب تائیں آیا نیڑے نیڑے

جیتوں چاہیں کرم ستاری ربّ تھیں عبدالستارا
بول یوسف صلوات اللہ دا ذکر تولد سارا

بہت زلیخا عاجز ہوئی بے خود حال تمامی
سانس لباں تک پہنچن تائیں لیکھل آپ جیانی

لب جاناں نوں جام لبالب جلدی نال پلائیے
جھم جھم حضرت گھر وچ آون پاک جمال دکھائیے

بیان تولد شدن عالیجناب حضرت یوسف علیہ السلام

سب صفتاں رب خالق تائیں اکبر شان تعالےٰ
جس نے نبی رسول اپایا عالی عزت والا

لکھ سلام درود کروڑاں ہر دم ختم رسولاں
آل اولاد اصحابؓ کراماں محبوباں مقبولاں

قدماں خاک انہاں دے اتوں ماپیو تن من واراں
صدقے داوا لے پڑ داوا کرکے شکر گذاراں

ابوبکرؓ محبوب پیارا صاحب عزت عالی
نام صدیقؓ بلایا جس نوں پاک خداوند عالی

حضرت عمرؓ فاروق پیارا شاہ عثمانؓ گرامی
جس تھیں شرم فرشتے کردے خاص عام تمامی

چوتھا پیر علی کرم اللہ دوست نبیؐ سہائے
جس گھر قدم مبارک پایا حسنؓ حسینؓ پیارے

ہیں دن رات طفیل تنہاں دے بخشش رحمت پاواں
فضل کنوں برکات الٰہی جوڑ کتاب سناواں

وچ تفسیرا امام غزالی ابن عباسؓ لیایا
جیونکر قصص الانبیا وچوں سُننے اندر آیا

سی کنعان مبارک اندر نبی یعقوبؑ پیارا
عالی شان حبیب ربانا جانے عالم سارا

پوترا ابراہیمؑ نبی دا اوہ محبوب یگانہ
صاحب صبر سخاوت عظمت عالی ذات گھرانہ

برکت اس امان زیادہ خوشیاں فضل غفاروں
باراں بیٹے اس دے تائیں بخشش ہوئی صبر گذاروں

چوہنہ حرماں تھیں پیدا ہوئے خوش فرزند تمامی
حسن مبارک نقش ہر اک بدر منیر تمامی

ہن کیا صفت بیان ثنا وا عزت شان تنہاں دے
ابراہیمؑ اسحاقؑ پیغمبر دادے پاک جنہاں دے

بعد انہاں تھیں ذکر تولد حال یوسف سن یارا
جیونکر گھر یعقوبؑ نبی دے چمکیا نور ستارا

وچ تفسیر اسعدی دے ادی کیتا ذکر پیاروں
ذکر معین الدین لیاوے ظاہر فقرہ کاروں

لفظاں اندر یوسف جس دن شکم مائی دے آیا
جبرائیل خدا دی طرفوں خوشی مبارک لیایا

السلام علیک یا ابو یوسف آکھیا حضرت تائیں
کہاں سلام لیا ہے باپ یوسف دے ٹھنڈ اکھیں دی تینوں
ماں یوسف دی فضل الہوں عالی دولت پائی
روشن گھر یعقوبؑ نبی دا رحمت ٹھاٹھ حضور دی
شکم مائی دے نبی محمدؐ جد تشریف لیایا
شکم مائی دے اندر آ ہے جدوں رسول الٰہی
نو ماہ گذرے پیدا ہوئے یوسف ماہ کنعانی
برکت بارش نازل ہوئی رحمت نال ربانی
اندر یوسف دی چمک وکھائی لاٹ گئی آسمانی
چوداں طبقاں اندر چانن روشن نور پسارا
نبی محمدؐ جس دن پیدا کیتا خالق سائیں
حجرے وچ یعقوبؑ پیغمبر ذات مبارک عالی
بہت مبارک بدی طرفوں جی پیغام سناوے
نال خوشی فرمایاں چالی دتیاں نبی ربانے
مسکیناں دا راضی کرنا راضی کرن خدا دا
وچ تفسیر یوسف دے جیونکر ابن عباسؓ بنایا
خشک درختاں لی جیاں شاخاں پھل نکلے
میوہ دار درختاں شاخاں میوے بھار جھکایاں
جو ہی زمین خراب نمانی خشک ویران بیچاری
روشن گھر یعقوب نبی دے ہویا چراغ نورانی
پاک مصور قدرت کولوں خوش تصویر نکالی
خاکوں نقش بنا کر سوہنا روغن حسن چڑھایا
حسن یوسف اپنے چوں باہر چانن لاوے
رہیا حسن پیاریاں چشماں سرمہ چشم لیایاں
واہ دربار یعقوب نبی دے رحمت ٹھاٹھ لیاندی

قرۃ عینک یوسف امر جویں رب سائیں
کہن مبارک باد نشاں دل ربّ نے بھیجیا تینوں
رحمت کنوں مبارک اس نوں پاک خدا فرمائی
باطن ظاہر اندر باہر چانن ہویا نوروں
خوش دربار عبداللہ دے گھر رحمت چانن ہا
شام ولایت آمنہ تائیں گھر طفیل سدی آہی
رات جمعہ شب قدر مبارک جیہا پیر حقانی
طبق زمیں دا رحمت بھریا شامت چھوڑ سدائی
صفاں بنا کر حمد ربانی بولن ملک ربانی
پہنچیا عرش منور تائیں صورت دا چمکارا
قسم خدا دی چانن ہویا مشرق مغرب تائیں
جبرائیل سلام لیایا امر کنوں رب والی
خبر مبارک خیر مبارک بول نبی فرماوے
شکر ادا کر راضی کیتے جو مسکین نمانے
جویں عمارت کعبہ کیتا ملک ثواب زیادہ
جدوں یعقوبؑ بیٹے گھر وچ حضرت یوسف آیا
برکت موج بھری دریاواں چلن ندیاں نالے
سبز پوشاکاں لیکر اوہ بول سجدے اندر آیاں
پہن لباس سوہاگن ہوئی سبز پوشاک پیاری
حوراں ملک زیارت لوڑاں رب کنوں قربانی
عجب نگار ستاکاری پردہ کھول وکھالی
واہ واہ بھاگ یعقوبؑ نبی دے جس گھر یوسف آیا
جیونکر پیلے بدل وچوں چانن چمن لگاوے
سکن فرما کر رحمت بھریاں استاکار بنایاں
عبدالستار کمینے کولوں صفت نہ کیتی جاندی

جنت وانگ نبی دے گھر تھیں جلوہ نور دکھاوے
جس گھر قدم پیغمبر پاون کون بیان سناوے
صاحب حسن دیوانے ہوون جدوں نہ یارت پاون
ہو قربان سلامی آون سیس نذرانہ لیاون
خوبی حسن جمال یوسف دی پھیر سناساں تینوں
بنیامین یتیم نبی ول جانا پے گیا مینوں

بیان تولد شدن بنیامین علیہ السلام

پنج برساں دا عمر مبارک حضرت یوسفؑ پائی
خوبی حسن حسابوں باہر برسے نور پیشانی
کون موڑے تقدیر ربانی موڑن ہار نہ کوئی
گودی وچ پیاری مائی بنیامین نہ چایا
روندا چھوڑ یتیم نمانا دنیا چھوڑ سدھائی
پہنچیا غم یعقوبؑ نبی نوں باہر حد شماروں
وچ بھنگوڑے نظری آئے بنیامین نمانا
اول درجے دوہاں بھراواں وقت یتیمی پایا
پناہ خدا دی ایس جدائیوں شالا پیش نہ آوے
بیشک ماواں دنیا اُپر جنت والیاں چھاواں
لاڈ کر گھر فریاد لیاون پُتراں زور سچاواں
عیباں والے پُتر دھیاں ماں ہر عیب چھپاون
سو وار وا اک کھیو برابر بیشک کدی نہ جاپے
آئے غم یعقوبؑ نبی نوں ویکھ اولاد نمانی
تاں پھر بنیا بیٹے کارن اک کنیز لیاندی
اس عورت دی گودی پلیا بنیامین پیارا
ہن کجھ حال یعقوبؑ نبی دا بعد سلام سناواں

بنیامین تولد ہویا اس تھیں نکڑا بھائی
نال محبت حور نورانی ویکھ ہوئے قربانی
پایا سفر یوسف دی مائی عمر اپار ہوئی
پیاروں دودھ نصیب نہ ہویا [illegible] ل آیا
گھر گھر واصل اجل پیالہ باقی ذات الٰہی
ہمراں صابر شاکر ہویا خالق دی [illegible] کاروں
گودی اندر یوسفؑ روندا ویکھ [illegible] بابا نا
اوسے غم یعقوبؑ نبی نوں دور مکان پہنچایا
ماواں باجھ یتیماں تائیں سینے کون لگاوے
دیندا کون پیار تنہاں نوں نہیں جنہاں دیاں ماواں
کون سُنے فریاد تنہاندی نہیں جنہاندیاں ماواں
ماں پیو جنہاں نہ سر تے ہووے پے پے بیٹھے پاون
اک پیارے باپ برابر ہوون نہیں سو بھاجے
راضی ہو کر سر پر جھلی حق تقدیر [illegible] پائی
میں کیوں کہاں کنیز تنہاں نوں [illegible]
وقت مناسب قصہ اس دا ذکر کریساں سارا
ادب کنوں [illegible] حاضر کر کے خدمت [illegible] آداں

جدا ہوواں بابا بجھ یتیم ہزاراں دُکھ لے شہر گراواں
گھر اندر دکھاں دے اوکھے تاں تنہاں نوں نہیں جنہاں پیو ہاں ماواں

بیان آمدن بشیر صاحب یعقوبؑ کے سوال کردن

یوسفؑ باجھ یعقوبؑ نبی دا دل ہر دم صبر نہ آوے
یا دل باجھ پیارا یوسف اک آرام نہ پاوے

ہکدن بھین یعقوبؑ نبی نوں آن سوالن ہوئی
ہک بیٹا رہ ربّے بخشوا پنے پاس لیجاواں
جدوں نبی نوں بھین پیاری آن سوال سُنایا
راہ مولا دے یاراں بیٹے حاضر کیتے تینوں
بھین کہیا یعقوبؑ نبی نوں یا پیغمبر عالی
دے چکا سب نبی اللہ دا جو اولاد پیاری
رب فرمایا کر و سخاوت ہوسی اجر تساں نوں
مال چوپایہ کپڑا دانہ ستھرا تساں پیارا
وافر ناقص چیز یا کھانا اُٹھ للہ دیندے
راتیں وافر کھانا بچیا رب دی لوڑ نہ کوئی
اوہ شے صدقہ دین منافق جس پر حُبّ کائی
نہ جھڑکو مسکیناں تائیں پاک خدا فرماوے
بھی فرمایا مسکیناں ول جو کجھ تسیں لیاؤ
جنت لائق کرے سخاوت ہک رائی دا دانہ
نفس تساڈے حصہ لوڑن جو شے تساں پیاری
جد کوئی آدر دانے اُپروں اٹھی گیا سوالی
بی بی نوں یعقوبؑ نبی دی ہور اولاد نہ بھائی
نبی کہیا پھر یوسف باجھوں پچھے ہیں کی کرساں
مشکل ہویا یعقوبؑ نبی نوں کرنا رد سوالی
ہک ہفتہ گھر تیرے ہووے ہک ہفتہ گھر میرے
پھوپھی دے گھر یوسف ہووے صبر یعقوبؑ نہ آوے
پہلی وار یوسف دے تائیں پھوپھی گھر لے آئی
آخر بھین پیاری تائیں دل دی بات سنائی
بھین کہیا بن ہفتہ گذرے کدے نہ یوسف دیساں
آخر جدوں پیغمبر رب دا اپنے گھر ول آیا
کرے کلام نماقی ہو کر میں اولاد نہ کوئی
گھر میرے وچہ رونق ہووے میں بھی دل پرچاواں
ساعت پچھوں دوست رب دے یہ فرمان الایا
لیجا جس نوں مرضی آوے یوسف دے جانیوں
جے بخشو تاں یوسف لیساں نہیں تاں جاساں خالی
یوسف باجھ قبول نہ ہووے امر ہویا لاچاری
مگراں جو شے تساں پیاری وہ پیاری سانوں
ساتھیں بہتر اوہ تساں جاتا آکھے سر جھنارا
حاضر نظر دلاں پر ربدی جیسا پیار کریندے
والی کر کے ہانڈی صوون شروع سخاوت ہوئی
بڈھڑا فوت ہویا جویں گھر تھیں اتر نہ کرے جدائی
جو مسکین سوالی آوے سانوں ساتھ لے آوے
ہتھ اُس دے پر ہتھ اساڈا جو شے آن ٹکاؤ
جے [illegible] دل خاص محبت ہووے کہے رسول ربانا
رب دل ناقص چیزاں بھین مت جھالاں ماری
راضی کرسی رب تنہاں نوں بات نہ جاوے خالی
میں نہیں لیندی یوسف باجھوں آکھے بھین سیانی
بچن محال پیارے باجھوں کویں جدائی جرساں
نال محبت بھین بھراواں ایہ تجویز نکالی
دوہاں دلاں نوں پیار یوسف دا ہیسی پرے پریرے
ہر فجرے نت دوست تائیں دیکھن کارن جاوے
اوّل ہوئی یعقوبؑ نبی نوں پیش نصیب جُدائی
صبر نہ کر دا دل دیوانہ میرے وس نہ کائی
جدوں تساڈی واری ہوسی میں کیوں عذر کریساں
اس تھیں پچھے حضرت بی بی دلوں قیاس اُٹھایا

جد یوسفنوں گھر لیجاسی اپنا باپ پیارا　ملسن درد جدایاں مینوں ہوسی کویں گذارا
یوسفنوں کویں گھر وچ رکھاں حیلہ ہور بنایا　جیونکر قصص الانبیاء اندر ذکر مفسر لیایا

حیلہ کردن خواہر یعقوبؑ برائے یوسف علیہ السلام

اسمٰعیل نبی نوں جس دن باپ کیتا قربانی　کرساں میں سمجھاون کارن تھوڑا ذکر زبانی
چھری پھڑی جد باپ پیارے لگی ہون تیاری　ادب کنوں فرزند پیارے اتنی عرض گذاری
پہیر دو نویں چا بنھو حضرت ایہو مراد اساڈوں　میں تڑپاں جد وقت بیہوشی لگن نہیں تساں نوں
خوف کراں جد تڑپاں میرا خون تساں لگجاوے　روز قیامت بلے وی تھیں جھڑک حضور وں آوے
باہیں میریاں بنھو باہیں ہیں منظور رضائیں　مشکاں بنھ لیجاندی خلقت نافرماناں تائیں
تاں پٹکا لیکے قدم مبارک بدھا باپ پیارے　دھر گردن پر چھری چلائی ربلے نبی سہارے
وقت ذبح دے بابل اگے کیتا عرض زبانی　پٹکا میرا میری ماں نوں وینا تساں نشانی
ہور سلام اساڈی طرفوں صبر کماون کہنا　جیونکر اسیں تہے مسافر تساں بھلا کدر ہنا
آخر ہیٹھ چھری دے اس دن فضل ہویا رحمانی　سر صدقہ کر رب نے دنبہ آپ دتا قربانی
اوہ پٹکا بی بی گھر آہا اسماعیلے والا　لین آیا جد باپ یوسفنوں سنو حقیقت حالا
یوسف نوں اوہ پٹکا بی بی کمر دوالے ولیا　ایہو وسیلہ دلوں بنایا چارہ ہور نہ چلیا
اُپر اسدے تہ بند بدھا پٹکا ہیٹھ چھپایا　جس دم آل یعقوبؑ پیغمبر بول سوال سنایا
بی بی آکھیا لے جا بھائی عذر نہ کیتا کوئی　باطن حال یعقوبؑ نہ جانے جو کجھ حکمت ہوئی
کتنے لوگ تواضع کارن نال نبی دے آئے　لیکے خوشیاں نال یوسفنوں ہک لا ہے ہک چائے
ساعت گذری مگروں بی بی نال شتابی آئی　خدمت وچ یعقوبؑ نبی نوں آکر بات سنائی
جد میری تھیں عظمت پٹکا ہیں اوہ لج کھڑایا　لوک تساڈے ساتھ جو ہیسن شاید کسے چرایا
سن کر بات حبیب خدا دے دل فکراں چہ پایا　دسی خبر جو ہیں اساڈی یوسفؑ چور بنایا
جے رب غیبی خبراں دیندا دل دا خلقت ساری　ہر کم وچ تقدیر ربانی کیونکر ہوندی جاری
قتلوں موت پتہ جے ہوندا گھروں نہ باہر جاندا　دو جا کون جو اس تلوارں قتل شہادت پاندا
جیکو نبی جانے ایس واقعیں جانا نہیں بیماری　بیہ بیناں نوں کیوں ہن سلاناں کھکھیں ہر ن پساری
جنت دوزخ حال ہویاں دا اچھلے خبر جے پاون　عاجز نے مسکین نما نے حلوہ کیونکر کھاون

مومن جنت راحت پاون نافرمان مر پیندے
غیب جے ہوندا نبیاں ولیاں دھوکا نبی نہ کھاندا
بھی یوسف طرفوں بابل تائیں پوندی پین جدائی
ہر دم غیب خدا نوں ورثہ ولیاں نبیاں ناہیں
کدے انہاں نوں سیاں کوہاں تک نوروں ملے نظارہ
اپنے وتوں تاں حضرت یونس چھوڑ دمشقوں ہانا
حضرت موسیٰ اُپر پہاڑے چڑھیا اگ بھلیندا
جاہل لوگ رسولاں نالوں لیاں شان دہاون
فوت ہوئے بھی غیبوں وارث ہر دم حاضر جانے
نبیاں نوں رب جیونکر مرضی اتنا غیب جتایا
نبی محمدؐ سرور عالم اشرف کل نبیاں دا

حلوے نرم نصیب جنہاندے لوٹے بھر بھر پیندے
گھر دو والیوں بی بی تائیں پٹکا دِتی جاندا
بابل کولوں مارن کارن کوہیں لیجاندے بھائی
ہکو رنگ جیہیاں وِچ ہوندا نہیں کداہیں
کدے انہاں نوں اپنے گھر دی سار سمہان نہ یارا
نہیں سی خبر جو اج اساں نوں مچھلی پھڑ کر کھانا
کوئی نہ خبر جو نور وکھا کر ساں نوں رب سدیندا
بیٹھے گھر انہاں نوں سیوں پچھیں شرماون
کافر ہے جس نبیاں نالوں افضل ولی پچھانے
ہور کسے نوں دوہ انہاں تھیں کیونکر منصب آیا
ہیں کجھ ذکر انہاں دا ایتھوں تحفہ نظر لیاندا

ذکر سرور کائنات صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

جدوں رسول محمدؐ سرور ربدی طرفوں آیا
نرم ہوئے تاں حضرت تائیں جو کجھ عرض سناوے
جتنی کرن محبت اس دی کفروں مکھ نہ موڑے
ہکدن پڑھن نماز جو حضرت اس نے پتھر چایا
حضرت نوں کجھ خبر نہ اُس دی حال خداوند جانے
گھوٹو ویکھ منہ ظالم دا پتھرا تاں اُٹھایا
ہوش آئی تاں پھیر اوہ ظالم سخت کلام سناندا
ہونا اٹھیا اس مجلس چوں دشمن خاص بانا
حضرت صاحب خبر نہ کائی جلد فرشتہ آیا
اگوں پچھوں جاون لاگہ رستہ رہیا نہ کوئی

ابوجہل کئی وار انہاں نوں مکراں نال ولایا
معجزہ ویکھ ایمان نہ لیاوے پچھے پچھے جاوے
حیلہ سازی بُرا ارادہ قتل نبی دا لوڑے
سر حضرت دا توڑن کارن نال شتابی آیا
موڈھیاں تھیں پتھر اس تائیں چمڑ گیا وچ گلنے
کھوتے وانگن پھاہے ملیا یاراں مساں چھڑایا
کیونکر قتل محمدؐ ہووے چارہ پیش نہ جاندا
پھر اوہ پتھر طرف نبی دے ظالم لے کر دھانا
اس کافر دے اگے پچھے اُچا کوٹ بنایا
ظلم شرارت کار کفاراں حضرت خبر نہ ہوئی

جدوں نمازوں فارغ ہوئے ہٹ گیا ملک نورانی
سب شرمندے ہو کر بیٹھے اوہ ٹولہ شیطانی

ذکرِ دیگر

سی اک کافر اکھوں کانا عامر نام سداوے
اربد کافر دوجا اس نے اپنے ساتھ رلایا
شہروں باہر لیاواں گاہیں نبی محمدؐ تائیں
پھڑ کے چہ بٹھا کر اُس نوں پاس نبی دے جانا
ادب سلام زیادہ کر کے بیٹھا کول نبی دے
آکھیس تیرا دین قبولاں یا محبوب غفاری
حضرت آکھیا اسروں باہر سخن نہ کیتا جاوے
پھر اُس آکھیا پاس تیں تینوں حاکم کر دوں گا واں
گاہیں لا کر پاک نبی نوں شہروں باہر لیایا
باتاں کردا نال نبی دے نال کلام صفائی
حال فریب معلوم نہ کیتا ظالم دغا کمائے
جدوں نبی دے آگیا نیڑے اوہ ملعون شیطانی
اچن چیتی بھابڑ بلیا سخت آواز سنایا
ڈگدا ڈگدا ڈگرا عامر گیا کھپلے کھاندا
دو دن پچھے مر گیا اوہ بھی آئیس قہر الٰہی
کرو خیال جے نبی محمدؐ غیب فہیم نہ پایا
ایسے طور یعقوب پیغمبر بیٹیوں خبر نہ پائی
ایدھر اودھر باتاں کر کے اتنا سخن سنایا
کمر یوسف دے پٹکا دلیا ہی کھول دکھائے
جرم تیوی یوسف اپر جس دم ظاہر آئی
ایسی صورت بخشی تینوں پاک خدا فرماوے
رب فرماوے نال محبت میں انسان بنایوں
باپ تیرے نوں نوری ذاتاں سجدے ہو گیاں

جویں روایت پیرا ساڈا او چہ تفسیر لیائے
کوشش کر کے عامر اس نوں ظلم فریب کمایا
جد میں اس نوں گلیں واں توں تلوار چلائیں
ویکھ اصحاباں کہیا نبی نوں آیا عامر کانا
جویں سلامی دمن ہوندے صاحب اپنے عقیدے
جے زینوں دیہو مدینہ تکے نبی سرداری
آنا حکم رسول ساڈے نوں جنسا رب اتھیں آئے
حضرت آکھیا اسروں باہر ہیں کچھ خلق پاواں
جتھے دوجا ظالم اُس نے دے تلوار بٹھایا
سن سن گلاں حضرت جاتا ایس بدائت پائی
اربد مکروں تیغ نکالی نیڑے ڈھکدا آئے
اُس پر آتش بجلی قہروں کڑاک پئی آسمانی
پیا البتہ عامر اُتے دا نگ باد وسٹ اڑایا
تدوں معلوم نبی نوں ہویا ظالم فریب تنہاندا
دو دن لجے خراب جیاتی اس دی ہیسنگی ہی
کون گھرانہ اس شخص جس نوں شان وڈیرا آیا
آپے پٹکا دلیا جی بی آپے [illegible]
ایہ جانے جے صاحب آوے [illegible]
جس شخص نال برآمد ہوئے کوہن خلاصی پاوے
کیا صورت کیا شکل یوسف اگلہ رب [illegible]
اجے نہ سجدہ کرن ساتوں تینوں شہرت آوے
نس گیوں دو رحیواناں وانگوں کیوں اسطر [illegible]
ناشکری ہی جہ ساڈیاں باتاں تینوں جو نہ رہیا

سنی حقیقت یوسفؑ کولوں جدوں ثبوتی ہوئی
شرع خلیل نبی دی اندر حکم خدا فرماوے
جیونکر مالک چاہے اس تھیں خدمت کار کراوے
بی بی آکھیا وہ سالاں تک یوسفؑ قید رکھیسا
کہیا یعقوبؑ شریعت اندر عذر نہ کیتا جاندا
قید کرا کر یوسفؑ تائیں بابل رخصت کیتا
ذکر زبانوں ہنجوں جاری نال محبت روے
ہکّا رات پیاریاں باہجھوں ہنجوں برساندی
پیار یوسفؑ دے باروں بی بی یوسف پور بنایا
روز ہزاراں واںگ پیغمبر گن گن روز لنگھاوے
ہر دم یوسفؑ ویکھن کارن نبی اللہ دا جاندا
نہیں نظارہ چھوڑن تائیں ماری محبّے جاون
دو برساں یعقوبؑ نبی پر گذریا ورد حوالہ
تاں اپنے گھر یوسفؑ تائیں لیایا باپ پیارا
دن دن جلوہ پاک جمالوں یوسف ماہ کنعانی
لب شیریں ہر شیریں کولوں شیریں بات پیاری
ابرو کالے کمان والے گھیرا گول کماناں
صاف پیشانی ورق نورانی شیشے کنوں صفائی
تل سوہنا رخسارے اُپر چمک تاوے دوروں
خوش رخسار کنوں چمکار انگاروں پار لنگھاوے
چشماں عجب نظارے بھریاں نور سنگار لیایاں
کیا اوہ نین پیارے سوہنے ویکھن تھیں شرماون
وال عجیبہ کنڈل والے چمکن نوروں تاراں
پلکاں تیر حسن دے لے کر جنگ مچاون چڑھیاں
بدن مبارک جنت ریشم اس تھیں ودھ نرمائی

ہو گیا چپ یعقوب پیغمبر سخن کلام نہ کوئی
مالک دے گھر چیز جو ہووے قید کرایا جاوے
جاں تک قید نہ پوری ہووے نہیں خلاصی پاوے
اِتنی مدّت پچھوں اسنوں گھر تھیں رخصت دیسیاں
حق چھپاون عذر سناون کوڑا دین تنہاں دا
دلدیاں آساں لوچہ رہیاں صبر پیالہ پیتا
غم دی آتش اس پر ظاہر جس گھر بلدی ہووے
دیسے ور یعقوبؑ نبی نوں منزل روغناں دی
خوف شریعت بابل پیاروں یوسف قید کرایا
اوہ دن عید برابر ہوسی جدوں پیارا آوے
قید محبت کرے جنہاں نوں ایسا حال تنہاں دا
قبراں اٹھدے اُتوں جاسن جتھوں پیت لگاون
جنت پہنچی تھیں بیبی دی پی کر اجل پیالہ
روشن دولت خانے اندر ہویا نور ستارا
دن دن چانن تیز لگاوے حسن قندیل نورانی
دند مبارک چمک کھاون گوٹہ نور کناری
جیونکر بنتر قوس قزح دی نظر پوے اسمانوں
جس پر قلم کاریگر والی خوش تصویر بنائی
نقش بناون والے کولوں نقطہ جھڑیا نوروں
پتھراں نوں پانی کر کے دھر کٹھیالی تاوے
واںگ دو شاخے روشن کر کے استاکار بنایاں
اوہلوں نیناں نرگس والے ویکھ سلامی آون
ہر دم لفاں والی مارن کیتے قتل ہزاراں
جت ول وڑیاں لُٹ آڑیاں گلی گلی وچ چاڑیاں
اوب کنوں شرماوے چاندی نازک بدن صفائی

نازک نرم گلابوں تلیاں نازنیازوں پلیاں
نبی محمدؐ سرور عالم خبر حدیث لیاوے
اوہنوں خدمتگار فرشتے زین سلامی ہووے
جھکدے اینں یوسف سوہنا لنگھدا گلی بازاراں
ویکھن والے تاب نہ جھلن جلوہ حسن پیارا
عورتاں ہجری چاپرول چادر دور ہو جاوے
خبر سناوے سرور عالم نبی رسول غفاری
دینی عالم دی کوئی عزت نال پیار کریسی
جو کجھ کھانا کھاوے یوسف شربت پانی پیوے
کرن روایت نقرہ کاروں حضرت آدم تائیں
کتیں بابے گل وچہ ہستی سر پر تاج نورانی
تخت نورانی بیٹھا آدم خوشیوں ہاسہ آیا
کیا ہیں صفت سناواں اس دی ذکر بیان نہ ہوندا
وچہ پیشانی انور محمدؐ خوش رخسار پیارا
جداس دانہ گندم کھادا جویں مقدر آہی
ہتھ وچہ چھاپ نورانی آہی اوہ بھی چھوڑ رسدانی
عاجز ہو کر ہر دو چیزاں کیتا عرض تداہیں
پھر لیر پدی ہیبت بابے آیا خوف اساں نوں
اوہ دو چیزاں سال ہزاراں رب ماں کھایاں
اوہ مندری سلیمان نبی نوں بخشی خالق سائیں
نیک اولاداں پیو دادے ہن ورثہ عزت پاون
ہو تم نوں رب جنت دتا وارث ہور نہ کوئی
سنو بیان جو حسن یوسف دا جویں امت آوے
تل رخسار یوسف دے اُپر سجا ہک عجب ستارا
کافر بولیا خدمت اندر اس نے عرض گزاری

محبوباں یاں چشماں اُپر قدم ٹکا کر چلیاں
گلیاں اندر حسن یوسف دا تائیں چانن لاوے
سنتر قدم والے چانن جس گھر آن کھلووے
اگے پچھے چانن ہووے نوروں خوش رخسارا
چام چڑھی نوں پانی اندر سورج دا چمکارا
دوجی طرفے شہر کنعانے جلوہ چانن لاوے
یوسف حسن برابر ہوسی میری امت پیاری
میرے وانگن صورت اسنوں پاک خداوند دیسی
گل تھیں لنگھدا شیشے وانگن باہر پیا دسیوو
حسن جمال حساباں باہر بخش کیتا رب سائیں
خدمتگار فرشتے کہندے واہ مولا سبحانی
دنداں تھیں چمکار نورانی سورج نوں شرمایا
روشن صورت اس دی کیتا روشن طبق زمین دا
پہنچیا عرش منور تائیں صورت دا چمکارا
چھوڑ گیا سب حسن نورانی آیا رنگ سیاہی
آدم نوں تسلیں کیوں چھڈ آئے پچھیا ذات ربانی
جو کوئی ہووے نہیں تسادا اسیں کبھی اسدے ناہیں
کوئی تہاندے کول کھلووے تسامت لچے جنہاں نوں
پیدا ہوئے نصیباں والے پاس تہاندے آیاں
حسن تحمل بخشیا رب نے حضرت یوسفؑ تائیں
جو بد نسلاں پیدا ہوون کل درجات گھٹاون
اسنوں رتبہ کدی نہ ملسی بد اولاد جو ہوئی
اصحاباں نوں سرور عالم صفت بیان سناوے
نور سورج دا بند ہو جاوے تا جھلے چمکارا
کس شے تھیں اوہ یوسف بنیا ایسی صورت پیاری

حضرت آکھیا رب کاریگر قدرت نال اوہ پایا
قدرت خاک نمانی اُپر روغن حسن چڑھایا

ایڈی قوت تاب نہ تیری ہیوں کافر عرض سُنائی
یا نبی اللہ خاکوں جس نے ایسی شکل بنائی

عبداللہ بن عمرؓ دلی پر حضرت نظر اٹھائی
صفت الٰہی بول قرآنوں اس نے جلد سُنائی

سُن کر کفر کفر گنبیا کافر سجدے اندر آیا
رحمت نال بلاون والے اپنی طرف بولایا

آکھیس جس رب یوسف کیتا بہت پیارا اینوں
سچ محمدؐ اوہ رب سچا جس نے بھیجیا تینوں

نال محبت پیش نبی دے کلمہ بول سُنایا
عبدالستارا کیوں نکر اُس دن رحمت رنگ دکھایا

جس دم دین قبولیا اس نے چھوڑی دنیا فانی
نظر آسمان دے تے کرہتیا ختم ہوئی زندگانی

ستر حقانی ہاسے اندر پیتا اجل پیالہ
عرض کرن اصحاب نبی نوں ویکھ تعجب حالہ

حضرتؐ آکھیا اُس پر خالق ایسا کرم کمایا
حُسن یوسف دا حاضر اسنوں پردہ کھول دکھایا

طاقت نہیں سی جھلن اسنوں جلوہ شمع نورانی
ہو کر خوش پروانے وانگوں جان دتی قربانی

واہ سبحان اللہ رب عالم جس پہ کرم کما دے
اوگنہاراں قوم کفاراں رہبر نبی ملاوے

تابعداریوں پل وچہ کافر ایسا درجہ پایا
دفتر وچہ جیہاں دے نانواں درج کرایا

صفت یوسف دا ذکر سناواں طاقت قدر نہ مینوں
شان رسولاں دا رب جانے خبر نہ مینوں تینوں

دھن کاریگر سر جنہاں را اعالی ذات یگانہ
ایسا نقش بنایا جس نے جس پر ملک دیوانہ

گھر یعقوبؑ نبی دے برکت رحمت فضل حضوروں
نوش محربار خلیل نبی دے چانن ہویا نوروں

جلوہ ویکھ بہشتی حوراں جل پروانہ تھیون
کویں یعقوبؑ زلیخا دوویں یوسفؑ باجھوں جیون

بہت پیارا بھایاں تائیں دست دلبر جانی
مائل ویکھ یوسف نوں ہوون جان کرن قربانی

بیان درجات آں ذات علیہ السلام

حمد ہزاراں دلوں بجالوں خالق مالک تائیں
شرف دتا جس قوم رسولاں بندگیاں دا سائیں

عالی شان یعقوبؑ نبی دا سن ہک ذکر جیہا
سُنیا ئیں گھر اسدے آہا سوہنا رکھ عجیبہ

سچے کیتے اس درختوں ہر طرفے خوشبوئی
عنبر تے کستوری کولوں جس دی ریس نہ ہوئی

ریشم ناوں بہت زیادہ شاخاں تیر نرمی
رحمت بھریا سایہ اس دا کدے نہ آوے گرمی

سوہنا رنگ عجائب اس دا سبزی ٹھاٹھاں مارے
چمک سنہری گنبد وانگوں دور پون چمکارے

مائل ہو کر سبزی اندر طوطے رنگ چھپاون
نازوں مست پکھیرو ہوون خوشبو لیکر جاون

کھاون دیون کارن جتنا میوہ توڑیا جاوے / ہر ڈالی پر جیونکر جیسی نظر برابر آوے
ہر ہر موسم میوہ دائم کدی نہ ہووے خالی / نرمی شیریں میوے اندر خوشبو جنت والی
کنڈا کوئی نہ ہرگز اسنوں رب نے پیدا کریا / کدے نہ پتر جھل کرمانا تازہ بتازہ ہریا
کہن مفسر اوہ رکھ فضلوں پاک خداوند عالی / گھر یعقوب نبی دے آہی بیری جنت والی
دنیا وچ یعقوب نبی دی عظمت ظاہر آہی / جد فرزند نبی دے گھر وچ پیدا کرے الٰہی
ایس درختوں عاصے کارن صاف عجائب آلی / پیدا کرے خداوند عالم سب صفتاں والی
جیوں جیوں اوہ فرزند نبی دا برخورداری پاوے / اوہ ڈالی اس کارن عاصا رب تیار کراوے
یوسف باجھوں داں بیٹے بخش ہوئے سرکاروں / ہر ہر کارن ڈالی ہوئی عاصا فضل غفاروں
حضرت یوسف کارن اس تھیں شاخ نہ باہر آئی / ظاہر ہوسی شان یوسف دا جد اس قدرت پائی
جد اوہ کھیڈن جوگا ہویا ساتھ بھراواں جاوے / سبھناں دے ہتھ عاصے ہوون شوق اوسنوں دے
اوڑک اک دن بابل اگے حضرت ہویا سوالی / سبھناں نوں تیں عاصے بخشے ہیں کیوں اسنوں خالی
یا سردار محباں رہبر کامل پیر سچاواں / پیش حضور گزارش میری جے منظوری پاواں
ابر ہدایت سایہ رحمت یا محبوب حقانی / کرنا غور سوال مریداں کیتوس عرض زبانی
جنت وچوں میرے کارن چھٹی نورانی آوے / نہیں تاں میں نہیں اٹھی ہونا بول سوال سناوے
باپ ولاوے تے گل لاوے پرچے نہیں پیارا / گھن کلاوے نبی اٹھاوے لاڈ وکھاوے سارا
محبوباں دی چال قدیموں ناز نیاز وکھاون / طالب نوں تکلیف پہنچاون اپنا امر مناون
جس دم یوسف ایس خیالوں روون اتے آیا / جلدی جبرائیل وحی نوں حکم خدا فرمایا
چھٹی زمرد قسم نورانی بھیجی رب حضوروں / سبز گز چمکارا دوروں جلوہ مارے نوروں
جیونکر حسن جمال یوسف دا چانن نور لگاوے / ایسی چھٹی نورانی چمکے کون بیان سناوے
کدے کدے جاں باہر جاوے کھیڈن نال بھراواں / بہت پیارا بھایاں تائیں جیوں پیار سچاواں
سارے بھائی یوسف باجھوں پاک آدم پاون / عالی دولت گھر وچ شوقوں گوڈا کھاون

بیان بشارت دیدن یوسف بار اول

ستّ برساں تک عمر یوسف دی ایسے حال وہائی / اک دن خواب بشارت ڈٹھی قدرت نال ربانی
کیا ویکھے کسے جنگل وچوں رل مل ساریاں بھایاں / بھارا بنا کر لکڑیاں دے سر پر ساریاں چایاں

کسے مکان آرام جو کیتا سبھناں بھار اُتارے
لکڑیاں سب بھایاں یوسف تھیں جلدی ہویاں ہریاں
ہور تمامی سُکا بالن لکڑیاں سب رہیاں
انہی حالت خوابے اندر نظر یوسفنوں آئی
سنکر بات پیغمبر پدرا بہت خوشی وچ آیا
دسیں نہیں کسے نوں یوسف حکم نبی فرماوے
لے پر یوسف بھایاں تائیں سارا حال سنایا
بھل گیا چائیں چائیں یوسف لوچہ بھیت نہ جریا
فضلوں پردہ پایا رب نے بخشی کل خطائی
نظر اُچھیر رکھدا اساتھیں یوسف ماپیو جنیاں
آخر رب نے حکمت کیتی بھل گئے سب تقدیروں
جس کم اندر دلوچہ کوئی دُنے خیال کریندا
کسے ہلڑے بالن یوسف نال اساڈے جایا
ایس قیاسوں ہو گئے راضی خفگی دلوں نکالی

وچ تفسیر یوسف دے آیا سن لوں یار پیارے
آپو آپ نکالیاں شاخاں شیریں میوے بھریاں
ادلوں بھار یوسف دیاں سجدے اندر گیاں
اُٹھ کر باپ پیارے تائیں ساری بات سنائی
یوسف سب اولاد میری تھیں عالی درجہ پایا
وچ مصیبت پکڑیا جاسیں ویلا ہتھ نہ آوے
ہر اک سُنکر اوس خیالوں غیرت اندر آیا
غصہ کر کے سبھناں بھایاں حسد والا وچہ بھریا
کرن لگے افسوس تمامی ہر ہر جو دل آئی
ساڈا شان نہ عزت جانے عجب تماشہ بنیاں
باتاں کر کر لگ سیانے ہتن بولن اس تقریروں
اوہ کم حال برابر اسنوں خواب کھالی دیندا
وہ کوئی خام خیال بیہودہ اسنوں نظری آیا
حکمت نال یوسف دی طرفوں خوشی کیتی رب عالی

بیان بشارت دوم

اٹھواں سال مبارک آیا پھیر محبوب حقانی
سیر خوشی لئی نال بھراواں یوسف نبی پیارا
کسے مکانے مجلس کر کے بیٹھے ویر پیارے
یوسف وا رب عالم عاصا سوہنا رکھ بنایا
خوشبو رنگ عجیبہ میوے عجب بہاراں لایاں
موسیٰ تے یعقوب پیغمبر علیہ شان اکراماں
اوس درختوں میوہ کھاون ایہ پیغمبر چارے
باقی بھایاں دے سب عاصے کسے شاخ نکالی
پھر اُس ویلے حکم ربانا ہویا سخت ہوانوں

بہت عجائب خوابے اندر ڈٹھا سر حقانی
آپو اپنے عاصے ہتھیں ہنیا عجب نظارہ
نیزے وانگ زمین وچ عاصے سبھناں ٹنگ کھلارے
چاروں طرف نکالیاں شاخاں ہوئے بھار جھکایا
چھتر نورانی سوہنیاں چھاواں شاخاں زمین جھکایا
چوتھا نبی محمد سرور پیش اماماں
خوابے اندر یوسف حاضر ڈٹھے نبی پیارے
ہور تماشہ ظاہر ہویا قدرت خالق والی
پٹ پٹ عاصے سخت اندھیری ڈال دتے دریانوں

انہی حالت یوسفؑ تائیں خواباں نظری آئی
کرکے غور پیغمبر بارے خوش تعبیر نکالی
بہت نصیحت کرکے پیغمبر حضرت یوسفؑ تائیں
بابل دی گل یوسفؑ تائیں یاد نہ رہ گئی کائی
پھیر اعاصا خوابے اندر بنیاں رکھ نورانی
پھیر وہ بارہ بھایاں تائیں وچ غیرت آئی
حسد عداوت پیدا ہوئی شیطاں پھیرا پایا
پاک حدیثوں سرور عالم ایہ فرمان سناون
اول ایہ جو سچی توبہ آن مکان بناوے
دوجا ہجرت شرک جو کرسی جہر حدیثوں دیندا
تیجا دکھ جو کرے کسے دا رزق توں عزت شانوں
چوتھا مکر لکڑا منڈی اندر آتش پھوک مچائی
خیال کرو سب علما نوں اے سب حرام بتاون
ہک حرام حیواناں اندر لہو رب فرمایا
ہک حرام سماناں اس وچ لے گیا سارے تائیں
سب حرام وچوں اندر سب علما فرماندے
دینی عالم وارث نبیاں عالیشان تنہاں دے
پاک دلیل پڑھنا ہیسی بعضے کبر وہاون
دوجا حرف شناس جے کوئی بستی اندر آوے
حسد شکایت گلہ ہمیشہ اس دا نت کریندا
آکھیا اس بستی دیاں لوکاں غرق جہنم جانا
دینی عالم ملاں تائیں دشمن نظری آون
پاس ملاں دے ہور کسیدی صفت جو کیتا لوڑے
کہناں تائیں دوجا ملاں نظر پسند نہ آوے
ہمناں تائیں دوجا ملاں کیہوں ملے جے کوئی

اٹھ کر باپ پیارے اگے ساری بات سنائی
اے یوسف اولاد میری تھیں تینوں منصب عالی
اے فرزندا بھایاں کولوں لدا راز چھپائیں
ساری بات بھراواں تائیں جا کر کھول سنائی
عاصے رہے تماشے خالی کراں بیان زبانی
ہمرا یوسف نال اساڈے کرن لگا اچیائی
مومن دے حق مومن تائیں حسد نہ کرنا آیا
ترے چیزاں جیں ویلے آون تے چیزاں اٹھ جاون
فضل الٰہوں ہر برائی دفتر تھیں اٹھ جاوے
نور ایماں اس دے دل وچوں ڈیرا دور کر پیندا
نیکیاں دفتر تھیں اٹھ جاون حکم خدا رحمانوں
نیکیاں والے دفتر تائیں آپے اگ لگائی
پڑھن فقہ انواع وچ سارے نالے گناہ ہاون
مرے حیوان جو ذبح نہ کیتا کل حرام بتایا
مطلب دی گل ہوون لگیاں دل نظر نکائیں
بعضے اپنا حال نہ جانن غیراں وعظ سناندے
ہیں کجھ حرص افسوس سناواں سخن کراں ٹھہراندے
اپنے جیہا نہ دوجا ویکھن نظر پسند نہ لیاون
ملاں سٹر بل کو لا ہو وسے شور کر شور رچھا ہے
نہیں تاں ڈورو الوکاں تائیں گھر وچ گالی دیندا
ہیں راضی جے آوے ناہیں ایتھے شخص فلانا
بدعتی ملاں اسدے بیلی جو کوئی حق چھپاون
منہ تھیں اسنوں موڑ نہ سکے دوجوں چاہن مروڑے
کرن مصافحہ پچھے ہسن جس ویلے ٹر جاوے
سٹر بل جاون شکل وکھاون جیو کر خلقی اڑائی

وَالْکَاظِمِیْنَ الْغَیْظَ وَالْعَافِیْنَ عَنِ النَّاسِ آیت بول سناون — نرمی دل کدے نہ آوے جنت ول دیر لگاون
مَنْ تَکَبَّرَ لَا یَدْخُلُ بِنَانِی الْجَنَّۃَ نبی سناوے — ساڈے ساتھ تکبر کرکے کوئی نہ جنت جاوے
کیہڑا عالم شیطاں آہا زہد عبادت والا — وچ دربار تکبر کیتا اوسے دا منہ کالا
ایسا کبر ول اس دے اُپر قہر الٰہی آیا — زمیاں امبر خوف ربانے عرش عظیم ہلایا
عجب تماشا قہر سناون انگلیاں نال جو ہوئی — یا گجھ خفگی مجلس اُپر اپنا فکر نہ کوئی
گلہ کسے دا جو کوئی کردا خبر نبی فرمائی — گوشت مُردا کھادا اس نے جیوں پیارا بھائی
پھر بھی بعضے گلہ سناون ڈل تھیں خوف نہ کھاندے — ایس حراموں بچدے سوئی نیک نصیب جہناں دے
قسم خدا دی ہیں افسوس اتنی عرض سنائی — ناحق اُپر کسے دے ہینوں نہیں عداوت کائی
خلق محمدی دین محمدی ورثہ حق علماواں — دنیا طالب ملاں دی ہیں تینوں بات سناواں

حکائت بابے بدھی مشرک طالب دنیا

کسے ملاں کہیا جو نال حراموں اک لقمہ کوئی کھاوے — زہد عبادت برس دہاں دی ضائع اس دی جاوے
بہت حیران ہویا کوئی سنکر آیوس خوف ربانا — بچن محال عدالت اندر کرے قیاس نمانا
عمل خراب ہمیش اساڈے لگا کہن ملاں نوں — تساں حرام نہ کھادا ہوسی مسئلہ یاد جہناں نوں
کر افسوس بیچارے ملاں اپنا حال سنایا — ساہنوں بھی تقدیر ربانی اک حرام کھوایا
ہکدن داڑھی پھنڈ اندھیری سختی نازل ہوئی — بھانڈے طبق زمیں دا چایا کرے آواز نہ کوئی
پئی غباری بجلی کڑکے گڑا طوفان لیایا — اس دن ہار نصیباں دی آٹا گھروں پکایا
گھر دا ککڑا کھاون ہووے مثل حرام جہناں نوں — حکم الٰہی سچ سناون کیا توفیق تنہاں نوں
کھلے جُثے دی تابع ہوون جس خراب نہ چھوڑن — ہر طرفوں دھڑوایاں انگوں اپنا مطلب لوڑن
غیر اللہ کل نال سٹے نذراں ہور نیازاں بھائی — لوہو نئے خنزیر بھی مُردہ آیت خبر لیائی
ایہہ ہُن چار حرام برابر اس وچ فرق نہ کوئی — کرے جو اس وچ اپنی مرضی مشرک ظالم سوئی
آئت سنکر نک چڑھاون مسئلہ نامنظوری — دن دن حق بندوقاں وچ سن شرک نہ چھوڑن چوری
جائز لوڑن مشکل چھوڑن نرم نوالہ ملیا — کون بلاوے گلنوں آوے رچھ فالودے ہلیا
دیوں والا نام غیرانہے دشمن خاص خدائی — دیون نال برابر پاوے قہر الٰہی
نال ربانا ہر گھر اندر خبر کتاب سناوے — ہور کسے دا نام جو دیسی دائم دوزخ جاوے

جو کوئی کہے حلال بناون [illegible] جو کوئی [illegible] قرآن [illegible]

دیوں والیاں شرک پیارا جہل شیطان تیاڑے
اکھاون والے دین کدارے خچر بیٹی اجاڑے

بس میاں میں جہت نصیحت تھوڑی بات سنائی
سن کر حسد عداوت چھوڑن پکڑن دین صفائی

باقی حال یوسف دا ساں بھی کجھ ذکر پھراواں
دو طرفاں دی خدمت دیوں پیش سلامی آواں

جتنے ہووں آپس اندر کردے شرع کلاماں
اپنے دل وچہ یوسف سانوں جاناں دا انگ بلاں

سب اولاد یعقوب نبی دی اس وچہ کی وڈیائی
کویں زیادہ عزت سانھیں حضرت یوسف پائی

پیئو دی نسل خیال کیتو نے بھل گئے تقریروں
نسلاں اپر منصب ناہیں سکے ربدی تقدیروں

نسلاں اپر جے رب خالق شان برابر دیندا
آدم دی اولاد تمامی مرسل نبی کر دیندا

نوح دا بیٹا کافر ہو کر دوزخ مول نہ جاندا
آزر کافر دے گھر دے اندر قدم خلیل نہ پاندا

ذاتاں نسلاں پیش نہ جاسن سنتوں یار سجانا
عقلاں نہ کلاں منصب ہووں جویں خدا دا بھانا

جنوں رب توانا خالق عزت شان وکھاوے
بند نہ ہوسی حکم رہانا چارہ پیش نہ جاوے

بیان بشارت سوم

ناویں سال ڈٹھا جد خوابے یوسف نبی حوالہ
گذریا جان پیاری اپر سخت مصیبت حالہ

کیا ویکھے ہک جنگل اندر دور مکان اجاڑاں
واحد جان اکیلا رووے گھیر لیا گھبیاڑاں

کر کر حملے پاڑن آون کٹ کٹ گوشت کھاون
چاروں طرفے بھج بھج آون ڈھہ ڈھہ پاس بچاون

جس ویکھوں لئیں یوسف لیکر جان پیاری
دو جا گوشت کٹ لیجاوے آون وار و واری

سخت حوالہ ڈٹھا یوسف نا رب کرے وکھالے
جیوں کر پھنڈا اوڑن اٹکے رہندا ایس حوالے

بدن مبارک زخماں کولوں ہو یا لیراں لیراں
خون آلودہ خاک آلودہ روشن بدر منیراں

منہ وچہ ہک گھبیاڑ یوسفنوں کھاون کارن پھڑیا
اس ویکھوں ڈگ پیا یوسف دھرتی اپر جھڑیا

تاں پھر اکھیں اگھڑ گیاں تدا بوں سرت سنبھالی
بمہر تکے کینے دہشت خواب دکھا لی

رو کر اٹھیا باپ پیارے جلدی نال بولایا
حضرت یوسف خواب حوالہ پیش حضور سنایا

اس تھیں بعد یعقوب نبی نوں خوف لیو چہ بھانا
خبر نہیں کی ہوگ یوسفنوں خالی خواب نہ جانا

ہر دم کول یوسفنوں رکھے پلک آرام نہ پاوے
فکروں چور پیا وچہ دل دے تینیں نیند نہ آوے

ہکدن گوو یعقوب نبی دے سنیا یوسف پیارا
دیکھ جمال پیا وچہ فکراں اوہ محبوب سہارا

حیرت کنوں ولوانہ ہو کہ دلوں قیاس اٹھایا
کیا اسرار اساڈے گھر وچہ یوسف بن کر آیا

یا ایہ جنت حور ملائک یا ایہ چند آسمانی
کیہا تصویر عجیب ایہدی ہے کوئی جنس نیاری
قدرت والے شیشے اندر فکروں نظر دوڑائی
اس تقدیروں وحشت اندر بہت ہویا درماندہ
ایسا وقت نبی پر ہویا ویکھ جمال پیارا
تھر تھر کنبن لگا ہنجوں برسن پتیاں
جلدی نال بلایا دردوں باپ پیارے تائیں
کہن لگا یعقوبؑ پیغمبر اے فرزند پیارا
عقل میری نے شکل تیری پر اہو قیاس بنایا
ہابل کولوں سنکے یوسف کرے کلام ربانی
میرے نال برابر ناہیں سورج چند بچارے
علم دیانت عقل فراست بخشیا رب اساں نوں
چوہیں کاریگر ساڈا کارن قدرت قلم چلائی
اصل حقیقت سچ سنایا یوسف نبی سہارے
ملک نورانی جنت حوراں جو مخلوق تمامی
مگراں اپنا فخر سناون ایہ توحید ربے نوں
حضرت یوسفؑ وچ حقیقت بیشک سچ سنایا
اپنی خوبی تے وڈیائی جو کوئی آپ سناوے
اس کارن یعقوب پیغمبر رناں خوف جباروں
اے یوسف اس مکھ تیرے تھیں میں قربانی جاواں
کی دل تینوں آیا یوسفؑ ایسا سخن کیتوئی
خودی تکبر ورتھ رب نوں عیراں عقل نہ تھیندا
چادر خودی تکبر والی خاص لباس ہنوں ل
ہیں قادر ہیں سب تھیں اکبر پاک خدا فرماوے
سن یوسف ایہ سخن اساڈا خالی مول نہ جاسی

یا ایہ سورج ہیں گھر آیا پہن لباس نورانی
خاکی آدم توں کد ملسی ایسی شکل پیاری
وہم خیال دیوانہ کیتا کجھ تدبیر نہ آئی
جیونکر ذکر امام غزالی ابن عباسؓ لیاندا
جگر نبی دیوں پارہ ہوسی نکل گیا چمکارا
یوسف دے مکھ اپر پیاں اکھیں اگھڑ گیاں
میں قربان ہوواں کیوں روویں دلدا حال سنائیں
روشن حسن تیرے دا مینوں جدوں پیا چمکارا
ایہ سورج یا چند میرے گھر یوسفؑ بن کر آیا
سچ کہیا پر لائق نہیں سی سکنوں میرے جانی
نا منظور مثال انہاں دی یا محبوب پیارے
کیوں برابر وچ جاون کیا توفیق تنہاں نوں
سورج چند ستاریاں تائیں اس وچ نہیں سمائی
عزت نبیاں دی کد پہوچن سورج چند ستارے
ہر شے ظاہر باطن ناؤں نبیاں شان گرامی
اس منزل وچ پہنچ جاون طاقت نہیں کسینوں
رودن لگا یعقوبؑ پیغمبر دہشت اندر آیا
بھاویں اوہ گل سچی ہووے غیرت رب نوں آوے
چادر کیتیاں لوڑے معصیت خالق دی سرکاروں
ایسی باتوں کیونکر تینوں آیا سخن اچاواں
کملا ہو گیوں دلبر جانی کتول عقل گیوئی
جیہڑا ہور کوئی دم مارے چوراں واگ مریندا
اس بن چوداں طبقاں اندر نہیں مجال کسینوں
دوجا دخل جو اس وچ لوڑے قتل کرایا جاوے
ہک سکھ دے دکھ دو دو ملسن حاصل بھرنا پاسی

چونکہ طرفاں تھیں ظاہر ہوئی بات تکبر والی
غیرت اندر تکبر ای رب نے خبر قرآنوں عالی

جدا جدا اوہ چار تکبریں سب ذکر سناواں
اس تھیں پچھے حال یوسف دا اپنے حضور لیاواں

بہت وجوہاں کھولن کارن میں تکلیف اٹھائی
شاعر نام سداون کارن نہیں کتاب بنائی

بیان تکبر اول

آدم صلوٰۃ اللہ نوں رب جدوں تیار کرایا
اول وچہ زمین آسماناں ظاہر حکم سنایا

یعنی اسیں زمین پر کوئی نائب تواں بناواں
فضل کنوں سرداری والا جس نوں تاج پہناواں

کہیا فرشتیاں ساتھیں ہوسی یا کوئی ذات نیاری
حکم ہویا اوہ خاکوں ہوسی جس نوں ایہ سرداری

سبھے ملکاں حاضر ہو کر عرض حضور سنائی
خاکوں اصل جنہاں دا ہوسی جس نوں ایہ وڈیائی

جنگ مچاون لوہو وہاون حرص فساد وداہاون
تیری طرفوں غافل ہوسن اپنا اصل کھاون

نحن نسبح حاضر ملکاں بول کلام نکالی
ثابت جویں قرآنے اندر خبر دتی رب عالی

اسیں عبادت کرئیے تیری یا معبود سچاویں
نہیں ضرورت توں جس کارن اوہ سردار بناویں

نحن نسبح جو دعوے کیتا سبھے ملک ربانے
کئی ہزاراں سال تنہاں نوں سجدے وچہ دلانے

ذکر عبادت کر جدا انہاں کیتا شوخ آوازہ
امر جباروں غیرت والا کھل گیا دروازہ

آدم نالوں اپنی خوبی جدوں بیان کیتونے
آتش بل کر اک چھونے کھلیاں سار گیونے

جتنیاں صفاں مقابل ہیسن صفت اپنی وچہ کھلیاں
جلبل جلبل کھڑے ہویاں تھر تھر جاہیں بلیاں

کس نوں طاقت چاوڑ کر کے سخن کرے من بھانا
ڈر دے انبر تھر تھر ڈولن کنبے عرش ربانا

بولے سن وڈیائی اپنی وچہ سرکار نہ بھائی
چھ ہزاراں سالاں پچھوں پھیر جناب الٰہی

جھڑک سنایا تے فرمایا غیرت کنوں انہاں نوں
رحمت فضل اساڈے کولوں اجے ہید تساں نوں

رو کر عرض گذاری ملکاں ہور نہیں ڈر کوئی
بخش ستار غفار رحیماں جو گستاخی ہوئی

امر ہویا جو تساں عبادت لکھاں برس کمائی
ذرہ سخن تکبر والے وانگ بارود اڈائی

بندہ بھی جد کر وڈیائی اپنی صفت سناوے
عمل عبادت ذکر سخاوت سب منظور نہ پاوے

جو نیک اعمالاں وکھے ناہیں رب اول نظر دھریندا
بدیاں اس دیاں نہ رب ویکھے اس پر نظر کریندا

عمل عبادت باروں کیونکر جنت ربدا پاوے
ساری عمر عبادت بدلہ پائی ہتھ نہ آوے

نازاں کبر تے شوخی شیخی اوسنے خوار کریندی
جتھے بے پرواہی والی غیرت ٹھاٹھاں دیندی

غزل

وہ شاہوں کو خادم بنا دیتا ہے
وہ خادم سے گردن کٹا دیتا ہے

کرے صفت اپنی جو عزّ من تشاء
جسے چاہے حاجت پہنچا دیتا ہے

فرشتوں کو دفتر کی کچھ نہیں خبر
گناہ کو عبادت بنا دیتا ہے

عذاب اور جہنم کو کیا زور ہو
وہ آتش میں جنت دکھا دیتا ہے

تونگر غنی صاحب مال کو
وہ مفلس بنا کر اُٹھا دیتا ہے

کمینہ ذلیل اور ناچیز کو
وہ سر تاج شاہی پہنا دیتا ہے

وہاں زہر قاتل کا کیا زور ہے
جسے آپ شافی شفا دیتا ہے

وصل اور جدائی میں کچھ دیر نہیں
قبر سے اٹھا کر ملا دیتا ہے

پتہ موت کا نظر آتا نہیں
کہ جب قُم باذنی سنا دیتا ہے

سنو حقیقت جدوں بلایا پاک خدا ملکاں نوں
حکم کیتا جو حکمت ساڈی کچھ نہیں خبر تساں نوں

تساں پسند نہ کیتا آدم اسیں پسند کر لیساں
نوری قوم سلامی کرساں ایسی عزت دیساں

نسیں کہو جو غافل ہوسن خاکی بندے سارے
بہت اساڈے عاشق ہوسن خاص حبیب پیارے

ہر دو خا کر صابر ہوسن خالص عمل کماون
کدے نہ شوخ آوازہ بولن اوگنہار سداون

ساڈے کارن آتش اندر فدا کرن زندگانی
خوش فرزند پیارے حاضر آپ کرن قربانی

دو ٹکڑے کا وتر دھر کے جس دم چیرے جاون
عشق میں پوچہ صدقے تھیوں کوئی نہ عذر لیاون

نازک بدن جنہاں دا سوہنا کیڑے کٹ کٹ کھاون
عشق اساڈا صبروں شکروں صحیح سلامت لیاون

ہکناں شان کلیم سوہاون پاون قرب حضوروں
نت سرکارے حاضر ہوسن جلوہ لیسن نوروں

ہیں اس خاکی آدم تائیں ایسی عزت دیساں
اس دی نسلوں نبی محمدؐ شاہ سردار کریساں

سُن کر حکم گئے وچ سجدے دلوں ملک ربانے
کرن روائت زاری اندر کتنے سال وہانے

اسر ہو یا پھر غسل وضو کرا دیوں صفاں بنایاں
پھر سجدے وچہ سر دھر یو نے رحمت جھڑیاں لایاں

حکم ہویا ایہ غسل طہارت عمل محمدیاں نوں
بخشش کرساں عاجز خاکی کہندے نیں جہناں نوں

دیکھ تماشہ غیرت ملکاں سر سجدے وچہ پایا
ہن تک سجدے وچہ رکوعاں کیتے نہیں سر چایا

جدوں خدا نے کیتا آدم سنو حقیقت ساری
سبحان کنوں کرایا سجدہ غالب حکم جباری

توریں قوماں خاکی اگے سجدے اندر پیاں　　عزت ذاتاں اتے صفاتاں ہرگز پیش نہ گیاں
بھلا برا سب مومن کافر جو بندے ہر جائیں　　خدمتگار فرشتے سبھنوں روز قیامت تائیں
جس آدم تھیں بہتر ملکاں اپنی ذات بنائی　　اوسے دے رب خادم کیتے اٹھ گئی اچیائی
نیویں ہیں پیر ہمیشہ عاجز باہجہ غرور نمانے　　سراچا سرداری والا سن نوں بار سیانے
ادب سلاماں تدماں تائیں جد کد رب کراوے　　سراچے نوں پولے وسن جاں کوئی ویلا آوے

بیان تکبر دوم

دوجا ذکر تکبر والا سن توں یار پیارے　　وسن دی نہیں کجھ ضرورت واقف لوکی سارے
زہد عبادت کر ابلیسے اتنا درجہ پایا　　کرسی عرش بہشتاں اہدا رب سردار بنایا
جتوں سیر تماشے چاہے اوبوں ملک اٹھاون　　زمیاں تے آسماناں اندر جا کر سیر کراون
آدم کارن حکم سنایا جس دن رب گرامی　　اسے ملکو تسیں اس دے اگے ہو سب سلامی
ابلیسے نوں عزت اپنی یاد رہی اچیائی　　رب دی بے پرواہی اسنوں یاد خیال نہ آئی
عالی شان بنایا اس نے ذاتاں بندگیاں تدا　　جانیس نہیں جو جا کم اگے لیکھا پیش رہیندا
ملکاں ذاتاں بندگیاں دا کوئی خیال نہ آیا　　بہتر جاتا جس نوں رب نے خود سردار بنایا
اول جبرائیل شتابی سر سجدے وچ دھریا　　کل ملکاں وچ اس نوں رب نے سجدا اشرف کریا
کھلا رہیا ابلیس غروروں حکم خدا فرمایا　　تابع صلوات اللہ نوں تدھ کیوں نہیں سیس نوایا
انا خیر ابلیسے کہیا میں کیوں سیس نواواں　　میری عزت بہتر اس تھیں کیوں سجدہ پوچھ آواں
ذکر نہ کیتوسو جس رب ملیتوں شان وڈا سرداری　　اس دی نافرمانی کولوں پوسی پیش خواری
رب کہیا میں سب تھیں بہتر کیتا آدم سیاں نوں　　امروں جو مغروری پھڑن ملسی قہر تنہاں نوں
صورت کر خنزیراں داخل دوزخ کراں تمامی　　سب ابلیس برابر ہوسن آکھیا رب گرامی
سنو حقیقت جس دم شیطاں کیتی رد گردانی　　رہیا لحاظ نہ بندگیاں دا کارن نافرمانی
ادب سلام نہ کیتس رب نے جو سردار بنایا　　دور کیتا سرداری کولوں قہر الٰہی آئیا
جے اس وقت غرور نہ کردا شان زیادہ تھیندا　　امر مقدر وعدہ سچا اس بن کون مریندا
آؤ سجدہ کرو آدم نوں حکم ہویا سرکاروں　　سن کر حکم قبولن والے بچے جہنم ناروں
منع ہویا ہن غیر خدا نوں جو کوئی سجدہ کردا　　لعنت وسنہ کافر ہووے جے توبہ بن مردا

جھکے یا سجدہ کرے کسے نوں مولا باجھوں کوئی
نال ابلیس برابر کافر اس وچہ شک نہ کوئی

مرشد تائیں سجدہ کرناں منڈیاں رسم نکالی
کافر کرن کراون والے دین ایمانوں خالی

قبراں نوں بھی سجدہ کردے قدمیں جھٹن فقیراں
منکر رب رسولؐ قرآنوں شکل ہوسن خنزیراں

منع کرو تاں شرک عقیدہ ظاہر حال دکھاون
جھوٹا کرن قرآن تمامی پڑھ کر بیت سناون

نظماں مگر قرآنوں منکر دین ایمانوں کچے
کتنے اسیں جواب کرلیاں کدی نہ ہوسن سچے

گر نبودے ذات حقؒ اندر وجود
آب وگل را کے ملک کردے سجود

آکھن آدم اندر رب نے عین مکان بنایا
تاں اس آدم اگے ملکاں سر سجدہ لوچ پایا

اول ایہو جواب جو جس نوں رب سلام کراوے
کس نوں طاقت حاکم اگے اہروں عذر لیاوے

ہور جواب جو بت وچ ملکاں دیکھیا خالق سائیں
کون اُنہاں تھیں دسّن آیا ہن فقرا وال تائیں

سارا حال آدم دا رب نے وچہ قرآن سنایا
ہیں بھی آدم اندر وڑیا کس جاگہ فرمایا

کہو جو ملکاں بت آدم وچ بیشک رب چھپاتا
سی شیطان استاد تماماں اس نے کیوں نہ جاتا

ہور جواب جو ذات خدا دی آدم وچہ بناون
پھر کیوں آپ زبانوں اس نوں لامکان بناون

عرش اُپر رب جو کوئی آکھے کرو قبول نہ کوئی
بت خاکی وچہ رب بٹھلایا بڑی عدالت ہوئی

دسو کتنے سال ہوئے رب وچہ تساڈے آیا
یا ماں دے شکم اندر رب نوں اپنے کول بلایا

ہور جواب جو آدم اندر آپ خدا و ند آیا
اُسْجُدُوْا لِآدَمَ ملکاں تائیں کولوں کس فرمایا

سجدہ کرو شتاب آدم نوں سب نوں حکم سنایا
اُسْجُدُوْنِیْ کیوں نہ آکھیں کس کولوں شرمایا

بس میاں جے بت وچہ آکر رب مکان بناندا
اَنَا رَبُّکُمْ اُسْجُدُوْنِیْ ہر نوں ظاہر حکم سناندا

ہیں ہاں اس وچہ رب تساڈا سجدہ ملیں کیہو
کیوں آکھیا رب آدم اگے سر سجدہ لوچہ دھریو

اوہ بت آپ اپایا اس نے نہیں فرشتیاں گھڑیا
کس تھیں ڈردا اس دے اندر چپ چپاتا وڑیا

ہور جواب سچے رب دی جاگہ آدم اندر ہوئی
کیہڑے رہندا سی جد حضرت آدم حوا نہ کوئی

ہور جواب جو نسل آدم دی نبی تے مومن پیارے
کافر بھی سب نسل اوسے دی ہر ہر قوماں سارے

کئی چمار گنڈ ھیلے دہانگ گنتی حد نہ آوے
کھاون گند برے مرداراں کول نہ ٹھہر یا جاوے

سب اولاد اندر رب آکھو خلقت باجھ شماراں
کہو نہ اکو ذات مقدس ہو گئی لکھ ہزاراں

کیہڑا کھاندا جسم جنہاں دا جس نوں ہتھ نہ لاؤ
پاک منزہ مالک تائیں اس جاگہ بٹھلاؤ

یعنی بد قوماں وچہ رب دا تساں مکان بنایا
جسم جنہاندا اسم جنہاں دا تساں پسند نہ آیا

قہر الاہوں شرم نہ آوے ایڈ بے ادبی کردے
بندے اندر رب ہویا اس مرشد ہور بنایا
ہور جواب جے آدم اندر جا گہ رب نوں آئی
ہور جواب جو نام اپنا رب حی قیوم بتاندا
ہور جواب جے آپ خدا او ندا آدم اندر وڑیا
لَا تَقْرَبَا کس حکم ہویا حضرت آدم تائیں
فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ کس نے حکم سنایا
آدم نوں اوہ میوہ شیطان نال فریب کھوایا
آدم اندر جے رب ہندا اوہو کدی نہ کھاندا
ہور جواب جو حاجت نفسوں رب پاک تعالےٰ
ہور جواب جے ذات خدا دی آدم اندر آہی
آدم اندر جے رب آہا جویں تساں بتلایا
رَبَّنَا ظَلَمْنَا آکھے رو سجدے سر پاوے
ہور جواب جے ذات ربانی کہو تسیں ہر جائیں
تاں بھی تسیں بساد خدا دے دعوی دور ایمانوں
ہور جواب جو پاک نبیؐ نوں کافراں عرض سنائی
يَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ خدا نے حبیب فرمان سنایا
سوال کرن کیفیت روح دی تینوں قوم کفاراں
اس تھیں وچ رسول اپنے نوں حال نہ دسیا کوئی
نہیں قرآنوں سمجھے رب نے کوئی خطاب سنایا
رب نہیں کوئی ہور تساں وچ پیرے شرہی والا
رب کہیا میں پالنہارا جہنوں رزق پہنچاندا
رب نہ آکھو ہر تن اندر رب دا شان گرامی
دلوں بنادان معرفت اصلی سانوں حاصل ہوئی
ہک جواب تساڈی طرفوں طرف اساڈی آوے

ہور جواب سناواں تینوں موتی اُو جیہے دَر دے
اس وچ رب ہی کیوں اس رنیوں اپنے سیس لوایا
آدم فوت ہویا تاں ہُن رب رہندا ہی کس جائی
جے رب ہندا آدم اندر تاں اوہ کیوں مر جاندا
وقت نکاح حوا آدم دا خطبہ نکاح کس پڑھیا
ہر میوہ ارزانی تینوں گندم کول نہ جائیں
عاصی ہوسیں اس بوٹے نوں جیکر نوں ہتھ لایا
جویں مقدر حکم رب دا وچہ مقسوم لکھایا
کیوں ابلیس نہ جاتا اس نے کوڑ فریب کماندا
کیونکر تساں سمجھیا تا اس نوں دانے کھاون والا
اپنا جنت میوہ کھا کر اوہ کیوں ہویا گناہی
اِذْ عَصٰى عُبَيْدِی کہہ کر کس نے باہر کڈھایا
رب آدم وچ اوہ کس اگے عرضاں حال سناوے
کالیں ماراں کھٹیا ظلموں تسیں کرو کس تائیں
جیکوئی حاضر سننے والا بولو سخن زبانوں
روح دسو تاں دین قبولاں نال یقین صفائی
قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وچہ قرآنے آیا
کہہ روح امر میرے رب کولوں تینوں خبر نہ ساراں
شاعر ہور نجومیاں کیونکر خبر حقیقی ہوئی
مشرک شاعر فقراواں دے گھر کون پیام لیایا
فرضوں تارک نفس نکاراں کر بیٹھا منہ کالا
جے رب وچ تساڈے آیا ہر دم ہو تن جاندا
اُسے مشرک شرک ستالاں جوڑن کفر تمامی
رستہ کفر شیطان دکھایا عقل قیاس نہ کوئی
ایہہ کیہا صاحب صرافاں والا رولا کون مچاوے

نحن اقرب پاروں جے تساں ربوں وچ لیاندا   معنے کرو تاں ظاہر ہوسی فرق ہزار کو ہاندا
رب فرمایا اسیں تساں نوں شہ رگ تھیں ہاں نیڑے   اسیں مراداں دل دیاں سندے وہم خیالاں جھیڑے
ظاہر بولن ذکر دعائیں جے کجھ ہر جا تساں نوں   کرو خیال سوال جو دل تھیں سنیا گیا اساں نوں
نحن اقرب بلیں نیڑے بیشک رب فرمایا   ہر وچ ہے رب مشرک لوکاں رولا کفر مچایا
توبہ کرو قرآن تھیوں لوں سندوں قہروں خواری   ہور جواب اساڈے کولوں آیا چھیکڑ واری
ملکاں سجدہ کیتا ہیسی جویں خدا فرمایا   منع کیتا رب ہور تساں نوں کس فرمان سنایا
قسم خدا دی شرکاں چھوڑو پکڑو امر نبی دا   دائم دوزخ نوں لے جاسی گندہ کفر عقیدہ
سنو حقیقت جدا بلیسے شوخ جواب سنایا   غیرت کنوں آوازہ لعنت پاک خدا فرمایا
فاخرج منہا فاخرج منہا امر ہویا سرکاروں   بلیا آتش قہر اللہ غضب جبار قہاروں
دور کیتا رب رحمت کولوں دور کیتا ایماناں   دور کیتا رب جنت کولوں کرسی عرش آسماناں
چھ لکھ سال عبادت آہی دور تمامی ہوئی   نکل گیا سب درجے وچوں شان نہ رہ گیا کوئی
منہ کالا بدصورت ہویا اکھیں باہر آیاں   لعنت لعنت وسن لگی گلیاں کل کمایاں
لاکھاں باغ زراعت ہوون ہر طرفے ہرجائیں   ہک ساعت وچ گڑا الٹھاوے لہندی چڑھدی بائیں
ہک ذرہ ہک سخن تکبر چاوڑ نال سنایا   زہد عبادت چھ لکھ برساں پلو وچ گڑا وسایا
رجم کرو اس کافر تائیں حکم خدا فرماوے   پتھر مارو سارے اس نوں جانا مول نہ پاوے
اوسے وقت چوطرفوں ہویا مارو مار آوازہ   عالم زاہد اپر کھلا غیرت دا دروازہ
پتھر مار اوڈایا ملکاں لعنتی جھنڈ قہاری   اگوں پچھوں سجیوں کھبیوں پلک نہ آوے واری
نور بنگھوڑے جھوٹن والا کرسی تخت نورانی   قہروں ہل گیا دلیں نکالا منہ کالا پریشانی
دیکھ تماشہ صفاں نورانی سب سجدے وچ پیاں   رو رو کے تسبیحاں بولن کنبیاں ندتاں گیاں
حال ابلیسے ڈٹھا ملکاں سر سجدے وچ پایا   اوسے ویلے تھیں لیکر اج تک کسے نہیں سر چایا
جس دن پھوک ہوسی کرناؤں اسرافیل وچاسی   سخت آوازوں تخت زمیں دا ابڑی دانگ ہلاسی
دیکھو جاں وقت وحدت ملکاں ایسی منزل پائی   گذرے کئی زمانے صدیاں خبر نہ رہ گئی کائی
اسدان انتیسن سن کرناؤں سجدے تھیں سر چاون   حق عبادت ادا نہ ہویا کر افسوس بناون

غزل

نزع وقت کہتا ہے عاشق کا دل   کہ دوست کی خدمت ادا نہ ہوئی

دل و جان سے پروانہ قربان تھا — مگر عمر اس کی وفا نہ ہوئی
ہمیشہ یہی ہے سبق نفس کو — میری آج حاجت روا نہ ہوئی
جدائی سے سب جگر جلنے گئے — سجن کی زیارت عطا نہ ہوئی
غم افسوس ہر دل کو ملتا ہے بس — کہے اس مرض سے شفا نہ ہوئی

وقت نزع دا شیطاں تائیں جسدن ظاہر ہوسی — قبر آدم دی اُپر جا کر عاجز ہو کر روسی
یا آدم اس ویلے مینوں عقل نہ دتی یاری — ہو قربان کریندا تینوں ہیں سجدے سو واری
ایسے طور کروڑاں روسن نفع نہ ہرگز ہونا — جد دل عدالت پکڑن اگی گھر گھر لوسی رونا
بدعت شرکاں والے دفتر وچ عدالت آون — ربد سے کول رسول بھی ہوسن آپو آپ سناون
وچ دربار منافق تائیں بیشک رسول سناوے — کول کھلو کر دوزخ لول آپ چالان کراوسے
حضرت جد پکڑاون لگے کون چھڑاون والا — سر دردیوی زیناں قبراں پوچھن کنوں منہ کالا
حکم ہوسی وچ دوزخ جاون ایہہ ٹولے شیطانی — اس دی بات نہ موڑی ایہناں ساڈی نافرمانی

بیان نمبر سوم

تنجا ذکر تکبر والا وچ قرآن آیا — ملک مصر سب میرا ور شاہ ایہہ فرعون سنایا
بھی سب لوگ اکٹھے کر کے اس نے حکم سنایا — آکھیوس ہیں ہاں رب سبھاندا سجدہ پیش کرایا
ایس تکبر اس دے اُپر پایا غضب قہاری — حضرت موسیٰ پیدا کیتا پاک خداوند باری
دو قوماں سن شہر مصر وچ قبطی یک سدیون — سجدے کر دے فرعونے نوں امروں دور نہ تھیون
دوجے اسرائیلی آہے سبطی قوم سداون — کرن عبادت خاص خدا دی غیر شریک نہ لیاون
اوہ اولاد یعقوب نبی دی اسرائیلی سارے — باراں سبط قبیلے باراں سُن توں یار پیارے
ویہہ ہزار جوان تے چھ لکھ گنتی اندر آہے — ویہہ برساں جنہاں عمر یا نکڑے وچ حساب نہ پائے
سٹھ برساں دو دھ عمر جنہاندی گنتی تنہاں نہ کوئی — وچ معالم ہور عزیزی جیویں روایت ہوئی
سنو حقیقت جد فرعونے سجدہ پیش کرایا — اسرائیلی رہے سلامت کسے نہ سیس نوایا
غصہ کر فرعون سنایا اسرائیلیاں تائیں — جے تسیں کرو نہ پوجا میری دیساں سخت سزائیں
کہیا یعقوب اسحٰق پیغمبر ساڈی جد پیاری — جیہندی پوجا اہناں کیتی اس دے اسیں پجاری
ایہہ گل سن کے چلدی ظالم تاپا تیل کڑاہیں — گندرت رال پچھی وچ تیلاں بھانبڑ ٹھیر کن بھائیں

بالو بالی بلن کڑاہے تیلاں جوش اٹھایا
سد لیے آندے تاں پھر ظالم اول کہیا تہانوں
کہن لگے منظور شہادت ربدی طرف نہ پھوڑاں
لگے کہن پیارے ربدے ہکدو جیدے تائیں
وچہ عبادت خاص خدادی جس نہ شرک کمایا
پھڑ پھڑ ظالم تبلاں اندر کر کر ظلم وگا دن
ستر ہزاراں اوس دہاڑے اجر شہادت پایا
بھایا ندے دل بھائی دیکھن تیلاں وچہ تلیندے
آیا وقت محباں اُتے شروع ہوئی قربانی
ایہو طریقہ محباں والا سر نذرانہ دھرنا
ملنے کارن سب کجھ وارن تن من جان پیاری
حاضر ہوون ٹھیں مکھ موڑن نافرمانی والے
تہر ہر دوست نوں آزماوے رب جبار یگانہ
سارا دن اس حالت اندر گذر گیا اس کاروں
کہیا وزیراں اج تسانوں سجدہ کسے نہ کرنا
فکر کرو کجھ دیکھو مصیبت آوے فکر انہانوں
تاں پھر فیصد کیتے اس ظالم کاراں سخت کرایاں
ایتھوں تیک فرعونے ظالم ظلم کمال کمایا
تاں پھر حضرت موسیٰ تائیں حکم ہویا درگاہوں
توبہ کرے تکبر کفر دل منے حکم ربانا
اساں حکومت بخشی اسنوں ساڈا دتا کھاندا
جا موسیٰؑ نے ہارونؑ اس نوں ربدا حکم سنایا
نبیؑ کہیا کہ کلمہ میرا نہ کر کبر دلیری
نبیؑ کہیا رب کر پیغمبر تیں ول گھلیا میں نوں
معجزہ کوئی دکھاں اسانوں جیتوں نبی سچاواں

اُسدن ربدیاں پیاریاں اُتے وقت شہادت آیا
میں نوں سجدہ کر لو جیکر پیاری جان تسانوں
پیو دادے دا دین نہ چھوڑاں سر قربانی لوڑاں
کافر مگر نہ کافر ہووین موتوں خوف نہ کھائیں
اسدا بدلہ دوزخ رب نے بہشت تیار کرایا
وحدت ثابت اِلّا اللہ دے آوازے آون
رنگن عشق الٰہی اندر وحدت رنگ چڑھایا
فرزنداں نوں ماپے ویکھن ذبح کیاباں ٹھیندے
اللہ اکبر جاندیواری بولن ذکر زبانیں
قرب حضور نظارے کارن موتوں مول نہ ڈرنا
حاجت ہوراں ایہی نہ رکھن ہر ہر وقت تیاری
در پر طلب کرن آوازہ حاضر ہوون والے
کجھ پرواہ نہیں رب نوں اسدی جو مردود بیگانہ
جاناں دین ایمان نہ دلوں ہرگز نہیں وسار دل
سمجھاں ضد برابر کر کے ایسے حالت مرنا
طلب آرام جہانی کارن سجدہ کرن تسانوں
ربدیاں پیاریاں کل بلائیں کر کے صبر اُٹھایاں
نوے ہزاراں انہاں اندر کا یکدم حلال کرایا
کر نصیحت فرعونے نوں ہٹیا دے اس راہوں
نہیں تاں دائم دوزخ اندر دیساں سیں ٹکانا
سجدہ کرنا سی اس سانوں اُلٹا آپ کراندا
شامت کفر تکبر چایا الٹا کارن آیا
موسےؑ نوں فرعون بتاوے کر عبادت میری
کہن لگا کوئی کملا ہوسی جس نے منیا تینوں
دیکھ نشانی رب تیرے دی ہیں ایمان لیاواں

تاں حضرت موسیٰؑ جھیدے عاصا اُپر زمین وگایا
دہشت ناک شوکار سنایا نٹھے کافر پاجی
کھاون پیا کفاراں دہشت سخت وکھالی
اُٹھ اُٹھ بھجن بھج بھج ڈگن دلوں جان پیاری
ست ہزار موہیا سب اسدن آدمی اتے چوپایہ
جھاڑا لکل گیا فرعونے چھپیا محل اٹاری
ہویا معلوم تمام حویلی لقمہ اک بناندا
یا موسیٰؑ توں رب واسانوں دین سکھاون آیا
دو گھڑیاں وچ ظالم تائیں قیامت نیڑے آئی
پکڑ لیا جلدی عاصا موسیٰؑ نبی ربانے
بس نہیں ذکر موسیٰؑ دا کیتا سخن کلام درازی
حکم نبیؑ دا سنکر اس نے سخت عداوت چائی
جادو ٹانا نبیؑ نوں آکھے سجدہ لائق ہینوں
ایہ بھی ہے توحید خدا دی خاصہ صفت ربے نوں
ایہ بھی وحدت صفت ربے دی نبیاں مارے
دن دن موسیٰؑ حکم سناوے جد فرعونے تائیں
سخت دبیران ہوئے جد مومن حکم دتا رب باری
لے لو مال کفاراں کولوں حکم خدا فرمایا
اسرائیلی سد نبی نے حکم دتا سبھناں نوں
ہیرا موتی زیور ہر ہر سونا چاندی گھوڑے
منگن اندر فرق نہ کیتا ہٹ دوکان بازاروں
پھر جا آکھیا فرعونے نوں ٹھگے عید اساڈی
اس دہاڑے امر الٰہیوں ایسی قدرت ہوئی
زیور سونا لال جواہر ہیرے موتی ہاراں
اس ٹھیں پچھے موسیٰؑ تائیں آگیا حکم ربانا

قہم فرما کر حکم خدا دے کر کے سب اٹھایا
ست سو وند نے پیر بہتر آہی گزاں درازی
دیکھ تماشہ خلقت نٹھی کسے نہ ہوش سنبھالی
مگروں وہانا ناگ ربانا کھاوے قوم کفاری
قصص الانبیا اندر آوے میں نہیں دلوں بنایا
ملیا ناگ مکان حویلی منہ دھریا اک باری
حضرت موسیٰؑ نوں اس ویلے رو فرعون سناندا
یا توں ساڈا دیتا انوں نخم اٹھاون آیا
جذبہ جوش خروش نہ کوئی یاد نہ رہی خدائی
دلوں قیاس کیتا فرعونے ایہ کوئی جادو جانے
فرعونے دے ڈوبن کارن کیتی حیلہ سازی
کبر غرور دیوانہ کیتا شامت نیڑے آئی
کہے پیغمبر من خدا نوں قہروں دبیر نہ لیسوں
دشمن نوں سب حاجت دیوں جگہ اہنہاں کیہنوں
حکم سناوے خیر جتاوے بھیج رسول پیارے
دن دن زور تکبر بھریا دیندا سخت ایذائیں
فرعونے دے غرق کرن دی قہروں ہوئی تیاری
جس حیلے بلد النساں تائیں امر نبی نوں آیا
مال کفاراں رب نے کیتا کل حلال تساں نوں
امر ہویا جس کولوں منگن کوئی سوال نہ موڑے
دیکھو دیکھی کافر قبطی تنگ ہوئے گھر باروں
کہن لگا سب لے لو سائیں جو دل طلب تساڈی
کھول دتے فرعون خزانے دیر نہ کیتی کوئی
بہت خزانے خالی کیتے مومن تابعداراں
ڈیرا جا کرنا دریا پر راتیں نکل جاناں

تاں اسیں غرق کراں سب دشمن دوزخ اندر جاون — مومن مصر مبارک اندر عیشاں خوشیاں پاون

دعا منگی اس وقت نبی نے یارب رات وہائیں — تاں میں نال آرام لیجاواں اپنی امت تائیں

غفلت نیند اس رات کفاراں ڈاڈھی نازل ہوئی — مرغاں صبح آواز نہ کیتا نہ سگ بولیا کوئی

نکلن کارن اہل ایماناں کیتی جلدوں تیاری — قبطی لوکاں اُپر رب نے گھر گھر موت اتاری

روندے رہ گئے غم دے اندر بیٹے موئے تہاندے — گئے سلامت سارے مومن کسے نہ ڈٹھے جاندے

اینت وار محرم ناویں موسےٰ نبی گرامی — پہنچیا دریا نیل کنارے امت ساتھ تمامی

فجر ہوئی تاں غفلت خوابوں سُرت کفاراں ہوئی — قوم موسیٰؑ دی وچوں مومن نظر نہ آیا کوئی

خبر ہوئی فرعونے تائیں فوجاں حکم سناوے — قتل کرو سن فوجاں موسیٰؑ جانا مول نہ پاوے

ستر لکھ فرعونی فوجاں مگر انہاندے چڑھیاں — فوج ہامان دی لکھ ستاراں غضبوں تیغاں پھڑیاں

مشکی رنگ انہاں وچ گھوڑے آہے ستر ہزاراں — گرداں اُڈ آسمانے چڑھیاں دھائی فوج کفاراں

بیٹھا یاد الٰہی اندر موسےٰؑ نبی غفاری — اسرائیلیاں دہشت کھا کر ادبوں عرض گذاری

یا نبی اللہ دشمن فوجاں ملیاں آن اسانوں — معی ربی فرماون لگے کجھ نہیں خوف تسانوں

کرو یقین خداوند سانوں فتح مبارک دیسی — وعدہ سچا رب میرے دا دشمن غرق کریسی

اگوں دریا پچھوں لشکر بند ہویاں سب گلیاں — مشکل وچ آزمائش ہوندی اہل ایماناں تلیاں

صبروں ہمت کامل مومن بولن حمد ربانی — تن جاناں نذرانہ دھریاں ہوجاساں قربانی

مرن قبولن امر نہ موڑن کار محباں والی — عشق وفا وچ پورے آون درجے پاون عالی

غزل

ہوا ہے جو قربان دوست مگر — وہ دوست وفادار آجانا ہے

بھلا جس کو دلبر کی الفت ہوئی — اسی کا وہ دلدار ہوجانا ہے

امر میں عذر کی سمائی نہیں — عذر سے خطادار ہوجانا ہے

مخالف نبیؐ دعوے اسلام کا — نزع وقت کفار ہوجانا ہے

وہ سُنت نبیؐ جسکو پیاری نہیں — نبیؐ نے بھی بیزار ہوجانا ہے

تو حق مان بالغیب لاریب فیہ — کسی دن کو دیدار ہوجانا ہے

نہ تکبیر اللہ اکبر سے ڈر — کسی دن کو مردار ہوجانا ہے

نظر کیمب جب عطا ہو چکی

واہ وانا بحداراں اس دن قرب حضوری پایا
بس میاں چھڈ بدعت شرکاں حکم رسول سناندا
سنو حقیقت جد فرعونی لشکر نیڑے آئیا
عاصا مار اُپر دریا دے یا مقبول پیارے
عاصا ماریا نبی اللہ دے سنکر حکم خدادا
اسدے ہیٹھ شتابی گلیاں رستے ہو گئے باراں
قدرت نال ہوئی قلبوتی چھت دیواراں پانی
گرم ہوا نوں پھر اس ویلے ہاتف حکم سنایا
کھبن ڈگن تنگ نہ ہوون پختہ سڑک بنائی
باراں سڑکاں صاف عجیبہ بنیاں فضل غفاروں
جتنی دیر سناون اندر عبدالستار لگائی
پھیر خداوند حکم سنایا حضرت موسیٰؑ تائیں
جلدی حکم وتا پیغمبر لنگھو دیر نہ لاؤ
ایسے طور بلاوے سب نوں نبی رسول ربانا
بڑا فراخ جہاز محمدی صفت نہ کیتی جاوے
کوئی نہ ٹوکن والا بھج بھج چڑھن غریب نمانے
مشرق مغرب تیک جہانے اوہ آواز سنائی
سُنن حدیث تاں لگا لیں دلوں آہا ویر پرانا
رب فرماوے تاں جنت وچ منکر کرن ہماراں
سنو حقیقت جد پیغمبر سنیاں حکم ربانا
باراں کوہ تک پانی دوروں پاڑا اس دریادا
سچے کھبے پانی موجاں پانی چھت دیواراں
اُچا ہو کر اُپر سر اندر سے چل دا وکھین پانی
آپو آپ جو باراں فوجاں فکر کرن دو جیہاں دا

باراں نوجواناں ٹوٹم کو ٹکڑے دی سرکالی بنیاں بازاراں
جلدی نکلن تنگ نہ ہووے جلدے وچ بازاراں

جہنم سے گلزار ہو جانا ہے

امر نبی دا سر پر دھریا کسے نہ قدم ہٹایا
حلوی کھیر منافق تائیں جنت نہیں لے جاندا
دوست نبی پیارے تائیں حکم خدا فرمایا
فضل میرا سن امت تینوں خبریں پار اُتارے
اچا ہو گیا وانگ پہاڑاں پانی اس دریا دا
پار اُتار بنے دروازے جیونکر شکل بازاراں
اسنا کار عمارت کیتی حکمت عجب ربانی
تلا زمین سب چکڑ پانی جلدی نال سکایا
پل دوزخ جد مومن چڑھسن مشکل ہوگ نہ کائی
جانن صاف او چان نواناں دسن پار اُتاروں
قسم خدا دی قدرت کامل اتنی دیر نہ لائی
لے جا پار سلامت امت مائی رکھو الا سائیں
دیکھ طوفان بلایا نوح نے چڑھ جا چڑھ جاؤ
چڑھ ہو جہاز محمدی اندر جس نے جنت جانا
سب زمیں دی خلقت آوے نال آرام سماوے
مت کوئی پچھے رہے نرا سا ماریا سد لہانے
گور پرستاں بدعتیاں نوں بات پسند نہ آئی
نالے آکھن ساتھ نبی دے اول جنت جانا
جس دن چھیک ہوئی دے وچوں لنگھن بشر نذارا
آپو آپ جو فوجاں باراں ٹور سے ہٹی سوہانا
لیکر امت داخل ہویا اوہ محبوب خدا دا
پار سلامت لنگھ جاون ٹورے نیکو کاراں
جیونکر سب پہاڑے چڑھیا قدرت عجب پانی
رب جانے جے حال کی ہویا ساڈے نال ہاندا

رحمت کنوں خدا وچہ پانی بار رباں بہت بنایاں
بار ریاراں نوں خیریں دیکھن پردے دور کرائے
بنڑے بنڑے جلدیاں فوجاں باتاں کر دیجاون
پار ہوئے جد خیریں مومن خوشی سلامت سارے
دیکھ تماشہ ظالم تائیں فکر دلے وچہ دھانا
پر جے ہن ہیں دین قبولاں صاف ہوواں اقراری
ایس زبانوں ملن مشکل جس تھیں برا بیناپا
جسدم سنن حدیث یا آیت ہوون بند جوابوں
عادت ضد جویں پہلوانان ماری دے مرجاون
ضد نہ چھوڑن کافر ہوون ایہ عادت شیطانی
آن کھلا جس ویلے ظالم لوکاں عرض سنائی
نوں رب ہیں تاں اس دریا تھیں تینوں خوف کیوں آوے
فکراں وچہ کھلوتا ہویا ول عرض سناون
کرن روایت بعضیاں لوکاں دلوں قیاس لیاندا
ساعت دیر کیتی فرعونے کھڑا قیاس دوڑاوے
جلدی جبرائیل ہوراں نوں آیا حکم جباری
مادہ گھوڑی اُپر چڑھ کر آیا ملک نورانی
شوخ ہویا فرعون دا گھوڑا قابو رہیا نہ پھڑیا
ٹھل رہیا فرعون گھوڑے نوں ساری قوت لائی
جد گھوڑا فرعونے تائیں لے دریا وچہ دھایا
سن اُمت جس راہوں موسیٰ اُراروں پار کھلویا
لے اُمت جا پار کنارے بیٹھے نبی گرامی
وچہ دریا دے جد اوہ لشکر گلیاں دے وچہ آئیا
جھب پیغمبر ماریا عاصا ہرگز دیر نہ ہوئی
وانگ پہاڑاں پانی دہاراں اُپر کفاراں پیاں

باراں فوجاں ہکد وجینوں جلدیاں کل وکھایاں
باراں کوہ نک پانی چنگلے سڑکاں وچہ لنگھائے
بدلاں وانگوں سر پر پانی چلدے نظری آون
لے فرعون تمامی فوجاں آگیا نیل کنارے
جانس بیشک حضرت موسیٰؑ سچ رسول زبانا
ساری عمر ہوساں شرمندہ ہستے خلقت ساری
بد عنیاں دے ٹولے وانگن شیطاں شامت چایا
دین ملن بے عزتی جانن وگی مار جنابوں
ارکاں گوڈے پٹے بھناون ضدوں کنڈ نہ لاون
نرمی پکڑن امر قبولن عادت ملک نورانی
موسیٰ ہاروں انہیں راہیں اپنی قوم لنگھائی
لوکاں کوئی جواب نہ دیوے ڈر دا پیر نہ پاوے
دھکے نال منافق تائیں جویں میسنے لیاون
ایہ رب ہوندا تاں اس ویلے ایسا خوف نہ کھاندا
بچن محال ہوسی جے اپروں ایہ پانی مل جاوے
ڈالدیو دریا وچہ جلدی جو سب قوم کفاری
آفرعونی گھوڑے کولوں لنگھیا شکل انسانی
اجل بلایا چایل چایا سے دریا نوں وڑیا
جبرائیل ہوراں دی گھوڑی جاندی نظر نہ آئی
مگروں چابک فوجاں اپر میکائیل وسایا
ستاسی لکھ اسوار فرعونی اوسے راہوں ڈھوٹیا
داخل ہر دروازیوں ملکاں کیتی فوج تمامی
عاصا مارو پانی اُپر پاک خدا فرمایا
مل گیا پانی فوجاں اُپر نظر نہ آوے کوئی
نافرمان تمامی فوجاں نار جہنم گیاں

فرعونے نوں نبیؑ اللہ دے ڈٹھا غوطے کھاندا ... کرے پکاراں رب موسیٰ پر میں ایمان لیاندا
دیکھ عذاب اسانوں سنیا رب نوں غیرت آئی ... جبرائیل نہ بولن دتا منہ وچ مٹی پائی
کرن روائت موسیٰؑ نوں اس بہت سوال سنایا ... غصے نال رسول خدا دے عاصا مار ڈوبایا
کوئی نہ رہیا خدائی دعوی دیکھ عذاب خواری ... قہروں دوزخ پکڑن آئیا روندا گیا مکاری
اپنی امت نوں پھر حضرت خوش فرمان سناوے ... ہو گئے غرق تساڈے دشمن انہاں یقین نہ آوے
پھیر دعا منگی تد حضرت لاشاں باہر آئیاں ... اُپر پہاڑی اس دریا نے باہر کڈھ وگایاں
دیکھ پچھانا مومن لوکاں لوہ فرعون منہ کالا ... ونّا رنگ تے بھاری داہڑی ندہرا گو گڑ والا
ہک مومن پٹ ڈاڑھی اُس دی گھوڑے واگ بنائی ... کہندا سی جو نال تکبر میںنوں شان خدائی
پکڑ جہنم رب نے ڈالیا سنے وزیراں یاراں ... چاندی واری دوزخ اندر لے گیا ساتھ ہزاراں
ساتھ جہولاں دشمن رب دے تابعدار جہولاں ... ساتھ جہولاں دوست رب دے تابعدار رسولاں
قول تے فعل رسولاں نبیاں جس مومن نوں پیارے ... نبیاں یاروں پیارا ہوندا ہووے خالق دی سرکارے
قوم رسولاں رب صاحب نوں ایتھوں تیک پیاری ... ہک کافر نے سانگ موسیٰ دا بن کر نقل اتاری
اُٹھ کر بولے حضرت وانگوں نقلاں کرے سناوے ... موسیٰ موسیٰ آکھن اس نوں تماشا لیکر آوے
غرق ہوئے جد کافر ظالم نافرمان منہ کالے ... نقل بناون والا جاہل گیا انہاندے نالے
مومناں نوں ہکوار خدا نے لاشاں کڈھ وکھایاں ... اُمت موسیٰ دی راضی کر کے دوزخ طرف چلایاں
اوہ کافر جس دنیا اُپر موسیٰ نبی سدایا ... غیرت شرم کنوں رب اسنوں جنت حکم سنایا
شکل حبیب میرے دی بنیا اس دا نام سداندا ... آداب کنوں وچہ نار جہنم نہیں چلایا جاندا
قوم رسولاں ایسی پیاری پاک خداوند سائیں ... بخشیا نام نبی دے پاروں کافر فاسق نائیں
بنیاندی جو تابعداری نال یقین اٹھاوے ... بیشک اس عاجز دی طرفوں شرم خدا نوں آوے
سنیا میں ہک روز موسیٰ نوں خبر خدا فرمائی ... موسے بننے والے اُپر شرم اسے ہانوں آئی
رب سداون والے اُپر ترس نہ آیا تینوں ... رو کر حضرت آکھے بے پرواہی حسد اعظم نہ رہیوں
عبدالستارا عملاں اُپر حرص امید نہ کائی ... رب نوں شرم محمدیاں دی تدوں جیہی شکل بنائی
بس میاں کر توبہ شرکوں بدعت رسم کفاراں ... جیکر ساتھ نبی دا لوڑیں چھوڑ انہاں دیاں کاراں

مَنْ تَشَبَّهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ

حضرت کہیا جو مومن ہو کر رسم کفاراں کرسی ... محشر ساتھ کفاراں اٹھسی جے توبہ بن مرسی

جیونکر کرن وساکھی لوہڑی دیوی پوجن والے
بدعت شرکاں ریتاں گانے دیئوں دور منہ کالے

حکم الہو وچہ فقہ حدیثاں سبکوئی پڑھے پڑھاوے
دسن والا ئنے وہابی سب کوئی مارن آوے

امر نہی دا ابڑا پچھانن کلمہ کہن زبانی
قابو کرن برابر گھر وچہ دعوے مسلمانی

کنجر می بازی شور تماشے کرن بیدینی چالے
سنت اہل جماعت سداون گگا پوجن والے

تبراں پوجن والے مشرک حنفی نام سداون
چھوڑ نماز شراباں پیون حنفی بن بن آون

جس نے کدی مسیت نہ ڈٹھی کلمہ یاد نہ آوے
اوہ بھی ہوگیا حنفیاں وچوں رب بخشیں شرماوے

کرن مخول نبی دی سنت قدر شناس نہ کائی
سنکر سنت کافر ہوکرین دے حنفی بھائی

دڈ کے پوجن سجدہ کردے جد کوئی لڑکا جنیا
اوہ بھی حنفی پاک سداون عجب تماشہ بنیا

ایسے کارن حنفی بننا ہوگیا بہت سوکھالا
حاکم نہیں شریعت اپر کوئی نہ پچھن والا

جمعہ نہ پڑھے نال پورا حنفی بدعت کفر نہ چھوڑے
شرکوں گوراں پوجے جیکوئی حنفی بنیا لوڑے

ایہ حنفی سب جھوٹے پورے ختم عدالت ہوئی
ہتر جویں سداون چوہڑے منع نہ کردا کوئی

جے اج ابو حنیفہ ہووے سچے مذاہب والا
کرکے دور نکالے انہاں پیر نیلے منہ کالا

تارک سنت حنفی بن گئے ملاں مکر نبھاندے
پنڈ والیاں دی تابعداری ملاں بہت کماندے

عبدالستارا سچ سناباں حلوہ کھیر نہ آوے
سچ سناون والا دشمن آٹا گھروں پکادے

تکبیر چہارم

چوتھا ذکر تکبیر والا تینوں حال سناواں
جلدی پھیر یعقوب یوسف دی خدمت اندر آواں

موسیٰ نوں جس وقت خدا نے پاک کتاب اتاری
کرو سنہری زینت اس نوں حکم دتا رب باری

موسیٰ عرض کیتا زریا بجوں زینت ہوندی ناہیں
لے فرمان الٰہی آیا جبرائیل تداہیں

کیمیا کارن دسی رب نے بوٹی ترے قسماندی
تانبے کولوں سونا ہوسی پتیل کولوں چاندی

یوشع نوں فرمایا حضرت بوٹی لیا فلانی
ہک فرمائی کالوتے نوں تینوں سنوں کہانی

حضرت مریم بہن موسےٰ دی کالوتے گھر آہی
حضرت یوشع بیٹا تسدا خاصہ نبی الٰہی

ہک فرمائی قاروں تائیں چاچے جایا بھائی
سب توراتوں حافظ عالم خوبی حد نہ کائی

یوشع نے اوہ بوٹی لیاندی بھی کالوت لیایا
شہروں باہر نال دوہاندے قاروں مکر کمایا

اپنی بوٹی انہاں کولوں پردہ رکھ چھپائی
نال محبت انہاں دوہاں بھیں کل حقیقت پائی

باغی ہو گیا موسیٰ کولوں حاضر کدی نہ آوے
رات دنے نت سونا چاندی گھر وچہ پیا بناوے

اٹھی دولت پیدا کیتی راوی خبر سناون
کنجیاں کل خزانے والیاں ستر شتر اٹھاون

دو زنیاں دو ماشے آکھن وزن کنجی دا بھائی
یک یک کنجی ستر خزانے کھولن کارن آہی

خدمت کرن خوشامد والے وافر عزت پائی
نرمی چھوڑ گئی دل وچوں حاجت رہی نہ کائی

اپنی ہتھیں مال بنا کر ہو بیٹھا مستانہ
یاد نہ رہ گئی حب نبی دی مال کیتا دیوانہ

دنیا مال پیارا جسنوں رب دا شوق نہ بھاوے
بھاویں عالم فاضل ہووے اکثر دین وںجاوے

دیوے خبر امام غزالی پاک نبی فرماندا
رب دی جنت اندر ہرگز نہیں دیوانہ جاندا

یک اصحاب نبی دا سنکر بولیا بات نمانی
عاجز مست بہوشاں اپر چل گئی قلم ربانی

حضرت کہیا حساب چالاکی ول چھل نہیں جہانوں
جو حال زمانہ خبر نہ رکھن ہیں نہیں کہیا نہانوں

حضرت کہیا دیوانہ اوہ جو دنیا حرص لگاوے
دنیا کاراں وچہ دن راتیں صبر آرام نہ پاوے

ہر ہر دنیا دے نقصانوں بہت رکھے ہشیاری
چاندی عمر نہ دستے اسنوں رہ جاتیں دنیا پیاری

گھر دی عزت زینت اپر دل کیتا مستانہ
نہ کوئی فکر حساب عذابوں اس دا نام دیوانہ

تیراں دیو چہ جاندے ویکھن چھڈ کر مال خزانے
اپنا مرن خیال نہ رکھن حب مالوں اوہ دیوانے

نال اپنے دے جاون تیراں خرچوں جاون خالی
حرصاں رکھن جنت اپر بات دیوانیاں والی

جس رب عزت دولت بخشی اسدا امر بھلاون
اوہ دیوانے عقلوں خالی کدے نہ جنت جاون

وعظ نصیحت سنکر جس نوں رحمت اثر نہ آوے
اوہ دیوانہ عقلوں خالی دوزخ خالی جاوے

جنت دے دروازے دیول نبی رسول بلایا
ابو جہل دیوانے اس نوں جادوگر بنایا

حکم حدیث نبی دی سن کر جسنوں غصہ آوے
ابو جہل دا وڈا بھائی جو انکار لیا وے

امر نبی دا دنیا اندر نہیں پیارا جنہاں نوں
اوہ دیوانے اجہے دا لا وچہ حرص لبھان جنہاں نوں

جس دے نال محبت سچی الفت اندر مرسی
نبی کہیا رب دا دوست کولوں در دستی [illegible]

اَلْمَرْءُ مَعَ مَنْ اَحَبَّ

دل بیزاری جسدی طرفوں وچہ جدائی پاوے
اس دا میل نصیب نہ ہووے نہیں خبر کرنا اولی آوے

یعنی جو دنیا وچہ ہووے نافرمان نبی دا
ساتھ نبی دا ہو گیا نہ اس نوں گند جس عقیدہ

جیونکر حضرت موسیٰ طرفوں قاروں پیار گھٹایا
رب نے اس نوں کافر کر کے کیتی دور دگایا

تھوڑی مدت اوس دیوانے نال آرام گذاری
یکدن حضرت موسیٰ تائیں آیا حکم جبباری

کرو نصیحت قارون تائیں ادا کرے شکرانہ
کھاوے پیوے چھوڑ نکر مرضی عیش کرے من بھانا
بخشی ہو رب دا حصہ کڈھ ھن اپنا خرچ بنا سن
دے کر مال آزماوے مولا باطن حکمت آئی
جا موسیٰ نے قارون تائیں حکم زکوٰۃ سنایا
انما اوتیتہ علی علم عندی بولیا سخن تداہیں
کیہا احسان کیتا جس یاروں حکم زکواۃ کریندا
قارون جاناہیں سب دولت کر کے کسب کمائی
دو تن سال جنہانوں موجاں برکت ہووے مالوں
دو تن سال آرام جنہانوں نفع پہنچاون واہیاں
جد قارون نوں نبی اللہ دا امر زکوٰۃ سناوے
حکم آیا جو سونا چاندی بھانڈے تیرے گھر دے
اوہ قطرے چاہویں تیری زکواۃ ادا ہو جاوے
کہے پیغمبر اس دا بدلہ عالی جنت تینوں
جنتی نرمی ربدی طرفوں موسیٰ نبی سناوے
مست تکبر کیتا قارون خودی شراب پلایا
ہک مکارہ عورت اس نے اپنے کول بلائی
موسیٰ اپر زنا دی تہمت ثابت کردے بدنوں
حیلہ اپنایا قارون دلوں قیاس اٹھاوے
دوجے دن جاں نبی اللہ دا حکم سناون آیا
لوکاں نوں پیغمبر بن کر رب دے حکم سناویں
نبی کہیا جے ساڈے اپر ایہ گل ثابت تھیوے
قارون نے اوہ عورت جلدی مجلس اندر بلائی
بُرا ارادہ کر کے جس دم حاضر آن کھلوئی
زن بدکار زناں تائیں وچہ دلدے چانن نور لگایا

لیکر مال خزانے ساتھوں ہووسے نہیں بیگانہ
حصہ ساڈا دے مسکیناں آیا حکم ربانا
روز قیامت ربدی طرفوں بہشت سویدلباسن
جنت لین یا کافر ہوون اس پرواہ نہ کائی
کہن لگا ہیں مال خزانہ ہتھیں آپ بنایا
یا موسیٰ کجھ مال میرے وچہ دخل خداوند ناہیں
تینوں بھی ہو رب تیرے ہوں میں نہیں ہرگز دیندا
عقل نہ آوے امروں باہر کیہا آپ نہ آئی
اپنا زور کمائی جانن دل وچہ کفر کمالوں
چاہون ظالم غریباں اُپر مارن پوندے راہیاں
کیا رب تیرے نیں تائیں صاف جواب سناوے
کنکر ساڑ جو میل انہاں تھیں قطرے ذرے چھڑوے
کہن لگا اوہ دنیا تینوں کی رب بہشتیں ہتھ آوے
قارون بولیا اس جنت دی حاجت کجھ نہیں مینوں
نال تکبر قارون تائیں بات پسند نہ آوے
الٹا نبی اللہ دے اُپر ظلم فریب کمایا
ویکر طمع زیادہ اسنوں بھی اک بات سکھائی
عورت آکھیا فرق نہ کرساں جو ہیں ضرورت تینوں
کراں بے عزت موسیٰ تائیں پھیر نہ آن بلاوے
قارون خُشے ہو کر اس نوں سخت جواب سنایا
آپ زنا بُرایاں کولوں ہرگز باز نہ آویں ٹر
ایسے ویلے مجلس اندر ساتوں قتل کچیوے
کرے اشارہ اسدے تائیں جہڑی بات سکھائی
عبدالستار اخیر رحمت کیونکر اسدن ہوئی
شان رسولاں ادب رسولاں ہادی آپ سکھایا

ایسی صاف ہدایت پائی خالق دی درگاہوں
خاص پیغمبر کرکے اسنوں بھیجیا رب تعالیٰ
میں کیہوں دوست ربدے اپر سخن بے ادب سناواں
اچی بول کہے مجلس اندر عورت دیندی ہوکا
ایہہ بہتان اس مجلس اندر سنیاں نبی جدایں
نال محبت شفقت جسنوں رب دا حکم سنایا
کرسی اُپر بیٹھے آہے اتنی غیرت ہوئی
جبرائیل وحی اسمانوں بہت شتاب لیایا
ساعت پچھوں جدوں نبی نوں ہوش لگانے آئی
رحمت کنوں سلام علیکم رب تساں فرماوے
زمیں تساڈی تابع کیتی حکم ہویا رحمانی
ساڈی طرفوں قاروں اُپر آگئی تیری واری
واہ سبحان اللہ کیا رحمت دل نہیاندے آہی
کیہوں اس دنیا فانی کارن پکڑی نوں مغروری
نہیں تاں خالق دی سرکاروں بات نمڑی ساڈی
کر منظور اطاعت ساڈی بھی فرمان ربانا
نرم نصیحت سن کر قاروں سخت جواب سنایا
ماما ماریا اپر زمیں دے غیرت غضب کماوں
ماما ماریا زمیں دے تائیں بولیا نبی ربانا
کر دے غرق ایہی دوست اسدے نال وسیدے جاون
پناہ خدا دی غضب شکنجہ جدوں زمین چڑھایا
سنے پیاریاں نزتاں قاروں آہیں شور آوازہ
دل قطور جے تنگ نہ پیندی ستی رنگ وکھاوے
سے حد خلم کمال وکھاوے رب رحیم تعالےٰ
جس منہ تھیں قاروں دل وانگ ہوندا اسی الکاری

آکھیں ایہہ محبوب ربانا پاک تمام گناہوں
سچا موسیٰ نبی اللہ دا قاروں دا منہ کالا
دنیا مال پیارا کرکے نار جہنم جاواں
موسیٰ پاک رسول خدادے اسے مولا دیا لوکا
غش دی حالت نازل ہوئی محمد بنیاں تداہیں
ہے افسوس اساڈے اپر اس بہتان لگایا
جھڑپے غش دی حالت اندر ہوش نہ رہیا کوئی
گودی وچہ رسول خدا دا نال پیار اٹھایا
جبرائیل پیغام سنایا با مقبول الٰہی
بعد سلاموں امر تساں نوں کر مختار سناوے
امر تساڈا پورا ہوسی جو کچھ کہو زبانی
جو کچھ چاہیں کر لے اس پر اے محبوب غفاری
قاروں دے دل دیکھ شتابی بولیا نبی الٰہی
چھوڑ تکبر آبل ساڈوں پاویں قرب حضوری
جیکر توبہ دے در آویں رحمت نہیں دوراڈی
پھیر نصیب نہ ایہ دن ہوسی ایسا وقت نہ آنا
ایس جوابوں نبی اللہ دا خفگی اندر آیا
تھرتھر ڈولیا طبنی زمیں دالرزہ جویں بھونچالوں
پکڑ شتابی قاروں تائیں دوزخ کریں لکانا
بدلہ نافرمانی والا جلدی جلدی پاواں
ہیٹھوں نافرماناں تائیں دوزخ پکڑن آئیا
تھر تھر کنبن ویکھن والے دہشت بے اندازہ
ہیشاں خواب خیال شدستی جس دم قابو آوے
اوہ جانے جے دوہیں جہانیں کوئی نہ پچھن والا
اوسے منہ تھیں روروتر لے لیندا جاندا بھاری

ہاموسے میں توبہ کیتی رو رو کرے پکاراں — وقت وہانے مارے آہیں سنے پیاریاں یاراں

سترواری حضرت اگے قاروں عرض سنایا — توبہ پچی قبول نہ اسدی غضب الٰہی آیا

ہر عاجز تھیں عاجز ہوکر روسے سڑیا سڑیا — پھروں دوزخ اندر دہریا باہوں کسے نہ پھڑیا

جے ہکوار سوال اسانوں قاروں آن سناندا — اسیں نہ اس نوں غرق کریندے پاک خدا فرماندا

غیراں طرف جے ستروار بھی حاجت منگن جاون — بہتر ہے ہکوار خدا نوں جے اوہ عرض سناون

پھر شکنجہ جس دم دھریا شروع عدالت ہوئی — دہشت دیکھن والیاں تائیں حال نہ رہگیا کوئی

سب نوں لوگ دوالے دیکھن جاندے ہیں سمجھائیں — غیرت غضب ربانے کولوں منگن کھلے پناہیں

حضرت ہاروں جھل نہ سکیا نرمی عرض سنائی — رحم کرو یا حضرت اس پر چاہے جابجا بھائی

اوہ بھی عرض قبول نہ ہوئی جوش نبی نوں آیا — یا ارض خذیہ زمیں نوں جیب فرمان سنایا

اے زمین توں پکڑ شتابی امر نبی فرماوے — پناہ خدا دی ایسی حالت شالا پیش نہ آوے

پھروں سخت عذاب شکنجہ زمیں دبایا زوروں — دور آواز خلقاں سنیاں آہیں بھائیں شوروں

وقت نگہارے جس دم قاروں گردن توڑی آیا — عقلوں خالی اس حضرت ہو رجواب سنایا

جمع کیتا اند حضرت نبی اللہ دے کارن دولت میری — کھاون خرچ بناون کارن بھیجی امت تیری

ایس کلاموں غیرت کیتی پاک خداوند سائیں — دنیا طالب کون بناوے نبی اسادے تائیں

جبرائیل شتابی نازل کیتا رب گرامی — رکھ دتے مرادوسدے اوہدی دولت گنج تمامی

لے قاروں سب دولت اپنی زمیوں پروا ہی — لے جا مال تے بدلہ اس دا دیکھ عذاب الٰہی

سروے اوہیاں تمامی جبرائیل لکایا — جدا نہ ہوسی اسدے کولوں جو کسے عمل کمایا

ساتھ بہار اتھے کر قاروں سنے پیاریاں یاراں — پھر خدا دیوں داخل ہویا اندر دوزخ ناراں

رنگ محل مکان بانکے گنج ذکر نہ تھیندا — غرق ہویا سب قاروں یاروں باطل سی زمیندا

باہر وہ تمام غلے نوکر سارے مجلس والے — قاروں نال برابر کرکے نار جہنم ڈالے

جو ہن بہ کنجر ستن وسے دیکھن دیون والے — اکو فرقہ بچے فرشتہ کوئی نہ باہر نکالے

سب فرمایا جہدوں ساڈی غیرت اس پر ہوئی — غرق کیتا سن تابعداراں مردی نہ کوئی

حال تمامی قاروں والا پھر جدا اس پر آیا — موسیٰ ہاروں قوم اپنی نوں اکھاں نال دکھایا

خوف رہے تھیں دیکھ تماشا چپ خلائق ہوئی — ٹھر ٹھر کنبن حیرت اندر کرے کلام نہ کوئی

اتنی مدت کیوں قاروں نافرمانیاں چایاں — جس دم شروع عدالت ہوئی پچھ پچھ شاں بھایاں

امر جلال ربانے اگے کون جو عذر لیاوے — کسنوں طاقت شوخی کرکے عدلوں باہر جاوے
اک اشارے نال خدا دے دھرتی گگنے ساری — بندوبست زمین آسماناں اک کن تھیں ہے جاری

غزل

کس کو طاقت حکم ٹالے کرے چون و چرا — ہو جس کو تکبر وہ نہیں پیدا ہوا
آپ آدم سے خلیفہ جب ہوئے جنت سے دور — اور کس کی آبرو ہے غور سے دیکھو ذرا
جب عدالت گرم حاکم کر چکا اول شروع — غیر ممکن ہے جب اس کا نرم جاذ انتہا
ملک سب سجدے میں ہیں تب تماشہ دیکھ کر — جو کیا ابلیس پر جب اسجدوا فرمان دیا
تارک فرمان ہو کر قہر سے ڈرتا نہیں — یا تو جانا ہے جو آگے تھا نہیں اب خدا
اِنَّ وَعْدَ اللهِ حَقٌّ آ چکا قرآن میں — چاہیگا جس کو سزا جس کو عطا روز جزا
قسم ہے اس وقت پر رونا پڑیگا پھر بھر — [illegible] ٹھ پر و فتر جب لِمَ فَعَلْتُمْ بھی کہا
ہوش کر اب وقت ہے سر پر اٹھا فرمان کو — شکر کر تجھ کو ملا جب پیشوا خیر الورے

پکڑ نبی دی تابعداری جاں تک تو ڑیں جیویں — امروں باہر قدم نہ رکھیں قارون وانگ ڈبوویں
بنیاں دی جو تابعداری نسل خیال نہ کرسی — بھاویں ساک ہووے نبیاں دا کافر ہو کر مرسی
علم توراتوں حافظ قارون پکڑی نافرمانی — کافر ہو کر گیا جہنم خبر قرآن حقانی
بہا تے کنوں پھر موسے واساکوں سکا سالا — غرق کیتا رب نبیاں یاروں نافرمانی والا
تابع ہو کر طرف رسولاں جو تدبیاں چڑھ آوے — چوداں طبقاں تھیں [illegible] بیاں تاں ابھی رحمت پاوے
کافر ظالم دشمن رب دے جد نبیاں ول آون — رحمت رب دی دیر نہ کردی عالی درجہ پاون
تے نبیاں وا جو منکر ہووے لکھاں عمل کماوے — لکھے نہ بخشاں کہے نہ بخشاں حکم جنابوں آوے
کتنے نسل رسولاں وچوں کافر ہو کر موئے — کر کے فخر جو امر تنہاں [illegible] چوں باہر [illegible]
جد سردار رسول نبی دی چھوڑی تابعداری — ابو لہب ہور ابو جہل [illegible]
جو شیخی رکھن اسیں فلانے [illegible] حکم ربانا — بخشش انساں [illegible]
ولیاں دی اولاد [illegible] امر [illegible] — چھوڑ [illegible]
ولیاں [illegible] دشمن [illegible] نافرمانی — تو [illegible] تکبر [illegible] قارون [illegible]
[illegible] — [illegible]

کہن غریب جے رب اساں نوں اتنی دولت دیندا — شک نہیں جو قاروں وانگوں ساڈا حال کریندا
غنیاں تھیں دو ہ مسکیناں پر نظر عنایت والی — دعا مسکیناں رد نہ ہووے فخر غروروں خالی
ختم ہویا ہن ذکر تجبر برکت رب گرامی — باقی ذکر یعقوب نبی دا سلو بیان تمامی
اس گل اندر بہت وجوہاں نظر کتابوں آیاں — جس یاروں یعقوب یوسفوں آیاں پیش جدایاں

بیان سبب ہائے جدائی درمیان یعقوبؑ و یوسفؑ

پہلا ایہو سبب جدائی حکم ہیسی تقدیروں — مٹے نہیں تقدیر ربانی پیر فقیر امیروں
دوجا ایہ جد حضرت یوسفؑ مصرے قدم نہ پاندا — رحمت لیکھ ملک مصر دا کویں بخشیں جاندا
ہور سبب جے حضرت یوسفؑ نہ جاندا کنعانوں — مصر حکومت کس نوں ملدی فضل خدا رحمانوں
چوتھا ایہ جد وچ نہ پوندی ہجروں ہوش پاندی — اندر مصر زلیخا بی بی رو رو کے مر جاندی
جیکر یوسفؑ سوہنا دلبر بابل کول رکھیندا — وعدہ رب دے خوابے والا کویں برابر تھیندا
پنجواں وچہ سبب جدائی یوسفؑ کارن آیا — وچہ تفسیر امام غزالی جویں بیان لیایا
ہکدن شیشہ لیکر بیٹھا یوسفؑ نبی سیانا — اپنی صورت عجب پیاری ویکھے نبی ربانا
جویں کاریگر قدرت والے کیتی استاکاری — اپنی صورت ویکھ یوسف نوں لگی بہت پیاری
نقشہ ویکھ دیوانہ ہویا دلوں قیاس اٹھاوے — جیکر میں بازار دکاواں قیمت کون لیاوے
قیمت میری کون نکالے قدرت قوت کینوں — دولت دیکر عالم اندر کون خریدے مینوں
آپے اپنی صورت ویکھے آپے مل تباوے — اپنی صفت جو آپ سناوے اس پر غیرت آوے
بھاویں اوہ گل سچی ہووے شوخی روا نہ کوئی — سچ کرانگھن ڈاڈھا مشکل تلکن بازی ہوئی
کسے کلاموں سچ سنایاں حاصل ہوئے دوری — کسے کلاموں جھوٹھ سنایاں واقرب حضوری
جویں عبادت زہد جو کردا نیکیاں بے اندازہ — عاصی بن کر رحمت منگے تاں کھلے دروازہ
جے لکھ پاک گناہوں ہووے ہنے جو پاک گناہوں — ایسا سچ سنایا جس نوں پایا قہر الاہوں
سچ کہیا سی حضرت یوسف اس وچہ فرق نہ کوئی — مصر اندر بادشاہ تھیں قیمت پوری شرط نہ ہوئی
دوجا ایہ جو خلق تمامی خاکی نوری ناری — رب فرمایا سب تھیں بہا نوں قوم رسولاں پیاری
پھیر انہاں دی قیمت دیون کیا توفیق کسے نوں — اے پر اپنی خوبی بولن بھاوے نہیں لبے نوں
ایہ توحید خدا لوں ورنہ اپنی صفت سناوے — ہور جو اپنی صفت سناوے عدلوں پکڑیا جاوے

ہکو یا اک بخشنہارا لکھ ہزاراں عاصی
دم مارن دی کسنوں طاقت ڈرسن امر جباروں
بعضے جاہل تے منکبر کفر مثالاں ڈھوون
لاتحرک آکھن ہیں تھیں سب کجھ رب کراوے
ایہہ رستہ فقراواں پھڑیا قابو مول نہ آون
تے آٹا منگن وقت جے آوے ساعت ہک نہ جرنا
بیشک سب کجھ اس خدا دے امروں باہر ناہیں
دنیا اُپر ظالم تائیں کوئی سچ سناوے
جاہل کافر رب دے ذمے لاون بدعملاں نوں
اول جد ایہہ ساریاں کاراں رب جبار کرایاں
کرکے قید گناہ بریاں جے رب آپ کراندا
جے تسیں نیک عملاں اندر دعوی دخل نہ دھردے
جینہدا ذمہ اوہ بُریائی اوسے دی بھلیائی
مال نہ پکڑو چوراں کولوں جدوں ثبوتی ہوئی
دعوی اس دا کرو خدا پر ماریا ماپیو بھائی
دعوی اس دا کرو خدا پر پھیر وہ عہد اقراروں
نوکریوں پانچ پیاروں جو زر حاصل ہوئی
جو کم دلوں پیارا لگے نال شتابی کردے
کیا ابلیس تساڈے کارن ہے تدبیر نکالی
مت کوئی کرے نماز یا روزہ مت شیطان سکھائی
حرصاں کارن چہ چاہا کی بولو ہم نہ جاگے
جد تسیں اپنیاں کاراں اُپر حاصل رزق پچھاڑوں
تساں جے عیب قصور اپنے نوں سر تہیں سی دھرنا
اپنا دعوے چھوڑ یا رب نے جو کوئی کرے کمائے
جے رب بندیاں نوں مختاری عملاں وچ نہ دیندا

جد تک عاصی لوں نہ ہوویں نہیں امید خلاصی
پتھر بلن جو دوزخ اندر دسو کس گل پاروں
شوخی بات کرن سرکاں دے بیشک کافر ہوون
جس نے رب شریر بنایا کدی نہ جنت جاوے
کہو نمازاں لاتحرک اگوں بول سناون
لاتحرک کون اڈیکے آپے حیلہ کرنا
ایسا سچ بے دلی بدی پاوے دوزخ بھاہیں
رنجوں شوخ کلاماں بولن قہر دل شرم آوے
عبدالستارا جاندی واری بول جواب تہانوں
پھیر کیوں حرص دلاں وچ کردے بدلہ نیک کمایاں
رحم کلندہ کیونکر ظلوں دوزخ اندر پاندا
جنت حوراں کارن کیونکر اس دلاں وچ کردے
بہت جواب کریساں حاضر دیر نہ جانو کائی
دعوے اس دا کرو خلاف چوراں عیب کوئی
رب دے امروں باہر اس نے نہیں شہادت پائی
مت کوئی دو جا قیاس کرا لو جھوٹھ شکایت پاروں
اوہ کیوں آکھو پھیری گھٹی رب دا دخل نہ کوئی
رب نوں کوئی اڈیکدا ناہیں کجھ پرواہ نہ دھردے
ہر جھگڑے وچ سچے تھیوں رہن ہیالوں خالی
کہدیو جیکر رب کراوے تاں کہے بھلیائی
سارے آکھو کیتے باجھوں آپے رزق نہ لیوے
تاں تسیں عملاں پاروں دوزخ جنت حاصل جانوں
نفع زرماں ہر نقصانوں دعوی نہیں سی کرنا
عملاں پاروں جنت دوزخ روز قیامت جاوے
بدیاں پاروں دوزخ بھاہیں نہیں سی ظلم کریندا

ہک دانے وچ اسنے سودا نہ کیوں رب اجر ودھائے
خاص ہدایت تے گمراہی بیشک خبر قرآنوں
ظلم گناہ کروڑاں آکھن میتھیں رب کرایا
اشرف او تاں جے سچ آکھن ساڈے جیہا نہ کوئی
ایس زمانے دنیا اندر اس دی مثل نہ کوئی
جدا پیارے بابل کولوں اوہ مقبول زباناں
اپنیاں صفتاں کرے برابر ورثہ خاص ربے نوں
جاہل کہن تکبر یاروں یوسفؑ کھوہ وچہ پایا
بہتر کران جو شان رسولاں بہتر کل جہانوں
اوہ جدروا نہ ہوئی انہانوں ہک ذرہ وڈیائی
اس کارن ربّ حال یوسف دا وچہ قرآن سنائے
جس گل باروں اس سرکاروں آوے جھڑک سوالاں
کھوہ وچہ پایا یوسفؑ تائیں اوہ وچہ دوزخ جاون
دشمن کافر نوں وچہ دنیا جنت فرحت ہوئی

جے رب فضلوں دخل نہ ساڈا اعمالاں وچہ نہ پاوے
دونویں وچہ تقدیر الٰہی حکم جویں رحمانوں
ایسا سچ بنے دا رب دی کفر بلا شک آیا
ایہ سچ گل تکبر والی سن توں یار ستھوئی
حضرت یوسفؑ سچ سنایا کویں کہانی ہوئی
بردہ ہو کر ماں لاگے دریاں نال دکاناں
دوجا اپنی خوبی بولے نہیں مجال کسینوں
تخت کنوں سلیمان پیغمبر رب نے دور کرایا
اچا عرش منور نالوں وڈا زمین آسمانوں
کیونکر ہضم اساں نوں ہوسی کبر گناہ اچائی
سب کوئی اپنا قدر پچھانے عادت شوخ وکھاوے
کیونکر اوہ گل بخشے حاکم بے دیناں بھولاں
اسے پر یوسف وانگن جلدی باہر مول نہ آون
معلم کرن جو پاس خدا دے غضب عذاب نہ کوئی

ششم سبب جدائی

چھیواں سبب جدائی والا ایہنوں ذکر سناواں
کیسے پیارے کارن کھانا نبی یعقوبؑ پکایا
کھول دتا دروازہ حضرت ویکھ غریب نمانا
اس دن بھل گیا تقدیروں اوہ مسکین سوالی
خوشیاں نہ گیا سوالی در تھیں بیکر حاجت پوری
فاقہ لیکر گیا سوالی کر کے در دا آوازہ
جدا کیتا رب یوسف سوہنا درد کمال دکھایا
وچہ قرآن خدا فرمایا نبی محمدؐ تائیں
دو چیزاں پر ہر حضرت کھانے اسے کھانا

جیونکر قصص الانبیاء اندر نقل ثبوت لیاواں
اس دی خدمت اندر حاضر کوئی سوالی آیا
امر سنایا بیٹھو صاحب مل جاوے گا کھانا
یاد نہ رہیا نبی دے تائیں گیا نمانا خالی
دعا مسکیناں حق سزاواں جلد ہوندی منظوری
غم ہجروں ڈٹھے پیغمبر فاقے بے اندازہ
رو رو نین نابینے کیتے تاں رب حال جتایا
دور نہ کرو سوالیاں تائیں امر کیتا رب سائیں
چال جویں درویش غریباں دل مسکین نمانا

Marfat.com

کہن رنگا ہک کافر خبروں یا مقبول سجادیں
کہن لگے ہاں میں بھی کاماں کار ہک گھر دی چائی
عبدالستار اسب ڈیاں صدقے گھول گھمایاں
اس کارن پیراں پر بہندے ذات مبارک عالی
کہن وانت ہر ہک بندہ جو کجھ پیندا کھاندا
مومن اہل عبادت تائیں جو کوئی طعام کھلاوے
چالی دن تک پوے نہ شامت شاں فضل رباناں
جھڑکن منع سوالی تائیں جیکوئی عاجز آوے
خوش کرنا مسکین سوالی موسلے راضی تھیندا
جو گھروں آ سو وے بدن سلامت پیٹ کسب بناوے
جو ہتھ آوے کنجری بازی خرچیں زنا شرابوں
نہیں گناہ کوئی انہاں روں جیکر خالی جاون
مومن تنگ ہووے گذراوں عاجز حال نماناں
قرض کسے مومن دا جس نے کیتا گھروں ادائی
تابہ زمین تپے جس ویلے سورج سر پر ہووے
پیروں ننگے مومن تائیں جس پہنایا جوڑا
بدن کسے مومن دا کجے جو پوشاک پہناوے
مومن سخی پیارا رب نوں بھاویں ہووے گنہارا
نبی کہیا میں اکھیں ڈٹھا عجب تماشہ ہویا
سارٹن کارن اگ الٹ تھروں اس پر آیا
عمل سخاوت ملیا اس نوں دیر نہ کیتی کوئی

جد کھاویں تاں کامیاں نوں نت کھانا کھاویں
شکر ہزاراں جیکر میری اس طرفوں رہ آئی
سرور عالم نرمی کرکے باتاں کویں سنایاں
اٹھن لگیاں ویر نہ ہووے آکھے جدوں چالی
چالی دن تک برتن وچوں اس دے اثر نہ جاندا
چالی روزہ بھاوے عبادت رب دی اجر برابر پاوے
جو مسکین سوالیاں کارن للہ دیوے کھانا
ہرگز برابر دوزخ اندر جھڑکن والا جاوے
وقت اندر بہت عبادت بہتر شان لکھیندا
کسب حلالوں عار جنہاں نوں ہر کاروں شرماون
مال انہاں نوں لیون والے حصہ لین خدا اوں
حاجتمنداں نوں جو دیون عالی درجہ پاون
اس تائیں جس لوں دتا آوے حکم ربانان
چھتر نورانی محشر پاوے دست رب ابھائی
عرش منور اس پر نوروں طوبیٰ تاں کھاوے
دوزخ دے پل اتر اسنوں ملے نورانی گھوڑا
اس دیاں بدیاں اوپر فضلوں خالق پردہ پاوے
شیطان آکھیا شوم جوڑا ہے ایہنوں دوست پیارا
پکڑ فرشتیاں اوگنہارا دوزخ دے ول ٹوریا
تھر تھر کنبے ہتھ پسارے اوہ دے شور مچایا
آگیا دوزخ دے دوارے ہرگز نہ کھولی

حکایت دربیان سخاوت

سُنیا میں کوئی ظالم حاکم ظلم تکبر چایا
اپنے ہتھوں راہ مولا دے اوہ کجھ مول نہ دیندا
رب دا نام نہ بھاوے اسنوں نہ ایمان لیایا
تاں اس جد جو دیوے کوئی اس لوں بند کر سندا

آخر حکم سنایا سب نوں جو ایہہ عمل کماسن
قصہ کوتاہ امر مقدر کیا اسباب بنایا
ٹکڑے کارن ہر در آیا اوہ مسکین سوالی
جدا حویلی سی جو اس دے بیٹھی اک نمانی
جد اس عورت ڈٹھا اسنوں فاقے کٹھیں ماندا
حاضر سن دو روٹیاں گھر وچ دیندی اس نوں تائیں
نہیں تاں بے معلوم ہوئی گل میرا اتھاں نہ کوئی
ویکھ گیا اک ویکھن والا چوری باہر آئی
مار سپاہیاں جا جد کیتی چھم چھم روندی جاوے
سکھیا اس دے ہتھ شتابی کارن حکم عدولی
ہتھ کپا کر روندی آہی لڑکا سینے لایا
ٹر پیا اوہ عورت میری جا جس طرفے جانا
روندی ہوئی اٹھ مسافر ہوئی واقف حال نہ راہوں
تریہہ لگی تاں تر دے لبھدی کون پلاوے پانی
اوڑک کر پانی پیون کارن دلوں تہاس بنایا
گھبرا کے پانی اندر لگی پین بے چاری
لڑکا تر دے غوطے کھاوے قابو مول نہ آوے
ڈبدا ویکھ پیارا بیٹا ول ول کردی باہیں
اک سوار رنگیلا سوہنا قدرت نال الٰہی
نکلا شتابی پکڑ شتابی کیوں لڑکا ڈب جاوے
پھیر اس جلدی لڑکے ہیٹھوں نوں باہیں پایا
شکر خدا دا کیتا عورت قدرت ویکھ جباری
پھر اسوار کہیا جا گھر نوں لکھ یقین دلیری
ٹر چلیا تاں عورت دلوں پچھدی اس نوں تائیں
کہن لگا تدھ اوہ جو تاں پلیند روٹی جوڑا

جد معلوم اساں نوں ہوسی ہتھ کپائے جاسن
اس بستی وچ چلدا چلدا کوئی مسافر آیا
پھردا پھردا سارے شہروں باہر آیا خالی
آن سوال مسافر اسنوں کیتا نرم زبانی
کہن لگی ہیں صدقے جاواں نام نہ موڑیا جاندا
بات سناوے سکتے دوراڈا بیٹھا اکلا کھائیں
نگراں شکر قبول کریساں جو اس یاروں ہوئی
حاکم اگے مخبر سنائی تاں اوہ پکڑ منگائی
پیش ہوئی جس ویلے تاں پھر ظالم حکم سناوے
وڈھے ہتھ جلاداں اس دے حق تقدیر قبولی
غصہ کر کے خاوند اس نوں صاف جواب سنایا
شہروں نکل روانہ ہوئی کر دی حمد ربانا
خاوند جدوں اجوڑ بنائے کوئی نہ پکڑے باہوں
سر پھیرا یا اک جنگل اندر پہنچی در در رنجانی
ویکھی پانی وچ نمانی لڑکا سینے لایا
لڑکا ڈگ پیا باہیں چوں قدرت عجب نیاری
رو رو باہیں نال سمیٹے پکڑیا مول نہ جاوے
ہتھاں باجھوں مچھلی واںگوں قابو آوے ناہیں
جد بے بال آوازہ کردا بولن چوں سپاہی
گھوڑا تیز دوڑا کے دوروں واگ کھائی آوے
ہتھ سلامت پانی وچوں لیکے باہر آیاں
ہتھ سلامت لڑکا بچیا حمد کرے لکھ واری
خاوند تیرا بہت زیادہ عزت کرسی تیری
کون کوئی توں محرم ساڈا اپنوں دسیں بھائیں
ربّے تیں ول بھیجیا سانوں ہک سوار گھوڑا

وو ہیں جہائیں فضل الٰہوں ہر مشکل ہر جائیں | انشاء اللہ یاد بکاریں طلساں تیرے تائیں

بیان فضیلت بیت اللہ شریف

حضرت ابراہیم نبی نوں ملیا حکم ربانا ں | آکر جبرائیل سُنایا کعبہ نشاں بنانا
جلنا اندر عمارت کرنی لمبی چوڑی ساری | نقشہ جبرائیل لیاندا موجب حکم جبّاری
پنج پہاڑاں تھیں سب پتھر ابراہیم لگاوے | جبل حرا بھی ابو قبیسوں کوہ لبنانوں لیاوے
مروہ صفا پہاڑیاں چوں بھی کجھ پتھر لیندا | اسمٰعیل پیارا نالے مددگار کریندا
اتنا ادب نبی نے کیتا جیکر تھکا ہوں آوے | دو سو نفل نماز گذارے تاں اک پتھر لاوے
جدوں عمارت اُچی ہوئی مشکل ہویا بنانا | آکھاں جبرائیل لیاوے لاوے نبی ربانا
جے کدے خدمت اندر حاضر جبرائیل نہ آوے | پتھر دے ہک تختے اُپر سب اسباب ٹکاوے
جو کجھ کار عمارت اندر طلب نبی نوں ہووے | سب اسباب اٹھا کر پتھر قدرت وچ کھلووے
جتوں جاوے نبی اللہ دا تختہ جاوے نالے | سارا اوہ اسباب اٹھا کر ہوندا پھرے دوالے
جس جگہ وچ بیت مقدس ابراہیم بنایا | سخت زمین سب کنکر پتھر ذکر خلاصے آیا
کھیتی باغ زراعت اوتھے چیز نہ جمے کائی | تدوں نبی اللہ دے پیارے عرض دعا فرمائی
یارب امن ہمیشہ بخشیں شہر اساڈے تائیں | رحمت کنوں علیم رحیماں کریں قبول دعائیں
بخشیں حب نماز تنہاں نوں جو ایمان لیاون | میوہ رزق ہمیشہ بخشیں فضل تیرے تھیں پاون
شکر ہمیشہ کرن جو اتھے وسن لوک تمامی | تاں پھر جبرائیل وحی نوں آیا حکم گرامی
چھنتی کوہ اس زمین تکے دی پنجہ مار اٹھائی | سخت زمین جو پتھراں والی اندر شام پہنچائی
نرم زمین سیر لبے والی نیل مصر دریاؤں | جلدی نال اکھیڑ لیاندی موجب حکم خداؤں
کعبے گرد طواف کرا کر اس احاطہ وچ ڈالی | جس جاگہ تھیں پتھراں والی پہلوں زمین نکالی
ہے اوہ بستی پاس مکے دے طائف نام سدیوے | خوش گلزاراں میوے ہودن لیا تعریفاں کیوے
شہر مکے وچ ہر ہر میوہ پہنچے اوس مکانوں | ہر ہر جنساں جمع ذخیرہ فضل خدا رحماناں
عظمت شان جو بیت اللہ دے آپ اک خداوند جانے | ہور کسے معلوم نہیں ہے سنتوں یار سیانے
ہر طرفوں جد حاجی آون دوروں نظری آوے | پہلی نظر دلاں کل ہیریاں دا دفتر دھوتا جاوے
دشمن تھیں ڈر دا جد کوئی اس وچ وڑ جاوے | نہیں توفیق جو مارن والا اس پر غالب آوے

خادم اُٹھے ہک دن غصہ ابوجہل نوں آیا | چابک لیکر مارن کارن اس پر ظالم دھایا
آ وڑیا بیت اللہ اندر اوہ غلام بے چارہ | مگروں چل کر مارن لگا اوہ مردود نکارا
ہتھ وچہ چابک تگیا اُسنے جس دم ہتھ اٹھایا | پھر الاہوں سُک گیا بازو ہرگز ہیٹھاں نہ آیا
پھر بھی رہیا ایہا نوں خالی قدرت ویکھ الٰہی | کفروں ضد برابر رکھی پیش پئی گمراہی
جدوں جناور ڈردا نسے بیت اندی وچہ آوے | مارن والا اس دے مگروں چھوڑ جناور جاوے
کرن روایت بیت اندے وچ بیٹھا رگیا کوئی | خازن مار گیا دروازہ اس پر مشکل ہوئی
رائیں حاجت غائط اسنوں پہنچی بہت لاچاری | اندر غائط بیٹھا عاجز صبروں طاقت ہاری
وقت صبح دروازہ کھلا ڈردا نکل سدھانا | فجر ہوئی تاں ظاہر ہویا شان جلال ربانا
جتنا قدر نجاست آہی سب کستوری ہوئی | آکھن کس نے مال وساریا بولے مالک کوئی
کوئی نہ آکھے مال میرا ہے سبھنوں خبر پہنچائی | اوڑک اس پاخانے والے گزری بات سنائی
کہیا خلیفے مال اوسے دا ملیا ہو کسینوں | پاک ہوندا ایتھے جو آوے رحمت شرم بے نوں
پاک اوہ جویں پاخانہ عزت ملی الاہوں | ایسے طور جو آون والے تھیندے پاک گناہوں
اے مومن کر سجدہ رب نوں نہ کر ترک پیارو | بخشن والا کون بناسیں جے مڑیوں دربارو
کرن روایت جس دم ہوئی ختم عمارت پیاری | حضرت ابراہیم نبی نوں امر کیتا رب باری
جویں عبادت بیت اندے تھیں سانوں حاصل ہوئی | ہور عبادت والا تیری ریس نہ کرسی کوئی
اے پرچھنا جاں تائیں لِلّٰہ دیسی کھانا | تیرا اس دا عمل برابر آیا حکم ربانا
خاص محبت ساڈی اندر جو کوئی خرچ کریسی | جیونکر کعبہ تساں بنایا عملوں اجر پنیسی
کرو آوازہ لوکاں تائیں کرن زیارت آون | حج گزارن آ گھر میرے مالی بخشش پاون
کون آوازہ میرا سنسی عرض رسول سنایا | کرو آوازہ اسیں سناساں پاک خدا فرمایا
ماریا سد پیغمبر رب دے امر جویں رب سائیں | سنیاں خلق آواز نبی دا مشرق مغرب تائیں
ہکناں نوں وچہ نسلاں مائی دے کن آوازا سیسی | آکھن سب لبیک جو حاضر جہاں اب تا لیسی
ہکناں پشت پیواں دی اندر امر آواز سنایا | ہک ارواح سن کر تد بولے ہیں حاضر ہیں آیا
اوہ آواز خلیل نبی دا سنیاں گیا جنہاں نوں | یا ہیجہ زیارت بیت اللہ دی اجل نہ ہوگ تنہاں نوں
حج کیتا رب بیت اندے دا وچہ نصیب تنہاندے | کیونکر جاون نہیں آوازہ پہنچیا کن جنہاندے
اے پر جنہاں محبت شوقوں طلب زیارت والی | حج برابر درجہ سبھنوں دیسی خالق عالی

مسکیناں تھیں جمعہ نمازوں وچ ملے درگاہوں
جو کجھ دو جیہنوں مشکل اندر مومن یاری کردے
سنو حقیقت شان سخاوت کسے حساب نہ پایا
جدوں نبی فرزند پیارا دتا سی قربانی
گھر داماں توں اساڈے جیکر خرچ کراویں
چار ہزار دو نبہ گھر اجڑا اس مقبول حقانی
ہور مویشی مال زیادہ وافر دولت آہی
دس مسکیناں تائیں اول نویں پوشاک پہناون
تاں پاک نبی کھاون کھانا اوہ مقبول ربانے
ہر پھیرے نت راہیاں کارن رکھن نظر چوفیرے
اک مسافر پاندھا آیا اہل حضرت دے گھر آیا
اس نے آکھیا بسم اللہ دا اساں پیار نہ کوئی
جھڑک دتا اٹھ چلیا خالی امر کیتا رب سائیں
تساں نہ کیتا اس عاجز دا کیا اک وز گزارا
بہت پیار محبت کر کے دتا اس نوں کھانا
عبدالستارا نیک اعمالوں جے رب وزی دیندا
کراں روایت پاک نبی نوں عشقوں رب فرمایا
کھلے اڈیکن ہر دن تکدے کوئی مسافر آوے
رووں تکن راہ مسکیناں خوشی آرام نہ کوئی
ست وہاڑے لے ست راتیں فاقے اندر آیاں
جبرائیل فرشتے تائیں آ گیا حکم ربانا
بھی اس نوں جا دیہو مبارک امر کیتا رب سائیں
نام اس دا اسحاق پیغمبر صاحب شان گرامی
سن کر حکم فرشتے باراں آ گئے بن کر راہی
عجب جمال جمالوں باہر سوہنے پاک ربانے

بعد جمعہ دن تائیں بھیجوں پاک گناہوں
کتنیاں جہان جنہاں نوں بخشن روز حشر دے
قسم اللہ دی ایہوں کارن میں نہیں حق نبھایا
اس تھیں بعد خلیل نبی نوں امر ہویا سبحانی
کعبے نے قربانی نالوں وہ فضیلت پاویں
پنجی ہزار روپیہ قیمت ہر دنبے گل شانی
بخش دتا مسکیناں تائیں صدقہ نام الٰہی
پچھے اپنے یار مبارک نویں پوشاک لگاون
جد تک دس مسکین نہ کھاون اسیدے گھروں نہ کھانے
دیکھ مسافر نوں خوش ہووں جم جم آ گھر میرے
پڑھ بسم اللہ آکھیا اسنوں کھانا جدوں ٹکایا
سخن بے ادبی سن کر اس پر حضرت غیرت ہوئی
سو برساں ساں رج کھوایا ایسے جاہل تائیں
روندا گیا مناون اس نوں پھیر حبیب سوہارا
میں تھیں ایہہ گستاخی ہوئی رو دے نبی ربانا
قسم خدا دی سب کجھ دیتی تینوں دو روٹی رکھیندا
چوداں فاقے ہوئے نبی نوں پر مسکین نہ آیا
روزہ کیونکر کھولن جیکر رل مسکین نہ کھاوے
کیوں چرلایا رحمت ربدی ایہ کیا قدرت ہوئی
بھار اٹھاون مر کے پاون جتھاں مہماناں لئی آں
جاؤ جلد حبیب میرے نوں دیو کھلا کھانا
اک فرزند تساں تھیں ہوسی سارہ خاتون تائیں
ستر ہزار پیغمبر ہوسن اس دی نسل تمامی
نوتے سال خلیل نبی دی عمر مبارک آہی
سبھناں جھول بھر کے دسن چمکن موتی والے

پاس نبی دے دبوں سبھناں بول سلام سنایا
ویکھ پیغمبر انہاں تائیں بہت کیتا دل راضی
نال محبت آکھن لگے سارہ خاتون تائیں
سارہ خاتون دے گھر نہ سی بیٹی بیٹا کوئی
ہک بچھڑا گل سونے کینٹھا کر فرزند پلیندی
جلدی پیش خلیل نبی دے بی بی عرض گذاری
دل چاہے اج راہ مولا دے ایہو ذبح کچیوے
اُس بچھڑے نوں نال محبت جلدی ذبح کیتو نے
بستر اوپر رل مل بیٹھے کھانا جدوں لیاندا
ابراہیم پیغمبر رب دا بیٹھا کھانا کھاوے
آکھن لگی حضرت تائیں یا محبوب ربانا
پچھیا حال خلیل خدا دے نال پیار تداہیں
حضرت آکھیا پڑھ بسم اللہ کھانا کھایو بھائی
تاں پھر جبرائیل فرشتے کیتا سخن حلیمی
ایہہ ہے میکائیل فرشتہ اسرافیل گرامی
پاس تیرے خوشخبر سناون بھیجیا رب اساں نوں
سارہ تھیں رب بیٹا دیسی اے محبوب سیانے
نام اس دا اسحاق پیغمبر جانے عالم سارا
سن کر ہستی سارہ خاتون ایہہ فرمان سناوے
گذر گیا ہن وقت اساڈا ہو گئی دور جوانی
قُمْ بِاِذْنِ اللّٰهِ اس ویلے جبرائیل سنایا
آکھیس حاضر ناظر دیکھو قدرت خالق باری
ایسے طور خداوند دیسی نیک مراد تساڈی

قَالُوْا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ جویں خدا فرمایا
برکت رحمت نازل ہوئی کرم کیتا رب قاضی
جو ستے بہت پیاری تینوں رب دے نام پکائیں
دل دُچہ عاجز بانجھ اولادوں صابر شاکر ہوئی
جویں محبت ماواں رکھن بہت پیار کریندی
اس بچھڑے بن گھر وچہ مینوں چیز نہیں کوئی پیاری
مہماناں دی خدمت کریئے مولا راضی تھیوے
گوشت کر مہماناں کارن اگے آدھر لوسے
دوروں بی بی سارہ خاتون ویکھے حال تنہاندا
کھانے ول مہماناں چوں کوئی نہ ہتھ لیاوے
پھر پچھیا مہمان اساڈے کیوں نہیں کھاندے کھانا
کہن لگے کچھ پاس اساڈے قیمت حاضر ناہیں
کھا کر بولو حمد خدا نوں قیمت ہور نہ کائی
ہیں ہاں جبرائیل فرشتہ خدمتگار قدیمی
جدا جدا سب نام تنہاں دے کیتا ذکر تمامی
یا نبی اللہ پاک خدا نے کہیا خلیل تساں نوں
اس دی نسلوں پیدا ہوسن اتنے نبی ربانے
اس تھیں بعد یعقوبؑ پیارا خاص حبیب سوہارا
ہو گئی عمر ضعیف وہاندی مشکل نظری آوے
کیونکر بیٹا پیدا ہوسی مینوں دیہو نشانی
گوشت وچوں ثابت کر کے بچھڑا رب بنایا
جیونکر گوشت نوں رب عالم بخشی جان پیاری
فضل ہمیشہ اس گھر پر رحمت نہیں دوراڈی

ایہہ گل کہہ کر لوط نبی ول ٹر گئے ملک ربانے
ہور بیان سخاوت والا سنتوں یار سیانے

ذکر دیگر سخاوت

سنی کوئی غنی تونگر بھارا وافر دولت آہی — سوہنا بیٹا بھی ہک اسنوں بخشیا پاک الٰہی

کول غریباں دا گھر آہا جو مسکین نمانے — تنگ حالت وچ شکر گذارن فاقے بہت رہانے

غنیاں تائیں دولت مالوں ہوندی مست خماری — مسکیناں نوں شکر گذاری فضل امید غفاری

ظاہر اندر وافر عزت جو غنیاں دی ہوئی — درجہ جو مسکیناں باطن پہنچ نہ سکے کوئی

بعضے جاہل کردے جاون کفر موکالا — دولتمند ملے تاں آکھن ملیا کرماں والا

شاہ ملیا اج سب کم پورے ہون خوشی ہمانوں — قسم خدا دی کافر ہوون خالی دین ایمانوں

غنیاں ملیاں جیکر ہوندی برکت مال اناجاں — سارے غنی برابر ہوندے بھردا کون بیاجاں

غنیاں دے متھے اٹھ لگدا ہر فجرے سبھ کوئی — بیدیناں نوں قہر الٰہوں شرکوں غم نہ ہوئی

سارا دن جس ترلے کیتے شاہ نہ دتے دانے — اوہ بھی شاہ دے متھے لگن ڈاڈھا نیک پچھانے

ہر ہر گھر وچہ منگن والے متھے اگ اگاون — غنیاں دے گھر دولت رہندی اوہ رلدے ہر جاون

فجرے شاہ دے متھے لگن رب کوئی بہتر جانے — گردی ورثہ کل زیناں نال مکان دکانے

عبداﷲ ستار امنگ دعائیں اپنا کرم کمائے — شاہاں دے رب متھے تینوں ساری عمر لگاوے

ہک دن اوس غنی دی عورت بیٹھی کھاوے کھانا — اس مسکین عورت دا روے گودی بال نمانا

فاقے بارے طاقت کیتی دودھ نہ آوے اوہنی — بھوکھا بال ستاوے اسنوں ڈاڈھی عاجز ہوئی

اوہ کھاندی اوہ دیکھے بیٹھی پیش نہ جاوے کائی — وڈھ وڈھ لڑکا کھاوے اسنوں سختی دے منہ آئی

کرے دلیلاں منگن کارن لڑکے جوگا کھانا — بول سوال نہ کردی اسنوں کتنا وقت وہانا

آخر جد اس جھکڑ داری منہ دچہ لقمہ پایا — تاں اس عورت عاجز ہو کر بول سوال سنایا

جے کجھ ٹکرا اوہ ہیں مینڈے لڑکے دے منہ پاواں — ترلے لیندا صبر نہ کردا بکھے نوں پرچاواں

تاں اس عورت منہ چوں لقمہ کڈھ جلدی پکڑایا — راضی ہو کر لیا نمانی لڑکے دے منہ پایا

اوسے رات عجب تماشہ ظاہر کیتا سائیں — شان سخاوت ظاہر ہوسی کل جہاں تائیں

ستیاں اوہ غنیاں دے لڑکا لے بگھیاڑ اٹھایا — جنگل دے دل دوڑیا راتیں جاندا نظر آیا

لڑکے والی عورت روندی سخن بے ادب کریندی — خبر ہوندی تائیں اج اسنوں ٹکڑا مول نہ دیندی

بُرے نصیباں والیاں تائیں ٹکڑا اج کھوایا — بیٹا پھڑ کھڑیا بگھیاڑاں کیتا اگے آیا

دولتمند غریباں تائیں بُرے ذلیل بناون — دوروں ویکھن دشمن واگوں نظر پسند نہ لیاون
دشمن تکھیون نظر غروروں لائق دوزخ ناراں — خوش منظور کیتی مسکینی کل نبیاں سرداراں
جس عورت دا لڑکا کھڑیا جھڑکاں سخت مریندی — ٹکڑا ایوں والی عاجز کوئی جواب نہ دیندی
سنو حقیقت اوہ جد لڑکا لے بگھیاڑ اٹھایا — کھاون کارن جنگل اندر جا کر دُور ٹکایا
قدرت وا کڑیا لاچڑ ہیا سارا زور لگاوے — بند ہویا منہ امر الٰہی کیونکر اسنوں کھاوے
آخر چھوڑ گیا وچہ جنگل رُوندے لڑکے تائیں — کون دیوے تکلیف تنہاں نوں جس حافظ رب سائیں
ایدھر اودھر خلقت دوڑی اوتوں بھی کوئی آیا — بدن سلامت زندہ لڑکا اس نے گود اٹھایا
نال شتابی روندا روندا مائی کول لیاندا — شان فضیلت اس لڑکے دا ویکھو رب جتاندا
لے فرزند پیارا اسنوں راضی ہو کر مائی — اوسے ساعت خوابے اندر ہاتف خبر سنائی
تساں غریباں نوں ہک لقمہ جیونکر کڈھ پکڑایا — منہ بگھیاڑاں ساں تساں نوں بیٹا موڑ دلایا
جے اوہ لقمہ اج تساں ڈاللہ خرچ نہ کھیندا — ایہ فرزند پیارا تیرا مار حلال کریندا
کٹ کٹ گوشت پوست باہر کھاندے اس دیاں تائیں — ہمدراں ایس سخاوت بدلہ رحم کیتا رب سائیں
سنکر عورت خواب تماشا صاف یقین لیاندا — جو مسکین آوازہ کردا خالی کوئی نہ جاندا
ولی تمامی دوست ربے شک نہ کردا ہیں — عاجز دل مسکیناں نیکاں گھٹ انہاں تھیں ناہیں
جے سو تنگی سنے مسکینی رب انہاں نوں دیندا — درواللہ جدوں نکالن رب قبول کریندا
کہن مفسر جدوں سوالی خالی گیا نمانا — غیرت ہوئی پیغمبر اُپر رد سوال نہ بھانا

خود ذات مسکیناں دی ذاتاں نال غضب کراوے دل مسکیناں دا جے کر راضی ہووے رب اس تے راضی ہووے

ذکر ہفتم سبب جدائی

ستواں ہور سبب جدائی حال سناواں تینوں — جیونکر وچہ تفسیر یوسف دے ظاہر ہویا مینوں
انتا عشق محبت بدی سی یعقوب نبی نوں — ذکروں کدے نہ غفلت ربے خاص ولی نوں
بھی یوسف دل حضرت دا کیتا پیار دیوانہ — جس دم نیت نماز کھلوے اوہ مقبول یگانہ
بعد سلام دوگانہ پڑھ کر گل یوسف نوں لاوے — اتنا قدر جدائی اندر دل نوں صبر نہ آوے
جد اس قدر محبت اس نوں دل وچ آن سمائی — غیر محبت مولیٰ تائیں وچہ توحید نہ بھائی
دوہاں باراں انساناں تائیں تیجا کون بھاوے — خاص محبت وحدت اندر تیجا کون سماوے
جس دم اسمٰعیل پیارا ہون لگا قربانی — باپ نوں جد اکھیں بدھیاں ملیا پیار اجانی

جے بابل نوں مائل رہندا اوہ محبوب حقانی
قرب حضور معراج نہ پاندا جلوہ گھنڈ نورانی

یار پیارے غیرت کر کے یوسف جدا کرایا
کیوں اس عشق اساڈے اندر ہور شریک بنایا

خاص محبت ربدی اندر دوجا نہیں سماندا
خاص عبادت ربدی اندر غیر نہ پوجیا جاندا

ایہو وجہ تقدیر مقدر غیر شریک کوئی
قلم ربانی موڑ وکھاوے کسے نہ طاقت ہوئی

اس کارن یعقوب نبی پر غیرت ہوئی ربے دی
ہو کر طالب غیراں ویکھے نہیں مجال کسے دی

مذہب اہل محبان والا عارف خبر سناون
ہور کسے دروازے اُوپر عاشق جھات نہ پاون

جیکر دوست کلے نہاں نوں منگ حاجت تینوں
رو کر وانگ بلال سناون ہیں ہن لوڑ نہ مینوں

سب لذتاں قربانی کردے وحدت لذت پاون
ہور کسے نوں دوست باہجوں نظر پسند نہ لیاون

حکایت مرد ولی اللہ

کسے ولی نوں سیباں ول وہم دلے وچ آیا
بھری چنگیر بہشتی سیباں جاں موکل لیایا

ویکھ بہشتی سیب عاشق نوں بات پسند نہ آئی
نظر ولا کر سیباں ولوں اُنہی بات سنائی

کس لئے سیب اساں نہیں منگے ایڈ ضرورت ہوئی
تسیں کہندے جو اپنے گھر وچ کل بھی کرنے کوئی

سیباں حوراں کارن عاشق نہیں عبادت کردے
دوست نہیں قربانی ہوون ہوت حرام نہ مردے

نعمت مال آرام زیادہ دیکھ رب آزمائے
جے دنیا پر مائل ہوئے نامنظوری پائے

ایسے کارن یعقوبے نوں وقت جدائی آیا
عشق یوسف دے کارن تینوں نہیں حبیب بنایا

رب فرماوے غیراں کارن نہیں بنایا تینوں
عاشق ہو گیا دنیا اوہدے دلوں بھلا کر مینوں

نہ اساں ترک محبت کارن پیاری جنس نایوں
تیرا بدلہ لبھسی تینوں جیکر شامت پائیوں

کوئی محبت رہی نہ تینوں ساتھیں دور رسدا یوں
جیکر اسیں پیار کریساں جیون ان کڑیا پایوں

موڑھیاں اتوں ٹھکاں سٹیں جے پسند نہ پایوں
سرخ سلالہ موج پیاری کس نوں [illegible]

ویکھاں درد پیدا عشق [illegible]
آدی کھیر جو گیا [illegible]

نازجہانی موج جوانی رہنا نہیں نشانی
آخر [illegible] وقت وداع جاندا [illegible]

کیا گلزار پیاری [illegible] یاروں
[illegible] دروازے اُتے خبر [illegible]

توں محبت تینوں اساڈی دنیا وچہ کرنی سے
تو محبت اسیں تساں نوں [illegible]

عبدالستارا ذکر سنائیں [illegible]
جیویں محبان سودا کیتا [illegible] عشق بازار [illegible]

حکائت مرد عاشق

سنیاں ہیں کسے حاکم تائیں فکر دلے وچ آیا
اس دولت اس ملک حکومت ساتھی نال نہ جانا
اج سر کالے میرے کارن ہونا اساں سوالی
وقت حضور ہویا جس ویلے نبی اللہ دے تائیں
شاہی شان حکومت اسنوں دولت موج جوانی
خاص محبت عشق نوالہ اسیں جہنانوں دیندے
ایہ فرمان حضوروں ملیا آن رسول سنایا
تیجی وار خدا فرمایا جا کر اس نوں کہنا
حکمت ربدی اجہی جیہی کیا اسباب بنایا
بندوبست رعیت فوجاں سانوں کار تمامی
پاس وزیر دو جیہڑے جا کر اس نے بات سنائی
ہر طرفوں نگہبانی کارن سانوں کار گذاری
ایہو عداوت ظاہر ہوئی ہر سردار امیروں
فجرے اٹھ وزیر وڈیرے نوں شاہی حکم دلوانے
وقت فجر دے جد شاہزادہ طرف عدالت آیا
اوہو وزیر جو کرے سلاماں دولت عزت پاوے
ہر دروازے کھلے سپاہی سترین ملے نہ جانا
دو گھڑیاں وچ قدرت کاملالہی ظاہر ہوئی
کتنے روز گئے وچ فاقے تنگی وقت وکھایا
بعضے لوگ ضیافت اس دی ربدے نام پکاون
سن کر رحم وزیر نہ کیتا جلدی حکم سناوے
واہ سبحان اللہ جس ویلے شہر منادی ہوئی
صبر شکروں ذکر الٰہی فاقے نال وہاوے

ربدی طرف محبت کریئے جس نے شاہ بنایا
حضرت موسے آملیا طالب مرد ربانا
اپنا عشق وکھاوے مینوں پاک خداوند عالی
عرض کیتا اس کارن حضرت ایہ فرمایا سائیں
پھیر آرام نصیب نہ ہوسی جد تک ہو زندگانی
فخر تکبر ناز ادائیں شوخی دور کریندے
ایہ سوال کرے وہ طالب ہر طرفوں دل چایا
عشق اساڈا آون لگا قائم دائم رہنا
راتیں خاص وزیر وڈے نوں فکر دلے وچ آیا
کیا موجب جس باروں شاہ نوں سر پر تاج گرامی
اس نے آکھیا ایسے فکروں مینوں نیند نہ آئی
کس خوبی پر اوہ شاہ بن کر کرے حکومت جاری
الٹ گئی شطرنج تمامی امر رہیا تقدیروں
فوجاں تابعداری چھوڑی دور آداب کیتو نے
سخت بے ادبی نال سپاہیاں دھکے مار رہایا
کرے کلاماں دشمن ہو کر حکم سزا فرمائے
ہو گئے ضبط خزانے سارے ہتھ نہ آیا کھانا
ذات الٰہی باجھوں اس دا دوست رہیا نہ کوئی
جا لتھی عشق پیارے والے قدم مبارک پایا
بعضے لوگ حوالہ اس دا پاس وزیر سناون
جو کوئی اس نوں کھانا دیسی قتل کرایا جائے
دولتمند غریب تو انگر وات نہ پچھے کوئی
جس دن فاقہ غالب ہووے ٹکڑا منگ لیاوے

ہر مسکین کمینے کولوں عاجز درجہ پایا
جس دروازیوں فیل عماری لنگھدا کر اسواری
ذات صفات وکھاون کارن بنیا سانگ فقیری
تھوڑا ابھناں سکا ٹکڑا اگے جدوں ٹکاوے
جیتوں چاہیں گوشت چاول اوہ میوے مٹھیایاں
اگلیاں لوکاں ہن اندر پایا شان صفائی
فنے فاقے تے تاف قناعت پوری کرن نمانے
فاقہ معنے بھناں روزہ بھکھ وچہ صابر رہنا
کرے ریاضت وچہ ذکر دے کرنی طلب جلالوں
ایہہ سب منزل جس دے اندر عمل برابر آوے
چونہہ کتراندی ٹوپی پہنن چونہہ طرفیں فرماون
پہلی ترک جو ہر بدنظروں خوف کمال تنہاں نوں
دوجی ترک کناندی بکراں برانہ سنن کداہیں
تیجی ترک ہاں نہ باتوں لذت طلب نہ کوئی
چوتھی ترک دلے وچ رکھن تارک حرص وبالوں
ہن کجھ فقراں مگر انہاں دے ہن کسب بنایا
گل وچہ الفی پا کر نکلن مرویاں سانگ بناون
جے کوئی پچھے الفی پائی بولن سخن نمانا
گھر گھر کرن سینگ جاون بانگ وکھاون لیاں
حکم شریعت کولوں تارک کفر کلاماں کردے
پہلی ترک جو ہر بدنظروں خوف کمال تنہانوں
منگل پناہ ربدی اس فقروں جس بن ہور نہ کوئی
کتنی مدت جدا اس عاشق ایسے حال گذاری
وہ ویل ہتھ کھیں اسدے خبر جو اسنوں پادے
جا دروازے پوچھے اپنے کرے سوال نمانا

اٹھ گئی شوخی شان امیری گھروالا گھر آیا
اوسے گلی آوازہ کردا ٹکرا نام غفاری
صدقے اوس فقیری کولوں شاہی شان امیری
کھائے نہ کھائے مرضی تیری آپے آکھ سناوے
اس نے ساریاں گھول گھمایاں جس نے کھیاں لایاں
ہر عاجز تھیں بن کمینے چھوڑ گئے اچپائی
تے دے معنے یاد خدا نوں ودھ دم حاضر جانے
نام قناعت ملے جے تھوڑا کھا کر خوش ہو بہنا
اوہ کی عشق الٰہی والے پاون مزہ وصالوں
جاٹھ دے اس تائیں جیکر نام فقیر سداوے
ترکاں چار برابر پکڑن قرب حضوری پاون
نظر حقارت نظر غصے دی خاص حرام انہاں نوں
گلہ سرزد حرام پچھان واصل ہوون تائیں
سخت نہ باتوں سخن نہ بولن پاون فقر صفائی
مرن کنوں مرجاون اول لذت لین وصالوں
فکر نہ رہ گیا کال سکالوں مزہ فقیری پایا
جیوندیاں ناؤں بھناں ورڑن تھکل وچہ نہ آون
ایہو بھرواسہنوں بابو جو جیہا مر جانا
دنیا تارک صابر مردے لین "نلاشی" گالیاں
ڈرو تنہاں دی مجلس کولوں جو رب [illegible]
نظر حقارت نظر غصے دی خاص حرام انہانوں
آکھ حقیقت عاشق اپنے جو ہیں کہانی ہوئی
پھر اس عالم حکم سنایا غضب کنوں یکباری
باہوں پکڑاں اگاں چلاون جس دروازے جاوو
راضی کر لیہ مولا تائیں جس مولا ول جانا

جس دروازے اُتے عاجز بول سوال سناوے
کوئی سوال قبول نہ پاوے بول سناوے ہوکا
دل مسکیناں کرے جو راضی بنوں راضی کردا
رنج کرے جو دل مسکیناں بنوں رنج کریندا
کیسے سوال قبول نہ کیتا جت ول گیا سوالی
کوئی نہ کول کھلوون دیوے خلق بیگانی ہوئی
بے عزتی تے وحدت منزل ایسا مزہ وکھایا
طاقت رہی نہ فاقے یاروں وچ عشق جھلارے
حاضر ذکر محبت شوقوں قدم نہ پچھاں ہٹایا
عشق حقیقی سبق سکھایا وحدت حق آوازہ
چھری کٹاری عشق قصائی لیکر پھیرا پایا
تاں اُس ظالم پیش عدالت جلدی پکڑ منگایا
ظلم تماشہ ویکھن کارن خلق اکٹھی ہوئی
پیش عدالت عاشق تائیں قتل کراون لگے
نرم ملائم نوں ہتھوں برسن نیناں چھڑیاں لائیاں
لتاں باہاں توڑن کارن پکڑ لوہار منگایا
واہ واہ عشق حقیقی والی شروع عدالت ہوئی
وچ محبت حاضر عاشق ہوون لگا قربانی
پھاڑ لواراں اتھاں باہیں رتھوں ٹٹے دلیاں
مست شرابوں خوشی اکٹھی چیرن کارن پہلے
حکم ہویا جد چیرن کارن فیل مہاوت ہویا
ڈاہڈی عشق پیارے والا جت ول نظر نہ کاوے
اوہ بیپرواہی اللہ دی نامنظور جنہاں نوں
ویری دا انگ سہارن دا جامہ اکٹھی پیراں کیتا
سکے بند بدن پل ٹلے جلوہ پیا نورانی

سب کوئی پکڑ شتابی سنوں اگلی گلی وکھاوے
سودا کرلو مولا والا ایسے مولا دیا لوکا
مولا اس نوں راضی کرسی روز قیامت فردا
گویا سارا عالم ظلموں کرکے قتل مریندا
جویں سوالی قہراں وچوں باہر آوے خالی
کہن لگا معلوم ہویا ایں میں کٹھیں مرانہ کوئی
ایسا مزہ حکومت اندر اگے کدے نہ پایا
پیا دراز گلی دے اندر دوویں پیر پسارے
جویں شمع پروانے ویکھے گھر دل پھیر نہ آیا
کھلن لگا طاقت کارن رحمت دا دروازہ
زوروں ذبح مویاں نوں کرکے مسل کراون آیا
توڑ وا اس دیاں لتاں باہیں ایہہ فرمان سنایا
ہوگیا عاشق چپ چپاتا نوں سخن کلام نہ کوئی
رحم نہ آوے جس دم ظالم ظلم کماون لگے
عبدالستار اکیکر اس دن جھوکاں یار وسایاں
بند بدن دے توڑن کارن فیل تیار کرایا
چھم چھم رووَن درداں والے کرے کلام نہ کوئی
دلبر یار وکھالن لگا جلوہ گھنڈ نورانی
ویکھن والے ویکھ نہ سکن ہتھوں ہن دلیاں
دردمنداں نوں ویکھ تماشہ رد ہویا اس ویلے
طاقت رہی نہ ویکھن دی جویں نظارہ ڈٹھا
تاں لگ پایا کہ پوشاک نہ بھجوے جے ہتکار نہ کھاوے
عشق کتابوں ثابت مسئلہ موتا حرام جنہاں نوں
تن من کر قربانی عاشق وصل پیالہ پینا
درد سمانی سر حقانی پیا یاد دلبر جانی

جُدا جُدا ہر بند بدن دے خوبی نیں مروڑے
ایسے اہوں شوق نظارہ جو کوئی لنشا لوڑے

پریم نگر وچہ اُلٹا چالا جس نے پائی جھاتی
جس نے پیتا زہر پیالہ اسنوں ملی حیاتی

سرپھُٹ کہ ہندی پھکر مہندی لیاں نے چڑہ ہندی
تن من چیر چراوے کنگھی تاز لفاں چھوہندی

ٹوٹی عاجز سیوں ٹیلے ہووے لیراں لیراں
سر پر عین مکان بنا دے پیر فقیر امیراں

مرکے صاف طبیعت ہووے سُرمہ درد ربنجانا
جس گھر کسے نہ جھاتی پائی اُس گھر کیتے ٹکانہ

سو حقیقت جداس عاشق جان کیتی قربانی
جو دل حاجت منگ اسانتھیں مرہو یا سُبحانی

کیا نعمت کیا جنت حوراں حاجت مول نہ کائی
جیکر کرے عنایت پیارا عاشق عرض سنائی

ہردن ملے حیاتی دنیا جے بخشے رب سائیں
در پر نت ہوواں قربانی روز قیامت تائیں

ہووں ہاتھی چہرے ہنوں نت ہوواں قربانی
ایہو نظارہ جلوہ ہووے چمکے گھنڈ نورانی

غزل

اپنے دوست کو شمع خوش ناز سے جو کیا قتل
ہر وقت قربان ہو کر جلوہ دیکھوں یار کا
لاش کہتی ہے کہ یہ در چھوڑ کر جاؤں کدھر
تم یاد نہ کبھی جب کہیگا اور بلا دیگا سجن
دکھا ہے ہمنے تماشہ عشق بازی یار کی
مشکل چھپانا ہو گیا مشکل بتانا ہو گیا
ہر وقت چاہتا ہے دل دُرِ معانی پر نظر
کچھ نہیں طالب کو سختی جان کندن کی خبر
عرض کر منظور پیا آ جسے دوری دور ہو

پھر بھی کہتا ہے کہ مجھ کو پھر وہ زندگانی ملے
سب سے اول جل مروں جب وقت قربانی ملے
ہاں مجھے یہ طلب ہے پھر بار دلجانی ملے
اور کچھ حاجت نہیں وہ جلوہ نورانی ملے
دم بدم درد الم اور غم پریشانی سے ملے
حال دوست کو کہوں جب کہ مہربانی ملے
ہر وقت قربانی میں دعوے جبانی سے ملے
جبکہ اس تکبیر میں انوار سبحانی ملے
قرب اس دربار کا مجھ کو باسانی ملے

غرض کہیندا جس ویلے عاشق نت ہوواں قربانی
ہووں جلوہ نال ہمیشہ ہووے خوش اسرار نورانی

حکم ہویا جو طالب ساڈے پاون قرب حضوری
مر تاہر درد عذاب تنہاں نوں ہون نا منظوری

ایسے عشق یعقوب نبی نوں اگلی حد دکھالی
جداس یوسف اوپر ڈالی نظر محبت والی

کرو خیال جے غیراں اوجے ربدی نعمت کھاوے
ایسی ترک حرامی کر کے کویں سلامت جاوے

بیان ہشتم سبب جدائی

ہور بیان سناواں تینوں جویں سبب جدائی
بحر العشقوں فقرہ کاروں صاف روائیت آئی

خود مختار مقدر جیوں تکڑا آپ خداوند والی
کل نبیاں نوں خود مختاری اپنی رب وکھالی

ہر کم اندر جویں خدا دی مرضی غالب ہوئی
اس وچ مرضی ہور کسی دی دخل نہ پہنچیا کوئی

اپنے دلوں قابیل پترنوں آدمؑ نبی بنایا
اس نے نافرمانی کر کے کفر جہنم چھایا

ہابیلے نوں چاہیا آدم عمر جوانی مانے
جلد شہید کرایا اس نوں غالب حکم ربانے

غرق کیتا کنعان خدا نے جیندا باپ مہانا
چارہ کر کے نوحؑ پیغمبر پایا خوف ربانا

آپ سکندر حیلہ کیتا آب حیاتی والا
عالی امر مقدر اسنوں بھیجیا اجل پیالہ

اسمٰعیل نبی نوں سب تھیں پیارا باپ بنایا
ذبح کرو فرزند شتابی حکم جنابوں آیا

جدوں خلیل نبی دی مرضی ذبح کرن پر ہوئی
اس وچ رب دی مرضی نہیں سی اثر نہ پہنچیا کوئی

دھر کر چھری خلیل نبی نے قوت کیتی ساری
اد بول امروں وسّے مدد ور ڈگئی چھری بچاری

یعقوب دی مرضی یوسفؑ تائیں کول جان نہ دیساں
رب دی مرضی وطن یوسف دا وچ پردیس کریساں

یوسفؑ یاں بھایاں یوسفنوں بیچ غلام بنایا
رب نے ملک غلام بنا کر پیش سلام کرایا

یوسف دیاں بھایاں نے چاہیا یوسف جدا کچھووے
نظر عنایت بابل طرفوں تاں ساتھی ول ہووے

اوہ بھی بات نہ حاصل ہوئی امر سوا رب سائیں
کیتا رب نا بینا اس نوں یوسف دے وں تائیں

قید خلاصی کارن یوسف حیلہ دلوں بنایا
الٹی قید زیادہ ہوئی یاد وزیر نہ آیا

ابوجہل کویں جنت جاوے چارہ نبیؐ لگاوے
رب دی مرضی دوزخ اسنوں کویں اٹت پاوے

نبیؐ کیے کویں ابوجہل نوں شان صحابہ تھیوے
ابوجہل دا دل ارادہ حضرت قتل کچھیوے

حال ابوجہل

ابوجہل نت یاراں تائیں کہے نبی نوں مارو
شتو اُٹھ جزیرہ میں بھر دیساں جے ایہ کم سوارو

آخر اس مردود کمینے ایہ تجویز نکالی
گوشے بیٹھ کمیٹی لائی دوزخ جاون والی

جس گلیوں لنگھدے سن راتیں نبی رسول پیارے
کھوہ کڈھیا اس رستے اندر جس کافر ناکارے

اوپر اس دے چادر تانی گھاہ دھوڑ چھپائی
راتوں راتیں ایہ کم کیتا حضرت خبر نہ کائی

نیڑے کھوہ دے کوٹھیاں اُتے چار شریر بہالے
ایہ کہیا چار راتیں کھوہ وچہ جھڑے رسول رباّنا
حال بیمار کلام نہ سُنسی جد تک نہ مر جاوے
پچھلی راتیں نکلے حضرت جیونکر عادت آہی
نال تاتل ٹر دے آون سوہنی چال پیاری
کیا اس ویلے بدی طرفوں قدرت کامل ہوئی
چلدے چلدے جد کھوہ نیڑے آگئے نبی ربانے
چوتھے امبر تھیں اس ویلے حکم ہویا سرکاروں
اوہ اک قدم نہ چاون دتا اتنی جلدی آیا
قدم نہ پاؤ کھوہ وچہ جھڑسو بولیا ملک نورانی
سچ آکھن جو نال کسے دے ظلم فریب کماوے
غیرت ربدی ابوجہل نوں پچھلی رات جگایا
اوسے گلیوں ٹر یا آیا عقل آوارہ ہوئی
سچ کہیا اک کہنے والے خالی سچ نہ جاوے
وچہ قرآن خدا فرمایا جو کوئی عمل کماوے
سچ فرمایا کافر مشرک عمل نصیب نہ پاون
ابوجہل مردود دیوانے فکر قیاس نہ کیا ندا
ہولے نوں جب ہول ربّ نے خیر نال لنگھایا
موج خوشی وچہ چلدا آیا خبر خیال نہ کوئی
اچن چیت ہویا کھڑکا راجس دم کھوہ وچہ جھڑیا
غیرت غضب الٰہی اس پر ایسا وقت بنایا
رو رو کر دے پکاراں ظالم کردے قبول نہ کوئی
رو رو کر دے پکار دوہایاں میں سردار انہاں ڈا
جتنے پتھر حضرت کارن ظالم جمع کرائے
حضرت بارون مارن رونداکسے نہ مول اٹھایا

قائم کیتے حضرت کارن پتھر مارن والے
اُپروں جلدی لتاں چو فیر یوں پتھراں نال اڑانا
مارن اندر دیر نہ کرنی ابوجہل بتلادے
چلے مسجد اوں اوسے راہوں خاص حبیب الٰہی
نہیں سی خبر جو ہو گیا راتیں ظلم فریب کفاری
بیٹھے سوں گئے پتھراں والے خبر نہ رہ گئی کوئی
فرق نہ رہیا اک قدم اُٹھاون پہنچن اوس ٹکانے
جبرائیل شتابی حاضر ہویا ادب پیار دل
ثُمَّ فَانْظُرْ تَبْلُکَ بِئْرًا جلدی عرض سُنایا
اودوں چاکر وچی لنگھایا خاص حبیب حقانی
بُرا نتیجہ اُس دے اگے ربّ جبار لیاوے
عملوں بدلہ دیون کارن پھر اللہ قدیر اٹھایا
جو منصوبہ راتیں کیتا یاد نہ رہیا کوئی
کھوہ کدھے نوں اگے کھوہ تا رب سبب بناو
اجر برابر اسنوں ملسی پا سوہل نہ جاوے
غیر نکارن قہر خریدن تنہیں ہلاں کھاون
اپنی پھاہی پھاسن کارن آپے ٹریا جاندا
اوسے راہ دل فرعونے نوں رب جبار لیایا
دگا بیتہ تداہیں جیوں دم وہارن ہو دھی ہوئی
سُن کر جاگے پتھراں والے کافر شادت پھڑیا
ابلیسے نوں مارو جیونکر ملکاں لوں فرمایا
جویں صدیّت کردا ابلیسی پاسے سارا ہارا اوہی
جیوں جیوں چیکاں مارے اُپر پتھراں مارن بادہ
پورا مال امانت دا گول اوہ سے ظالم آئے
کتنے واانگوں ہو کمن لگا جان ہویا سنبھایا

ہے ہے اے سردار اساڈا آن ڈٹھا سبھ یاراں
کرن افسوس جو چھپا نہ ہیرے کر بیٹھے اوہ کارا

رو رو آکھے میں سوواری حال پکار سُنائی
آکھن اساں خیال نہ کیتا سُن کر شور دہائی

اساں محمد پاروں کیتی ظلموں سخت دلیری
لگا کہن نکالو مینوں ویکھو حالت میری

ہتھ نہ پہنچے کڈھن کارن رسا تلے لگایا
ابوجہل مردود ہٹھیرے رب نے پکڑ پچھلایا

کتنی لمبی لج بنائی حیلہ راس نہ آوے
حکم رب دا کھوہ ول آیا ہیٹھاں ہیٹھاں جاوے

ویکھ تماشا ابوجہل نوں موت ملاقی ہوئی
یا ہجے محمد کڈھن والا مینوں ہور نہ کوئی

کر سوال نبیؐ نوں میرا رووے درد رنجانا
سُن کر غصہ کوئی نہ کیتا آ گیا نبیؐ رہانا

اُپر کھوہ کھلو کر اس نوں نال پیار بولایا
ابوجہل نے حضرت اگے رو کر عرض سُنایا

یا نبی اللہ توبہ کفروں برحق منیاں تینوں
ایس عذابوں شفقت کر کے جلد نکالو مینوں

سب کوئی نرمی اندر آوے سختی ویکھ تمانا
غفلت خوشی آرام بھلاوے حق احسان رہانا

حضرت کہیا خلاصی تیری جے ایمان لیاویں
نہیں تاں کفروں ڈوہنگے لا ہو کدنے باہر آویں

کہن لگا ہیں سچ کر منیاں جو حضرت فرماوے
اُٹھ پکڑ جھب ہتھ اساڈا حکم رسول سناوے

باہوں پکڑ نبی سرور نے باہر چھک لیا ندا
ایسے طور عذابوں چھٹسن ملسی پھیر چھٹکارا

یارب عبدستار کمینہ کرے سوال دعائیں
باجھ میری سن خویشاں یاراں حضرتینوں پکڑائیں

صرف زباں نوں کافر جس نوں کوڑا ایمان سُنایا
غرق ہوون بھیں قہر کھوہ غمیں باہر کڈھ لیایا

دلوں بھجا نوں سچ نبی پر جو ایمان لیاوے
کیویں پیارا چھوڑے باہوں کوئیں جہنم جاوے

حضرت آکھیا جو کوئی میری پکڑن تابعداری
اپنے ماپیو نالوں مینوں ساری امت پیاری

انھا کانا کوہجا لنگڑا جو میرے ول آیا
اوہ میرا سینہ میرا سینہ تیرے وارے فرمایا

جو ساڈی تابعداری پکڑن کرن قبول ندائیں
دوزخ اندر چھوڑ نہ جاساں وگنہاراں تائیں

جو امروں باہر گل کماون شرکوں باز نہ آون
جس نوں اسیں ساتھ ملاواں کیونکر جنت جاون

کرن ہدایت جنت اندر جس دم حضرت جاسن
ہے اک عاصی دوزخ اندر آ کر ملک سناسن

سنکر حضرت ہنجو آون اس عاجز دا حالا
ایسا کرے سوال خداوں سوہنے ٹمبلے والا

صدقے طفیل میرے اس تائیں یا معبود سچاواں
یا فرما جنت وچوں میں وی دوزخ جاواں

جھب غفران کرے رب اس پر رحمت دیر نہ لاوے
راضی کرے پیارے تائیں سارے لٹے ڈکھاوے

ابوجہل مردود برابر کافر پاک کریندے
جو دربار محمدی آون رحمت کھٹ مریندے

سنو حقیقت ابوجہل نوں باہر جدوں لیاندا — پاک ہویا تاں حضرت تائیں بول کلام سناندا
وس محمدؐ میں کس منہ تھیں کہاں پیغمبر تینوں — اکھیں اگے ایسا جادو جس وکھلایا مینوں
رستا لماں جس کھوہ وچہ پورا کوئی نہ آیا — ہتھ ڈگا کر توں اس چوں مینوں باہر لیایا
میں نہیں احمق جادو اُپر بھل ایمان لیاواں — ہک پیا انجاناں تائیں بن بن نبی سچاواں
بہت خلائق اوس ہٹے ویکھ ایمان لیاندا — ابوجہل انکار سنایا میں نہیں جنت جاندا
ساکھ رلاون کارن حضرت فرق نہ چھڈیا کوئی — آخر جیویں خدا دی مرضی اس دے کارن ہوئی
بھیجیا رب سلام علیکم بہت کمال پیاروں — اس دے سینے پر ہتھ ماریا امر ہویا سرکاروں
ابوجہل دے سینے اُپر ہتھ رسول ٹکایا — کفر دل سینے جندرے چھنکے پاک خدا فرمایا
حکم سناون فرض تساں نوں یا محبوب سیانا — اس پر امر اساڈا ناہیں جنت اندر جانا
امر قبول حضور رسول کیتا سن کر حکم الٰہی — حق قبول ابوجہل دے حرص دلے تھیں لاہی
کرن روایت شیر علی نوں کسے سوال سنایا — کوں خدا تساں احد جاتا شاہ قرآن فرمایا
میں اس گلوں جاتا واحد لاشریک ہے اوں — جو کجھ اس دی مرضی ہووے سچ دا نہیں کسے نوں
نبی ولی سب امروں باہر قدم نہ ہرگز دھردے — ویکھ جلالت مالک ربانی تھر تھر کنبن ڈردے
آپ رسول پہلے تائیں وچہ قرآن فرمایا — دکھ سکھ جو کجھ پہنچے تینوں تیرا دخل نہ آیا
کوئی نہ جیہا موڑن والا حق تقدیر ربانی — باپ یوسف دا کیں ہٹائے مصر ٹپا بانی
جاہل جانن ویکھاں اندر میخ فقیر ہر بندے — مطلب دی کجھ سمجھ نہ رکھن سجدے کفر کریندے
معنی میخ جو روز ازل دے لکھ چکا رب سائیں — اس وچہ عرض سوالاں لیاں گل قبول دعائیں
کتنے کم لکھے رب عالم نال دعا دلیاں دی — ایسے طور شریر نوں ظاہر عزت ہوگ تہاں دی
تابعدار جو ولیاں ہوسن نالے جنت جاسن — ولیے متھے ٹیکن والے شرک دوزخ پاسن
قبریں ولیے بالن والیاں حضرت لعنت پائی — منکر ہوگ رسول نبی دا جیہیں سن خفگی آئی
زندہ ولیاں پاروں بہتر عرض دعا منگوانا — شرک حرام خدا فرمایا قبریں سنگن جانا
نذر نیاز ان جو تقدیروں دے چکا رب سائیں — بھاویں راہ جس طرفوں جانن دیندا ہر کسے تائیں
سبے اُس کفر دن غیرت کرکے رب تقدیر ہٹاندا — غالب امر مقدر وعدہ سچا کہیا نہ جاندا

غصہ کر کے وعدہ توڑن عادت ہے انسانی
شرک صفائی روا نہ رکھے پاک خدا سبحانی

بیان نہم سبب جدائی

ہور سبب بیان جدائی ابن عباسؓ لیایا
اُس تھیں چہ ہوئی یوسف کولوں رب دی نافرمانی
دُوجا اوہ اسرار پوشیدہ اس نوں رب وکھایا
مذہب ایہو محبتاں والا صحبت نہ کر کھنیندے
تھوڑا سخن سنایا طوطے عقل نہ دتی یاری
دو لغزشاں مومن خاصاں نوں پاک نبی فرماوے
دوجا مولوں پچھے راحت بہتر جنت جائیں
نبیؐ کہیا ہر خواب جو آوے لائق چپ کر رہنا
جھوٹا خواب جو دلوں بنا کر لوکاں دسے کوئی
ایسا حکم جو ٹوکر خدا دا کروں شور مچاون
جھوٹا قائم ہوش تے کھاون پیون فال کفر سناندے
انگلیاں اجتہاں دا انگ اوہ دسن دو مجتوں خالی
ہر جاہل نوں مسئلہ دسن کیتی نبی تسلی
جاہل سن سن مائل ہوون شرک دین ونجاون
آدللہ من تے من فقیراں مسئلہ کہن زبانوں
جو میرے حکموں باہر جاسی کہے رسول یگانہ
جو پڑھے قرآن قرأت سوہنی اوکاں کرے کھالا
عشق ربانا جس دل اندر دنیا غرض نہ کائی
جس ہانڈی دے ہیٹھ ہمیشہ آتش بھڑکے تازہ
ٹکروں درد کھا کر بیٹھے ہاتھ اُپر رووَن
عاشق درد محبت والے دم دم حاضر تھیندے
خوف عذابوں کرن عبادت جنت حرص لانوں
صرف محبت رب دی ہووے غیر خیال اٹھاوے

منع جو کیتا باپ یوسفنوں جداس خواب سنایا
گھروں نکالیا غیرت رب دی یوسف ماہ کنعانی
ایہی رب تھیں غیرت ہوئی جداس حال سنایا
جے کجھ حرف زباں نوں بولن چوراں وانگ مریندے
اوسے بولن قید کرایا قیدوں عمر گذاری
پہلا ایہ جو خواباں اندر خوش اسرار دکھاوے
خوش پیغام رسول سناوے اپنی امت تائیں
خوفوں پناہ خدا دی منگن ظاہر حال نہ کہنا
دوزخ ہیٹھ وچھاون اس دی جد دن قیامت ہوئی
اوہ نہ جھوٹا جنت لیجاسی اجروں خالی جاون
فرضوں منکر چور شرع دے ولیاں سانگ بناندے
دور ایماناں دین اسلاموں رد کرے رب عالی
ایس فقر دا بھارا پردہ چانہ ویکھن پلا
رنت وڈیکن مہر انہاں دی ضائع مال لٹاون
جاہل جانن بکرا شاہ نے پڑھی کلام زبانوں
دعویٰ کرے فقر اوہ کافر سی ہو دیوانہ
ایسا ہے جیوں بت پرستی جھوٹا شرک منہ کالا
بولن جیوں تہاندی مرضی روا انہاں نوں بھائی
کویں نہ باہر آوے اس تھیں دردوں جوش آوازہ
دردواں والے وچہ تہاندے آپے ظاہر ہوون
اپنے تیلوں مچھلی وانگوں آپے بھرن تلیندے
بندے عاشق شرک بتاون غیر نال تہانوں
وانگ سکندر آب حیاتوں خالی کدی نہ آوے

حکائت بی بی رابعہ بصری

خاص محبت رب دی والی منزل دور دوراڈی — رابعہ بصری عرض سنایا وچ سرکار خدا دی
یارب دوزخ جنت تیرے ڈاڈھا پردہ پایا — خاص محبت تیری اندر بڑا فساد مچایا
بعضے کرن عبادت تیری خوف جہنم پاروں — لذت وصل نصیب کی ہووے ایس عبادت پاروں
جنت حوراں نال بہشتاں طالب جدوں بھلاوے — وحدت والے شیشے وچوں تاں کجھ نظری آوے
خاص محبت دعوی رکھن حرص دلاں وچ دھروے — ایں جا تاں اوہ باطن اندر بت پرستی کروے
کہن زبانوں اللہ دا اے مالک بندگیاں دا — اس وچ ہور شریک ملاون عجب بیان تنہاں دا
خاص محبت والے عاشق وچ محبت کرنا — وانگ بلالؓ نظارہ لوڑن جنت نوں کی کرنا
واہ سبحان اللہ رب جنہاں صاں شوقوں لذت پائی — صُمٌّ بُکمٌ ہو گئے سارے کسے نہ بات سنائی
کن وچ بات کسے دی سنکر اوہ نہیں ویں سدا کوئی — سر حقانی کون سناوے کس نوں طاقت ہوئی
ہک نکتہ کجھ یوسف کوں بات ہوئی آشکارا — غیرت درد جدائی اُس پر کیتا کیڈ پسارا
باقی پھیر بیان کریساں ذکر سبب جدایاں — خدمت وچ بیان کریساں جدوں مناسب آیاں

بیان خواب دیدن حضرت یوسفؑ مرتبہ چہارم

حمد ربے تھیں بعد نبی نوں بھی صلوٰۃ پہنچاواں — خواب بشارت اس حضرت دی حال بیان سناواں
کیا اوہ رات مبارک آئی برکت رحمت والی — جس راتیں وچ خوابے یوسفؑ پایا منصب عالی
اوسے راتیں حضرت آدمؑ جد خلائق ساری — خاکوں رب تیار کرایا صورت بخش پیاری
اوسے رات قرآن جنابوں حضرت کارن آیا — درجہ شان مراتب اُس دا ذکر قرآن سنایا
جے اوس راتیں نفل عبادت جاگے مومن کوئی — کرے ہزار مہینے نالوں اوہ عبادت افضل ہوئی
سبب تاں تھیں عزت اسنوں سدا شرف نامی — اوہ شب قدر مبارک آہی لائق شان گرامی
بابل کول سنا اس راتیں یوسف دلبر جانی — قدرت کامل خوابے اندر کھلا گھنڈ نورانی
کیا اوہ رات عجائب آہی چمکن نور سارے — بہت آرام تے خوشی بہاراں کوئی آواز نہ مارے
بخشش دا دروازہ کھلا کارن لکھ گنہاراں — اپنے فضلوں رب نے بخشے عاصی لاکھ ہزاراں
سب نیناں وچ نیند پیاری لذت سحر ہو پایا — ہکو جاگن والا جاگے جس خوش رنگ تماشا پایا

کیا خوش خواب اندر یوسف ہویا خوشی پیاروں
عجب نظارہ ظاہر ہویا خالق دی سرکاروں
طبق زمین دا روشن ہویا در کھلے آسمانی
بارش دا اگن نازل ہوئی خوش برسات نورانی
چودھیں طبقیں چانن ہویا ہر جا نور سمانا
نال آواز بلند فرشتے بولن حمد ربانا
باطن نظر یوسف دی کھلی پار گئی اسماناں
ستے طبق دسن آسمانی فضل خدا رحماناں
قدرت ہر ہر رنگ عجوبہ حاضر نظری آوے
طاقت نہیں جو کہیں دا الاصفت بیان سناوے
کیا کجھ شان مراتب یوسف پایا فضل غفاروں
سیر کریا ست آسماناں جلوہ خوش اسراروں
ستے زمیناں حاضر رب نے اکھیں نال وکھایاں
کل ملکاں یاں گنجیاں پیش یوسف دے آیاں
کل دریا خوشیاں کر چلن ٹھاٹھاں رو دکھاون
مچھلیاں حمد زباناں بولن قدرت ذکر سناون
بھی کپڑا چادر یوسف کارن نازل ہوئی نوروں
خواب دے وچ ملی سرکاروں پایا قرب حضوروں
کیا اوہ چادر ہر قطعہ نوروں بخش کیتا رب سائیں
طبق زمین پر چانن ہویا اللہ دے چرچے تائیں
ہور عجیبہ قدرت کامل ڈٹھی نبی پیارے
سورج چند کرین دے سجدہ نالے یاراں تارے
سجدے اندر حاضر ہوئے کرکے ادب تمامی
جیونکر حضرت آدمؑ اگے حاضر ملک گرامی
خوش اسرار ڈٹھا جد یوسف دہشت اندر آیا
رو کر اٹھیا باپ پیارے سینے نال لگایا
نال پیار بلاوے بابل خیریں گذرن تینوں
کیوں غم آیا جان تیری نوں دس حقیقت مینوں
جیہیں تماشے خواب دے والا شاہر ذکر لیایا
حال تمامی حضرت سوہنے بابل کول سنایا
نال محبت باپ پیارے سنی حقیقت ساری
اس تھیں پچھے پیش نبی دے یوسف عرض گذاری
یا بابا میں صدقے جاواں خواب سنایا تینوں
کرو بیان نتیجہ اس دا کیا کجھ ملسی مینوں
باپ کہیا ایہ خواب تسانوں دی جنابوں آئی
عظمت عزت جویں تساڈی خواباں رب وکھائی
جیونکر ابراہیمؑ نبی نوں رب خلیل بنایا
باپ میرے اسحاقؑ نبی پر جیونکر کرم کمایا
تویں برابر عزت تینوں جیونکر شان دوہاں دا
فضلوں قرب حضوری تینوں پیارا باپ سناندا
سکتے علم خداوند عالم دیسی تیرے تائیں
تخت نصیب کریسی تینوں کسے وڈے سائیں
نسل میری وچ شان برابر تیرے نال نہ کوئی
اے فرزند خواباں تیری عظمت ظاہر ہوئی
چند سورج نیر باپ تیرا یوسف بھائی یاراں تارے
اوہو نوں سجدہ کرسن تینوں کسے ناٹے سارے
اے پر جو اسرار پوشیدہ تینوں نظری آیا
ہوگ نصیب آرام تداہیں جے تدھ راز چھپایا
لا تقصص رؤیاک سنایا باپ یوسف دے تائیں
بھایاں کول نہ دسیں یوسف تک کسے حال سنائیں

بہت نصیحت باپ سناوے بات نہ ظاہر کرنی
نہیں تاں تینوں پوسی یوسف سخت مصیبت بھرنی

آپس اندر باتاں کردے غیبوں خبر نہ کائی
سنے حقیقت ایلیا خاتون شمعون دی مائی

یوسفؑ دی اوہ ماسی آہی نالے ماں متریری
حال سنائس پتراں تائیں کیتی ایڈ دلیری

سن کر گل بھراواں تائیں لگی سخت حیرانی
ایہ امید یوسف پر نہیں سی آہا دوست جانی

سب تھیں اساں پیارا ہیسی الٹا ذلت ویندا
کون نادان لڑکیاں تائیں سجدہ پیش کریندا

ڈاڈھی سخت بھراواں تائیں دل وچ غیرت ہوئی
گئی محبت چھوڑ دلاں تھیں پیار نہ رہ گیا کوئی

ہے افسوس اساں تھیں یوسف رکھدا غیر پسندی
بیشک غلام بناوے سانوں رکھدا نظر بلندی

بعضے آکھن آپے یوسفؑ جھوٹا خواب سنایا
جانن نہیں جواہر حقیقی پاک حضوروں آیا

راس قیاس نہ رہیا برابر بھل گئے تقدیروں
حکم سوا نہیں یاری دیندی عقل فکر تقریروں

بھل پئے جدھن قیاسوں نبیاں تے ولیاں نوں
عبدالستار رحمت باجھوں کیا توفیق اساں نوں

بھایاں تائیں مائی صاحب تھوڑا حال سنایا
حیلہ کر کے شیطان ظالم دونا بالن پایا

ذکر چہارم نبیاں کہ حال نہ خود بیروں ذکر کردہ اند

چوتھے نبیاں دیاں حرماں باہر گھر دی خبر سنائی
نبیاں نوں تکلیفاں ملیاں خبر قہر آلوں آئی

نوحؑ دی عورت پاس کفاراں نوحے دیاں تاں کردی
جو تکلیفاں آون اسنوں شرم خیال نہ دھردی

وچ طوفان خدا نے قہروں کافر کر کے ماری
دوزخ اندر داخل ہوئی باجھوں تابعداری

نبیاں دے فرمانوں باہر جو کوئی قدم ٹکاوے
وانگ دوزخ اس دے کارن قہروں رب فرماوے

نبیاں دا فرمان قبولن کرن جو تابعداری
نبیاں نالوں جدا نہ ہوسن پاون جنت بھاری

لوطؑ نبی دی عورت کردی باتاں پاس کفاراں
گھر وچ آکر کافر اسنوں ظلموں کردے ماراں

ہکدن کافر اس حضرت دا کل کھلے دروازہ
اوہ پیغمبر عاجز ہویا اس دن سبھے اندازہ

آ بیٹھے سن گھر حضرت دے باراں ملک سہانے
چھوٹی عمر نہایت سوہنے چمکن ہوئی دانے

کافر کہن نبی نوں ایہ سب لڑکے دیہو سانوں
قصد لواطت کارن تاں پھر آکھے نبی انہاں نوں

بیٹیاں میریاں عقد پڑھا لو دیواں میں تساں نوں
ہیں گھر آئے مہمان مسافر پکڑو نہیں انہاں نوں

اس ایہں اس حضرت تائیں بار ہوئی تریاری
چھپ کر بیٹھے فرشتے ویکھن ظالم حقیقت پیاری

نسن کارن چاہیے کیتے ملے نہ باہر جانا
لوک حویلی ڈھاہن لگے رودے نبی ربانا

جبرائیلؑ سلامی ہو کر کیتا عرض انہاں نوں
ایہہ سب خدمتگار تساڈے یاراں ملک تمامی
صبر کرو اج غضب ربانا غالب عدل کماسی
گرد حویلی جدوں کفاراں ظلموں غلبہ پایا
اوہنوں سب اسباب نبی دا ملکاں جلد اُٹھایا
چاچے دے گھر لوط پیغمبر امن آسائش پامی
جلدی جبرائیل وحی نوں آیا حکم گرامی
تاں جبرائیل زمین دا احاطہ پنجہ مار اُٹھایا
جیہے شہراں وچہ منکر امروں آہی قوم کفاراں
غضبوں گئے عذاباں اندر کفر کماون والے
تابعداریوں باہر ہوئی گئی ایمانوں خالی
تیجی بی بی حفصہ بی بی حرم رسول گرامی
ادب نبی دا شرم خدانوں باہجھ حیا ہوئی بی
کوئی نہ شرم خدا نوں ہووے شان محمدی یاروں
چوتھی حضرت مالیا خالوں شبلی ذکر لیایا
اوہ دو کافر ہو کر گیاں غضب ہویا درگاہوں
چھ فرزند یعقوب نبی دے لیا مال جہناں دی
لاوی سے شمعون یہودا اچہ مقبول غفاری
کاوا شبر دو نویں بلہہ تکیں رحمت فضل غفاروں
دو فرزند روحیلہ وچوں بخشے مالک سائیں
ایہہ باراں چونہہ حرماں وچوں شان برابر ہردا
بیٹے حضرت یوسفؑ یاروں بولن گلہ تنہاندا
توبہ باہجوں ہووں کافر دوست ہک نہ سانے
سنو حقیقت جس دم یوسف پیونوں خواب سنائی
شمکل ملا کر بھیس انہاں دی آن فساد مچایا

نہ کوئی سانوں پکڑن جالا نہ کجھ خوف تسانوں
ہیں ہاں جبرائیل تسانوں بھیجیا رب گرامی
قہر الہٰوں قوم کفاراں تخم اُٹھا یا جاسی
رحمت کنوں خداوند عالم جلدی حکم سنایا
حضرت ابراہیم نبی دے گھر وچہ آن بہایا
کافر پئے حویلی ڈھاہن خبر نہ لگی کائی
داخل کرو جہنم اندر قوم کفار تمامی
پتھر ہک نہ ڈولن دتا مُوڈھا کر اُلٹایا
قہر الہٰوں داخل کیتی وچہ جہنم ناراں
کافر عورت لوط نبی دی گئی انہاں دے نالے
دوزخ اندر لے گئی اسنوں حب کفاراں والی
رب نے اُس دا گلہ نہ کیتا راضی رہیا مدامی
جو کجھ بات انہاں تھیں گذری ذکر نہ کیتا کوئی
جس دے یاروں گنہگارے بچن جہنم ناروں
حال یعقوبؑ یوسف دا جس نے ظاہر کہہ سنایا
ایہہ دو تابعداری یاروں بچیاں قہر الہٰوں
ہک وہیں اسحار زباں نوں خبر کتاب لیاندی
وانگ وو جا کفتاں دوہاں دی زلفاں ہاں پیاری
شان برابر نبی تمامی خالق دی سرکاروں
یوسفؑ بنیامینؑ اوجا گر مشرق مغرب تائیں
گلہ انہاں دا جو کوئی کرسی کافر ہو کر مردا
آکھ انہاں نوں تائب ہوون جاوے کفر ولاندا
رافضی جیونکر کافر ہوئے دوست بن علی دے
فرصت پا کر بھی ابلیسے ڈاڈھی قوت لائی
کرن روایت بلدی اُپر اس نے بالن پایا

آکھیس تساں پیارا یوسف اپنے دلوں بچھاتا
پیار الیعقوب نبی دے یاروں کردا شوق دلیری
آخر سُنکر سبھناں بھایاں وہ گل پئو پرانی
آکھن کیا یعقوب نبی نوں عقل نہ دیندی یاری
ہک تاں اس دیکھو لوں یوسف جدا نہ کیتا جاوے
جانن نہیں پیارا دلبر جس دا دور رکھیوے
جانن نہیں جُدائی کولوں رونا پالن بلسی
اکھی عقل ہوئی تقدیروں اس قیاس نہ آیا
جیکر اس قیاس ہمیشہ ہر دل اندر آوے
بھی راہ مارن کارن شیطاں دل وچہ اثر کریندا
مکر شرارت گلہ یوسف دا کیتوس پاس بھراواں
مکر شیطانی گئے نہ جانے جانے خالق سائیں
جس گلیوں کوئی مرد الٰہی وے اوسے گلی لنگھاوے
راگ تماشے شوق جنہاں نوں دیندا تنہاں دلیری
کہیں فقیر حقیقت اس دی نکتہ عارف جانے
پنجتن پاک بھی چوہاں باہاں راگ حرام بنایا
پیر جیلانی جہیڑا تنہوں غنیہ وچہ فرماوے
تیراں اتے ستھ فقیہاں راگ حرام سُنایا
رمز حقائق کنز دقائق حکم قرآن لیاوے
ہور رگلی ہک حاصل ہوئی راگیاں نوں شیطانوں
وسے کافر دوڑے کافر جوا یہ بات الاون
پیر صاحب ہور نبی بھی ہکیا کل اصحاب ناناں
ہے خنزیر شراب برابر جس نوں مزہ چکھاوے
ہک تھندے کیا نبی پاس اندر سیند رلاتے پلیندے
عن طریقی تشولیکن الی حضرت حکم سُنایا
اپنے دلوں تساں نوں اُس نے مثل غلاماں جاتا
بابل جایاں بھایاں اُپر رکھدا نظر اچیری
آن اساں وچہ وڈی جدائی پیگئی دکھ کوہاندی
پیار محبت یوسف باجھوں سب اولاد وساری
تاں ہک طرف اساڈی سنوں نہیں محبت آوے
بھاویں آبحیات پلائے کدی راضی تھیوے
جاسی شور آسماناں تائیں کون البنہ جھلسی
تا یوسف دے قتل کرن نوں فیصلے بیٹھ رکھایا
کس طرفے تقدیر ربانی قدم مبارک پاوے
باجھ ہدایت اس دے کردن یاری عقل نہ دیندا
سبھناں قتل تیاری کیتی سنکر سخن کرڑا اول
میں بھی تھوڑا ذکر سناواں یار پیاریاں تائیں
جس کھانے پر راضی کوئی زہر سیوچہ پاوے
کون حرام بناوے اسنوں جیو نکر نیت پیری
وحدت منزل پاس قوالاں کیا جانن بلوانے
پنجتن کارن فقر تنہاندے پاک حلال بنایا
شرح عقائد شرح کیدانی فتوی کفر سناوے
نبی محمد امت وچوں سب نوں دور کرایا
رب رسولوں منکر کافر جو انکار سناوے
راگ حرام ہے نسل حراماں بولن سخن زبانوں
کرو قیاس جوابہ بیلے دبی اوہ کس طرف لیداون
اوہ نمرود وڈا کوئی ایسیاں کرے کلاماں
کیہڑی چیز حرام اس اندر اہناں جو اہب سکھاوے
سید آکھن تنا شرابوں اسیں نہیں پکڑاندے
میری آل نہیں جس امردں باہر قدم ٹکایا

ہکناں نوں دل اندر پاوے چاوڑ دا تاں دالی
بہتے لوگ تکبر کرکے دینوں جاون خالی

مَنْ خَرَجَ مِنْ مَخْرَجِ الْبَوْلَيْنِ مَرَّتَيْنِ كَيْفَ تَكَبَّرَ

یعنی دو بولاں دے راہوں جو کوئی باہر آیا
کیونکر روا تکبر اس نوں پاک نبی فرمایا
نبی کہیا جو کرے تکبر رکھ دا النظر اُچیری
نہ اوہ جنت داخل ہوسی نہیں شفاعت میری
ہکناں شیطان گلی وکھالی توں فرزند نبی دا
چاوڑ دا اتے نمازوں تارک بدعت شرک عقیدہ
کھلیاں سج پیرے قدماں نوں وچ نماز نبی نوں
موم ہووے سب بدن مبارک بڈا خوف علی نوں
آیا اپنی کار لگن جد فوجاں ڈپرے ہوون
حضرت شیر علی کرم اللہ نیت نماز کھاوون
شرم نہ کرلے والا انہاں دی سنکر جال دو ماندا
ایہ بھی مکر شیطان سکھائے دل بیخوف جہاندا
آکھن حکم شریعت نازل لوکاں امتیاں نوں
نافرمانی امت کولوں کجھ نہیں خوف اسانوں
نہیں سوال علی کرم اللہ کیتا وچ عمر دے
ہن فقیراں ایہ بنایا علی گدا بنت کردے
اسد اللہ حیدر نوں جانن آٹا منگن والا
ایس عقل دے واہے کافر سمجھن حرامنہ کالا
ترہیہہ فاقے کیہا آ پہنچے حسن حسین دلی نوں
آٹا پین والا آکھن حضرت شیر علی نوں
سندر ستاں نوں پین کھاون منع انہاں فرمایا
رل مردوداں ساریاں نہاں اپن کسب بنایا
سیداں نوں کجھ غیرت ناہیے بہوں غبر انہاں دی
اپنے وانگ بنائی جہناں جد شریف جہاندی
ایہ شیطانی مکر تمامی جاہل فقیر بنایا
ننگے فرج شرع تھیں منکر ولیاں غلبہ پایا
ہکناں تائیں شرک سکھاوے قبریں سجدے کردے
دلوں پیار کرن ولیاں دا کافر ہو کر مردے
اُٹھدے بہندے نام بزرگاں ورد وظیفے جاری
یاد نہ رہی توحید ربے دی مت شیطاناں ماری
جو کوئی منع قرآنوں ہتے شیطان سبق سکھاندا
اس دے کول نہ بہنا جائز منکر ایہ پیاں دا
اُس دی بات قبول نہ کوئی ہوسیں دورا یماں نوں
حکمت نال نہاراں منکر کرے حدیث قرآنوں
چوری کرنے والیاں تائیں ربدا قہر کھلاندا
جو کوئی منع انہاں نوں کرسی خوب جواب سکھاندا
مرگئے جان تلی پر دھر کے عاجز چور رلیاوے
سن کر ہتن آکھن چوری کون حرام بناوے
پورے کافر پورے کافر منکر ہوسن قرآنوں
توبہ کرن نہ والیاں رحمہ نہیں نال ورایماں نوں
ہکناں پاسوں بیتیاں سماں مکرون شرک کماوے
ڈو دو ڈپرے جس نے چھوٹے مال اولاد نہ پاوے
ہکناں سخیاں دے دل پاوے کبر سخاوت والا
چاوڑ فخروں مال ونجاون پیجادن منہ کالا
ہکناں زرداراں سرداراں شوخی سبق پڑھاوے
موجاں کر لوکی لے جاناں دنیا پھیر نہ آوے

دن دن نافرمانی پکڑن رب رسول بھلاون
ترک زکوٰتاں لین بیاجاں کافر دوزخ جاون
بعضیاں ملاں لوکاں تائیں غصہ ضد سکھاندا
یا دل حرصوں طمع دلاں نوں سچ نہ آکھیا جاندا
حاکم نے سرداراں تائیں دنیا کرے پیاری
رشوت کھاون عدل چھپاون لین عذاب خواری
ہکناں تائیں دل وچہ شیطاں مکر کنوں سمجھایا
جو ہوسی سو دیکھیا جاسی اگوں کوئی نہ آیا
نہ اعتبار قرآنوں پکڑن نہ اعتبار نبی دا
ٹھہروں بے پرواہی رکھن سخت خراب عقیدہ
کل مکراں وچہ دشمن ظالم کسب کمال کھاوے
جس وچہ دانشمنداں تائیں عقل قیاس نہ آوے
مکر شیطانی معلم ہوندا جیکر عقل قیاسوں
کویں خطائی تائیں ہوئی حضرت آدمؑ پاسوں
عبداللہ تارا حافظ ناصر جس پر کرم کریندا
ہر منزل وچہ اس دے گھر نوں چور نہ لگن دیندا
ہین اک بات سناداں تینوں حضرت موسے والی
جیونکر وچہ تفسیر او سفد سے کہیا امام غزالیؒ

بیان ملاقات حضرت موسے و ابلیس

ہکدن حضرت موسیٰ تائیں شیطاں حاضر آیا
قتل کرن اس دشمن تائیں صاحب نبی اٹھایا
ادب زیادہ کر کے شیطان نرم کلام سناوے
یا نبی اللہ ورلنا ڈاڈا پیچھے پیش نہ جاوے
زوروں مارے میرے تائیں قدرت نہیں کسینوں
جس نوں حاصل عمل صفائی اوہ کوئی مارے مینوں
حضرت آکھیا عمل صفائی سانوں حال سنائیں
تاں پھر شیطان دسن لگا نبی اللہ دے تائیں
حسد نہ کرئے جیہڑا بچائیے رحمد دلوں بھلائیے
ایہ تجے عمل برابر ہوون عین صفائی پائیے
معنے حسد جے رب کیتا عزت شان بناوے
کبر دل اس دا دکھ نہ کرئیے اینوں حسد نہ بھاوے
اپنی مرضی نال الٰہی عزت منصب دیندا
رب دا امر نہ بھانا اسنوں جو کوئی دکھ کریندا
آدمؑ نوں رب عزت بخشی ہیا اوہ بات نہ بھائی
کینہ کر کے مرٹے نہ منیں رحمت پاک بارگاہی
مرضی رد ہی آدمؑ تائیں دتا شان اجالا
میری مرضی میرے تائیں کیتا پکڑ دامن سیاہ
یا موسے اس بات میری نوں لوک سار نہ چھوڑیں
جیونکر خاوند راضی ہووے اس دا امر نہ موڑیں
حسد جو کر دا سڑ سڑ مردا اپنا آپ ونجاندا
نیکیاں اس دیاں سڑ سڑ جاون پاک نبی فرماندا
اس دے دفتر اندر نیکی باقی رہے نہ کائی
جیونکر لکڑ منڈی اندر آتش بھڑک بچائی
شیطاں آکھیا جسنوں حاکم اپنے پاس بلاوے
اوہ کوئی بچیسی جو کوئی اسدی خدمت اندر آوے
دوجا حسد بچاون موسے اپنا بدن بچائیں
گوشے وچہ بیگانی عورت اس دے کول نہ جائیں

دوہا دوں تا ہنجا ساکھی ہیں بھی ساکھ کریندا
بخت بلند جنہاندے ہووں اللہ دلوے یاری
یاد رکھیں ایہ باتاں مینوں نہ لنگھیں اس ہوں
ہنجا رھارنہ ڈھاؤں کھلا ڈیں سخن مقبول ربانا
سیاں کوہاں تک دوزخ بھاہیں نار الیلے ملیں
والوں بہت باریکی اس دی آیدھر اودھر ڈولے
پنجسو سالاں رستہ دوزخ آوے کڑک آوازہ
خویشاں خویش پیارے بھلسن ماپیو بھیناں بھائی
ماموسی اوہ وقت ہمیشہ دل وچہ یاد جنہانوں
نیک نصیحت سن حضرت نوں لگی بہت پیاری
اج ہن میریاں باتاں سنیا شوقوں نبی سچا وال
جبرائیل آوازہ کیتا ختم نصیحت ہوئی
دور کیتا ابلیس نوں مولے رب دے اتکبر لا یا
عقل قیاسوں ول وچہ کوئی دعوی فخر کریندا
ابلیسے نوں اپنی عقلوں لعنت حاصل ہوئی
صرف ہدایت رحمت ربدی مولے نبی بچایا
علموں عملوں فخر نہ کرئیے زہد عبادت والا
زہد عبادت خوبی اوپر کرے جو فخر درازی
ہیں اک ہور ولی دا تینوں تھوڑا ذکر سنا وال
کیہے ہمیشہ جیکر شیطان حاضر ہتھے مینوں
ایڈا عالم فاضل ہو کر نہ تدھ ہوش سنبھالی
بیخوفی وچہ کرے قیاسوں خوبی دانش یاروں
گذر گئے دے سال اس حالوں اوہی ذکر لیایا
اچن چیت دیواروں باہر جداس شکل دکھائی
شیطاں آکھیا خوف نہ کرتوں میں ابلیس نکارا

جنت کت جیلے پاک گناہوں میں بہنیں جاون دیندا
اوہ کوئی بیج کر جاون میتھیں لیکر جان پیاری
عین صفائی حاصل ہوسی خالق دی درگاہوں
یاد رکھیں پل دوزخ والی جس دے اُتوں جانا
آتش نار ہوسی پل جس پر چڑھ کے بندے جیسن
مار چڑھاون اسدے اوپر ڈردا کوئی نہ ڈولے
نیکاں کاراں اس دن کھلے رحمت دا دروازہ
سخت اندھیرا رستہ ہوسی پیش نہ جاوے کائی
خوف الاہوں عین صفائی ہوگ نصیب تنہانوں
نال محبت پھر شیطانے غیر دلیل گذاری
غلطی بات سکھا کر اسنوں کافر کرکے جاواں
ہن کوئی سننے لائق اس دا باقی سخن نہ کوئی
یارب تیری مدد باہجوں بچنا مشکل آیا
جس پر حافظ رب ہووے باری عقل نہ دیندا
عابد عالم کون زیادہ اس دے نالوں کوئی
نہیں تاں چھڑ لگا جد اسنوں کوئی قیاس نہ آیا
اس بازی وچہ ابلیسے نوں پیا اپٹھا چالا
عرشوں جھڑکے جہنم جاوے جیونکر عارف بازی
دانش علم عبادت والا ولی کمال سچاواں
تاں میں پچھاں اسدے کولوں ایہہ کی ہو گیا تینوں
چھ لکھ سال عبادت اپنی توں کس عقلوں خالی
فخروں اس پر غیرت ہوئی خالقدی سرکاروں
ہک دیہاڑے یار محرابوں شیطاں باہر آیا
ڈر کر نٹھا ولی مسیتوں اتنی دہشت آئی
آیا کرن زیارت تیری عاجزاد گنہارا

وین تساڈا ایں کھسن نوں کتنی واری دھانا | مگر میرا کجھ اثر نہ پاوے توں مقبول بانا
مینوں غالب ہون دیندی دھن عبادت تیری | سنکر ایہ گل وت ولی نوں ہوگئی بہت دلیری
دل بیخوف ولی دا ہویا دونوں بیٹھے رل کے | وانگ شکاری دشمن ظالم پکڑن لگا دل کے
آکھیوس جتنی عمر تساڈی وچہ عبادت ہوئی | اتنی عمر تساڈی باقی اس وچہ شک نہ کوئی
ہیں ہک الفت یاروں تینوں جنگی بات سناواں | نہیں تاں مینوں غرض نہ کائی ظلم فریب کماواں
تساں جدوں کر عبادت اندر اتنی عمر گذاری | کدی نصیب ہوئی تساں نوں دنیا لذت پیاری
ہکدن کر کجھ خوشی دلے دی پکڑ نصیحت میری | ذکر عبادت کارن تینوں پچھے عمر بہتیری
کرلے سودا ایس بازاروں آخر توں مرجانا | توبہ دا دروازہ کھلا وعدہ سچ ربانا
بعد گناہوں تائب ہوویں ذکروں عمر گذاریں | سر قربان کریں راہ مولا دفتر عمل سواریں
سنکر بات ولیدے دل نوں لگی بہت پیاری | ملی حرص دیوانہ کیتا جھٹ نہ اجل بچاری
چکھیا مزہ شراب زناؤں زہد نہ رہیا کوئی | راتیں مر کے کافر ہوکے صبح نصیب نہ ہوئی
کہنداسی کیوں عالم ہوکر شیطان زہدو نجایا | غیرت ربدی کافر کر کے اوسے ساتھ رلایا
حاضر موت نہ جانی آکھے توبہ پھیر کرلیساں | نہیں پتہ جو ایسے راتیں جان پیاری دیساں
ہک گنٹھ فرق ہووے جس تائیں جنت نیڑے جاوے | بات مخالف غیرت ربدی دوزخ پکڑ چلاوے
ہک گنٹھ رہیا جہنم پینڈا قہروں نیڑے آیا | ہک باتوں رب جنت بخشے پاک نبی فرمایا
دو لکھ سالاں عمر پیاری اندر ذکر وہائی | گیا جہاتوں بانجہ ایمانوں پلے خرچ نکائی
پچھے توبہ کرساں جو کوئی جان گناہ کریندا | توبہ دے دل خالق اسنوں مول نہ آون دیندا
بیخبری وچہ کفروں شرکوں جو بدعمل کماوے | پاک ہووے سب دفتر عملاں جے توبہ ول آوے
بعضے سن کر مجلس اندر توبہ کہن زبانوں | ہر بریاں مکے نہ موڑن خالی نور ایمانوں
توبہ کر کر کل جاون شیطان خوف اٹھایا | سنو حقیقت حال یوسف اجدل کھلواں پایا

بیان ارادہ برادران بجائے قتل یوسف علیہ السلام

ابن عباس کہیا سب بھایاں غصیوں بھاہیں بلیاں | شیطان عمل خطائی کارن آن دکھایاں گلیاں
غصہ کر کے کرن کلاماں سارے دریسیانے | دل متحیر ہوکر آکھن دیکھو باپ دے بھانے
جاں ناک بابل کولوں یوسف دور نہ کیتا جاوے | غفلت برکت یودی طرفوں سانوں ہتھ نہ آوے

کرکے باتاں یوسف کارن قتل ارادہ کریا
بس نال صاحبزادیاں چوں ہرگز کوئی نہ ڈریا

پناہ خدا دی اُس ن شیطان اتنا زور لگایا
جویں قابیلے کوں نوں پیارا بھائی قتل کرایا

دل یوسف دے بھایاں کارن بھریا شوق پیار دلیا
دل بھایاں دا بھریا غصیوں جھوٹ شکایت پاروں

کرو خیال جے بھایاں طرفوں ایہ گل حاصل ہووی
قسم خدا دی مولا باہجوں محرم یار نہ کوئی

اس گل اندر حکمت آہی مت کوئی گلہ سناوے
پھیر خیال دلے وچ کرکے دین ایمان وجاوے

عظمت منصب کارن بھایاں بھی کجھ قصد اٹھایا
امروں باہر نال قیاساں کسے نہ مطلب پایا

بیان آنہاں کہ برقیاس خود محروم ماندند

ابن عباس کہیا جیہے شخصاں دل قیاس نکالی
دل دا مطلب کسے نہ پایا رہے مرادوں خالی

ملک حکومت شاہی ور جے جدوں سکندر پایئے
عمر دراز حیاتی کارن اس خیال دوڑائے

خوش تدبیر نکالی اس نے عمر ودھاون والی
سفر مصیبت جالی اس نے گیا مرادوں خالی

حرصوں گیا پیالہ پیون آب حیاتے والا
امر مقدر راس نہ تائیں بھیجیا اجل پیالہ

لیکر فوجاں نال خزانے سفر کمال اٹھایا
غیرت رب دی خضر نبی نوں آب حیات پلایا

پیون کارن کر کر چارے زور سکندر لاوے
بجلی دے چمکارے وانگوں ہتھاں ہیٹھ نہ آوے

امر ہویا کجھ ملے نہ وافر عقل فکر تدبیروں
توڑی جاتا ہیں ملک نوایا نہ جاتا تقدیروں

نال حکومت لیکر ناہیں شکر صبر جنہاں نوں
رب فرمایا صبر پیالہ دیسی قبر تنہاں نوں

اس تدبیر سکندر خالی گھر تقدیر لیاندا
پی گئے خضر الیاس پیغمبر نہیں سی فضل تنہاندا

دو جا کر تدبیراں ہویا بو جہل دیوانہ
دلوں قیاس بنایا اس نے میں سردار گھرانہ

سچ قرآن جے اپنی طرفوں نازل رب کریندا
میرے باہجوں کس دے اوپر نازل کیتا جاندا

عرب تہیں دو جہیں بن کسنوں لائق ایہ سرداری
دو بھانال محمد کیتی تابع خلقت ساری

غیرت پکڑیا اس تقدیروں قہر کیتا رب عالی
کافر ہو کر گیا جہانوں دین ایمانوں خالی

معجزے دیکھ دیوانہ عقلوں جادو رہیا بناندا
جویں حدیثاں نویاں آکھن ٹولہ بدعتیاں دا

نام نبی دا سُن ہتھ چمن اکھیں اُپر لاون
جس دم پڑھو حدیث نبی دی لٹھ اٹھ مارن آون

سچا نبی تنہاں نوں ملسی سچ یقین جنہاں دا
کلمہ نور منافق تائیں سنگھوں تلے نہ جاندا

نافرمان سداون مومن اپنے ذہن قیاسوں
مومن کافر کس نوں آکھن سیکھ حدیثاں پاسوں

تیجی بات قیاس یوسف دے دل دے اندر آئی
کسدی حاجت کیا ڈٹھیوں جس سٹے تنے بھائی

اوس قیاسوں نبی اللہ دا ہیسا مراد وں خالی
سخت مصیبت بھایاں طرفوں غیرت پاک وکھالی

اینہاں بھراواں پاسوں رب نے گھر تھیں دور کرایا
جتھے بابا پیؤ تھیں نہ بھائی اوتھے تخت بہائیا

اول بھایاں کولوں اس نوں ہر اقیاس چکھایا
جد کوئی رہیا نہ مدد والا رحمت رنگ وکھایا

پھر قیاسوں نیاں اُپر بدلی نظر بھراواں
ہیں تدوں کون کی ذات اساڈی شوخی شان جگاواں

بیان پرسیدن برادران حال خواب از یوسف

کرن روایت جدوں بھراواں جو سن والا نوچہ آیا
اول حضرت یوسف تائیں بہت پیار وکھایا

پچھن لگے یوسف کولوں عالی ذات سیانے
کیا کجھ تساں بشارت ڈٹھی یا مقبول ربانے

چپ ہویا سن باتاں یوسف ہن کیا عذر سناواں
پیؤ دی نافرمانی ہوسی جے کر خواب سناواں

نا دساں تاں ویر پیارے کرسن ترک پیاروں
ہو گئے فساد پیؤندی اندر نافرمانی یاروں

جے کجھ جھوٹ کلام سناواں آوے غضب ربانا
کر کے قیاس دلیلاں یوسف خوف دلیں چہ آنا

ویر ہوئی تاں سمجھاں بھایاں ایہ فرمان سنایا
دس طفیل یعقوب نبی دے بہت پیار ہے آیا

دس طفیل خلیل نبی دی بھی اسحق پیارے
نہیں تاں ساڈا از ورنہ کوئی آکھن لگے سارے

پیؤ وادے پڑدادے کولوں خوف دلیں چہ آیا
خواب حوالہ قدرت والا یوسف کھول سنایا

سن کر خواب بھراواں تائیں خنگی پیدا ہوئی
ہرگز وچہ ہوتی اندر شک نہ رہ گیا کوئی

ہے افسوس بیان سنایا الفت رکھن یاروں
الٹا قتل تیاری ہوئی کر گئے ترک پیاروں

یوسف دے دل ہور مراداں آہی تاہنگ جہاں اندر
اوتھے طرفوں ملی جدائی گئی برست دلاں دی

یوسف دے دل چاہ ویر بھایاں خوشیاں لاڈ کریسا
بھایاں کیا حلال کریساں جت کرت حال ہر یساں

ادھ یوسف دیاں بہاریاں اساں ولدے اندر ہریاں
بہت ولانڈیاں کیتیاں اساں تھیراں اندر گریاں

تھیں بارادہ بھایاں کیتا یوسف خبر نہ کوئی
آکھ حقیقت عبدالستارا جیویں کہانی ہوئی

بیان مشورہ کردن برادران برائے قتل یوسف

سن کر خواب یوسف دے کولوں جیہا جنہاں آدسا رست
بیٹھے گھر روبیل نبی دے ربدے خاص پیارے

دار دواری بہت کلاماں آپو آپ سنایاں
جو تقدیراں سے تقدیراں بہر بہر دل وچہ آیاں

ہک دوجے نوں پچھن لگے کیا تدبیر کچیوے
سب کوئی وعدہ کر کے پکا سچی قسم اٹھاوے
ظاہر اک نہ ہووے جے تائیں بولیا عہد سچاواں
کر منظور یہ آکھن لگے ویلا ہتھ نہ آوے
یوسف تے یعقوب نبی نوں مجبوں خبر نہ کائی
خدمت اندر پیش تمامی ادبوں ہوئے سلامی
وچ تفسیر مبارک اینج کہے امام غزالی
بابا سرور سر تاج اساڈے یا مقبول سچاواں
یوسف کارن ساڈے اُپر کجھ اعتبار نہ تینوں
دلوں بجانوں اوسے کارن اسیں پیار کریندے
نالائق لَاتَأْمَنَّا بولن جیوں کر خبر قرآنوں
دا فرسخن کراں وچ خدمت کیا مقدور اسانوں
دردمانی دے روندا یوسف رہندا منہ کرمانے
امر کرو تاں ساتھ اساڈے یوسف کھیڈن جاوے
بھلا یوسف دا بھاوے سانوں پاک محبوب حقانی
دار و دار یعقوب نبی نوں سمجھاں پیار جتایا
جد فرزنداں حضرت تائیں دلوں عرض سنائی
ڈٹھے سن بگھیاڑ یوسف نے خواب اندر اکواری
تھر تھر کنبیا نبی اللہ دا رادی ذکر لیا ندا
سوہنی صورت پاک نبیدی زردی رنگ وٹایا
چھم چھم دردوں ہنجوں برسن بات نہ کیتی جاوے
لکھی تفسیر مبارک اندر کہیا امام غزالی
پردہ دور کیتا رب عالم کھلا گھنڈ نورانی
شکل ڈٹھی بگھیاڑاں وانگوں باطن وچ پتراندی
دیکھ حوالہ باطن والا رُنّاں نبی ربانا ں

اوڑک ایہ گل پکی ہوئی یوسف قتل کریوے
مت کوئی قتل یوسفدے کولوں خوف دلوں چکھاوے
جت کت حال یوسف دیکولوں تینوں فرق نہ پاواں
جاں تک یوسف جنگل اندر نال نہ ساڈے جاوے
آ گئے پاس یعقوب نبیدے نال یوسفدے بھائی
پیر محباں متقیاں دا عالی ذات گرامی
جیونکر پیش نبیدے سمجھاں نرم کلام نکالی
عرض کراں ہک خدمت اندر جے منظوری پاواں
جے اسیں اسنوں دشمن جاتا دوست جاناں کینوں
یوسف نوں تسیں نال ساڈے کیوں نہیں جاون دیندے
کیوں نہیں دخل اعتبار تساں نوں آکھن نرم زبانوں
اساں پیارا یوسف سوہنا جویں پیار تساں نوں
ماواں باجھ یتیم نمانے رہندے درد رنجانے
دل تھیں درد خیال بھلاوے کھیڈ ہومن پرچاوے
اِنَّا لَہٗ لَنَاصِحُوْنَ سب کرن اقرار زبانی
ایس پیاروں حضرت تائیں کجھ اعتبار نہ آیا
ہو کر چپ جواب نہ کیتا ڈاہڈی وحشت آئی
پے گیا فکر یعقوب نبی نوں رو کر بات چتاری
موتوں سخت جدائی جانن سچ پیار جنہاں دا
درد فراقوں زہر پیالہ پیون کارن آئیا
جس پر ڈھکن چوڑ حضوروں کویں یعقوب بچاوے
جد فرزند یعقوب نبی نوں ہوئے آن سوالی
کیا اس ویلے عجب تماشہ ڈٹھا سر حقانی
ظاہر کر کے رب وکھائی نیت عمل نہانندی
مشکل ہو گیا بولن اس نوں کتنا وقت وہانا

آخر بولی پھیر ریدا روکر بات سناندا
کیونکر کھیاں جنگل اندر دلبر یار پیارا
کھیڈن خاطر لوے تساں نوں جا کر وچہ اجاڑاں
پکڑن زوروں کھاون اس نوں خبر نہ لگے تساں نوں
انتم عنہ غافلون جیہی وچ قرآنے آیا
آکھیا پھیر اوہ بات تساڈی اسیں قبول کریساں
خیر خواہی وچ یوسف کارن تسیں کہندے اقراری
نہیں سچی خبر اساں بگھیاڑاں جد کوئی عذر سناسی
حال مناسب کرن روایت راوی خبر لیایا
ہیں ہاں رب قدیر تساڈا دیہو جواب زباناں
بلیٰ بلیٰ جد بول پکارے حکم ہویا تہاںنوں
حاضر سن کر حکم ربانا سجدہ جدوں کیتو نے
جیونکر حاضر واحد کہندے تسیں اساں نوں
مت کوئی بھلکے سابق اساڈے ہور شریک بناوے
اوہ کوئی رحمت آس نہ رکھے اسیں نہ رحمت کرساں
مت کوئی آکھے خبر نہ سانوں کوڑا عذر لیاوے
وعدہ یاد کراون والے ملسن نبی تساں نوں
اس کارن سب قوماں اُپر بھیجے نبی الٰہی
بہتیاں قوماں نبیاں اُپر سچ ایمان لیاندا
گنگا سر درد لوی پوچھن بیٹھے پوچھن قبراں
حکم ہویا کل نبیاں تائیں دیو پیغام تہاںنوں
ایسے کارن اُتر کتاباں پاک جناب ول آیاں
جس دے پر غلطی ثابت ہوسی اس پہلے اقراروں
رووَن عذر قبول نہ ہوسن وچہ دربار گرامی
جو ہیں اولاد یعقوب نبی دی تھیں سچی مول نہ ہوئی

اپنے ہتھیں زہر پیالہ مول نہ پیندیا بھاندا
جے نقصان ہووے کجھ ظاہر پیش نہ جاوے چارا
پچھے رہے اکیلا یوسف وس پئے بگھیاڑاں
اوس تساڈی غفلت پاروں ملن رہا سانوں
عذر جو اوہناں بنایا ہیسی اول آکھ سنایا
منت زاری قسماں اُپر کجھ اعتبار نہ دھرساں
جے بدخواہی ظاہر ہوسی بنسی سخت لاچاری
خاص اساڈا جرم ہوسی کیسے نہ چھوڑیا جاسی
جدوں الست بربکم رب نے روحاں نوں فرمایا
سارے آکھن توں رب اساڈا نبیاں دے لوں بیانوں
سب توحید قبولو حاضر سجدہ کرو اسانوں
بات سنو دل حاضر کر کے خالق حکم دتو نے
دنیا اندر واحد جانن ہوسی فرض تساں نوں
ساڈے باجھوں ہور کسے نوں مدد گار رکھاوے
شرک کماون والے تائیں دائم دوزخ دھرساں
جا کے عالم فانی اندر ساڈا امر بھلاوے
جو منظور تہاںنوں رکھسی سو منظور اساں نوں
راہ فرماں یاد کراون بات جو گذری آہی
بہتیاں قوماں منکر ہویاں بد نصیب جہاندا
کوئی نہ فکر عذر الستا اندر دوزخ لیسی خبرا
بھلکے روکر عذر نہ لیاون نہیں آئی خبر اساں نوں
جنت دوزخ قبر قیامت خبراں دے دے سنایاں
اوسے وقت لگن ہتھکڑیاں اسنوں دوزخ باروں
خود اقراری ہو کر جس نے کیتی نکمی حراسی
بھلکر اوس الست وچوں بھول نہ جاسی کوئی

ایسے کارن فرزنداں نوں منع یعقوب کریندا
مت بھگھیاڑ یوسفنوں کھاون ایہہ نہیں جاون دیندا

باطن حال جویں فرزنداں رہنے غیب جنتایا
جیونکر حال یوسف دا ہوسی پتر یعقوب نہ پایا

خاصہ غیب خدا نوں ورثہ ہر ویلے ہر جائیں
نہیں شریک بنایا ربّے کسے پیارے تائیں

زندیاں نبیاں ولیاں جتنا چاہے غیب جتاوے
تاں کجھ باطن خبر رکھن جد اوہ پروہ پاوے

فوت ہویاں نبیاں ولیاں نوں غیبوں خبر نکائی
لوگ انہاں نوں گھریں پکارن قدر قرآن نبھائی

زندے بیشک پاس خدا دے جنت اندر سوئی
سُنن پکاراں مدد پہنچن باجھوں امر نہ کوئی

سُنے پکاراں اولیاں جاسے صفت خداوند والی
جو ایہہ صفت انہاں نوں سونپن مرن ایمانوں خالی

ولیاں نوں جویں کشف کرامت عظمت فضل ربانا
عاماں عقل قیاس کرامت سن توں یار سیانا

کتنے حال چھپائن تھلوں مومن اہل شعوروں
دل وچ غیب جتاون کارن جانن ہووے نوروں

جویں کینوں دشمن کوئی بہتا پیار کریندا
غیبوں ظن یوسف اس تائیں ایہہ کوئی دھوکا دیندا

یا کسے کارن دشمن حاسد کھانا عجب لیاوے
عقل وسیلہ آکھے اسنوں مت ایہہ زہر کھلاوے

دوست دشمن رنج یا راضی نظروں معلم تھیوے
ایہہ کرامت عاماں بخشی کیا تقریب کچیوے

خبر نہیں جیو اتاں تائیں جد کوئی پکڑیا جاوے
گماہ دیسی یا ذبح کریسی اسنوں عقل تے آوے

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بندے پر فضل ہویا رحمانوں
جیکر امروں منکر ہوسی برا حرام حیوانوں

نور الٰہی یعقوبے نوں پتراں حال جتایا
فرزنداں دیاں باتاں سنکر صاف جواب سنایا

سن کر صاحبزادے حاضر پیش حبیب حقانی
بہت نہایت نرمی اندر کرن سوال زبانی

کیوں بابل اسیں یوسف تائیں باہر دور چھوڑیسیاں
دل دا بند پیارا بھائی کویں مرلون دیساں

کون درندہ کس نوں طاقت اسنوں کھاون آوے
کر نقصان اساڈے کولوں کویں سلامت جاوے

مت جانوں ایہ یوسف کارن نہیں پیار اسانوں
ہر دل بہت پیارا یوسف جویں پیارا تسانوں

جتھے یوسف یا جی ویٹے پیارا دلبر جانی
اوتھے اپنا لہو ویٹاں جان کراں قربانی

بیشک تماشہ ویکھے پیارا خوشی زیادہ پاوے
مگراں رکھے اساڈے ولنوں جیکر یوسف جاوے

خوب رکھاں نگہبانی اسدی فرق نہ کرساں کوئی
وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ جیونکر خبر قرآنوں آئی
تاں پھر کیہا یعقوب پیغمبر ساڈے وس نہ کائی
دل ساڈا منظور نہ کردا یوسف کنوں جدائی

بیان آمدن برادران پیش یوسف ع

ہاں پھر پاس یوسف دے آئے رل مل بھائی سارے
نال اساڈے جنگل اندر چھیتوں کھیڈن جاویں
سن کر باتاں یوسف تائیں شوق بہتیرا آیا
ادب سلام زیادہ کر کے پیش حبیب گذاری
یا سردار حبیب ربانا دوست پیارے یقینی
یا سید پاک خدمت اندر اولیں غرض اساڈی
شوقوں خود توں عرض اساڈی [illegible]
سن کر بات یعقوب نبی نوں چھم چھم انسوں آیاں
باغ آرام خوشی دے وچوں جاون لگا مالی
بجلی وانگ کٹاری ہجر دی چمک دوڑی وچ سینے
تیغ ہجر دی کیہا اتارے باز عقل تکر دے
کھیڈن جاواں سر گھبراواں آکھے یار انجانا
چاہیں جاہیں یار پیارا ناز نیاز وکھاوے
کیہا اوہ وقت یعقوب نبی نوں آفت پیش دکھایا
یوسف نوں تقدیر اٹھایا نہیں جانا نہیں جانا
ٹھہر ٹھہر کہندے یعقوب نبی دی عاجز جان نمانی
ہس ہس جانا جانا آکھے یوسف پاس تائیں
جے کر عقل قیاس ہمیشہ ہر گز نہ کم ہووے
اوڑک باپ پیارے رو کر اتنی بات سنائی
اے یوسف تیری مانوں جیکر آپ غرض کرینا
پر ہووے اس قبول [illegible] جو کجھ حکم ربانی
جس طرحیں دل راضی ہووے جا [illegible] سنایا
آخر کہیا [illegible] پھیر پھیر سے ہوکے نشیاری

کہن لگے سن بات اساڈی اے محبوب پیارے
دیکھ تماشا تیر اندازی ہووے خوشیاں بھاری
امر اجازت منگو [illegible] باپ کولوں [illegible]
عبدالستار بابل اسنے کیوں کر عرض گذاری
[illegible]
جے سرکار اجازت بخشیں بھائی کھیڈن جاواں
کیا جانے کیا جنگل اندر پیار کریں بھائی
ہن کیا کہو آپے پیارا لگا دیں حسب حالاں
رنگ گلزاراں [illegible] بلبل الفت [illegible]
جس دم رخصت آکر منگی دلبر یار پیارے
عذر [illegible] پیش [illegible] دلبر دے
خبر [illegible] حال جدائی گھتی [illegible] جانا
دیکھ داغ یعقوب نبی تائیں [illegible]
[illegible] جان پیارے [illegible]
غم دیاں [illegible] کیتا باپ [illegible]
[illegible] آوے [illegible]
رو رو باپ پیارا آکھے نہ جا [illegible]
[illegible] تقدیر الٰہی [illegible]
ساتھیں [illegible] یوسف [illegible] جدائی
ہن کیوں [illegible] کون اجازت دیندا
جو [illegible] پیارا [illegible] ہووے [illegible]
دوست [illegible]
[illegible]

آکھ حقیقت درد فراقوں عاصی عبدالستارا — جویں یعقوب روانہ کیتا دلبر یار پیارا

بیان نہاتے یوسف برائے شکار

وچہ تفسیر امام غزالی ابن عباس لبھایا — اٹھ فجرے یعقوب پیغمبر پانی گرم کرایا
آکھیس جانی آہن تینوں ہتھیں آپ ہنائیے — خوشبو زلفاں لیں قدرتوں نال پیار لگائیے
گذر گئی اوہ رات وصل دی خوش مراداں والی — چند سبا کے رخصت ہوسی دتی صبح دکھالی
جیوں جیوں وقت جدائی والا نیڑے نیڑے آوے — وانگ چراغ یعقوب نبی دا ہوسکدا جاوے
الٹ گئی شطرنج قسمت دی طالع بازی ہاری — اجن چیت شکنجے اندر آگئی جان پیاری
رو کے عجب پوشاک یوسف نوں دتی آپ دے والے — بدر منیر سلامی ہووے فخر زیارت بھالے
نال محبت آکھیں سر تے پایا باپ پیارے — نور زیارت ویکھن کارن سورج جھاتی مارے
سوہنا پٹکا کمر دوالے پیرس جوڑا پایا — لکھ صلوات سلاماں ہوون جس ہاتی سنے جایا
خوش رخسار گلنار حسن دی غیرت نال نکالی — ہوسلے دے ید بیضا وانگوں کیا چمکار دکھالی
ابرو سوہنے قوس قزح تھیں گھیرا گول دکھاون — پلکاں تیر محبت والے جگروں پار لنگھاون
صفت جمال کمال نورانی عیب قصوروں خالی — شوقوں خوش تصویر نکالی قلم کاریگر والی
خال سیاہ رنگ سوہنیاں زلفاں کنڈل عجب ہو پایاں — سر تے ذرا وہ دھر کر حوراں کرن زیارت آیاں
سرور عالم صفت یوسف دی کرن بیان حضوروں — سر قدم دوالے راتیں چانن ہوندا نوروں
جیہی فرمایا تابعداری جو فرمان اٹھا سن — یوسف حسن برابر ہوسن جد جنت وچ جاسن
کیا تصویر یوسف دی لکھی کاتب قلم الاہوں — نال محبت ویکھن والے چھٹن پاک گناہوں
قدرت تماشا کاری رب دی کون بیان سناوے — شوقوں عقل دیوانہ ہو کر شاعر مغز کھپاوے
حسن رسولاں شان رسولاں ذکر نہ کیتا جاندا — کرسی عرش جہاں دی طرفوں ادب کنوں شرماندا
رہبر سنگ دشمن نبیاں پار دل جنت رحمت پاون — نافرمانی کرن جو نبیاں دائم دوزخ جاون
کیونکر عبدالستار سناوے صفت بیان تہاندا — جس وچہ ہوش نہ رہیا ٹکانے جبرائیل جہاں دا
سنو حقیقت یوسف کارن کیونکر ہوئی تیاری — رو رو پایا پوری کیتا چہرہ وسلے دی ساری
خوشبو لی محبت کر کے سر تے پایا آکھیں — ایہ ملاقات پیاریاں والی ہتھ نہ آوے تکیں
مہر ہتھوں ابراہیم نبی دا پایا باپ پیارے — کر افسوس تیاری ویکھن ملک نورانی سارے

سر دستار اسحٰق نبی دی ٹِکا عظمت عالی | اہر چادر بن بن پوندی شیث پیغمبر والی
پیراہن جوڑا عجب سہایا دستہ یار گرامی | پہن لباس یعقوب نبی نوں ہویا یار سلامی
ہویا تیار پیاریاں کارن وقت جدائی آیا | امر مقدر ساقی لیایا بھر کر جام پیالہ

غزل

یہ سنا جب آسمانی ملک سب رونے لگے | جس وقت یعقوب دوست کو جدا کرنے لگا
دھول تک لرزہ زمیں افسوس کر ملنے لگے | تم سے سب آسماں کہیں نیک یہ کیا کرنے لگے
یا تھا پر گندم کا دانہ جب لیا آدم صفی | تب جنت حسرت کریں حضرت خطا کرنے لگا
یار کو راضی رکھوں دل میں کہا حضرت نبی | یہ نہ اسے معلوم ہوا کس کو خفا کرنے لگا
کرتا ہے جب ہو لکو خوش کہتے کراماً کاتبیں | یہ تو اپنی جان پر جور و جفا کرنے لگا
غیب پر دعویٰ نہیں تقدیر کی کس کو خبر | حق مقدر جو لکھا وہ ادا کرنے لگا
روح یوسف کو نزع کے وقت یعقوب تن | الوداع کر الوداع حسرت سنا کہنے لگا
کل کو دیکھو بھی مت کر سکے کوئی غیب کا حال اسپنا | مطلق اپنی حسن کو ظاہر خدا کرنے لگا

جور پیا یعقوب نبی نوں حکم دسے کوٹھے کھاوے | یوسف نوں کجھ خبر نہ ہووے ہیں چا ایہہ چاوے
رکھن کارن باپ پیارے کیتے جتن بہتیرے | آکھیا سکندر کولوں جاوے پرے پرے
پیراں وقت یعقوب نبی دا چارہ پیش نہ جاوے | جیوں نکر وقت نزع دسے اندر دوار در اسرع آوے
دل والہر نوں چم چم روسے دیندا اتھکستا دعائیں | مشکل ہوگیا آرام اساں نوں بھنا دور نہ جائیں
ایہہ سراد پیارا یا میری رنج کراں نہیں تینوں | تیوں بھی رنج دکھالیں ناہیں دیکھی جائیں میں نوں
سچ محبت اپنے لشانی تن من جا ہر کرناں | ایہہ فرمان سنا دے دوستا باہر قدم نہ دھرناں
جس موسن نوں بہت پیارا اوہ یہالانوں پیارا | یار یاراں وے پیار سنے لگ رہے جان نہ جالہیا را
غالب امر تقدیر دا لائیں آرام نہ دیندا | آپ یعقوب پیارے تائیں [illegible]
باطن حال معلوم نہ ہویا ودیاں پیاریاں تائیں | ہو چکا نہ معلوم [illegible]

جدا یار سے یار ہونے لگا | نہ کچھ ہوش رہ گئی [illegible]

مقدر قضا جب کہ ہونے لگی ۔ نہ کچھ ہوش رہ گئی خطا ہونے کی
کیا مست آرام دیوانہ دل ۔ نہ کچھ ہوش رہ گئی فنا ہونے کی
نہ وعدہ رہا یاد میثاق کا ۔ نہ کچھ ہوش رہ گئی سزا ہونے کی

ہوبا تیار یعقوب یوسف توں وقت جدائی والا ۔ جویں خلیفہ جنت وچوں ملبا ولیس نکالا
سایہ رحمت رکھ بہشتی نبی یعقوب ربانا ۔ پلو پچھ اثر جدائی کولوں عاجز ہو کر ماناں
اس درختوں ٹٹن لگی سبز ٹہنی جب ڈالی ۔ بھری محبت میوے کولوں خوشبو سبزی والی
بہت مراداں بابل تائیں دلدے اندر سیاں ۔ کجھ تقدیراں سنے تدبیراں ہرگز پیش نہ گیاں
خوش گلزار با غیچے اندر لبھی پند خزاں دی ۔ حال ویرانہ ہوون لگی خوش گلزار پھلاندی
چایا چیت پیارے جانی وگن نین جھلاراں ۔ مڑن لگے پردیسی دلبر چھوڑ پیاریاں یاراں
اندر باہر بابل آوے روندا کر کر زاری ۔ منزل گور پہنچاون وانگوں جب جب کری تیاری
کیا قدرت ہے سب بھائیاں رہنوں آدم جنس پیاری ۔ اوسے اپر تقدیر الہی نوں اس نے کیتا جاری
بھائیاں پیارا یوسف آہا نیت قتل کریندے ۔ بھنیاں مال پیارا ہے سی کر کر جمع چھڑیندے
بہت پیارا یوسف پیو نوں گھر لکھیں بیاں آندا ۔ دیکھو باپ پیارے تائیں یوسف چھوڑی جاندا
لکھ لکھ کنیے انہیں سنے قدرت ویکھ جباری ۔ ہے افسوس یعقوب نبی نوں عقل نہ دتی باری

بیان وعظ کردن یعقوب علیہ السلام فرزنداں را

پھر اس وقت یعقوب پیغمبر وعظ کلام سنایا ۔ امر ستاون کم رسولاں جویں خدا فرمایا
اسے فرزند و بدی طرفوں ہر دم لائق ڈرنا ۔ اُپر یتیماں تے مسکیناں ظلم نہ چاہیے کرنا
جیہڑا مسکیناں نوں کوئی ظالم دیندا درد ایذائیں ۔ کرنوں صبر خدا فریادے اس ظالم نے تائیں
تیری مرضی ہے اس ویلے دشمن ماریا جاوے ۔ مگراں ایس عدالت وچوں تینوں کی ہتھ آوے
ایسا عدل برابر پورا روز قیامت کرساں ۔ تیریاں بدیاں دیکر اسنوں دوزخ اندر بھرساں
اسدے نیک اعمالاں بدلے جنت لیساں تینوں ۔ اسدن جیکر ہوویں راضی ظالم آکھیں مینوں
حکم حدیث نبی فرماوے جو کوئی ظلم کماسی ۔ اندر حشر نابینا ہو کر قبروں باہر آسی
ہوسی ہنیرا کن قبراں اندر سخت عذاب سزائیں ۔ سخت انہیرا قبراں اندر روز قیامت تائیں
جو ظلم کرا دوزخ خلق ستاوں جتھیاں ضرورت جائی ۔ انہاں پچھتانا بدی طرفوں کچھ نہ ہوسی کائی

جے سو غیرت غضب زیادہ حاکم ویلا آوے
جس دن وعدہ پورا ہوسی آون پیش کمایاں
پناہ خداوی قہر عذابوں شالا پیش نہ آوے
بعد نصیحت باپ یوسف نوں رو کر ام کریندا
چل ہن تینوں دو طرح کرائیے ساتھ بھراواں جائیں
کہن لگا فرزنداں تائیں بہتا دور نہ جانا
تھک پوے تاں موڈھیاں اپنے نال پیارا اٹھانا
جس دے دوست کارن کوئی عزت ادب کریندا
نبی محمد سرور اگے جو انکار لیاوے
بابل خیر خواہی یوسف دی باتاں بہت سنایاں
سبے فرزند سناون عرضاں کرو یقین پچھاواں
شیر پلنگ مجال کی طاقت نہ وروں تھیندن ثانی
انگل پکڑ یعقوب نبی دی یوسف ٹروا جاوے
بیں غریب یعقوب نبی دے پھیر پھیر نہ بچھڑن
کن دلوں وقت برات نصیباں ہر لون بخشش ہوندی
بیشک ہن دلوانے عقلوں مرت کوئی اکھیاں نے
دم دم تکن کدے نہ تھکن ولیاں ہین نہ دلیاں
کون کوئی بیٹیاں نوں آکھے کر نہ گریہ زاری
اچے پیارا دلبر جانی سامنے نظری آوے
گذر گئی شب قدر خوشی دی کیسے ڈھٹھی بازی
چلدے چلدے یار پیارے نکلے درد پیاردی
رکی وقت اکھاں ٹھردیاں باہر جگر وداغ ترماوان
سب کوئی منزل دوری والا دوھویں رخصت ہوئی
اوس درخت ہیٹھاں پرشتروں لیا باپ پیارا
آ یوسف گل لگ ملے نہوں لگا لگا پوچھ سینے

بانجھ تاریخوں کوئی مقدمہ اول کوئی بلاوے
سال ہزاراں اندر تاراں رو رو ڈہن دہاہیاں
دیکھیں گا اک روز تماشا جو اعتبار نہ لیاوے
جینوں آپ نہ طالب کریندا اوس کیوں رخصت دیندا
شالا خیریں گذراں تینوں خیریں پیا ... آئیں
جیکر پیا پس یوسف نوں ... بہشت ...
رو رو سب فرزنداں تائیں آکھے ... رہانا
عاشق اسدیاں مردیاں توڑی اسنوں عزت دیندا
دو ہیں جہانیں رب دا دشمن کدے نہ ... پاوے
اٹھ کے دینا رخصت کاراں ... رو رو ... ایاں
یوسف جگر پیارا بیٹا کیوں نقصان پچاواں
کون ماریسی یوسف تائیں بولن عرض زبانی
مڑ مڑ بابل منہ ول دیکھے مڑ مڑ کے گل لاوے
نور جمال پیارے دا اوہ دم دم حاضر لیٹ ...
بیٹیاں نوں جیہڑی حاصل ہوندا نام نہ کرنا
جنہوں ویکھن ہیت خریداں سودا کرن ...
جاندے ویکھ پیارے جانی نیر ... ویکھیاں
ویکھ یوسف جاندے جانی رو ... بھاری
اڈ گیا ہوش آرام نبی دا لیندا ... وسے
جل ... آتش ... ودا
صبح ہویا الحمد مبارک ... بازار دل
اس درختوں ہو کر ... جاوے
جیسے اسنوں ... دوست ... آن ... وسے
ناں محبت ... کر ... آ ... کارا
... فرزند ...

پاگل بناہیں ملے پیارے ہنجوں رہن نہ ولیاں   سُول وکھاوے سنج حویلی کھاون آیاں گلیاں

مڑ امڑ بابل یوسف تائیں سر چھپے گل لاوے   دلنوں آتش اثر جدائی غم دا بالن پاوے

اوہ ملیا کجھ اثر نہ کردا دوجی اگ مچاندا   جسدم یار پیارا جانی وسے چھوڑی جاندا

رو رو آکھے باپ یوسفنوں جیبدے ہیں ول آویں   نہیں تاں ساڈا حال نہ کوئی بہتی دیر نہ لائیں

منہ نئیں ایہ فرمان سناوے رو کر باپ نمانا   جیکر تینیں نہ آون کرسو اساں بھی گھر نہیں جانا

اسے او یار جدائی والے مڑ مل کے ہک واری   مل کر ہو یار وانہ یوسف سنو حقیقت ساری

تھوڑے قدم گئے جس ویلے راوی ذکر لیایا   غش ہیگیا یعقوب نبی نوں وقت نزع تک آیا

پھر خدمت وچہ حاضر ہوئے سب فرزند گرامی   پھر کا ہوش ٹکانے آیا اس پیغمبر تائیں

پھر بھی حضرت یوسف تائیں ورد خیال نہ آوے   جسنوں پھر تقدیر اٹھاوے کون آرام وکھاوے

دوجی وار کیتا پھر بابل رخصت یوسف تائیں   کرے سپرداں سب فرزنداں دیوے کھلا دعائیں

لاوے تائیں دتا بابل یوسف کارن کھانا   رو بیٹے نوں دتا شربت حاجت وقت پلاناں

پُشت پسر ویہودے تائیں بہتا وار سناوے   جنگل اندر دوست ساڈا کجھ تکلیف نہ پاوے

ویکھے کھلا پیارا بابل بھاباں یوسف چایا   زمزم پانی کیسے والا کر کے ادب اٹھایا

ہک چھوڑے تاں دوجا چاوے جان کراں قربانی   ظاہر اندر یوسف وسے بھاباں دی زندگانی

ظاہر الفت ویکھ انہاندی فکر نہ رہ گیا کوئی   نبیاں ولیاں باطن غیباں ورنہ معلوم ہوئی

سبھ رب چاہے طبق زمیناں حاضر کر دکھلائے   کدے انہانوں نفع زیانوں اپنی خبر نہ آوے

جے غیب معلوم نبی یعقوب ہوندا حال ولاندا   تاں یا سویلے باپ پیارا ساڈا یوسف جاندا

جاندے یوسف نوں پیا ویکھے پھر پھرن اچھالے   تیر فراق لگائی جیاون سوہنی صورت والے

چھوڑ اکیلا بابل روندا ہوئے یار کنارے   تن تن ہجر ول بھائیں بلیاں صبر پیالے پیتے

کھیش آرام بہشت سبھی نوں کردا عرض نمانا   جتنوں یوسف گیا پیارا اساں بھی نال لے جانا

درد فراق یعقوب نبی نوں آن سلام سنایا   اسدن اسیں چھوڑ لیساں تینوں جسدن یوسف آیا

غم افسوس یعقوب نبی نوں اولوں عرض سناندا   ساڈے کارن یوسف سوہنا تینوں چھوڑی جاندا

اساں سوال قبول نہ کرنا جے سو سال سناؤ   نہیں تاں بیٹا یوسف سوہنا واپس موڑ لیاؤ

تن دی طاقت پیش نہ جاندے عرض سنا کر روے   یا محبوب حوالے رب دے ساڈا رہن نہ ہووے

کیہا حضرت جبریل حاضر عرض انہانوں   یا نبی اللہ تیریاں باہیں یوسف ونگیا ساڈوں

کملے ہو گئے نین نبی دے رو رو تکن راہیں — جیکر بند زیارت ہوئی اساں بھی رہنا ناہیں

بل بل جان نمانی آکھے ساڈی تھاں نکائی — باجھوں عذر قبول کرلیساں جو تقدیروں آئی

شوق محبت رو کر آکھن عذرے حال کریساں — اسیں نساڈے دوست کارن ڈاڈھی بھال کریساں

صبر شکر نے ادب زیادہ رو کر عرض گذاری — امر ہویا اساں ساڈے نساڈے بنا عمراں ساری

چاروں طرفے ظالم فوجاں الفت کارن چڑھیاں — گھیر لیا یعقوب نبی نوں نہیں لگاون جھڑیاں

دیکھے کوئی یعقوب پیغمبر دلبر دوست ویہندا — جاندا جاندا پھر چلاندا جیہڑا سلام کر بہندا

بابل نوں جد ویکھے یوسف ورد دلوں سنجوں جھڑدا — یوسف نوں جد بابل ویکھے ادب سلاماں کردا

تکدا رہ گیا نگروں بابل جیہڑا پیارا جاندا — نظروں کنوں جد غائب ہوئے بیٹھ گیا او روندا

طاقت ہو گئی دور تمامی زردی رنگ چھپایا — جیونکر غائب ہووندے دیکھے سورج رنگ وٹایا

وچ تفسیر یوسف دے راوی ابن یحییٰ سوں لیاوے — بحر المنثور صدیقی محمد ایہہ بیان سناوے

بیان خواب دیدن زیب خاتون جمال یوسف

جس دیہاڑے یعقوب نبی تھیں یوسف جدا ہو گیا آہا — زیب خاتون کہیں یوسف دی گھر وچ پہنچی آہی

ڈھیاون یوسف دا اسنوں حال معلوم نہ کوئی — خواب اندر اس دے تائیں حالت ظاہر ہوئی

کیہا ویکھے ویران جنگل دور اجاڑ زمیں دا — گھیر لیا بگھیاڑاں یوسف روندا پیا دسیندا

گوشت کٹ کٹ کھاون دوروں ٹکر کراون دہایاں — کتوں پیارے کون چھڑاوے رو رو کرے دہایاں

بابل بابل یاد کریندا ایہندا اجھاڑ کھلاوے — آدم ذات چھڑاون والا اتھے نظر نہ آوے

ایسی حالت یوسف اپڑ ڈٹھی جنہیں پیاری — جیونکر اوہ کے پھندا ڈاڈا اون آون وارو واری

ستے وچ ہک جاگیا ڈیہہ اسنوں زوروں پکڑ اٹھایا — پاٹی زمیں وچ ڈگا یوسف ہتھ لگے نظر نہ آیا

اتنا حال یوسف اخوانی ڈٹھا جیہن پیاری — اول صورت مہاں گولا جیہڑا جہاں اتاری

ہوش آئی تاں گھر وچ اسنوں یوسف نظر نہ آیا — ایہہ مراد وہ جیہاں لگی روشنی جو اں دکھایا

آکر باپ پیارے اگے رو کر عرض سنائی — یا نبی اللہ صدقے جاواں کیہڑا مہر الٰہی

کیہا یعقوب گیا جو یوسف گھیریاں ساڈا پھیرا وا — زیب سن کر زاریاں آہیں ہیں قربانی جاواں

ایسا ہجروں زیب رنجی ہو کر حال ویراسم — تیرے نال گئی سا ہجر کاراں لے گئے چور حرام

زیب خاتوں حضرت اگے رو کر عرض گذاری — یا نبی اللہ آج تساں اگوں نقل نہ دی واری

یاد رکھیں اج یوسف تائیں باہر قتل کریسن ۔ جیہنوں پیارا پیارا آکھن دشمن وانگ مریسن
ہے افسوس پیارا بھائی ملکے گیا نہ بینوں ۔ یوسف بھائی یوسف بھائی نام بلاسیاں کہنوں
خواب دے والا زینب خاتون سارا حال سنایا ۔ سن کر بات حبیب ربے دا حیرت اندر آیا
وقت وہانا ہتھ نہ آوے زینب عرض کریندی ۔ جے تساں یوسف رخصت کیتا میں جاون دیندی
اوڑک پہنچ دیکھی مگر یوسف دے موڑن کارن دہانے ۔ جاندیاں صاحبزادیاں تائیں مل پٹے دوڑ لگانے
جلد پیا رسے بھائی تائیں زینب پکڑ کھلوتی ۔ ہنجوں جھڑیاں موتی لڑیاں رو کر عاجز ہوتی
کہن لگی سن ویر پیارے بلنوں چھوڑ نہ جائیں ۔ بابل جایا جگر میرے نوں داغ فراق نہ لائیں
بھیناں تائیں مان زیادہ ہوندا نال بھراواں ۔ جاویں نہیں نکانی کر کے میں صدقے بل جاواں
نہ جائیں نہ جائیں یوسف جاسیں تاں پچھتاسیں ۔ وقت وہانا پھیر نہ ملسی جاسیں تاں دکھ پاسیں
پکڑ کھلوتی بھین یوسف نوں رو رو نیر اچھالے ۔ جیتوں نال بھراواں جاسیں میں بھی جاساں نالے
رونق دلدی ویر پیارا ایہیں کیوں جاون دیساں ۔ جانے نہیں جو یوسف سوہنا رسی وچ پردیساں
ہکوں پکڑیا بھین یوسف نوں ہکوں پکڑیا بھائیاں ۔ زینب دی کجھ پیش نہ جاوے رو رو کرے دوہائیاں
سارے بھائی زینب تائیں کر کر پیار رلاون ۔ لائق نہیں جو جنگل اندر بھیناں کھیڈن جاون
جاون دے ہکوار یوسف نوں کھیڈ خوشی کر آوے ۔ دیکھے پیا یعقوب تماشا پیش نہ کوئی جاوے
چارہ کوئی نہ چھوڑیا یوسف لیگئے زور دھگانے ۔ بےتابی سے یعقوب پیغمبر رہ گئے اوس ٹکانے
ستو تینیں نہ ہمت کوئی دل وچ خیر خیال اٹھاوے ۔ کرے سبے ادب کلام زبانوں دوزخ دہر یا جاوے
یوسف نال برابر سمجھوں ادب تہاندا کرنا ۔ رافضیاں دے ٹولے وانگوں ہست کافر ہو مرنا
اوہ سب نبی حبیب ربانے خبر کتابوں آئی ۔ ہے اک نکتہ اس گل اندر وحدت قدرت بھائی

بیان حکمت نکتہ باطن توحید جل شانہ تعالے

ہوا پانی تے آتش مٹی چار مخالف کہندے ۔ قید کیتے رب چارے دشمن ہکس مکانے رہندے
قتل کرن ہکدوجے تائیں طاقت نہیں کسینوں ۔ غالب امر جلال وکھاوے سر تسلیم ربے نوں
عقلوں علموں ہتھ نہ آوے قدرت خالق باری ۔ کسے نہ پایا بھیت ربانا عاجز خلقت ساری
جیوں شیطان نے آدم تائیں جنت کنوں کڈھایا ۔ اوسے شیطاناں مومنے تائیں ایدا راہ بتلایا
جیوں راہ کھولے موسے دیاں فوجاں خیر بپار لنگھایاں ۔ اوسے راہ فرعونی فوجاں ربے غرق کرایاں

جس آتش کتھیں سڑ کر خلقت مر گئی لکھ ہزاراں
یاراں کیوں اس گرد چوفیروں سڑ گیاں سب جائیں
جس پانی کتھیں چمن زراعت میوے باغ سوہاون
جس بیڑے پر چڑھ کر خلقت یار اُتارسدا ہے
کدے کدے اوہ وقت وکھاوے سب جبار لہائے
جس بدل کتھیں بارش سوہنی خوش آرام دکھاوے
جیہڑا سورج موسم اندر دلیوں راحت دیندا
ہر ہر دلیوں خوشی کریندی جیہڑی واؤ پیاری
اوہا زبان مجالس اندر خوشی منظوری پاوے
جیہڑی چھری حلال کریندی چیرن کارن ہوئی
ساری قوت اسد سے آہا ابراہیم لیاندی
جنہاں فرشتیاں ایسے نوں تخت بٹھا کر چایا
جس دانے نوں کھا کر آدم جنت تھیں ...
اوہا چوانی جنوں جاوے سوجاں زور تکاوے
قدرت کوئی حساب نہ آوے کیا تدبیراں کریئے
بڑے بڑے سردار اکابر کیتے سر جنہاں رے
ایسے پر یکدن آدم نظر حقارت ڈالی
توں کیا جانیں باطن پردہ ساڈی بے پرواہی
شفقت ساڈی او گنہاراں وچہ دربار لیاوے
خوار کرن سرداری والوں سالوں ہمیشہ گائی
غیرت گھراں نال اسے آدم دا پردہ فاش کراں
منت کوئی شیخی شوخی اپنی دا وچہ شاں دکھاوے
توں کس کارن اس دے اُپر کیتو انظر حقیری
امر جلالستو الآدم جد سنیا سرکاروں
سر تھیں رکھا ... دلیوں نور کر کے ...

اوسے وچہ خلیل پیارا پانے موج بہاراں
اوہ آتش گلزار بنائی پاک خدا دی سائیں
اوسے پانی نال ہزاراں ڈوبے ابتر جاون
اوہ بیڑا سن پور ملاحاں ڈوبنگے لاہو جاوے
اس کاران جو لوک پچھانن کون لنگھاون والا
اوسے راہوں بھیردسن کیا قدرت بنھ آوے
اوسے راہوں اگ الشیطق زین سڑ بیندا
اوس ہوا دی سختی کولوں نسے خلقت ساری
اوسے یاروں دشمن تھیوے جو کجھ سخن سناوے
اسمٰعیل ذبیح اللہ نوں زخم نہ کیتو سو کوئی
ڈردی ورگئی وسے اندر ادب کنوں فرماندی
انہاں فرشتیاں اس دیاں بھیراں نال اڑایا
اوسے دانے تھیں رب روزی ورتی راہ بتائی
اوہا چوانی بیکٹ ڈنگوری گلیوں باہر ...
بے پرواہی کولوں ڈر سے ہر تجدید ...
کسے نہ طاقت دم مارن دی حاکم دی سرکارے
اوسے وقت آواز ... غیرت ...
غیرت ... دونویں ... وچہ دربار ...
غیرت ساڈی ... سر ... دو ...
یا نبی اللہ کس گل ...
سو شیطاناں ایمان لیا ...
غیرت غضب ... واقف ...
نظر حقیری ڈالی ... غیرت ...
نظر نظر کیتی ... اندر ...
یا رب سایاں ایسی ...

بخشند تا رب رحمت فضلوں پڑھدا احد ثنائیں
ہنجوں جاری عمراں ساری رہیاں آدم تائیں

حارث آکھن آنا خیر دی مرض پلید پرانی
کہ منہ کالا ابلیسے دا گھر گھر آن سمائی

عاجز ہو ہر عاجز کولوں بنڑدے ہے دروازہ
پئی تاریخ عدالت اندر ہوندا ہے ایہہ آوازہ

باپ تیرے توں پیش عدالت کیونکر حکم سنایا
توں اس ناواں کوان گھرانہ شوخ مزاج لیایا

عاماں گل بنائی کیہا یاں یوسف کھوہ وچہ پایا
کہن مفسر وحدت والا نکتہ رب جتایا

تاں جو سبکو کوئی رب دی طرفوں عزت ذلت جانے
تاں جو سبکو کوئی رب دی طرفوں نفع زیان پچھانے

بہت وجوہاں حکمت ربدی ہیں کیا ذکر سنائیں
دسن وی کجھ حاجت ناہیں دانشمنداں تائیں

جے رب چاہے دشمن پاسوں لکھ آرام پہنچاوے
جے رب چاہے دوست کولوں لکھ عذاب دکھاوے

دشمن دے گھر موسیٰ تائیں خوشیاں عجب وکھایا
پیو دے گھر وچہ یوسف کارن درد وکھائی بھایاں

دشمن ناہوں دشمن جاتا دلبر ویر سجن نوں
لگ گئے باپ پیارے کولوں بار حلال کرن نوں

نگر دل تھیں کھلوتی ویکھے ہنجوں برسن پیاں
ہیں صدقے سب ولدیاں آساں دل ہر لوچہ رہیاں

جیونکر میت انوں گھر وچوں لے ٹردے دل گوراں
ہیں واری توں سوہنیوں رب نوں ہنجوں برسن زوراں

شیریں سخن محبت والے کسدے نال کریساں
یوسف سوہنا یوسف سوہنا کس دا نام سدیساں

کھلیاں کھلیاں دلبر جانی پہنچے دور ٹکانے
زینب تے یعقوب پیغمبر رہ گئے درد رنجانے

رو رو ترلے لیندی نگروں آکھے بھین پیاری
اج کس آون دینا تینوں ہیں صدقے ہیں واری

ہیں صدقے جس گھر دے وچوں اٹھی قسمت تیری
کر چلیوں منظور جدائی کیتی ایڈ دلیری

جس بابل نوں ویکھ نیر رول ٹھنڈ پوے وچ سینے
کیونکر گذرن سگے اس تائیں غمدے سال مہینے

روندی نوں یعقوب پیغمبر امر منع فرمایا
یا زینب کیوں زاری کرکے صبر آرام ونجایا

زینب عرض کیتی تسیں روون کر دے منع اسانوں
ساعت پچھوں رووے پوسن ساری عمر تسانوں

اج تساڈے دلبر جانی صبر پیالہ پیسن
دور تساں تھیں جنگل اندر جا قربانی تھیسن

واہ سبحان اللہ نہیں مڑدی جو تقدیر ازلی دی
دانشمند دیوانے ہوسن کجھ تدبیر نہ چلدی

بھایاں دا کجھ ذمہ ناہیں بات نہ کیتی جاوے
کھوہ ہے والی رات یوسف دی کسدے اپر آوے

جیہڑی رات جدائی والی قبریں بستر کرنا
یار پیاریاں اسدے اندر اپنی ہتھیں دھرنا

آکھ حقیقت عبدالستارا منگ اللہ تھیں یاری
ٹور یوسف نوں گھر ول آئی روندی بھین پیاری

رکھ دسے سینٹھوں پیارے جانی چھوڑ روانہ ہوئے
پیو دھی اس رکھ ہیٹھ نمانے ہو حیران کھلوتے

بیٹھ گیا پیغمبر ربدا ایہ فرمان سنایا گھر جاون دی لوڑ کی اساں نوں جیکر یار نہ آیا
کی جاہ ویکھاں سنجے گھر نوں رو رو کرن دعائیں عبدالستار اتوں بھی جلدی نکل یوسف دے جائیں

حال یوسف در جنگل

کرن روایت جونک بابل نگروں رہیا تکیندا تد تک سب کوئی ساتھ یوسف دے گیا پیار کریندا
دور گئے تاں اچن چیتی عجب مزاج دکھالی ہو گیا ویکھ حیران یوسف قدرت خالق والی
اوہ جس بھائی نال محبت موڈھے ہیاں اپر چھپایا اوسے بھائی دشمن وانگوں اپر زمیں پٹکایا
دوجے نوں بھی دل غصہ چڑھیا سخت طمانچے مارے جتوں حضرت یوسف جاوے مارن آون سارے
مارو مار آوازہ ہویا جیونکر چور پھڑیندا سخت مصیبت نازل ہوئی چاروں طرف مریندا
جسدی طرفے ہووے یوسف کر کے آس پیاروں اوسے طرفوں مارن کارن چمک پوے تلواروں
کیا اوہ ساعت اوس دہاڑے یوسف اپر آئی پیا حلال ہووے وچ جنگل کردا بھائی بھائی
نرم گلابوں نازک تلیاں قدم نہ چلیاں ننگیاں کنڈیاں سلیاں مہندی وانگوں پیندیاں لہواں رنگیاں
جھڑکاں دس کر یوسف آکھے بابل جایا بھائی کس پاروں تسیں غصہ کردے مینوں خبر نہ کائی
بابل کولوں چلو ہکو اری عیب قصور نتارو نہیں تاں میرا عذر نہ کوئی جے کر مینوں مارو
جو ہیں مصیبت اس دن گزری ذکر بیان نہ تھیندا لوکو وہ پینڈا شہر کنعانوں روندا گیا مریندا
نازک بدن نورانی اپر آ گیا رنگ سیاہی انہیں سزائیں مقبولاں نوں قدرت بے پرواہی
جیتھے سخت طمانچے لگے پنجے ظاہر تھیوسے اللہ اکبر اوس مکانے لہو نال لکھیوسے
نازک بدن مبارک سوہنا لہو لال کرایا غمدی رنگن دھر رنگریزاں سرخی رنگ چڑھایا
جو ہیں حوالے کہن مفسر ہیں کیا ذکر سناواں جہت ضرورت کراں حکایت ادب کلام شہزاداں
خوف الاول تفسیر لکھیں نہ جیہے قلم سے جاری خوف الٰہی کنوں سیاہی کیتا نذر پیاری
کیا یوسف کیا دوجے بھائی شان برابر سارے عالی ذات قدیم گھرانہ رب سچے دے پیارے
یوسف پاروں دوجیاں تھیں جو فرق محبت کرسن روز قیامت ساتھ یہوداں کافر ہو کر مرسن
میں قربان کراں پیو دادا جنتی نسل تمامی جبرائیل جیہے سب اولوں دعوی کرن غلامی
سنو حقیقت یوسف اپر ایسا وقت وہانا کوئی نہ ہوسی عالم اندر ایسا درد رنجانا
بدن مبارک ان تن رنجی ہتھ لایا جاوے چھم چھم روندا درد الم تھیں لہو باہر آوے

حالت دیکھ فرشتے رُنے منہ وچہ انگلیاں پایاں — جس دم سوہنیاں نازک زلفاں تھروں پکڑیاں بھایاں

نال بھی یاد کرادے کرے سوال تنہاں نوں — پیارا باپ سپرداں والا کیوں بھل گیا تساں نوں

کر کر باتاں رو کر رو داں اپر زمیں دے جھڑیا — بیبے لنت شمعون لگائی اتنا غصہ چڑھیا

غیبوں ورنہ جیکر ہوندا نبیاں تے ولیاں دا — اوسے وقت یعقوب پیغمبر گھر بیٹھا مر جاندا

شہر بیت پاپ جو ہوندا کارن بھیجیا یوسف تائیں — کوزہ مار زمین دے اُپر کیتا بھن ازائیں

پانی پانی کردا یوسف پانی کون پلاوے — وانگ سکندر گیا نصیبوں جان لباں ترساوے

کھانا باپ جو دیندا ہیسی سب کتیاں نوں پایا — اتنا غضب روئیل نبی نوں ولدے اندر آیا

حالت ویکھ مقدر والی قدرت خالق سائیں — لرزہ کھادا زمیں تمامی مشرق مغرب تائیں

تھر تھر کنبیا عرش ربانا کوک پئی آسمانی — دیکھ تماشہ قدرت والا رُنے ملک نورانی

ویکھن پاک عجیب ربانا سبحان دے منہ چڑھیا — جیونکر وقت حساباں عاصی سخت عذاباں پھڑیا

نکتہ بے پرواہی والا رب حبیب اروکھاوے — مت کوئی نیک اعمالاں اُپر شوخی شان جگاوے

کیا اوہ ساعت یوسف اُپر اس دیہاڑے آئی — حیرت غم تھیں عالم اندر پے گئی رات سیاہی

حال یوسف دا بابل تائیں جیکر ظاہر تھیندا — اللہ اکبر بول زباناں اجل پیالہ پیندا

ہر دم غیب رسولاں ولیاں اتنا رب دکھاوے — جسو چہ حال انہاں دے اُپر کجھ نقصان نہ آوے

زندہ بیاں ولیاں نبیاں ورنہ غیب ہمیش نہ کوئی — فوت ہویاں نوں کرن پکاراں کافر مشرک سوئی

غیب ہمیشہ سانوں ورنہ پاک خدا فرماوے — ہور شریک نہ کرو خدا دے حکم قرآنوں آوے

بہت پیارا سے یوسف کارن نبی یعقوب پائی — حال نہ جاتا دوستاں اپر جویں مصیبت آئی

یار پیارا سے یوسف کارن جدوں ودھ نبی نوں — دخل نہ پائیس موڑن کارن غالب حکم نبی نوں

گھر وسدے کجھ حال نہ جانن قبراں وچ گیاندا — کون تنہاں نوں پچھن جاوے جو قبراں وچ جاندا

جیوندے مر جاون جد ویکھن قبراں وچ مریندے — جویں عذاب شکنجہ قبراں جویں حساب جھریندے

ہتر سنے نکیر والے ہر دن لگھاں جتھیں سب ہولے — پچھلے وین کرن وڈیایاں اگوں دسن پولے

راہ ہولا دسے حال جو خبر جہیں آوے کم تنہاں نوں — یک فلوس اودھار نہ ملسی وطنوں دور گیاں نوں

سانوں نقشت جس دم یوسف سخت مصیبت جالی — یاد کرے اس وقت بھنڑا باپ پیارے والی

اسے بابل نوں جس یوسفنوں ڈٹھیاں بابل تھیندا — گر اس ہوداویکھو حال جو نکر پیارا مریندا

ہے افسوس پیارا بابل نظر نہ پوسے ہک واری — گل وچ بانہ کے رخصت ہووسے پھیر پچھان پیاری

کل مراداں دل وچ رہیاں نیسی حکم ربانا
ہوندا گو وسّاڈی اندر ساڈا سفر چلانا

جیونکر ملن نہ یار پیارے اوڑک جاندی واری
سخت عذاب ہمیشہ دل نوں آوے عمراں ساری

اجل جنہانوں حاضر ہووے پاس پیاریاں یاراں
بخچ بخچ ملن جنازے کارن جاون نال پیار آ

فاتحہ پڑھن محبت کرکے غم لیکر گھر آون
یاد کرن تاں ہنجوں ہٹن ختم درود پہنچاون

رہ گئے دو رپیارے جانی لمی پئی جدائی
ملنا روز قیامت ہوسی ہور امید نہ کائی

غزل

سجن ہے تری دید کی آرزو
نہیں خوف قاتل کی تلوار کا

بھلا جس کو دلبر کی الفت ہوئی
وہ طالب ہے زر کا نہ زردار کا

نزع وقت چاہتا ہے عاشق کا دل
تماشا وہ خوش رنگ رخسار کا

کفن اور جنازہ کی حاجت نہیں
نظارہ ملا جس کو دیدار کا

ایسی حالت یوسف ہوئی وچ جھل جر یندے
مارن خون گذارن کارن پردہ پھیرن جلیندے

کرن قیاساں یوسف تائیں اوتھے قتل کچیوے
جتھے آدم زاد نہ ہووے پردہ فاش نہ تھیوے

دل مسکین نمانا یوسف باتاں کر کر روٹے
جتھے پلک آرام گذارن ہو حیران کھلوٹے

کہیا یوسف نوں کیونکر تینوں بھایا ندی ہزاری
خواباں بدلہ پاسیں یوسف دسیں جان پیاری

کیا خوبی جس کارن تینوں سجدہ اسیں کریساں
تاں سرداری کرسیں یوسف جے اج جاون پیاں

سنکر یوسف بھایاں تائیں رو کر بات سنائی
ہیں کیوں قتل غلام بناداں پیو جائے بھائی

ساری عمر کھڑاواں تائیں سر چشماں پر دھرساں
انشاء اللہ خدمت اندر راویوں تہ کر نہ کرساں

دل دل آون مارن کارن عذر قبول نہ پاون
نازک زلفاں نوں ہتھ پاون راوی مجھ رشاون

کتنی وار بدن دا جامہ دھرتی تے پٹکایا
اجے نہ دھوبی راضی ہوون قدرت رنگ کھلایا

محبوباں نوں ملن سزائیں باجھ قصور گناہ ہو ل
عجب تماشہ بنا فرداناں حجبر نہ نظر الابصار

جویں مصیبت اول ورجہ یوسف اپڑ لیاندا
قسم خداوی میرے کولوں ذکر نہ کیتا جاندا

ارادہ کردن برادران برائے قتل یوسف علیہ السلام

اگوں اک پہاڑ آیا جسنے بھریا جنگل جھاڑاں
آدم ذات آواز نہ آوے دہشت نال کراں جھاڑاں

کرن ارادہ قتل یوسف نوں کرساں ایس ٹکانے
رد کر عرض بیان سنائے بول پہاڑ نمانا
یا اولاد یعقوب نبی دی ایہ توفیق تساڈوں
جے تساں قتل یوسف دیکارن تیز کٹار نکالی
لوڈے ہوساں وچ بہشت کولوں ساعت دیر نہ پاواں
ہیں ایہ حالت ویکھ نہ سکدا کہیا پہاڑ نمانے
سنکر صاحبزادیاں تائیں درد خیال نہ آیا
بھی ہک شیر زندہ رو کر دیدوں عرض سناوے
گھر ویران تساڈا ہوسی کل برکت اٹھ جاسی
پھر بھی صاحبزادیاں تائیں کوئی خیال نہ آیا
عارف آکھن دوست کولوں جس نوں ہووے دوری
ہک پل وچ یعقوب نبی تھیں ہویا یوسف جانی
جو دل دور خدا تھیں ہووے نعمت اس دی کھاوے
عزرائیل بھی دشمن ہو کر سخت عذابوں پھڑسی
دشمن جان اس دے تائیں پکڑن ملک سپاہی
اپنا مال بھی اس دا دشمن یاری ساتھ نہ دیندا
نور ایمان بھی اس دا دشمن ساتھی نال نہ جاوے
نبی تمامی دشمن اس دے کرے شفاعت نہ کوئی
جنت اسنوں دشمن جانے اکھے کوہاں تک سٹے
دشمن ہو کر دوزخ پکڑن جس نوں رب تھیں دوری
رب فرمائے حاضر ناظر ہر دم اسیں تساڈوں
کھا کر قدر نہ پچھانن ناہیں غیراں پوجن جاون

جا نزدیک ہوئے جس ویلے اوہ مقبول بنانے
نام خدا دے میرے کولوں دور کیتے دل جانا
ایسی حالت ویکھن کارن طاقت نہیں اسانوں
میرے اُپر حاضر ہوسی حالت یوسف والی
امر جباری ویکھ تماشہ غرق زمین وچ جاواں
نام خدا دے میرے کولوں جا ہو دور ٹکانے
ایہ سب وچ تفسیر یوسف دے راوی خبر لیایا
نہ مارو نہ مارو یوسف رب نوں بہت بھاوے
مرسی مال تساڈے اُپر سخت مصیبت پاسی
امر مقدس دس دو مارے ایسا وقت بنایا
ایہو سنکر ایہہ ملدیاں اسنوں سنتوں یار حضوری
جو ہیں حقیقت اس پر گذری رکھو یاد نشانی
پیش عدالت الٹا کر کے کھل اتاری جاوے
قبر بھی اسنوں دشمن ہو کر سخت شکنجہ دھرسی
سب ہتھ پیر بھی اسدے دشمن دیسن صاف گواہی
کلمہ پاک بھی اُس دا دشمن مردیاں کنڈ کریندا
دوست یار بھی دشمن تھیون کون ون رو پہنچاوے
پیش عدالت کون چھڑاوے جس پر خفگی ہوئی
زمیناں تے آسمان بھی دشمن ہر دم لعنت دستے
کوئی نہ دوست ملسی اسنوں جبر قہر آنوں پوری
اسیں تساڈوں یاد کریندے تسیں بھی کرو اسانوں
پیش عدالت دشمن ہوسن جس دن پکڑے جاون

قطعہ

اگر طلب ہے دین ایمان کی
تو دربار سے کیوں ہوا دور ہے

وہ بندہ نہیں بلکہ دشمن شریر
کہ فرمان پر جو کہ مغرور ہے
سدا بول دربار سے دُور رو
یہی عشق بازی کا دستور ہے
کیا جب کہ مجنوں نے سگ کو سلام
تو وہ بات لیلےٰ کو منظور ہے

ہے افسوس یوسف تائیں بات وَلّے چہ آئی
دوست باپ پیارے کولوں پکڑی جدوں جدائی
تاہیں درد مصیبت بھریا ڈٹھا سخت حوالا
جوڑی نالوں نردو چھٹی پیا اپٹھا چالا
ایسی حالت یوسف تائیں لگئے جھل چہ پیندے
نین یوسف دے ساون وانگوں چھم چھم بارش دیندے
جنگل دیکھ پسند آوے بیٹھا یوسف رووے
قتل تیاری کیتی بھایاں جو ہووے سو ہووے

احوال برادران یوسف بر قتل او

آکھ حقیقت عبدالستار کھول بیان زبانی
اسمٰعیل پیارے وانگوں وقت آیا قربانی
ابن عباسوں خبر سناوے جویں امام غزالی
جویں مصیبت صبروں شکروں حضرت یوسف جانی
ہیں قربان ہووان سجناں تقیں یا پیو گھول گھماوال
جہت ضرورت نقل کتابوں بعد سلام سناواں
اس جنگل وچہ یوسف اُپر درد کہانی ہوئی
چاروں طرفے بارا جاڑاں کرے آواز نہ کوئی
جے ہتھ یوسف دے اگے کیتی جدوں تیاری
بول آواز سناوے یوسف کر کے گریہ زاری
حال میرے پر شفقت کر کے اتنا کرم کچیوے
جے اک ذرہ میرے اُپر رحم تُہوں ہیوے
واجب ہوسی بیشک مینوں کرنا قتل تدا ہیں
اتنا سخن سنا کر تاں مار غماں دیاں آہیں
کے سوال قبول نہ کیتا بہت ہویا درماند
رنج ہوئے جویں حضرت اُپر اوہوں کہیا سچا ندا
غضب کنوں شمعون بہادر تیز کٹار نکالی
تھر تھر کنبن لگا یوسف دتی اجل دکھالی
زردی ورت گئی اس ویلے چمکی جدوں کٹاری
موت پیالہ حاضر ہویا لگی ہون تیاری
ہو گیا چپ زبانوں یوسف عاجز عذر نہ کوئی
عبدالستارا اسنوں معلوم جس پروار دہوئی
ترس لگی جان نمانی ہو گیا پانیوں پانی
اوہن ڈٹھی ہتھیا یوسف قدرت دیکھ ربانی
کیہے بہو دا صلوات اللہ حضرت یوسف تائیں
اک گل تیں تھیں پچھاں یوسف مینوں دسی جائیں
کیوں کر ایس مصیبت اندر ہاسہ آ گیا تینوں
ایہ افسوس ہمیشہ رہسی جے دس گیوں نہ مینوں
یوسف کہیا نہ لائق دسن حکمت پاک ربانی
مولا جانے یا میں جانا جیندے نال وہیانی
پھیر یہودا نال محبت نرم کلام سناوے
جیتوں حال نہ دسیں یوسف مینوں صبر نہ آوے

کر افسوس تُد تاں پھیر یوسف باتاں کھول سنایاں
وکھ تساڈا زور جوانی دل وچ کیتا مانا ں
کس نوں طاقت دشمن ہو کریں ول قدم اٹھاوے
ہے افسوس جے دس دہاڑے نظر خدا پر دھردا
اپنے آپ تائیں ہیں ہتھیا باتاں یاد کرایاں
خوب نتیجہ لبھیا مینوں وحدت ظاہر ہوئی
ویکھ ہویا چاوڑ کوڑی مینوں ہاسہ آیا
ایسی خبر پیارے بھائی میرے دشمن تکیسن
دل وچ تاہنگ جہاندی آہی حرصوں پیٹ لاندی
پہوچیا درد ہویا تائیں سنکر بات نمانی
جس دم قتل یوسف دے کارن بھایاں ہتھ اٹھایا
حیلہ کرکے نال شتابی ایہ فرمان سناوے
تیز چھرا شمعون بہادر دست مبارک پھڑیا
کرکے ترس ہویا اسنوں سینے نال لگایا
مارن والے چت ول آون اپنا آپ کریندا
مارو نہیں ونہایاں ڈوہے ترس کرو فرماوے
کہیا بھراواں گھر وچہ اوسے کی اقرار کیتو نی
کہے ہویا پھر جو قولوں بیشک بخشیندا عاصی
سب کاراں وچہ وعدے کرکے پھرے سو دین ونجاوے
کرن سوال ہویا آکھے نامنظور کریساں
قتل یوسف دی بات تساڈی جیکر بہت پیاری
منت زاری کرکے تھکے اوڑک خفگی آئی
آکھن لگے یوسف تائیں ول نہ جاون دیساں
بہت ہوئے اپنی طرفوں کیتی حیلہ سازی
جاتس میرے مارن کارن بدلی نظر بھراواں

۵ اس دن عقل زیادی دی بھل گیا تقریروں　　اج پچھیا تا عزت ملدی خالق دی تقدیروں

رکھ اساں ہیں دلدے اندر چاوڑتے وڈیایاں
شیر بہادر میرے بھائی ہیں کس تھیں غم کھاناں
پکڑ پہاڑا کھیڑن دوروں کون برابر آوے ۴
کدے نہ ایس مصیبت والا دیکھ تماشہ مردا
چونکر مشکل منزل اندر مدد کیتی سی بھایاں
جو کوئی آس خدا بن کرسی پکڑ مریسی سوئی
کر افسوس ہووے تائیں اتنا سخن سنایا
ایسی خبر پیارے بھائی غضبوں لہو پیین
غیرت بدی کنوں جدائی ہیگی سیتاں کوہاندی
اثر محبت غلبہ کیتا قدرت نال ربانی
مدد کارن جلد ہویا طرف یوسف دی آیا
آوڑ بغل میرے وچہ یوسف جے رب تینوں بچاوے
یوسف رو کر ترلے لیندا بغل اس دی وڑیا
جویں درخت نبی زکریا کرکے ادب چھپایا
ول ول سبھنوں منع کریندا زخم نہ لگن دیندا
دوست ایہ یعقوب نبی دا قتل نہ کیتا جاوے
وعدہ کرکے رہیوں نہ ثابت کنوں عقل گیوئی
ہے منظور جے یوسف تائیں موتوں ملے خلاصی
جو بریایوں عدہ توڑے عالی درجہ پاوے
یوسف ہتھاں نال نہ ولیساں جان پیارے لیساں
اس دے نالوں قتل ہوون دی میری دل اری
یوسف وانگ ہوئے اُتے سبھناں نظر لگائی
سنے ہویا یوسف دو نویں پکڑ شہید کریساں
الٹ گئی شطرنج تمامی سر تے آ گئی بازی
آکھن لگا سنو تساڈوں میں ہک بات سناواں

قتل کرو جد یوسف تائیں خون لساں پر آوے
جیکر کھوہ وچ ڈالو اسنوں بن مارن مر جاوے

ایہہ بھی دلوں بہوڑے کیتا یوسف کارن چارا
کجھ پرواہ نہیں جیکر اسنوں رکھ لے رکھن ہارا

رو کر بہت یہودا تائیں یوسف بول سناوے
اس گل نالوں بہتر مینوں قتل کرایا جاوے

کیا خوبی تلوار قتل دی مزہ شہادت ویندی
درد عذاب جدایاں کولوں جلد خلاصی کریندی

شاید ہیں جے کھوہ وچ جھڑساں جلد موئی نہ آوے
درد رنجانی جان نمانی درد سزائیں پاوے

تلے زمین دے اتنا اندھیری مشکل بنسی مینوں
بھایاں آکھیا قتل نہ کرساں کھوہ وچ ڈالاں تینوں

عذر کیتا جد قتلوں یوسف کھوہ ول پکڑ لیاندا
غیبوں حکمت کسے نہ جاتی سبھ نوں پچھیا جاندا

کھوہ وچ جھڑنا یوسف تائیں سخت دسے تلواروں
نفع زیاں پچھانے کیہڑا بن حکم سرکاروں

جو کجھ کھوہ وچ ہونا ہیسی غیبوں خبر جے پاندا
تاں کیوں عذر کریندا یوسف کیوں بارا سکھاندا

گل وچ پا کر بکڑیاں بھایاں سختی دے منہ آیا
کوئی نہ خبر یعقوب نبی نوں جیہڑا وقت لنگھایا

جے اوہ وقت پیارا بابل معلم حال کریندا
ویکھ نہ سکدا ساعت اندر جان پیاری دیندا

پھر وہم غیب سوالاں لیاں جے ورنہ ہتھ آوے
اکبر غالب رب توانا واحد کہیا نہ جاوے

کوئی نہ غیبوں خبر بھراواں باطن حکم ربانا
کھوہ ول آیا یوسف تائیں کرکے دردہگانا

علم الغیب خدا دا خاصہ ہور نہ کسے تائیں
بے غمیاں بیخبراں لوکاں گلاں دسن نائیں

ایہہ سب ذکر امام غزالیؒ ابن عباسؓ لیاندا
واثر سخن مصنف کولوں بھول نہ کیتا جاندا

احوال یوسف علیہ السلام بوقت انداختن در چاہ

شام پئی نے رستہ جاوے شہر مصر تھیں آوے
اس رستے پر سی اوہ کھوہا بحر العشق بتاوے

تو کوہ پینڈا شہر کنعانوں ویرا جاڑ بلائیں
سے قسماں بلاں اسی وچ زہراں سخت عذاب اذائیں

اوہ شداد بنایا ہیسی دوزخ متقیاں دا
جو کوئی اسنوں کرے نہ سجدہ تاس وچ لیا ہارا

ظلم خدا دی خلقت اوپر کیتنیس بے حد شماراں
عاشق رہنوں پوچھن والے گئے جان ہزاراں

ڈونگھا سخت اندھیرا اس وچ نظر نہ آوے پانی
اس نہر رستے دوسو پہاں تا دس نانی

اوس کھوہے وچ یوسف کارن لگی ہون تیاری
عجب پوشاک جو باپ پہنائی بھایاں آن اتاری

کرتا نہ جد اوہ تاران لگے ہتھ یوسف نے پایا
جھٹ ماکر دی شعبدان یوسف نوں جانے لا جھٹرایا

بھی آکھیا حضرت یوسف تائیں سر کرکے سخت دلیری
کہ منہ وچ تہمت نا یاں تائیں ملے داون تیری

اوہ جو سجدہ کردے تینوں انہاں آن چھڑاون
بھی اس حالت اندر تینوں آن پوشاک پہناون

پھیر سوال یوسف نے کیتا نرمی نال تہاں نوں
کھوہ وچہ کفن اساڈا ہوسی پردہ ڈیہواساں نوں

آکھیا ایہ شمعون جو اوہوں سجدہ کردے تینوں
آکھ انہاں نوں مدد آہو کفن پہناؤ مینوں

ہوگیا بند جواب یوسف سخن کلام نہ کوئی
کہن مفسر ایہو اشارہ جدوں قیامت ہوئی

جد سب خلق اکٹھی کرسی قادر پاک تعالے
اُپر عرش تجلی کرسی فضل عدالت والا

سبھی طرفے جنت ناوے حاضر آن ڈکاون
جس وچہ باغ نورانی نہراں حوراں حسن کھاون

کھبی طرفے دوزخ کڑکے طبق زمین ہلاوے
پنجسو سالاں سنہ دوروں آتش کڑک سناوے

کھبی طرفے پاس خداوے ہوگ رسول پیارا
اوسے طرفے دوزخ کڑکے غضبوں پکڑن ہارا

اوگنہاراں نوں جب قہروں پکڑن ساڑن آوے
اگوں ویکھ جمال محمدی ادب کنوں شرماوے

کتنی واری اس دن دوزخ زوروں کھاون پاسی
ڈردا ویکھ نبی سرور نوں ادب کنوں ہٹ جاسی

شان محمدی ویکھن کارن فرروں ڈہائیں ڈہائیں
کیوں نہ منیا کیوں نہ منیا وو سنیوں آہیں

اوہ رونا کجھ نفع نہ دیسی ہوسن قید زنجیراں
دوزخ اندر ڈالے جاسن صورت کر خنزیراں

آدم وی کوئی صورت لیکے دوزخ وچہ نہ جاسی
شکل کرن خنزیر کفاراں پاک خدا فرماسی

شکل انساناں دوزخ اندر مت کوئی پکڑ سٹیوے
بے ادبی سردار نبی دی ساڈی نہ تھیوے

نقشہ سوہنا صورت سوہنی نبی پیارے والی
کیونکہ اسیں دوزخ اندر ڈالاں امر کرے رب عالی

جس دا نام محمد احمد بولیا جاسی
کویں لحاظ انہاراں اس دی شرم خدا فرماسی

انسان اوسے پیار نبی دا خالق دی سرکاروں
لاکھاں عاصی بخشش پاسن نام محمد یاروں

نبیاں انگوں منصب پاون تابعداری والے
تھہروں نال فرمان ہو کالے جاسن دور نکالے

امر ہوسی ساں پیدا کرکے وڈی قسمت پہنچائی
پھیر انساں نوں ساڈی طرفوں کیونکہ شرم نہ آئی

فرض عبادت ساڈی آہی مگر انساں نہ جاتی
درد وظائف پوجا غیراں ساتھیں وچہ پچھاتی

غیر پکارن لیاں تائیں تھہروں رب فرماوے
انساں جہاندی پوجا کیتی آکھو کوئی چھڑاوے

جیونکر دیوی گرگا سرور بیٹھے پوجن گوراں
کس نوں طاقت پیش عدالت آن چھڑاوے چوراں

رب فرمایا تہر تہرو بیٹے میری یاری چاہو
دوجا کون برابر میرے جس دے در پر جاہو

غیر پناہ منگن نہیں ذکر تیا آرے نال چرایا
دوجا کون گھرانہ اس نہیں دنیا اوپر آیا

جو غیراں پاسو حاجت منگن ہدگار ہنسا سن
رب فرمایا حکم قرآنوں کسے نہ جنت جاسن

چُپ چپاتیں ہوسن سارے کوئی جواب نہ بولے ‌ لاکھاں نافرمانی والے ہوسن مشرک ٹولے
بیبا ہو مددگاراں تائیں آوے حکم ربانا ‌ پھر اس ویلے ہتھ نہ آسی چھٹ او وقت وہانا
قدر نبی دی معلم ہوسی جس دن رب وکھایا ‌ ثواب یوسف دا معلم ہوسی جد رب تخت بہایا
ایہ رب حکمت ربے ہی آہی بھایاں دس نہ کوئی ‌ جو کوئی سخن بنا دبی کرسی کافر ہوسی سوئی
ہر مومن ہر دوست تائیں پاک خدا آزماندا ‌ جھل مصیبت وچے پاون ورثہ کل نبیاں دا
ویکھ مصیبت جو نہیں راضی رب دا حکم نہ بھانا ‌ جنگل وانگ بہشت نہ سنجا آپے نہیں وڑ جانا
جاہل منکر امروں ہوون موڑن حکم تعالےٰ ‌ انہاں بہشت اجاڑ پچھاتی کمی نہ منکر والا
جو امر نبی دا منسن نا ہیں پیارا شرک پلیدی ‌ آپے دعوے زور دھرگانے کرن شفاعت نبی دی
منہ پھیرن جو اہر حدیثوں رب تھیں نافرمانی ‌ دین ایمان نہ رہ گئے دونویں گئی نہ مسلمانی
جو ہیں نبی دا پیارا تسانوں آکھے جواب تنہاں نوں ‌ ایسے طور پیار کریسی نبی رسول تساں نوں
سنو حقیقت جد کھوہ گیڑے یوسف آندا بھایاں ‌ چھم چھم ویکھ ملائک رووں دردوں صفاں بنایاں
نہ رب اکھیں نال وکھائے جو ہیں تماشہ ہویا ‌ ہیٹھ چھری دے بکرا وانگوں رو رو ہنجھ گوایا
جو ہیں خلیل چخہ وچ ڈھویا کھلے در آسمانی ‌ ویکھیں عشق محبوباں والا رووں ملک نورانی
اوہ ویلا غم درد یوسف دا ہیں کتھیں ذکر نہ کھیندا ‌ ہیہات ہیہات افسوس کھٹ گیا جگر زمیں دا
عبدالستار اسعلم اوسے نوں جیندے سر تے آئی ‌ اوہ کیا جانے خرچ ہویا نقد جس تکبیر پہنچائی
کوئی نہ جمیا موڑن والا امر مقدر تائیں ‌ تاں اوہ واحد پاک سدیندا بند گیا ندا سائیں
کیا اس وقت بیہودہ تائیں ترس نہ دلے وچ آیا ‌ رسا ڈال یوسف دی باہیں ڈول ہشناں بنایا
کھوہ دے کنڈھے نوں ہتھ پاوے روکے ترلے لیندا ‌ رووے نال چھڑایا بھایاں راوی ذکر کہیندا
کنڈھا جدوں چھڑایا بھایاں چپ یوسفنوں آئی ‌ قبر اندر جیہیں بہانہ میت پکڑ اتار رکھائی
ہتھ ہوٹے رسا پھڑیا درو ستے چھڑ بیندا ‌ کٹ دتا تلواروں بھایاں کیہ زہیر والا بندا
رہ گیا رسا ہتھ ہوٹے دردوں ہنجوں آیاں ‌ جس ویلے تلوار چلائی کوئی نہ بھایاں بھایاں

آہلن جبرائیل دا چاہ وچ حضرت اگے آوناں

ادھے کھوہ تک پہنچیا نہ سی رستہ جد کپیا سی ‌ نقرہ کاروں بہی تفسیراں ہو بیان ڈٹھا سی
آور عنبر ہی بطور دی نوں ملیا حکم ربانا ‌ پہنچ شتاب جلیب میرے پر تلے نہ جاوے پانا

کر پرواز فرشتہ جلدی خدمت اندر آیا
جویں شتابی بلیا ہے سی اسمٰعیل نبی نوں
عبدالستارا رب توانا غالب حق تعالےٰ

اکھ جھمکن دی دیر نہ کیتی آتنا زور دکھایا
ڈُنبہ حاضر کیتا جلدی گردن دھر چھری نوں
امر مقدر وعدہ اس دا کون ہٹاون والا

غزل

خلیل نبی پر پچھہ کیا کرے
کیا حق نے وعدہ بچھا دینے کا

وہ تکبیر اللہ اکبر کی جو بھی
کیا حق نے وعدہ بچا دینے کا

بڑا تلخ ہے گر وہ جام اجل
کیا حق نے وعدہ پلا دینے کا

نہ بھر زر و دولت حکومت کا دم
کیا حق نے وعدہ ہٹا دینے کا

نہ رحمت خدا کی سے ہونا امید
کیا حق نے وعدہ جزا دینے کا

عدالت سے بے خوف ہرگز نہ ہو
کیا حق نے وعدہ سزا دینے کا

اطاعت محبت نبی دل سے کر
کیا حق نے وعدہ عطا دینے کا

ابھی وقت ہے کر اطاعت رسول
کیا حق نے وعدہ ملا دینے کا

وچ کشف الاسرار روایت ذکر فضیلت یارا
استقبال نبی دے کارن اس کھوہ دا پانی
ستر ہزار ملائک لیکر میکائیل بھی آیا
سب تھیں اول پیش نبی دے جبرائیل سلامی
ادیوں جبرائیل یوسف نوں گودی وچ اٹھایا
پڑھ بسم اللہ نال محبت اوہ محبوب حقانی
رب نوں ذات رسولاں نالوں نہیں پیارا کوئی
جلدی پتھر دا اک تختہ پانی اُپر دھریا
اس تختے پر حضرت تائیں کرکے ادب بٹھایا
پہن لباس نورانی حضرت بیٹھا شان گرامی
نال محبت قدم نبی دے چُمن لگا پانی
شیریں دار معطر ہویا دور نہ رہ گئی کائی

حسن یوسف دا جد کھوہ اندر نور دتا چمکارا
لیندہ بھر اٹھ بلیا اگوں قدرت نال ربانی
حضرت یوسف دی خدمت وچ امر خدا فرمایا
نال شتابی بھیجیا رب نے پاس حبیب گرامی
کھوہ وچ چھڑنا یوسف تائیں کجھ نقصان نہ آیا
ادیوں جبرائیل اٹھایا شیشہ جیوں نورانی
پیش جنہاں دے قوم نورانی خدمت کارن آئی
حکم رب دے تھیں بیڑی وانگن پانی اُپر دھریا
نور پیراہن جنت وچوں جلدی نال لیایا
قدماں نوں آلیا پانی ادیوں ہویا سلامی
برکت خوشبو جنت والی اس وچہ آن سمائی
نبیاں پاروں عاصیاں اُپر بہتک رحمت آئی

خیال کرو کیا عالی درجہ برکت قدم رسولاں
مولا بابجھ حساب جانن قدر جویں مقبولاں

اوہ سردار حبیب محمدؐ جتھے قدم ٹکاوے
قدم رکھن تھیں اول مولا پاک زمین کراوے

عظمت قدم نبی سرور دے ہیں کیا صفت ثنائیں
زمین کیتی رب اقصی وانگوں مشرق مغرب تائیں

کیا اوہ قدم سرور دا عالم عظمت بھریا
شوقوں عرش منور جس نوں سینے اُپر دھریا

جوڑا جدوں اُتارن لگے ادب ڈلے وچ آیا
سن جوڑے چڑھ عرش میرے پر پاک خدا فرمایا

کوہ طوروں جویں رجہ دتا اساں موسیٰ دے تائیں
عزت عرش میرے نوں ہوسی مرکیتا رب سائیں

سال ہزاراں عرش سوالی شوق محبت پاروں
خاک مبارک طلب کریندا خالق دی سرکاروں

نیک نصیب جنہاں دے ہوون پاون ڈین نبی دا
اوہ کیا جانے قدر نبی دا جس دا شرک عقیدہ

شان نبی وا رب نوں معلم رب دے اشان نبی نوں
کنہ لبھن دی طاقت ناہیں جبرائیل وحی نوں

پیا نبی وا قدم مدینے رحمت جھڑیاں لایاں
کھوہ وچ قدم یوسف دے پاروں لہرں دور کرایاں

ہور بھی حکمت کھوہ وچ آہی راوی ذکر لیایا
اُس دن ہویا معراج یوسفنوں جس دن کھوہ وچ پایا

دوجا ہور مراد یوسف دی رب جبار پہونچائی
بردہ ہو کر بکنے والی اکھیں بات وکھالی

رکھدا سی دل شوق جے میری صورت مل وکھاوے
ہے کوئی دنیا وچ جو مینوں مُل خرید لیجاوے

تیجا وچہ تفسیر یوسف دے ابن عباسوں لیایا
بحر العشقوں بہت کتابوں ایہو بات لیایا

کھوہ وچ جانا یوسف کارن یہ بھی حکمت آہی
جس گل پاروں کھوہ وچ آیا اوہ مقبول الٰہی

بیان سبب آمدن آں ذات علیہ السلام در چاہ

کرن روایت پیش یوسف تھیں اگے دور زمانہ
سی اک مرد صفائی والا کامل دلی یگانہ

اہل عبادت نام یہودا خوبی حد نہ کوئی
ذکر عبادت اندر اسنوں کتنی مدت ہوئی

ہکدن صفت یوسف دی اسنوں خبر کتابوں پائی
چیونکر حسن جمال نبی دی صفت زیادہ فرمائی

کیتا قید محبت اس نوں کرے سوال دعائیں
یارب مینوں وچہ جہانی اوہ محبوب دکھائیں

عشقوں سجدے اندر رووے اوہ مقبول سچاوال
یارب جیں آس دستہ تائیں ڈٹھے بابجھ جاوال

وچہ جہانی حاضر ویکھاں سوہنی صورت والا
بھاویں اوسے ویلے مینوں آوے اجل پیالہ

امر ہویا جا کھوہ دے اندر بیٹھا آرام صبوری
کیسے دہاڑے تسی تینوں اس چہ بار حضوری

آوڑیا اوس کھوہ وچہ شوقوں عاشق مرد ربانا
رکھ امید دیدار دے کارن بیٹھا پکڑ ٹکانا

طلب کرے سو مطلب پاوے کہے رسول ہمارا
ہر مشکل تھیں مشکل رستہ یار پیارے والا
ہاڑ بیابانے اندر جانے گذرے کئی زمانے
ہک ہزار تے تن سو برساں عمر ہویا پائی
وہ انار خداوند اس نوں نت برات پہنچاوے
جس دم کھوہ وچ ٹھریا یوسف ہاتف حکم سنایا
سنکر اٹھیا ولی اللہ دا صدقے صدقے جائیے
حسن نبی دا اس نوں رب نے پردہ کھول دکھایا
خوش رخسارے حسن سوارے نقش عجائب نوروں
تا ثابت ہی ہو سوئے تائیں ملیا جدوں پیارا
نوری پیچ پیامبر ہاں زلفاں پاون پیچ دلانوں
دندمبارک موتی جنت کوثر نوروں دھوئے
کیا اوہ لیل قدر دو زلفاں حسن سیاہی بھریاں
کیا اوہ سوہنے دندمبارک نشتر عجب بنائی
بینی مبارک نور قندیلاں چانن حسن لگایا
عجب پیشانی حسن نورانی مارے چمک دلانوں
ناحق شاعر سفر کیتا دن بولن ہر ہر جائیں
حسن نبی دی جس دم آہی ٹھاٹھ سمندر والی
جل بل گیا محبت اندر دل پروانہ نوروں

عین محبت خالص باہجوں ملدا نہیں پیارا
اول سر نذرانہ لیندا اہل وانہیں سکھالا
کیہوں دربار سجن دا چھوڑن طالب یار دیوانے
کتنی مدت درد فراقوں اوس مکان لنگھائی
عرشوں عجب قندیل نورانی چانن نور لگاوے
اے عاشق معشوق پیارا تیرے کارن آیا
استقبال نبی دا کر کے ملیا گھن گلاوے
بدر منیر جمال نورانی کھوہ وچ چانن لایا
موسےٰ دے ید بیضا واگوں جلوہ مارے نوروں
تن من وچوں مار نظارا نکل گیا چمکارا
جدا جنہاں تھیں ہو کر گیاں معلم قدر تنہاں نوں
کر تجویز برابر دھر کر استا کار پروتے
ٹھاٹھے حسن دی غوطہ دے کر آن کنارے دھریاں
حوض محمدی اپر حوراں بیٹھیاں پیالہ لو یا لی
سورج چند سلامی ہو کر طلب نے یار آیا
جل بل جاون جلوہ مارے جاندیاں چانوراں نوں
وسیں دی جد عقل نہ آوے وچھن دا ایاں تائیں
غوطے کھا کر ہویا ہو دا حالت مستاں والی
سلق ایہو پہوائے تائیں دیندا قرب حضوروں

غزل

ایک دن پوچھا کسی نے عاشق پروانے کو
کیا مزہ دیکھا ہے تو نے آگ میں جل جانے کو
وہ کہا پروانے نے تم کو خبر نہیں کیا کرو
او میاں کیا پوچھتا تو نے عشق کے افسانے کو
میں نے دیکھا لوگ سب کرتے ہیں ملنے کی طلب
جلتے ہیں ہو کر فدا ملنے کا راہ دکھلانے کو
کون سے تم زندہ ہوئے ہم تو اسی دن کے موئے
اب تو آتے ہیں شمع تک لاش کے پہنچانے کو

ہے مشقت عاشقوں کو یار کے دیدار سے — لوگ کرتے ہیں مشقت پینے کو یا کھانے کو

دیکھ حال سہودا عاشق بولے حمد خداؤں — خدمت اندر عرض سناوے دوست صلی علی نوں
بھایاں اُتے گلہ نہ رکھیں کجھ نہیں دوس جہاں اندرا — یا محبوبا عشق اساڈے توڑ نشاں نوں آندا
جیکر دلوں نہ دور کریندے ویر پیارے تینوں — کھوہ وچہ کون سٹیندا تینوں کیونکر ملدوں مینوں
ہُن کسینوں طاقت نہیں سہی ایسی کرتے لیری — ایسے راہوں ملنی آہی دل دی حاجت میری
پیش نبی دے جد اُس عاشق اتنی عرض گذاری — آگیا ملک الموت فرشتہ لیکر حکم جباری
پورا ہو گیا وعدہ رب دا آکھے ملک باناں — یا ولی اللہ اس دنیا کیتیں تیہہ اسفر چلاناں
سکدیاں ملیا دلبر جانی بگروں ملی جُدائی — پھیر چلایاں عالم اندر پہنچن ملا تے بھائی
نین یوسف دے رو کر چیتے آکھیں قرۃ عینی — یا یوسف اِنَّ ھٰذَا فِرَاقُ بَیْنِکَ وَ بَیْنِی
اتنا سخن پیاروں کرکے کلمہ کہیا زبانی — زندگی والے دفتر اُتے روگ گئی قلم ربانی

بیان آمدن جبرائیل علیہ السلام برائے خدمت

جدوں ہووے مل یوسفوں کیتی جان حوالے — جبرائیل پیغام لیایا طرفوں رب تعالے
یا حضرت کجھ خفا نہ ہونا امر کیتا رب سائیں — صبروں شکروں جرنسا نوں ملسن نیک جزائیں
تخت حکومت دلیاں تینوں عزت شان گرامی — عاجز ہو کر بھائی تینوں ہوسن آن سلامی
آ این گے سب تیرے در پر ہو کر دور نجانے — ہو کر سب محتاج کھلوسن کوئی نہ نساں پچھانے
سنکر حکم خدا یا یوسف بولے حمد زبانی — قرب حضوروں بخشیا رب نے گھلّا گئی خوراک آ نی
خدمت اندر روحی فرشتہ جب جب آوے جائے — ادب سلاماں کرے زیادہ کول بیان سناوے
عبدالستارا حال یوسف دا پھیر بیان سنائیں — پہلی پاس یعقوب نبی دے جدا جدا دیاں آئیں

بیان رفتن برادران یوسف در خدمت بابا

ابن عباس کہیا جد بھایاں کھوہ وچ یوسف پایا — بابل کول جواب کی دیساں فکر دلاں وچہ آیا
بکرا اکیہ ذبح کیتو نے کرتا نال ڈبو بھر سکے — چلے پاس یعقوب نبی دے مکر بہانہ کر کے
پیو دھی بیٹھے رستے اُتے شام نماشاں پیاں — غم دے نال یعقوب نبی نوں بہت لیلاں گیاں
کھلا اُڈیکے اکٹھ اُٹھ ویکھے شاید آخر آون — چیندی دل یعقوب نبی نوں کھوہ وچہ چھڈ دے جاون

دُوروں مارن لگے آہیں شام پئی گھر آئے
پے گیا فکر یعقوب نبی نوں سُنکر ہیاں آہیں
دُوروں وزیداراں وانگوں رو کھلا تکیندا
کلمل آئی جان نمانی زردی ہوندی جاوے
نیڑے آئے صاحبزادے نظر یعقوب ٹکاوے
قوت چھوڑ گئی تن وچوں بیٹھ گیا درماندا
رو کر بولیا نبی اللہ دا ظاہر ہو گیا مینوں
اچہاں نوں ولادو نبی دی حاضر ہوئی ساری
ذکر کیتا یُوسُفَ عِنْدَ مَتَاعِنَا سبھناں عرض سنایا
فَاَکَلَہُ الذِّئْبُ جو ساتھوں پچھے کھادا اوہ بگھیاڑاں
ہے افسوس بے خبر و بچایا پیارا دلبر جانی
رو کر اوہ پیراہن دوروں دھریا حضرت اگے

ڈھیندے ڈھیندے پون زمین دے اُپر رو رو حال وکھائے
ڈر کر تھر تھر کنبن لگا خیر سنیندی ناہیں
اوہ دن عید مبارک تھیندا جے رب میل کریندا
ایسے طرف ٹریا جانی شالا خیر ویہاوے
ہووے سلامت سالے وسّن یوسف نظر نہ آوے
اچن چیتی قاصد غم دے اجل پیغام لیاندا
اے دل غم تھیں زہر پیالہ رب نے بھیجیا تینوں
رو رو حال یوسف دا تن بولن وارو واری
یا نبی اللہ یوسف سوہنا پاس اسباب بہایا
دُور گئے اسیں چلدے چلدے اندر جنگل جھاڑاں
باقی کرتہ لوہو بھریا اس تھیں رہی نشانی
کر کے دفن جویں گھر آون پھیر چلاون لگے

در بیان حالتِ یعقوبؑ بوقت دیدن پیراہن

وچہ تفسیر یوسف دے جیوں کر ابن عباس لیایا
تازہ لہو ویکھ پیغمبر بلک نہ ہوش سنبھالی
رستہ مل جنہاں نے کارن سارا روز لنگھایا
حاضر ڈٹھا اوہ پیراہن لے نہ ہتھ وچ پھڑیا
دُور امید حیاتی ہوئی جیوں مچھلی بن پانی
تڑپے پیا بیہوشی اندر غش تھیں ہوش نہ پاوے
حسنؓ کہیا جد وقت عدالت دفتر کھل وکھاسن
جتھیں دوست رخصت کر کے جویں نبی پر ہوئی
کر افسوس نبی دا رووں سب فرزند پیالے
خون یوسفؑ دا ساڈے بار پیش پیا ورگا ہوں
پھر ہوئی کجھ حکم لیے تھیں ہوش ٹکانے آیا

جد اولاد یعقوبؑ نبی دی کرتہ آن وکھایا
پہنچ گئی تکبیر ہجر تھیں اللہ اکبر والی
کرتہ رو کر انہاں کولوں اجل پیغام لیایا
غش پے گیا نبی دے تائیں پر زمین دے جھڑیا
جل بل ول ول پاس مروڑے سارے بھائی
گود اٹھاون سپیٹے بلاون کوئی جواب نہ آوے
ویکھ یعقوبؑ پیغمبر وانگوں سب بیہوش ہو جاسن
دولت وہاں نا پھیر نہ ملسی پیش نہ جاسی کوئی
نہیں کیتا اساں قتل یوسف نوں دوویں دست نال لے
اس دے غم تھیں بابل مرسی بچن محال گناہوں
خدمت کر کے سب فرزنداں اوہنوں تھم بٹھایا

غم شے نال دیوانہ ہو کر کیتی نظر دوائے — یوسف نہیں لتے حاضر ڈٹھے کرتہ لیاون والے
پھیر افسوس ہویا کیوں دوست انہاں ساتھ رلایا — غش وچ ہو کر ایس خیالوں دھرتی اُپر آیا
دن سارا اُس غش دے اندر پھیر تماشاں آیاں — دوست باہجوں تن من پیڑاں درد فراق جگایاں
کون دکھاوے حاضر کر کے صورت یار سجن دی — جو دم گذرے حاضر ہووے حالت جان کنندن دی
ہک پل سختی جان کندن دی سخت عذاب دکھاندی — سختی درد جدایاں والی ساری عمر نہ جاندی
آید ہرا ودھر پاس مروڑے منہ نکلیں حمد پکارے — سینے تیر غماں دے رڑکن آون یاد پیارے
ویکھ حوالا ویکھن والے حاضر بیٹھے رون — اوہوں جاون صدقے جاون خدمت وچ کھلوون
لے پراسنوں وست باہجوں تن من بھاہیں بلیاں — ہوش آرام نہ رہگیا کوئی ہنجوں رہن نہ ولیاں
مچھلی جیوں مکھ پانی باہجوں تڑپے نبی پیارا — دلبر یار پیارے کارن گذر گیا دن سارا
پھر کجھ نبی اللہ دے تائیں جوش دلے وچ آیا — رو کر سب فرزنداں تائیں ایہہ فرمان سنایا
لیا ہو کرتہ یار میرے دا سینے نال لگاواں — ویکھ نشانی دلبر والی چشماں اُپر لاواں
جھب فرزنداں حاضر کیتا کرتہ لوہو بھریا — نال محبت رو کر بابل چشماں اُپر دھریا
عاجز ہو کر مڑ مڑ چمے کیتا بہت دیوانہ — کولوں ویکھن والے رون عاجز حال دیوانہ
یاراں بیٹے حاضر دس اک فرزند کھڑایا — اوسے بات یعقوب نبی نوں موتوں اگاں لنگھایا
جس دا ہلو بیٹا ہووے قبر داخل تھیوے — رو رو آکھن باپ اوس دا کوئی جدایاں جیوے

حکایت شیخ شبلی رح

حضرت شبلی ولی اللہ نے ڈٹھی ہک زنانی — بیٹا فوت ہویا تقدیروں وندی پھرے دیوانی
رو رو کہندی ہکو ہیسی دل دی رونق میری — سنج ہویا جگ سارا میں نوں چاروں طرف اندھیری
باقی ہو. امید نہ کائی جس پر نظر ٹکاواں — ملک تمام اُجاڑاں ہویاں ہن میں کتھے جاواں
سن کر شبلی ماریاں دھاہیں کیتے بلند آوازہ — تیں بن میں ہن کتھ جاواں اے پیارا
رو رو آکھن سچ بتلایا عورت رون والی — ہک خدا باہجوں دوستی جھوٹی چاریں طرفاں خالی
میرا بھی رب ہکو مالک ملک تمام بیگانہ — کول کھلوون نہ دیندا کوئی آکھن لوک دیوانہ
اُس نوں لکھ ہزاراں بیٹے ساتھوں ہور نہ کوئی — نامنظور کریسی جس نوں کتے نہ پاسی ڈھوئی
اگو نبی محمد تیہا طرفوں چپے انکار لیا ندا — دوزخ کنوں نکالن والا بخشی کون تنہاں دا

بس میاں جس نافرمانی اس دیاروں ہوئی
کرن روایت جداوہ کُڑتہ سینے نال لگایا
ہوش آئی تاں جوش فراقوں عاجز ہو کر رویا
جا کر دُور پہاڑی اُتّے رُنّاں بے اندازہ
اے جنگل وِچ وسّن والیو بات سنو کہ میری
تُساں جو کھادا یوسُف سوہنا مار گیا سانوں
کرنا ظلم جیہباں اُتّے کویں خدانوں بھاوے
کرن روایت طبق زمین پر جو حیوان بیچارے
کھاون پیون کسے نہ کیتا عیش آرام نہ کوئی
چُپ ہوئی وِچ جنگل باراں کوئی پرند نہ بولے
حیرت اندر ندیاں نالے کھڑا کھلوتا رن ڈردے
محبوباں دی گردن چھُریاں آون باہجھ گناہوں
جدّ اُس صاحب دوست پیارے تلے زمین اتارے
تاخوشخبری غیب آوازہ طبقاں اندر آیا
نہیں پایا اساں کھوہ وِچ اسنوں بخشیا شان گرامی
کھوہ وِچ بند بچانے والا اسنوں حال وکھایا
اوہ مارن والے بھائی اسنوں آن سلامی ہوسن
جد اِہ حکم خلائق سُنیا آیا صبر دلاں نوں
ہوگیا مست بیہوشاں اگوں یعقوب بے احالا
جھاڑ پہاڑ حیوان پرندے جو شئے نظری آوے
جنگل اندر فِرنے ہیسن ڈٹھا انہاں نبی نوں
یا نبی اللہ درد یوسف اجیہی فراق تساں نوں
چھم چھم رووَن درد فراقوں کرن سلام نمانے
پھر جنگل تھیں حضرت صاحب وِندا گھر ول آیا
چُپ کر ڈِڑھے حاضر بیٹھے جو فرزند تمامی

بخشش رحمت کارن اسنوں ہو گئی امید کوئی
دردوں چھُرا چھُرا حضرت بخش دے اندر آیا
جنگل طرف دیوانہ ہو کر اُٹھ روانہ ہویا
کل حیوان پرندے کارن کرے بلند آوازہ
نہیں سی لائق مُول تساں نوں کرنی ایہہ دلیری
دیہو جواب جو کی ہتھ آیا کر کے ظلم تساں نوں
دُور آواز گیا وِچ جنگل کون جواب سناوے
حضرت یوسف دے غم اندر روندے رہ گئے سارے
ایسی حُبّ رسولاں نبیاں ہر چیزاں وِچ ہوئی
لرزہ بے پرواہی کولوں طبق زمین اڈولے
ویکھ جلالت انبر ڈولن پربت تھر تھر کنبدے
ہر ہر چیزاں سوون اُس دن خوفوں قہر الٰہی
قدر مجال کی ہور کسے نوں یک ذرّہ دم مارے
ہر ہر چیزاں روندیاں تائیں ہاتف حکم سُنایا
حاکم کیتا شہر مصر دا کل سردار سلامی
ناحق قید نہ کرے کسینوں چا ل رب تخت بہایا
بہت غریب نمانے ہو کر وِچ دربار کھلوسن
باقی ذکر یعقوبؑ نبی دا دساں کھول تساں نوں
ہتھ وِچ کُڑتہ پکڑیا ہویا یار پیارے والا
دستو یوسف جس نوں لبھا ہر ہر نوں فرمادے
آہیں مار سلامی چھوٹے وڈے حاضر لی لوں
قسم خدا دی کھاون پیون کجھ نہیں یاد اسانوں
اگے نالوں درد زیادہ پہنچیا نبی ربانے
آبیٹھا جتھوں ٹُریا یوسف بھایاں ساتھ رلایا
نال محبت کُڑتہ چمے مڑ مڑ نبی گرامی

پھر اوہ کُرتہ نال محبت اکھیاں اُپر لایا
دند مبارک ظاہر کیتے نکلی چمک نورانی
ساری مجلس حیرت اندر کوں کلام سنائے
اوڑک ادب زیادہ کر کے کسے سوال سنایا
حضرت آکھیا کُرتے وچوں دسّی نکرہ کھالی
بدن یوسف دا خوشبو بھریا چانن ہووے نوروں
جس گلیوں تشریف مبارک سوہنا یوسف لیائے
بدن یوسف بھی جیکر لہو ظاہر باہر تھیندا
رودن آئے رو فراقوں تن تن بلیاں بھاہیں
جُرم ثبوتی ظاہر ہوئی جاتا چور لتاں نوں
جس بگھیاڑ یوسف نوں کھادا لہو اُسدا پیتا
یوسف پر کھاون کارن جس نے دند چلایا
چھک چھک ن یوسف اجنبے پاڑے بند تاکی
تسیں کہو بگھیاڑاں کھادا روشن بدر منیراں
اوہ بگھیاڑ تساڈے نالوں ایسا ہو گیا پیارا
فرض کیتا جد یوسف تائیں آ بگھیاڑ مریندا
مٹی داکجھ اثر نہ اسنوں ہور نشان نہ کوئی
حق ہویا معلوم اساں نوں تساں فریب کمایا
پوری ہوئی مراد تساڈی جیونکر نیت آہی
سب اولاد نبی دے لگے رو کر عرض سنائے
بات اساڈی اثر نہ کردی جے سو پیچ سناواں
نبی کہیا اس باتوں جیکر تسیں خلاصی چاہو
انشاء اللہ میں اس کولوں سبب دریافت کرساں
راضی ہو کر طرف جنگل دے صاحبزادے دھائے
پکڑ لیا کر حیلے اسنوں کیتا قید زنجیروں

اوجن چینی ہیسا حضرت ذکر حسینؓ لیایا
ڈردا کرے سوال نہ کوئی پیش جناب حقانی
جد خفگی وچہ حاکم ہووے عرض نہ کیتی جاوے
یا نبی اللہ غم دے اندر ہاسہ کیونکر آیا
لہو وچوں کیوں نہ آئی خوشبو جنت والی
طلب یارت جنت حوراں کران سوال حضوروں
کتنی دیر پچھے اس گلیوں خوشبو جنت آوے
مشرق مغرب طبق زمین دا خوشبو نال بھریندا
ہیسا ایں خود معلم کیتا رتّ یوسف دی ناہیں
اس وچہ سنو سوال اساڈا دیہو جواب سانوں
کُرتے داکس کارن اُس نے ادب زیادہ کیتا
بدن یوسف دا پاڑیا اُس نے کُرتہ کوں بچایا
کیونکر کُرتے دا اُس جاتا ادب نشان گراہی
کیوں پیراہن ہیسا سلامت کیونکر ہو گیا لیرا
کُرتے دا بے ادب ہویا یوسف کھا گیا سارا
تسیں نالوں کُرتے اُپر کویں پیار کریندا
خون آلودہ کیونکر ہویا بات عجیب ہوئی
ظلم کمایا ظلم کمایا ترسے داری فرمایا
غیراں اُپر عیب اپنے ہی ملو فریب سیاہی
کراں جواب کی پیش تساڈے جد اعتبار نہ آوے
صاحب چور بناوے سانوں کیوں نہ ... باداں
جس نے ماریا دوست ساڈا اسنوں پکڑ لیا ہو
جس پر چوری ثابت ہوسی نظر ... بر دھرسا
ہک بگھیاڑ ڈھوئے تساں باہر دور نکلنے
باہجھ گناہ گل سنگل آون کون سیکے تقدیروں

سبھی اوہ ناہر بھکھا ماندہ عاجز ورد رنجانا
پھیر دوبارہ خلقت رُنی درد مصیبت حالا
ہے ہے کر افسوس جو رودن ورونہ گنیا جاندا
پکڑ لیاندا پکڑ لیاندا رورو کہے لوکائی
پکڑ لیاندا پکڑ لیاندا سب کوئی ویکھن آیا
پکڑ لیاندا رورو خلقت آکھے ویکھن والی
پکڑ لیاندا خولی ظالم اوہ بے ترس منہ کالا
پکڑ لیاندا دشمن موذی قتل ہوسی تلواروں
میلہ بھریا چھم چھم رووے ورودن خلقت ساری
اُس ناہر پراس دن حاضر ایسا ویلا ہویا
دیہ نہ کرن لحاظ نہ رکھن سخت سپاہی سائے
کون اپیل کراون والا مددگار تنہاں نوں
وردوں مرکے یعقوبؑ نبی نوں جوش ویوچہ آیا
ہے افسوس ملائک نوری کرن سلام جنہاں نوں
کہیا یعقوبؑ درندے ظالم دس شتابی مینوں
کیوں تدہ ساڈے دوست اُپر ظلموں نظر لگائی
کیونکر توں اس چند بدن نوں کھاون کارن ہانا
اے بگھیاڑا تیرے کولوں کویں دلیری ہوئی
اے بے ترسا ترس نہ کیتا توں بے ادب کمینہ
بڈھڑے باپ یوسف پکولوں نا دل خوف آیوئی
پیروی ساڈی جنت حاصل کل مریداں تائیں
کل مرید رسولاں پیارے آس خداوند سائیں
جیونکر اوہ ترسا نا کٹھا سوہنی صورت والا
تازہ گوشت چرب نوالے دیندا رب تساں نوں
اے ظالم توں اوہ بے صبری مینوں آن سناندا

چورہ بنا کر حاضر کیتا جتھے نبی ربانا
رورو خلقت ویکھن آوے ظلم کماون والا
جس نے سورج غائب کیتا ظالم پکڑ لیاندا
ابراہیم نبی دے گھر تھیں جس نے شمع بجھائی
رنج کیتا جس آل رسولاں قہر آلہی چایا
لوٹ لئے رُکھ بہشتی نالوں جس نے توڑی ڈالی
بدر منیر کیتا جس ٹوٹے سوہنیاں زلفاں والا
شہر کنعان کیتا جس خالی چانن نور بازاروں
اس نے جگر یعقوب نبی دے ماری ظلم کٹاری
عزرائیلؑ جویں کوئی عاصی پھڑ کسر کائے ڈھوبا
پھڑ یکبار چلان شتابی ڈھو دیون سرکارے
نگراں نبی محمدؐ فضلوں ملیا آن جنہاں نوں
آہیاں ماریاں جد فرزنداں لیا کر چور دکھایا
جنگل تھیں بگھیاڑ درندے کھاون پون تنہاں نوں
کیونکر قہر آلہی کولوں خوف نہ آیا تینوں
ہے افسوس یعقوبؑ نبی تھیں تینوں شرم نہ آئی
دل وچہ یاد نہ رہ گیا تینوں اس دا باپ نگانا
ابراہیم نبی دے گھر تھیں دیوا گل کیتوئی
ظلم کیتوئی جان میری پر پاڑ یا میرا سینہ
جویں اُجاڑ لکانا تیرا تویں اُجاڑ کیتوئی
ساڈے دشمن ربدے دشمن لیسن سخت سزائیں
کل بے ادب رسولاں دشمن پاک خداوند سائیں
سوخت عذاب کریسی تینوں ساڈا رب تعالےٰ
اُس پر شکر نہ کیتا ظالم کھاون آیوں سانوں
تازہ گوشت میں نت تینوں ساری عمر کھوانداں

کر کوئی بات سجن دی ساڈی وس حقیقت ساری
کیونکر ٹرے لیندی نکلی جان یوسف دی پیاری

کیوں نہیں حال اساڈے اگے عرض بیان سیندا
کیونکر سوہنا گیا جہانوں بابل یاد کریندا

توں کیا جانیں قدر سجن دی نازک نور بندی
کیونکر سوہنے یار گذاری ساعت بان کندن دی

کیونکر وقت نزع دا سوہنے دلبر اُتے آیا
اللہ جانے دوست میرے کیونکر بھار اُٹھایا

آخر دا دم یار سجن دا گذریا ساتھ ایہاڑوں
کیا جانا اس وقت پیارے کیتا سخن زباتوں

پھر پھر کہنے جوش فراقوں رووے نبی سہارا
لے بگھیاڑا دس شتابی کیونکر گیا پیارا

لے بگھیاڑا اجے اس ویلے قتل کراں میں تینوں
کجھ نہیں حاصل اس گل اندر دوست ملے نہ مینوں

سخت دعا بگھیاڑا اوپر کرے نہ نبی اللہ دا
ایہ فرماوے تیں تقصیں بدلے لیسی رب اساڈا

نا کجھ اُٹھ کر مار یا حضرت نا ہر عاجز تائیں
ایڈا جگرا نبیاں تائیں بخش کیتا رب سائیں

نہیں تاں جیونکر پیش نبی دے کرکے چور لیاندا
ہور کسے دا چور جے ہوندا قتل کرایا جاندا

ورد دوں بھاہیں بلن نبی نوں بدلی انگوں بلے
ویکھ جو الادر دنبی دا طبق زمین دا ڈولے

جگرا جال یعقوب پیغمبر بھانبڑ بال دکھایا
لرزہ ست آسماناں تائیں عرش عظیم ہلایا

کنا اوقت یعقوب پیغمبر جھڑ کاں بہا مریندا
بندزبان حیوان نمانا کوئی جواب نہ دیندا

اولوں سرنیواں شرمندہ ہوئے وڈور رنجانا
ہوئے معلوم جے بیشک اس نے ماریا نبی ربانا

کرے سوال سبھی سرکارے یا رب خالق سائیں
دیہ توفیق جواب سناواں نبی پیارے تائیں

ربج کرے جو نبیاں تائیں خالی بات نہ جاندی
کتنیاں صفتاں اٹھایاں رب نے نال دہانیا زری

ڈریا ویکھ حیوان نمانا غصہ نبی اللہ دا
جانس قوم اساڈی اُتے آیا قہر خدا دا

عبدالستارا گرگ نمانے کویں خلاصی پائی
وچہ سرکار یعقوب پیغمبر عرض دعا فرمائی

دربیان سوال حضرت یعقوب درگاہ خداوندی

ہتھ اٹھا کر نبی اللہ دا عرض سوال کریندا
یا ربا ایہہ بگھیاڑ اساڈوں کہو اُنہاں ال سیندا

حرمت بابا اسحاق میرے دی جینوں شان اچیری
حضرت ابراہیم پیغمبر جد بھارے میری

حرمت نبی محمد سرور عالی ذات گرامی
بخش زبان درندے تائیں کرے بیان تمامی

جدتک مجرم پیش عدالت نہ ہووے اقراری
قید قتل دا اس دے اُتے نہ ہوئے جاری

ہتھ رکھو سر اس دے اُتے امر ہوا فرماوے
معجزہ تیرا ظاہر ہووے خلق ایمان لیاوے

سُن کر اُٹھیا نبی اللہ دا جیونکر حکم غفاری
واہ سبحان اللہ کیا منصب ایس نمانے پایا
عبدالستارا ذاتاں اُپر جے رب بخش کریندا
ہتھ جنہاں دے سر پر فضلوں نبی رسول ٹکایا
رہبر ملیا نبی جنہاں نوں نازاں وِچ مریندے
سنو حقیقت جس دم حضرت سر اُسدے ہتھ دھریا
آکھیا اس نوں بول شتابی قسم خدا دی تینوں
وِچ تفسیر جو ابن عباسوں کہیا امام غزالی
اول اس بگھیاڑ نبی نوں ادب سلام سنایا
آکھیس تسیں حبیب ربانی یا محبوب نگینے
نبیاں غرق نہ کردا پانی شیر پلنگ نہ کھاوے
جثہ کفن مبارک نبیاں خاک نہ کھاوے ڈروی
قوم رسولاں تھیں کوئی جیکر دوزخ دیو لآوے
ایہہ چیزاں سب ادب رسولاں شرم لحاظ جنہاں نوں
یا نبیا جس جنگل اندر ونجے چرن لتاڑوے
خدمت اندر جھوٹھ نہ بولاں آکھیا گرگ بیچارے
تیرا دعویٰ ہیں عاجز پر ہیں کی آکھاں تینوں
یا نبی اللہ پچھو سب تھیں عرض کرے ماندہ
یا ہُن پیٹ شتابی میرا چاک کرایا جاوے
سُن کر صاحبزادیاں اُتے نظر پیغمبر پائی
آکھیس دیہو ثبوتی اُس پر جو تساں چور لیاندا
ناہر آکھیا روز قیامت ایہہ فریاد کریساں
ہیں پردیسی دور مکانوں نال مصیبت آیا
کرن روایت بکدے جے پر جو کوئی تہمت لاسی
سنو حقیقت جد اُس ناہر آپنی عرض گذاری

ہتھ رکھیا سر اُس دے اُپر ویکھے خلقت ساری
وانگ مریداں تیندے سر پر مرسل ہتھ ٹکایا
تیرے جیہاں کتنیاں تائیں کون خزانے دینا
رب دربار اپنا انہاں تائیں کیہاں نال وکھایا
ہک در باہجوں گھر گھر اگے سجدے نہیں کریندے
خلقت عام تماشے کارن غم دا میلہ بھریا
کیوں تدھ ماریا دوست میرا سچ سنائیں مینوں
جدوں یعقوب بلایا اسنوں قدرت رب وکھالی
کر تعظیم مریداں وانگوں خدمت اندر آیا
کویں بے ادبی کرن رسولاں عاجز لوگ کمینے
آتش ڈردی میاں کولوں ادب کنوں شرماوے
رب رسولاں نار جہنم بول آواز نہ کردی
آتش دوزخ قدم نبی تھیں ادب کنوں ٹھر جاوے
رنج پہنچاون آل رسولاں کیا توفیق اساڈی
اوس مکانوں اسیں بالے جاواں چھوڑ دوراڈے
اپنیاں بچیاں نوں ساتوں تیرے بہت پیارے
تیرا دعویٰ انہاں اُتے چور جو آکھن مینوں
کس نے لاش یوسف دی اُتے مینوں ویکھیا کھاندا
کرنا جو کجھ مرضی ہووے جے کجھ نظری آوے
جویں روایت نقرہ کاروں ویکھن اندر آئی
آکھن اس جنگل تھیں پھڑیا اساں نہ ڈٹھا کھاندا
جو کجھ آپ میرے پر کرسو کر منظور سہیساں
زور آوراں کر زوری مینوں ناحق چور بنایا
خون برابر روز قیامت بدلہ بھریا جاسی
سُن کر حیرت اندر ہوئی حاضر خلقت ساری

سب اولاد یعقوب نبی دی چپ جو اول ہوئی
عیب چھپاون حیلہ کیتا پچھے ڈھیون لینا ندا
سب اولاد یعقوب بہیدی اس دن رو رو کے پچھتائی
ایہو تماشہ ہکدن بنسی پیش جناب الٰہی
اپنا تن جد بھرسی گواہی کون چھپاون والا
ہر ہر دفتر عملاں اُتے ہر دن دیہن گواہی
بدعت شرک جنہاں کیتیں ثابت دفتر اندر آوے
دور کریسی اُمت وچوں ٹولے بدعتیاں دے
جس تن نال ہوں گناہ کارن کرسی نہیں دلیری
جس راہوں کوئی لنگھیا مومن بداؤ کریندا
اوہ گل جیہڑی سب لوکاں تھیں ساری عمر چھپائی
نیک اعمال جو کرن دکھاون کرنی نیت آہی
جو عمل عبادت کرن سخاوت طلب دلوں مشہوری
بعضے جاہل عقلوں خالی جو کجھ عمل کماون
برس پچھوں مسکیناں تائیں جے کجھ طعام کھلاون
ہر دن سب اوتا کھاون یاد احسان نہ آوے
بعضے دیہن قرآن ماں نوں مجلس جیہاں بھاری
رب رحیم بنایا انہاں ٹھگ کر جاون والا
لین والے بھی کسے پورے حق نہ مول سناون
ہک نیکی جس جاہل کیتی رب دل صدق نہ آوے
بد عملاں پر جے رب عالم پردہ حلم نہ پاندا
بعضے غنی بلاون کھانا فخر کرشان دکھاون
آکھن جیتنیاں دے منہ لیسی ہوگ ثواب سوایا
غنیاں نے گھر غنی پہنچاون بھر بھر طاس کباباں
دوست دوستاں شملیاں والے کہ کر یاد بلاون

نظر اٹھا کر مجلس اندر کرے کلام نہ کوئی
نیسی خبر جو حال تمامی کھول بیان سناندا
عبدالستارا کد دن ہتھ آوے جیہڑی بات نہانی
کجھ ہتھ پیر لحاظ نہ کرسن دیسن صاف گواہی
جس پر نبی رسول نہ راضی کون چھڑاون والا
بیٹھا ہوگ رسول محمدﷺ وچ دربار الٰہی
اوسے وقت رسول تنہاں نوں لیس منتی فرماوے
نبی کہیا سب بدعتیاں نوں سٹے دوزخ جاندے
رب فرماسی بدعت والے نہیں اُمت تیری
قطعہ زمین بھی اوہ دن ہوسی کھڑا گواہی دیندا
سارے لوگ تماشہ ویکھن شیخی باہر آئی
اس دا اجر برابر دیسی ارحم ذات الٰہی
قرب حضوروں دور نکالن رب سمجھ نامنظوری
چاوڑ نال دکھالا کردے اجروں خالی جاون
دو برساں ہک خلقت اگے گن گن خرچ سناون
ہکدن نام خدا دے دیکر چاوڑ جری نہ جاوے
اسپر نام چڑھاون دل وچ بے اعتبارائی
کر کجھ عمل منافق ہوون پیچاون منہ کالا
نادان آکھن شتابی کر کے مرت کوئی ہو رلاون
کر بد عمل عدالت وچوں کویں سلامت جاوے
بہت ذلیل ہوندا شرمندہ مجلس وچ جیہڑا نہ پاندا
ہک ہک ہڈی مٹھ مٹھ چاول گھر گھر مہر سناون
کھوڑا دینا زخم وانگوں نام نیاز رکھایا
دھکے ملن سوالیاں تائیں اجے امید ثواباں
وانگ بہشتی لنگھن مشکل سائل باراں کھاون

اصل پچھوناں راہ مولا دے جیکر ہوندا کھانا
مسکیناں نوں حاصل ہووے چکھن جو چنگا کھانا
مومن سخی محبّاں والا درجہ حاصل کرے

غنیاں دا کیا ہے رتبہ اس وچ سنتوں یار سچانا
غنیاں دے گھر گئے رجّن ویکھ اللہ دا بھانا
عمل ریا مشہوری کو توں شرک برابر کردے

حکائت امام حسین رضی اللہ عنہ

پیرا امام حسینؓ پیارا گوشہ جگر نبیؐ دا
پاس انہاں دے جس دم آوے کوئی مسکین نمانا
جدا وہ وطن مکان بتاوے موجب حکم تنہا نوں
بھیجو مال امان تساڈی لیجا سانئیں بھائی
مجلی رحمۃ اللہ دی عادت مسکیناں نوں جاون
اس تھیں پچھے نال محبت اے گل کہن انہاں نوں
تھوڑے دن گذرن پھیر انہاں نوں خط روانہ کرنا
اس امانت اُتے اساں تھیں قسم زبانی ہوئی
نہایت بہو محبتاں والا بھاں قرب حضوری
دے مسکین یتیم اسیراں حکم خدا فرمایا
جو مجلس اندر دیوے للہ دل چہ نیت ہوئی
بہت ثواب پاوے اسنوں اجر لکھیا جاوے
ساری مجلس نال برابر بخشش رحمت پاندا
جتنا ساری مجلس اوپر ہوسی قہر الٰہی
مجالس کہندی بول شتابی بانی ذکر نبی دا
سنو حقیقت گرگ نمانے جس دم عرض سنائی
پھیر اُس ناہر کولوں پچھن لگا نبی ربانا ں
عرض کیتا اُس یا نبی اللہ سنو حقیقت میری
ڈاڈا بھیڑا گیا زیارت کارن اوس پیارے
خویش قریب یا بھائی ہوون یا کوئی دوست کوئی

ساری عمراں ایہ طریقہ اس فرزند علیؓ دا
کون کوئی توں کس دا بیٹا پچھن پتہ ٹکانا
بس کر نال محبت آکھن معلم ہو گیا سانوں
نال بہانے دیون اسنوں خبر نہ لگدی آہی
درم دیناراں جو زر ہووے مال امان ٹکاون
لیساں اسیں ضرورت جس دن ڈاڈھی ہو گئی سانوں
خرچ کھا ہو مال تمامی دل وچ خوف نہ دھرنا
ہو چکا سب ملک تساڈا دخل اساں نہیں کوئی
فخر ریاء چہ دوری ہوسی خبر قرآنوں پوری
حاجتمنداں نوں حج دیون کعبہ جویں بنایا
تساں ناں ویکھ میرے دل مومن نیکی کرسی کوئی
جویں جوان بہادر جنگی اول تیغ چلاوے
جو شروع شراب پاوے چہ تماشے او شیطان سکھاندا
اتنا اس ہکلے اوپر غضب عذاب تباہی
کریں نصیحت ہور کتے دل ساڈا صاف عقیدہ
چونکہ وچ تفسیر یوسفی دے نظر روایت آئی
توں کس طور مصیبت اندر پکڑیا گیا نمانا ں
ابراہیم خلیل جو آہے جد مبارک تیری
مجلس وچہ شرماں سنایا اس دن نبی سہارے
کرن محبت آپس اندر جیوں پیارے سوئی

ہکدوجے نوں ملنے کارن جتنے قدم اُٹھاون
جویں محبت خویش پیوندی بھائی کرن پوری
بھایاں نال عداوت کینہ دل وچ ہوگ جنہاں نوں
دوست دل یا بھائی دے دل جو ملنے نوں جاوے
بھنگ شراب پون ہر ہر پاوں میل پیار جنہاں دا
یا نبیا ایہ واڈے تیرے جو فرمان سنایا
مینوں بھی اوہ یاد مسائل کدی نہ دلوں بھلاوا
جد مویا ہک بھائی میرا کتنی مدت ہوئی
مصر زمین دے جنگل بھالے ٹریا بلخ بخارو
شام زمین دے جنگل بھالے دیس نشاڈے بانا
کہن غریب ونڈے مینوں مر گیا تیرا بھائی
آوڑیا اس جنگل اندر کوئی میر شکاری
اوہ فرا بین تھکائی اس نے یاراں گولیا نوالی
یا نبی اللہ جس دم مینوں ایہ گل انہاں سنائی
اندر میرا جے کر ویکھو یا سردار نگینے
روندیاں گذرے وزن ساراں یا وہ پینا کھانا
ایہ گل سنکر نبی اللہ دا آہیں بھر بھر رویا
رو کر سب فرزنداں اپر نظر مبارک پائی
رو رو آکھن اے گجھیاڑا اپھیر حدیث سنائیں
گرگ کہیا کی عرض گذاراں قدرجال کی میری
پھر یعقوب کہیا گجھیاڑا ہر حال یوسف دا تینوں
اس گجھیاڑا نبی دے اگے ادبوں عرض سنائی
چھوڑ نہ گیا پیغمبری درجہ عالی شان انساں نوں
جو دال طبق غلام جنہاں دے حضرت شاہ مرید دی
حضرت آکھیا وحی اساں نوں کوئی نہ خبر سنائی

وہ سے نیکی ہک ہک قدم موں تنہاں پان جاون
اوسے طور جناب الٰہوں ملسن قرب حضوری
بدلے نال عداوت انہاں رحمت نہیں تنہاں نوں
دونویں بخشے دونویں بخشے امر خدا فرماوے
ہوگ برابر وزخ اندر ہک مکان تنہاں دا
حکم نبی دا دادے میرے گھروچہ آن سنایا
یا پیغمبر ہن ہیں عاجز اپنا حال سناواں
مارے سانگ جدائی مینوں ہمیش آرام نہ کوئی
رو رو اپنا ویر پیارا بھالاں درد پیار دل
آملیا جد قوم اپنی نوں ہیں مسکین نمانا
جویں مقدر اُس پر گذری ساری خبر سنائی
اس بندوق چلائی اسنوں ونجیا جان پیاری
جا لگی ایہہ بھائی تائیں گذر گیا اس حالی
اوہا بندوق جدائی مینوں جگروں پار لنگھائی
آپو آپ برابر یاراں چھیک پئے وچہ سینے
اج تقدیروں اکھیں جڑیاں ہویا چور نمانا
بھائی پیارے سب انساناں کی حیواناں تائیں
ویکھو ابراہیم پیغمبر کویں حدیث بتائی
ایہ مسئلہ اولاد میری نوں کوشش نال پڑھائیں
الیس حدیث پڑھاون لائق رہی اولاد نہ تیری
اے گجھیاڑا کیونکر گذری جس حقیقت بندل
جویں روایت نقرہ کاروں وچھن اندر آئی
ویکھو جبرائیل وحی کتیں کیا مقدور اساں نوں
کرن سوال کہیاں تائیں ایہ گل رب دیندی
نال یوسف دے کیونکہ گذری خبر نہ لیا کائی

رد تگھیاڑ کہیا پھر حضرت کیا مقدور اسانوں جس کم اندر قدرت ناسی جبرائیل جہانوں
جس دی ذات صفات انوے اوہ کی شان جگاوے جس پر خود بدنامی ہووے اوہ کی گلہ سناوے
منہ داڑھی شیطان دی یارو ایسی رغبت دے پیندا جس نوں برا اخلاق جانے اوہ بھی گار کریندا
جو قبراں پوجن شرک کماون پیر امام ونجاون رہنوں پوجن الیاں تائیں اوہ بھی برے ہتاون
جو گوگا سرور دیوی پوجن کافر شیطان رانے اوہ بھی مومن بن کر آکھن برست ہونیاں لوا لینے
جو بھنگ شراباں پیون پچن رب رسول بھلایا منہ تھیں توبہ کہکر آکھن برا زمانہ آیا
جو دن راتیں ظلم کماون کھاون مال بیگانہ کہن لوکاں دا حال نہ کوئی آگیا برا زمانہ
تابعدار حدیث دے آکھن ڈاڈھی حجت ہوئی مشرک بدعت والے آکھن دین نہ رہ گیا کوئی
شرع حقیقت جد پیغمبر آکھیا نا ہرتائیں جے کجھ خبر یوسف دی تینوں ایس دا حال سنائیں
آکھیں سب کجھ علم ہے تینوں جے میں خبر سناواں روز قیامت چغلاں اندر داخل کیتا جاواں
چغل نہ جاسن جنت اندر دوزخ ہوسن درگاہوں سخت عذابوں نار جہنم پاون قہر الاہوں
ماپیاں دا اجو امر نہ سنن یا جو شرک کماون پین شراب جو بیچن والے کر خنزیر چلاون

حکائت فرشتگان

لوح محفوظ جو رہن ملائک ذکر مفسر لیاندا غفلت یاروں ذکر کیتو نے حال جویں بندیاندا
نعمت کھا کر خاکی بندے شوخ ادائیں کردے کیوں نہیں رکھدے خوف گناہوں کیوں نہیں قہروں ڈردے
تھوڑا سخن کیتا کجھ ملکاں گرم عدالت ہوئی کرن روایت نقرہ کاروں دیر نہ لگی کوئی
کھل گیا انہاں فرشتیاں کارن غیرت دے دروازہ ہو گیا حکم ربانی تائیں اوسے وقت آوازہ
جو کجھ اینہاں فرشتیاں کیتی ذکر عبادت ساری آدمیاں دے دفتر لکھدے آیا حکم جباری
سجدے اندر رووں فرشتے عرضاں بولن ڈردے غفلت یاروں خاکیاں اُپر تیں جو غیرت کردے
سخن دلیری ہو گیا ساتھیں تیری غیرت یاروں ایہ گستاخی بخش کریماں رنّے خوف جباروں
حکم ہویا اسیں کراں جو غیرت ویکھ اعمال انہاندا کس نوں رساں اجازت بخشی ہو گلہ تہاں دا
پھیر سوال نہ کیتا ملکاں سنکر حکم ربانا ں آکھ حقیقت گھروں جاوے اوہ تگھیاڑ نمانا ں
رد کر کے نبی دے اگے ورڑک عرض سناندا صبر مصیبت بھارا لٹھاون ورنہ کل نبیاں دا
حال میرے پر راضی ہو یا مقبول پیارا صبروں اجر مراد لساڈی دیسی دیون ہارا

اُٹھ کرناں محبت حضرت ناہر دے دل آیا
کرن روایت محشر اندر ملسن جاروں جزائیں
ہر سنگل ہتھ کڑیاں نالے او گنہار نما نے
ابراہیمؑ تے عیسےٰ موسےٰ صاف جواب سناسن
پھر سب خلقت پاک نبی نوں عرض سناون آوے
کرے شفاعت عاصیاں کارن وچ جناب تعالےٰ
دور کرن ہتھ کڑیاں سنگل حکم خلاص تنہانوں
سنگل وچ سنگل پئے گنا ہوں عبدستار سناوے
سن خوشیاں سناواں یاراں جلدی رحمت پاواں
واہ سبحان اللہ کیا رحمت حکمت کیتی سائیں
وچہ تفسیر یوسف دے خبراں سکے امام غزالی
ہاک گھیا یعقوب نبی دا نیک نصیب نمانا
سگ اصحاب کہف دا پنجا پاوے جنت عالی
چوتھا گدہا جو حضرت عیسےٰ جس پر کرن سواری
خیبر اپر فوج محمدی جس دن گھیرا پایا
تدماں پاک نبیدیاں اُپر اکھیاں آن ٹکایاں
کتنی مدت وچ سجدے منگدا رہیا دعائیں
اوہ کافر جو پاک ہو کر خدمت کردا تیری
چارہ پیش نہ جاوے میرا آکھاں کر کر زاری
فضلاں دا دروازہ کھلا سنیاں حضرت آیا
کر منظور سوال پیاسے رو کر عرض گذاری
اتنے وقت مراد لے وی کیتی حضرت پوری

جلد اُتارے سنگل اُس دے حضرت حکم سنایا
ایسے طور محمد ملسی بندیوانال تائیں
ویکھیں کدوں محمدؐ آوے رووں وردر بخشانے
آدمؑ نوحؑ داؤد وبھی ڈردے وچہ دربار نہ جاسن
ہیں جیہاں وگنہاراں کارن بول رسول سناوے
سر دستار نورانی چمکے شملہ مونیاں والا
واںگ یعقوب پیارا حامی ملیا آن جنہانوں
یارب فضل تیرے تھیں حضرت میں ول جلدی آوے
ہور کوئی دروازہ ناہیں جتھوں حال سناواں
میل پیغمبر جنت لائق کیتا ناہر تائیں
پنج حیوان بہشتی ہوسن فضل کنوں رب عالی
صالح پیغمبر دی ڈاچی باد ہے فضل ربانا
روز قیامت ملسی اُسنوں صورت ولیاں والی
پنجواں خچر پاک نبی دا جس پر فضل غفاری
چھال لگا کر کوٹوں باہر ملن نبی نوں آیا
نال محبت شوقوں باتاں عاشق آن سنایاں
یارب میلیں نبی پیارا میں عاجز دے تائیں
کرے شکائت گلہ تساڈا موجب کفر ولیری
اے دشمن توں میرے اوپر نہ کریں اسواری
عشق تساڈے چاکر ہنیوں کوٹوں بار دگایا
صبر تدا ہیں ہوسیں میں بھارج تے دا اسواری
طالب تائیں مطلب ملیا پایا شان حضوری

کرن اسواری جس پر حضرت شفقت کرم کماوے
جنہوں حضرت دا گوں پھڑیا کدیں بہشت نہ پاوے

بیان رفتن گرگ در قوم خود

سنو حقیقت جد ناہر ڈے جنگل نبی اتارے — میں راضی جا رخصت تینوں دِتا حکم پیارے
چا ملیا سب قوم اپنی نوں حال ظاہر کر یا — قتل یوسف دا ساڈے اُتے ظن پیغمبر دھریا
سُنکر ڈرے تمام دلے تھروں فکر پیو نے — بھناں جان بچاون کارن آن سلام کیتو نے
یا نبی اللہ سب کوئی جانے جو عزت نبیاں دی — اوہ لوں مشرق مغرب تائیں خلق مرید جنہاں دی
کون رسولاں دُکھ پہنچاوے کس نوں طاقت آوے — چوداں طبقاں نالوں بھارا کون عذاب اٹھاوے
جیوں تساں نوں غم یوسف دے دور مکان پہونچایا — قسم خدا دی پیون کھاون ساں نوں یاد نہ آیا
قتل کرو تاں عذر نہ کرساں یا مقبول گرامی — ناحق ہے سب ساڈے اُتے بے ادبی بدنامی
تساں ساڈا یوسف کھادا نبی جواب سناوے — اصل اندر فرزنداں اوپر نظر یعقوب ٹکاوے
قہر خدا دی لوں ڈروے سر سجدے چہ پایا — جیکر نبی نہ راضی ہوسی جاسی تخم اُڈایا
دن اٹھے ساں کجھ نہیں کھادا یا مقبول ربانے — پیٹ کرو سب چاک اساڈے آکھن رو رنجانے
کرن قدیمی کار رسولاں دی ورو کرن پکاراں — خدمت وچ کھلوتے رووَن ہو کر صفاں قطاراں
خلقی اندر رحم کماون نہ تکلیف پہنچاون — در تے آیا مارن ناہیں مولا تھیں بخشاون
جو عاصی نبیاں دے در پر نال یقین سدھایا — رب فرماوے کیوں نہ بخشاں میرے در پر آیا
عبد الستار اجے سب کافر نبیاں دے در آون — سڑدا رہے جہنم خالی سارے جنت جاون
عرضاں کر کر عاجز ہوئے جاں بگھیاڑ نمانے — سبھنوں رخصت حکم سنایا دوست نبی ربانے
جے وہ حضرت راضی ہو کر رخصت نہ فرماندا — کوئی حیوان نبی دے در تھیں ہرگز چھوڑ نہ جاندا
جانوراں حیواناں جاتا جیونکر قدر رسولاں — نہ کجھ خبر نہ قدر پچھاتا بے دیناں جھولاں

حکائت یہودی

کرن روائت اک یہودی دشمن پاک نبی دا — کرے عداوت نال نبی دے کفروں بُرا عقیدہ
ہک دن جنگل اندر بکری لے بگھیاڑ اٹھائی — اس یہودی مکر کروں زورے نال چھڑائی
بول کہیا بگھیاڑ جو ربّ نے رزق دتا سی مینوں — دس جواب جو اسدے اندر دخل کی آیا تینوں
جدا یہ سخن یہودی سُنیا منہ وچہ انگلی پائی — بڑا تعجب کیتا حیواناں نہیں سی بات سنائی

رب تساں نوں خاکوں آدم اشرف ذات بنایا | ہر ہر نعمت رزق تساڈا عجب لباس پہنایا

اس دا بھیجیا نبی محمد جنت طرف بلاندا | بڑا تعجب اس دے اُپر تساں یقین نہ آندا

دشمن جاتا اسدے تائیں موڑیا حکم ربانا | خبر نہیں تساں وز قیامت کس دروازے جانا

سُن کر بات یہود شتابی مسجد اندر آیا | اوہدوں قدم نبی دے پکڑے کلمہ بول سنایا

حکایت دیگر

ہور بیان سناواں تینوں پاس رسول گرامی | اک گنجھیاڑ مجلس دے اندر رہیا آن سلامی

آکھن لوگ جو مالاں والے ہر بستی ہر جائیں | کرو نصیحت ساڈی طرفوں تسیں انہاں دے تائیں

مصلحت کر کر واروواری کل خواص عوامی | ساڈوں بھی کجھ راہ مولا دے حصہ دیہن تمامی

فاقیاں وچ ہمیشہ عاجز اسیں غریب بیچارے | سخت دعائت خفگی ہووے خوف تساڈا بارے

اپنی بولی دے وچ اُنے جو کجھ عرض گذاری | حضرت کھول بیان سنایا مجلس اندر ساری

لوکاں آکھیا امر زکوٰتاں رب رسول سناوے | ادا کریساں ہور اساں تھیں بھار نہ چایا جاوے

پھر اُس ناہر تائیں سرور دسیا حال تداہیں | آکھن لوگ اساڈے کولوں ایہہ گل ہندی ناہیں

پھر گنجھیاڑ نبی دے اگے کیتا عرض نمانے | آکھ دیہو سب لوکاں تائیں یا محبوب ربانے

آپو اپنیاں مالاں اُپر خوب رکھن نگہبانی | تساں اساں تھیں رنج نہ ہونا یا محبوب حقانی

اپنا حیلہ اسیں کریساں خفگی تساں نہ کرنا | بُری دعا کر ساڈے اُپر تھوڑوں نظر نہ دھرنا

کدے نہ غصہ کراں تساں پر کیہا رسول گرامی | لے کر اذن نبی تھیں باہر ہو گیا تمامی

رجوع بقصہ حضرت یعقوب علیہ السلام

باقی ذکر یعقوب نبی دا آکھ سناواں تینوں | چونکہ حال تساں دے چوں ظاہر ہویا ہینوں

ڈاہڈی ہویا وچ مصیبت حاضر طرف ربے دی | امر اگے کجھ عذر لیاون نہیں مجال کسے دی

منہ تھیں لوڑے حمد ربے دی انجھوں رہن نہ ڈلیاں | قبرستان دیراں دسیوے سنج دسن سب گلیاں

دردوں ٹھاٹھہ بدھی آیا درداں جنہاں عشق دکھایاں | کدی نہ اتنیں کھیاں جڑیاں غم دے قفل لوایاں

جتھوں یوسف رخصت کیتا ساتھ رلا کر بھایاں | روندا روندا اوس ٹکانے ہو گیا داغ سودایاں

گذر گئی شب تار خوشی دی بالی اگ جدایاں | کتنے لگ جدایاں کولوں ڈیندے گئے دہایاں

محمدی رات پیارے باہجوں گذرے سو برساں دی
دن دن طلب زیادہ دل نوں دل نوں سول جگاندی

کون سلام پیغام پیاوے سجناں ورگیاندے
دردوں گھر گھر بہایں بالن رونے دردمنداندے

پلنگ نہالی دوست والی دم دم کھاون آوے
ویکھ اولاد اپنی دل حضرت ایہ فرمان سناوے

ہو گئی جیویں پیاری لگی دل وچ بات تسانوں
اس وچ ہوگ عنایت ورنہ صبر جمیل اسانوں

ایسا صبروں بھار اٹھایا اس مقبول الٰہی
اس دے صبروں ثابت ہوئی وچ قرآن گواہی

صبروں کجھ اس وقت پیغمبر جوش فراق نہ جردا
غضب کنوں فرزند تمامی قتل تباہی کردا

یا کجھ حال انہاندے اوپر سخت دعا فرماندا
گرم آواز یعقوب نبی دا خالی مول نہ جاندا

رب فرماوے وقت مصیبت صبر کمال جنہاں نوں
اس دا بدلہ جنت حوراں رحمت نال تنہانوں

صابرتائیں وقت نزع دے سختی رب نہ دیندا
صبروں شکروں ساتھ شہیداں ناواں درج کریندا

نبی محمد سرور عالم ایہ فرمان سناوے
وچ مصیبت جد کوئی مومن صبر دل وقت لگھاوے

رب فرمایا اس دے کولوں آوے شرم اسانوں
وقت عدالت کیونکر تولاں اس دے عملاں نوں

بیان درجات صبر

ہے ترے قسماں صبر جو اول کرنا صبر گناہوں
نو سو درجہ جنت اندر پاوے فضل الٰہوں

تحت الثرے تھیں جتنا پینڈا عرش منور تائیں
اتنا جنت ہر ہر درجہ بخش کریسی سائیں

وچ مصیبت غم بیماری شرک نفاق نہ کرنا
صبروں رب تھیں دور نہ ہونا سر سجدے وچ دھرنا

اس صبروں سو درجہ مومن جنت اندر پاوے
جتنی وتھ زمیں اسماناں خبر کتابوں آوے

تیجا صبر عبادت اندر فاقہ گرمی سردی
اس دا بدلہ چھ سو درجہ خبر روایت کردی

تحت الثرے تھیں جتنا پینڈا ہے ستویں اسمانوں
ہر ہر درجہ اتنا جنت بخش ہوسی رحمانوں

بیماریاں لکھیاں زندگی اندر جس تھیں دور کرایاں
رب فرماوے جنت اوسنوں بدلہ صبر کمایاں

دے خوشخبری رب فرمایا پاک محمد تائیں
صبر کیتا جس وچ مصیبت کرے قبول رضائیں

رب اپنے دا اول دے اندر جس نوں امر نہ بھانا
کیا موجب دل تنگی اس نوں جنت اندر جانا

رب صاحب نوں جیکر بندہ پیارا دلوں بناوے
ہور کتے دل وقت مصیبت کیوں فریادی جاوے

امر خدا پر راضی ہونا ایہو ایمان نشانی
دل وچ شرک زبانی کلمہ اوہ ڈولے شیطانی

وچ بیماریاں شرک کماون ڈوبے بالن جاندے
ربدا امر ہٹاون کارن پھرن اپیل کراندے

واہ واہ نیک نصیب جو مومن منن حکم ربانا
ایسے رب نوں پیارے مومن سنتوں یار سجانا
حضرت مریم آسیہ خاتون بیبیاں نیک صفاتاں
ہار جواہر نور پرودن دونویں عالی ذاتاں
کولوں نہر جنت نوں چلدی نور کھجوروں سایہ
بیٹھیاں ہار بناون کارن جویں خدا فرمایا
ملسن ہار محمدیاں نوں رحمت نظر کرم دی
جنت طرف روانہ ہوئے جویں نشان محمدی
آکھ حقیقت باقی قصہ ذکر یعقوب نبی دا
شکر رب دا حاضر ہوسی جس دا نیک عقیدہ
صبروں سکے خدا بن ساتوں مددگار نہ کوئی
سر پر سب منظور کریساں جیونکر وارد ہوئی
درد فراق یعقوبؑ نبی دا ذکر نہ کیتا جاندا
درد یوسف دے یاروں جیونکر ذکر حسین لیاندا

بیان حالت درد کبوتراں

جدا جدا ہر رنگ عجائب بہت کبوتر پیارے
یوسف دے پرچاون کارن رکھے باپ پیارے
جدا مکان کبوتر خانہ ہر ہر ذکر الاون
کدے کدے فل باپ تے بیٹا نال خوشی دے دن
جدوں کبوتر خانے اندر یوسف آن کھلوئے
شوقوں گرد کبوتر آون عجب نظارہ ہوئے
چھم چھم سوہنی چال وکھاون کرن طواف دوالے
ادبوں آن سلامی ہوون نیک نصیباں والے
بخ بخ قرب حضوری پاون جدوں پیارا آوے
جیونکر خوباں نوشہ کارن ناز نیاز وکھاوے
ویکھ جمال ہوون مستانے شکروں حمد ثنائیں
بولن ذکر مصور والا جس تصویر بنائی
جس دن یوسف نہ گھر آیا بند زیارت ہوئی
رنا کل کبوتر خانہ عیش آرام نہ کوئی
جس دروازیوں لنگھدا یوسف وندا اوہ دروازہ
آہیں مارن کل پواراں آٹھے درد آوازہ
ایسے حال یعقوب نبی نوں کر گیا یار سودائی
مہر کھڑی سلیمان نبی دی تھاؤں نہ چھڈے کائی
ادبوں حاضر خدمت اندر سب فرزند سوہائے
یوسف یار پیارے باہجوں سارے لول دسارے
کھاون پیون کارن پچھن کجھ خدمت فرماؤ
کیا لیندے ہو جیکر پچھن آکھے یوسف لیاؤ
ہر واری جد پچھن اس نوں ایہو کلام سناوے
بیہوشی وچ یوسف باہجوں ہور آواز نہ آوے
ویکھ بیہودا زد کر آکھے کل بھراواں تائیں
ہے افسوس پیغمبر تائیں دینے اسیں سزائیں
یوسف یوسف یاد کریندا پیسی اجل پیالہ
بابل بابل کردا مرسی سوہنی صورت والا
ویکھو حال نبی دا آیو کرا ایڈنہ کرو دلیری
دیہو پیارا دوست اسنوں ایہو نصیحت میری
ہے اج کوئی یعقوب نبی نوں دلبر یار ملاوے
پی کر آب حیات پیالہ قبروں باہر آوے

نیک نصیباں ایساں تائیں اجر ثواب لکھیندا
مگراں جو رب کرنا ہووے امر برابر تھیندا

سنکر بات بھراواں تائیں لگی بہت پیاری
راضی ہوسی باپ پیارا جلدی کرو تیاری

کہے یہودا جو کجھ ساتھیں نال یوسف دے ہوئی
صبر سکھاواں یوسف تائیں بات نہ کرسی کوئی

کڈھ لیاواں یوسف کھوہ تھیں صاحبزادے دھانے
آملیا ابلیس شتابی غیبوں کوئی نہ جانے

نرم طبیعت نرم کلاماں صورت شیخاں پیراں
پیراں ٹوٹے بن بن لٹن ٹوٹے بہت شریراں

آکھیس بابا اولادر سولاں کتول ہوئی تیاری
صاحبزادیاں کھول سنائی جویں حقیقت ساری

آکھیس عجب قیاس تساڈا سننے اندر آیا
اول کھوہ وچہ پا کر یوسف گھر وچ کی فرمایا

ہن تسیں اپنی ہتھیں اسنوں ہوتے حاضر کردے
اپنی ہتھیں اوہ بدنامی اپنے سر پر دھردے

پس تساڈی دانش اُپر ہے افسوس اساں نوں
نہیں مجال کلام کرن دی شان کمال تساں نوں

ایہو مراد جو دشمن وسّو پیؤ نوں عمراں ساری
سچ کیا اس مرد اساں نوں بھاناں بات چہاری

تینوں کسے نہ جاتا دشمن رستہ ماری جاندا
کھیسے کپ لوں کون چھپانے صورت نیک وکھاندا

دس پیغمبرزادیاں تائیں غیبوں خبر نہ ہوئی
امر سوا نہیں غیب کسینوں جھگڑا کرو نہ کوئی

خبر نہ لگی بابل تائیں کھوہ وچ یوسف والی
جتنا چاہے غیب جتاوے پاک خداوند عالی

جنگلاں اندر پھرے دیوانہ رو رو سدا مریندا
علم الغیب نبی نوں ہوندا کھوہ وچ کیوں جھڑیندا

بس ہیاں کس شان زیادہ نبی محمد نالوں
اسنے دعوے غیب کیتا اسٹ جا ایس خیالوں

بالی ذات رسولاں والی کنڈ جھاندی ہوئی
جس دی شکل پکارن لیاں قبراں پوجن سوئی

باقی حال یعقوب نبی دا پھیر سناساں تینوں
قدرت وچ یعقوب یوسف دی جاوں اجب تینوں

حال حضرت یوسف در چاہ

کعب بن احبار بتاوے کیہا امام غزالی
خاص روایت ابن عباسوں سنتوں اسوالی

عمر دی رات یوسف نوں کھوہ چہ ایسی نازل ہوئی
قبر موافق ستلے زمین دے وست یار نہ کوئی

کوئی نہ خبر یعقوب نبی نوں کون سناوے سارے
کالی رات جدایاں والی کیونکر جالی یاراں

ذین جدائی سر پر آئی رہ گئے دور پیارے
بخش کریما بخش کریما رو رو آہیں مارے

جس دم اوہ محبوب ربانا رت نال جدائی
چھم چھم رووَن ملک نورانی آتش درد مچائی

صفاں بنا کر صفتاں لگن پیش جناب الٰہی
واہ سبحان اللہ اج ظاہر ویکھی بے پرواہی

یارب محبوباں دا رونا ساتوں سہل مریندا
تاں پھر حکم دتا رب عالم جبرائیل وحی نوں
بعد سلاموں حضرت اگے وحی بیان سناندا
نہ رودا تناعاجز ہو کر صبروں بدلہ دیساں
پگڑ رکاباں نبیاں چلسن سب سردار گرامی
ایس مکان اندھیرے چوں تینوں جلد نکالاں
بحر العشقوں خاص روائت خبر صدیق سناندا
کرن روائت جتنا رب دل حاضر ہووے کوئی
دنیا وچہ محبت بدی دل وچہ نہیں جنہاں نوں
قبراں وچہ محباں تائیں ملدا دلبر جانی
کہن فرشتے مرحبا مرحبا جی آیا جی آیا
دوست نوں رب جنت حاضر قبراں وچہ کریندا
دشمن کارن قبراں اندر دوزخ آن کھلوے
آب حیاتوں کرن روائت اک اصحاب نبی دا
جویں دکاناں لوہا کڈھن سڑدا باہر آیا
اکھیں نال وکھالیا رب نے اوہ مردود مکالا
بس میاں ہو رب دل حاضر غیروں پکڑ کنارا
رب دل حاضر صبروں یوسف جو کجھ سر پر بیتی
فوت نماز جے کردا ابلیس آکھیا خالق سائیں
نبیاں نوں جو بابجھ نماز دلیا حکم سنایا
کہن یوسفنوں ترٹے تراں ہیں کھوہے اندر آیاں
نقرہ کاروں بحر العشقوں خبر صدیق سناوے
فرصت پا کر یوسف کارن گھر دل لیاوے کھانا
پہلے دن جس وقت ہووا یوسف کارن آیا
نہ جیوندا نہ مر گیا یوسف بولیا نرم آواز دل

شعلہ مارے دردالمیہ لین آرام نہ دیندا
بھیجیا رب سلام علیکم یوسف پاک نبی نوں
یا محبوبا میں سرکاروں خوش پیغام لیاندا
مصر زمین دا املاک تساں نوں قدماں ہیٹھ کریسا
کرن رعیتیں غلامی دعوے ہوسن پیش سلامی
فضل کرم تھیں اس دا بدلہ رحمت موج وکھالا
جنت میوہ حضرت کارن جبرائیل لیاندا
رب دے چنداں حاضر اس دل خبر قرآنوں ہوئی
کوئی پیارا خدا دا لے ہووے قبراں وچہ گیانوں
رب کوئی اپنے دوست کارن پیش کرے مہمانی
ربنوں احد جاتا جس نے غیر شریک لیایا
حوراں خدمت مجلس کارن جلوہ ٹھاٹھ مریندا
وڈھ وڈھ کھاون سپ اٹھیں منہ خنزیراں [illegible]
ابوجہل نوں پچھیا اس نے جیو کر حال مشقی دا
گلوچہ سنگل بھانبڑ بھڑکن ملکاں پکڑ وگایا
نبی محمد سرور طرفوں نافرمانی والا
تاں تینوں ہر مشکل اندر ملسی نبی پیارا
اوس مصیبت اندر حضرت فوت نماز نہ کیتی
پیٹ مچھی وچہ قید رکھیندا روز قیامت تائیں
ابوجہل دا ساتھی ہوسی جیس [illegible]
بحر العشق بھی ہور کتاباں سنت راہیں فرمایاں
بھائیاں کولوں چوری چوری نت ہووا آسکے
ثابت رہیا محبت اندر اوہ مقبول ربانا
جیوندا ہیں یا مر گیوں یوسف رو کر آن سنایا
گرہ نصیب نہ کیتا یوسف خوف عزیزا زدل

کون کوئی توں کرماں والا آیا پاس غریباں
بھائیاں میریاں تھیں نہ ڈریوں آن بلایا مینوں
میں اس وقت کیتے سب حیلے توں خود جانن والا
کیہا یہودے کیونکر گذری مینوں حال سنائیں
اوہ کجھ میرے اوپر گذری پچھن والیا یارا
اتنی بات یہودے تائیں یوسف بول سنائی
پھیر وصیت حضرت یوسف کرے یہودے تائیں
بھلا لیسا جد کوئی عاجز نظری آوے تینوں
میرے وانگن اس دے اُتے حاضر وقت پچھائیں
ہک پیالے ستر نیکی بھر دیوے دریاواں
جس نوں گھیریا بہت گناہاں چارہ پیش نہ جاوے
جھڑکیں نہیں یتیم کسیوں جیندی مرگئی مائی
ویکھیں اوس نمانے اُتے میرے وانگن حالا
ماواں جنت والیاں چھاواں لاڈ دوکھاون سارے
ماواں والے ماواں دے ول سو فریاد لیاون
چیزاں منگن ماواں والے شوخی نال دلیری
ماواں والے گودی لیٹن لیا خوشی خزانہ
ماواں والے نہر خوشی تھیں دا ناگ باغیچے پلدے
گنجے کانے کوہجے تائیں گود اٹھاوے مائی
بنیامین تے زینب جا توں جھڑکیں نہیں دوہانوں
ساتھیں پچھے درد جدائی آئی پیش انہاں نوں
چوتھا جو کجھ بھایاں پاسوں ساڈے اوپر ہوئی
مت پیغمبر رب دا سنکر خفگی اندر آوے
نتا ہدا وہ جگرا کرسی صبروں شکروں جرسی
بخشی اساں رضا دل ہو کر جو بھایاں تھیں ہوئی

نال غریباں کرن محبت صاحب نیک نصیباں
اُسے کیہا یہودا ایں ہاں پچھن آیا تینوں
آکھیا یوسف امر مقدر کون ہٹاون والا
نرم جواب سنایا یوسف بول یہودے تائیں
جویں کسے دی مرگئی مائی وچھڑیا باپ پیارا
جس نوں چہ کوئی نہ گلہ شکایت وہن جیندی مائی
باتاں یاد اساڈیاں رکھیں اس پر عمل کمائیں
اس پر شفقت کریں شتابی یاد کریں جب مینوں
اینویں عاجز یوسف آہا کردا پانی پانی
گھوہ تھیں جس نے کڈھ بلایا خیر ثواب الاہوں
حاجتمنداں پانی دیوے دفتر پاک ہو جاوے
مولا باہجھ یتیماں تائیں آس امید نہ کائی
ایسے حال غریب یوسف سی مرگئی مائی والا
کوئی نہ کہے یتیماں تائیں آ فرزند پیارے
رو کر موہیاں ماواں والے آپے چپ کر جاون
آوے یاد یتیماں تائیں جے ماں ہوندی میری
ماواں باہجھ یتیماں تائیں سارا ملک بیگانہ
رہندی آس یتیماں تائیں جیونکر رکھ جنگل دے
ماواں باہجھوں صورت سوہنی کسے نہ سینے لائی
دونویں مرگئی مائی والے کریں پیار تنہانوں
باہجھ خدا تھیں کون ہساوے روون نصیب جنہاں نوں
ہرگز باپ پیارے اگے ذکر نہ کرنا کوئی
دعا فرماوے غضب الٰہیہ تخم تساڈا جاوے
ساری عمر تساڈے اُپر رحمت نظر نہ کرسی
پیش عدالت روز قیامت پکڑا نہ کرساں کوئی

اسیں تمامی بھایاں اُپر دلوں بجانوں راضی
آل اولاد یعقوب نبی دی خوشی رکھے رب قاضی

دے پیغام یہودا تائیں ادب سلام سنایا
ڈھائیں مار یہودا رُنّا نقرہ کارن لیایا

رو رو روندا گھر ول آیا درد نہ جریا جائے
ول ول بابن بلن جگر نوں کس نوں حال سناوے

یوسفؑ یوسف کردا ویکھے جس دم باپ پیارا
لگی سانگ یہوندے تائیں پیش نہ جاوے چارا

نیڑے باپ پیارے دسے نیڑے یوسف جانی
بھاہیں بلن یہوندے تائیں کیا کجھ کہے زبانی

واہ سبحان اللہ جد غیرت فاقہ سخت دکھاوے
لاکھاں دولت حاضر ہووے پانی ہتھ نہ آوے

عبدالستارا مرنے تمامی اکھیں رب وکھالے
توں جانے پرواہ کیا جانن نہ سرورتی ڈالے

ایسے حال یہودا روندا روز یوسف ول آوے
کوئی نہ خبر یعقوب نبی نوں کہن بیان سناوے

بیان آمدن حضرت جبرائیلؑ نزد حضرت یوسفؑ

جدن جبرائیل فرشتہ کول یوسف دے آیا
ادب سلام نبی نوں کرکے اُس نے عرض سنایا

یا نبی اللہ میں سرکاروں تحفہ عجب لیاندا
جس دی برکت رب دلگیری جاوے رد ولاندا

پڑھ ہو دعا جھب اس غم کولوں کرے خلاص تسانوں
سنکر آکھیا نبی اللہ نے دسو جلد اسانوں

کیا معنی ہیں اس دعا دے سنو حقیقت ساری
یارب توں ہر تنہا تائیں دیون والا باری

توں غمخوار غریباں کارن عالم سب علماں دا
موت ہلاکت سختی وچوں بخش نجات بچاندا

ہر ہر نعمت تیری طرفوں توں حاضر ہر جائیں
دے پردہ ہر حال میرے پر خوف تمام بچائیں

اب جاناں نوں توں سختی تھیں دیویں ہار خلاصی
غرق ہوون تھیں پار کریندی تیری رحمت خاصی

جس ویلے یہ دعا حضرت نوں جبرائیل سنائی
پڑھن لگا تد نبی اللہ دا دیر نہ لگی کائی

ختم دعا تک پہنچا تاہیں لجے جیب بانا
حاضر ہویا حضرت کارن جنت وچوں کھانا

چانن کارن حاضر ہوئی عجب قندیل نورانی
نوروں نیر ہوئی روشنائی لاٹ گئی آسمانی

زریں پیراہن ریشم آیا سونا موتیاں والا
پہنن کارن دوست تائیں گھلیا رب تعالےٰ

ہویا نصیب معراج یوسف نوں پایا قرب حضوروں
جیونکر حضرت موسےٰ تائیں جلوہ ملیا نوروں

یار نورانی کھوہ منگٹ وچوں جھانکی نور وکھالی
خبر نہ رہ گئی کیونکہ جالی حالت کھوہ والی

ایسے کارن کھوہ وچہ جانی حکمت نال لیایا
سب لوکاں تھیں پردہ کرکے یار جمال وکھایا

اُٹھ گئی سب غم دلگیری کھلا گنبد نورانی
یاد نہ رہ گیا کھوہ وچہ گرناستا ملیا جانی

ایسے طور نظارہ پاون عشق حقیقی والے
بہت پیارا جے سوواری ہندی نگ وکھاوے
عشق حقیقی عشق مجازی منزل نہیں سو کھالی

انجہ بیجد جس دم لنگھن یار جمال وکھانے
مر کے مشکل منزل وچوں قدماں نوں ہتھ لاوے
میں ہک بات سناواں تینوں عشق مجازی والی

حکایت کنیز عاشق ہارون شاہ

وچہ تفسیر بیان سنائے کہے مفسر حالا
جس دن عید مبارک ہووے کرے سخاوت عالی
گولیاں خدمتگاراں وچوں ہک کنیز نمانی
نیسی قدر جو شاہ دیتائیں اپنا حال سناوے
ایہو طریقہ عشق مجازی موتوں خوف نہ کھاندا
جس دروازے کولوں لنگھیاں سخت بعزتی ہووے
پناہ خدا دی جو اس باندی درد فراق لنگھایا
عید آئی تاں پھر اس شاہ نے دتا حکم وزیراں
سونا چاندی لال جواہر کپڑے زیور تائیں
ہر ہر چیزاں کول کھلووے ہک نگہبان سیانا
اوہ شے بیشک ملسی اسنوں حکم سنایا جاوے
فجر ہوئی تاں شہروں باہر شاہ تشریف لیایا
حکم سنایئس جس شے اوپر ہتھ سوالی لاوے
آن سوالی حاضر ہوئے جس پر ہتھ ٹکاون
رووے کھلی نمانی گولی کس نوں ہتھ لگاواں
اے دل حاضر ہو دلبر دل تاج مطلب پاسیں
اوہوں بیچارہ روہال نمانی شاہ دی پشت لگایا
آپ جو آکھیا ہتھ لگاوے جو شے کسے پیاری
جتھوں پیار دلے دا ملیسی اتول ہتھ لگایا
شفقت کر کے حال تمامی سنیا درد پیاروں

سی ہارون رشید ہک حاکم نیک سخاوت والا
راضی کرے سوالیاں تائیں کوئی نہ جاوے خالی
ہارون شاہ پہ عاشق آہی وندی عمر وہانی
جس پر نظر نہ طالب ہووے کد منظوری پاوے
جتھے نامنظوری ہووے اتول پکڑ لے جاندا
الٹا اس دروازے اپر ویکھن کارن رووے
دوست بے پرواہی والے کدی خیال نہ پایا
آون منگن وقت مصیبت کل مسکین فقیراں
جدا جدا سب وچہ میدانے رکھو ہر ہر جائیں
جس شے اوپر ہتھ سوالی رکھے کوئی نمانا
کر منادی شہر تمامی شاہ فرمان سناوے
وچہ میدان سوالیاں کارن سب اسباب لیایا
بیشک مال اوسے دا ہوسی اپنے گھر لے جاوے
شاہ فرماوے بلک تمہارا گھر نوں لے جاون
زر دنیا کجھ لوڑ نہ دلنوں میں کیا جنس اٹھاوا
یا اج حاضر مجرے اندر قتل کرایا جاسیں
شاہ فرماوے ایہ کیا کردی رو کر عرض سنایا
میں سب تن من دولت دنیا کیتی صدقے واری
مردیاں مردیاں میں عاجز نوں اج وچلا ہتھ آیا
قرب حضوری بخشیا اسنوں خوش منظوری پاروں

بار سنگار لباس شاہانہ اوسے وقت پہنایا
کل غلاماں وی کراس نوں اپنا حرم بنایا

قدماں ہیٹھ ولایت ساری ملک سلامی سارے
نظر عنایت والی جس دم کیتی یار پیارے

مشکل ہے مخلوق مناون جد کوئی پیت لگاوے
عیشاں خوشی آراماں اندر کویں خدا نوں بھاوے

ابراہیم چنہ وچہ پایا درجہ قرب حقانی
دو ٹکڑے کر زکریا اوہر کھلا ٹھنڈ نورانی

زیں تھلے جا یوسف سے تائیں منزل حق وکھالی
دھر کنیاں عمر سے اندر رونا منصب عالی

جد آزمائش گذری شکر دی رحمت نازل ہوئی
عمر لنگیری چھوڑ صبر یا عذاب بنے کوئی

کئی فرشتے خدمت اندر ناز نیاز وکھاون
کرکر صفاں زیارت کارن ہتھ آون ہٹ جاون

جدوں مصیبت ٹھنڈے والی گذری فضل غفاروں
حکمت باہر آون کارن حکم ہویا سرکاروں

واہ سبحان اللہ رب عالم کیا اسباب بنایا
ملکاں اتے پھیر کریندا اک سوداگر آیا

تمام شد جلد اول

قصص المحسنین جلد دوم

۱۳۶۰ھ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

حمد ہزاراں با ہجہ شماراں لائق پاک ربے نوں
جس بن وچہ زمین اسماناں رتہ نہیں کسے اوں

بھی صلوٰۃ رسول کریم نوں سب اصحاب پیارے
بھنوں کولی درجہ فضیلت بخشے دوست پیارے

بعد اس قصے ہیں اُس تا جو اینہوں حال سناواں
منزل منزل پھر اس تائیں یوسف کول لیاواں

اوہ مالک بن ذعر بن عنقا اوہ مدین دا جایا
مدین ابن خلیل نبی دا نقرہ کاروں لیایا

ذات خزاعی صاحب عزت عالی شان گھرانہ
شہر مصر وچہ وسن والا نیک نصیب گھرانہ

چھوٹی عمر جوانی اول جد اُس مالک آہی
خواباں وچہ بشارت اسنوں رحمت فضل الٰہی

جو جنگل وچہ میداں پاکیزہ سے فرسنگ کنعانوں
اوتھے سورج ویکھیا مالک اترا آیا آسماںوں

گیا اوہ سورج نور اجالا روشن ہو کر جھڑیا
نال شتابی چمک مریندا آگودی وچ جھڑیا

اچن چیتی جلوہ روشن ایسی چمک وکھالی
جیوں کر رات اندھیری اندر بجلی کنڈل والی

مظہر طلق زمین دے اندر قدرت چانن لایا
گودی اندر مالک تائیں لڑکا نظری آیا

حسن کمال جمال نورانی صفت بیان نہ تھیندا
پھر اس لڑکے اُتے رحمت بارش نازل ہوئی
حسن چمن بھرے صندوق سوداگر اکھیں اگے دھر گیاں
نہ اوہ سوہنی صورت دسے نرگس نین نگینے
کیتا عشق دیوانہ اسنوں ہووے مجنوں حالا
اک معتبر لیا اس نوں صاحب علم دانائی
آکھیس طالع جاگے تیرے نیک بلند ستارہ
خبر حقیقی ظاہر ہووے خواب نتیجہ مینوں
صاحب شرم تے اشرف الوں صاحب حسن یگانہ
سوہنی جنس سلامی اوہنوں نام غلام سدیندا
سستا قیمت ملسی تینوں اوہ مطلوب گرامی
گھر تیرے جد ظاہر ہوسی عالم دی سرداری
اس دی خاطر ملسی تینوں اتنا مال خزانہ
نام تیرا ہر ملکیں روشن ہر بستی ہر جائیں
ہوگ ولادت عجیب تیرا اُچا اس دی برکت یاروں
ایہہ خوش خواب خزانہ رحمت نظری آوے مینوں
سن کر بات سوداگر تائیں پکڑ محبت چایا
کر کے سفر وراہ دی منزل آیا شہر کنعانے
سب جنگل کنعان زمین دے ایدھر اودھر سارے
اوہ میدان جو خوابوں ڈٹھا ویکھ پچھان کھلویا
برسن ہنجوں صبر نہ آوے نیناں جھڑیاں لایاں
کیویں جیہاں جالاں جالی کنتول بھالاں تینوں
کیکر ملے پیارا سوہنا جس خوش حسن دکھایا
کتنا وقت سوداگر مالک تر نا شوق پیارا
اے دلبر جیوں خواب ولیے نذر گدا میرے پوچھ آئیوں

صورت اس دی روشن کیتا سارا طبق زمین دا
چھم چھم موتی ہیرے برسن گنتی رہی نہ کوئی
روندا اٹھیا خواب خیالوں ہنجوں برسن ہیاں
خوش تصویر مصور والی وڑ گئی اندر سینے
خواب سنائے تے فرمادے ہے کوئی دسن والا
دہ مہراں نذرانہ دے کر اس تعبیر سنائی
تا ہین ال نصیب تیرے ثانی عالم سارا
اس میداوں سند صورت بردہ ملسی تینوں
سارا عالم ویکھن کارن اس پر ہوگ دیوانہ
جنتوں نظر مبارک کرسی ڈوبے طبق زمین دا
صاحب حسن سلامی ہوسن کرسن پیش غلامی
اس دی برکت عزت تینوں اندر خلقت ساری
بادشاہاں تھیں وافر ہوسی تیرا دولت خانہ
ذکر تیرا سب لوگ کریں وچ قیامت تائیں
ہوگ حرام تیرے پر دوزخ رحمت فضل غفاروں
عزت دوہاں جہاناں اندر حاصل ہوسی تینوں
اوسے وقت مسافر ہویا اک پل صبر نہ آیا
مکھ نہ موڑن ملیا لوڑن طالب یار دیوانے
ہر ہر جائیں بھالیاں اس نے خاطر یار پیارے
پیا اجاڑ ویرانہ خالی ویکھ دیوانہ ہویا
نال محبت درد فراقوں بولے وانگ سودائیاں
گو دمیری جد آون والیا جلدی آمل مینوں
پچھے اس تھیں چالی سالاں دنیا اُتر آیا
جیوں سکندر عاجز ہویا آب حیاتی یاروں
آن جمال کمال تساں بی کنتول چھوڑ سدایوں

مڑ مڑ تکے طرف آسمانے ملیا غیب آوازہ
خواب تیرا اب پورا ہوسی تت برس پنجاہوں
مڑ کر شہر مصر نوں آیا درد کنوں درماندہ
راتیں دنے تن آتش غم دی نال محبت رووے
پیچھے مکان پیارے والا حج مبارک پاوے
بعد چھاہیں نال محبت آوے پھیر نمانا
نسب ایہو محباں والا عشق ہمیشہ تازہ
ایسے حالت یوسف کارن سفر کیتا سواری
کرن روایت خاص محبت جو دل اندر آوے
جو ساڈی طرف محبت رکھن غم دردا نوں چہ پوری
سچ محبت نال تسائیں گن گن وقت گذارے
ہور رکھی نال سوداگر ہین رستہ بھل گیو نے
جتھے حضرت یوسف آہا دور گئے اس راہوں
آ گئے شوق شکار کرینے سب یوسف دے بھائی
حکم کیتا اس جنگل اندر چڑھدے مال اساڈے
ڈیرا کوچ کیتا کارواناں عذر نہ کیتا کوئی
جس رستے پر یوسف سوہنا اوہ رستہ ہتھ آیا
اوہ راہ شہر مدن نوں آوے شہر مصر نوں جاندا
ایدھر اودھر تکدے آون سب کوئی نظر دوڑاوے
بحر العشقوں بھی تفسیروں عجب حکایت لیاوے
خوشبو یوسف دی آہی سچی شوق محبت چھایا
پکڑیا خوشبو پیغمبر دی جھٹ بھوئیں تے ماری
نس چلیا جد کارواناں تھیں دوڑے تکر نمانے
چھک لیا تاثیر نبی دی اثر محبت پایا
واہ سبحان اللہ اس گھوڑے حب نبی دی ہوئی

ایہے نہ کھلیا تیرے کارن حاجت دا دروازہ
ڈھس کل مراداں تینوں خالق دی درگاہوں
جے سو طالب کرے چالاکی رواہیش نہ جاندا
ہر ہر سال اندر دو واری اوتھے حاضر ہووے
آن کھلوے چھم چھم رووے آخر نوں ٹر جاوے
درد محبت دا غم تازہ جس گھر شوق سمانا
نال محبت عمر تمامی نہ چھوڑن دروازہ
فضلوں علت پوری ہوئی شوقوں عمر گذاری
رب توانا طالب تائیں اوسے گلی لنگھاوے
اوسے گلیوں اسیں لنگھاواں پاواں قرب حضوری
آیا پھیر کنعان زمین وچہ کارن یار پیارے
آخر نوں اک جنگل اندر ونج مقام کیتو نے
بیٹھ گئے تاں حکمت ہوئی خالق دی درگاہوں
صاحبزادیاں ڈاہڈھی خفگی دل دے اندر آئی
ایس مکانوں ڈیرا چاہو اٹھ دو کیتے دوڑاوے
یوسف دل آون کارن رحمت رب دی ہوئی
بحر العشق صادق محمد جو ہیں بیان لیایا
اوسے راہ وچہ گھوڑا ہیسی جس دے نال تنہانا
کسے مکان اتارا ہووے جے پانی پیندے آوے
گھوڑا سی اک ساتھ انہاندے کجھ اسباب لداوے
جلدی دوڑ روانہ ہویا بھارا اسباب لد گیا
حب رسولاں رستہ جنت بدرا تا لعداری
طرف یوسف دی رہبر ہو کر لیایا دوڑ ہرگا لنے
لیندے شوق زیارت کارن دل حالت اندر آیا
حب رسولاں حب خدا دی وچہ فرق نہ کوئی

جنہاں حُبّ رسولاں نبیاں کر لئی طاعت پوری
آیدل توں اس کھوٹے تائیں کھوٹا مول نہ جانے
اوہ کھوٹا کوئی عارف ہو کر لوکاں سبق سکھاوے
جاں تک نیا حرص نہ چھوڑیں پکڑیں نہیں کنارے
ایہ نہیں حرص جو کر مزدوری نال حلال کماوے
بڈھڑا کدے نہ تھکے کاروں طلب زیادہ لوں
نہیں محبت بدہی اسنوں بخشش کارن ہوئی
حُبّ رکھے سوداگر مالک پایا قرب حضوری
بُت پرستی کرنے والا آخر اسلام نہ کائی
کرن روایت اُس دن مالک جلوہ ویکھیا نوروں
کیہا اک عجب نورانی تنبو کھوہ پر نظری آیا
رنگ سفید جانور دستن کیہا روایت والے
اوہ فوجاں آسمانی ہیسن نظر پرندے آون
کرن قیاس ہا گردوروں ہر دل خوشی سمانی
نقرہ کاروں کرن روایت قدرت قادر عالی
طاقت رہی نہ قدم اُٹھاون بہگئے زور دہگانے
اے پرایہ کارواناں تائیں خبر شناس نہ کوئی
مالک نال سوداگر ہیسن اس دن ہور بتیرے
اک طرفے سوداگر مالک ڈیرا جد اکرایا
دل فکراں وچ درد فراقوں صبر آرام نہ کوئی
اثر محبت جوش لیاندا مچی اگ پرانی
اک غلام غریب نمانا بشر لے نام سداوے
اے مسکین دعا کر میری حاجت ہووے پوری
کراں آزاد شتابی تینوں عزت نال بھلیری
اتنیاں باتاں کر مالک عدم بول سنایاں

بھاویں ذات کمینہ ہووے پاوے قرب حضوری
کھوٹا ہے جو اس کھوٹے دی بجھے نہیں کہانی
جس مولا نوں ملنا ہووے حرصوں بھار اٹھاوے
وحدت سبق نہ حاصل جس نوں کیونکر ملے پیارا
حرص ایہو جو کاراں اندر رب رسول بھلاوے
دین ایمان نال پیار رب نبی دے نالوں
تابعداری رب نبی دی جس نوں حُبّ نہ ہوئی
مومن حُبّ ربانی والے کیکر پاون دوری
حُبّ یوسف دی کیتی اُسنے دو جگ رحمت پائی
جس کھوہے وچ یوسف آہا تیرا جالا نوروں
جویں محمد سرور کارن بدلی کردی سایہ
جس کھوہے وچ یوسف آہا کرن طواف دوالے
شوقوں ذکر الٰہی بولن خوشی زیادہ پاون
کروا آہا راوج اگیرے اتھے ہوسی پانی
شتراں نوں اس طرفوں پہنچی خوشبو جنت والی
قید کیتے سب حُبّ نبی دی وہ حیوان سیانے
چلنوں رہ گئے شتر تاں جانن ڈٹھی منزل ہوئی
آپو آپ دوراڈے کھوہوں سبھناں کیتے ڈیرے
جس دا ذکر کلام اللہ وچ پاک خدا فرمایا
وچ خیالاں یار سجن دی صورت حاضر ہوئی
دردوں جگرا لئبہ بلیا ہنجوں برسن پانی
روکر مالک اس نوں تائیں ایہ فرمان سناوے
جے اج ملے پیارا ہنوں پاواں قرب حضوری
نال ادا ہور ہیٹی اپنی حرم بناواں تیری
درد محبت نال دیوانہ ہویا وانگ سودایاں

جدا جدا ہر کاراں اندر نوکر چاکر سارے ‏ پانی لیاون کار ہمیشہ اوس غلام بیچارے
آیا جس دم پانی کارن اوہ بُشرے پنہارا ‏ صاحب ہوش دیانت والا بخت بلند ستارا
پانی کارن کھوہ دے اندر بوکا تلے چلایا ‏ یوسف ویکھ کلام نہ کیتی کس نے ڈول وگایا

بیان بیرون آمدن حضرت یوسفؑ از چاہ

حمد ثنا رب عالم تائیں نعت رسول گرامی ‏ جیونکر باہر آیا یوسف سنوں بیان تمامی
جد بُشرے نے ڈول وگایا پانی اوپر گیا سی ‏ چپ کر یوسف ویکھے بیٹھا آہا صبر کیتا سی
جلدی نازل کیتا رب نے جبرائیل وحی نوں ‏ ڈول اندر لجے پیانہ پانی بلیا آن نبی نوں
چوتھے امبر تھیں وچ خدمت آیا نال شتابی ‏ ہوا سوار حبیب خدا دے نہ کر سول بیتابی
سنکر مہتر یوسف تائیں بات پسند نہ آئی ‏ حضرت جبرائیل وحی نوں بول کلام سنائی
رکھے مصیبت مشکل اندر کجھ نہیں حاجت تیری ‏ جویں پیارا راضی ہوسی اس وچ مرضی میری
اپنے صاحب باہجوں میں کیوں غیراں حال سناواں ‏ تینوں مددگار بنا کر کس دروازے جاواں
جبرائیل کہیا یا حضرت میں کیا طاقت ہوئی ‏ تیرے دوست حکم سنایا میرا دخل نہ کوئی
سنکر حکم ربانا جلدی ہر گز دیر نہ لایا ‏ بوکے اندر نبی اللہ دے قدم مبارک پایا
اس دم بہت نمانا ہو کر بولیا نبی ربانا ‏ حکم سنا کجھ جبرائیلا ہن میں کت ول جانا
جبرائیل کہیا یا حضرت سنو حقیقت ساری ‏ جس دن شیشہ لیکر ڈٹھی اپنی صورت پیاری
موج تسا ڈے لدے اندر جو کجھ اس دن آہی ‏ اوہ گل ہوگ برابر ساری اے محبوب الٰہی
یوسف کہیا غال کیتا میں تینوں سچ سناواں ‏ جیا کون خریدے مینوں جے میں مل کراواں
جبرائیل کہیا یا حضرت ایسا ناز نہ کرسے ‏ کجھ پرواہ نہیں صاحب تائیں غیرت کولوں ڈریئے
نہ رب عاشق صورت اُتے نہ رب ہنیاں چالاں ‏ نہ رب عاشق اُتے عبادت نہ رب نیک اعمالاں
شیریں سخن کلاماں اُتے مولا بھل نہ جاوے ‏ اصلی نظر دلاں پر رب دی پاک نبی فرماوے
سب تھیں بہتر عمل عبادت جیکوئی زہد کماوے ‏ ہکو سخن آوارہ ہووے دور نکالیا جاوے
سب تھیں بہتر صورت ہووے خوبی باہجھ شماروں ‏ اپنی قیمت بہتر جانے قرب گھٹے سرکاروں
کرے جو عزت نفس اپنے دی بے عزت ہو جاسی ‏ کرے تواضع عاجز ہو کر سب تھیں عزت پاسی
آخر وحی جواب سنایا ایہ کجھ دانش میری ‏ کھوہ تھیں باہر آیا نبی اللہ قیمت ہوسی تیری

آشنا سخن نبی دے تائیں جبرائیل سنایا
توں تاں اس دی بوجھے تائیں اثر نہ کیتا کوئی
روشن جویں قندیل نورانی چانن چمک دکھاوے
ویکھ جمال خوشی وچ آیا بشرے بے اندازہ
تاں مڑ نال غلام شتابی ایہ گل بول سنائی
خواب اندر ایہو بشارت لگی دس پیاری
جا بشیری خوشخبر سناوے کر تعظیم ودھیری
سن خوشخبر سوداگر مالک نال شتابی آیا
چار سو رطلاں بھار یوسف دا ہب روایت لیایا
بہت جواناں قوت کیتی سبھ کوئی بھج بھج آوے
جڑ جڑ آون مڑ مڑ جاون جمع ہوئے کاروانی
کھوہ اندر چانن ہووے جلوہ خوش خساروں
کرن روایت سب روانال جس دم زور لگایا
جے فرمان نہ ملدا اس دن جبرائیل وحی نوں
عظمت نوروں بھار جیہاں شان بیان نہ تھیندا
کرن روایت جدا وہ دو کا نیڑے نیڑے آوے
جس دم بوکا باہر آیا بشرے نے ہتھ پایا
نہیں تاں زوروں عاجز ہیسن اوہ کاروانی سارے
مالک ویکھ ہویا قربانی دلبر دوست پایا
سب کاروانی حسن نبی دے شوقوں ہوئے دیوانے
نوکر نفر غلاماں تائیں مالک حکم سناوے
ایہو قیاس جو اس دے تائیں لدھا مال بناواں
قدر معلوم ہویا کجھ خواوں تاں اس لعنت ہوئی
اول جویں بیماری لگی سستی موتیاں والی
جے نافہ کستوری باجھوں اوہ کیا عزت پاوے

بعد اس یقین بشیرے پنہارے جلدی ڈول ہلایا
فکروں نظر کھوہے وچ کردا ایہ کیا قدرت ہوئی
موسیٰ دے ید بیضا وانگوں تاب نہ جھلی جاوے
ھٰذَا غُلَامٌ ھٰذَا غُلَامٌ کرے بلند آوازہ
اس لڑکے دے شوقوں مالک دے کر عمر لنگھائی
کر کر سفر دیوانہ شوقوں آیا کتنی واری
یا صاحب اج ڈول میرے وچ آ گئی دولت تیری
جلد نکالو جلد نکالو جلدی حکم سنایا
نقرہ کاروں سنیوں مفسر جویں بیان سنایا
جویں ترازو نیک اعمالاں بھار نہ چایا جاوے
اڑ اڑ اکھن جھل نہ سکن آوے جھلک نورانی
اوہ بوہنیر سلامی شوق زیارت یاروں
جبرائیل محبت کرکے ست مبارک پایا
کیا مقدور کڈھن کاروانی باہر وس نبی نوں
وزن تنہاں دے نہیں برابر طبق آسمان زمین دا
جیونکر بجلی چمک مرینندی نظر نہ رکھی جاوے
امر الٰہوں نال محبت اس نے گود اٹھایا
سب بھین جدا عنایت اس پر کیتی بخشنہارے
جنت حور سہاگن ہوئی گھر والا گھر آیا
شمع مبارک روشن ہوئی سر دیون پروانے
مال امانت کہنا اسنوں جیکوئی پچھن آوے
سب کاروانی گر دے ہوسن پھر کیا عذر لیاواں
چیز کسی پر خوبی باجھوں کرے پیار نہ کوئی
قدماں ہیٹھ بے عزت تھیوے جیکر ہووے خالی
جس دل نور ایمان نہ ہووے کویں خدا نوں بھاوے

باطن خوبی والیاں جہیڑاں رب نے بیج بنایاں ۔ اصلی علم تنہاں وا رب لوں سننے اندر آیاں
اسم اعظم کلام اللہ وچہ وسطے وچہ نمازاں ۔ مومناں وچہ مقبول پیارے سنو حقیقت رازاں
بہی اک ساعت وچہ جمعے بہت مراتب عالی ۔ ہے شب قدر اندر رمضانے شان فضیلت والی
اس وچہ پردہ رکھن کارن حکمت ربدی ہوئی ۔ جو مومن تائیں دوجا مومن کرے ذلیل نہ کوئی
تے نال محبت کل نمازاں وچ قرآن تمامی ۔ حب رمضان برابر رکھن موجب رات گرامی
جاں تک لوں محبت کرکے عمل نہ کیتا جاوے ۔ باہجہ محبت نیک اعمالاں درجہ کیونکر پاوے
سنو حقیقت جد کاروانان ڈیرے بنی لیاندا ۔ کیونکر خبر بھراواں ہوئی سنو بیان تنہاندا

بیان آمدن برادران یوسف و فروختن اورا

دن جتنے اس کھوہے اندر گذرے یوسف تائیں ۔ شفقت کرے یہودا بھائی میں کیہ آکھ سنائیں
جو کجھ اسنوں حاصل ہووے کھانا گھروں لیاوے ۔ فرصت پاکر بھایاں کولوں چوری آن کھلاوے
اس دن بھی کجھ کھانا لیکر یوسف کارن آیا ۔ بہت محبت نال یوسفنوں اس نے آن بلایا
اگوں کوئی جواب نہ آیس نظر شتابی پاوے ۔ لٹ سیاہی کھوہ وچہ آہی چانن نظر نہ آوے
جانس ہے اج مرگیا یوسف رووے درد رنجانا ۔ ایہو مقدر حق تیرے وچہ ایسی حکم رہانا
ونج سنائیس بھایاں تائیں رو کر دردا حالا ۔ کرگیا سفر جہانوں یوسف پی کر اجل پیالہ
سنکر بات یہودا کولوں سارے ہو حیران اوڑے ۔ آن کھلوتے کھوہے اتے سب مقبول خداوے
کول کھوہے دے اوہ سوداگر ڈیرا بہت ڈٹھونے ۔ شاید اینہاں نکالیا ہووے جلد قیاس کیتونے
گھیر لیا کاروانان تائیں ایہہ فرمان سنایا ۔ کھوہ وچوں کڈھ بردا ساڈا اپنے [illegible] آیا
دیہو شتابی جان اساں نوں جیکر ہووے پیاری ۔ نہیں تاں خیر نہ گھر نہیں جاندی قوم تساڈی ساری
دہشتناک آوازہ غضبوں نعرہ سخت مریساں ۔ مال اسباب سنے کاروانان بار فنا کریساں
بہت حیران سوداگر ہوئے جذبہ ویکھ اینہاندا ۔ پردے وچوں حضرت یوسف حاضر [illegible]
منہ تے پردہ پایا یوسف اوہنا بھی دہشت آئی ۔ مولا جانے اج کیا کرسن حق میرے وچہ بھائی
عرضاں کرے سوداگر مالک ہو کر بہت نماناں ۔ ایسے لوک غلام نہ ہوون کہہ دے خوف بہاناں
کدے نہ ڈٹھی ایسی صورت سیرت بادشاہاں دی ۔ اہل عبادت صاحب نیاں تائیں ایہہ گل کہی جاندی
غصہ کر شمعون یوسفنوں بولیا نال دلیری ۔ جاں تک توں اقرار نہ کریں نہیں خلاصی تیری

اُٹھ روئیل طمانچہ لایا کرا اقرار غلامی — وقت مصیبت ویکھ یوسف دا روپے شتر تمامی
تاں یوسف آکھیا اک تائیں ہیں ہاں بیشک بردا — خاص غلام قدیم نمانا تابعدار امر دا
دلوں اٹھایا رب اپنے ول ایہ فرمان سنائے — امروں باہر عذر نہ میرا جیونکر اسنوں بھاوے
اس حالت بھی حضرت تائیں اتنی نرمی ہوئی — غیرت غصہ بھایاں اُتے مول نہ آیا کوئی
کرن ہدایت کہ جے نرمی خویش پیوندی پارو — عملاں باجھوں جنت پاوے خالق دی سرکارو
نال محبت آپس اندر جیکر وسن بھائی — شان ثواب کماں عبادت حق تھاندے آئی
جو خویشاں بھایاں نال عداوت حسداں اُچھپاون — جے سو سال عبادت کرسن اجروں خالی جاون
دینی الفت نیک محبت جو ہن پیار کسے دا — اوسے طور عدالت اندر ہوسی پیار رب دا
جو خویشاں دی تکلیف اٹھاندے نقصان پہچاون — بخشش اتنی رب کریں یاون رحمت بھار نہ جاون
جو ظلم کنوں تکلیفاں جھلے صبر مصیبت پاوے — وقت عدالت اس دے کولوں شرم خداوند آوے
واہ سبحان اللہ رب خدا صاں مشکل وقت لنگھایا — جس کولوں تکلیفاں پایاں اُس پر رحم کمایا

حکایت ابو عثمان ولی اللہ رحمۃ

شخص کوئی جے ظالم فاسق ناحق ظلم کماوے — حضرت بو عثمانؒ ولی نوں گالیں دیندا آوے
کوئی جواب نہ اسنوں حضرت غصے نال سناون — سُن سُن گالیں کرن تحمل نالے ٹردے جاون
جاندیاں جاندیاں گھر حضرت دا جس دم نیڑے آیا — گالیں دیون والے تائیں نال پیار سنایا
ٹھہر کھلوتے وچ گلی دے آکھن اسنوں بھائی — کرے بات کھلو کر ایتھے جو تیری مرضی آہی
خوف کراں مت خویش اساڈے سنکر مارن تینوں — میری پاروں توں دکھ پاویں بات نہ بھاوے مینوں
سنکر اوہ شرمندہ ہویا گالیں دیون والا — اس ہدایت کیتا اسنوں فضلوں حق تعالیٰ
سنو حقیقت جس دم یوسف نام غلام سدایا — سنکر بات سوداگر مالک اتنا عرض سنایا
ایہہ بردہ تسیں جیکر ویچیں کجھ قیمت دیساں — کہن لگے اسیں ویچاں اسنوں کوئی نہ ضد کریساں
لے پر اس دا عیب جو ہووے کرو تسیں منظوری — مالک کہیا بیان سناؤ جو ہے حقیقت پوری
کہن لگے ایہہ عادت اس دی خواباں جھوٹھ سناوے — چوری نال ہے بدگلنے کولوں اسنوں خوف نہ آوے
مالک آکھیا صفت جو اس دی آپ تساں فرمائی — لیہے بولو قیمت اس دی جیونکر لائق آہی
آپس اندر کرن کلاماں ویلا بہت وہاناں — کھلا بے عذر چپاتا حضرت ہو کر بہت نماناں

سن سن باتاں دو طرفاں تھیں یوں قیاس اٹھاوے
ویکھاں ہن اج صورت میری کتنی قیمت پاوے

بڑا سودا اگر غنی تو اگر صاحب مال دیوے
نہیں امید جو قیمت میری اس تھیں لوڑی تھیوے

آخر صاحبزادیاں تائیں مالک عرض سناندا
اصل پچھوتاں میں تھیں اس دا اصل نہ جاتا جاندا

تھوڑیاں دی رہاں مجلس اندر مالک کدھے وکھاوے
ناقص کھوٹا مال تمامی بن مسعود بتاوے

اے پردہ درہاں جو مالک قیمت کارن دھریاں
کار تجارت ملکاں اندر کسے مکان نہ تریاں

ویہہ درہاں دی کرن نہ آئیت یعنے کہن ابھاراں
ساڈھے چار روپیہ تھیون ویکھ اللہ دیاں کاراں

عارفا آکھن باجھ گناہوں گھٹیا شان جنہاں دا
صبروں شکروں مولا کرسی شان بلند تنہاں دا

جو مومن عاجز رہنوں پوچن باطن اندر پیارے
اَلْفَقْرُ عِنْدَ اللّٰہِ زَیْنٌ کہے رسول سوہارے

تے جنہاں نوں مسکین نمانے نظر پسند نہ آون
محشر اندر سرور عالم سب توں دور کراون

کیا مسکینی درجہ پایا در ماں نال وکانا
حیرت کھا کر بیڑی انگوں ویلیا عرش ربانا

رب مجبور نہ ورا اور حاکم شوخی رہن نہ دیندا
لاکھی قیمت لالاں تائیں کوڈی قدر کریندا

نال نمانیاں مان نہ کریئے ڈریئے قہر قہاروں
ہکے سخنوں غیرت ہوندی خالق دی سرکاروں

جسنوں رب نے عزت بخشی اس کی آپ بنایا
جس نوں بخشی رب مسکینی اس دا اوخل کی آیا

امر کی سائش جے رب دیوے حمد ہزاراں کریئے
لیندا دیندا ورنہ لاوے غیرت رب دیوں ڈریئے

کل محبوباں تے مقبولاں نبیاں حال سنیوے
کون اسیں کی ذات اساڈی لمی نظر پچھیوے

ہکو سخن آوارہ کیتا کھوٹے مل وکانا
اوسے بات نمانا کیتا اوہ محبوب ربانا

کرے معین الدینؒ روایت نقرہ کاروں بھائی
قدر یوسفؑ دی ابھایاں تائیں باطن خبر نہ کائی

قدر معلوم یعقوبؑ نبی نوں جس نے بیت لگائی
بیقدری چہ خالی دولت بھایاں مفت لٹائی

جیکر باپ یوسف دے کولوں قیمت پچھدا کوئی
عالم اندر معلم ہوندی کتنی قیمت ہوئی

قدر یوسفؑ دی ابھایاں تائیں جے رب جال جتاندا
قیمت دیکر یوسف تائیں کون خرید لیجاندا

ہزار ہزاراں عالم شاہی جیکر تاجہ دسیندے
ایسی ناقص قیمت اس تھیں سب قرباں کریندے

قدر ایہاں معلوم جے ہوندا کوئی نہ شرک کریندا
جیکر جنت اکھیں دسدا سب کجھ سب کوئی دیندا

ہور اشارہ رب اعلم اس گل چہ فرماون
ساڈا قدر جنہاں کجھ جاتا اوہ تھیں چھوڑ نہ جاون

بھی فرماوے غافل بندے توں نہیں جاتا مینوں
دنیا ناقص بہرے ناوں ہوسی پیاری تینوں

کیا دنیا کیا قیمت اس دی بھل گیا جس یاروں
مر گئیوں نک حرامی کر کے صاحب دی سرکاروں

جیکر تینیں پیارا ساڈا کجھ پرواہ نہیں دھرد ے
کِس کارن مغروری والا ست پیالہ پیتا
خدمتگار نورانی حوراں جنت باغ لگایا
اجے بھی ساڈا شکر نہ کیتا شرکوں شرم نہ آئی
اسیں بُلائیے نال محبت تینیں پیار کریندے
اساں تساں نوں فخر یاں نالوں عالی شان بنایا
سجدہ کیتا باپ تیرے نوں ملکاں قوم نورانی
کرن روائیت جد کوئی بندہ بدا امر بھلاوے
توں اولاد خلیفہ دی وچہ کیوں پیدائش پائی
جس ربدی ہر نعمت پا دیں اس دا قدر نہ پایا
قدر خدا دا معلم ہوسی دوزخ وچہ پیاں نوں
قدر نبی دا تھوڑے جانن نیک نصیب جنہاں نوں
شان محمدی معلم جس نوں کرے نہ بے فرمانی
کرن روائیت نفرہ کاروں کافر یک زمانی
کرے بے ادب کلام نبی نوں ہر دن رات بنی ہو
اکہدن لڑکا دو برساں دا موڈھے اوپر چایا
موڈھے اوپروں ویکھ نبی نوں لڑکا ہویا سلامی
ماں لڑکے دی ویکھ تعجب حیرت اندر آئی
لڑکے کہیا ہدائیت ربدی رحمت پھیرا پایا
کھلا ہویا ہے سر دے اُتے نظری آوے مینوں
روح الامین کہیا اس لڑکے بھی جبرائیل سدیندا
حضرت پُچھیا نام تیرا کی لڑکے بول سُنایا
عزے ہے اک بت کفاراں پوجن اوس منگائے
اس سببوں میں ماں کافر جے اوہ نام سدا واں
نام تیرا عبداللہ اس نوں کہے رسول ربانا

پھر بھی اسیں تساڈی روزی غضبوں بند نہ کردے
نال محبت سجدے اندر ادب سلام نہ کیتا
پھیر تساڈے کارن رہبر نبی رسول بنایا
ساڈے نال وعدہ پیاری جتول ہیت رگائی
بھلکے نافرمانا تائیں اسیں نہ جنت دیندے
ساڈی طرفے آون والا تساں خیال نہ آیا
توں شیطان نوں دوست جاتا ساتھیں بے فرمانی
ہے افسوس آسمان زمین تھیں ایہو آوازہ آوے
تا جمدوں جس کرماں مارے لیک گھرانے لائی
ظاہر ہوسی قبراں اندر جس دن دوزخ آیا
قدر یوسف دا بھایاں ہوسی اندر مصر گیاں نوں
قدر محمدی مولا جانے کیا مقدور غیراں نوں
اوہ کیا جانن امروں منکر کلمہ کہن زبانی
جے کدے اس دیکھو لوں لنگھے اوہ محبوب حقانی
جیکر لنگھن سرور عالم دیہن جواب نہ کوئی
حضرت کول آئی جد اُس نے سخن بے ادب سنایا
تینیں محمد بن عبداللہ ختم رسول گرامی
نبی کہیا اے لڑکے تینوں ایہہ کس بات سکھائی
جبرائیل وسیلہ مینوں سبق سکھاون آیا
حضرت کہیا اوہ کون سداوے کیکر ظاہر مینوں
حکم ربانا ں کل نبیاں دل لے کر حاضر تھیندا
لڑکے آکھیا عبدالعزے ماپیاں نام ٹکایا
بندہ اس دا آکھن مینوں کافر لوگ زنانے
نام میرا تینیں آپ دسو کوئی عرض حضور سناواں
پھیر اک عرض سُنا وے لڑکا ہو قربان نگاناں

دعا فرما ہو جد محشر تون پیش حضور کھلو واں
پھر شفقت کر حق اس دے وچہ حضرت دعا فرمائی
اَشْهَدُ بِاَنَّكَ يَا رَسُوْلَ اللّٰه توں سچ حبیب حقانی
توں برحق رسول گرامی لڑکے بول سُنایا
موڈھے لاش مائی دے رہ گئی کیتی جان حوالا
فوت ہویا جس ویلے لڑکا عاجز ہوئی مائی
کلمہ جلدی کہیا شہادت رو کر عرض سُنایا
بخش رسول خدا دے پیارے جو کجھ ہیں تکھیں ہوئی
مُنہ تھیں بچے شہادت کلمہ رو رو نیر چلاوے
ہے افسوس وچے اتف ہندی کیوں بے ادبی کردی
تھر تھر کنبے تھرڈ دی ہنجوں رہن نہ دلیاں
حضرت آکھیا وفتر تیرا ہو گیا پاک گنا ہوں
کفن تیرا رب جنت چوں بھیجیا تھان نورانی
رخصت بخشی حضرت اسنوں گھرل ٹری بیچاری
کر اقرار شہادت کلمہ جاندی وار سُنایا
شفقت نال جنازہ پڑھیا پاک رسول وہاندا
واصل ہو گئی جنت اندر حب نبی دی پاروں
کرن روایت ول یوسف ابھایاں بہت گھٹایا
بہت اشارے اس گل اندر سنتوں میرے بھائی
محبوباں دی اتنی قیمت سمجھ حقیقت خالا
سچی حُب سودا گر تائیں پیسے مول نہ کوئی
سچ محبت وحدت والی جو ایمان لے جاسن
نور عمارت جنت پاسے جد رب ظاہر کرسی
خوشبو جنت نعمت میوے موج بہار وکھاوے
ہک مہک کہے توں ستر قسماں دی میوے فضل حضور دا
جنت اندر وچہ غلاماں میں بھی شامل ہو واں
واہ سبحان اللہ کیا اس دن موج کرم دی آئی
کرے جو بے فرمانی تیری سو بدبخت شیطانی
نعرہ مار محبت والا جنت طرف سدھایا
ایہو تماشہ وصل حقیقی عشق محباں والا
سنکر شان رسول اللہ دا حیرت اندر آئی
یا نبی اللہ او گنہاری میں کجھ قدر نہ پایا
جو میں سخت بے ادبی کیتی بچن امید نہ کوئی
مُحمد نال بے طاقت ہوئی ویلا ہتھ نہ آوے
ہو قربان غلام کمینی سر قدماں دے دھردی
شوق مربی آن کھایاں حدت ایہاں گلیاں
تیر بچارن ملکاں تائیں حکم ہویا درگاہوں
اوہوں خدمت تیر بچارن ملک لئے آسانی
کرن روایت رستے اندر ہو گئی اجل تیاری
نال پیار جنازے کارن سرور عالم آیا
ماں پتراں دی بخشش کارن نبی دعا فرمایا
جس دن جاتا قدر نبی دا بچی جہنم ناروں
ایسے طرح مقدر رہیسی جو رب وقت وکھایا
جو بخشے رب سنا بخشے اس پرواہ نہ کائی
قدرت کامل رنگ دکھاوے بے پرواہ اِلٰہا
پئی قبول محبت اس دی حاجت پوری ہوئی
نیک اعمال نہ قیمت جنت منتی جنت جاسن
دل وچ نیک اعمالاں پاروں کوئی امید نہ دھرسی
اول تکھیں روز قیامت صفت نہ کیتی جاوے
حوراں ناز نیاز وکھاون جلوہ خوبی وردوں

ٹلیاں وانگن پتر درختاں چھنکن ہتھ جے لاون
دیکھ جنت نوں مومن بندے حیرت چہ کھلوون
کسنوں طاقت قیمت دے کر کون خریدن والا
ہک آنسو جس قطرہ جھڑیا عشق اساڈے پاروں
ہک دم درد محبت ساڈی سوز جگر جس بھریا
باہجھ محبت اسیں کسیدی کویں محبت کریئے
غیرت رحمت فضل الہٰوں اس دی موج مریسی
جوہر نعمت ظاہر باطن بخشش فضلوں ہوئی
عید مبارک دے دن باہر سرور عالم آیا
لے دیہو اج احرونٹا ساڈاں عالم دے سروارا
نال محبت سرور عالم لگے کہن تنہاں نوں
سن کر لڑکے راضی ہوئے دوڑاں پچھے لگے
آبازار کھلا جس ویلے سوہنا نبی پیارا
ڈٹھا اس نے کھلاو کاندا خاص حبیب حقانی
اے لڑکیو تسیں میوہ لیلو جتنی طلب تساں نوں
کیا منگن کیا جانن لڑکے قدر حبیب پیارے
تھوڑا قدر نبی دا بدلہ لڑکیاں قیمت پائی
قیمت اپنی سنکر حضرت ہسدا گھر ول آیا
جیہڑا کہ حضرت شان نبی نوں کون بیان سناوے
قدر ایمان جنہاں کجھ جاتا کفروں شرکوں ڈردے
ہور اشارہ عارف آکھن سنئے اندر آیا
جس نوں جنت جنت آکھن سب احسان بھریا
لے لو جنت سستا قیمت حکم دلال سناوے
جس نوں عقل خریدن شوق نہ راس پاس نہ کائی
زرداراں تھیں عالی ہمت بعضے اہل نصیباں

نال ہوا جد ڈالیاں ہتھن کتنے راگ سناون
رب فرماسی دوست ساڈے ناامید نہ ہوون
قیمت دی کیا حاجت ساڈوں کہسی حق تعالےٰ
قیمت جنت آگئی ساڈوں حکم ہوسی سرکاروں
سچ محبت والیاں کارن جنت پیدا کریا
غیراں دی نہیں حاجت ساڈوں کجھ پرواہ نہ دھریئے
مالک حضرت یوسف وانگوں سستا جنت دیسی
پیش عدالت قیمت اس دی دے نہ سکدا کوئی
لڑکے ہوئے نبی دے گرد دے سبھناں عرض سنایا
چاہیں چاہیں پکڑ کھلوتے ویکھ رسول پیارا
خوشی تساڈی پوری ہووے پچھو تسیں اساں نوں
لڑکیاں کارن آہ مولا دے حضرت وکن لگے
امرکنوں تشریف مبارک لیایا عمر سوہارا
آنسو بھر کر آکھن لگائیں ہوواں قربانی
ویچو نہیں رسول ربانا ڈاڈھی لوڑ اساں نوں
میوہ لیکر کھاون کارن راضی ہوون سارے
جلدی عمر کیتے سب راضی دیر نہ لگی کائی
قدر نبی دا ربوں معلم جیں سردار بنایا
ایہہ سب نقرہ کاروں ثابت جو ہن آنت آئے
جہدا قدر نہ جنہاں پچھاتا قبریں پو جا کردے
تھوڑے لوگ جو محرم اسدے ہتیاں قدر نہ پایا
حکمت کر دنیا وچہ اسنوں رہنے ویچن دھریا
اج مل وا جس لینا ہووے بھلکے ہتھ نہ آوے
زرداراں سن بات دلالاں نظر پسند نہ آئی
خرچن مال خریدن جنت پاون ساتھ جیباں

اصل نتیجہ وساں تینوں جو سننے وچہ آیا
ویکھ مسافر خدمت کیتی جو انہاں طاقت آہی
حال سنا شوق پاس انہاندے میں بیت اللہ جا ساں
انشاء اللہ تیری حاجت خالق تینوں دیسی
کتنی مدت پاس انہاندے ادہم بیٹھ گذاری
نال محبت آکھن اسنوں سفر خیال نہ کرتوں
آگئی بیٹھیاں پاس انہاندے بھلکے حج تیاری
فجر ہوئی اٹھ غسل وضو کر چلے شوق پیارو
شرطاں حج برابر کرکے کل زیارت پائی
ہو متحیر شاہ نے پچھیا کیونکر عظمت پائی
چھ سو نقد اساڈے پلے کیتی حج تیاری
خاوند میرا ہانڈی باہجوں ولی کدی نہ کھاوے
ہکدن اس بیکارن تھیں ہانڈی تیار نہ ہوئی
ہک مسکینا ندے گھر تینوں چانن نظری آیا
اساں تیار جو ہانڈی کیتی لائق نہیں کسیدی
ایہ گل سنکر بیٹھ گئی میں جلدی کول انہاندے
موت قریب نہایت لاغر دسن بہت نمانے
میں پچھیا تاں عورت بولی شرم توکل والی
مال حرام بیگانہ کھاون منع خدا فرمایا
ساڈی ہانڈی ہور کسیدے لائق مول نہ آئی
سنکر حالت اٹھ کھڑی میں حیرت نال تداہیں
خرچ میرا سب دیندے تینوں کراں جو مرضی میری
تاں ذکر بیان سنایا جو گل دیکھی آہی
سنکر بولیا خاوند میرا اینویں مرضی میری
صدقہ لیناں مال نمانی حب ربانی پاروں

شاہ ادہم اک مومن دے گھر خود تشریف لیایا
شاہ دل حج ارادہ ہیسی موجب شوق الٰہی
عورت خاوند آکھن لگے تیرا ساتھ بناساں
فضل کرم تھیں تینوں ساتوں حج نصیب کریسی
عرض کرے حج نیڑے آیا جلدی کرو تیاری
دیسی حج خداوند ساتوں آس خداول دھرتوں
شاہ ادہم نے بیت رب دی دلوں امید تاری
پڑھی نماز بیت اللہ جا کر رحمت فضل غفارو
آکر پھیر آرام کیتو نے دیر نہ لگی کائی
نال محبت عورت اس دی گذری بات سنائی
اج کل سفر روانہ ہوساں دلوں دلیل گذاری
سالن ڈال جے ملے اسنوں فاقہ صبر لنگھاوے
میں سب ہمسایاں تھیں پچھیا ہے کجھ دیوے کوئی
جا پچھیا اس عورت تینوں نیک خواب سنایا
ہوسی اج نصیب اساتوں مرضی جویں ربے دی
ہک گوشت دو لڑکے دعا بنز جان لباں تے ساندے
بستر اپر انہاں دی مائی بیٹھی کول سرہانے
اج اساتوں فاقے اندر گذر گئے دن چالی
مرن لگے فرزند نمانے میں مردار پکایا
رکھ لیوے جے فضلوں ساتوں اس کھاوانہاں نوں
عرض سنایا خاوند اگے میں حج جاواں ناہیں
خاوند پچھیا کی دل آیا نیت ہٹ گئی تیری
مسکیناں پر رحم نہ کرنا راضی نہیں الٰہی
کتنیاں حجاں نالوں بہتر ایہہ صلاح جو تیری
گھر مسکیناندے پہنچایا اوّل اس مردارول

کارن وتا حبُ اللہ دی قصد ثواب کوئی — جد کجھ مدت گذری جس دن حج تیاری ہوئی
وقت صبح دے گھر وچ سانوں جلد آواز سنایا — باہر نکلو خود بیت اللہ لین تساں نوں آیا
نکل گئے اسیں جلدی باہر آوے غیب آوازہ — تھوڑا اسفر گئے تاں ڈٹھا کعبے دا دروازہ
اُس دن تھیں تا اجتک سانوں حاصل قرب حضوری — بیت اللہ نے ساڈیکوں کدے نہ پکڑائی دوری
عبدالستارا وچ لین ایسا عمل جنہاں دا — بول شتابی کہن نہ مومن قصہ نہیں سناندا
جو قیمت یوسف دی ہوئی بابل خبر نہ کائی — جنس پیاری کول نہ مالک ننگ لگا دھروائی

غزل

اگر لاکھ ہا زرد کھلاتا کوئی — تو یعقوبؑ کہتے نہیں دیتے ہم
زمین آسمان زر بناتا کوئی — تو یعقوبؑ کہتے نہیں دیتے ہم
انگوٹھی سلیمانؑ کی لاتا کوئی — تو یعقوبؑ کہتے نہیں دیتے ہم
اگر آب حیاتی دکھاتا کوئی — تو یعقوبؑ کہتے نہیں دیتے ہم

کِسنوں طاقت قیمت دیکر دلبر یار لے جاندا — دوست منیجن یعقوبے نوں جیہا کون سناندا
اصلی قیمت اوہ کوئی جانن ہووے مال جنہاندا — عارف قدر پچھانن کامل باطل ہوش جہاندا
قیمت جوہر جوہری جانن غیراں خبر نہ کائی — زردی قیمت کیمیاگر نوں جس لئے مر کھپائی
جے اُس وقت زلیخا بی بی ہوندی آن سوالی — باپ یوسف دیکوں منگدی یوسف دست عالی
مشرق مغرب تائیں سب کجھ جا قربان کریندا — اتنی قیمت نال یوسف دا نام نہ بیع کریندا
عاشق باجھوں ہر دلبر دی قیمت کوئی نہ جانے — عشق حکایت دساں تینوں سنتوں یار سیانے

حکایت مجنون

مجنوں نے ہک جنگل اندر ڈٹھا شخص شکاری — مرگ جنگل دا ذبح کرن نوں کیتی اوس تیاری
مجنوں اسنوں دیکھیا اوروں گردن چھری دھریندا — رو کر دردوں کرے آوازہ حال دہائیاں دیندا
ہنجوں بھر کہا کہن لگا اوس شکاری تائیں — اے بیدردا مار نہ اسنوں ظلم انہاں ہیرنہ پائیں
بازو بند سنہری دیکر مجنوں ہرن چھڑایا — ایہہ گل ویکھ شکاری تائیں بہت تعجب آیا
پچھیا اُس نے مجنوں کولوں دس حقیقت مینوں — اتنے زر تھیں مرگ چھڑایا کی ہتھ آیا تینوں

مجنوں آکھیا کیا اس گل نوں جانو تسیں بیچارے
اکھیں اگے پیر کولوں ایہ گل جری نہ جاندی
یار پیارے وانگن جس دی صورت نظری آوے
قوم کفاراں دوزخ اندر جس نوں ڈاہسے جاسن
آدمیاں دی صورت لیکر مت کوئی دوزخ جاوے

لیلے وانگوں وسدے نیوں اسدے نین پیارے
کول کھلوتا کیکر ویکھاں بے ادبی لیلاں دی
ناہیں روا بے ادبی اس دی حکم شرع فرماوے
آدم شکل نہ ہوسن سارے بدبخت کلاں بدلاسن
ہے بے ادبی پاک نبی دی شرم خدا نوں آوے

بیان بیعنامہ خواستن سوداگران

سنو حقیقت جد یوسفنوں بیع کرو تا بھایاں
دو دو وار ونڈ بھراواں ہتھاں پر دھریاں
ہور بیان خلاصے اندر جیونکر نظری آیا
بیعنامہ سب لکھ دیوہنوں جویں رواج زمانہ
تاں حضرت شمعون شتابی قلم دوات منگائی
منکہ فلانا منکہ فلانا ولد یعقوب نبی دا
وقت نوشت جدائی نامہ حاضر ذات الٰہی
ایہ قائم ہوش سلامت عقلوں بیشک لکھیا جاوے
حکم سوا کوئیں معلم ہووے یعقوبے نوں جالا
پھر مالک نوں بھا جھڑا دیاں اتنی بات سنائی
بھی اک ہور نصیحت تینوں دساں کھول حوالہ
ہر کم اندر یوسف تائیں بے اعتبار بنایا
لگا ہون اکلا یوسف درد دل ہنجوں آیاں
جاندیاں بھایاں تھیں پیا ویکھے رو رو سدھ مریندا
سب نوں چھوڑ گھراں نوں آوے قبراں جد مویاں نوں
عبدالستار اجے تقدیروں آون پیش وچھوڑے
اوسے یوسف بابجھوں بھایاں پلک آرام نہ آوے
صدوں وڈھ زیادہ یوسف دسنا اوس نوں ہاڑے

اوہ یوسف فلاناں دی تے فلانا اتنی قیمت ہوئی
ہُن کجھ ساڈا اس بردے پر دعوے رہیا نہ کوئی

کوئی حقیقت اسدی گذری کیتوں خبراں پایاں
کہے یہودا میں نہیں لیندا رو کر ہنجوں بھریاں
جس دم مالک لیلیا یوسف ہور سوال سنایا
مت کوئی پھیر اٹھاوے جھگڑا یا کجھ عذر بہانہ
لکھ دتا خط مالک تائیں اُتے مہر لگائی
ساڈے پاسوں یوسف بردا مالک شخص خریدا
مالک کراتا کاتب دونویں شامل وچ گواہی
رند جواب عدالت اندر حاجت وچ کم آوے
جس دے یار پیارے تائیں ملیا دیس نکالا
ایتھوں کوچ کرو سب ڈیرا دیر نہ کرو لگائی
ایہ بردہ ہے بہت فریبی نسن بھجن والا
ایہ گل کہکر مالک تائیں بھایاں قدم اٹھایا
جس دم کنڈ وکھائی بھایاں لگیا قہر جدایاں
دل بیزار پیاریاں کیتا کوئی جواب نہ دیندا
قدرت نال جدایاں پیاں بھایاں چہ ندیاں نوں
بھایاں یار جدایاں لوڑن کون تجھناں لوڑے
اوسے نوں کوئی پرت نہ ویکھے کردا اسد سوہا و
حال مصیبت اوہ کوئی جانے جس گھر ونج اجاڑے

وہ سالاں سب عمر یوسف دی ہک روایت آئی
اُس دن حضرت یوسف اُپر ایسا وقت رہانا
روندے یوسفنوں پھر مالک اپنے کول بلایا
جیونکر وچ تفسیر یوسف دے راوی ذکر سناندا
چھڑے بدن مبارک نوں رب کرتہ بھیجیا نوری
جھڑیاں ہین بابل تائیں گل وچ ملن پیاروں
قدم مبارک نازک سوہنے چلن نال صفائی
ہکول کوچ کیتا کرواناں لبسے سفر جہناندے
تاں اس ویلے مالک تائیں روکر وردرنجانا
حکم کروتاں چھیکڑ واری ہیں مل لواں انہانوں
ترس کیتا فرمایا مالک کجھ نہیں حرج اسانوں
پرت ڈٹھا جس وقت بھراواں گروں ٹردا آوے
رو رو کردے نال انہاں نوں ات سنوہک سیری
نہ کر دوڑیا دروررنجانا جلدی قدم اُٹھایا
ویکھ یہودا رو کر بولیا کرے سوال انہاں نوں
سُن لو بات یوسف دی جو کجھ کرے سوال نمانا
ٹھہر کھلوتے تاں آ کر یوسف کیہا سلام تہانوں
نساں گھراں وچ خوشیاں ہوسن اساں نصیب جدائیاں
سہر چھتے دستاراں چھتے دیندا نیک دعائیں
نہ دیوے رب دوہیں جہانیں کجھ عذاب تساں نوں
ویکھدے ویکھدے عاجز بردے دیس پردیس جاندے
وار وواری نال محبت رل رل عاجز ہویا
کہنے سننے والیاں تائیں کجھ نہیں معلم حالا
رخصت کر کے دوست تائیں اصلی دوست روے
توں بھی اک دن ایس کنعانوں چھوڑ مصر ول جاتا

وِدھ گھٹ کہن خداوند جانے مینوں خبر نہ کائی
ترلے لیندا ویکھ نمانا کنبے عرش ربانا
ہاں جی ڈردا کہکر یوسف نال شتابی آیا
جہت ضرورت کہنا آیا نہیں تا کہیا نہ جاندا
اوسے بدن دوالے یوسف پہن کھلوتا بھوری
اس دن سنگل پئے انہاں نوں درد مصیبت پاروں
باہجھ گناہوں صدقے جلواں کیکر بیڑی چائی
ہکول بھاییاں ویکھے یوسف کنڈ وکھائی جاندے
بہت آزردہ عاجز ہو کر کرے سوال نمانا
ہے اک میرا انکڑا بھائی دیاں پیغام تہانوں
پاس انہاندے حاضر ہو کر بیٹھک مل سبھنانوں
نال شتابی قدم اٹھاون کر کر پیار بولاوے
لشکر تیز روانہ ہوئے پے گئی وِتھ وِچھوڑی
پیراں دے وچ سنگل اڑیا منہ پہنے ڈگ آیا
ہے افسوس نہ دل وچ آوے شفقت ترس تساں نوں
گھر جاون دا قدر نہ اسنوں کارواناں لیجانا
رہنوں سو پہنا کر واساڈی سوہنیا اساں تساں نوں
ڈر کے بہن نصیباں والے نال پیاریاں بھاییاں
ایہ دربار یعقوب نبی دا خوش رکھے رب سائیں
بھاویں ہور زیادہ اس تھیں ملن عذاب اسانوں
فی امان خدا دے رہندے میلے زندگیاں دے
وقت جدائی دلوں بچاؤں عاجز ہو کر رویا
پچھ جدائیاں والیاں کولوں مزہ جدائی والا
ہور تماشہ ویکھن کارن بھیڑ لگی ہووے
یوسف نہیں تاں یوسف تاں لوں ہوسیں ور رنجانا

بحر العشقوں کرن روایت خبر صدیق لیاوے
رب آکھن ہتھ ہے کیا کیتا ایپر وقت وہانا
توبہ کرافسوس کیتو نے تاں ایمان رہیوے
ایسے کارن انہاں اپر روا ہے لوبی ناہیں
رب فرماوے بعد گناہوں جو شرمندہ ہووے
کرن روایت اس تھیں یوسف باہت ساتیاں
ایسے گل وچ یوسف آہا نگروں مالک آیا
چپ کر تڑپیا حضرت یوسف کیا کچھ عذر غلاماں
ابن عباسؓ کہیا جد مالک پکڑیا یوسف تائیں
ایہپر حال بیگانے اُپر طاقت پیش نہ جاوے
دلوں بجان تائب ہو کر ڈھائیں رُنے سارے
جو شرمندہ ہو کر عاصی رووے درد رنجانا

سب کی درد فراقوں وون ہٹش نہ کائی جاوے
ایہ افسوس تساڈا یوسف دل تھیں داغ نہ جانا
واہ سبحان اللہ رب طرفوں نیاں شان ہویونے
بُری کلام جو کہن انہاں نوں ھا ون دوزخ ناہیں
کوئی نہ بخشاں جد کوئی عاجز در رب آن کھلووے
دردوں نال محبت سنیاں نرمی کر کر بھایاں
باہوں پکڑ یوسفوں اُس نے جلدی اگے لایا
رو رو دردوں بھایاں تائیں کردا گیا سلاماں
ویکھ آزردہ بھائی روئے آپ دا اپنی جائیں
وقت نزع دے رو دن اندر کوئی بخشانہ پاوے
بہت لحاظا تنہاں داہو یا خالق دی سرکار
بخشش دور نہ کرسی اس توں وعدہ سچ ربانا

بیان توبہ و فضیلت آن

کیتا ذکر امام غزالی رح سننے اندر آیا
سی کوئی ظالم چور فسادی کھاوے مال بیگانہ
ہکدن مرنا یاد پیوسو آیا خوف ربانا
قہر عدالت کولوں ڈریا فکر تُسے وچ پایا
عالم آکھیا وچ عدالت چھڑیا حق نہ جاسی
تاں تاں بیچیں وچ زندگی کریں حق ادائی
ٹھنگ سچے ایمان لیایا رو رو کر پشیمانی
اک سوداگر واسی اُس نے جتنا مال چرایا
ہم کھنس لے شخص ادا ہیں وقتی جو گناہیں تیرا
پاس پھیرے کہ جتنا ہیں حال سناکر رو رو
سن کر کہیا سودا گر جے توں میرا مال اُٹھایا

وچ تفسیر یوسفی دے ثابت میں نہیں لوں بنایا
خوف جہاں اندر دل وچ اسقوں غافل مست نہ ہوئے
جس بدائیں ملک ستایا ہکدن اللہ جانا
ولکے دیکھو عالم اگے سارا حال سنایا
شیخی شوخی اندر کرسی گل وچ [illegible] پاسی
یا بخشا دیں مالک پاسوں ہو راضی [illegible]
مال اسباب تا سلے [illegible] حق رضائی
بکھڑا عاجز درد رنجانا اس [illegible] در آیا
کرلے جو کچھ مرضی تیری عذر نہیں [illegible] میرا
جو فرماویں کار کریساں مروں عذر نہ ہووے
پھر کیا بنی ضرورت تینوں حال [illegible] ادا آیا

آکھیں بین ہُن توبہ کیتی پھیر نہ چوری کرساں خبر نہیں میں وگنہگار اکس درجے ہو مرساں
جے بخشیں تاں مرضی تیری میں بخشنایا لوڑاں نہیں تاں جو تجھ کار کراویں کرساں امر نہ موڑاں
حکم کیتا سوداگر اسنوں دل یقین نازاداوں بخشاں جے توں ریت نکالیں باہر اس دریاؤں
سنکر چلا گیا دریا نوں رو کر سخن سناندا اے دل جو تقصیری ہووں ایہو علاج تہاندا
اے ولایع تسیں اُلٹے آپے اُلٹا عمل کمایا اے عقلا جدوقت وہا تاں توں ن میرے ول آیا
اے نفسا توں اپنیاں خواہشاں دا لگاں شوق اٹھایاں ایہ کوئی تجھ پر ظلم نہ ہویا بیش سزائیں آیاں
اے تن جان خلاصی تائیں جیکر بھار اٹھائیں جے رب تجھ پر ہوگ نہ راضی کس دے در پر جائیں
رو کر رب دے ول حاضر ہو کر ریتوں بوجھ اُٹھایا نام حبیباں اندر اس دار ب نے ورج کرایا
دن سارا اس عاجز تائیں گذر گیا اس کارول رات پئی تاں جلد ہوا نوں حکم ہویا سرکاروں
ایسے ساعت رب دریا تھیں ریت نکالی جاوے پھر اوہ بندہ سر دے اوپر فجرے بوجھ نہ پاوے
واہ سبحان اللہ جس ویلے امر دتا رب عالی تلے زمیں تک جلد ہوا نے ساری ریت نکالی
فجر ہوئی تاں پھر اوہ عاجز ندی کنارے آیا وچ میدان ڈٹھا اُس آکر ریت پہاڑ بنایا
پھر اُس نے سوداگر اگے جا کر عرض سنائی شرط اساڈی پوری ہوئی جویں نشان فرمائی
سُنکر سوداگر گیا ویکھن قدرت خالق والی آکھیں بیشک توبہ تیری ایہ سب ریت نکالی
راضی ہو سوداگر اس نوں تھوڑا حکم سُنایا میرا مال نشاں جویں اس دن بھر کر بوجھ اُٹھایا
کینکر روڑ مٹی اُس بدلے بوجھ لیا دے مینوں دعوے جو کجھ حق میرا بخشش کرساں تینوں
پھر اوہ کینکر روڑ نمانا جا دریا تھیں لیایا بوری کھول چلا جا گھر نوں سوداگر فرمایا
جد اس بوری کھول ویکھی کیا کیا چیزاں پایاں ہیرے موتی لعل جواہر مہراں باہر آیاں
ویکھ حیران ہویا اُس ویلے عاجز چور نمانا کہیا سوداگر ظاہر ہویا وعدہ سچ ربانا
بس میاں جو توبہ سچی کردا خوف لاہول بدیاں والے دفتر اسدے ہوون پاک گناہوں
نبی کہیا جو تائب ہو کر رب اپنے ول آیا ایسا ہوئے جیونکر اس نے کوئی نہ عیب کمایا

اَلتَّائِبُ مِنَ الذَّنْبِ کَمَنْ لَّا ذَنْبَ لَہٗ ترجمہ توبہ کرنے والا گناہ سے ایسا ہے کہ گویا اُسنے کوئی گناہ کیا ہی نہیں

جیونکر کھوہ وچہ جھڑیا کوئی رسے نوں ہتھ پاوے ہوندا نہیں امید دوں خالی جد کد باہر آوے
شرک جیہا ہور ظلم نہ کوئی حکم قرآنوں آیا توبہ جیہا علاج نہ کوئی پاک نبی فرمایا
توبہ کرے سو کیہا ہوندا سوداگر نے کہیا خوب طرح آزمایا تینوں شک نہ سانوں رہیا

عبدالستار توبہ کرکے کافر جنت جاون | اوہ فرزند یعقوبؑ نبی دے کویں رحمت پاون

بیان روانہ شدن مالک بسوئے مصر

سنو حقیقت جد یوسف تھیں رخصت ہوئے بھائی | کیتا کوچ سوداگر مالک شوق مہار اٹھائی
ڈاچی تے اسوار یوسف نوں جلدی نال کیتو نے | نس کنوں غلام ملیح نوں پہرہ حکم دتو نے
رخصت ویلے نال یوسف دے جویں حقیقت ہوئی | قسم کراں اوہ حالت غم دی لکھ نہ سکدا کوئی
جس کُھ پاسوں حضرت لگے ویکھ مصیبت ہوون | ہر ہر چیزاں درد سنا کر جلد سلامی ہوون
چپ کر چھم چھم ہنجوں برس روے درد رنجانا | ملی جدائی بابل کولوں لڑکا عمر نمانا
ہیسی حکم غلام ملیح نوں یوسف وی نگہبانی | نظر بچا کے نس نہ جاوے ایہہ بردہ کنعانی
جس راہ لیکر یوسف تائیں ہووے سوداگر راہی | تربت پاک یوسف دی ماں دی اس رستے پر آہی
ڈٹھی قبر مائی دی یوسف آہیں نکل گیاں | یا مائی من تتیں مینوں لیاں تھاں پیاں
آتش مچی چہ جگ دے درد فراقوں سڑیا | عشق دی حالت نازل ہوئی دھرتی اُپر جھڑیا
رُناں قبر گلانے لیکے چھم چھم ہنجوں آیاں | نال نصیب زیارت کولوں لگیاں اکھن جدایاں
پڑھ فاتحہ روح پاک اسدے نوں رو رو رو سناندا | اج فرزند یتیم تساڈا قیدی ہو یا جاندا
یار اچیل اٹھا سر قبروں ویکھ غریب نمانا | سنگل اندر تیرا یوسف کیکر درد رنجانا
ویہو اجہر زیارت ساڈی ور وعرض سناوے | پھیر پردیساں ور گیاں دے کون پیغام لیاوے
جیکر اج جیائی پا کر ویکھو تسیں اساں نوں | ایہہ غم درد ہمیش اساڈا بھلے نہیں تساں نوں
بھائیاں میریاں میرے اُپر اتنا رحم کمایا | باپ پیارے کولوں میں نوں کرکے جدا چلایا
بدن پوشاک اتار اساڈی کھوہ دے چہ سٹیو نے | پیراں ہیٹھ مرینداں رلیا اتنا پیار کیتو نے
رہ گیا گھر چہ روندا بابل غم دے نال نمانا | بردہ ہو کر یوسف جس دا درناں نال وکانا
اوڑک باتاں کرکر یوسف کیتے جیب سجھاواں | اللہ باہجوں کوئی نہ میرا کس نوں حال سناواں
بحر العشقوں بھی تفسیروں ذکر مفسر لیایا | قدرت نال آوازہ قبروں یوسف کارن آیا
اے فرزند حوالے رب دے جو تدہ حالت ہوئی | امر جلال مقدر رو الا موڑ نہ سکدا کوئی
دل ڈاسوز دے چہ رکھیں نہ کر ہنجوں جاری | کیسے بالڑے رحمت ہوسی آکھیا ماں پیاری
نال محبت درد آوازہ بول سنایا مائی | فَاصْبِرْ مَا صَبْرُکَ اِلَّا بِاللہِ ہور کلام نہ کائی

ہے افسوس افسوس اساں نوں اے فرزند نمانے
وچ اس حالت یوسف تائیں دیر قبر پر ہوئی
اچن چیتی حضرت یوسف اوتھے یاد پیو نے
شور بلیح غلام جو کیتا بولیا سخت زبانی
ایدھر اودھر بھالن لگے ہر طرفاں ول دھانے
ڈٹھا اوس غلام یوسفنوں آیا غصے تھیندا
کہیا بلیح نے سچے آہے تیرے وچن والے
نظر بچا کر توں اج ساتھوں جیکر نس نہ جاندا
اگوں رو کر یوسف کہیا قبر مائی دی آئی
پھیر ہیں جانہی وارثاں نوں ملیا درد رنجانا
کیا معذور غلاماں نس رو کر بات سنائی
کیا اس ظالم سخت طمانچہ نال دلیری لایا
واہ سبحان اللہ نہیں طاقت کرن کلام اسانوں
اے پرادہ جس حضرت اُپر ناحق ظلم کمایا
غش وچ ہویا نبی ربانا ہوش حواس نہ کوئی
واہ سبحان اللہ جس مکھ تھیں ملک حوراں قربانی
جس دم بیہوشی وچ ہویا اوہ محبوب حقانی
کوئی کلام نہ کیتی یوسف بہت نمانا ہویا
یارب میں مسکین اکیلا عاجز درد رنجانا
جیکر ہیسیاں عملاں اُپر شروع عدالت ہوئی
بخش کریما بخش کریما سب توفیقاں تینوں
زوروں ظالم ظلم کماون رن اون اسانوں
بیدردان نوں ترس نہ دل وچ مارن زور ہرگانے
کجھ پرواہ نہیں رحمت فضلاں صاحبدی سرکاروں
سجدے اندر کتیاں باتاں کر فریاد سنایاں

صبر کریں ہر سختی اندر ہوسی فضل ربانے
بیخبری وچ دور اگیرے جاندے رہے ستھوئی
جس اُپر اسوار یوسف سی خالی شتر ٹھونے
یا مالک اج لٹ گیو ئی اوہ بردہ عبرانی
بیٹھیا سی اجے حضرت یوسف روند اگور سرہانے
حاضر ہویا وقت یوسف نے جیونکر چور مریندا
توں اج پہلے روز اسانوں اپنے طور دکھانے
یا تاں سنکر اسیں نہ کردے کجھ اعتبار اُنہاں دا
غم درداں میں بیہوشی وچ ڈگ پیا اس جائی
آگر ہی کد پھیر زیارت دلیس بیگانے جانا
اے پر ایس پراچے تائیں مہر نہ دل وچ آئی
غش وچ دوست یعقوبے دا دھرتی اُپر آیا
درداں اندر درد زیادہ ملدے دردمنداں نوں
تھروں نسک گیا بازو اس دا ذکر حسین لیا یا
دسے کون یعقوب نبی نوں جو ہیں کہانی ہوئی
یوں طمانچہ اس پر ظلموں کیا قدرت سبحانی
تھر تھر ڈولیا طبق زمین دا روون ملک نورانی
رب اپنے ول حاضر ہو کر سجدے اندر رویا
جس دا ماں پیو بھین نہ بھائی ہکے یب نمانا
اس درگاہ بن میں عاجز نوں ہور نہیں در کوئی
بخش رحیما بخش رحیما عدلوں پکڑ نہ مینوں
اساں نمانیاں عذر نہ کوئی ہتھ کو نسیں انہانوں
تیرے در بن کتول جاواں اسیں غریب نمانے
بخشش تیری عام خزانے شرم کریمی پاروں
میں راضی جو ہیں مرضی تیری چھم چھم انجھوں آیاں

غزل مناجات

عجب ہے قدرت معلےٰ جان قربانی میری
تجھ سوا جب غیر کو پوجوں تو کیا مسلمانی میری

جو عطا ہوئی ہے تجھ سے نہیں ادا ہوتا شکر
گر ہزاروں سال ہو سجدہ میں زندگانی میری

اس کی نسبت ہے سراسر بیوفائی اور خطا
روز و شب دفتر میرے پر ہے پشیمانی میری

مگر یک ذرہ سے کم ہو جب تیری رحمت نصیر
کیا پشیمانی میری اور کیا پشیمانی میری

سچ آکھن جے دردمنداں نوں وردہ مول پہنچائے
پھوک نہ مارے دھکدی اگنوں طالع نہ آزمائیے

بے زوال مسکیناں تائیں جو بیعزت کرسی
بیعزت جادو زخ سڑسی بیعزت ہو مرسی

بنی محمد سرور عالم سنو روایت آئی
بیت اللہ دل ویکھیا کدن ایہ گل آکھ سنائی

یا بیت اللہ جس رنج کیتا عاجز کوئی نمانا
تیرے ڈھاون والے نالوں ہیں اوہ دشمن جانا

بھی فرمایا سرور عالم نبی رسول سہارے
رب کہیا نبیاں تھیں پچھے عاجز اساں پیارے

رحمت نظر محبت ربدی ہر مسکیناں تائیں
اوہ پیغمبر زادہ یوسف جنہاں قبول کرائیں

عبدالستارا اوس دہاڑے کویں عدالت ہوئی
آکھ حقیقت غیرت ربدی کیونکر پھر گئی سوئی

بیان قہر آمدن بر تاجران خطائی [illegible]

سجدے تھیں سر حضرت یوسف نہیں سی اجے اٹھایا
بدل کالا غیرت والا حکم رب تھیں آیا

اول حکم ہویا سرکاروں آگئے ملک نورانی
مگھبانی حضرت دی کارن امر ہویا سبحانی

آن فرشتیاں حضرت تائیں اوہ یوں گود اٹھایا
جلد شمع نورانی وانگوں کر کے پیار چھپایا

اس تھیں پچھے حاضر ہوئی قہروں سخت اندھیری
لگی جھاڑ درخت اکھیڑن رکھے کون دلیری

ہل چل آن پئی کاروانا آیاں پیش سزائیں
نظری آوے رات سیاہی مشرق مغرب تائیں

خچر گھوڑے اٹھ نماݨے قہروں گئے مرینڈے
آیا غضب جیہاں یاروں کجھ حساب نہ کرینڈے

آپو آپی پے گئی سبھنوں کسے نہ ہوش سنبھالی
حاضر حشر برابر اس دن ڈٹھی غضب جو کہالی

رعد آوازہ کڑکی بجلی طبق زمین ہلایا
گڑا اجیہا فانوں تے آسمانوں تخم اٹھاون آیا

کڑ کڑ پتھر قہروں برسن آ کر گڑ کا رہیونے
پوریاں رخت متاعاں بھریاں ڈاڈھا بہار گئیوے

امر جباری پنڈ نیاری آیا غضب ربانا
سبھناں جاتا نال حیاتی کسے نہیں گھر جانا

رو رو پچھن ہکدوجے نوں دسو یارو کوئی
اوسے شامت ساڈے اُپر غضب ہویا سلطانی
ایہ گل سنکر اوسے ویلے کرے کلام پراچا
غصہ کرکے بولیا مالک اے بدبخت رذالے
چاروں طرف گرد دریاں کھٹا کھان چڑھ کرنا کھاں لڑیاں
عیب تیرے اج کشتی میری قہر سمندر ربوڑی
اے پراسنوں جس کس حیلے جا کر راضی کرتوں
آکھلوتا حضرت اگے کردا عرض بے چارہ
مُنہ رکھیا حضرت دے اگے مار طماچے مینوں
واہ سبحان اللہ پر رحمت دل خاصاں نبیاں وا
یوسف کہیا جو ویوے کوئی درد کمال اسانوں
بس میاں میں بخشیا تینوں جو کجھ تقصیر ہوئی
کرن رذالت کردا ناں پر آیا غضب الٰہی
نقرہ کاروں کہن مفسر جو ہن حقیقت پائی
رحم کیتا اس ہیبت یوسف کے قوت خرچی ساری
اُس مقبول پیارے کولوں شرم خدا فرمایا
ہک مومن جس بستی اندر متقی مرد رہانا
ایہو اشارہ روز قیامت نیک محباں پاروں
کرن ہدایت مومن عاصی جدوں دوزخ پاسن
ہک عالم کوئی جنت دے ول جاند انظری آوے
عرض کرے میں اودوں کیتی ہکدن خدمت تیری
یا عالم کسے آزردہ ہو کر عرض نہ کیتی جاوے
سر دستار مبارک شملہ ہتھ اس دے پکڑا ہو
ہک گناہگار ویچ دوزخ عالم جد دستار وگا سی
فضلوں اتنی برکت عالم سارے باہر آسن

ساڈے وچوں اج کسے تھوں سخت بلے دبی ہوئی
توبہ کرو دعائیں منگو رل کر سب کاروانی
یوسف نوں میں غصہ کرکے ماریا سخت طمانچہ
کرکے ظلم ہزاراں خلقت لیکر گلیوں نالے
جیونکر ملک مخالف اُپر جنگی فوجاں چڑھیاں
ظلم تیرا مشہوری کرسی روز قیامت تو رامی
عاجز ہوکے اسدے اگے سر قدماں وچ دھرتوں
اے یوسف میں بیشک ظالم عاصی اوگنہارا
ظلم کیتا میں ظالم ہوکر دکھ پہونچایا تینوں
ایسے کارن رب انہاں نوں خاص حبیب بنانداا
درد پہنچاون اس دے بدلے نہیں حلال اسانوں
ربّ العالم بخشنہارا تینوں تینوں سوئی
کیونکر بچے یوسف دے بھائی ایہ کیا حکمت الٰہی
باعث یہودا دی وفاداری سبھناں دے کم آئی
کھوہ اُپر بھی نال محبت آیا کنتی واری
ساری نسل نبی دی اُپر کوئی وبال نہ آیا
اس بستی پر قہر نہ آوے سنتوں یار سجانا
عاصیاں اُپر بخشش ہوسی خالق دی سرکاروں
جنت حکم جنہاں نوں ہوسی جاندے نظری آسن
رو کر دوزخ تھیں اک عاجز اسنوں کدن بلاوو
ایسے دن دی خاطر آہی ہور نہ حاجت میری
تیرے یاروں بخشیا اس نوں حکم خدا فرماوے
چھک لیا اس دستار ایں باہر پکڑ گناہو
اس ہکنوں پھر ہکدوجے نوں دوسو چھڑ جاسی
حکم ہووے اساں بخشیا سبھنوں پھیر دوزخ جاسن

اُٹھ چلسی جد عالم مگروں ہور غریب بلاوے
ویکھ آزردہ عالم تائیں امر ہوئے سرکاروں
اوسے طرح و گاسی شملہ وہ سے باہر آدن
تیجی وار بلاوے رو کر مگروں ہور سوائی
بس ہینوں ملاقات نساڈے وچہ نصیب ہوئی
پھر عالم نوں غیرت رحمت کنوں خدا فرماوے
اُس یاروں بھی وڈے عاصی بخشنہارا چھوڑے
حضرت آکھیا سچ محبت ساڈی ہوگ جنہانوں
سنو حقیقت جد کرواناں سخت مصیبت پائی
جدوں پرلے حضرت اگے عجز نیاز سنایا
یارب بیحد رحمت تیری باہجہ حساب شماروں
ہتھ اٹھاوے عرض سناوے یا رب خاطر میری
پہنچی قبول نبی دی زاری خالق دی سرکاروں
امن آرام آسائش ہوئی ہوش ٹکانے آیا
کھوری صوف تاری مالک عجب پوشاک پہنائی
سروستار عجائب سوہنی پیریں سوہنا جوڑا
پاس یوسف دے مالک حاضر یلک نہ ہووے وری
پھر دن سبھیں اگے چلے حضرت دی اسواری
نال پیار یوسف نوں مالک دتیں کنگن پائے
سب کاروانی پچھے چلن اگے حضرت جاوے
قصص النبیا سبھ جگہ تفسیر لد جویں اُمت پائی
کافر قوم تمامی دشمن دین ایمانوں خالی
نقش منقوش حسن نبی دا جدوں جمال کنیوں نے
پچھن حضرت یوسف کولوں رب وکیھ پیاری
مثل تیری بنیاد وچہ ماں دی کوئی نظری آیا

گیتی میں ہک روز زیارت مجلس یاد کراوے
بخشیا اساں تساڈا دوست شرم تساڈی یاروں
ٹھاٹھ کرم دی موج وکھاوے سارے بخشے جاون
دیہی حُب تساڈے اُپر رکھی ہیں ہر حالی
اوہ الفت اج کارن آہی دنیا فرض نہ کوئی
دوست کولوں سچا دوست جدا نہ کیتا جاوے
تابعدار محمدیاں نوں کیوں لب دوزخ بورے
ساڈے نالوں جدا نہ کرسی رب کریم تنہانوں
عرض نبی دی بھائی رب نوں جلدی رحمت آئی
شفقت کر محبوب ربے واسجد سے ناد آیا
غیرت کرکے اتنی خلقت مارنہ بیرسے پاروں
سخت عذابوں نہ مرجاوے یہ پیدائش تیری
بدل کرٹک ڈراون والا پاٹ گیا وچہ کاروں
سختی دیکھ مرینے چھٹے قدرت دا ہیں پایا
ہتھوں سنگل پیروں بیڑی جلدی ور کرائی
زینت کر اسواری کارن خوب لیاندا گھوڑا
ہر دم رہندا خدمت اندر جویں غلام حضوری
مالک تائیں گر دیوسف دی لگے بہت پیاری
سخت زنجیر محبت والے رہنے دور کرلئے
دم دم بولے حیدر باناسر سجا رسے ہتھ ہار
شہر ولا اک راہ وچہ آیا ستھوں میرے بھائی
آدیکھے آن لتھے کاروانی قدرت رب کھائی
دانے عشق دیوانے ہتے جلوہ یار گیوں نے
کس نے نقش بنایا تیرا خوش تصویر اتاری
خالق اپنا دس اساں نوں جس نے نقش بنایا

یوسف آکھیا خالق میرا رب کریم تعالےٰ
زمیناں تے آسماناں اندر جو کجھ خلقت ساری
ہے اوہ واحد ذات مقدس پاک شریکوں سوئی
سنکر سارے آکھن لگے حضرت یوسف تائیں
اے یوسف جس بخشیا تینوں ایسا حسن گرامی
ٹکڑے کیتے ٹھاکر جھوٹے کلمہ بول سنایا
وحدت منزل حاصل ہوئی بولن حمد ربانی
پھیر سوداگر مالک اگے ڈیرا کوچ کرایا
نام اُس دا بلساں بتاون خبر کتابوں پائی
اثر جمال دیوانے کیتے عقل قیاسوں خالی
کہن لگے کوئی ایسا نقشہ دنیا وچہ نہ پایا
ایہ تصویر مصور والی آپے ظاہر ہوئی
ستّ مصور کول یوسف دے جب تصویر لکھائی
دہ سے سال دیوانی خلقت شرکوں کفر کمایا
تابعداری نبیاں ولیاں بدی طرف بلاوے
جانن نہیں جو ایہ کم پورا بت پرستی والا
جاہل بھریں دلے بالن بدی مثل ٹھہراون
ہکناں حسن یوسف دا ڈٹھا ہو گئے پاک گناہوں
ہکناں تائیں ایس قرآنوں وحدت قرب حضوری
ہکناں ڈٹھا نبی محمد سچ رسول پچھاتا
حُب نبی دی رب ملایا حسن بلال ہوراں نوں
بس میاں جو تابعداری نامنظور کریسی
آکھ حقیقت جد بلساں نوں مالک کوچ کرایا
اوہ سب کافر مشرک آہے تینوں خبر نہ کوئی
سنکر دو یوسف دے آن کھلوتے ہو حیران تمامی

بے مانند منزہ مالک نقش بناون والا
ہر ہر نقش جدا تصویروں اس دی استاکاری
اس دی پوجا ہر ہک اُپر فرض ہمیشہ ہوئی
بیشک تیرا خالق یوسف بندگیاں دلسائیں
اسیں بھی نال محبت اسنوں سجدہ کراں تمامی
وین متین خلیل نبی دا دلوں بجاون پایا
واہ رب خالق جس نے کیتا یوسف ماہ کنعانی
چلدیاں چلدیاں منزل منزل شہر اگوں اک آیا
جا پہنچے جد حضرت اوتھے خلقت ویکھن آئی
کر تقریر یوسف نوں ویکھن ایہ تدبیر نکالی
ظاہر ہویا آپ خداوند آدم بن کر آیا
اس دی پوجا لائق سبھنوں کہن لگا سب کوئی
سجدہ کرے صورت تائیں بیدینی ہتھ آئی
اُلٹا پیار یوسف دا کرکے نار جہنم پایا
ربدی مثل جو انہاں بناوے نار جہنم پاوے
اس جہیں راضی کدے نہ ہوسی مالک خالق مولا
متّھا ٹیک مراداں منگن دین ایمان نہ پاون
ہکناں دلوں کر کر سجدے پایا قہر الٰہوں
ہکناں نوں گمراہی حاصل عملوں نامنظوری
ہکناں سرور عالم تائیں جادوگر جاتا
ضد نبی مُردار بنایا ابوجہل جیہاں نوں
دلوں نہ دوست سنن منہ تھیں کجھ تاثیر نہ دیسی
بابل سوہنا شہر عجائب رستے اُپر آیا
حسن نبی دا ویکھن کارن خلق اکٹھی ہوئی
ویکھ دیوانے ویکھن والے بولیا نبی گرامی

صورت مگر دیوانہ ہووے لائق نہیں بشر نوں کرو خیال مصور دیوں سجدہ کاری گر نوں
کیا صورت کیا خوبی ہیں پر خلقت بھلی بھلیری اس نوں کرو عبادت جس نے شکل بنائی میری
سنکر امر مربّی والا خلق ایمان لیاندا کلمہ وحدت بول سنایا دھوتا کفر ولاں دا
کیا کیا حکمت ربّ دی یوسف ہوتھیں جدا کرایا بابل والیاں لوکاں تائیں دین سکھاون آیا
پھر بابل تھیں کوچ کیتو نے آیا شہر عجیبہ قدس مدینہ آکھن اسنوں سنتوں یار حبیبا
خبر یوسف دی اول بنے وچ اس شہر پہنچائی اوس شہر دے حاکم تائیں خواب بشارت آئی
یعنی روچہ آوازہ اسنوں ہاتف حکم سنایا اٹھ نذرانہ دے کر مل توں تیرا حاکم آیا
گھر لیجیں توں فجر سے اس دا کھانا جلد پکانا جو فرمان سنا وے تینوں اس پر عمل کمانا
اٹھ امیر کھلوتا سنکر حیرت اندر رہیا کہنے والا نظر نہ آیا ہو حیران کھلویا
نگراں فکر خیالوں اسنوں اکھیں نیند نہ آئی کسے امیر وزیر اپنے نوں نہ اس بات سنائی
وقت صبح دروازیوں باہر چلیا گیا اکیلا کھلیاں اسنوں شامی راہ پر ہو گیا فجری ویلا
تاں اس ویلے اوسے راہوں آپہنچے کروانی نال جنہاں دے دست ربّ دا یوسف ماہ کنعانی
شاہ پچھیا کاروانان تائیں کرو بیان تمامی حاکم کون تساڈے اندر جیندا شان گرامی
سبھناں آکھیا مالک حاکم جس نوں یہ سرداری اس دا قبضہ مال تمامی دولت حشمت ساری
سنکر شاہ نے دل دے اندر بہت قیاس لیاندا ایہہ سوداگر گنتی واری ایسے راہوں جاندا
اس کارن کدے خوابے اندر امر نہ ہویا مینوں اوہ کوئی ایسا حاکم افضل تکھن جاواں جینوں
ساعت پچھے آیا یوسف سوہنی صورت والا سوہنا جوڑا سوہنا گھوڑا سوہنا حسن اجالا
اصلوں سوہنا نسلوں سوہنا ذات صفاتوں سوہنا علموں سوہنا حلموں سوہنا ہر در جاتوں سوہنا
جس ویلے ڈٹھا اس شاہ نے یوسف بدا پیارا اچن چیتی پیا نورانی بجلی دا چمکارا
ویکھ تجلی تکھن لگا حضرت یوسف تائیں کون کوئی کس طرفوں آیوں جیہوں حال اشنائیں
قدر تیرے دا واقف ہوواں دس حقیقت مینوں حضرت آکھیا جس دی خاطر سفنا آیا تینوں
شاہ نے آکھیا نہیں کسینوں ہرگز یہ بات سنائی خبر حقیقت خواب میری دی تینوں کس بتلائی
یوسف آکھیا جس نے میری خبر سنائی تینوں اسنے تیری خواب بشارت خبر پہنچائی مینوں
سنکر اوہ شہزادہ جلدی اٹھ ادب ہویا سلامی آکھیا حکم کرو کجھ مینوں یا محبوب گرامی
پیش کیتا نذرانہ اول پوری شرط ادا لوں جیوں کر اس نوں خوابے اندر آیا حکم خدا لوں

امر کرو کجھ ہور بھی حضرت نظر عنائیت یاروں — یوسف آکھیا بُت نہ پوجو بچو جہنم ناروں
شاہ نے آکھیا عرض کراں میں جے صاحب فرماوے — چلو ٹھاکر خانے اندر شک اساڈا جاوے
جیکر ساڈے ٹھاکر جاتا تیرا شان گرامی — سنے امیر وزیراں لشکر ہوساں کل سلامی
حضرت نے فرمایا جے کر نہیں یقین تساںنوں — اپنے ٹھاکر خانے اندر لے چل جلد اساںنوں
کرن روائیت جد پیغمبر قدم مبارک پایا — کرسی اُتوں اُڈیا ٹھاکر قدماں اندر آیا
سجدہ کیتوس حضرت اگے شاہ نوں حیرت آئی — میں کیوں اس دی پوجا اندر ضائع عمر وجائی
ٹوٹے ٹوٹے کیتا نال شتابی اُسنے ٹھاکر تائیں — آکھیوس رب یوسف دا سچا بندگیاں دا سائیں
خادم ہو کر دلوں بجانوں جلد ایمان لیایا — لشکر فوج امیر وزیراں کلمہ بول سُنایا
ملک تمام ہدائیت پائی نٹھا کفر منہ کالا — وستیا قدس مینہ اُپر بدل رحمت والا
عرض کیتا پھر شاہ حضرت نوں یا محبوب ربانا — میں عاجز دے گھر اج کھاوے حضرت صاحب کھانا
ایہہ بھی شرط میری ہے باقی ادبوں عرض سناوے — مگر یوسف دے لشکر دا کجھ انت نہ پایا جاوے
بیٹھے خود ہویا حیرت اندر شرطوں ہمت ہاری — دہشت کھاکے حضرت اگے کہن لگا یکباری
یا محبوبا فوج تساڈی جیونکر نظری آئی — گھر میرے وچ اس لشکر دی ہوندی نہیں سمائی
خدمت ادا نہ ہوسی مینتھیں جے سو زور لگاواں — پانی دی نہیں طاقت مینوں کھانا کویں پکاواں
حضرت آکھیا فکر نہ کر توں ایہہ فوجاں آسمانی — ربنے میری خدمت کارن بخشے ملک نورانی
مینوں وسدے تینوں دسدے غیراں نظر نہ آون — تابع میری کیتے ربنے نہ کجھ پیون کھاون
ایہہ گل سن کر جلدی شاہ نے کھانا تیار کرایا — نال محبت حضرت اگے آ رکاب ٹکایا
اول ہک لقمہ منہ پایا اوس محبوب حقانی — اس تھیں پچھے مجلس حاضر سدے سب کاروانی
اس رکابیوں کھانا حضرت ہر کسنوں ورتایا — برکت نال رجے سب ڈیرے ربنے شان دکھایا
باقی اس رکابی اندر رہیا برابر کھانا — معجزہ برکت دست رسولاں ظاہر فضل ربانا

بیان معجزہ سرور کائنات صلی اللہ علیہ وسلم

برکت دست مبارک سرور ذکر نہ کیتا جاوے — عبدالستار امید توں اوہوں تھوڑا ذکر سناوے
ہکدن شہروں باہر حضرت قدم مبارک پایا — رستے اُپر ابوہریرہ عاجز نظری آیا
بستر کیتا اُپر زمین دے لاغر حال بیماراں — دیکھ جو الا سرور عالم پچھن نال پیاراں

اُتنا قدر ہویا کیوں عاجز دس حقیقت ساری — امروں ڈر کر ابو ہریرہ جلدی عرض گذاری
جو صبروں شکروں فاقے اندر یاراں روز وہانے — اج ضعیفی غالب ہوئی یا محبوب ربانے
دل گھبرایا بستر کیتا دوں دلیلاں اُٹھائی — پھر جا مسجد حاضر ہو ساں جیوں آسائش پائی
امر لساڈے پاسوں کیتا ذکر حوالہ ماضی — نہیں تاں اپنے مولا اُپر اسیں ہمیشہ راضی
کیا دولت کیا زینت دنیا رکھن جمع پیاروں — سرور عالم پیر جہاناں نوں بخشش ہویا سرکاروں
کدے وی وچہ دنیا ہینوں شوق پیارے آیا — دولت و حاجت حُب نساڈی ساہو کار بنایا
پیر جہاناں دا جو رتبہ ایکہ عرش منور چڑھیا — غم دنیا دا جیکر رکھن لیکھ تنہاں دا سڑیا
تھوڑے دن آزمائش ربدی کیا تکلیفوں ڈرنا — امر قبولن قرب حضوری سر قربانی دھرنا
جس دن سبق مرجی والا جلوہ یار دکھایا — دیکھ شمع پروانہ عاشق گھر دل پھیرا پایا

غزل

لگا دل میں جب عشق پروانہ کو — فنا ہونے کا اس کو کچھ غم نہیں
محبت کا جو شخص دعوے کرے — سزا ہونے کا اس کو کچھ غم نہیں
نہیں جس کو خواہش ملاقات کی — جدا ہونے کا اس کو کچھ غم نہیں
کیا پیارے دوست نے جس کو قبول — خطا ہونے کا اس کو کچھ غم نہیں

کہن روایت جیونکر حالہ بول اصحاب سنایا — اوسے حالت حضرت آہے راوی ذکر سنایا
پھڑیا ہوں اصحاب اپنے نوں سرور پیر گرامی — لے گئے اپنی مسجد اندر سنو بیان تمامی
جا بیٹھے تاں اک ہمسایہ پیالہ دودھ لیایا — ابوہریرہ تائیں حضرت پیون حکم سنایا
پھر مسکیناں تائیں حضرت کر کے پیار پلاون — رج رج آون رج رج پیون وچ جیبوں پکڑاون
ایسے طور پلاسن کوثر امانان تائیں — کجھ پرواہ نہیں عبدالستارا [illegible]
رج پیتا ستر اصحاباں ذکر مفسر لیایا — پھیر سلامت بھریا پیالہ اس نبی دے آیا
برکت معجزہ دیکھ نبی خالق ہوئی قربانی — برکت دیکھ یوسف دی شاہ نے کیتا حکم زبانی
اے کاروانوں بات میری پرکھ یقین تمامی — تسیں غلام غلام یوسف اسنوں شان گرامی
کہن لگے کاروانی سارے صاحب کیہا نہ جاندا — درمی بردہ مالک اسنوں مل خرید لیاندا
شاہ فرمایا شان فضیلت بردہ جویں کہاوے — ووہ دکھائے مالک اسنوں بھائیاں جیناں سوداوے

کوئی جواب کیتا مالک سنکر ایس سوالوں — بہت قیاساں کرے لیلاں اپنے وہم خیالوں
سنکر سب شرمندہ ہوئے مالک چپ چھپاتا — شاہ فرماوے قدر یوسف دے ناہیں لتا ن کچھاتا
ایہ پر جو یوسف دی عزت شاہ نوں رب دکھائی — مالک تائیں قدرت باطن ناسی رب جتائی

بیان ارادہ جنگ کردن بادشاہ با مالک

ایہ پر اوہ شاہ مالک اُپّر غیرت اندر آیا — آکر سب امراواں تائیں جلدی حکم سنایا
جاں تک اُس سوداگر تائیں قید نہ کیتا جاوے — جاں تک یوسف ملے نہ مینوں لنوں صبر نہ آوے
باراں ہزار جنگی اسواراں قبضے ہتھ لگایا — کارواناں دے قتل کرن نوں لشکر باہر آیا
وچہ تفسیر یوسف دے آیا کہے امام غزالی — اوہ لشکر جد نیڑے آیا قدرت رب دکھالی
اصلی صورت رب یوسف دی پردہ کھول دکھائی — جھڑے زمین پر گھوڑیاں اتوں مستی حالت پائی
ترے دن کسے نہ ہوش سنبھالی جلوہ مار گیونے — خبریں لد گئے کاروانی جد پھیر خمار لتھونے
جیہڑی چیز کسے دے تائیں فضلوں مالک دیندا — اصل اندر نگہبانی اس دی حافظ آپ کریندا
بڑی غنیمت عظمت بھاری مالک دے گھر آہی — کیونکر اُس پر غالب آون لشکر فوجاں شاہی
بڑی غنیمت مومن تائیں کہن مثال بیاوں — ہر ہر منزل خوف عذابوں آس خدا رحماوں
وحدت نور جنہاں نوں حاصل فضل کمال ربانا — پار اُرا روں کیا غم اُس نوں جیندیا یار ٹھانا

حکایت درجہ وحدت

حضرت ابو سعید جو آہے مرشد شاہ جیلانی — ذکر کرن اساں جنگل اندر ویکھی ہک زنانی
ہتھ نہ اسنوں پیر نہ اسنوں عاجز نظری آوے — بابجھ حسابوں راضی دستے خوشی نہ جھلی جاوے
شوقوں ذکر الٰہی اندر بولے حمد ثنائیں — عجب کیتا احسان میرے پر پاک خداوند سائیں
ابو سعید کہیا میں اسنوں ویکھ تعجب آیا — پچھیا میں رب تیرے اُپّر کیا احسان کمایا
آکھیس خاص محبت اپنی رب نے بخشی مینوں — اُس بن ایسی بخشش کارن قدرت قوت کینوں
وحدت درجہ معرفت اپنی مینوں رب جتائی — کل مراداں ظاہر باطن حاجت رہی نہ کائی
پچھیا اس تحقیق معرفت کیہا ہے مینوں دس نشانی — آکھن لگی ویکھ میرے ول اڈ چڑھا ہی آسمانی
ویکھ حیران ہویا میں اس نوں منہ وچہ انگلی پائی — مار اڈاری جاندی واری اتنی بات سنائی

مشکل نہیں توانا تائیں پکڑے دست یتیماں
اس رب عرش اسماناں تائیں تھماں باہجھ ٹکایا
ایہ گل کہکر غائب ہوئی دیر نہ لگی کائی
ایسے طور محمدی امت پل تھیں پار کھلوسن
کدب کہیا جد شہر قدس تھیں مالک کوچ کرایا
اُس دن حضرت یوسف دل وچ حسن دلیل گذاری
پچھلی باتوں لاڈ یوسفنوں دلدے اندر آیا
اے پرشوخ دلیل بنی دی رہنوں مول نہ بھائی
جد اس شہر حبیب خدا دے قدم مبارک پایا
سُندر حسن جمال نورانی شکلاں باہر آون
کیا اُس شہر عجیبہ اندر گھٹاں حسن دیاں چڑھیاں
گھر گھر حسن جمال منور نظر نہ رکھی جاوے
اوس ویلے غیرت رب دی ایسی قدرت ہوئی
ہاتف غیب آواز یوسفنوں امر کیتا رب والے
حسن خزانے پاس اساڈے خوبی باہجھ شماراں
بے مانند اساڈوں ورثہ وحدت ثابت ہوئی
مست ہووے کوئی کس خوبی پر اوہ خوبی کس گھر دی
اپنا شان جلال سناوے صفت لبھنوں آئی
سُن کے تھر تھر کنبیا یوسف ہشت حیرت بھریا
سجدے اندر جا کے آہیں جھم جھم ہنجوں آیاں
کھلن کارن ہی ساڈی بخشش تیریاں کاراں
نہ رویا محبوب پیارے حکم جناب وں آیا
اساں تساڈوں ایسے ساعت کیتا پاک گناہوں
کر شکرانہ جس دم یوسف سجدے تھیں سر چایا
کوثر روز حشر دے دا نگوں خلق اکٹھی ہوئی

مشکل ناہیں توانا تائیں پکڑے دست سقیماں
ایہ کوئی عجب نہیں جد اس نے پاک مسکین اُٹھایا
جد ہیں آیا خانے کعبے اوتھے نظری آئی
مار اڈاری دوزخ لنگھن وچ دربار کھلوسن
منزل پہنچے رستے اندر شہر عجائب آیا
جینوں ویکھ دیوانی ہوسی یہ بھی خلقت ساری
جیونکر سوہنی صورت اس دی لشکر ست کرایا
عجب تماشہ غیرت کیتا ہیں تھیں سنو کہانی
کسے خیال پیار نہ کیتا نہ کوئی ویکھن آیا
جلوہ روشن بدر منیروں طبق زمین ہلاون
ہر ہر مجلس نرگس نیناں دست کماناں کھڑیاں
جتوں آون چمک کھاون یوسف یاد نہ آوے
جتوں ویکھے حضرت یوسف کرے خیال نہ کوئی
توں جاتا ہیں سب تھیں سوہنا ہوسیں لوک دیوانے
مالک میرے وچہ تیرے دا لکھ صاحب حسن ہزاراں
ہور پیدا انش عجب عجائب بے مانند نہ کوئی
ہر نقشے وچ چمک کھاوے قدرت کارگر دی
دوجا کیا مقدور کسے نوں سخن کرے وڈیائی
بیہوشی وچ گھوڑے اتوں دھرتی اُتے جھڑیا
ایسا لاڈ نہ پھیر کریساں بخشش پیاریاں والی
ہمیں بن کس نوں دانے جاواں شہر دکریں پیارا
صاف کیتا اساں تیرے دفتر رحمت نال بھرایا
اٹھ سجدے تھیں ویکھ تماشا قدرت پاک الٰہی
کیا ویکھے سب شہر دوانہ ویکھن کارن آیا
آب حیات سکندر وانگوں طلب کرے سب کائی

ایہ اک نقطہ ظاہر ہویا قدرت پاک جباروں	مرت کوئی جانے عزت میری خوبی دانش یاروں
تعز من تشاء کہیا اس کارن وچہ قرآن سناؤں	جس چاہاں اسیں عزت بخشاں سب توفیق اساں نوں
کیا قدرت رب وست تائیں اوسے وقت وکھالی	رب علت دل اسدے وچوں جلدی نال نکالی
اولاد اپنی پر سب کوئی دوست عیب آون دیندا	تویں حبیباں نوں نقصانوں مولا صاف کریندا
جویں پیارا اسندر لڑکا مشفق ماں پیاری	سر پیراں تک گرد غباروں صاف کرے ہر واری

ذکر حضرت موسیٰ علیہ السلام

موسے نوں بھی ہکدن دل وچہ موج خوشی دی آئی	قرب حضوری سیر پوانگوں کسے نہ منزل پائی
یا موسے کر نظر دوالے حکم ہویا درگاہوں	تاں توں اپنا آپ بھلاویں پھیر نہ بھلیں راہوں
سن موسے نے حکم ربانا کیتی نظر دوالے	اپنی صورت ڈٹھیس لاکھاں نوری عاصیا نوالے
سجدے اندر آیا موسے طرف جناب الٰہی	اس دربار ہزاراں وست واتم بے پرواہی
رو کر توبہ وے در آیا اوہ محبوب ربانا	پاک کیتا رب خودی خیالوں پھیر نہ کیتس مانا
توبہ کرو تمامی مومن شوخی خودی خیالوں	کون گھرانہ عالی درجہ نبی محمد نالوں

ذکر حضرت نوح علیہ السلام

ہر ہر رنگ خدا دی خلقت کسے حساب نہ پایا	عزت ذلت رب دی طرفوں ورنہ کسے نہ پایا
جس نوں رب نے عزت بخشی عالم دی سرداری	شوخی کرنی روانہ کیتی مگراں شکر گذاری
ہکدن کتا لستا ماندہ بول نجاست بھریا	نوح پیغمبر جھڑکیا اسنوں شکل زبونوں ڈریا
اس کتے نوں نصرت کر کے رب جبار بلایا	حضرت نوح نوں اس وقت تائے بول جواب سنایا
نبیاں ندی صفت وی اندر کجھ نہیں دخل تساڈا	سگ بے عزت ہو مرنے وچہ کجھ نہیں دخل اساڈا
جس نے عزت بخشی تینوں اسنوں سجدہ کرتوں	فخروں لنج کاریگر ہوسی فکر دلے وچہ دھرتوں

غزل نصیحت

جھڑک مت مسکین کو کچھ ذات پر شوخی نہ کر	یہ تو ہے صانع مصور کی عجب کاریگری
جس نے مجھ کو سگ کیا اس نے کیا تجھ کو نبی	تو بھی اپنی جیب میں رکھتا نہیں پیغمبری

خود توانا ہے بنا رکھ اس کا ہے سب اختیار — جس کو چاہے بے نوائی جس کو چاہے سروری
سرنگوں سجدہ حیرت میں ہیں سب آسمان و زمین — کیا قدر اک دم بھرے جن و ملک حور و پری

کرن روایت جد یوسفؑ نے ڈٹھا سر حقانی — خلقت ویکھ دوالے اپنے بولے حمد زبانی
اوتھوں کوچ کیتا پھر مالک شوقوں باگ اٹھائی — قدرت اپنی مالک تائیں کیا کجھ رب وکھائی
جس دم حضرت یوسف ولوں مالک نظر لگاوے — چھتر نورانی اس دے سر پر ظاہر نظری آوے
چلدے چلدے منزل منزل نیڑے مصر آئو نے — فضلوں آیا وطن پیارا رب دا شکر کیتو نے
اول نیل کنارے مالک ڈیرا آن لگایا — نہاون کارن حضرت تائیں مالک حکم سنایا

بیان غسل کردن حضرت یوسفؑ بدریائے نیل

اے محبوبا اس دریا وچہ گردا تار بدن دی — تیز وہ چنداں روشن ہووے خوش گلزار حسن دی
کرن روایت جس دم حضرت تن پوشاک اتاری — خوش تصویر لگی دریا نوں بیحد عجب پیاری
اچھل زور زیادہ شوقوں ہو جان خوشی وکھایاں — نالے نہراں مصر دوالے چاروں طرف چلایاں
ہکسو ویہہ نہراں اس دریا زوروں جاری کریاں — ہر ہر باغ زراعت ساکھاں ٹھاٹھاں دی بھریاں
مچھلیاں حمد ربانا بولن کول نبی دے آون — پنڈ اناں نبی دے لاون بھی قربانی جاون
باراں کوہ تک چوڑا ہیسی پاڑ اس دریا دا — چمکے بدر منیر نورانی اوہ حبیب خدا دا
جس دم نہا کر اس دریا تھیں حضرت باہر آیا — عجب تماشہ بنیا اس دن اوہی ذکر سنایا
ویہے لینے آیا یوسف جیوں جیوں قدم اٹھاوے — عاشق ہو دریا دا پانی مگرے ٹردا جاوے
شفقت نال حبیب خدا نے حکم کیتا دریا نوں — رکھ توکل صبر تائیں سب توفیق خدا نوں
اے دریا نہ کر بے صبری جاون دے اج سانوں — انشاء اللہ وعدہ ہویا ملساں اسیں تساں نوں
اوہ وعدہ رب پورا کیتا فرق نہ ہویا کوئی — بعد وفاتوں گور نبی دی وچہ دریا دے ہوئی
پھر دریا تھیں جد مالک نے ڈیرا کوچ کرایا — اک منزل اجے باقی ہیسی راوی ذکر سنایا
اگدوں شہر مصر دیاں لوکاں سنیا گھر گھر آوازہ — اے لوکو تساں کارن کھلا رحمت دا دروازہ
آیا ہے اک شہر تساڈے نیک غلام گرامی — جس نوں ہوگ زیارت اس دی رہسی خوشی مدامی
ہر کوچے ہر گلیاں اندر خوش پیغام سنایا — گھر گھر سنیا کہنے والا کسے نہ نظری آیا
ایہ باطن نشان نبی دیاں خبراں شہر مصر وچ گیاں — تے ظاہر حسن یوسفیاں خبراں گھر گھر دھماں پیاں

حسن جمال جو شہر مصر دے وچہ خوبی باہجھ شماراں
جو کوئی ویکھے یوسف نوں جاوے بیحد صفت سناوے
آکھن بیشک عالم اندر صورت بھلی بھلیری
ہار منگار نگینہ صورت جے سو بن بن آوے
اے پر ویکھن والے آکھن یوسف حسن نگینہ
کیہہ ہے حسن مصریاں خوباں غیرت موج جوانی
حسن یوسف دا جلوہ مارے چمک کھاوے ورول
حاکم شہر مصر دے تائیں شوق دلے وچ آیا
دیہہ مالک نوں حکم اساڈا ایسے راہوں جاوے
باراں کوہ تک منزل کرکے گیا وزیر اگیرے
جلوہ ویکھ زمیں پر جھڑیا ہو بیہوش بیچارہ
پکڑ مالک شش کا نگہ دی وانگ کمان جھکایا
یوسف آکھیا شرک نہ کرتوں تھیں لاہوں کرتوں
ہے سب صفت عبادت لائق میرے کاریگر نوں
ہر تصویر مصور باہجھوں نہیں تھوڑی پائی
سن کر سخن وزیر دیوانہ شوقوں جھولے کھاوے
اس تھیں پچھے مالک تائیں حکم وزیر سنایا
مالک کہیا مجال کی میری عذر نہ ہوگ کداہیں
کراں آرام آسودہ ہو وال جاوں آسائش پاواں
سن کر عرض سوداگر کولوں آن وزیر سنائی
کہیا وزیر جو سیرت صورت اندر خلقت پیاری
سب خلقت دی صورت جیکر اک ول رکھی جاوے
صفت وزیر کنوں سن شاہ نوں فکر تعجب آیا
کرن روایت جس دم شاہ نوں عرض وزیر سنائی
استقبال پنج دے کارن آپ عزیز سدھایا

جیونکر حوراں جنت اندر محبوب باندیاں کاراں
سن کر مصری لوکاں تائیں بات پسند نہ آوے
مصر مبارک نال برابر کس نوں قدر دلیری
شہر مصر دے صورت اس دی خدمتگار سداوے
مصر نگینہ یوسف اگے خدمتگار کمینہ
نین یوسف دے تیراں وانگوں پار لنگھاون کانی
دہشت تاب جھلی جاوے جنت والی حوروں
صاحب ہوش وزیر سیانا جلدی نال بلایا
حسن یوسف دا جلدا سانوں پاک جمال کراوے
جس دم حضرت یوسف اسنوں نظر پیا وچہ ڈیرے
مار گیا جویں زخمی تائیں بجلی دا چمکارا
بیخود ہو کر مست دیوانہ سجدے اندر آیا
جس نے کیتی استاکاری اسنوں سجدہ کرتوں
اسنے کیتا بینوں تینوں بھی سب جن بشر نوں
قدر موافق ہر اک اوپر اس نے قلم چلائی
نظر مقابل نال یوسف دے بات نہ کیتی جاوے
نیں دل بھیجیا شاہ نے بینوں لین یوسف نوں آیا
لائق مجلس بادشاہاں دی حال اساڈا ناہیں
خوشی طبیعت بن تن کرکے شاہ دی خدمت آول
حسن بیان یوسف دا کیتس جس دی حد نہ کائی
نہیں برابر نال یوسف دے خاکی نوری ناری
حسن یوسف دا بھارا ہووے وزن زیادہ پاوے
اس کیتوں نام غلام ہوے جس مصر غلام بنایا
آپ زیارت کیتا لوڑے طلب زیادہ پائی
ستر ہزار اسوار خوشی تھیں خدمت اندر لیایا

کرن روایت جس دم لشکر آن کھلویا   مست خماری صنم تکلم سب دیوانہ ہویا
حاضر ویکھ جمال نبی دا حیرت نازل ہوئی   چپ کر سب تصویراں وانگوں کرے آواز نہ کوئی
پچھم پچھوں پھر مالک تائیں بول عزیز سنایا   اے سوداگر توں کس ملکوں ایہ سوغات لیایا
سچ دس کیہا پیدائش اس دی نوری ہے یا ناری   کیونکر حاصل ہویا تینوں دس حقیقت ساری
کہے سوداگر شام زمین تھیں ایہہ بردہ مل لیاندا   ویکھ عزیز یقین نہ آوے بردہ ایسا نہ جاندا
پھر شاہ پچھیا نال محبت حضرت یوسف تائیں   ایسا سخن جو کرے سوداگر سچی بات سنائیں
یوسف آکھیا شک نہ کوئی سچ کہیا اس تینوں   ہیں بردہ اوہ صاحب میرا مل لیایا ایہنوں
محب عزیز ہویا گل سن کر حیرت نال دیوانہ   مالک نوں حضرت دی خاطر دے چلیا نذرانہ
آکھیں بخشیا یوسف کارن اساں مکان فلانا   اس وچ کرے پیارا یوسف خوشی آرام ٹکانا
بہت پیا ہی تابع کیتے طلب لیون سرکاروں   یوسف دی نگہبانی رکھن خدمت شوق پیاروں

بیان آمدن یوسف در مصر و برکت شدن سبب آں

ابن عباس کہیا جو حضرت شہر مصر وچ آیا   روز جمعہ دا روز عاشورہ راوی ذکر سنایا
کتنی برکت قدم نبی دی شہر مصر وچ ہوئی   دردمنداں بیماراں تائیں درد نہ رہگیا کوئی
سکے رکھ ہوئے سب تازہ سبز پوشاکاں پایاں   ہر شاخاں پھل مٹھے بھریاں سبزی بہار جھکایاں
قحط گیا ارزانی ہوئی چھوڑ گئی پریشانی   وعدہ جویں آوازے والا فضل ہویا حقانی
ظلم خیال نہ رہیا رعیتاں آیا صبر گنا ہوں   امن آرام غریباں پایا کرم ہویا درگا ہوں
قدرت نال زمانہ پھریا خوش دسیا سب کوئی   قدم مبارک اس حضرت دی برکت ظاہر ہوئی
کرن روایت گھر حضرت نوں جس دم مالک لیایا   نال محبت ٹھاکر اپنا باہر آن ٹکایا
ٹھاکر بدن ملی خوشبوئی پاک پوشاک لگائی   سجدہ کرن لگا اس بت نوں نال یقین صفائی
حضرت آکھیا اس دی پوجا نفع کی دیسی تینوں   مالک کہیا اس دی برکت تینوں آکھاں ایہنوں
اس دی برکت سارے گھر وچ دولت شان امیراں   حضرت کہیا انہاں نوں پوجن نگا فرقول اشریراں
سن مالک جس تیرے تائیں آدم شکل بنایا   اپنے تینوں پیدا کرکے تیرے کول پہنچایا
اس دی پوجا یاد نہ تینوں جس دی نعمت کھاویں   ہیں بیہوش حیواناں نالوں کیا انسان سداویں
عارف کہن حیوان چنگیرے سب ہر مشرک انساناں   سجدہ کرن نہ ہور کسے نوں باہجہ خدا رحماناں

شیطاں عقل جہاناں دی نوں ہیا نہ ہوش ٹکانے
اپنا ہوش ٹکانے جانن موڑن حکم ربانے

جن ہووے یا مالیخولیا جس دی عقل وجاوے
دوجے دی گل کسے نہ منے جد تک ہوش نہ آوے

پڑھے ہوون یا جاہل ہوون شرکوں نہ شرماون
مالیخولیا پیا جہاناں نوں کیونکر قابو آون

غیری کارن ضیع قرآنوں ویکھ اعتبار نہ دھردے
ایہ آیتاں حق بتاندے آیاں آپ قیاساں کردے

ستے من دون اللہ جیکوئی آکھے اگوں پان پوندے
گالی اُپر زور اپاون شرکوں مول نہ دھوندے

کوئی نہ آکھے ربتوں منگن وچ کیا ہے بربادی
جو ولیاں پاسوں حاجت منگن کوئی نہ اُٹھ آئی

رب تھیں منگن والیاں نیں دینوں دور بتاون
سب شاگرد استاد زور آور لکھے رولا پاون

تنہاں گھر گھر ہور ہزاراں شیطان شرک کماوے
بدعت خانہ شادیاں اندر رانت شمار نہ آوے

شیئًا لِلّٰہ جد لوکاں نوں عالم رد کراون
لا تعبدوا الا اللہ ویول جاہل کیونکر آون

عبدالستار اپیر حقانی فضلوں رب ملایا
جویں سوداگر مالک تائیں رہبر گھر وچ آیا

اوسے ٹھاکر تائیں مالک ویکھ قیاس دوڑایا
عددا ساڈی ایہ کیا کرسی جیہڑا اساں بنایا

سُن کر حکم یقین کیتو سو پایا نیک عقیدہ
دلوں بجانوں کلمہ پڑھیا ابراہیم نبی دا

دوزخ بھاہوں بچیا مالک حب نبیدی پاروں
عبدالستار اسبنوں سودا ملدا ایس بازاروں

کرن روایت آندا مالک جد سی حضرت تائیں
شہر مصر وچ گرد نواحی خبر گئی سب جائیں

نال محبت مالک تائیں شوق دلے وچ آیا
سوہنا حضرت یوسف تائیں محبوب لباس پہنایا

سر پر تاج سنہری دھریا نال پیارے نوں
ہتھ وچ چھڑی سنہری نی ایہے خاص ولی نوں

باہجھ حسابوں سندر سوہنی کرسی بیٹھن والی
اُس پر بیٹھا حضرت سوہنا صورت لاٹ ٹکالی

خدمت کارن کیتے حاضر نفر غلام تمامی
ذکر الٰہی اندر بیٹھا چپ کر نبی گرامی

یا محبت نال والی بہت دلیلاں گیاں
اے محبوب حوالے بندے سفر جدایاں پیاں

اوہ کرسی اوہ تاج شہانہ دلوں محل نہ بھاوے
نفر غلاماں شاناں اُتے کوئی خیال نہ آوے

منہ تھیں کرے آواز نہ یوسف تن من رووے
اسنوں معلم جو پردیسی دور نماناں ہووے

بیان آمدن دوستاں مالک برائے دیدن حضرت یوسف ع

بہت لوکاں نوں شوق زیارت دے لیے اندر آوے
آکھیا لوڑن مالک تائیں جے ہکوار وکھاوے

اوڑک رل منصوبہ کیتا سب غنیاں سرداراں
ملنا کیتا مالک تائیں جویں محبت یاراں

آن کھلے دروازے اُپر بول سلام کہیو نے
بیٹھن کارن نال محبت ریشم فرش بچھایا
ہر ہر قسم سوغاتاں حاضر میوے تھالیاں بھریاں
کہن لگے کجھ نذر سوغاتاں نہیں پیار اسانوں
سبھناں آکھیا ویچ یوسفنوں قیمت لیسیں بھاری
صاف جواب سنایا مالک سخن خلاف نہ تھیوے
آکھیا سبھناں ساتھ اساڈے وعدہ کیتا جاوے
آکھیس وچ جمعے سب دی حاجت ہوسی پوری
سنکر چلے گئے سب گھر نوں جو مالک فرمایا
کرن روایت اس دن اتنی خلق اکٹھی ہوئی
بند حویلی دا دروازہ کرن طواف دوالے
دل وچ کرے ولیلاں مالک بہت قیاس اٹھاوے
خلقت نالوں یوسف اندر خوبی وڈھ سوائی
امروں حاضر ہویا فرشتہ صورت بن انسانی
آکھ تمامی لوکاں تائیں جو دینار لیاوے
سنکر سب کوئی دوڑیا گھر نوں غالب شوق لاندا
مال خداوا نام خدا دے شوقوں خرچ کراون
شکرگزارن ویکھن کارن بھج بھج مہراں لیاون
بہت لکھ مہر اکٹھی ہوئی ذکر مفسر لیایا
جس دے پاس دینار نہ ہووے اگاں جاوے پانا
کرن روایت ایہہ اشارہ روز قیامت والا
ہوگ سلامت جس دے فضلوں مہر محبت والی
حوض نبی دیوں مٹھا شربت ملے محمدیاں نوں
مہرایمان ہوسی جس حاضر اس پر فضل غفاردں
عبدالستار تمانیاں تائیں فضل امید کرم دی

مالک بعد سلام جواب اوں ادب تمام کیتو نے
کھاون کارن بہتر کھانا خدمت اندر آیا
سب سرواراں اگے مالک نال محبت دھریاں
مالک آکھیا حکم سناؤ کیا در کار تساں نوں
نہیں تاں مال غلام تساڈا ویکھے یک واری
پھیر کسے نوں نساں وکھالاں اج تساں وچ کیہو
کوئی سوالی رہے نہ خالی اس دن جو حاضر آوے
طلب زیارت والیاں کارن لیسی قرب حضوری
بے صبراں نوں گن گن گھڑیاں جمعہ بارک آیا
مالک دے دروازے اپر تت شمار نہ کوئی
پھرن دیوانے یوسف کارن طلب زیارت والے
خبر نہیں کی ہوگیا لوکاں ویکھ تعجب آوے
ڈگ ڈگ مرن دیوانے ہوکر مفت گئی سودائی
ایہہ گل توں کیا جانے مالک لگا امر الٰہی
ہوگ نصیب بہار تساں نوں نہیں تاں لی جاوے
دنیا وچ جہاں کارن جنت مفت وکندا نذرا
انہے گھر دی دولت خرچن اس تھیں جنت پاون
وھرندا نہ مالک اگے قرب حضوری پاون
قدر نبی دا غیر نہ رہدی مالک لوں کدھایا
عجب تماشہ ظاہر ہویا اس تھیں لوں پار نیارا
پاہ نجدا یاروں بندگی بخشش رب تعالیٰ
قرب حضور تساں نوں ہوسی کر کے نصیب جالی
دور کرے سردار محمد مشرک بدبختیاں نوں
نہیں تاں دوزخ لیاجاسی صاحب دی سرکار دولی
رحمت کنوں ایمان سلامت کلمہ مہر محمدی

پلیوں خالی ویکھے ملدے ہر بازار دوکانوں
ہک ویکھن ہک دون ترسن باہر کھلے نمانے
پلیوں خالی رہ گئے خالی ویکھن مہراں والے
سنو حقیقت جد کوئی جا کر نظر نبی ول پاوے
جو ویکھے سو بیخود ہووے ایسی قدرت ہوئی
نوکر نفر غلاماں تائیں مالک حکم سناوے
پھڑ پھڑ مست بیہوشاں تائیں چہ میدان وگاون
قسم اللہ دی اس وچ شاعر وافر سخن نہ کیتا
کسے بلائے ماپیو دوست کسے بلائے بھائی
دوجے روز خماری لتھی ہوش ٹکانے آیا
ہور زیادہ اگے نالوں آیا لوگ دیوانہ
فجروں گذر گیا دن سارا کسے نہ ہوش سنبھالی
شوق زیارت دو دو مہراں لیائے لوگ ہزاراں
وس دن مالک دے گھر آون طالب شوق پیارے
مذہب یہو محباں والا جب نصیب جہانوں
بحر العشقوں خوب وائت کرے صدیق پیارا
ویکھ جمال الہی مومن اتنی لذت پاون
جنت زینت یاد نہ کرسن ہیسے نور ظہوراں
پیا اڈیکے جنت پیارا اہل ایمان والیاں
آکھ حقیقت عبد الستارا حضرت یوسف والی

تابعداری پیغمبر دی حکم خدا رحمانوں
کوئی نہ بنیا یار کسے دا کون کسینوں جانے
جیونکر خالص عملاں باجھوں جنت نہیں سو کھالے
ہو کر شوقوں مست دیوانہ دھرتی اپر ڈگ پوے
قبراں ولیاں یاراں اگوں کرے آواز نہ کوئی
جس پر حال بیہوشی گذرے دور نکالیا جاوے
کعبے ویاں قربانیاں واگوں نظر ہزاراں آون
وچہ تفسیر یوسفی دے ثابت سنتوں میرے بیٹا
مول نہ بولن لب نہ کھولن کرن کلام نہ کائی
غالب طلب نبی دی ہوئی کسے آرام نہ پایا
اگوں مالک بول سنایا دہ مہراں اندر آنہ
لذت مار دیوانے کیتے طالب یار سوالی
طلب یوسفی غالب ہوئی ویکھ اللہ دیاں کاراں
جو ویکھے گھر بار وسارے مرن نہیں رہا روں
طلب جہانی دنیا فانی نہیں پیار تہانوں
جس دن پاک جمال وکھاسی خالق سرجنہارا
نال خوشی گھر بار وسارن لکھ لکھ سال وہاون
نفر غلاماں نے غلماناں وسر جاسن حوراں
مدتاں لایاں سانڈیاں سائیاں حوراں آکھن کھلیاں
جویں تیاری مالک کیتی کہیا امام غزالی

بیان تیار کردن مکان فروختگاہ برائے یوسف

دس دن گذرے تاں پھر مالک ویکھن بند کرایا
اوچی بیٹھک اسدے اندر سندر شکل پیاری
چار سنہری تھم عجائب صفت نہ کیتی جاوے

نال محبت مصروں باہر صاف میدان بنایا
بنیا عجب مکان شہانہ سنو حقیقت ساری
سنگ رخام عمارت جس دی صورت نظر نہ آوے

بہت بلندی اسدے اوپر بیٹھک زینت والی ... باریاں چاروں طرف رکھایاں ایہ تجویز نکالی
جو وچہ میدان چوفیر کھلوسن طالب ویکھن والے ... سورج وانگن سر پر حاضر ویکھن لوگ سکھالے
سبھنوں کیا نیڑے کیا دوروں عین جمال دسیوے ... اگے پچھے والیاں کارن پردہ فرق نہ تھیوے
فرش وچھایا وچہ بلندی زینت کر کے پوری ... خوشبو کارن اگے رکھی عنبر تے کستوری
جڑی جواہر صندل کرسی ستا کار سنواری ... قیمت اندر رہا بے حسابوں چمک وکھاوے پیاری
جیسا حسن جمال نبی دا اسدے اندر خوشبو بھریا ... عجب مکان بنایا مالک شوقوں فرق نہ کریا

بیان منادی شدن کہ فروختہ خواہد شد یوسف ؑ

اس تھیں پچھے شہر مصر وچہ ظاہر حکم سنایا ... روز فلانے وکسی یوسف مالک نے فرمایا
جس نوں طلب خریدن کارن روز جمعے آوے ... جس نوں طلب نہ یارت ایوے آن نظارہ پاوے
گلی گلی وچہ کہے منادی بول سنایا ہوکا ... روز جمعے وکسی یوسف اے مولا دیا لوکا
سنی منادی شہر مصر وچہ گھر گھر وہماں پیاں ... ہر شہراں وچہ گرد نواحی خبراں نکل گیاں
گن گن روز گذارے خلقت نال خوشی ہر جائے ... روز جمعہ سب آون لگے میلہ دیکھن والے
شہر گراواں ملک چوفیروں آئے لوگ ہزاراں ... میلہ بھریا مصروں باہر خلقت بے شماراں
غنی امیر غریب تونگر عورت مرد تمامی ... حب نبی دی لوڑ لیا ندے کل خواص عوامی

بیان تیاری اہل مصر

اگہ حقیقت شہر مصر وچہ جویں تیاری ہوئی ... پہن پوشاکاں سب انوکھاں بدن ملی خوشبوئی
حسن جمال جو شہر مصر وچہ آہیسی بے شماراں ... جلوہ خوش رخسارہ وکھاون چمکن جیوں تلواراں
سنکہ صفت یوسف دی سبھنوں دا اہی حیرت ہوئی ... زینت ہار سنگاراں اندر فرق نہ چھڈیا کوئی
ہر محبوبا نازک زلفاں عطر پھلیل لگایاں ... خوفی چشماں یاراں کارن غیرت سان چڑھایاں
نال تکبر ہر ہر خوباں زینت زیب سنواری ... تیغ نمائی صیقلی کر کے کیتی بے عقل دو باری
چھنکن کنگن کرلیاں ہیں چوڑے بھریاں ... شہر مصر تھیں میلا ویکھن باہر آیاں پریاں
بن ٹھن فوج محبوباں والی حسن بازار لگایا ... عجب الستارا ویکھیا جاسی جس دم یوسف آیا
بیشک حسن یوسف دے اہیسی بے حساب شماروں ... ہور زیادہ زینت کیتی غیرت یوسف یاروں

ہیرے ہار گلاں وچہ لٹکن چمکن موتی لڑیاں
پلکاں تیر محبت والے دل وِل پار لنگھاون
بھواں کماناں اسر ہر طرفوں ترکش تیر ٹکائے
دھن کاریگر پاک مصور خلقت سرجن ہارا
کرن روایت جب یوسف دی ہر ول غالب ہوئی
ہٹ دوکان بازار تمامی بس ہوئے سب کاروں
صاحب شرم زناں مستوراں ستروں باہر آیاں
باراں ہزار جو مرد غلامی حسن سندگار لگایا
آپو آپ زناں ہور مرداں بن بن صفاں بنایاں
انہیں ویکھن والی خلقت آن اکٹھی ہوئی
ہتھوں چھٹا پھیر نہ لبھے پھڑیا ہتھ نہ آوے
شوقوں شاہ عزیز مصر دا آیا کر اسواری
جدا جدا سب دو زناں تھیں صفاں باہر کھلیاں
عبدالستارا وہ گل مینوں کیونکر یاد نہ آئی

ہنساں چال وکھاون چھنکن پیریں جھانجھر کڑیاں
جنہوں دلبر نظر اٹھاون طبق زمین ہلاون
کس کس مارن یار گداں بچن نصیباں والے
صفت کراں اس پاک ربے دی میں مسکین بیچارا
سارا مصر دیوانہ ہویا صابر رہیا نہ کوئی
عابد چھوڑ عبادتخانے چلے شوق پیاروں
شوق یوسف دے گھروں اٹھایا باہر آن وکھایا
باراں ہزار جو قوم زناں دی خوش رخسار سوہایا
خونی چشماں نال یوسف دے جنگ مچاون آیاں
مولا بابجھ حساب حقیقت ہور نہ واقف کوئی
ڈگ پیے تاں پھیر نہ اٹھے ہیٹھ لتاڑیا جاوے
آن کھلا سب جاں لیکر جتھے خلقت ساری
لکھ ہزار جلے پروانے شمع حسن دیاں بلیاں
مالک نال زلیخا بی بی کیوں اس دیر لگائی

بیان آون پاکذات والدہ مومناں حضرت بی بی زلیخا

نہیں سی خوشی زلیخا تائیں دل غمناک نمانا
سب کوئی میلا ویکھن کارن جا میدان کھلوے
دل غمناک اداسی بھریا دردوں ہنجوں جاری
ولوں ارادہ ویکھن چلی بردہ نال بیگانہ
مالک دے گھر بیٹھا یوسف باہر خلقت آئی
ویکھ ہنگامہ مالک تائیں حکم عزیز دا ہووے
سن کر حکم عزیزے کولوں گھر سوداگر آیا
یا محبوب لشا دے کارن بہت خلائق آئی
دوجی واری نوں مالک غیرت نال تو لایا

نہیں آرام دلے وچہ جسنوں اس کیا میلے جانا
اوہ کی میلے تھیں سکھ پاوے جس دا میل نہ ہووے
ہو دلگیر زلیخا بی بی بیٹھی وچہ عماری
ویکھے کی تاں معلم کرسی سیرا مال خزانہ
دوقوں ہکدوجے دے اپر ڈگدا ڈگ مرے لوکائی
جلد نکال وکھال یوسفنوں صبر خلائق آوے
نال محبت کول یوسف دے آن بیان سنایا
سنکر یوسف ہوگیا عاجز بات نہ کیتی کائی
کس کارن میں تینوں یوسف مل خریدلیایا

سو سو ناز وکھالے تینوں عزت کیتی تیری
کوئی اتوں سخن جواب نہ کیتا ایسی کریں دلیری

عاجز ہو کر رو کر یوسف کرے جواب نمانا
بردے نوں کیا زور دلیری حکم کرو من بھانا

جو سبے عذر بہانا روکانے پھر کیہا زور تنہانوں
صاحب دا فرمان ہٹاون کیا مقدور اسانوں

جتھوں مرضی ویچن چاہیں بے عذر اٹھ جاواں
چپ کیتی میں جس گل بارے حال بیان سناواں

تھوڑی مدت تیرے گھر وچ نال آرام وہائی
مولا جانے کت ول جاسی ساڈا دانہ پانی

کیا جاناں جو ساڈے تائیں اج خرید کریسی
پیار کریسی یا اوہ سانوں جھڑکاں نال مریسی

اسے تسیں قبول کریساں جو ہیں خدا نوں بھانا
بہت پیار کیتا پھر مالک سن کر سخن نمانا

دیکھ نبی دا حال آزردہ نرمی اندر آیا
بہت محبت پیار دلاسا حضرت نال کمایا

اے یوسف نوں عاجز ہو کر حال سنا نہیں تینوں
مصروں باہر میں بیچ کرکے مول نہ دیساں تینوں

کرن روایت کجھ بولن وچ یوسف دیر لگائی
غیرت کر کے خدمت ساری مالک یاد کرائی

ایہو اشارہ ہر اک آیت حکم قرآنوں آوے
ہر نعمت بے قیمت دے کر مولا یاد کراوے

جو کجھ عیشاں نفس تساڈے لذت نعمت پاون
ہر ہر چیزاں گھریں تساڈے ساڈی طرفوں آون

تسیں بھی ساڈا امر قبولو نہ احسان بھلاوو
نہیں تاں اسیں بھی قہر کریساں دشمن کیتے جاوو

خوش برساتاں خشک زمیں پر فضلوں اسیں کریندے
ہر ہر قسماں میوے تازہ اسیں تساں نوں دیندے

اوپر زمین دے نہراں جاری باغ بہاراں لایاں
ٹھنڈیاں چھاواں تے مٹھیاں تینوں دنیا آیاں

ہیں بن کس پیدائش اندر سبے مقدور کسے دا
جس نوں مددگار بنا ہو کر دو شریک ربیدا

اساں تساں نوں پیدا کیتا بخشی صورت پیاری
قدر نہ جانن حق ربانا عقل جنہاں دی ماری

چھوڑ نصیحت عبدالستارا جلدی کرو تیاری
باہر نوشہ ویکھن کارن حاضر خلقت ساری

بیان تیاری بیروں آمدن حضرت یوسف علیہ السلام

دتا غسل یوسف نوں اس بدن پوشاک پہنائی
سر پر دھریا تاج شاہانہ گل وچ ہسّی پائی

چمک کھاون لاٹاں ہو ہو دن کناں اندر والے
دو طرفاں ول زلفی آون گھیرا چندر دوالے

زلفاں مشک معطر بھریاں لٹکن موتی لڑیاں
نیناں نظر حجاباں کارن حسن کماناں چڑھیاں

دوہیں ہتھیں سونے دے کنگن موتی جڑت سنوارے
بل بل ہین نال سہاون جیونکر مکھن پیارے

نال محبت انگلیاں وچ چھلے چھاپاں پایاں
لیا قرب حضوری اندر شام منادن آیاں

چھمکڑی سنہری ہتھ وچ پکڑی صفت نہ کیتی جاوے
ٹکا سوہنا کمر دوالے کون بیان سناوے

پیریں جوڑا سوتیاں والا نبی اللہ دے پایا
گھوڑا زین سنہری والا خدمت اندر آیا

زینت زیور حال یوسف دی جو میں بات سنائی
وچ تفسیر یوسف دے ثابت نہیں لوں بنائی

باگوں گھوڑا پکڑیا مالک عزت شان ودھاؤں
دہ شخصاں نے خدمت اندر رہیا ہتھ رکاوں

واہ واہ صورت واہ واہ زینت موجاں حسن لیایا
اس دن حضرت دی اسواری طبق زمین ہلایا

اگے ٹرن برابر گھوڑے صفت کیتی اسواراں
پچھے اس تھیں ٹرن پیادے کرکے ادب پیاراں

سنئر سنئر اگے پچھے پکھا کردے جاون
سب قربانی خدمت اندر راہ لوں فرق نہ پاون

سب تھیں اگے ہور سپاہی خلقت دور ہٹاون
شام سحن دے آون کارن رستہ صاف بناون

تاں اس ویلے ہیا یوسف قدرت وکھ جاری
ویکھ ربے دی بے پرواہی ہنجوں ہویاں جاری

مالک آکھیا ہیوں یوسف دس حقیقت کوئی
کیا ایہ اتنی عزت تینوں بات پسند نہ ہوئی

یوسف آکھیا توں کیا جانے قدرت بے پرواہی
ایہ یوسف ایہ صورت سوہنی کھوہ وچ عاجز آہی

ایسے بدن دی ایہو اس دن پکڑ پوشاک اتاری
میں وچ پیہن نہیں رہندی کائی قدرت ویکھ جباری

پورا او ہمدہ کیتا رب نے فرق نہ رہ گیا کوئی
کھوہ وچ جو فرمایا سانوں بات برابر ہوئی

اکھیں فضلوں دیکھیاں تینوں عزت بابجھ حساباں
شیخ رئیس تیری وچ خدمت چلسن پکڑ رکاباں

سب وعدے خالق سانوں اکھیں نال وکھالے
سنگ لوگ تعجب ہوئے حاضر سننے والے

سن حضرت تھیں اوہ سوداگر سچ ایمان لیایا
آکھ حقیقت کیونکر اس دن عالم گل گل آیا

چڑھ چڑھ دیکھن کرن آوازاں شوقوں شور مچایا
جیونکر کھلی برات اوڈیکے نوشہ کیوں چر لایا

چپ کر بیٹھے گھوڑے اپر یوسف ماہ کنعانی
دل سکین خدا ول حاضر نہ کجھ سخن زبانی

برقعے وچوں صورت سوہنی جلوہ باہر آوے
جیونکر پتلے بدل وچوں شعلہ چن وکھاوے

جد اس حضرت گھر تھیں باہر قدم مبارک پایا
جیونکر سورج مشرق طرفوں فجرے باہر آیا

عجب تماشہ بنیاں اس دن قدرت خالق باری
نظر پئی جد خلقاں تائیں حضرت دی اسواری

صاحب حسن تمامی خوباں سجدے اندر آیاں
شان بنی دی پکڑ نوایاں مثل کمان جھکایاں

ہا ہنگار دی الیاں خوباں ہویاں گل سلامی
لشکر جویں سلامی ہووے آیا شاہ گرامی

جویں طریقہ بادشاہاں دا اسب تعظیم اٹھائی
اجے نہ ڈٹھا حسن یوسف ابھل گئی چترائی

خلقت اتنیاں تھیں جس ویلے اوسلامی ہوئی
حضرت دے دل اندر آیا نوشی خیال نہ کوئی

وچہ میدان مکان عجائب جو مالک بنوایا
اُتّے بلندی کرسی اُتّے اوہ مقبول بٹھایا
دیہو زیارت دیہو زیارت سب کوئی کرے آوازہ
عبدالستارا کیونکر کھلا رحمت دا دروازہ

بیان زیارت داون یوسف علیہ السلام خلائق را

سنو حقیقت جس دم مالک نظر دوالے پائی
اچن چیت سوغات بہشتی پردہ کھول وکھائی
دور کیتی جس ویلے مالک چادر برقعہ والی
غیرت کنوں کاریگر اپنی قدرت پاک کھالی
اچن چیت تجلی صورت چمک نکالی نوراں
ہر نوں بجلی پئی برابر کیا نیڑے کیا دوراں
صاحب حسن غلام کنیزاں پھر یکبار دبایاں
آ شہباز پیا جس ویلے ڈاراں مار اڈایاں
قدرت کمال ظاہر کیتا جلوہ خوش رخساراں
حیرت ہر یک خوباں اُتّے چمک پئی تلواراں
کرن روایت ہکناں تائیں ہوش حواس نہ کوئی
ہکناں نوں اس حالت اندر اجل تیاری ہوئی
ہکناں منہ کتیں حمد آوازہ صفت خداوند والی
دھن کاریگر سر جنہاں جس تصویر نکالی
ہکناں حال دیوانہ ہویا عقل نہ رہی ٹکانے
وانگ پتنگاں جل بل تڑفن ڈگ ڈگ مرن نمانے
ہکناں دہشت نازل ہوئی کرن بلند آوازہ
برقعہ ڈالو برقعہ ڈالو بند کرو دروازہ
ہکناں چپ بانوں کیتی سخن کلام نہ بولن
ڈٹھیں مجنوں حال دیوانے تھر تھر کنبن ڈولن
اصلی نقش نبی وارث نے باطن چا دکھایا
ہک مر گئے ہک ہے سلامت ہکناں ہوش ونجایا
چوی ہزار غلام کنیزاں جو کر زینت کھلیاں
ہر ہر دلاں نوں پھر گئی کانی گھر گھر بھاہیں بلیاں
ہر ہر صورت نقشہ سوہنا زردی اندر آیا
ہکس نظارے دلبر والے خون سر پر چکایا
حکمت بدی وچہ مصر دے اوہ مقبول لیاندا
ہا بجھ وکھالیاں خودی تکبر مصر نہیں سی جاندا
کل محبوباں نوں رب عالم کیا سوغات وکھالی
پانی ہو گیا خالص چاندی عشق دہری کٹھالی
وچہ تفسیر یوسف دے لیایا کہے امام غزالی
حسن یوسف دی اچن چیتی جس چمکار دکھالی
پنجہزار سو یا پچھانی جلوہ دیکھ نورانی
نیناں نظر مبارک کر کے پار لنگھائی کانی
پنجہزار مویا جو ڈٹھا پیراں ہیٹھ لتیندا
جیہڑے ڈٹھے دیکھ دیوانے ہوئے تنہاں بھاء جلیندا

نبی دے سٹھ کواری عورت صاحب شرم حقانی
عشقوں دیکھ جمال نبی دا موت جہاناں دی آئی

بیان درخواست کردن مصریاں برائے خریدن یوسف

آکھ حقیقت جس دم خلقت ویکھ دیوانہ ہوئی — آپس اندر کدے بے پردوست رہیا نہ کوئی
آپو اپنے کارن سبھنوں طلب خریدن ہوئی — مال خزانہ زیور زینت جو کجھ حاصل ہوئی
سب سوداگر اگے جا کر جلدی نال وکھاون — اوسے حالت اندر نگر دل ہور وڈیرے آون
اگلے نالوں ہور بھاری زور زیادہ لاوے — دل دے اندر رہا ایک تائیں بات پسند نہ آوے
جو آیا سو آیا کر کے آس خریدن والی — جیونکر رب کوئی جنت کارن نہیں امیدوں خالی
زر دا زور دلاوے چہ غنیاں اسیں خرید کریساں — شوقوں کہن غریب دیوانے کتے نہ جاوں بیساں
زرداراں نوں سبھ خلقاں آپ سلام سناون — بے زر کہن سلام علیکم غنی دھیان نہ پاون
زر بابجھوں سوداگر منکر کوڑی حرص لگاون — حب نبی ہور بابجھ ایماناں کدے نہ جنت پاون
پکڑو میری تابعداری کہے پیغمبر عالی — میرے ہتھوں بخشی رب نے کنجی جنت والی
اس جنت دے مال ربانا جیکوئی جانا لوڑے — امر نہ موڑے تابعداری میرا ساتھ نہ چھوڑے
جو قبراں پوجن ریتاں رسماں بدعت شرک کماون — جس نوں اسیں ارت جاناں کیونکر جنت پاون
جھمرتاں نتے عرساں دے نہ قبراں اُپر جاون — ڈھول ڈھمکا زور وکھاون چھیڑیاں باگاں گاون
ڈکھن جنت دوون ترسن کسے نہ لسی ڈھوئی — جویں زلیخا لیا یوسف خلقت ڈگ ڈگ موئی
شرکوں جس نہیں توبہ کیتی جے سو عمل کماوے — ستر نبی جے کرن شفاعت کدی نہ جنت پاوے
آکھ حقیقت ذکر یوسف دے آس خدا ول دھرتوں — ترے لین خریدن والے بات انہاں دی کرتوں
آپو اپنا مال گھر اندا چائی پھرن دوالے — ایسے طور ہتھاں وچ ہوسن دفتر عملاں والے
جے ہک مل یوسف دا انکھن کارن آن کھلووے — دوجا پچھن والا آوے اس پر غالب ہووے
ہک دوجے پرے اڑیاں لاون غنی تونگر سارے — دوڑن لعل خریدن کارن لعلاں دے ونجارے
کر کے چپ سوداگر بیٹھا کوئی جواب نہ دیندا — دل یوسف دا سن سن باتاں غم دی ٹھاٹھ مریندا
ایتھوں تیک خریدن کارن نگر دیوانیاں لایا — جیونکر وچ رسالے لیندے برخوردار سنایا
ہک عورت ہتھ سوتر آئی جھگڑا اکھلی مچاوے — لے سوتر دیہ یوسف مینوں لک نوں تلاوے
جو دیوانی کہیا زبانی ادہ گل کسے نہ منی — آتا نال یوسف نے اپنا سینا اپنی کنّیں
جو عورت مل حضرت کارن آئی سوت لیائی — اُس وچ اس ای ڈبے بابجھوں چیز نہ ہسی کائی

وچہ محبت پوری آہی شوقوں درد رنجانی
جو گھر طاقت آہی ادیوں لیکر آن کھلوئی
تھوڑے مالوں اس نوں جیونکر یوسف ہتھ نہ آیا
ہر مومن مسکین جو زر دا ناہیں مال جنہاں نوں
تھوڑا مال جو نال محبت مومن عاجز دیندے
بہتیاں مالاں والے جے کر دل دا مطلب پاون
ایہ نکتہ توحید ربانی غیرت پاک جلالوں
خبر حدیث مبارک اندر کہے رسول سہارا
باجھ ریاؤں دتا لوڑے قدر رائی دا دانہ
جس دن قبروں زندہ کر کے اسنوں رب اٹھاسی
پھر لے حاضر ہوسی اسنوں جنت دے دروازہ
پل دوزخ دی وہ سب حشر دی اسنوں خبر نہ کوئی
پل صراطاں نہ ہیرا اسنوں رستے اندر آوے
ایسے کارن سب اصحاباں صدقہ مال کرایا
تھوڑے مالوں اجر زیادہ ملسی انہاں دے تائیں
حج زکوٰۃ نماز روزہ صدقہ بد غنیاں دا
ایہ سب حکم نبی دا ظاہر ثابت ہے ہر جائیں
سنو حقیقت جس دم عورت آئی آسوت وکھائی
اے پر سنکر ہور زیادہ ہو گیا بہت نمانا
رب قادر کتھیں ڈردے رہئے افر سخن نہ کریئے
عارف آکھن ہیں کر لین عادت بکریاں دی
تھوڑا سخن بانوں کیتا غیرت پیش لیاندا
کون یعقوب نبی نوں دسے باطن حکم ربانا
جیکر غیب رسولاں ہوندا حال یعقوب دسیندا
عیب چھپاون پردہ پاون حکمت پاک غفاری

اے پر کسے کھلون نہ دتی دولت باجھ نمانی
زرداراں منظور نہ کیتی غیرت رحمت ہوئی
اسیں ملاں مسکیناں تائیں پاک خدا فرمایا
تھوڑے مالوں جنت پاون دیساں اسیں تنہاں نوں
رب فرماوے نال انہاں دے سودا اسیں کریندے
بے زر عاجز ساڈے باجھوں کس دروازے جاون
اس بن کوئی نہ دیون ہارا حاجت تھوڑے مالوں
مال حلالوں صدقہ دیسی کوئی جو مومن پیارا
کرے قبول نہ موڑے اسنوں شامل فضل ربانا
جا جنت وچہ اس دے تائیں حکم سنایا جاسی
داخل ہوسی جنت اندر رحمت لبے دروازہ
دہشت خوفوں خبر نہ اسنوں کویں قیامت ہوئی
نہ رب بیلے ل ترازو اندر اس دے عمل تلاوے
ترے ترے واری راہ مولا دے سب گھر بار لٹایا
بدعت شرکوں پاک جو ہوسی امر حدیث سنائیں
ہرگز رب قبول نہ کرسی پاک نبی فرمارا
لوگ کتابی کہن وہابی دسن والے تائیں
ایسا عاجز ہو گیا یوسف جیں وچہ ہیں نہ کائی
جدا یہ قیمت پوے رسولاں سنیے عرش ربانا
سنکر حال حبیب رسولاں پھر سجدے وچہ دھر سیندے
ایسے کارن الٹا کر کے کھل اتاری ساری
ذات صفات نہ جانے کوئی پردہ کھولا دکاندا
جتنی پیارا او لیہ جانی ہتھ سکین دکانا
جگر دل زخم دو سلو کھینیدا موت پیالہ پیندا
نہیں تاں ہر کم اندر عاجز ہوندی خلقت ساری

موت سنائی وقت نہ دسیا جے رب وقت جتاندا
نفع زیاں سوداگر جانن کدنے رخصت لیاون
بس میاں جد غیبوں وارث ہور نہ گیتا کوئی
روز وجوں یعقوب دیوانہ جے رب غیب جتاندا
ترجمہ قصص الانبیاء اندر ذکر مفسر لیایا
جو جو لوگ خریدن والے آون عرض سناون
آکھیں ہے سوداگر تائیں عقل نہ دیندی یاری
قدر میرا سب لوگ نہ جانن جیکوئی واقف ہووے
قدر میرے دے واقف بھائی محرم ہوسن سوئی
ایسراوہ دریاں جد کوئی پاس صراف وکھاندا
اوہ مُل میرے دی قیمت آہی بھایاں دس نہ کوئی
کون اسیں کیا ذات اساڈی اصل جہاندا خاکی
سچے سن اوہ میرے بھائی صاحب عشق ضروری
ناکس نوں بھی عقل نہ آوے خالی خد کریندا
اپنا مل پنجاہ درماں تک یوسف دے لوں بنایا
دلبر محرم قدر پچھانن یاراں نال بہاراں
گھر وچہ سچی لون وکاوے قیمت عزت پاوے
سن ہن حال یوسف دا تینوں کہندڑی بات سناواں
جد یوسف نے قیمت اپنی درم پنجاہ فرمائی
جیونکر دلوں نمانا ہیسی کیتس مُل نمانا
اوہ تحسین زلیخا یوسف دی بہت خدانوں بھاتی
اے یوسف جد شیشہ لیکر ڈٹھی صورت پیاری
اے محبوبا ایسے کارن قیمت گھٹ گئی تیری
لاڈ کرے کوئی خوبی اُتّے نہیں پسند ربے نوں
کرن روائت سرور عالم نبی رسول سہارا

اگدوں گھر گھر رونا پوندا لوکاں چیونیاں دا
آئی جنس خریدن والے کوئی نہ کان چلاون
دکھ لیا رب بہت عذابوں سوہنی حکمت ہوئی
اوسے وقت پیارا یوسف غم کھا کر مرجاندا
جس درم خلق خریدن کارن ہر ہر زور دکھایا
دل یوسف دا غیرت بھریا بہت قیاس آون
مل میرا کس خوبی کارن قیمت کہندا بھاری
اپنی دولت لیکر سب کوئی کدنے آن کھلوے
میری قیمت درم اٹھاراں خوب عدالت ہوئی
اوہی قیمت کھوٹے مالوں درماں نوں فرماندا
خبر نہیں کس خوبی کارن خلق دیوانی ہوئی
مرجانا تے خاک سمانا کیا خوبی انسانا کی
قیمت میری دس درم ہے انہاں دسی پوری
کیوں نہیں درم پنجاہیں مینوں راضی ہو کر دیندا
دور ہویا جد بابل کولوں دیس بیگانے آیا
وطنوں دور گئے دکھ پاون خان امیر ہزاراں
ٹرکر جنس پیاری آوے سستے مُل وکاوے
قوت نہیں زیادہ مینوں جلدی نال مکاواں
وچہ پنجاب روپئے باراں سنتوں میرے بھائی
غیرت رحم نمانیاں کارن ہوندا فضل ربانا
ہاتف غیب آواز سنایا پاک جناب ربانی
آکھیں کس نوں طاقت میری قیمت دیوے ساری
کھوٹے مالوں بھائی تینوں ویچ گئے نال دلیری
کردا بابانی بیچ کر جاوے طاقت نہیں ہے مینوں
شیشہ لیکر بیٹھے دیکھن سوہنا حسن پیاندا

جنت موتی نالوں بہتر سوہنی پال دنداں دی
دند مبارک سرور عالم جد ہک ٹٹ اروکھا ندا
ملک نورانی جنت حوراں تھیون سب قربانی
کرن دا ایت شیشہ لیکر جدوں خیال کیتونے
کرن وچھیاں محبت کر کے لگی بات پیاری
کیوں نہیں ویکھیا کاریگر نوں جس تصویر بنائی
اسیں محبت نال تساں نوں ہر ہر حال تکیندے
کل مخلوقوں وچہ اساں نوں تیری ذات پیاری
آخر جبرائیل فرشتے اوہنوں عرض سنایا
یا نبی اللہ بات اجوکی پاسوں بھل نہ جاسی
اُحد اُتے جس روز کفاراں پھڑ تلواراں چایاں
خوش رخسار نورانی اُتے زخم نہ پہنچیا کوئی
ریش مبارک سوہنی اُتے لہو رنگ چڑھایا
دند مبارک تھیں اس زخموں چھم چھم لہو آوے
پھر اس وقت علی کرم اللہ اوہنوں عرض گذاری
حضرت آکھیا جے ہک قطرہ اُتے زمین دے آوے
خوف کراں مت غیرت نازل کرے خداوند سائیں
پتھر مارن والے تائیں کہیا رسول سچا دیں
سنکر حلم کلام نبی تھیں سعد ایمان لیاندا
نال محبت حضرت اسنوں سینے نال لگایا
صبر تحمل خلق نبی دا خوب خدا آزمایا
ہک فرشتہ جلدی آیا پاس رسول گرامی
امر کرو تاں تخت زمین دا مودھا کر الٹاواں
ایہہ نہیں آکھیا حضرت سنکر ہور فرشتہ آیا
امر کرو تاں چھوڑاں پانی موج طوفان نکالے

نوروں عرش منور تائیں جاوے چمک جہاندی
ساری رات حویلی وچوں چانن چھوڑ نہ جاندا
ویکھ جمال پیارے والا بولن حمد زبانی
دند مبارک ویکھ دلے وچہ اس دم لاڈ آیو سنہ
وحی سلام پیغام لیایا اوہنوں عرض گذاری
سائیں باہجھ حبیبا تینوں کویں محبت آئی
کس کارن تیں لوچہ شوقوں نہر خیال کرینیے
سائیں کون پیارا تینوں اندر خلقت ساری
جویں وایت نقرہ کاروں ذکر مفسر ایایا
جنگ وچہ سوہنا دند مبارک پتھروں ٹٹا یا جاتی
ستر تیغاں پاک نبی نوں چہرے اُتے آیاں
پتھروں ٹٹا دند مبارک بے پرواہی ہوئی
کامل ہمت نبی ربانا ں پچھاں نہ قدم ہٹایا
اُتلی چادر اندر سرور لہو لیندا جاوے
خون آلودہ کرو نہ چادر داغی ہوسی ساری
حیرت اندر طبق زمیں دا ظلم کنوں جل جاوے
سبزی کھیت نہ پیدا ہوسی روز قیامت تائیں
ہُن بھی جے میرول آویں کرسے دوزخ جاویں
درج ہویا اصحاباں نالوں عالی شان جنہاندا
غصہ کرنا اس دے اُتے کوئی خیال نہ آیا
ایتھوں تیکر حلم نبی نوں اوہی ذکر لیایا
طبق زمین دا میرا قبضہ کیتا رب تمامی
غرق کراں سب قوم کفاراں سارا شور مٹاواں
کل پانی پر خاص ہو کل میتوں رب بنایا
کر کے غرق اٹھلے جاون نافرمانی شالے

ایہہ نہیں آکھیا سنکر حضرت تیجے عرض گذاری کل ہوا پر حاکم مینوں کیتا خالق باری
امر کر دتاں چھوڑ ہوا نوں تخت زمین ہلاواں نسل کفاراں کوٹ دیواراں تخم نشان اٹھاواں
ایہہ نہیں آکھیا سنکر حضرت چوتھے عرض گذاری سب آسمانی آتش مینوں حکم دتا رب باری
امر کر دتاں عدل تماشہ پل وچہ کر دکھلاواں اگ آسماناں طبق زمین پر ایسے وقت وساواں
جل بل تڑفن سڑن تمامی جلدی بدلہ پاون ہتھ وچہ چادر لہو والی ایہہ فرمان سناون
دعا میری تھیں آمین آکھو خفگی کرو نہ کائی بیخبراں لوکاں پر سانوں دل وچہ شفقت آئی

اَللّٰھُمَّ اھْدِ قَوْمِیْ فَاِنَّھُمْ لَا یَعْلَمُوْنَ۔ ترجمہ یا اللہ میری قوم کو ہدایت کر کیونکہ وہ جانتے نہیں۔

یارب بھیج ہدایت رحمت توں اپنی سرکاروں بیخبری وچہ لوگ بیچارے لین نہ قہر قہاروں
اوہ کیا کرے توں کیہا کردا حکم خدا فرمایا حضرت آکھیا تیں جو سانوں رحمت نال بلایا
تسیں اسانوں رحمت عالم نال پیار سدیندے دکھ پہنچاون غضب کماون ایہہ کم زیب نہ دیندے
رب فرمایا دشمن اُتے پر شفقت کرم تساں نوں مومن کارن کیونکر ہوسے فضلوں دے پر اسانوں
خلق عظیم نبی دے حق وچہ آیت وحی لیاندی اتنا اجر دتا رب سہروں بات نہ کیتی جاندی
اس سہروں رب وچ قیامت بدلہ فضلوں دیسی عالیشان طفیل نبی دی رحمت ٹھاٹھ مریسی
اپنے دوست نوں رب عالم سارے لاڈ وکھاسی سرحد تہ سردار محمد جنت بخش کراسی
کرن روایت ہکدن سرور عرض حضور سناوے جیونکر حسن جمال وچ یوں حد حساب نہ آوے
نال پیار خدا فرمایا سنکر عرض نبی دا نہیں تیرے ہکواں برابر حسن جمال وچی دا
توں جاتا جبریلے تائیں سندر حسن جمالوں نہیں زیادہ عزت اسنوں تیریاں زلفاں نالوں
زلفاں تیریاں وچ قیامت ایسی عزت پاون ہک ہک وال نوں لکھ لکھ عاصی جنت اندر جاون
کرن شفاعت جس دم حضرت وچ دربار کھلوسن زلفاں نوں ہتھ لاکر حضرت نال محبت روسن
حاضر کرسن سوہنیاں زلفاں ہتھاں اُتے دھرسن وعدہ رب دا پیش سناون طلب حضور دی کرسن
یارب اوہ زلفاں جو سب تھیں پیاریاں ہین تساں نوں رب فرماسی وعدہ ساڈا آکھنا خوشی انہاں نوں
امت سرور عالم تائیں ایسی ہوگ پیاری نال محبت عرضاں بولن ہنجوں ہوسن جاری
یارب اوہ زلفاں سرکارے ویلا بن کر آیاں رب فرماسی جم جم آون رحمت جھڑیاں لائیاں
قسم کنوں فرمان نبی پر کر چکا رب قاضی دوست سوہنیاں زلفاں دا اس دن کرساں راضی
قسم تیری نہیں راضی ہوساں آکھے نبی ربانا جے ہک بیری امت وچوں دوزخ رہیا نمانا

چھ سردار پیغمبر بھارے وچ نبیاں سرداراں
بارہچہ محمد اگاں تہ ہوسن کارن اد گنہاراں

سوہنے شملے والا احمد عالی شان گرامی
پیش کریسی سوہنیاں لفاں کارن خلق تمامی

آنا عزت شان نبی دا محشر اندر ہوسی
جبرائیل براق نبی دا اگوں پکڑ کھلوسی

کل پیغمبر کرن زیارت ہور ملائک آون
شہر مصریاں لوکاں انگوں ا دبوں صفت سناون

بیان حال حضرت یوسف وآمدن بی بی زلیخا

کرن روایت جس دم حضرت اپنا مل گھٹایا
رحمت کنوں خداوند عالم ایہ فرمان سنایا

شیشہ ویکھ تساں جد اپنی قیمت آپ بنائی
پہنچیا آئی سو ترتائیں کتنی قیمت پائی

عجب تماشہ قدرت والا رحمت ویکھ اساڈی
جیہا کون گھٹاوے قیمت عزت شان تساڈی

صدقے کرساں گنج مصر دے دولت مال تمامی
ویکھ اساڈا تجھ پر ہوندا کیہا فضل گرامی

واہ سبحان اللہ خود حاکم اکبر ذات الٰہی
کون کوئی دم مارن والا جتھے بے پرواہی

کھلے سخنوں ولیاں اُتے جیکر غیرت لیاوے
رہ عبادت بندگیاں پل وچ گرداہ ساوے

کس نوں طاقت شوخی بولے کون کوئی دم مارے
ویکھ جلالت سخن نہ بولن نبی رسول پیارے

چپ کر بیٹھا حضرت یوسف ہو کر بہت نمانا
خلقت جڑ ہی خریدن کارن ہک حبیب ربانا

عبدالستارا عاماں لوکاں کون بیان سناوے
خاصاں دے دل چلو شتابی مت کجھ خفگی آوے

جس دے کارن نبی پیارا رب نے مصر لیاندا
نال محبت بول شتابی فکر بیان تنہاں دا

لڑ لڑ مرن لگے جس دیلے آپس وچ بیوپاری
گھروں حاکم شہر مصر دا آیا کر اسواری

بھی اس وقت زلیخا بی بی ویکھن کارن تانی
میلا ویکھن حاضر ہوئی جیں تکیں سنو کہانی

نال غلاماں خدمتگاراں چت اودا اسی پایا
کیہا جانے اوہ خواباں والا دلبر جانی آیا

سنو حقیقت جد دل زلیخا میدان کھلوئی
اچن چیت پیارا جانی ویکھے دلدار ہوئی

کانی پھر گئی سینے اندر جد دل ڈھیاں کیتو سو
خواباں والی حالت والگوں جلوہ ناز کیتو سو

اچن چیت نظارہ کر کے خوش رخسارے کٹھی
بے وس بول آوازہ کیتا جے بے انسی منتھی

تازہ درد زلیخا تائیں پھر نویں سر آیا
یار جراحی زخماں اُتے لون دوبارہ لگایا

ہجروں پیڑ پرانی جاگی جان لباں پر آئی
گولی گھن کلاوے بیٹھی سخت بے فہمی پائی

جیونکر حالت اُتے زلیخا گذری درد کہانی
پردہ فاش نہ ہووے ناں ایں زیرکہ سیانی

ہوش سنبھالو ہوش سنبھالو کہے زلیخا تائیں
اے پردرد زلیخا تائیں بھر بھر درد نچوڑے
کیتا عرض کنیز سیانی جے اج صبر کریں
جدا ایہ خبر عزیز سنیسی کرے خرید نہ اس نوں
سنکر ڈر رہی زلیخا بی بی خوف دلے وچ دھانا
اے پردرد وں بھاہیں بلیاں دلنوں صبر نہ آوے
خوب پچھیا تا جدوں زلیخا چھم چھم ہنجوں آیاں
جس شہرت پرتیاں خلقاں ہر ہر طرفوں آیاں
ایسے خوش تصویر سجن دی میں پردیس رلایاں
خواباں وچ جمال دکھا کر دے گیا درد جدایاں
چھوڑ گیا کر ذبح ہویا نوں ل بڈیاں تاں لایاں
اس مصر وچ دشمن دے گھر ایسے بنھ بہایاں
کملی وچ تقصیر بنا کر بندیوان بنایاں
اساڈے نال قراری آہا خلقت دیندی سایاں
سوہنیاں چشماں نخ رنندیلاں پھر اج آن کھایاں
خوش رخسار بہار حسن دی جھوکاں آن دسایاں
اساں بھی اس پیارے کارن چھوڑیا ماپیو بھایاں
کیا اوہ وقت زلیخا اوپر درد فراق لیاندا
صاحب ہوش کنیز سیانی جلدی نال بلائی
ویہ پیغام میرا اک جا کر اس پیارے تائیں
فرض اساڈے اُتے آہی کرنی طلب تساڈی
مڑ مڑ گولی نوں فرماوے بہتا عرض سنانا
حسنا نام عزیزے عورت سنکر حالت ساری
عرض پیغام زلیخا والی ساری بات سنائی
ہے قربان زلیخا اس پر تن من جان کر بیندی

حال سنا کر غیراں تائیں ہور فساد نہ پائیں
پکڑ کھلوواں چور سجن نوں قابو کیتا لوڑے
وقت وہالے پچھوں تاسیں ہتھ ملیندی مریں
شاہ ہور خرید لیجاون پھر توں ملسیں کس نوں
ڈر دا ایہہ جدایاں کولوں ڈاہڈا عشق سیانا
یار یگانہ نال بیگانہ پیش نہ کائی جاوے
ہے میں ایسے مار مکایاں دیسوں دور کرایاں
جس نے خوش رخسار دکھا کر گھر گھر اں پایاں
ہے میں ایسے مار مکایاں دیسوں دور کرایاں
تن من چھری کٹاری لے کر پایا قدم قسمایاں
ہے میں ایسے مار مکایاں دیسوں دور کرایاں
اُسدی زلف کنڈل نے سانوں بیڑیں پیریں پایاں
ہے میں ایسے مار مکایاں دیسوں دور کرایاں
وعدہ کیتو س مصرے ملساں کر گیا وانگ سودایاں
ہے میں ایسے مار مکایاں دیسوں دور کرایاں
ویکھاں کتوں بارش ہووے رستے گھٹاں چڑھایاں
ہے میں ایسے مار مکایاں دیسوں دور کرایاں
جس پر گذرے اوہ کوئی جانے ذکر نہ کیتا جاندا
کتنی خلق خریدن والی لین تساں نوں آئی
کتنے لوگ خریدن والے ساڈے باجھ نہ جائیں
فرض تساڈے اُتے ہویا آون طرف اساڈی
ہور کسے دل ساڈے باجھوں تساں نہ ہرگز جانا
شاہ دی خدمت وچ اس جلدی کیتی گوش گذاری
جیکر بردہ تسیں خرید و اس وچ ہے بریائی
ادب سلام پیغام پیاروں اس دی طرفے دیندی

حُسنا بیگم قصد عداوت پُورا زور لگایا — کجھ اعتبار عزیز نہ کیتا بحر العشقوں لیایا
آپ عزیز محبت اندر جان کیتی قربانی — ہور تمام خلائق ہوئی ویکھ جمال دیوانی
شوقوں مستی حالت اندر ساری خلقت ہوئی — اُس نوں عیب زلیخا اُپر کوئی نہ لاوے کوئی

بیان آمدن عزیز برائے خریدن حضرت یوسفؑ

آمیداں عزیز کھلویا چُپ کر خلق کھلوئی — جس کم اندر حاکم آوَن دخل نہ دیندا کوئی
اوسے وقت سوداگر تائیں جلدی نال بولایا — بولو بردے دی کیا قیمت جلدی حکم سُنایا
محشر دا اگوں ویکھن کارن کھلیاں صفاں دوالے — حیرت وچ دلال نہ بولن قیمت بولن والے
وچ خلاصے قصص الانبیاء راوی ذکر سناوے — قیمت قادر خدا نوں معلم کوڑ دلال سناوے
واہ واہ قدرت کامل تیری پاک غریب نوازا — عبدالستارا کیوں نہ کھلا رحمت دا دروازہ

وَمَنْ یَّشْتَرِیْ غُلَامًا مَاحِیْنًا لَطِیْفًا ظَرِیْفًا لَیْسَ مِثْلُهٗ فِی الدُّنْیَا کون خریدتا ہے حسین لطیف خوش طبع غلام کو جس کی نظیر دنیا میں نہیں

کہے دلال بلند آوازہ بولے صفت ربانی — لے لو صاحب جس نے لینا ایہ بردہ عبرانی
ایسا سوہنا ایسا نازک صاحب شرم پیارا — نرم امین تے نیک طبیعت سیرت خلق سہارا
ہر خوبی وچ الیس برابر دنیا وچ نہ کوئی — سنکر حضرت یوسفؑ تائیں لوچ غیرت آئی
نظرو لاال دلال کرکے حضرت حکم سناوے — اپنی صفت کسے دی کریئے جو کجھ نظری آوے
ناحق صفت زیادہ بولیں لائق نہیں تسانوں — اپنی صفت برابر حق دے سبب یاد اسانوں

قُلْ مَنْ یَّشْتَرِیْ غُلَامًا ضَعِیْفًا غَرِیْبًا لَیْسَ مِثْلُهٗ فِی الدُّنْیَا کون خریدتا ہے غلام ضعیف غریب کو جس کی مثال دنیا میں نہیں

بول تُساں جو کھلا وکاندا بردہ دردرنجانا — وطنوں دور مسافر عاجز بے پروا نادانا
دور سجن گھر بار پیارے آپ پردیس وکانا — باجھ خدا کوئی ہور نہ اُس دا کوئی نشان ٹھکانا
اُسدے نال برابر عاجز دنیا وچ نہ کوئی — اس حالت وچ پہنچیا یوسفؑ [illegible]
کوئی سناوے بابل تائیں حال یوسف دا سارا — جس دے درد دیوانہ کیتا [illegible]
ملنے کارن طلب نے پیتا جل بل شوقوں روندے — بابل کارن سوہنا یوسف اکھیوں [illegible]
تیرے یوسف کارن بابل تائیں مارن تیر جدایاں — لوکاں ویکھ جمال نبی دا امیداں خوشیاں آیاں
کس نوں حال سناوے کوئی پیارا دردی — آپ شرم چپ کر چل ہردی لوکاں چاہن کردی
سنو حقیقت صفت جو اپنی حضرت بول سنائی — سنکر بات دلالاں تائیں مول پسند نہ آئی

کہیا دلالاں صفت لساں وچہ ناقص نظر نہ آوے
بے دستور جو ناقص صفتاں آپ لساں فرمایاں
کس پاساؤں قیمت بولن قدر جواہر لالاں
کیا مقدور لساں دے اُپر عیب دلال لگاوے
چپکا رہو بید ستور نہ بولو کہیا دلال زبانی
ویکھ یوسف دے لال شتابی عرض دلال سناندا
پھیر دلیل یوسف نوں آئی دسے سچ اہناں نوں

ہے دستور دلال جو ہووے پوری صفت سناوے
کون کرے منظور جو خاطر وچ تھیں وچہ نہ آیاں
ناحق عیب کسے پر رکھن نہ دستور دلالاں
تم خرید فروخت ہووے بیسلا ضائع جاوے
ہور زیادہ غیرت اندر ہویا نبی حقانی
سچ سناون فرض اساں نوں کیا خلاف نہ جاندا
اس طرح پر کرو آواز جے سچ فرض لساں نوں

مَنْ یَشْتَرِیْ یُوْسُفَ صدیق اللہ ابن یعقوبؑ اِسْرَآئیل اللہ بن
اسحٰق صفی اللہ اخی اسمٰعیل ذبیح اللہ بنی ابراھیم خلیل اللہ

یعنی وکدا یوسف رب دا نبی صدیق پیارا
اُس دا باپ اسحٰق پیغمبر سید اشرف نامی
جد رسولاں باپ جنہاں دا نبی خلیل یگانہ
میں یعقوب نبی دے جس نوں شیشے دے انگ تکیندے
اتنی بات سناون لگا جدوں حبیب یگانا
حمار کہیا خوش ہو کر یوسف رضی جویں ربانی
جلدی نال عزیزے تائیں قاصد خبر سنائی
تیرے کھلیاں ہور یوسف نوں کون خریدیجاوے
ملک تمامی نال تمامی کل خزانے دینا
سُن کر بات عزیزے تائیں جوش دلے وچہ آیا
حکم سنائیں مُل یوسف دا جلدی بول سناون
تھوڑا مُل قیاساں کر کے بول دلالاں کریا
ہر بدرے وچ اشرفیاں دی گنتی بول سنائے
دہ سے بدرہ نقد روپے قیمت بول سنائی
دہ سے بدرہ خالص موتی علے الحساب نکالے
دہ سے شتر ہووَن بغدادی دہ سے تازی گھوڑے

جیہندا باپ یعقوب پیغمبر جانے عالم سارا
اسمٰعیل جو بھائی اس دا عالی شان گرامی
امر مقدر وچ چن دھریا عالی شان گھرانہ
سوترا تیں لیون والے اس دا مل کریندے
رب فرمایا چپ کر رہنا مت کوئی حال سنانا
بھیجیا حکم زلیخا بی بی میں تھیں سنو کہانی
صاحب مال ہزاراں خلقت لین یوسف نوں آئی
ملک حکومت شاہی ساڈی بھلکے کس کم آوے
جان نہ دیناں جان نہ دیناں جس کس حیلے لینا
میں بن کون خریدن والا پاس دلال بولایا
دناجاوے لک تائیں بولن دیر نہ لاون
اول دہ سو بدرہ ہوئے اشرفیاں دا بھریا
دہ ہزار برابر ہووے دہ گھٹ مول نہ جاوے
عدد حساباں جیونکر گنتی اشرفیاں دی آئی
دہ سے چادر اطلس روجی کہیا سناون والے
دہ سے لونڈیاں رومی لیاوے جوا یہ بردہ لوڑے

دہ سو ہور غلام ختائی دہ سو تیز کتاری — دہ سے تیغ سنہری قبضہ بول کہیا یکباری
سنکر خلقت ویکھن والی چپ تمامی آئی — باہجہ عزیز مقابل ہو کر ہور نہ بولن کوئی
اتنی قیمت وچہ خلاصے بول ولال سنائی — اے پر رہنوں غیرت ہوئی بات پسند نہ آئی
آدم شکل فرشتہ بنکر نال شتابی آیا — جیہڑا نکرو وچہ تفسیر یوسف دے راوی ذکر لیایا
لگا کہن سوداگر تائیں کجھ نہیں قیمت ہوئی — عبدالستارا دوست باہجوں محرم حال نہ کوئی
کہے فرشتہ مالک تائیں عقل سکھاواں تینوں — کہہ توں مفت بجاواں یوسف نہیں ضرورت مینوں
ایہ گل آکھ جو درماں خالص یوسف نال تولیون — پھراں خالص نال یوسفدے وچ وزن پچھیون
وزن برابر عنبر موتی لعل اتے کستوری — وزن ہووے کافور برابر قیمت منظوری
جو دلسی سو لیسی بردہ قیمت ہور نہ کائی — اہر الاہوں مالک تائیں ایہ گل آکھ سنائی
جلدی نال سوداگر سنکر کیتا بول آوازہ — میں نہیں ضائع کرنا یوسف سنو غریب نوازہ
ذکر ہویاں جو اول چیزاں کھول سنائیں حالہ — ہر ہر نال برابر تلے سوہنی صورت والا
شاہ فرمایا اتنی پاروں اسیں نہ دیر کریساں — زر مالاں پرواہ نہیں سانوں وزن برابر دیساں
ملیا حکم وزیراں تائیں جلد خزانہ آوے — جتنے وزن سناوے مالک سب کجھ تاہجاوے
جلد تیار ترازو کیتا نقدی مالوں بھریا — دوجی طرف نبی اللہ دے قدم مبارک دھریا
تکن لگا حضرت یوسف ویکھن لوک دوالے — جیہڑا نکرو وزن اعمالاں ہوسی روز قیامت والے
پنج لکھ درم پیا وچہ پلڑے ذکر مفسر لیایا — پلا غالب یوسف والا تکن وچہ نہ آیا
ہور لیاون پلے پاون غالب ہوندا جاوے — جس طرفے محبوب ربانا پاکون اٹھاوے
جدا جدا کر وزن برابر دتیاں سن سب چیزاں — رب کجھ لیاون جھبدے پاون بھلیاں گل لہیراں
پھراں موتی لعل جواہر عنبر تے کستوری — داخل ہو گئی وچہ ترازو شرط نہ ہووے پوری
پھر اس وقت فرشتے نوری کن وچہ بات سنائی — ویکھ جیہا صورت تیری کتنی قیمت پائی
کل خزانے شہر مصر دے خالی درم دیناروں — زر ہووے تساں نال برابر حکم نہیں سرکاروں
جس ویلے شیشے وچوں ڈٹھی اپنی صورت پیاری — نقشہ ویکھ دیوانہ ہویوں قیمت بات چتاری
اس ویلے تکیں اس دے تھیں غیرت ہوئی ربانی — تو درماں دے نال تساڈی صورت ہووے کانی
اج تساڈی ویکھن کارن صاحب حسن دیوانے — اج قربان کیتے رب تیں تھیں سارے مال خزانے
اس تھیں پچھے نال خوشی دے فوجی بات نہ کرنی — ربدا جدوں احسان بھلائیے لوڑے مصیبت بھرنی

اوسے بات یعقوب پیغمبر ہیں تھیں جدا کرایا
کر کر ادب پرندہ نوری باتاں یاد کراوے
عارف آکھن شیشے اندر جس دم نظر ملکائیے
بہت احسان خدا دے جانو حد حساب نہ آوے
غنی تکبر کرے جو مالوں نرمی وچہ نہ آیا
ایسے اہوں شیطاں مارے بعضے غنیاں تائیں
نیککاں غنیاں نوں زر مالوں حاصل قرب الٰہی
جد ہکناں کھسنی الیاں تائیں موج وکھاون واہیاں
بعض ادا کرن شکرانہ فخر غرور نہ کوئی
سنو حقیقت وچ ترازو جس دم یوسف آیا
ایسے طور قیامت والا عدل ترازو تلسی
بدعت شرکوں صاف جنہاں دا ہوسی نیک عقیدہ
وچہ ترازو نیکیاں طرفے تلسی فضل کماوں
ایہہ ثواب شہادت کلمہ پڑھے جو مومن کوئی
حکم ہووے اس مومن اُپر ایسا کرم کمایا
کیا حکمت سی اس گل اندر سنتوں یار لگائے
اس وچہ غیرت رب دی آہی راوی ذکر کیاوے
جے زر دنیا نال پیغمبر اس دن تولیا جاندا
زر دنیا دا نال جے اس دی ان زناں بھار اٹھاندا
سب دنیا دی دولت کوئی جے اس طرف کھیندا
نبیاں تھیں وڈھ شان یانا وحدت ثابت ہوئی
شان رسولاں دا رب اس دن غیرت نال وکھایا
بھار نبی نے کوئوں گھوڑے ایسی احت پائی
بہت خوشی وچہ لدن بھریا پاک نبیئے بھاردن
وچہ ترازو کل خزانے پہلاں وزن نہ ہوئے

اے مجبور بالا ڈلسا ڈے کیا کیا مزہ وکھایا
سنے کھلوتا شاہ واخازن سمجھ تمامی اسدے
کر شکرانہ کاریگر والا دبوں صفت سنائیے
ہر منزل وچہ شوخی شیخی دوزخ طرف لیجاوے
امروں منکر جیکر ہوسی شیطاں شامت جایا
امر نبی دا لوڑ نہ رکھن چاون شوخ ادائیں
احمق خرچن زنا شرابوں ہیش پوے گمراہی
گالی دین غریباں تائیں مارن پوندے اہیاں
انشاء اللہ عالی درجہ لیسن مومن سوئی
باطن وچہ رب شان نبی دا نور ایمان تولایا
ڈردا کرے آواز نہ کوئی شیخی شوخی بھلسی
اتنی برکت کرے تنہاں نوں کلمہ پاک نبی دا
قسم خدا دی بھارا ہووے چوداں طبقاں نالوں
تھر تھر کنبے عرش نورانی کیوں نہیں بخشش ہوئی
ہدیاں والا دفتر اس دا فضلوں صاف کرایا
تاں یوسف دے سد لئے پورے ہوئے کل خزانے
عزت نبیاں عزت دنیا کویں برابر آوے
اکو شان برابر تھیندا دریاں نے نبیاں دا
خاص حبیب رسولاں تائیں کویں تد فرماندا
وچہ ترازو رب یوسف دا بھارا بھار کریندا
ہور پیدائش ساتھ رسولاں نہیں برابر کوئی
نہیں تاں اوہو نبی پیارا گھوڑے نے چڑھ آہا
رحمت خوشبو جنت والی دنیا اندر آئی
ایہہ سب تولن پاروں آہی غیرت رب ستاروں
سنے وزیر عزیز تمامی ہو حیران کھلوئے

کسے حساب دا خل ہویا گیا خزانہ سارا
بہت عزیز ہویا شرمندہ شوخی رہی نہ کائی
پڑھ بسم اللہ کلمہ لکھیا ابراہیم نبیؑ دا
وچہ ترازو کلمہ دھریا اس مقبول غفاری
بھار نبوت رب تھیں بھارا توحید اٹھایا
ایسے طور گناہاں دفتر ہوسن دور تہاندے
ہکناں دے جد عمل تولیسن حضرت کرم کماسی
جدوں ترازو اُپر ہتھ اپنا لاسی نبی پیارا
عبدالستار کمینے تائیں شفیع ہور نہ کوئی
علم پڑھاون والے اس دن عالی درجے پاون
صبر توکل تے مسکینی عاجز مومن والی
نبیاں باہجوں ابوبکر دا جیکر نور تلیوے
عدل عمر دا شرم سخاوت شاہ عثمان علی دی
عبدالستار بدیاں دفتر جے کر رب تلائے
مگر فضل امید زیادہ رحمت شرم غفاری
بول شتابی ذکر نبی دا نظر خدا ول دھرتوں
پاس عزیز خازن جلدی آکے عرض سنائی
ہو حیران عزیز کھلویا شرطوں ہمت ہاری
جے تیرا دل راضی ہووے کرا ایہی منظوری
دلوں خیال سوداگر کیتا ہو گیا شاہ دیوانہ
میں جس روز خریدیا اسنوں خرچ نہ کیتا کوئی
کہیا سوداگر راضی ہویا یوسف دتا تینوں
بہت خوشی وچہ آیا مالک لیکر مال خزانہ
مفت دتا رب یوسف اسنوں بے قیمت ہتھ آیا
کرن وداعت حج کردے جس دم یوسف تائیں

نرمی کرکے مالک پاسوں آیا ہتھ پیارا
پھر اس ویلے حضرت یوسف بات دلے وچہ آئی
عجب تماشہ ظاہر ہویا قدرت پاک ربے دا
اوسے دولت نال پیارا تل گیا ترازے واری
ظاہر وحدت رب دی والا حضرت شان دکھایا
کلمہ طیب حضرت والا ہوسی ساتھ جنہاندے
اسم الٰہی لکھ کر سر ور وچ ترازو پاسی
پلا تھوڑیاں نیکیاں والا سب تھیں ہوسی بھارا
فضل الٰہوں ساتھ نبی دے حرص لیو چہ ہوئی
وچہ ترازو عمل تہناندے بدل بن بن آون
بیحد بھار تہاندا کرسی فضلوں صاحب عالی
مشرق مغرب جو سب خلقت سب تھیں غالب تھیوے
فقر قناعت زہد سخاوت باجھ حساب علی دی
ساری خلقت نالوں تیرا دفتر غالب آوے
عاصیاں کارن بخشش میری عرض کیتا رب باری
وچہ ترازو بیٹھا حضرت ہور خیال نہ کردوں
درم دیناروں صاف خزانے سب رہا ہر آئی
کیتے سوال سوداگر تائیں امر ہویا لاچاری
نہیں تاں ایتھیں قیمت اسدی ہو نہیں سکدی پوری
دے بیٹھا سب اگر یوسف سارا مال خزانہ
شاہ وڈی اج خریدن تیرے لے مثل اج آدم ادھی
باقی کوئی نہ رہندا بیاندا وگڑے دخل جنہوں
اُس نے جاتا امیر سیا باجھوں سارا مالک سیانہ
غفلت نال احسان خدا دا تاں اس قدر نہ پایا
پردہ کھول دکھالیا اسنوں سر خداوند سائیں

اصلی شکل مرتی والی ظاہر کھول وکھالی
ویکھ نظارہ چاندی وانگوں ڈھلیا وچہ کٹھالی
قدرت والے شیشے وچوں نظر پئی پھلواری
ڈگ پیا بیہوشی اندر جیونکر اجل تیاری
غیرت تاں کاریگر اسنوں قدرت پاک کھالی
جیونکر مچھلی آ بچیا توں وچہ کڑاہی ڈالی
ہر ہر عاشق دی حالت ہووے ہنجوں رس پانی
عبدالستار کدوں ہتھ آوے جیہڑی بات وہانی
حضرت پچھیا ہن کیہں روویں حال سنا کجھ تینوں
مال خزانے بادشاہاں دے سارے مل گئے تینوں
ایہو مقدر اندر آہی لے جاناں گھراں نوں
اسیں راضی ہاں اوہ بیچنا بخشش کر جاساؤں
کہیا سوداگر اج تھیں اگے نظر آوں جانی
چاند پیاری جگر میرے تھیں پار لنگھائی کانی
ہیں جاتا سب لوگ دیوانے دانشمند نہ کوئی
گذر گئی شب قدر مبارک خبر پچھیرے ہوئی
ایہ دولت ہور سو حصہ کوئی تیرے پاروں دیندا
کدے نہ دیندا کدے نہ دیندا سب قربان میں دیندا

غزل

فدا جس نے دلبر لیا اس نے غم
ملے ہاتھ افسوس ہیہات کا
کرے بندگی اس وقت کیا اثر
ہووے بند جب در ملاقات کا
گئی نیند غفلت بوقت فجر
رہا درد و غم وصل کی رات کا
ملے زندگی میں تو شرمندگی
پڑا جب کہ رونا گئی بات کا

ویکھ جمال سوداگر مالک رُتنا ودر رنجانا
حسرت کیتیاں پھیر نہ آوے جیہڑا وقت وہانا
دولت دشمن دسے اسنوں صورت دوزخ والی
دانہ کھا کر حضرت آدم پچھے ہوش سمھالی
اچن چیتی چاندی واری یار جمال وکھایا
وقت نزع جو ہیں دفتر عملاں رب نے پیش کرایا
دنیا دولت دشمن دسے پیش نہ جاون اڑیاں
کون چھڑا کر موڑ لیاوے جد لگن ہتھ کڑیاں
زر دنیا دے نال نہ چلے جس نے چور بنایا
مالک وانگن مارے آہیں جس نے یار کھڑایا
کرن روایت اس دم غافل رووے ویکھ خواری
نہیں سی خبر جو ایسی نعمت بنیاں تابعداری
ویکھ یوسف مالک تائیں عظمت ظاہر ہوئی
بیٹھا رووے خلقت ویکھے ذات نہ پچھے کوئی
عزت اس دی یوسف آہا خلق سلامی آوے
جیوں شمع مبارک جلاوے جان اتوں جلاوے
کرن روائیت نور ایماناں ہر دل عزت ہوئی
اس بن نبی رسول پیغمبر ذات نہ پچھے کوئی
پھیر مالک نوں حیرت اندر جوش محبت آیا
عاجز ہو کر شاہ دی خدمت تہم سوال سنایا

ہو گیا یوسف ملک تساڈا میرا دخل نہ کوئی
لمیا اذن سوداگر تائیں آیا کول نبی دے
ادب سلام زیادہ کر کے آکھے وردر نجانا
کتنی واری وعدہ کر کے تدھ فرمایا مینوں
یوسف آکھیا بچے اساں تھیں وساں تیرے تائیں
سنکر مالک وعدہ کیتا شرط بلا شک ہوئی
حضرت آکھیا چھوٹی عمرے خواب جو مینوں آیا
اس پر ہیرے لال جواہر دولت بارش ہوئی
لڑکا بن کر اوہ جو سورج گود تیری وچہ آیا
میں فرزند یعقوب نبی دا یوسف نام سنائیں
غش لے گیا سوداگر تائیں میں صدقے جاواں
ساعت پچھوں ہوش سنبھالی پچھیس حضرت تائیں
حضرت آکھیا مالک تائیں یہ گل روانہ مینوں
پھیر سوداگر عاجز ہو کر تیجی عرض سنائی
کتنے حرم مبارک گھر وچہ حال سنا کر دیا
ہتھ اٹھا کر شفقت یارو منگن نیک دعائیں
بتی بیٹے مالک تائیں بخشش ہوئے درگاہوں
ایہا شالی جو دوست رب دے تنہاں قبول دعائیں
لکھ جیکا رب وزازل دے سب کھلباندا سائیں
ہر صندوق خزانہ ہر دل قفل جو ہو دن بھائی
معجزہ نبی کرامت ولیاں جیکر رب دیندا
دعا ولیاں تھیں حاجت دل دی لوڑی امر غفاروں
نبی ولی سب دوست رب دے اس وچہ فرق نہ کوئی
کرن روایت حسن یوسف ڈٹھا خلقت ساری
حاصل ایہو جہ عملوں بدلہ خالق دی سرکاروں

جاندی وارہ کراں کجھ باتاں میری خواہش ہوئی
غم دے بدل جھڑیاں لایاں چھم چھم برسن دیدے
کون گھرانہ ذات تساڈی مینوں دسی جانا
جس نوں اساں وچ دتوئی دسی جا ساں تینوں
لے پر بات اماں اساڈی کسے نہ حال سنائیں
کراں نہ حال تساڈا ظاہر خبر نہ سنسی کوئی
سورج آسماناں تھیں رب نے گود تیری وچ پایا
اوہ گل اج برابر ہوئی فرق نہ رہ گیا کوئی
اساں تساں نوں اس دہاڑے اج جمال دکھایا
جس نوں جانے خلقت ساری لنبے چرنے تائیں
ابراہیم نبی دے گھر دا چانن پھیر سجاواں
کیوں بھایاں نے ویچیا تینوں مینوں حال سنائیں
فاش کراں بھایاں دا پردہ گلہ سناواں تینوں
دعا فرمایو حق میرے وچہ میں اولاد نہ کائی
سدا ہنیر حویلی اندر چانن مول نہ ہویا
یارب کجھ پرواہ نہیں فضلوں اس دی آس پچائیں
جد ہوون تاں جوڑے ہوون برکت حکم الٰہوں
دعا ولیاں تھیں حاجت حاصل جنہاں تائیں
کجھ تقدیروں ہوگ نہ باہر دل دے شک بنائیں
جدا جدا سب قفلاں کنجی استاد کار بنائی
پھر محبوباں وادچہ عالم کون آنداز کرندا
امروں باہر سخن نہ بولن ڈردے پھیرت یاروں
نام انہاں دے ورد وظیفہ کرے جو مشرک سوئی
مالک پاسوں تیں دے اندر کیوں رکھیا رب باری
اصل جمال نصیب نہ ہویس نیت دہ سخن یاروں

دولت خوبی زیادہ اسنوں اصلی حب نہ کوئی | اپنی نیت یوسف پاروں دولت حاصل ہوئی
ہجرت نال خداوند اسنوں داغ فراق لگایا | پاک جمال پیارے والا چاندی وار وکھایا
عزت یا وڈیائی کارن عمل جو نیک کماون | جنت چاندی وار انہانوں پردہ کھول کھاون
قرب حضور اوسے نوں جس نے خالص عمل کمایا | خالص حب زلیخا آہی اوسے یوسف پایا
وچہ تفسیر یوسفہ دے آیا حضرت جدوں وکانا | مالک نال ہزاراں خلقاں سول فراقوں ہانا
طلب یوسف دی سبنوں آہی جدوں جمال دکھیونے | زور آوراں جد لیا یوسف جگرے پاٹ گئیونے
دہ ہزار ہویا اس غم تھیں جا پہنچے وچہ قبراں | چالی ہزار بیمار فراقوں وچہ روایت خبراں
کتنا عبدالستار سنائے ذکر عذاب جدایاں | اصلی خبر تنہاں نوں معلم پیش جنہاں دے آیاں

بیان آون بازغہ شاہزادی برائے خریدن یوسفؑ

ہور روایت یا واسانوں اس تفسیروں آئی | ابن عباس نبی دے پیارے خبر جویں فرمائی
اوس ملک وچہ اک شہزادی بازغہ نام سدائے | ملک حکومت فوجاں والی خود فرمان چلائے
اوہ بیٹی طالوتے آہی نسل اولاد شدادوں | جس دنیا پر رب سدایا حصہ لیا فسادوں
طلب خریدن کارن حضرت شتاباں لیائی | رتھ تارنگ عجائب ڈاچی کر اسواری آئی
دو سے خچر لدیائے مالوں درم دیناروں | لال جواہر دیبا ریشم دولت باجھ شماروں
آن جمال نبی دا تکیوس ہوگئی مست دیوانی | خوبی زیور یاد نہ اپنی بھلا ہوش جہانی
کملی ہو کر پچھن لگی نبی اللہ دے تائیں | کس نے پیدا کیتا یوسف بینوں آکھ سنائیں
کیا توں قسم فرشتہ یوسف یا انس حوروں | کس نے ایسا بخشیا تینوں جلوہ روشن نوروں
حضرت نوں پھر آکھن لگی اے گل معلم ہوئی | سب تھیں بہتر جاتا تینوں جس دی مثل نہ کوئی
حضرت آکھیا خالق میرا جس نے خلق اپائی | اوسے خالق میری تیری صورت جدا بنائی
خاک اپر اس کاریگر نے رونق حسن چڑھایا | جلوہ استاکاری والا قدرت نال وکھایا
سب تھیں بہتر صاحب میرا اے گل آکھ نہ مینوں | جلندی صفت جلالت اندر ورنہ نہیں کسے نوں
حسن میرے پر عاشق ہوویں لائق نہیں بشر نوں | جانے قدر جے ویکھے کوئی میرے کاریگر نوں
صورت میری صورت تیری صورت کل جہانی | میرے کاریگر توں تھیون سب صدقے قربانی
جس طالب اس کاریگر دل شوقوں جھاتی پائی | کھیوے ہوون صم بکم بات نہ دسن کائی

اے شہزادی اس دروازے جے اک جھاتی پاویں
ہور کسے دروازے اُتے ساری عمر نہ جاویں

کہیا شہزادی صدقے جاواں عرض سناواں تینوں
اے رہبر کاریگر اپنا کدیں وکھاویں مینوں

میں اس کاریگر دی ساری خاص ایمان لیایاں
ویکھے باجھ آرام نہ مینوں پیش سوال لیایاں

دین قبول اللہ دا کر کے کلمہ بول سنایا
نال متاع سب راہ مولا دے اوسے وقت لٹایا

ہار حمیلاں چوڑے بیڑے زیور زینت ساری
مال جواہر موتی لٹایاں زینت کل اُتاری

سب کجھ دے مسکیناں تائیں ایہ فرمان سنائے
یوسف دے کاریگر باجھوں ساڈوں خبر نہ بھاوے

ملک حکومت بادشاہی دا یاد پیار نہ کوئی
نال محبت پیش نبی دے اوہ بول حاضر ہوئی

خاص عبادت رب دی کارن حجرہ جلد بنایا
چھوڑ محبت دنیا فانی سر سجدے وچ پایا

توں ہک شاہد ذات مقدس اکبر حق تعالے
جس نے یوسف پیدا کیتا سوہنی صورت والا

بندے کارن جیکر بندہ وطن پیارا چھوڑے
بیشک شرم کرے رب پالے رحم کمایا اوڑے

اصل محبت لیکر جد کوئی مولا دے ول آوے
اس دے کارن رحمت رب دی کیونکر دیر لگاوے

موج جوانی ملک حکومت دولت برخورداری
اس شہزادی لذت دنیا دل تھیں کل اُتاری

سچا وعدہ رب فرمایا جو ساڈے ول آوے
اس دے کارن رحمت رب دی کیونکر دیر لگاوے

کیہا اس وحدت منزل اندر پایا قرب حضوری
طالب نے جد دوری چھوڑی یار نہ کردا دوری

ہکدن حضرت یوسف تائیں قدم مبارک پایا
اپنا وعدہ یاد کراون سچے آزماون آیا

آن کھلوتا حجریوں باہر نال پیار بلاوے
یا محبوب بلا نہیں مینوں شہزادی بیٹھ الاوے

عشق کاریگر تیرے والا لوچ سوچ کریندا
ہور رکھے دل اپنے باجھوں کرن خیال نہ دیندا

برقعہ کھول کاریگر سانوں قدرت پاک وکھالی
آن مکان کیتا دل اندر حُب پیارے والی

نفلوں شوق صبری والے قدم مبارک پایا
حاجت ہی نہ ہور کسے دی گھر دا والا گھر آیا

کھل گیا سب ہوش جھاتی جس دن ویکھیا تینوں
اوہ ملیا تاں تسیں ہیجال چھپایا نہ رہیا مینوں

وعدہ تیرا سچا ہویا یا محبوب غفاری
دلبر یار ملایا مینوں قسمت تیری تابعداری

عبدالستارا حاصل ہووے جس نوں قرب حضوری
نیر محبت یاد نہ رکھیا اس تھیں قول دلداری

اول ہووے محبت والا چکھن ہو قربانی
جیہڑے مرشد دے اصل ہوون پاون سر حقانی

دوست کارن ہر شے تائیں چھوڑن یار مستانے
جد تک تیر کماناں چھوٹے پہنچے کون نشانے

حکایت ولی اللہ تارک لذت

ولی اللہ کوئی آن بازاروں لنگھیا مرد غفاری
دل نوں اثر محبت کیتا پاس اتھاندے آیا
مگروں مالک ملے شتابی قابو آن کیتو نے
دوست ہو کر کون چھڑاوے پھڑیا چور بازارول
عبدالستارا ظاہر اندر سچی خلق تمامی
ڈاڈھی مار ہوئی جس ویلے اس نمانے تائیں
پچھے جدوں اکیلا ہویا دل نوں بات سنائی
ہوئی امید نہ جیکر پوری ہور کھلاواں تینوں
توں جاتائیں دنیا وچہ خربوزے کھاون آیا
واہ سبحان اللہ حب خالص لدو چہ جنہانوں
جے کو وانگے عاشق تائیں لذت وصل نہ آوے

نظر پئے خربوزے وکدے خوشبو لگی پیاری
جیونکر جھٹ اچکے مارن لے خربوزے دھایا
مارو مار آوازہ ہویا مار حلال کیتو نے
سب کوئی ڈسے مارن والا جرم ثبوتی یاروں
سچ سناواں تیرے اوپر جو تیری بدنامی
اوہ خربوزہ لے کر مالک چلے گئے رسائیں
ہور جے حاجت ہی کجھ تینوں ڈس اسانوں بھائی
بھلکے نہ رنجیدہ ہوویں پھیر نہ آکھیں مینوں
ہیں جاتا سب دنیا اُتے ایہ امر سناون آیا
ہور کیوں طالب ہوون نہیں پیار تہانوں
طرف شمع دے حاضر ہو کر کدے نہ جان وچاوے

حکایت طالب مولا

مُلکی اعظم من مُلکِ اللہ کسے ولی فرمایا
جوش محبت نال آوازہ کیتس مستی حالوں
صاحب علم شریعت لوکاں غضب لانوچہ آیا
آکھیس کیا توفیق اسانوں کفر کلام الاواں
رب دا ملک زمین آسماناں جنّاں تے انساناں
اپنی خلقت نوں رب ویکھے جیندا ورثہ ہوئی
فانی چیزاں سب اورثہ جد کد ہوون فانی
دنیا ملک خدا دے اُتے جو کوئی نظر لگاوے
جو اس ملکوں ڈرسی کرسی اس دل کرے حضوری
سب خلقت پیدائش اس دی آخر نوں مر جانا

رب دے ملکوں افضل اس نے اپنا ملک بنایا
آکھیس رب دا ملک کمینہ ملک اساڈے نالوں
ایہ توں سخن مخالف کیتا کلمہ کفر سنایا
ظاہر باطن صاف عقیدہ سچی بات سناواں
اس چہ ہور نہ وارث کوئی پالنہار جہاناں
نظر اساڈی مولا آپے ہور نہ دستے کوئی
ساڈا ورثہ قائم دائم مالک دوہیں جہانیں
بت پرستی اس پر ثابت کوئی ایمان لیجاوے
نامنظوری ہوسی اس نوں نہیں تاں نامنظوری
رب اساڈے قائم رہنا شان قدیم ربانا

اے اوگوناں رب پیارا دعوے دینی کرے
پھر کیوں اس دے ورثہ اُتے نظر محبت دھرے

غیر محبت اس دے باہجوں دانہ کرنی آئی
کیوں رب نال محبت کرکے جنت حرص لگائی

سنکر حیرت اندر سب کوئی اوسے ساعت آیا
کہن لگے سب اہل شریعت عاشق سچ فرمایا

ذکر طالب مولا

حضرت موسےٰ جانے نوں اک بندہ عرض سناوے
کرنا عرض جو خالق مینوں اپنا عشق وکھاوے

سن منظور کیتا پیغمبر جو کجھ اوس سنایا
وقت حضور سوال نبی نوں اس دا یاد نہ آیا

امر ہویا اک بندے میرے تینوں عرض سنائی
پیش حضور امانت اس دی کیوں نہیں سنا پہنچائی

سنکر دریا نبی اللہ دا بخشش شرماں تینوں
توں غیباں دا وارث یارب بھل گئی آہ وہ مینوں

حکم ہویا اس بندے پر اساں ایسا کرم کمایا
دل اس دے وچ عشق اساڈے عین مکان بنایا

وحدت جام پلایا اسنوں درد محبت والا
دم دم عشق اساڈے اندر مست پھرے متوالا

سنکر امر پیغمبر تائیں دل وچہ شوق سمانا
کریئے حل زیارت اس دی وہ محبوب ربانا

رخصت لیکر حضرت موسےٰ خالق دی سرکاروں
جلدی نال محبت آیا شوق زیارت یاروں

اُس مکانے نظر نہ آئس جنگل پھرے بھلیندا
آخر وچہ سرکار ربے دی عرض حبیب کریندا

یا مولا میں غیبت جاناں غیب تمامی تینوں
عاشق تیرا غائب ہویا کیونکر لبھے مینوں

امر ہویا جو طالب ساڈے عشق پیالہ پیندے
ہور کسے دل ساڈے باہجوں کدے نہ مائل تھیندے

ساری خلقت کولوں لکن مذہب عشق جنہاندا
غیر محبت دلوں اتارن ایہو طریق تنہاندا

سنکر حضرت موسےٰ تائیں طلب زیارت ہوئی
کویں نصیب زیارت ہووے ایسا کم کوئی

اچن چیتی موسےٰ نوں کس حالت نظری آیا
حال خرابہ لاش نمانی شیراں پاڑ ونجایا

ٹکڑے بدن تمامی ہویا رلدا خاک نمانا
ہو حیران کلام سنائے موسےٰ نبی ربانا

یارب تیرے عاشق تائیں ایہہ درجہ ہتھ آیا
نظر کرو آسماناں دے ول جلال خدا فرمایا

امر الٰہوں نظر نبی دی پار گئی آسماناں
رب دی قدرت ویکھ پیغمبر افضل ہویا شاداں

کیا ویکھے اک گنبد نوروں جس وچہ تخت نورانی
وچہ منظوری قرب حضوری بیٹھا مرد حقانی

ظاہر بدن مبارک اس دا بعزت کر دھریا
ویکھ جو لاش اس دی دا نبی اللہ دا ڈریا

باطن درجہ جسم اس دا اوتھا بنی ربانے
جاوس عشق محباں والا منزل دور ٹکانے

ہوسے دوست لبھے تائیں جس دم سمجھ نہ آئی
جس نوں زندہ کر قبرے چوں پکڑ اٹھایا جاوے
جس دی قبر فراخ کرے رب لہندے چڑھدے توڑی
چھوڑ حقیقت عبدالستارا کیوں اتنا چرلایا
بہت عزیز خوشی وچ آیا لے کر یوسف تائیں
یوسف دے ول تکیا بی بی ویکھ دیوانہ ہوئی
خوابے اندر راجن جیہی پکڑ طلال کیتو سو
ایہو پیارا خواباں اندر ملدا جدوں اسانوں
ہیں ایسے چترنکالی دیسوں آ پردیس وکھایا
اکھیں ویکھ زلیخا بیٹھی دل اعتبار نہ آوے
سرتے ان عزیز کھلوتا بات کرے خوشیاندی
رکھ لواں بامورتاں اس نوں بات عزیز کریندا
ڈھوں نال خریدن لبھ قسمت نیک تنہاندی
پھیر عزیز نہ کیہا گھر ساڈے برکت رونق ہوئی
ویکھ طبیعت اس دی مینوں لگی آس وڈیری
مگراں ہیچ ہوئی سب دولت مشکل نازل ہوئی
ساعت فکر عزیزے کیتا دل وچ حیرت آئی
بخت بلند تنادے صاحب غالب نیک ستارا
شاہ فرمایا خازن تائیں ایہہ کیا قدرت ہوئی
میں ڈٹھا جس وقت یوسف نوں گھر وچ بٹھایا
نال پیار یوسف نوں آکھے پھیر نہ کریں دیری
شیشہ دکھن والی اسنوں کہی حقیقت ساری
خازن جدوں عزیزے تائیں اتنا حال سنایا
اے یوسف ہیں مال تمامی دتا کارن تیرے
ہم کہیا یوسف نے بہت دولت ساڈی برکت یارو

خبر جواب سوالاں کارن تو کیا جانے بھائی
تینوں پیا زمیں پردے تے مردہ نظری آوے
تینوں سامی دسے اس دی دو گٹھاں تھیں تھوڑی
گھر وچ حضرت یوسف تائیں کویں عزیز لیایا
انگلی پھڑ کر پاس زلیخا لیا ملدا چائیں چائیں
ایہا پیاری صورت سوہنی ہرگز شک نہ کوئی
اس تھیں پچھے اج اسانوں آن جگاں توں سو
مارن آوے فرزنداں نوں جاوے چھوڑ مویاں نوں
لمیاں سفر چھ ماہیں پینڈا ایسے چور کرایا
لگے وانگ کھالی ویکھ مرت جانی نڑ جاوے
ویکھ زلیخا اساں عجائب کیا سوغات لیاندی
بی بی آکھیا ایسی نعمت ہتھیں کوئی نہ دیندا
لیکر نال انہاں نوں سچن یاری عقل جہاندی
زر قربان کراں سب اس تھیں ہیں فرزند نہ کوئی
شاید وقت ضعیفی اندر خدمت کرسی میری
کیونکر حال گذارا ہوسی وجہ نہ دسے کوئی
کیا خوش خبر مبارکبادی خازن آن سنائی
بھرے خزانے دولت مالوں ہر ہر قسم نیارا
خازن کہیا یوسف دی برکت ہور سبب نہ کوئی
رنگ سفید پرندہ سوہنا کول یوسف دے آیا
ویکھاں کس کس ول وکائی سوہنی صورت تیری
بیشک یوسف تیرے گھر وچ عالی عظمت بھاری
نال محبت کول نبی دے عرض سناون آیا
کیکر دولت واپس آئی بھرے خزانے میرے
رحمت برکت نازل ہوئی خالق دی سرکاروں

ساڈے آون بھیں کجھ تنگی جے رب تینوں دیندا
سنکر بات عزیزے تائیں خوشی دلے وچ آئی
نال پیار زلیخا تائیں ایہ فرمان سناوے
مت کوئی اسنوں بردہ جانے چاہئے تابعداری
بہت لڈکار کھیں اسنوں ساری برکت اس دی
اتنی برکت شاہ دے گھر وچ صفت نہ کیتی جاوے
ہر دن خوشی عزیزے تائیں دولت کجھ سوائی
نال خزانہ گھر پر سلامت بلیا مفت پیارا
نال سخاوت مومن کردا جو کوئی شوق الاہوے
جیکر للہ کرے سخاوت نیت غیر اٹھاوے
جنت ہوندا اس مومن پر ایسا طالب ہووے
ہور روایت بحر العشقوں خبر صدیق لیایا
چوتھے شخصاں نوں جنت ہوندا ہڈا یاد کریندا
نال محبت جنت سدے اول روز ہدارا اں
دو جا پڑھن نماز جو مومن ہو کر بہت نمانے
چوتھا سخی جو مومن ہووں کارن حب خدائی
سنو حقیقت ذکر یوسف دے جس دم گھر وچ آیا
نوکر نفر غلام کنیزاں خدمت وچ کھلوون
دولت والے چاکر کرے جس نوں دولت دیندے
کون غلام کنیزاں دہولی عذر لیا کے کوئی
ہر فجرے نت نال محبت اوہیں پوشاک پہناوے
تیرے سے ستھ پوشاک یوسفنوں ہر دن نو چا آئی
مومن اپر فضل ربانا اٹھاں پہچ مریندا
تیرے سے ستھ واری نت شیطاں حملہ کر کے آوے
لگن جو جہنا دے کھرلوں ہر دن اتنی واری

توں نت ساڈوں غیرت کر کے جھڑکاں نال مریندا
بیشک اساں پیارا یوسف عالی دولت پائی
بہتا راضی رکھیں اسنوں کھاوے موج ہنڈاوے
بیحد عزت کر دی اسدی بھی فرماں برداری
جانے نہیں جو آپ زلیخا صدقے خادم تسدی
اندر باہر وچ حویلی چانن نور لگاوے
بہتر سارے عالم نالوں اساں غنیمت پائی
حضرت علی روایت بولن کہے رسول سہارا
نالے گھر وچ برکت حاصل نالے پاک گناہوں
اس دے کارن جنت تائیں صبر آرام نہ آوے
لب تشنہ جیویں جنت اندر پانی باجھوں روے
جنت اپر سب کوئی جو دنیا اپر آیا
جیویں پیارے دے دسن کارن عاشق سدھ ہر ہندا
ہیں وچ ٹھنڈے شربت تینوں لذت باجھ شمارا
تنجا کرن پیار تینہاں پاون فضل ربانے
جنت عدن آکھ دیکھیں اسنوں جنت دی مہمانی
نال محبت اسدے کارن عجب مکان بنایا
تینے زلیخا خدمت اندر ہر دم حاضر ہوون
دولتمنداں بادشاہاں نوں چا آکھیں کرندے
خدمت اندر آپ زلیخا جس دی نوکر ہووے
ہر دن جوڑہ نواں بجائے حضرت کارن آوے
اپنا کل کرکے سرور عالم کیا خوش خبر سنائی
تیرے سے ستھ واری نت اس پر رحمت نظر کریندا
نظر حفاظت مومن کارن رحمت نال بچاوے
عبدالستارا بچنا مشکل باجھوں فضل غفاری

واہ سبحان اللہ جس گھر رہا حافظ رب تعالے
بھنو نکہ حیلہ مکر فریبوں شیطاں چور کریندا
زور آور اں توں نال محبت لوں خیال سکھاوے
شرکوں کفروں کرن جو توبہ پاون دین صفائی
جس دن مومن فاقہ ہووے جدتاں طعام کھاندا
اوّل سب مسکین امت دے جنت اندر جاسن
اس دنیا دے اَدّھ پہر جیکر دہ سے سال وہاوے
عبدالستار ارحمت بدی حد شمار نہ کوئی
ہر دن سوہنے دلبر کارن ناز نیاز کھاوے
رجے نہیں یار رت کولوں حال دیوانہ ہوئی
دل وچ نقش صورتی والے آن مکان بنایا
جے کجھ بات زلیخا بی بی بولن لگے کوئی
چہرے طرف زلیخا ویکھے جتول نظر اٹھاوے
نیند بے خبر بے ہوشی اندر نال پیار زبانی
کرن پیار غلاماں سیاں بات پسند نہ آوے
جے کدے باہر نکلے یوسف عرض کرے تس تائیں
ساعت پچھے اسدا آ دن تورہی صبر درد ربانی
اس پر دشمن چور کی کرسی سنھ لگاون والا
دانشمند دیوانہ ہووے یاری عقل نہ دیندا
کر لو موج تماشے خوشیاں دنیا نال نہ جاوے
ڈاڈھی رحمت حق تنہاں دے جویں روایت آئی
ناکھو عبادت تاں تک اس دی حکم خدا فرماندا
نعمتاں نالوں پنجھو سالاں ول خوشیاں پاسن
جنت اندر ہکدن گذرے کون حساب سناوے
آکھے حقیقت جویں زلیخا روح سجن دل ہوئی
پلنگ نہالی زینت والی نال پیار وچھاوے
قبلے باہجوں قبلہ نمالوں چیز نہ پیاری کوئی
صبر آرام گئے اُٹھ دونویں گھر والا گھر آیا
نام یوسف دا منہ تھیں آوے ایسی حالت ہوئی
اوہ تصویر یوسف دی وسّں غیر نہ نظری آوے
یوسف یوسف پئی بلاوے کیتی پیار دیوانی
مگر سجندے آپ دیوانی کر کر پیار بلاوے
میں صدقے گھر جیہے آویں ادتھے ڈیرا لاویں
دلنوں دم دم بے آرامی جیوں مچھلی بن پانی

بیان فتن زلیخا برائے بت پرستی ہمراہ اک ذات

ہکدن ٹھاکر خانے اندر نال یوسف لے آئی
سجدہ کیتس ٹھاکر تائیں کرے سوال دعائیں
ڈٹھا حضرت نے جد بی بی بت وسیلہ پھڑیا
ویکھ حیران زلیخا ہوئی پچھیا حضرت تائیں
حضرت آکھیا جھوٹا ٹھاکر جد توں رب بنایا
اس بن جھگڑی ہور کسینوں سجدہ کیتا لوڑے
وچ تفسیر یوسف دے جونکر خبر روایت پائی
بخش مراداں شفقت کرکے حاجتمنداں تائیں
ٹکڑے ٹکڑے ہو کر ٹھاکر کرسی اُتوں جھڑیا
ٹھاکر نوں کی ہویا یوسف مینوں حال سنائیں
ہوئی رب میرے نوں غیرت اُس نے مارا اٹھایا
تا رب میرا غیرت کرکے گردن اس دی توڑ رہا ہے

کون تیرا رب کہیا زلیخا تاں یوسف فرمایا
اُس نے پیدا کیتا تینوں اُس نے کیتا مینوں
کہیا زلیخا اوہ رب تیرا اکس کس طرف تکیندا
حضرت آکھیا اوہ رب میرا کل غیباں دا سائیں
کہیا زلیخا خوف عزیزوں مینوں فکر بھلیرا
اے یوسف کہہ رب اپنے نوں ایہہ بت پھیر اٹھاوے
پھیر دعا فرمائی یوسف ٹھاکر ثابت ہویا
کہیا زلیخا یوسف میاں ایہہ گل جاپے مینوں
توں جو اس دی کریں عبادت پوجا لائق سوئی
ٹھاکر میرا غصہ کرسی جے ہن اس دل آواں
رنگ تغیر ویکھ زلیخا خوف دلے وچ آیا
جے اس وقت نہ پردہ ہوندا قتل خرید تینہاں دا
شرک کرے کوئی نال خدا دے ہور شریک بناوے
وس لگے تاں مشرک تائیں شہر کوں منع کچھیوے
نہیں حال اسنوں کیسے جیبوں دل یقیں پیار نہ کریئے
ابن عباس بیان سناوے دست پاک نبی دا
ہکدن رنگ سفید پیراہن بی بی نے منگوایا
موتی خالص چمکن اس پر وافر قیمت والے
کمر والے پٹکا سوہنا قیمت حد نہ کائی
لائق نہیں غلاماں تائیں ایہہ پوشاک پہناون
ایہہ پوشاک عزیز دے والے کدی نہ نظری آئی
سنے عزیز غلام اساڈوں خدمتگار پچھانوں
ففر غلاماں تیر بکارن ملک ولائت ساری
سو سو ناز نیازاں بی بی کر کر لاڈ دلاوے
بے حد شوق زلیخا تائیں جاں لباں پر ہوئی

رب میرا جس دنیا اندر کر گلزار دکھایا
اس دا ہور شریک بناویں خوف نہ آیا تینوں
گھر وچ پوجا کرے جیکوئی کویں معلوم کریندا
لیٹرے وروں حال دلانے ویکھے ہر ہر جائیں
غیرت کر کے پچھسی کس نے ٹھاکر توڑیا میرا
ہے اوہ اتنی قدرت والا ثابت کر دکھلاوے
اوسے ساعت کرسی اوپر جلدی اُٹھ کھلویا
اوہ رب بہت پیار کریندا میرے نالوں تینوں
میں بھی کراں عبادت اس دی پر ہک مشکل ہوئی
سنکر حضرت غیرت بھریا دل چاہے اُٹھ جاوے
بہت خوشامد عرضاں کر کے باہوں پکڑ بٹھایا
شرک کیتا جس وقت زلیخا مصر وچوں ٹرجاندا
قتل کرو تاں وچ شریعت خون نہ ذمے آوے
چُپ کر جا ضرور تہیں والا رب دا عاصی تھیوے
اوسے ساتھ نہ رب اٹھاوے قہر الاہوں ڈریئے
جویں پوشاک یوسفی ہوندی سنتوں پاک رہیندا
اس پردہ سے نقش عجائب استاکار بنایا
اُتر چادر موتیاں والی خوش گلزار دکھالے
نرمی نال زلیخا تائیں حضرت بات سنائی
خدمت کارن بردے آون پھر کہیا شاں کہاون
ساڈوں پہنن لائق نائیں بی بی عرض سنائی
اساں قدیم غلامی والے اس وچ شک نہ آؤں
کون غلام بناوے تینوں ہیں صدقے ہیں واری
جتھے بے پرواہی ہووے خدمت اس نہ آوے
بے حد صبر پیغمبر تائیں خبر خیال نہ کوئی

اوّل خواب جیہا اوہ مُتّقی رو رو حال وہنجایا
بی بی جان کرے قربانی یوسف پھرے بیگانہ
تیرے شخصاں دی پوری لعنت کوڑی ہور تمامی
اول اوہ جس دلدے اندر کیمیا حرص لگائی
آخر ایس محبت اندر سارا مال وہنجاون
خلقت کولوں گوشے اندر وکھری مجلس جوڑن
ہک آکھے جو شخص فلانا پارہ گرہ کریندا
پارہ گرہ ہووے تاں سونا پھر کیا حاجت رہندی
دوجا آکھے جو کوئی چسپہ مار سفید کراوے
دوجا آکھے جیتوں آکھیں ہیں پیدا کر لیا وال
سیر قلعی پر اس دوائیں جے رتی کوئی پاوے
ہک رتی بھر سیر ہک تانبا کندن خالص کر دی
کر کے مصلحت اٹھ کھلوون عدہ روز فلانے
آخر پُچھ پُچھا آون رل مل اوہ ترکیب بناون
ایہ ترکیب جو میرے تائیں اس استاد سنائی
آکھیں تیرے باجھ نہ دساں بات سنی ہک تیری
سوداری اس اگے میرے قسم قرآن اُٹھائی
وادھ گھٹ وزن ہویا کجھ آتش رتی بات فلانی
دوجا آکھے غصے ہو کر میں جو آکھیا تینوں
آخر سب تدبیراں کر کے آکھے مجلس ساری
قرض اٹھاون یا مزدوری پیسہ پیسہ جوڑن
ایسی حالت نال محبت ساری عمر گذارن
راہبر اُپر عیب نہ رکھن آپے بن قصوری
نہ ہو عبادت تنگی فاقے سر پر بھار اٹھاون
دردوں دون حال ویرانہ دوروں ہوون گھر بار
آ لیا تاں بے پرواہی بھا بھڑ آن مچایا
شمع کسے نوں لین نہ جاندی آپ مرے پروانہ
حال سنایئے تیرے تائیں سنتوں یار گرامی
ساڑن بال خیال چھوڑن پوے یار سودائی
تازہ شوق ہمیشہ رکھن حیرت وچ نہ آون
سب ترکیباں ہکدوجیوں حال سنایا لوڑن
دوجا آکھے ایہ گل تیری میں نہیں مول منیندا
میں بھی جاناں میں بھی جاناں اینویں خلقت کہندی
اگلا حال معلوم ہے مینوں پاس میرے جب آوے
اوہ آکھے میں دو لویں رتے اوسے وقت وکھاواں
کھا کر چکر ہووے سب چاندی وکھ لئو جس بھاوے
جے پیشہ کوئی ایسا جانے پھر کیوں خلقت مردی
سب یاراں نے حاضر ہونا اندر ایس بکانے
جے اوہ بات نہ پوری ہووے بیٹھ قیاس اٹھاون
منہ کیوے ول پیر صاحب دی اول قسم اُٹھائی
نہ ہووے تاں ٹردا آویں داڑھی منیں میری
خبر نہیں کجھ ساڈے پاسوں اس وچ ہوئی خطائی
کھرل کرن یا نال شتابی تھوڑا پے گیا پانی
اگدوں کولے پھوک مچائے رلن نہ دتو مینوں
ایہ گل خطا نہ جاون والی پھیر کرساں کاری
دل تھیں آس نہ ہرگز توڑن پھیر بنایا لوڑن
ننگ ویران ہوون گھر بار وہمت شوق نہ ہارن
دوجا مرد جو طالب رب دے لوڑن قرب حضوری
سر دی جھاکھ لگا اتیں جاگن دن رین شوق نہ ہارن
لگ دیوانے کہن انہاں نوں مال بیگانے یارو

کدی آکھن اتنی مدت نوکر کریندیاں ہوئی — نویں محبت بہروں پاون لذت حد نہ کوئی
تاں اس حد جو وقت نزع دے ذکر برابر جاری — اوسے حال محبت اندر دیوں جان پیاری
نیجا عشق مجازی والے جس گھر پیت لگاون — سرواراں گھر بار وسارن پلک آرام نہ پاون
اوہوں سر قدماں وچہ رکھن ہو قربان نمانے — ہر خدمت منظور نہ رکھن دلبر ناہو کھانے
کرن محبت جھڑکاں کھاون غیرت مول نہ آوے — مجرا بھرے عمر گذارن دلوں پیار نہ جاوے
اپنا اپر عیب لگاون دور کرن مغروری — اپنے تئیں نالائق آکھن نہ ہوون مغروری
کر کر گلاں آپ زلیخا مثل دیوانے ہوئی — بے پرواہی سانولے گھر وچہ یاد خیال نہ کوئی
ہکدن کہیا زلیخا یوسف کیا دلگیری تینوں — کیوں توں پھریں چھپاتا جانی دس حقیقت مینوں
یوسف کہیا جو ڈبے ہوون چھڑکے آپ چراواں — نالے سنت جد میری نالے دل پرچاواں
کیتا حکم زلیخا بی بی جلدی ڈبے آون — اساں نہ کرنی نافرمانی جو صاحب فرماون
اوسے وقت خرید لیائے ڈبے خدمتگاراں — یوسف تائیں کھلی وکھالے بی بی نال پیاراں
اوہوں کرے سوال زلیخا اک گل آکھاں تینوں — کیکر نال اکیلا جاویں بات نہ بھاوے مینوں
میں بھی نال تساڈے چلساں کیکر کراں جدائی — پیون کارن شربت لیساں کھاون نوں مٹھیائی
اسیں سجن دا مال چرائیے شام بٹھایئے چھاویں — کھلی چراواں موڑ لیاواں جس طرفوں فرماویں
یوسف آکھے آپے جاساں کار قدیم اساڈی — رو کر کہے زلیخا بی بی مرضی جویں تساڈی
فجر ہووے تاں یوسف سوہنا ڈبے چھیڑ لیجاوے — کھلی زلیخا محلاں اپر رو رو نیر چلاوے
میں صدقے کس حال سناواں سن نہیں کجھ میرے — دل چاہے توں جھول جاویں نال اٹھاواں تیرے
ایسے حال زلیخا بی بی سارا روز لنگھائے — رُسّے اپراں کھلوئے جس دم سوہنا آوے
بسم اللہ میں شام سجن توں صدقے گھول گھمایاں — شام پئی گھر کھلی اڈیکاں کیڈیاں تاں لایاں
دن ڈوبے جس وقت تیاری شام سجن دی ہووے — رُسّے غلاماں خدمت اندر بی بی آن کھلوئے
میں صدقے گھر چھیدے آویں بہتی دور نہ جاویں — جلدی نال غریباں دے گھر قدم مبارک پاویں
نال محبت رو رو بی بی کہے بیان حوالہ — اس دربار ہمیشہ سرتے بے پرواہی والا

بیان زاری کردن زلیخا در حالت تنہائی

جدوں زلیخا دلبر باہجوں گھر اکیلی ہووے — دلوں خیال سجن دل کرکے نال محبت رووے

اے دلبر کیا صورت تیری جادو پائے مینوں
زلفاں ناز کے دل ڈنگھن ڈاکل مارن آیاں
پلکاں تیر دو سار لنگھاون مارن باجھ گناہوں
خونی رخسارے خون گذارن خوف خیال نہ آوے
لب نداں لب جان لباں دی دیکھے باجھ نہ جیوال
بیصبراں نوں صبر نہ آوے دات نہ پچھے کوئی
خوابوں خوش اقرار کیتوئی جدوں جمال توں توئی
بیجھوں سولاں تن تن ریزکن جیتوں پاس وڑاں
اے پر خوبی حسن جنہاں نوں ملیا پاک الٰہوں
کرن حلال تماشا ویکھن کوئی نہ ہٹکن والا
ایسے حال زلیخا بی بی رو رو حال وبنجاوے
پوجا کرے محبت کر کے دل تھیں آس نہ توڑے
اے ٹھاکر در میری ہن عرض سناواں تینوں
رحمت بدل ساون والے سوہنا رنگ وکھاون
سر نذرانہ دھراں نمانی نت سلامی ہوواں
اے ٹھاکر میں رکھ توکل پوجا پکڑی تیری
ٹھاکر اگے حال سنائے روے نت نمانی
کرن روائت ایسے گلوں بہوں غیرت آئی
جلبل ٹوٹن بالن ہوئے یوسف نظر نہ پاوے

دیاں وہایاں وانگ سودایاں خبر خیال نہ مینوں
سوہنیاں چشماں سان چڑھایاں لہو ہن سکھایاں
خون کرن دا حکم لیایاں خالق دی درگاہوں
غبغب غرق کرے مشتاقاں کتوں کوئی جاوے
ویکھ نظارہ بسمل تھیواں مچھلی وانگ تلیواں
بیدرداں نوں درد نہ آوے ختم عدالت ہوئی
آ ملیوں تاں پھیر دوبارہ مار حلال کیتوئی
بہت ہوئی ہن چھوڑا جوڑاں ہتھ کھلوتی جوڑاں
بے ترسی تے بے پرواہی لے آئے درگاہوں
تاڑاں نال کھلو کر ہسن محبوباں دا چالا
ترلے کر کے ٹھاکر اگے نت نت عرض سناوے
جوڑے وچھا جوڑ نہ ہوئے ہتھ کھلوتی جوڑے
میں اج شام مناون آیاں میل پیارا مینوں
جدا آدن تاں گڑا اجدایاں اگلا حال وبنجاون
نیناں دی پول مین نہ جوڑن کول کھلوتی رووا
حاجت میری حاصل ہووے عزت کراں میں تیری
ربدی مثل بنائیں اسنوں رب لوں بات بھائی
یوسف دے دل وچوں رہنے شفقت حب اٹھائی
جویں بیگانے مرتے اپر کجھ افسوس نہ آوے

بیان رفتن زلیخا در باغ ہمراہ یوسف و کنیزان

سی اک باغ زلیخا کارن سندر شکل عجیبہ
یوسف نال زلیخا بی بی بہت غلاماں سیاں
لگے عجب شگفتہ آہی خوش گلزار پھلاں دی
جس دم قدم مبارک پایا عالی ذات گرامی

سرو قوارے نہراں چلن سنتوں یار حبیبا
اوس چمن دے شام سجن نوں لیکر کھیڈن گیاں
دو جا حسن جمال نبی دے نویں بہار لیاندی
نال محبت نازل ہوئی کل گلزار تمامی

چمکن پھل ستاریاں وانگن جتوں نظر پچھووے
مات کرن گل نرگس تائیں سوہنے نین نگینے
ویکھ نہال ہوئے گل سوسن شوقوں جھولے کھاوے
گل عباسی تے گل کچک ہو کھلیاں قربانی
عشق زنجیرے گل گل لوں ہوں پکڑ جھکائی
سیب بہاون حسن دکھاون سوہنا رنگ صفائی
اوب کنوں وچ خدمت آیاں عجب چنبیلی کلیاں
سرو بلند عجائب سوہنا عزت باغ تمامی
جدوں زلیخا حضرت تائیں اندر باغ لیائی
اس دن عشق زلیخا تائیں عجب غریب سکھایا
حیلہ کیتوسو جے اج یوسف نظر کرے دل پاوے
جو میرے نالوں کیکر ہوئی تینوں غیر پیاری
تھوڑی ہتی جے اج یوسف نظر کیتوں دھرسی
عارف آکھن ایہو اشارہ ہر اک اوپر آیا
دنیا طرف محبت جسنوں جیوں غفلت ہوئی
سو حقیقت جد رب سیاں کول یوسف دے آیاں
رہی نہ یاد زلیخا بی بی نہ کجھ صبر دلیری
کوئی آکھے دلبر سوہنے میتھوں کیوں شرماویں
آپو آپ سناون باتاں عشق مجازی دلیاں
بار سنگار بہار حسن دی خوش رخسار وکھاون
اتوں مچیا عشق مجازی کوکن سڑیاں سڑیاں
ویکھ دیوانیاں حضرت آکھن ہوش گیا اٹھ تیرا
جو جو آون پیش حضرتی بحضرت منزل پاون
عبدالستار عشق مجازوں ٹھاٹھاں ندرے منہ آیاں
دن سارا اس حالت اندر شام پئی گھر گیاں

اوہوں سب قربانی ہوون کون برابر تھیوے
ورد کنوں گل لالہ تائیں داغ پیا وچ سینے
بجو نیتی لوں ویکھن مشکل اوب کنوں شرماوے
انب بھرے رس شیریں کولوں کارن لبر جانی
لٹک رہی مستانی ہو کر شام مناون آئی
رنگ سجن دا ویکھ دیولنے ہوش نہ رہگئی کائی
دند مبارک ویکھ سجدے ہو دیوانیاں کھلیاں
قامت ویکھ دیوانہ ہویا خدمت وچ سلامی
نال پیار تمامی سیاں مجلس آن لگائی
گل غلاماں سیاں تائیں مگر یوسف دے لایا
عاری کر کے پکڑاں اس نوں تاں اقبال وچ آوے
ساڈی خدمت یاد نہ تینوں الفت دی لوں ناری
تاں شرمندہ ساتھوں ہوسی شوق جواب کرسی
دنیا نعمت دیکر رب نے بندے نوں آزمایا
قہر الاہوں پکڑیا جاوے عذر جواب نہ کوئی
آپو آپ زلیخا وانگوں ظالم عشق چلایاں
کر کے ناز دوالے ہوون بات سکو کہت میری
یوسف کیے نہ ویکھیں میتھوں جے مولا دل آویں
گھر گھر مچی اگ ہجر دی مچھلی وانگوں تلیاں
الفت دی برسات لیاون مل بن بن آون
اتوں جا گیا عشق حقیقی اندر اگن ہو چڑھیاں
تیرے کول نہ کجھ اگیرے بہتر خاوند میرا
اللہ اکبر لا الہ اللہ دے شوق آوازے آون
کامل پیر طریقت والے فضلوں پار لنگھایاں
ہو بیتاب زلیخا آئی دل دیاں دل وچ رہیاں

اے پر حیلہ کرے زلیخا شام منایا لوڑے کیہا اگر وے خادم وانگوں حرص امید نہ چھوڑے
چشمہ آب حیاتی یوسف ویکھ زلیخا رووے وانگ سکندر مارے آہیں پر نصیب نہ ہووے
اے پر یوسف جھڑک نہ سکے ترک کرے آداب ہیں بردہ ایہ صاحب میری اتے شرم جناب
ہجروں سڑیا خون زلیخا طاقت رہی نہ کائی حاضر رہنا موت برابر خاصاں خبر سنائی

حکایت عاشق واحوال او

شخص کسے نے روندا ڈٹھا عاشق درد رنجانا پچھیس کیا دکھ پہنچیا تینوں ودیں حال نمانا
عاشق آکھیا عشق سجن دے مار مکایا مینوں سائل کہیا دوست تیرا مل واناہیں تینوں
عاشق کہیا ہمیشہ حاضر جدا نہ مول کداہیں سائل آکھیا عجب تماشہ پھر کیوں مارین آہیں
عاشق آکھیا بیشک کوئی جدا ہووے کہ پاوے مشکل رہن حضور سجن دا پل پل موت دکھاوے
چھن من شوخی چال سجن دی اکھیں جدوں ویکھے عشقوں آتش بلے زیادہ خون بدن دا پیوے
مست نگاہوں نین مبارک مارن آدن خوش رخسار بہار دکھاون پار کٹار لنگھاون
کدی سجن دی نرم طبیعت یارے دردمنداں نوں کدی غرور تے بے پرواہی کرے خلاص بیاناں نوں
سوکن جھنڈی ناز دکھاوے تلیاں تے نت ہندی پل پل موت پیالہ دیندی اندے پاہجہ نہ رہندی
کٹی ویہے اس حال زلیخا رو رو حال ونجایا ہکدن غرض یوسفنوں کیتا ذکر خلاصے آیا

آشکار اکردن زلیخا حال خود پیش حضرت یوسف

ہکدن پیش یوسف دے بی بی رو کر درد رنجانی دلدا حال سناون لگی ہو کر بہت نمانی
خوب لبے چہ تساں جد سانوں دتی آن وکھالی عشق تساڈے ظاہر کیتی حالت مجنوں والی
ہوش آرام نہ رہیا مینوں ہو گئی وانگ سودایاں شوق تساڈے قید کرایا پیریں بیڑیاں پایاں
وسیوں نام عزیزا سانوں مصر حکومت میری خویش قریبی وطن پیارا چھوڑیا خاطر تیری
تساں اساں نوں اپنے دیسوں وتا دیس نکالا تساں عزیز دکھایا سانوں قاتل زہر پیالہ
آخر جدوں غریباں دے گھر قدم مبارک پایا ایس تساڈے آون ساڈا اگلا حال ونجایا
اسیں تساڈے خوش کرنے نوں کردے خاطرداری تسیں اساڈے آون کارن کردے بے پرواہی
ہیں صدقے اسیں خدمت اندر سو سو مجرا بھرے ترس خیال نہ مول تساں نوں بات پسند نہ کردے

میں جاناہاں ملیا جانی ہوسن دور جدایاں
الٹا بے پرواہی تیری تن تن چھریاں لایاں
سنکر خوف پیا دل یوسف کہے زلیخا تائیں
شرم آرام نہ چھوڑ زلیخا خواباں مگر نہ جائیں
اپنے دلوں زلیخا بی بی رو کر حال سنایا
پئی قبول نہ گریہ زاری دلبر نے دل چایا
جے کدی گھر وچہ آوے یوسف جلدی نکل جاوے
ویکھ زلیخا مارے آہیں ویلا ہتھ نہ آوے
ایس زبان بے صبر اساں نوں الٹا چور بنایا
رل کے بھن نصیباں چوں ایس زبان ونجایا
روندی روندی عاجز ہوئی تن من طاقت ہاری
سڑ گیا لہو درد فراقوں پیا زور بیماری
اس حالت وچہ ہوئی زلیخا ابن عباس بتاوے
جتول ویکھے ہر شے اندر یوسف نظری آوے
فصد کراون لگیں کجھ لہو تن لگیں باہر آیا
اوپر زمین دے نام یوسف دا ظاہر نظری آیا
عبدالستارا عشق مجازی ملیا آن جہانوں
قسم اللہ دی ایہ گل سچی جا کر پچھ تہاں نوں
ایتھوں تیک زلیخا تائیں منزل عشق وکھائی
ہکدن محرم راز اپنی نوں دل دی بات سنائی

بیان کردن زلیخا درد خویش پیش دایہ

ہکدن کول زلیخا سدی دائی خدمت والی
دل دا درد تمام سنایا جویں مصیبت جالی
آکھیس عشق یوسف دا مینوں لین آرام نہ دیندا
میں سب حیلے کر کر تھکیاں نہ منظور کریندا
سنکر کہیا نہ پریشانی میں قربانی جاواں
حیلہ شام مناون گی رن میں ہک بات بناواں
جدا مکان بنایا جاوے جلدی کرو تیاری
نکر کتا ہاں یاد اساں نوں حکمت عجب نیاری
جدوں تیار عمارت ہووے سن میں گلیں تدبیراں
استاکار دیواراں اوپر نقش کرن تصویراں
جتھے تخت مبارک ویر اس دی شکل بناون
اس دی نال برابر کر کے تیری شکل لکھاون
جویں پیارے مل کر بیٹھے کر دے شوق پیارا
ہر جاگہہ تصویر دوہاں دی ہووے نقش ادارا
میں جاناں وچہ دل یوسف دے ایسا وہم نہ کوئی
اتنی عمر مبارک اس دی بیخبری [illegible]
شکلاں ویکھ یوسف نوں لگسی دل وچہ بات پیاری
لگی حرص زلیخا تائیں واہ تدبیر نیاری
ہک زلیخا دی ہمسائی بڈھڑی ڈاڈی پرانی
کہے زلیخا اونیں نینوں کیا ویکھاں نہ تکانی
رو بے صبر زلیخا بی بی حالت کھول سنائی
لگی چپ کر بڈھڑی آکھن ہور نہیں گل کائی
جدا مکان بنایا جاوے اگے جویں سنایا
اس بڈھڑی اس محرم دائی فکر برابر آیا
ہکو مکر دوہاں بتلایا سنکر حال زدا ہیں
جیکر شد کھاوں وچہ گھٹ ہوون کرو نہ کھوٹا پائیں

اوہ گل سن زلیخا تائیں لوں لوں لگی پیاری ۔ جدوں عزیز گھراں وچ آیا کیتی گوش گذاری
حکم کرو تاں یوسف کارن عجب مکان بناواں ۔ دل وچ شوق ارادہ تینوں جے منظوری پاواں
دتا حکم عزیز شتابی بات لگی خوش تینوں ۔ راضی رکھ پیارا یوسف ہیں جو آکھیا تینوں

بیان طلب کردن زلیخا بی بی معماران برائے عمارت

دتا حکم زلیخا بی بی سب استاد کاری گرہ ۔ آسر کارے حاضر ہوئے افلاطون برابر
قوت کسب کمال جنہاں نوں ہوئے آن سلامی ۔ کہیا زلیخا شوق اساڈا سنو بیان تمامی
عجب مکان بنایا جاوے زینت حد نہ کوئی ۔ جس وچ القشنہ ہور عمارت اگے مول نہ ہوئی
گرداں دس عمارت اندر ہور عجوبہ ہووے ۔ جس خانے وچ یوسف سوہنا خوش ہو آن کھلووے
چاروں طرفے نال دیواراں نظر برابر آوے ۔ بہاویں جس خانے وچ آکر قدم مبارک پاوے
کنڈ کہے جد ساڈی طرفوں عادت نال الہیں ۔ صورت اسدی حاضر دسے غائب ہووے ناہیں
دور گیا بھی نیڑے دسے بہاویں جتول جاوے ۔ ہے کوئی استاکاراں تھیں کسب کمال وکھاوے
بھی ہو نال دیواراں اندر خوش تصویر لکھیوے ۔ خدمت کارن صورت ساڈی نال برابر لکھیوے
لیو خزانہ سب کجھ حاضر جو درکار تساں نوں ۔ جلدی کرو تیار عمارت خواہش ایہو اساں نوں
سنکر بات کاریگر سارے چپ ہوئے یکباری ۔ آخر نوں ہک شخص انہاں تھیں حاضر عرض گذاری
امر تساڈا پورا ہوسی شرط جویں فرمائی ۔ بہت انعام کیتا سن بی بی سبھناں عزت پائی
وچ تفسیر یوسفدے اوہی ابن عباسوں لیاوے ۔ اس گھڑی اصحاب بلیا چونکہ صفت سناوے
کیا استاداں عجب عمارت موتی قسم بنائی ۔ ویکھ صفائی نظر نہ ٹھہرے زینت لئے یہ صفائی
صاف عجیبہ شیشے وانگوں صفت نہ کیتی جاوے ۔ نال دیواراں چاروں طرفی صورت نظری آوے
تھم عجائب سنگ رخاموں وچ سنگ مرمر دے ۔ وچ کجھ تھم عقیق بنائے بھی کجھ چاندی زر دے
ہر تھماں پر استاکاراں موتی جڑے تمامی ۔ عجب مکان تیاری پائی کارن پیر گرامی
گنتی اندر تھم چوتالی زینت بابجھ شماروں ۔ واہ واہ شرط برابر ہوئی کامل استاکاروں
ست مکان برابر ہوئے سوہنے بے اندازہ ۔ پہلے خانے وچوں اگے دوجے دا دروازہ
دوجے وچوں تیجے کارن رستہ جادن والا ۔ دنیا دے وچ جنت بنیا عجب مکان اجالا
ہر خانے وچ بیٹھن کارن تخت مصفا چاندی ۔ جڑے جواہر خالص کولوں صفت نہ کیتی جاندی

ہر تختاں پر سوہنی صورت استاکار بنائی
یعنی تخت اُتے جد آوے سوہنی صورت والا
اوہ تجویز کاریگر کر کے شکلاں ٹھیک بنایاں
ہر دروازہ صندل بنیا مست کرے خوشبوئی
یعنی جس دروازے یوسف قدم مبارک پاوے
قسم عقیقوں ہر در ایہ دو دو مور سلامی
بھی نال دیواراں تختاں اُتے صورت یوسف والی
خوش میدان حویلی اندر سوہنا باغ عجیبہ
عجب عراقاں نقش جڑاؤ عجب کیتی گلکاری
ایہ گل چمن زلیخا سوہنا خاطر شام لگایا
کہے رسول پیارا جس نوں عالم دی سرداری
جاں تک ذکر الٰہی مومن کرسے شوق پیار و
سجدے وچ تسبیحاں مومن جتنا قدر الاون
جویں زلیخا یوسف کارن لدی موج نکالی
تختاں اُتے سوہنیاں حوراں بھریاں ہتھ رنگاروں
دست پیالے نوروں کوثر شہد شراب پلاون
محل نورانی باغاں اندر چھانواں جھٹریاں لایاں
تختاں اُتے بیٹھن مومن جتول نظر اٹھاون
ہر ہر ڈالی میوے والی کر کر پیار بلاوے
صورت یوسف پیغمبر دی ہر ہر مومن پاسی
آ یوسف کر سیر چمن وچ نوروں پلنگ چھایا
مصر نگینہ جنت جیہوں ہوسی ور نہ سرداری
امت نال پیار اسانوں ہوسی ہر ہر جائیں
خوشی حکومت جنت اندر ہر نعمت آئی
ہر فجرے نت نور پوشاکاں سبھنوں رب پہناوے

ہر ڈے ہتھ وچ جام سنہری خدمتگاراں بھائی
مورت کہندی دسے اسنوں مے محبوب پیالہ
جیونکر حوراں جنتیاں نوں جام پلاون آیاں
ہر در اگے مور عجائب زینت حکمت ہوئی
اوہ بولن مور سلامی ہووے کر کر ناچ وکھاوے
دو طرفیں عنبر کستوروں خوشبو بھجے تمامی
خدمتگاراں کول زلیخا کوئی مکان نہ خالی
بوٹے ڈالاں سنہری چاندی سنتوں ہار رچیبہ
دلبر شام مناون کارن کیتی عشق تیاری
بحر العشقوں خبر روایت ذکر صدیق لیایا
میری امت کارن ہندی نت عمارت جاری
اوتھے شروع عمارت ہووے حکم جویں سرکاروں
باغ اُسدے وچ لگنے بوٹے میوہ دار لگاون
میری امت کارن بہتر پیار کیتا رب والی
خدمت میری امت کارن حکم ہوسی سرکاروں
جلوہ خوش رخسار سہاون جھمن چال کہاون
سب گلزاراں میوے بھریاں لذت بہار چھکایا
بوٹے ڈالیاں میوے بھریاں محمد مست اندر آون
جو میوہ درکار سو حاضر کیتا صاحب قربانی
رحمت بدری وانگ زلیخا کرکے پیار بلاسی
خوشی زلیخا کہے اڈیکاں کیوں جانی چرلایا
ملک تیرے وچ ہور کیہڑی انہیں حکومت جاری
جیونکر آپ یعقوب پیغمبر ملیا یوسف تائیں
اِنّی لذت شہر مصر وچ یوسف نبی نہ پائی
جویں زلیخا نت یوسف نوں نواں لباس پہناوے

جواں نال زلیخا کھاون گاون راگ سناون
شوقوں دُکھ بہشتی ڈولت ڈالیاں ساز دجاون

سبھناں نوں رب نال محبت وچ دربار بلاوے
موسیٰ وانگ حضور بٹھا کر پاک جمال وکھاوے

بھی فرمایا اپنی عزت جس نوں جنت پیاری
بدعت شرک کوں بچکر پکڑو میری تابعداری

واحد رب دی کرو عبادت اٹھیں جاچت چاہو
جنت وچ طفیل اساڈی قرب حضوری پاؤ

کرنی ہاس پل یاد اللہ دی پکڑ حضور حقانی
تخت سلیمانی تھیں بہتر آکھیا پیر حقانی

بیان آمدن یوسف در خانہ و آرزو کردن بی بی

سنو حقیقت جدوں زلیخا عجب مکان بنایا
ہر خانے وچ نال محبت سوہنا فرش بچھایا

رنگ برنگا لی زینت والی خوشبو عجب سواری
شوقوں طلب یوسف دے کارن کیتی وصل تیاری

اس کھیں پچھے یوسف کارن آپ سنگار لگایا
رگن رگن زیوریں نہیں کہندا ادب لیو چہ آیا

شہر مصر کنوں رب وچہ قرآنے اُس دا نام لیتا
رگن رگن اس دا بدن جو بولن کا فر ہوسن لیتا

نام آہا راحیل نہاں دا اسنوں یار حمیدا
ادب لحاظ کیتا رب اس دا اوہ جو حرم نبی دا

پیسن یوشاک زلیخا بی بی ٹھا کر چاک لیاندا
جس نوں سجدہ کردی آہی راوی خبر سناندا

جانے نہیں جو میں بن جس دی خبر نہ لیندا کوئی
اسنوں میری مدد کارن کیونکر طاقت ہوئی

اس بت اگے کرے پکاراں ڈاڈھی عاجز ہوکے
کس دن میری مدد کریسیں ہن مرگیاں رو کے

پھر اس ٹھا کر نوں وچہ گوشے کر کے ادب ٹکایا
نہ معلوم یوسف نوں ہووے اُتے پردہ پایا

پھیر بولایا یوسف تائیں بھیج دزیر سیانی
غیبوں پتہ نہ پایا یوسف بنسی کویں کہانی

جدوں حویلی اندر یوسف قدم مبارک پایا
ویکھ حوالا زینت والا خوف دلے وچہ آیا

جانس ایہ گھر وسدا ہیوں نہیں فریبوں خالی
میری دانش کرے نہ یاری حافظ ہے رب والی

اُٹھ زلیخا عزت کیتی استقبال تمامی
خدمت اندر حاضر ہوئی جو نکر طور غلامی

ہر دروازے ویر غلاماں زینت زیور بھریاں
بنداں سچے پنداں کھتے حسن دکھاون پریاں

ادبوں نبی اللہ دے کارن ہویاں کل سلامی
بعد سلاموں کہیا زلیخا سنیاں حکم تمامی

غیراں دی نہیں حاجت ایتھے کوئی شور مچاوے
آپے صاحب سیر کریسی سب کوئی جلدی جاوے

لبکا چھوڑ لگھدے اندر عورت نیک سیانی
جلدی نکل گئی اس ویلے سنکر حکم نمانی

نکل گیاں جدوں تمامی داتی نکر کمایا
ہر دروازے کر دربندی محکم قفل لگایا

ستویں خانے وچ زلیخا نال یوسف دے آئی
کرن روایت اُس دن یوسف جیونکر قابو آیا
کھوہے الی بات یوسفنوں ہکدن جو لوچہ آئی
قتل ارادہ میرا کرکے چور بنے درگاہوں
اوہ گل مول نہ بھائی رہیوں فتنہ حاضر ہویا
اوسے بات مکان بنایا منزل مشکل والا
دوجا دل وچ ہور کسینوں لگے نہیں جو عاصی
ہیجا اوس تکبر پاروں وچہ ملامت آوے
سنو حقیقت جس دم یوسف اس گھر اندر آیا

جا بیٹھا اوہ بستر اُتے زینت عجب بنھائی
وچہ مصیبت غیرت رب دی اسنوں قید کرایا
ایویں حیلہ کرکے ہوئے عاصی میرے بھائی
اوس قیاسوں دل وچ یوسف بنیا پاک گناہوں
غیرت رب دی دوست تائیں وچ مصیبت ہویا
تاں جو اسنوں معلم ہووے کون بچاون والا
عاری کرکے دوست تائیں عیبوں کراں خلاصی
اجر ملامت دیساں اس نوں خالی بات نہ جاوے
نال محبت بہت زلیخا ناز نیاز دکھایا

کلام کردن زلیخا با یوسف برائے حاجت خود

بھی کجھ خوف خیال یوسفنوں بات دلیوچہ آئی
میرے باپ دادے دی برکت یا رب خالق سائیں
کہیا زلیخا کھیڈن کارن باغ مکان تساں نوں
ساعت پچھوں کہیا زلیخا سانوں پیار تساڈا
نقرہ کاروں صاف روایت خبر حسین لیاوے
یَا یُوسُفُ مَا اَحْسَنَ وَجْھَکَ نال پیار بتایا
کہیا زلیخا یوسف تیری سندر موج جوانی
کہیا زلیخا یوسف میاں نین عجائب تیرے
کوئی دن نین مبارک سوہنے نظر جہاں دکھاون
کہیا ایہہ نین مسافر سوہنے کیا جیہا دا انہاں دی
تھوڑے دن ایہہ نین مبارک عجب جمال دکھاون
کہیا زلیخا یوسف میاں حُسن تیرا من بھانا
صاحب حسن جوانیاں زلفے گھمگھیر سوہنیاں چالاں
کھنڈلے شربت پیوں لیاں اجل پیالے پیتے

ہے کوئی میرے پاسوں ہوئی ڈاڈھی سخت خطائی
رکھ لیتی اس قید دل میتوں بولیا نبی دعائیں
یوسف آکھیا اس تھیں سوہنے تختے رب اساڈن
یوسف کہیا زلیخا تائیں سانوں پیار خدا دا
ہر ہر بدن یوسفدیاں صفتاں نبی ذکر سناوا
کیا سوہنا رخسار تساڈا اُسنا کار بنایا
یوسف آکھیا کسے وہاڑے رہنی نہیں نشانی
یوسف آکھیا خاک ہو جاسن کیا تیرے کیا میرے
اوڑک جدوں مسافر ہوون خاک مکان بناون
عاجز کرکے گور اندر سیہہ لوں مٹی کھاندی
ویکھن لائق پھیر نہ دسن صورت رنگ دکھاون
یوسف آکھیا کی وڈیائی سجے قبراں وچ جانا
کوئی نہ دیکھے حال تنہاندا اندر خاک جنجالاں
نازک سوہنے بدن انہاندے خاک حوالے کیتے

کدی نہ آیا جتے اُپر میلا داغ جنہاں نوں
کہیا زلیخا یوسف میاں تیریاں خوش رخساراں
جو سوہنیاں تاں کر کر شوقوں ہسدے یار ستھوئی
حسن بازار ویرانہ کر کے ڈیرا کوچ کیتو نے
کہیا زلیخا یوسف تیرے دند چنبیلی کلیاں
کہیا سب پھل چنبیلی کلیاں جس دم موت چھپایا
کہیا زلیخا تیریاں زلفاں سوہنے کنڈل پاون
کہیا زلیخا حسن تساڈے عجب بہار بنائی
کہیا زلیخا حسن تساڈے رحمت جھڑیاں لایاں
کہیا زلیخا کجھ تساڈا حسن نزاکت والا
کہیا زلیخا صورت تیری لٹاں موج مریندی
کہیا زلیخا یوسف میاں ہور زیارت دینوں
بردہ ہو کر طرف تساڈی جے میں نظر اٹھاواں
سن بی بی جو دنیا اُپر نظر حرام تکیسن
کہیا زلیخا یوسف سوہنیا کس دا خوف تساں نوں
پھر جس اپنی خدمت کارن مل خریدیا مینوں
جیسدے گھر وچ نعمت کھاواں تاں طلب آرامی
اسنوں جے معلوم ہو جاوے مینوں قتل کراوے
کہیا زلیخا زہر پیالہ اول دیواں تسنوں
دوجا ایہہ جو ہے رب تیرا ہر دم تجھ پر راضی
ہک لکھ نقد روپیہ صدقہ مسکیناں نوں دیساں
ہور ہزار اٹھاراں بندہ کر دیساں قربانی
یوسف کہیا جو نال ارادے اول ظلم کریندا
توبہ استغفار جو باقی غالب کل گناہوں
کرے قبول جے توبہ فضلوں بہیاں دفتر ہووے

جا نقد پر دھرے چہ گوراں کھاوے خاک تنہانوں
یوسف آکھیا میریاں انگوں ہو گئے لکھ ہزاراں
چپ نمانیاں گوراں ہوسن کرے آواز نہ کوئی
خوش رخساراں سوہنیاں تے مٹی بھار ہوئے نے
یوسف کہیا ہزاراں کلیاں جا مٹی وچ رلیاں
اودن یاد پیاریاں تائیں پھیر نہ نظری آیاں
یوسف کہیا مسافر ہوسن آخر خاک سماون
یوسف آکھیا چلیا جاسی کیا کریئے وڈیائی
یوسف کہیا ہزاراں سوہنے دیکھے داغ جدائیاں
حضرت آکھیا ایسے مکھ نوں ملسی اجل پیالہ
حضرت آکھیا ہر دن اسنوں قبر آواز کریندی
یوسف آکھیا نظر خدا ول کیکر ویکھاں تینوں
پاٹے زمین خدا دے قہروں غرق کرایا جاواں
قبروں حشر نہ پایئے اٹھن ڈگ ڈگ وچ کھے لین
یوسف آکھیا مولا حاضر اس تھیں شرم اساں نوں
کراں خیانت اسدے گھر دی جیکر ویکھاں تینوں
اسدے گھر وچ کیونکر ہووے میں تھیں نمک حرامی
نہ بھی عیبوں پاک نہ تھیواں غیرت بدنامی دے
جیہا کون جو مارے تینوں طاقت قدرت کسنوں
استغفار دل بخشے تینوں کل تقصیراں ماضی
دو ہزار دینار برابر جلدی خرچ کریساں
راضی رب تیرے پر ہوسی دوو ہوسی پشیمانی
زر دنیا اس ملکھوں اسنوں نہیں خلاصی دیندا
دیوے طاقت یا نہ دیوے ڈریئے قہر الٰہوں
نہ بھی بے عیبا ند اور جہ حاصل ہوں نہ ہووے

چھوڑ خیال زلیخا ایسا ایں پر ظلم کما نہیں
کہیا زلیخا تیرے کارن ریشم سیج وچھائی
خوف کراں جد وچہ قبر دے آت اسانوں آوے
کہیا زلیخا پردہ کر کے ٹل گیا ندا تینوں
یوسف آکھیا جیکر بھائی ریچ نہ جانے تینوں
کہیا زلیخا کی تدھ لائق رنج اسانوں کرنا
غصہ تیرا رب دی رحمت وچہ قرب حضوری
توں جد ظلموں خطا وندا اپنا ماریں میرے پاروں
کہیا زلیخا باغ سُکے نوں پانی دیون آیا
جتنا زور زلیخا کیتا پیش نہ گیا کائی
کرن روایت یوسف اُپر ایسی مشکل ہوئی
ٹٹ گیا شیطان اس گل قدرت نال الٰہی
پشت نبی دی اُپر اُس نے آکر ہتھ ٹکایا
جبرائیل فرشتے کارن حکم دِتا رب سائیں
حضرت کعب روایت کر کے وچہ تفسیر لیایا
تلی اُپر ہک سطر نورانی لکھیا نظر پیا سی
اثر خماری نیند یوسفنوں دل وچہ سمجھ نہ آئی
پھر جاگہ وچہ رب حاضر گیا کوئی عیب چھپاوے
پھر ہک سطر دِکھی تاں یوسف توں نظر نہ پائیں
شیطان دشمن دے رنگاوے بیش نہ کائی جاوے
بھی ہک ملک پرندہ بن کر نال شتابی آیا
ویکھاں تساں گھرانہ عالی شان گرامی
ہور روایت فقرہ کاروں ذکر مفسر لیایا
یا ایہا الصدیق لا ترمن لرالکا عرض سنا و
بندہ تن درواں نے سامنے یوسف حیرت بھریا

جد میری دا پاک گھرانہ اسنوں داغ لگا نہیں
کر منظور آرام پیارے یوسف بات سنائی
قبر میری وچہ اس دا بدلہ اگ وچھائی جاوے
کیوں توں نافرمانی کرواویں حقیقت تینوں
لینا حل یعقوب نبی تھیں کیا توفیق تساں نوں
یوسف کہیا نہ حاجت تیری رب تھیں لائق ڈرنا
جد ہوسی منظور اسانوں ایہہ گل نا منظوری
میں بھی تیرے نال برابر جد رباں سرکاروں
یوسف آکھیا واجب اسنوں جس نے ورثہ پایا
دوری کر ساں نال یوسفدے ایہہ گل لوچہ آئی
بچن گناہوں اس منزل وچہ وجہ نہ دسے کوئی
چارہ کر کے حاضر ہویا قصد کرے بد خواہی
چالی مرداں دی بصیری اثر نبی پر پایا
پہنچ شتابی چور نہ مارن میرے دست تائیں
دست مبارک اس دیواروں جانن نور دکھایا
ہوا تھیں کجھ پردہ ناہیں بدلے دینا آسی
پھر جتھ ایہ سطر نورانی جبرائیل دکھائی
دونہہ وچہ تیجا تی وچہ چوتھا چونہہ وچہ پنجواں آوے
دفتر نبیاں تھیں مٹ ناواں دور کرے رب سائیں
جبرائیل جناب الٰہوں حبیب حبیب فرمایا
کن یوسفدے اندر اُس نے ایہہ پیغام سنایا
پیو دادے پڑدادے تائیں کرنا منظور رہا سی
وچہ پیغمبراں دے سی ہک لڑکا اس دے نول سنایا
خاصاں پاکاں تائیں ایسا کم نہ لائق آوے
خوف رہا ناہول وچہ حاضر کھڑ کھڑ کنبے ڈریا

بھی اس وقت خداوند عالم صورت پاک دکھائی
کھوہ ڈوہنگا جس اندر بھایاں نال مصیبت پایا
یعنی جیتوں ایہ کم کرسیں پھر خدا پکڑیسی
نظر پیا یعقوب پیغمبر منہ وچہ انگلی پائی
منع کیتا سی خواب وسیں اے فرزندا تینوں
جیکرا یہ فرمان اساڈا ناں توں عمل کماسیں
ہتھ یوسفدے سینے اُپر رکھیا باپ پیارے
ایسے کارن شام کنعانوں ہکن آیا تینوں
جس عملوں قطباں ولیاں نوں شرم لیوچہ آوے
ویکھ جمال یعقوب نبی دا شرم یوسفنوں آئی
دوزخ بلدا حکم ربے تھیں نظر یوسفنوں آیا
سپ ڈٹھا ہک دوزخ اندر حکم کیتا رب سائیں
عبداللہ بن سلام کہے جو ہک پرند نورانی
جیکر توں اج بچیں گناہوں اجر خداوند دیسی
پل پل وچہ دوست پر پہنچی رحمت تاز بتازہ
باطن پردہ دور اٹھا کر ربنے حور دکھالی
آکھیوس ایسا حسن تساں نوں بخش ہویا درگاہوں
حور کہیا جو بچیں زناتھیں ملساں اسیں تہانوں
اوہ جنت وچہ نال اساڈے مجلس خوشیاں کرسن
اس گلوں بھی یوسف تائیں شرم زیادہ آئی
پچھئیس ایہ کی چیز زلیخا جس پر پردہ پایا
پردہ پایا اسدے اُپر جدوں بلایا تینوں
یوسف آکھیا تساں کولوں دل تیرا شرماوے
اچن چیتی حضرت تائیں آیا سرت سمھالا
کیا اس وقت پیارے کارن رحمت پھیرا پایا

شام ولایت یوسف تائیں اوتھوں نظری آئی
سخت عذاب جو اس دن والا ربنے یاد کرایا
جیکر مالک غصہ کرسی کون خلاصی دیسی
نال ہتھاں منع کر بیندا روندا نال جدائی
اوسے گلوں پئی جدائی پھیر نہ ملیا مینوں
ملنا پھیر نصیب ہوسی دوزخ دھریا جاسیں
جد میرینوں داغ نہ لائیں اے فرزند سہارے
زخم جدائی والے اندر سانگ نہ لائیں مینوں
ایسا عمل رسولاں پاسوں کیونکر کیتا جاوے
ہور روایت نقرہ کاروں سنتوں میرے بھائی
زانیاں واسطے جال خدا نے اُتھیں نال دکھایا
کٹ کٹ کھاسی روز قیامت ایہو زانیاں تائیں
آکھن لگا یوسف تائیں اے محبوب حقانی
ایہو زلیخا حرم تساڈا افضلوں رب کریسی
کھول دتا رب حاضر کرکے جنت دا دروازہ
ویکھ تعجب ہویا یوسف خوش رخساراں والی
کس نوں ملسیں روز قیامت موجب حکم الاہوں
خاص تہاڈی خدمت کارن کیتا رب اسانوں
جو دنیا پر عمل زناہوں رب اپنے تھیں ڈرسن
بھی اُس ہٹا کر دل یوسف نظر مبارک پائی
کہیا زلیخا ہٹا کر اپنا چادر ہیٹھ چھپایا
جو تیرے نال محبت کردی منتاں یہ تکھے مینوں
عجب ہویا جد رب اپنے تھیں سانوں شرم نہ آوے
جیونکر چوراں سنھ لگائی جاگ پیا گھر والا
بے مانند جمال الٰہی پردہ کھول دکھایا

اچن چیت نورانی جلوہ پایا قرب حضوروں!
کون بیان حساب سناوے رحمت بے اندازہ
اسیں تساں نوں نال محبت اپنے کول سدیندے
اسیں تساں نوں نال محبت طرف بہشت بلائیے
جنت حوراں طلب زیارت کرن اڈیک جہانوں
رحم کراں اسیں دوست اپر جس پر مشکل آئی
ایسی رحمت دوست اُپر اس ساعت وچہ ہوئی
ہکول باپ پیارا دسے رو رو منع کریندا
ہکول جبرائیل وحی دا دستے ہتھ دیواروں
ہکول لڑکا وچہ پنگھوڑے کرے کلام زبانوں
جعفر صادق کرے روایت اس وچہ شک نہ کوئی
رحمت کنوں جمال الٰہی جس دم یوسف پایا
یاد نہ رہی زلیخا اسنوں غیر خیال اُٹھایا
فکر نہ کیتا دل وچہ یوسف کویں خلاصی پاساں
نس جا یوسف ایس گناہوں آیا جدوں آوازہ
رو کر جلدی نال زلیخا منہ تھیں ایہ فرمایا
یوسف آکھیا بت کافر تھیں او بے لحاظ تساں نوں
گھروں اٹھ زلیخا دوڑے قابو کیتا لوڑے
ویکھ بی بی نوں دوڑیا یوسف قدرت نال غفاری
ہر چندرے ہر تختے تائیں ہاتف حکم سنائے
جس دروازے پہنچے یوسف تختے کھلدے جاون
ملی زلیخا نال شتابی دلوں قیاس اٹھاوے
جدوں حویلی دے دروازے حضرت یوسف آیا
پہونچیا نزد پیراہن تائیں پاٹ گیا اس ویلے
نکل گیا دروازیوں باہر صورت وامق والا

جویں نظارہ یار وکھایا موسےٰ نوں کوہ طوروں
عبدالستارا کیونکر ہویا قدرت نال آوازہ
کس کارن برپا یا ڈیول تسیں خیال کریندے
اسیں تساں نوں ملنے کارن عجب جمال دکھاندے
حوراں چھوڑ غیراں نوں تکن لائق نہیں نبیاں نوں
ملدے نال شتابی اسنوں کردے نہیں جدائی
باہر حد بیان حساباں کرے حساب نہ کوئی
ہکول آتش دوزخ دے سخت وکھالی دیندا
ہکول جنت حوراں اندر جلوہ دین پیاروں
اٹھن رنگا ڈر کر یوسف قہر خدا رحمانوں
اس ویلے وچہ حق یوسف دے ختم نبوت آئی
جلوہ نور پیا یکباری بستہ چھوڑ سدھایا
عاشق نے جویں ویکھیا دوست سب اسباب گوایا
بند ہوئے دروازے سارے کت ول نس کر جاساں
بیوس ہو کر دوڑیا یوسف جس طرفے دروازہ
میں قربان ہوواں کس کارن عیش پسند نہ آیا
اس دی نسبت سبب اپنے تھیں آئی شرم رساں نوں
کیوں نس چلیوں صدقے جاواں یوسف قدم نہ موڑ
اس تھیں اگے اوہ دروازہ کھل گیا یکبارگی
رستہ دیہو حبیب میرے نوں مت کوئی ڈر [illegible]
چھن چھن کر کے قفل تمامی او پر زمیں [illegible] آون
بند کراں دروازہ جا کر باہر نکل نہ جاوے
گھروں ملی زلیخا دوڑی کرتے نوں ہتھ پایا
کجھ تدبیر نہ یاری دیندی جے تقدیر نہ ملے
ہاری ہار زلیخا آئی پیا اپھٹا چالا

جلدی رہ گئی درد رنجانی جویں اکیلی آہی
رہی نمانی پلنگ سرہانے دلبر ہو گیا راہی

اتنی حرص سکندر کر کے سفر مصیبت جالی
باہجھ نصیبوں ملی نہ حاجت آبحیاتے والی

فانی حرص زلیخا کر کے عجب مکان بنایا
طلب آرام خوشی دے کارن اتنا خرچ اٹھایا

کل برباد ہویا اک پل وچ باغ مکان ویرانہ
جس کارن تکلیف اٹھائی ہویا چھوڑ روانہ

عارف آکھن جو ہر دل نوں فانی حرص پیاری
طلب آرام ارادہ رکھے کرے عمارت جاری

اکھیں نال تماشہ ڈٹھا امر مقدر والا
اچن چیت تیاری اندر آوے دیس نکالا

نال عمارت چھوڑ تونگر اٹھ روانہ ہوون
ہور تیار انہاندی جاگہ وارث اٹھ کھلوون

ہر ہر چیزاں مال سنبھالن فاتحہ پڑھ پڑھ روون
وہ حصے ودھ اسدے نالوں حرصاں اندر ہوون

رو رو آکھن باپ اسادے خوشی آرام نہ پایا
ویکھن دا جد ویلا بنیا چھڈ پروار سدھایا

ویکھن جمع خزانے اس دے آکھن دنیا فانی
حرص زیادہ اس تھیں پکڑن استغفار زبانی

ہو یاسی پور ہن نہ لیس سب کوئی گلہ سناوے
ساڈوں کسے نہ بٹیرن دینا دل وچ فکر نہ آوے

دل وچ حب کھن دنیا دی بندے بن خدائی
جویں زلیخا حب یوسف دی ٹھاکر چھوڑ نہ آئی

اوسے ٹھاکر اسدے تائیں محلوں دور کرایا
سندر محل باغیچہ سوہنا کجھ در کار نہ آیا

آخر کھلی اکیلی روندے ہو کر درد رنجانی
عارف آکھن حرص عمارت کر کے ہوئی نمانی

ہر عاصی دا روح اور میت روون باہجھ شمارو
وانگ زلیخا مارن آہیں کی وٹیا اس کاروں

سنو حقیقت جدوں زلیخا رہ گئی جان اکیلی
باہجھ پیارے کھلون دہائی حال ویران حویلی

سنج حویلی ویکھ زلیخا ڈیکاں نکل گیاں
صدقے ہندی میں مر گیاں اجے قبول نہ پیاں

آساں مناون کارن کیتے حیلے جتن بہتیرے
جتنا اساں محبت کیتی اتنا گیا پریرے

جل مرنا وچ قسمت میری لکھیا قلم ربانی
رل کے بیٹھن گیا نصیبوں ونڈیاں عمر ہانی

بار سنگار ہزاراں ہوون صورت زینت پوری
کیا بنسی جد خاوند کولوں ہوسے نامنظوری

میں صدقے ول آس جدو کی آہی اساں غریباں
نہ کیتا منظور پیارے آندی ہار نصیباں

کھلی پکارے آہیں مارے دل وچ ہتھ مروڑے
کھلیاں چھوڑ روانہ ہووے دلبر شام جوڑے

سنو حقیقت جدوں زلیخا آن پیراہن پھڑیا
پاٹ گیا پیراہن مگروں ثابت ہتھ نہ اڑیا

سی ہک مرد سلیم طبیعت صاحب عقل دانائی
منلوں خویش زلیخا سندا چاچے جایا بھائی

کپڑا پاٹا سنیا اس نے ہیسی ٹریا جاندا
اکھیں نال نہ ڈٹھا اسنے وردوں حال وہاندا

قدھاں دا دھم کار بھی اس نوں کنیں پیا آوازہ　ٹردا گیا دیواروں باہر نیڑے سی دروازہ
کرن روائت جد اس نکارون یوسف چھوڑ سدھایا　رحمت کنوں خداوند اس نوں مخلص نام بلایا

اِنَّہٗ مِنْ عِبَادِنَا الْمُخْلَصُوْنَ ۵ ترجمہ البتہ وہ ہمارے مخلص بندوں میں سے ہے۔

نبی محمد ﷺ سرور عالم ایہہ فرمان سناوے　وقت زناوے زانی کولوں دور ایمان ہو جاوے
چالی دن تائیں عمل سخاوت پوے قبول نہ کوئی　اس تھیں پچھے جو رب چاہے کرے حوالہ سوئی
یا اس نور خداوند عالی بخش کرے دربار وں　یا کرماوے کافرا سنوں حکم جبریں سرکار وں
بھی فرمایا جس دن زانی قبرے اندر جاوے　قہر الٰہوں اوتھے اس نوں دوزخ سارا ناوے
سو ورولے کھلے اس پر سخت جہنم ناروں　سڑدا رہے قیامت تائیں عمل زناوے ماروں
روز قیامت آتش والا بھی صندوق بیاون　اس وچ پاکر زانیاں تائیں محکم قفل لگاون
رکھ لیا رب یوسف تائیں بہت شیطاناں لیا　جبرائیل خداوند عالم مدد کارن گھلیا
جد کد تنہاں ایمان سلامت حافظ آپ تنہاں دا　جے سو کرے چالاکی دشمن چارا پیش نہ جاندا
ہر مومن پر نظر خدا دی سنتوں یار پیارے　جویں کسے دا بال انجانا کھیڈے ندی کنارے
ماپیو اس لڑکے دے کارن خوب رکھن نگہبانی　تے سو سٹھواری ہر دن چہ نظر ٹکاوے سبھانی
نہیں تاں شیطان پر کھسن نوں دل گھیرے ایں　جیونکر جاہل رتاں پکڑن دے جا ما ہوماہی
عبدالستار فضلاں باجھوں آس امید نہ کوئی　ہتھیں زہر پیالے پیتے ظلم کتاب اٹھائی
مولا بخشنہار اساڈا اسیں گناہیں بندے　ساڈے ظلماں پاپ گناہاں نرح لیتے سب گندے

بیان ملاقی شدن عزیز با یوسف آمدن او در خانہ

سنو حقیقت جس دم یوسف نٹھا اوس گناہوں　وسنے وچہ عزیز یوسفنوں نیڑے لبیا راہوں
اگے یوسف پچھے بی بی دوروں نظر پئیو سو　غیر خیالاں دل تے اندر کوئی نہ ظن گئیو سو
گھر آوندا شاہ سنی سو ملے نال خوشی دل تانے　اگوں حضرت بنی پیارا ملیا وچ دروازے
کتوں چلیوں یوسف تائیں نال پیار بلایا　نال محبت گھر وی طرفے پھیر یوسفنوں لیایا
ہاتف غیبوں حکم سنایا حضرت یوسف تائیں　کر فریاد زلیخا ویکھ ہور فساد نہ پائیں
اوہ تیرے پر نت قربانی اتے دیوانی ہوئی　دوست دا جو پردہ کھولے ایہہ گل روا نہ ہوئی
دنیا اُتے حبیب اساڈی اوچہ سو گیا جنہاں نوں　لائق نہیں جو محشر اندر کیتے خوار تنہاں نوں

اساں محباں اپنیاں دا پردہ فاش نہ کرنا
حکم ربانا سنکر یوسف سارا حال چھپایا
دوجا جیکر یوسف کولوں اس دن صبر نہ تھیندا
پچھیا بہت عزیز یوسفنوں دس پیار یا میوں
ڈری زلیخا ویکھ یوسفنوں لوں قیاس بنایا
کول کھلاسی شیطاں دشمن اس نے بات سکھائی

بھل خطایاں کرن جو دوست لائق اس دا جرنا
شور شکایت غیبت کولوں اس نوں رب بچایا
بیشک بے صبراں چہ اس دا ناداں درج کریندا
گرم طبیعت منہ کر ماناں کی ڈر آیا تینوں
اس نے جاتا یوسف شاہ نوں کر فریاد لیایا
جویں زلیخا یوسف اپر کوڑی تہمت لائی

بیان فریاد کردن زلیخا پیش عزیز

ویکھ دہاں نوں دوں لگی بھل گئی تدبیروں
کہن لگی جے تیرے گھروچہ کرے کوئی بریائی
یا اوہ قید کرایا جاوے رووے درد عذابوں
کہیا عزیز اساڈے گھر وچہ جو نقصان کماوے
سن کر باتاں ڈریا یوسف منہ پر زردی آئی
کہیا زلیخا یوسف کولوں سخت بے ادبی ہوئی
جدوں زلیخا آپ زبانوں ایہ بہتان بنایا
انگلی پھڑ کر نال لیایا ہووے ویکھ دیوانہ
دشمن بنیں وہ دشمن بنیا اور محبت ہوئی

جویں مصیبت یوسف کارن امر ہیسی تقدیروں
کیا کجھ عملوں بدلا اسنوں روکر عرض سنائی
یا تن اس دے چابک دس سختی با ہجھ حسابوں
حکم اساڈا اس پر ہوسی قتل کرایا جاوے
آپ زلیخا ظاہر کیتی جے سو بات چھپائی
قصد کرے بریائی کارن خوف نہ کیتو سو کوئی
بندیاں نال محبت وچوں رنگ عزیز وٹایا
پل وچہ ہو گیا سخت جلادوں پھریا ہور زمانہ
عبدالستارا وقت مصیبت یار نہ بندا کوئی

بیان مصیبت آں ذات بسبب تہمت

سن کر بات زلیخا کولوں عمل عزیز کمایا
نازک بدن پیارے اپر چابک دس لگے
سخت مصیبت اندروں جھلی جیونکر اس دن بیتی
نکلن تن دے چہ دڑ دڑ چابک خون بدن اپیون
جس تن وچوں ظاہر ہوئی جنت دی خوشبوئی
جس تن نوں پیراہن مبارک بھیجیا رب گرامی

صبر ان شکر دن جیکر یوسف بھار مصیبت چایا
دم دم شکر آوازہ آوے چھم چھم لہو وگے
جیوں کلو ترز کریا وانگوں بول کلام نہ کیتی
بھیا مر یوے با ہجھ گناہوں جیونکر چور مریون
دسے کون یعقوب نبی نوں جویں کہانی ہوئی
دسے کون یعقوب نبی نوں لوہو زخم تمامی

سوہنا مکھ جمال نورانی بدر منیر اجالا   ویکھ یعقوبا کیونکر روندا خوش رخساریاں والا

شیریں یمن مبارک سوہنے مزا پیارے والے   عاجز ہو پردیسی روون نیر چلن پرنالے

تھوڑے روز محبت شوقوں آپے پیار کیتو نے   اوسے کارن اپنی ہتھیں قتل تیار کیتو نے

چوریں حلال کیتھے نے ظلموں نہیں حساب لکھیوے   بول کلام نہ کیتی یوسف نمک حرام تھیوے

لگا کہن عزیز یوسفنوں کھا کھا نعمت میری   بردہ ہو کر میرے گھر وچ ایسی کریں دلیری

جو کوئی اپنا قدر پچھانے اوہ کوئی صاحب کہاوے   نہیں تاں پیش عدالت کر کے کھل اتاری جاوے

عالم کہن اشارہ اس دا چہ روز قیامت والا   ہر ہر شے دا ظاہر ہوسی صاحب اگے حالا

نہ تسمے دستاراں چالاں نہ صورت کم آوے   لے پرچس منظوری ہووے اوہ سلامت جاوے

امر ہووے اساں خاکوں تینوں سوہنی جنس بنایا   کیوں توں نمک حرامی کر کے ساڈا امر بھلایا

کس دے جبت دے نال دلیری پکڑی اوہ مغروری   بدلہ اس دا ظلم نہ ہوسی ویکھ عدالت پوری

اساں جو کہیا اسلے باہجوں ہور الہ نہ کوئی   پوجا غیراں دی پھر کیوں کر روا انساناں ہوئی

جس جگہ کوئی دیوے بالن حاجت منگن جاسی   سبھناں نوں رب حاضر کرسی پیش حضور بلاسی

ایہناں نساڈی پوجا کیتی مدد دیوانہاں تھیں   کہن معلوم خدایا تینوں کجھ نہیں دس اساں نوں

اساں جو تیری پوجا کیتی واحد حق سنایا   اپنی پوجا کارن پچھوں کس نوں اساں بلایا

ساڈی طرفوں لعنت تیری نمک حراماں تائیں   سخت عذابوں ہر مشرک پر حکم کرے رب سائیں

ہکناں نوں کلو تے دوزخ دھر کر نت چراون   ہکناں تائیں آتش سنگل پیریں بیڑیاں پاون

اگوں کرے آوازہ دوزخ لیاؤ جلدی لیاؤ   ربدی نافرمانی والے جلدی نال دکھاؤ

بیلی یار نہ مددی لبھسن قت عدالت ہوئی   جیونکر دور یعقوب نبی تھیں نال یوسف دے ہوئی

غیبی علم جے ورثہ ہوندا سارا حال دسیندا   ویکھ پیارا یار مریندا جنت داخل تھیندا

دور پیارا دلبر سوہنا وچ پردیس مریندے   دوست محرم حال نہ کوئی کوہیں خلاصی تھیندے

عشق الٰہی ثابت رکھیا یار دلوں نہ آئی   ایہو طریق محباں والا جس کس ہر گئی پائی

کیسے ولی خدا پر تہمت دھر کے لوکاں ظلم کمایا   باہجھ قصور شہید کیتو نے خوف خیال نہ آیا

دسن لگیاں جد تلواراں اس نے عرض سنائی   یارب ایہ کیوں خلقت تیری مینوں مارن آئی

کی تقصیر شہید دی بیلی چہ حکم اللہ فرمایا   ایسے راہوں اسیں لگھائیے جسنے عشق لگایا

سنو حقیقت جدوں یوسفنوں کہہ عزیز دکھایا   شفقت پیار جو کردا ایسی سب کجھ یاد کرایا

اے یوسف میں تیرے کارن کیتا خرچ خزانہ
گھر وچہ عالیشان بناون لگیں ہوون بیگانہ

نو من پچھ فشاکاں موتی جڑیاں ہیرے کنوں پنڈایاں
نازاں خوشیاں مع جاں پایاں تینوں جو نہ آیاں

بادشاہاں تھیں عالی درجہ عزت آہی تینوں
رکھ اساں ہیں لوچہ سب تھیں بہت پیارا تینوں

فوجاں اُپر مالک کیتوں کل خزانے تیرے
نال تیرے بھلیائی کیتی وس نہیں کجھ میرے

بردہ کر کے آندا تینوں اتنا شان وکھایا
تاں توں نمک حرامی کر کے داغ اسانوں لایا

پچھیا جدوں عزیز یوسفنوں اپنا حال سنائیں
کر کے جھوٹھ شکایت بی بی مینوں جو رسنائیں

پیش عدالت حق سنایا جو ہیں حقیقت ہوئی
کہے زلیخا ایسے کولوں کل خیانت ہوئی

آپس اندر جھگڑا ہووے جیکر نہ جلیاں دا
جرم ثبوتی باہجوں قاضی عدل نہیں فرماندا

نہیں زلیخا دا کجھ ذمہ شیطاں ہوش ونجائی
ویکھ سزا نہ بولیا یوسف عقل زلیخا آئی

آکھیوس آفریں باد یوسفنوں میرا عیب چھپایا
ہیں خود اس پر تہمت دھر کے آپ حلال کرایا

کر افسوس نہ یادہ رووے ہے ہیں پاک نے جریا
جس دے مگر دیوانی ہویاں پھڑ سیخاں کج وھریا

یوسف نے افسوس نہ کیتا جو کجھ سر پر ہانی
سر چشماں پر صبروں جھلی حق تقدیر ربانی

ویکھ مرید ایوسف تائیں پھیر زلیخا رووے
وقت وہانا ہتھ نہ آوے رو رو کملی ہووے

کرن روایت دہ حصے سبھ عقل کیتی رب سائیں
حصہ اک زناں نوں بخشیا نو مرداں دے تائیں

ایسے کارن ہیں غفلت تھوڑا دین پیارا
شرک کرن نوں ریت بناون سبق شیطانی سارا

دین ہٹے کوئی ول ول لیاوے جیکر فرصت پاون
عذر بنا کر جت کت حیلے دوزخ دے ول جاون

نال محبت بیت ربی دا حاجی سفر اٹھاون
نال محبت قبراں اُپر زناں چراغ جلاون

نال محبت جمعہ مبارک مرد سلامی ہوون
اُدوں صفاں سیاپے اندر کر کے زناں کھلوون

قسم خدا دی قسم خدا دی حکم شرع فرماندی
زناں جو وچ سیاپے جاسن شکل ہوسن کتیاندی

اوسے حال کھلاریاں جاسن دوزخ وچ قطاراں
بھانبڑ بھڑکن سڑ سڑ بھوکن وچ جہنم ناراں

دوزخ اندر کوک تنہاندی باہر دور سنیسی
سنکر جس نے توبہ پکڑی پاک گناہوں تھیسی

بھی رب عالم نام اپنے دا شان عظیم سنایا
مکر زناں دا اسیں مکراں تھیں بڑا عظیم بنایا

منکر دین جو عورت ہوسی حکم کرے رب سائیں
دوسے مرد گناہی نالوں اسنوں سخت سزائیں

دین قبول کیتا جس عورت بچ گئی شرک بالوں
عالی درجہ ملسی اسنوں ستھر ولیاں نالوں

اس کارن ایہ جنت اندر ہوگ انعام تنہانوں
جو کفروں شرکوں بدعت مکروں ہٹ محال انہانوں

عبدالستارا تیرے کولوں گلہ نہ کیتا جاندا
چھڈوں نگاہے دلوں سرور رتاں امر سناون
شیر گرڑھوں بھی فرق نہ مرداں ہو رتماں میلے
بحث کرن نے بن مقلد حنفی پاک سداون
حکم نبی دا نہ کرسکن جویں نبی فرماوے
جیکر مرداں ہووے صفائی سمجھن خوف الٰہی
سنو حقیقت جس دم یوسف پہ مصیبت ڈھویا
لرزہ پہنچیا ہر ہر جائیں ویکھ مصیبت حالا
اللّٰہ الصمد اسم صفاتی جو ہے ذات الٰہی
جو دوست تائیں باجھ گناہوں جے اوہ درد کھاوے
جے کافر نوں جنت بخشے خود مختار تعالٰی
جے لکھ فقر ہاریاں ہووَن اک نظروں بخشیندا
غنی کرے مسکیناں تائیں خوار کرے سرداراں
بیکاراں نوں رزق پہنچاوے فاقے آون کاروں
ہکدن حضرت آدم تائیں ذات خداوند عالی
جنہاں نوں اسیں جنت لیساں عیش خوشی من بھانا
تے دوزخ اندر نازل ہوسن سخت عذاب جہنانوں
امر قبول یوسف نے کیتا بے پرواہی والا
کرن خیال جو ناقص بندے سخن بے ادب سناون
بنی پیاسے عذر نہ کیتا چھم اتار دتو نے
رگاکھن عزیز یوسف نوں تیر انشانہ کوئی
یوسف کہیا حقیقت میری جانے پاک الٰہی
عدل کنوں زلیخا کارن ترٹ کا چاک لیاندا
دونہہ شخصاں تکیں اوس پھاڑے خبر شہادت آئی
اول خویش زلیخا دا جو بھائی چاچے جایا

عقل جو نو حصے مرداں اگیا کہیا نے کہاندا
آہناں تکرنا امرد ہیجاے اگدوں سرپہ چاون
بھاجڑ جا کے اگے چلن حکم ہویا جس ویلے
شرکوں تابعدار رناں دے مذہب عجب کھاون
حکم رناں دے امور لڑن مشکل بھاوین رب بھاوے
آپ کبھی سمجھ نے نال ہچاون پتر یا پیو بھائی
پر آسمان جو ملک انورانی آنسو بھر بھر رویا
جیونکر ذکر خلاصے اندر کرگئے روایت والا
ملکاں نوں کھلا یار نے درجہ بے پرواہی
سرچشماں پر امر قبولن کوئی نہ عذر لیاوے
جے نامنظور کرے ولیاں نوں کوئی نہ بولن والا
جے چاہے لکھ برساں طاعت نا منظور کریندا
تاں جو خوف رکھے سب کوئی بے پرواہی کولاں
کفاراں اصحاب بنائے بے پرواہی پاروں
شفقت کر کے صفت کھالی بے پرواہی والی
ہوسن غنی تاں ساں انہاں نقص کجھ نہیں من بھانا
غصہ شور کرن یا رووَن کجھ پرواہ نہیں ساڈوں
شکر کیتا مت ہو رزیادہ نے مصیبت حالا
وقت عدالت وچہ سرکارے کوئی خلاصی پاون
چوراں وانگ عدالت اندر ادک پکڑ [illegible]
پیش عدالت حق سناوے جو [illegible]
باآک لڑکا چالی دن دا جس [illegible]
یوسف کہیا اس لڑکے تائیں حال سنا دسم وجاندا
جیونکر وچہ تفسیر یوسف دے اوہی خبر سنائی
اس نے پیش عدالت ہو کر اتنا حال سنایا

آکھیس میں اس وقت دیواروں باہر چلیا جاندا دوڑن کنوں آوازہ میں نوں آیا دونہ جیاں وا

بنن والا کون بنائے کپڑا پکڑن والا خبر نہیں دروازیوں اندر کیونکر گذریا حالا

کپڑا پھٹیا بھی میں سنیا کتئیں پیا آوازہ چلدا لنگھ گیا میں کولوں نیڑے سی دروازہ

کسنوں عیبوں پاک بناداں کسنوں عیب لگاواں ڈٹھے باہجوں میں کس تائیں ناحق چور بناداں

اس تھیں بعد گواہی دوجی موجب امر الاہوں معجزہ ہویا نبی دا ظاہر نالے پاک گناہوں

حکم دتا اس لڑکے تائیں پاک جناب بانی کھول زبان کہیا اس لڑکے میتھیں سنو کہانی

ہیں کجھ گلہ نہیں کر سکدا شرم رہے تھیں میوں اوہ کیوں برا کسینوں آکھے خوف حساب دن جیئوں

جھگل نہ ہوواں پر کسے دے دشمن چغل نمازی معلم کرلو ویکھو پیراہن کس دی حیلہ سازی

جے کرڈٹا یوسف دا پاٹا اگلی طرفوں جانو تاں یوسف نے زور اکیتا اسنوں چور پچھانو

جے کر ہٹا یوسف دا پاٹا پچھوں نظری آوے کویں زلیخا سچی ہوسی لڑکا بول سناوے

جیکر یوسف قصد کریندا جبری زور کماندا پچھلے داؤں کرتہ کیونکر پرنے کیتا جاندا

حق شہادت ایہ کجھ آکھی سن لو خلقت ساری مٹھیاں باتاں کر کر لڑکا چپ ہویا یکباری

ویکھ تماشہ قدرت والا ختم عدالت ہوئی چور بنی اس وقت زلیخا باقی عذر نہ کوئی

ایسے طور عدالت اندر حکم خدا رحمانوں پھیرتے ہتھ بیان گواہی بولن باجھ زبانوں

کرتے واکن وچہ عدالت دفتر حاضر آون سچو سچ نتاریا جاسی جے سو عذر سناون

ہر مجرے ہتھ پیر نمانے آکھن ہر اک تائیں جا گیا ہیں تاں نیکی طرفے ساتھوں کار کرائیں

تیری تابع کیتا ساون اس ویلے رب سائیں آپنے گلیں نہ ساڈوں گالیں قہر عذابے چائیں

حکم ہوسی جد دوزخ اندر اہل جہنم پاسن اس ویلے ہتھ پیر نمانے آہیں روندے جاسن

اے ظالم کجھ خوف نہ کیتا رب جبار قہاروں اسیں نمانے تیرے یاروں چورنے سرکاروں

سنو حقیقت جد اس لڑکے دسی صاف گواہی سنکر خلق تعجب ہوئی قدرت ویکھ الٰہی

بنی رسول محمد سرور کرن بیان زبانی لڑکے چار ماواں دی گودی بولے بات حقانی

ہن میں تینوں انہاں چوں اندا پہلے حال سناواں جیونکر ذکر ہویا تفسیراں میں بھی دستی جاواں

بیان طفل اول

سی اک فرعونے دے گھر وچہ نیک غلام بیچاری بیٹا گودی اس دی اندر سنو حقیقت ساری

ہک غلام کسے دی عاجز بابجھ قصور نمانی صاحب اسدے مارن اسنوں رووے درد رنجانی
تہمت لگی اسپر کوڑی چوری تے بدکاری چاہاک وسدے جاون اسنوں دشمن خلقت ساری
کوئی نہ اس دی عرض قبولے بس نہ ہووے ہاروں خلقت مگر تماشے والی لگی آن بازاروں
فرعونے دی گولی اتوں نظر جو اس پر پائی اوہ بھی ویکھ حوالہ اس دا غصے اندر آئی
آکھے یارب تیرے فضلوں جھیرا اپت چھوڑے نیک کریں اس گولی وانگوں یہ بدکار نہ تھیوے
حکم ربے تھیں تاں اس لڑکے کیتا بول آواز اس دے جیہا بناویں مینوں رب غریب نواز
جیونکر اس دا باطن اندر دفتر پاک گناہوں ایسا درجہ میں عاجز پر بخشیں کرم نگاہوں
سنکر ماں لڑکے دے کلوں دادھی تائب ہووی حق پچھیا تاں اس گولی وچ عیب قصور نہ کوئی
محشر بدلہ دیسی اسنوں پاک جناب ربانی ناحق جو ہیں نمانی اوپر گذری ظلم کہانی

بیان طفل دوم

دوجا ذکر بیان سناوے جویں رسول خدادا نام جریج آہا ہک عابد کامل ولی اللہ دا
دن تے رات عبادت اندر اوہ مقبول ربانا ظلموں بنی مصیبت اس پر سنتوں یار سجانا
اُس بستی وچ رن کپتی کسے حرام کمایا حمل حرام ہویا اس تائیں لڑکا اُسنے جایا
پھر پھٹ مارن پچھن اسنوں ایہ کس دی برائی ناحق اُس نے اُس عابد پر تہمت جھوٹھ لگائی
رن مکارہ ظالم تائیں رب دا خوف نہ آیا اوہ بدکاری کرنے والا اوہ مقبول بنایا
نیکاں دی بھی عزت اوپر راضی ہون ہزاراں ہکدو جیہوں دوڑ سناون بس وچ بازاراں
اپنیاں چوریاں یاریاں لوں دل تھیں نہ شرماون اک بُرائی نیک دی سنکر خلقت دہاں دوڑاون
ڈرے رب قادر تھیں سخن نہ کیتا جاندا جھبدے وچ ولی اللہ دا باہر پکڑ لیاندا
ظالم کنوں کسے دیر نہ کیتی مار حلال کیتو نے بابجھ گناہوں چاہیا مارن بدن اُدھیڑ دتوسے
ڈھایا پکڑ عبادت خانہ جو آہے سو مارے ظلموں بے انصافی اندر راضی جاہل سارے
نیکاں تھیں کجھ خطا جے ہووے گائیں بین ہزاراں بیدیناں نوں خوف نہ آوے اپنیاں جرم کاراں
دن تائیں برائیاں بھجوں ہور نہ کار جنہاں نوں گھر گھر شیطاں لگ کراوے لوکاں برا انہاں نوں
خبر بُری بیدین جو سندے سچ یقین لیاون نیکی دس سوقسماں کرکے منکر وچ نہ آون
کہو نہ منافق تائیں سوا نکار سناوے دیوے قبریں بالن کارن تیل اُدھار لیاوے

پناہ خدا دی بیدیناں تھیں نگاہ رکھے رب سائیں ۔ بیدیناں دے وس نہ پاوے اہل ایماناں تائیں

پیچھا اس مقبول ربانے مار مصیبت جالی ۔ چھوٹا طوفانوں نہ شہر ملے عورت لڑکے والی

حاضر ہو کر لڑکے تائیں اس مقبول بولایا ۔ حکم خداؤں مجلس اندر لڑکے بول سنایا

آکھیوس میرا باپ ایالی وسے نام فلانا ۔ چھٹا بے انصافاں کولوں وہ مقبول ربانا

سن شہر مندے ہوئے ظالم نالے رن موکالی ۔ کیتا صبر جریح ولی نے جریں مصیبت جالی

جیہڑی باتوں بیدینا ندا کرے خدا منہ کالا ۔ عذر بناون نہ شرماون ایہ سبھناں ایمالا

کرن سوال سناون ضمان بخش قصور اسانوں ۔ ولی کہیا سب میری شامت کجھ نہیں دوس تسانوں

بہت اساڈے اُپر ہیسن جو بد عمل خطایاں ۔ تساں اساڈی بخشش کارن وہ واہو تاں لایاں

حمد ربانی بول زبانی عاجز ہو کر رووے ۔ شکر کراں جے اتنی ماروں خاوند راضی ہووے

اُس در لکھ ہزار سوالی انت شمار نہ کوئی ۔ ساتوں اس دروازے باہجوں کتے نہ ملدی ڈھوئی

آکھن لوگ جو ستے نے داگھڑیاں بنا کر تینوں ۔ آکھیوس نہ زینت سونا چاندی نفع کی دیسی مینوں

لعل جواہر سونا چاندی ساری عمر ہنڈاوے ۔ کیا ہنسی بعد وقت نزع دے گل وچہ سنگل پاوے

سب زینت اس عورت تائیں جس نے شام منایا ۔ زینت والی رووے خالی جے گھر شام نہ آیا

اُون بھاون جُنہاں پر خوش در کار تنہاں نوں ۔ وقت حضوری یار پیارا کرے پیار جنہاں نوں

پھر اُس ولی نمانے رورو چہرہ خاک بنایا ۔ دلبر یار مناون کارن سر سجدے وچہ پایا

بیان فصل سوم

تیجا بولیا حضرت عیسےٰ بالیذات پیغمبر ۔ جیہندا ذکر بیان اُتونی شان کتاباں اندر

باہجوں باپ خداوندا اسنوں قدرتناں او پایا ۔ جلدی کارن میں کجھ اس دا تھوڑا ذکر سنایا

بھیجیا شکم مائی دے اندر جد اسنوں رب سائیں ۔ ذکر کریندا اپنیا سیئوں حضرت مریم تائیں

نام یوسف ہک سی مریم دا ماسی جایا بھائی ۔ حل حقیقت مریم اسنوں ساری بات سنائی

کہن لگا کجھ نہیں تعجب اوہ مقبول ربانا ۔ کر سکدا رب جو کجھ چاہے میں کجھ بُرا نہ جانا

شہرت دا غم مریم تائیں صبا برشا کر بھیوے ۔ ذکر آکھی شکموں اس یوں کتھیں پیا سنیوے

نو ماہ ختم ہوئے جس ویلے رحمت نال ربانی ۔ وقت تولد ڈردی شہروں مریم چھوڑ سدہانی

یوسف بھائی محرم تائیں اپنے ساتھ لیؤ سو ۔ چھ کوہ بیت مقدس شہروں دُور آرا کینہد سو

ہک پہاڑی تے مریم نے ٹھاں کردے اپایا
اوتھے حضرت پیدا ہوئے قدم رنجہ فرمایا

جمہم لیا حضرت صاحب رحمت فضل غفاروں
عرش منور تائیں چانن صورت خوش خساروں

صورت ویکھ نورانی مریم غم تھیں فکر نہ کوئی
شکر کرے پڑھ حمد ربانا دولت حاصل ہوئی

جنت وچوں دنیا اُتر حوراں باہر آیاں
رب جنگل وچ مریم کارن خدمتگار بنایاں

جبرائیل پوشاک نورانی جنت دچوں آندی
نوری ملک جنہاندے خادم کیا عزت بنیاندی

سُکی لکڑی اس جاگہ پر کھلی کھجور پرانی
سبز ہوئی اک ساعت اندر قدرت نال ربانی

ہر ہر شاخاں میوے بھریاں قدرت نال تمامی
پھیر چیا لی حاضر ہوئی برکت پیر گرامی

ایسا مرسل نبی اللہ دا حضرت مریم جایا
سب نوراتوں حافظ ہوکر دنیا اُتر آیا

رو یا شکر الٰہی کرکے منہ تھیں سخن نکالا
اج مبارک ماں میری نوں کوئی نہ آکھن والا

بھی فرمان خداوند عالم مریم نوں فرماوے
شان نبی دا کریں نہ ظاہر جیکوئی پچھن آوے

خوف نہ کریں ملامت کولوں ہاتف حکم سناوے
گود اٹھا کر لیجا گھر نوں صبر خداوں بھاوے

سنکر مریم بے گھر آئی گھر گھر پئی کہانی
جو کوئی آوے کرے ملامت روزہ صبر ٹھانی

باطن علم خداوند تائیں غافل خلقت ساری
مریم اپر ثابت کیتی بے شرمی بدکاری

آکھن حضرت مریم تائیں ایہ کیا عمل کیتوئی
مریم رب ول کرے اشارہ ہور جواب نہ کوئی

پھر آکھن جے تیرا اس وچ وخل ثبوت نہ بنیا
تاں توں صبر قناعت والی لڑکا کیونکر جنیا

آخر جس دم حضرت مریم تنگ نہایت ہوئی
عیسےٰ دے ول کرے اشارہ بہنوں علم نہ کوئی

تاں اس سخت مصیبت ویلے بولیا پیر گرامی
ظاہر کرے بلند آوازہ سنیا خلق تمامی

میں مرسل محبوب ربانا نبی اللہ دا پیارا
میں حضرت عیسےٰ بن مریم جانے عالم سارا

میرے لئے ماں میری نوں کیہا پاک گناہوں
ایسے طور اسانوں آون حکم الٰہی درگاہوں

علم انجیل شریعت بہنوں بخش کیتا رب باری
نام میرے دا کلمہ ہوسی عالم اندر جاری

سُنکر مریم ظلموں چھٹی عالی منصب بنیاں
جس نے عیسےٰ مرسل رب دا کہیاں الا چنیاں

نیک اولاد نصیب جنہانوں بخش کرے رب سائیں
برکت عزت رحمت یار دل روز قیامت تائیں

کتنے پاپی بخشے جاسن نیک اولاداں پاروں
ادب لحاظ تہاں ہوسی خالق دی سرکاروں

ہور بیان عجائب حالا سُننے اندر آیا
سب لوکاں جد مریم اپر ناحق عیب لگایا

مریم کہے خدا کر سکدا جیو نکر اسانوں بھاوے
سن کرتاں جھگڑن آون ہیش نہ کائی جاوے

کس کواریاں خاوند باجھوں حمل نہ ہو گیا ساؤں
مریم کیہا جے مولا چاہے کجھ نہیں دیر لگناؤں

ہکو عمر اٹھاراں کڑیاں ہین سب سرداراں
اس دن حمل ہوئے سبھناں توں ویکھ اللہ دیاں کاراں

آ گیا پیش طلامت بدلہ جلد عدالت ہوئی
ویکھ تماشہ قدرت آکھن مریم عیب نہ کوئی

پیدا ہوئے اٹھاراں لڑکے اندر شہر تمامی
کیونکر بچسی نرکاں اُپر جو دھرسی بدنامی

بیان طفل چہارم

چوتھا ذکر عزیزی اندر بغوی کتوں لیایا
یمن اندر ہک حاکم ظالم ظلم کمال کمایا

پاس اُس دے اک جادوگر سی مدد اسنوں دیندا
زہر پیتے اس حاکم کتنے جادو نال مر بیندا

بہتی جائیں اس ظالم نے پایا زور تمامی
چاروں طرف رعیت اس دی سارے ملک تمامی

آخر اوہ مردود رذالہ زور غرور ت بھریا
لگا کرن خدائی دعوے رب تھیں مول نہ ڈریا

دین عیسے انجیل شریعت اوس زمانے آہی
ورلا مومن رہ گیا کوئی اندر حکم الٰہی

اُس دی پوچھا بھتیاں کاں کڑی صدق یقینوں
اُس ویلے بھی بہت مجہاں مُکھ نہ موڑیا دینوں

ہکدن جادوگر اس شاہ دے نال پیار سنایا
مینوں اجل تیاری دسدی وقت ضعیفی آیا

دیہ لڑکا ہوشیار جو اس نوں ہیں سب سحر سکھاواں
اپنی جاگہ تیرے کارن مددگار بناواں

تاں اس شاہ نے لوں منگایا لڑکا ہک سیانا
جادوگر دی خدمت اندر حکم ہویا نت جانا

اس لڑکے نوں اوہ مت ساحر جادو کفر سکھائے
جس پر رحمت نظر حضوروں اسنوں کون ونجائے

جدا مکان دور اڈا شہروں اس چہ راہب ہندا
لوک زیارت آون اس دی نیک نصیحت دیندا

اُس بنہ گندی اُس لڑکے نوں خبر شناخت نہ کوئی
آندا جاندا کولوں لنگھے مجلس کدی نہ ہوئی

ہکدن ویکھی مجلس بیٹھی لڑکا اوت ول آیا
وحدت سبق سکھاون کارن رب سبب بنایا

وعظ کلام سنا دے راہب سندی مجلس ساری
چپ کر بیٹھا سندا لڑکا لگی بات پیاری

حق شریعت دین عیسائی ہیسی اوس زمانے
تھوڑے مومن بہتے کافر مشرک لوگ دیوانے

سنکر حق مسائل لڑکے صاف یقین لیاندا
راہب کول آرام کریندا ہر دن آندا جاندا

عین محبت وحدت والی کر تاثیر سمانی
کوثر جام پلایا ساقی رگ رگ لذت دھانی

ہکدن اس لڑکے نوں راہب صبر بیان سناوے
ہر ہر مومن دوست تائیں بیشک رب آزماوے

جے سو مشکل منزل پہنچے بدل حاضر رہنا
ظلم مصیبت چپ کر سہنا ساڈا نام نہ لینا

کیتا عمل برابر لڑکے جو راہب فرمایا
شاہ تھیں ڈردا جادوگر دل لڑکا عاجز جاوے
ہک دن عجب تماشا بنیا قدرت پاک الٰہی
شوکے کر لڑکے بدل وانگوں دل کھاون آوے
ہتھ وچ پتھر پکڑیا لڑکے کرے سوال خداؤں
ایہ آزمائش کارن لڑکے پتھر پکڑ چلایا
کہن لگے سب اوسے ویلے سکت نہ آنو کوئی
دن دن عزت کرن زیادہ پایا شان گرامی
جو انجیل مبارک اندر حکم خدا فرمایا
بہت بیمار سوالی آون عرض سوال سناون
کوہڑے یا نابینے تائیں جس دم ہتھ لگاوے
اُس شاہ دا ایک بڑا مصاحب صاحب ہوش دانائی
ہک دن اوہ نذرانہ لے کر خدمت اندر آیا
لڑکے آکھیا اس گل اندر میرا دخل نہ کوئی
ظاہر باطن ہر کم اندر حکم اوسے دا جاری
توں بھی جیکر اوس خدا پر خاص ایمان لیاویں
سنکر اوہ ایمان لیایا نال یقین صفائی
دور گئی سب غم دلگیری رحمت فضل غفاروں
شاہ نے پچھیا پھر کس کولوں اکھیں لییاں تینوں
شاہ کہیا اوہ کون تیرا رب عرض امیر گذاری
تینوں بھی اس پیدا کیتا بھی اس شاہ بنایا
ایہ گل سنکر اوہ شاہ ظالم غضب غرورت بھریا
ظلموں چابک پرسن لگے بدن ادھیڑن تو نے
بہت سزائیں دتیاں اس نوں کر کر بار بولایا
پکڑ دسندگا یا پھر اوہ لڑکا کرکے ظلم دلیری

دین دنیں دل وچ حب ربانی جان نور لگایا
جو کجھ سبق سکھاوے ساحر دل نوں مول نہ بھاوے
سب وڈا اس رستے اپر بند کیتے سب راہی
گھیر کھلا سب راہیاں تائیں ماریا مول نہ جاوے
جیکر دین راہب دا سچا ماریں ایس بلانوں
مر کر ڈگ پیا ناگ زمین پر خلق تعجب آیا
ساحر تھیں ودھ لڑکے تائیں جادو قوت ہوئی
عظمت ویکھ بناون جادو صفتاں کرن تمامی
پڑھ کر لڑکے عمل کمایا ہویا ولی اللہ دا
جس دے حق دعا فرماوے چھوڑ بیماریاں جاون
نین پران برابر پاون سن سن خلقت آوے
ہو گیا اوہ نابینا عاجز چھوڑ گیا روشنائی
دیہو شفا میریاں چشماں نوں آن سوال سنایا
باہجھ خداوند صحت بخشے کس نوں قدرت ہوئی
اس بن کوئی نہ شافی ناصر عاجز خلقت ساری
تاں میں کراں دعا حق تیرے لئی جا جت پاویں
لڑکے دعا منگی حق اسدے پھیر ملی روشنائی
جا بیٹھا اس کرسی اُپر دوہرا یا جس رول
اس نے کہیا میرا رب شفائی دیون ہارا تینوں
اوہ رب میرا پیا تمہارا جس دی خلقت ساری
مالک وارث پاک شریکوں جس دا کل ملک پایا
ویکھ حکم سزا دا اسنوں سختی دے منہ دھریا
ایہ گل کس نے دسی تینوں کہ دیکھ پچھن نے
تاں اوہ لڑکا دسیا اسنے جس تھیں مطلب پایا
آکھن لگا تدھ جو اتنی کھادی قسمت میری

بھی زرد بکر جادو گر تھیں تینوں سحر سکھایا ۔ صحت دین لگوں بیماراں عالی منصب پایا
میری طرفوں ہرگز تینوں شرم نہ دل وچ آئی ۔ ساحر دا بھی قدر نہ جاتا جس ایہ بات سکھائی
میرے باہجھوں ہور خدا توں سیں لوکاں تائیں ۔ باہجھ گناہوں لڑکے تائیں لگیاں ملن سزائیں
پھر پھڑ مارن چوراں وانگوں ہوش نہ چھوڑن گائی ۔ کر کر ماراں پچھن تینوں ایہ کس بات سکھائی
باہجھ گناہ مقبول اللہ دا ایسخاں دے منہ چڑھیا ۔ جویں مسافر دولت والا راہوں چوراں پھڑیا
ہرون بکڑ دوالے ہووں کھل اتارن والے ۔ اوہ گل کون چھپاون والا جو رب آپ نکالے
اوڑک راہب دی گل ساری لڑکے بول سنائی ۔ اس دی برکت بینوں رب نے بخشیا دین صفائی
تاں اس ظالم راہب تائیں جلدی پکڑ منگایا ۔ چیرن کارن جلدی ظالم آرہ چا بنوایا
حکم دتا جے دین نہ چھوڑیں پکڑ مراواں تینوں ۔ راہب کہیا خدا وند کافی ایہ کجھ خوف نہ بینوں
برحق مالک رب توانا خالق عرش اسماناں ۔ لعنتیاں دی پوجا جیوں لعنت وتاں جہاناں
برحق رب عیسیٰ مریم دا عاشق کرے آوازہ ۔ کھلا وصل تیاری کارن جنت دا دروازہ
ایہو طریق مجھاں والا چکھن وصل نوالہ ۔ اجل پیالہ دوست جانی میل کراون والا
جڑی ہجوم تماشے کارن خلقت ویکھن والی ۔ عشق حقیقی تائیں جنت لگی دین دکھالی
دھر کلوتر دو دھڑ کیتا ظلم شکنجے اندر ۔ ایسے راہوں حاضر ہویا زکریا پیغمبر
پھر اس وقت مصاحب تائیں اس ملعون بلایا ۔ اول اساں تساڈا راہبر اکھیں نال دکھایا
چھوڑ عقیدہ راہب والا جے تدھ جان پیاری ۔ نہیں تاں ایسے حال کریساں ٹھہ غضب بھاری
کہیا مصاحب تیرے تائیں مشکل سجدہ کرنا ۔ تن من جس قربانی کیتا اس کہیا موتوں ڈرنا
ہر طالب پر سختی تنگی آپ کرن منظوری ۔ سر پر جالن جال وکھالن بھالن قرب حضوری
راہب وانگوں بھی سر اس دے آرہ ظلم لٹکایا ۔ صم بکم صبروں عاشق پچھاں نہ پیر ہٹایا
بدن سوہاوے نوش خسالے چیر دو بارے کیتے ۔ شوق نوں لے یار دکھالے وصل پیالے پیتے
گھر گھر چھری کہاڑی لیکر بوڑیا عشق قسائی ۔ ذبح ہوئے چپ کیتے تڑپن کسے نہ خبر سنائی
دو مومن اس حالت اندر دے گئے جان پیاری ۔ پھر لڑکے نوں آکھیا ظالم آ گئی تیری واری
چھوڑ عقیدہ یاراں والا سجدہ کرو بینوں ۔ نہیں تاں سخت عذاب مصیبت موت طاقی تینوں
جیونکر سامنے دوست میرے آرے چیر اتارے ۔ راضی ہو راہ اوسے جا ساں جتول گئے پیارے
موتوں ڈر کر رب اپنے دا کیونکر دروازہ چھوڑاں ۔ مکھ نہ موڑاں دین نہ چھوڑاں سر قربانی لوڑاں

ملیا حکم سپاہیاں تائیں اس نوں پکڑ لے جاؤ
پربت دے سرتّا دیکرا سنوں سوٹ خراب کھاؤ

بھی لڑکے نوں آکھیا شاہ نے جیتوں ایہ گل چھوڑیں
عالی منصب بخشاں تینوں جو سرداری لوڑیں

آکھیا لڑکے منصب دولت کجھ نہیں لوڑا سانوں
دنیا منصب نوں کیا جانن حق نصیب جناں نوں

تاں جلدی ملیا حکم سپاہیاں لڑکا پکڑ چلایا
بڑا بلند پہاڑ جو ہیسی اس دے اُپر چڑھایا

تلے نگاہ کر حیرت آوے ورمکان زمیں دا
ویکھ تماشہ عبدالستارا عدل حساب کھڑ بہندا

ہک غریب نمانا لڑکا دشمن فوج رسالہ
کرے سوال خداوند تائیں ویکھ مصیبت حالا

اَللّٰھُمَّ اکْفِنِیْھِمْ بِمَا شِئْتَ ترجمہ خداوندا کفایت کریں توں شراینہاندے تھیں نال جس چیز دے چاہیں توں ٭

یارب شر اینہاندے کولوں کریں کفایت مینوں
جس نال ہٹاون چاہیں حکمت رکھ تینوں

جس دم دعا منگی اس لڑکے رحمت دیر نہ لایا
اچن چیتی اس پربت نوں حکم خدا فرمایا

لرزا کھادا ایسا ڈولیا سن فرمان الٰہی
دھوبی وانگ زمین پٹکاوے ڈاہے کل سپاہی

داخل ہوئے جہنم اندر پکڑ لئے رب سائیں
آکر صحیح سلامت لڑکا ملیا اس شاہ تائیں

ہو متعجب شاہ نے پچھیا کتھ گئے سپاہی
لڑکے دسیا چونکہ نازل ہویا قہر الٰہی

ہور سپاہیاں نوں پھر ظالم جلدی حکم دتا سی
کشتی وچ لڑکے نوں چاہڑ وایہ فرمان کیتا سی

وچہ دریا دے جا کے اسنوں بیت وچہ سمجھاؤ
جیکر نہ فرمان قبولے باہر پکڑ دیگا ہو

اندر لاہوں شوہ وچ بیڑی الٹ پٹھی ہوئی
غرق کیتے رب سارے دشمن دیر نہ لگی کوئی

بے نقصان سلامت لڑکا خیریں باہر آیا
شاہ دے پاس ہویا پھر حاضر ہرگز خوف نہ کیتا یا

ویکھ حیران ہویا شاہ ظالم رب تھیں شرم نہ آوے
پچھیو سو کتھ گئے سپاہی لڑکا حال سناوے

جو غرق ہوئے سب پانی اندر پا گئے قہر الٰہی
ہیں ہک بچیا جس نوں مطلق آس اللہ دی آہی

تیرا ماریا میں نہ مردا کجھ توفیق نہ تینوں
رکھن مارن وی رب باجھوں قدرت کیہڑا

جیتوں مارنا چاہیں مینوں میں تدبیر سکھاواں
جلدی رب اپنے ول جاواں ظالم خدا ... پاوا

بسم رب الغلام جو پڑھ کر تیر مارو ہکوار ہی
سنکر نام روانہ ہوسی میری جان پیاری

جان تمام پیالے والا حق پیغام نہ آوے
سو تلواراں قتل نہ کرسن لڑکا بول سناوے

ایہو طریق مجھاں دا اسر سچ بولو چہ دھر دے
تن من جان اوتھے ول ویندے ضائع مول نہ کردے

وقت نجوم نبی وسنت پا بھوں ٹلدے نہیں غیرانہوں
حاضر صاف جواب شاہ دن عزرائیل جہیا نوں

سنو حقیقت جس دم لڑکے ایہ فرمان سنایا
پڑھ بسم اللہ مارن والے ظلموں تیر چلایا

[illegible]

پُٹ پڑی اپر سچے پاسے ماریا تیر کفاری
شوقوں بول شہادت کلمہ کرے بلند آوازہ
وحدت شوقوں راہ مولا دے میں ہویا قربانی
جد اس عاشق وقت شہادت خوش پیغام سنایا
کہن لگے واہ رب لڑکے دا اس بن ہور نہ دوئی
عجب تماشہ ظاہر ہویا قدرت پاک وکھائی
آمنا برب الغلام بولے لوگ تمامی
بہت لوکاں اس شاہ دی پوجا تائب ہو کر چھوڑی
شاہ شہر منند ہویا اس ن سنے امیر وزیراں
بند کیتے دروازے سارے مت کوئی باہر جاو
شہروں باہر ڈوہنگیاں کھایاں کر تعمیر بنایاں
باراں گز چوڑی ہر خندق چالی گزاں اُراری
اتنا بالن بالیا خندقاں بھریاں اگ انگیاراں
بیٹھی مجلس دشمن رب دے کرسیاں پا لو پالی
حکم دتا سب لوکاں تائیں باہر پکڑ لیا ہو
پکڑن سپاہی اول سبھنوں شاہ دے پاس لیاون
حق پرستاں تائیں ناحق ڈالن وچ انگیاراں
پھک پھکاٹ اہل ایماناں تائیں خندق اندر پاون
پھر ہک عورت پکڑ لیاندی مومن خاص نمانی
کہن سپاہی اس دی تائیں جے تدھ جان پیاری
ویکھ تنہاندا گوشت سڑدا چربی بالن ہوئی
واہ سبحان اللہ کیا عورت رو کر عرض سنائے
بچڑے چلے آتش دے ول جھکن ور دہنگانے
کر فریاد دوہائیاں تھلے روندی درد رنجانی
اے ماں میری آتش کولوں ہرگز خوف نہ کرتوں

زخم اوپر رہتا سچا رکھیو سو ڈگ پیا یکباری
کھول دتا رب میریکارن جنت دا دروازہ
لاش مبارک لوڑوں ردش پایا قرب حقانی
حاضر ویکھن والی خلقت وردوں شور مچایا
جس دے نام سوا لڑکے نوں موت نہ حاضر ہوئی
خوف خیال نہ رہیا شاہ دا خلقت کہن آئی
پوجن لائق رب لڑکے دا عالی شان گرامی
واحد رب لڑکے دا جنہاں اس تھیں بخشش لوڑی
وڈی خرابی پیدا ہوئی کرن لگے تدبیراں
کرن لگے ہور ظلم جو جلدی قہر الٰہی آوے
چیونکر حوض عمارت پختہ بالن نال بھرایاں
رب دا دین چھڑاون کارن کیتی حیلہ سازی
آ کر کول بیٹھا شاہ ظالم بھی سب ٹولی کفاراں
عبدالستارا ویکھ تماشہ قدرت خالق والی
جو کوئی مڑے نہیں اس دینوں آتش وچ گا ہو
آمنا برب الغلام مومن بول سناون
مثل پتنگاں اس دن عاشق دیندے جان ہزاراں
سچا رب لڑکے دا کہہ کر مومن چھال لگاون
تھوڑے دن دا بچڑا لڑکا روئے ور درد رنجانی
توبہ کر اس ویلے دینوں نہیں تاں اجل تیاری
جس نے نافرمانی کیتی چھوڑیا مول نہ کوئی
ہٹن محال خدا دی طرفوں دین نہ چھوڑیا جاوے
سینے نال پیارا لڑکا رووں نین نمانے
خوش پیغام سنایا لڑکے قدرت نال ربانی
دین سچا اوہ رب تیرے دا نظر اوسے نوں دھر توں

صبر کیتا اس آتش اندر جلنا کر منظوری
رب گلزار کریسی اسنوں فضل کنوں کیا دوری

راضی ہو کر اس آتش وچ حاضر ہویا ہاری
ویکھ تماشہ کیونکر ہوندی قدرت پاک غفاری

کرن روایت سنکر عورت ویر نہ کیتی کائی
سینے نال لگا کر بیٹا اگ وچ چھال لگائی

اسرالاہوں چن چنگی ایسی آتش بھڑکی
چنگ بار دو اندر جویں پوندی بدل و اگلوں کڑکی

چالی گز اچا ہو بھانبڑ لاٹاں قہر وکھایاں
سنے وزیر سپاہیاں شاہ نوں جھپک لیا ون کھایاں

اٹھن ہلن مول نہ دتا کریاں توں کوئی
نام نشان نہ چھوڑیا رب نے قہر دوں پر نہ کوئی

ربیع بن انس کہے جو مومن اس دن اگ وچ پائے
اگدے سیکوں اول ایہنے جنت وچ پہنچائے

آتش وچ انہاں توں ویکھے خلقت ویکھن والی
اوہ آتش رب نے انہاں تائیں اکھیں نہیں دکھالی

جیوں جیوں آتش بلدی اندر ڈالے بے گناہوں
سبھنوں جنت دا دروازہ ملیا فضل الاہوں

بیان حال حضرت یوسف بعد گواہی طفل

ذکر یوسف اباقی تیتھیں سنو حقیقت بھائی
کہاں نے دی جس وقت شہادت لڑکے لال سنائی

بہت عزیز ہویا شرمندہ حیرت اندر آیا
غصے نال زلیخا تائیں جذبہ سخت دکھایا

مکر تساڈا وڈا سب تھیں ڈائن کرو دیوانے
ایہ طاقت نہیں ہو سکے تے ڈنگ چڑھیں آسمانے

قتل کرن دا ای بی تائیں کرے عزیز ارادہ
پھر دوبارہ بولیا لڑکا جیونکر حکم خدادا

بہت بے عزتی ہوسی تیری اندر خلقت ساری
سنکر بات عزیزے دل وچ لگی بہت پیاری

تاں نرم دلاسا نال یوسف دے پیار عزیز کماوے
بھی شرمندہ ہو کر اسنوں نرم کلام سناوے

فرق ہوسی وچ عزت ساڈی کسے نہ حال سنائیں
یوسف اعرض عن ہذا جویں آکھیا خالق سائیں

اے یوسف غم غصہ دل وچ مول نہ رکھیں کوئی
گذری بات نہ مڑدی میں تھیں جو کجھ تجھ پر ہوئی

بھی آکھیس پھیر زلیخا تائیں رب پائی تیری
توبہ کر اج بخشی تینوں ہے سب مکر دلیری

عجب تماشہ توبہ اُتے کافر ہو گیا راضی
کویں نہ توبہ تیتھیں رب بخشے کل تقصیراں ماضی

کرن روایت جدوں زلیخا اُپر خفگی آئی
جبرائیل خدا دی طرفوں جلدی خبر سنائی

رب فرمایا نبی اللہ نے جوش مصیبت جرنا
جویں حقیقت باطن گذری پردہ فاش نہ کرنا

رنج مصیبت دسیں یاروں وسعت سر پر چاون
عیب کسے دا کرن جو ظاہر اول دوزخ جاون

طیب ستار غفار قدیمی بخشنہار قہارے
تا منظور میری سرکارے پردے پاون والا

سن کر صبر کیتا یوسف حلموں پردہ پایا — آپے عشق زلیخا والا پردیوں باہر آیا
بوجھ مقدر عشق مجازوں ٹلی برات جنہاں توں — عزت پردہ دنیا اُپر نہیں نصیب تنہاں نوں
جس دم یوسف تہمت پاروں آہن خلاصی پائی — بہت زلیخا توبہ کیتی جویں عزیز کرائی
اس دن پچھوں گھر وا آون یوسف نوں بھلایا — لگی اگ زلیخا تائیں برہوں بالن پایا
سڑ سڑ آتش غم دی اندر ہر دم پئی تلیوے — جلبل جان لباں تک ہوئی کیویں نمانی جیوے
کھاون پیون گیا نصیبوں مرنوں کیتی اگیرے — جیوں جیوں پیا حال چھپاوے ہووے دن دن باہر
علم خدا اندوں نال زلیخا جویں کہانی بیتی — پہنچاں رناں حالت اس دی باہر نال ہر کیتی
بالن خدمتگار تے ساقن جو سر کالے آون — قرب حضوری شان جنہاں نوں ہر دن آون جاون
آپو آپ سہیلیاں تائیں باتاں انہاں سنایاں — اوہ اٹھ کر جھب سن کارن وچھاندیوں دھایاں
اوہ گل پردے وچ نہ رہسی جو رناں ہتھ آوے — باندراہ پر ریشمی چادر کویں سلامت جاوے
نیکاں پاک جو نیک حرم سب ادبوں بھریاں پاول — عام رناں دا حال جو ظاہر سوہند کو رناوال
گلہ سیاپا رناں تائیں وہ کم بہت پیارے — جت کت چلے مجلس اندر آون کر کر چارے
گلہ سیاپا وچ حقیقت دوزخ دا دروازہ — ہر بلایوں حافظ ہووے رب غریب نوازا
آخر گلہ شکایت کر کر تاں صبر دا آیا — نال زلیخا جھگڑن کارن سبھناں منہ چکایا

بیان آمدن زناں برائے ملامت زلیخا

سنو حقیقت مصری رناں جو سب عزت داراں — زینت نور غیرت بھریاں خوباں خوش رخساراں
رلمل آن وڑیاں سر کالے عادت جویں رناں دی — نال زلیخا جھگڑن آیاں شوخ مزاج تنہاں دی
لگیاں کہن زلیخا تائیں سن بھیناں پیاری — نال غلاماں عشق لگاون عقل جنہاں دی ہاری
جدا شرف غلاماں اُتے دل دی پریت لگاون — آکھ زلیخا دنیا اندر اوہ کی ذات سداون
بردے مل خریدے ہوون خدمتگار مدامی — الٹا کرن سلام تنہاں نوں عقل جنہاں دی خامی
پھل کھائیے تاں غوں کھائیے قالی زہر نہ کھائیے — نیہوں لائیے تاں تھاویں لائیے عزت فرق نہ پائیے
تجھ جیہا رناں نیاں اوہلا بھورا ہوش نہ تینوں — تیں وچ عقل قیاس نہ کوئی مت سکھائیے کینوں
بردے مگر دیوانی ہو کر عزت بھرم ونجایا — کیا بردہ جس پکڑن کارن تینوں عقل نہ آیا
جیکر یار سنگار بنا کر جلوہ حسن وکھائیے — بردے کر کے بادشاہاں نوں پیش سلام کرائیے

جے لکھ شان غرور رکھن خان امیر سداون
جیکر لال دی چمک کھلاوے قیمت قدر نہ پاوے
جس کھلانے دار نگ سوہنا نہ سوہنی خوشبوئی
جس ہانڈی نوں تیز مصالحہ خوشبو رنگ دکھاوے
فی جس تدبیروں مرد ولیون تینوں خبر نکالی
تن اپنے وچ ہوش نہ جینوں اوہ کیا شان مناوے
جے تدھ ہووے عقل زلیخا تاں کیوں مغز کھپایئے
اول بہت ملامت کیتی سبھناں بی بی تائیں
کوئی آکھے کیا مرد بیچارے کس نوں طاقت ہوئی
زلفاں حسن مبارک بھریاں عطر پھلیل ملیون
اپنے وچ نہ خوبی ہووے پھر کیوں حرص لگایئے
عبدالستارا تدھ جہانوں رب جواب دیندا
تاں آہیں ہار زلیخا رہی ڈیکاں نکل گیاں
بن بن صاحب حسن دکھاون محبوباں ستواراں
جس پر جنت عاشق ہو کر نظر کرے سوواری
جس دربار وں سادڈیکارن نہ ہوئی منظوری
خوبی حسن سنگار نساڈے زلفاں ناگ بھرائیاں
جس نوں ویکھ گناہے تھیون پاک گناہوں
رخصت ہوا ایہہ کرو نہ جلدی جاؤ سب گھر انوں
حاضر کرکے شام پیار انساں دکھالیا جاسی
خوش رخساراں سنگاراں خوب تیار رہی
حاضر کرکے دونویں طرفاں حسن جمال دسیوے
کرن روانہ مصر زناں نوں طرف یوسف دی آہی
کوٹھا جھگڑا نال زلیخا ول چپ پیا ہی
نہیں ملاں باہج ضرورت تاں دن نہیں کسے کسیدا

پلو چہ مار دیوانے کرے منہ کر لیالے یاون
عورت ناز نیاز نہ رکھے کدی پسند نہ آوے
بھاویں لذت بھریا ہووے کرے پسند نہ کوئی
اثر کرے ہمسایاں تائیں بھاویں ہتھ نہ آوے
بنڑے مگر دیوانی ہو کر عزت صفت وڈیائی
جو تسے کرن قبول نہ آکھیں دلنوں کیکر بھاوے
مورت سخن کلام نہ کرسی جے سو وار بولایئے
پھر دستور کتاب نکالی بولن شوخ ادائیں
نظر کتارہی جتوں ویکھے زہج کر جاوے کوئی!
مرداں دی کیا طاقت ہووے مرگ دیوانے تھیون
عرضاں تیرے پیش نہ جاون جے سو صدقے جایئے
عالم اندر خوبی باہجوں کوئی نہیں پیار کریندا
عقل نہ ہوش رذیلاں نوں تاں مغز کھپاون تیاں
اسنوں ویکھ فرشتے ڈولن سب قربانی حوراں
اوتھے یاد زلیخا کس نوں ہیں مسکین بیچاری
تساں لئی تانوں کیونکر ہوسی اوتھے قرب حضوری
شام سجن یاں نیناں نوں سیاریاں گھول گھمایاں
ہر نساڈا اثر کی کرسی اس پر شوخ نگاہوں
بھلکے زینت زیور کرکے ملنا آپ رہاسا انوں
دونویں طرفاں ویکھیاں جاسن کیتا …
کل معلوم ہو جاسی جس پر …
دوہاں … نظر زلیخا …
کرن بہانہ ویکھن … وہ محبوب الٰہی
شوق جمال نبی دا سبنوں نظر یوسف کواری
کرون جھگڑن ویکھن کارن پیار انہی ربی دا

وعدہ سُنکر ساریاں رناں گھر آیاں سرکاروں
دتا حکم زلیخا جلدی کھانا کرو تیاری
لساں جنہاں دی عزت کارن کھانا تیار کرایا
دشمن دی کیہا عزت کرنی ہین ظہر بانی جاون
ساڈی مرضی ہے جو رناں قابو اندر آون
اچن چیت پیارا جانی حاضر سد کراں گی
وہ ماہ شوخ ہوسن جس ویلے چمکے حُسن کٹاری
کجھ مرجاسن رو فراقوں کجھ دیوانیاں ہوسن
ویکھن کارن روو رو مرسن پھیر جہان نہ ویساں
درد مند انہوں کرن ملامت تد تہانوں جا پیے
نہیں تاں دشمن کول کوئی اتنی عزت نہیں کراندا
عارف کہن محبت خالص جنوں لے بدی بیماری
اسم صفاتی ذاتی باجھوں پوجا غیر بُھلاوے
خاص محبت جس دل ناہیں ہر در وارے جاندا
تابعداری حب نبی دی سچا پیار جنہانوں
حُب اصحاباں دی جس سچی کرے نہ نافرمانی
مشرک جس دا دوست ہووے پتھراں پوج سکھاندا
مشرک دوست ہر کھلا دن ویریاں ونجاون
سنو حقیقت جدوں زلیخا حکمت کھولی ساری
سوہنا بستر بیٹھن کارن ریشم فرش وچھایا

کھلکے ہوگ تماشہ تیرا سودا حُسن بازاروں
ہو متحیر بی بی لگے دائی عرض گذاری
اونہاں لساڈی کر بدنامی گھر گھر گلہ سنایا
کہیا زلیخا حکمت اصلی تینوں حال سناواں
نال محبت حکمت کر کے قتل کرایاں جاون
ویکھو عشق عدالت ہوندی بدلہ کویں لوائگی
قتلوں حکم ہوسی یکباری ویسن جان پیاری
پھیر ملامت سخن نہ کرسن گھر گھر ڈھونڈے پھرسن
دشمن پاسوں دوست اپنا دور ہمیش کریسیاں
تدوں خیال اساڈا چھوڑن گھر گھریوں سیاپے
دوست اپنا غیراں تائیں کوئی نہ مول وکھاندا
وحدت عشق الٰہی والے پھیرو دل حُب ساری
یارب راضی ہو کر اس نوں نبی رسول وکھاوے
مشرک نوں رب دوست اپنا ہرگز نہیں وکھاندا
رہبر ہو کر نبی ملاوے مولا نال تنہانوں
رستہ دسن کجھین والا پاس رسول حقانی
وحدانیت والا دوست راہ توحید سکھاندا
درد وظائف نام نہ رکھاں رب جھیں ٹھہراون
دائی سُن کر راضی ہوئی کیتی جلد تیاری
ہر ہر قسم عجائب کھانا کر سامان دکایا

بیان آمدن زناں مصر بر بارگاہ زلیخا برائے دیدن یوسف

فجر سے شہر مصر دیاں رناں کیتی جلد تیاری
زینت زیور پہن پوشاکاں میلا ویکھن چلیاں
چھنن چھنکن چھجے بانہیں چھن چھن چھانجھر کرایاں

حضرت یوسف ویکھن کارن سنو حقیقت ساری
اجل تیاری ہوئی جنہاندی لیاں رہن دلیاں
مست طرح نیناں دیاں قو جاں جام گھٹاں بن چڑھیا

نظر اٹھاون جان پچھاون ہویاں غیرت بھریاں ہر کوچے ہر گلیاں اندر چھن چھن آیاں پریاں
صفاں قطاراں بن بن آون خوش رخسار غلاماں چلدے بدل ساون والے برسن عشق برساتاں
تھلیاں تھلیاں وچ بیٹھن چلیاں پھر تقدیر اٹھایا کسے نوں وچ نصیب اوہناں دے جگہ بہاون آیا
رلمل آوڑیاں سرکارے سب سیاں سرداراں حاضر خدمت کارن ہویاں ہر اک خدمتگاراں
سبھناں نوں کھانا حاضر کیتا عزت ادب پیارے جس دم کھا کر فارغ ہویاں حکم کیتا سرکارے
دیو ترنجاں ہر اک تائیں شہد لگا کر کھاون کھانا ہضم ہووے جو کھاہدا [illegible]
شہد ترنجاں ہر اک اگے جلدی حاضر آیاں چھریاں کھاون کارن چھریاں اتے نال پھڑایاں
نال خوشی سب کھاون گیاں جتنی طلب اوہناں دی ہس ہس خوش خوش رخسار کھاون [illegible]
تاں اس وقت زلیخا بی بی داہی نوں فرماوے عجب تماشہ جیکر یوسف [illegible] آوے
رہن ترنجاں حاضر پیاں شیریں شہد نوالے جلوہ ویکھ دیوانیاں [illegible]
عرض بی بی دی یوسف اگے جا کر داہی کریا سنکر بات جنہاں دے کناں [illegible]
نہیں سوال قبول فساداں آکھ سنایا دائی آپ زلیخا ننگی پیریں [illegible]
آکھیوس سب تقصیر میری لوچو تساں قصور نکوئی من سوال [illegible]
نام خدا دے نام خدا دے قدم رنجہ فرماؤ شفقت نال [illegible]
گھر گھر دے وچ عشق تماشے پر تقصیر بنایاں [illegible]
دشمن آپ ظلم نہ کردے جو سب نبی الٰہی [illegible]
سنکر رحم پیا دل یوسف عرض سوال قبولاں سختی جھلن [illegible]

بیان نرمی و شفقت آنحضرت صلی اللہ علیہ وسلم

ہمدان آن بازاروں گزرے نبی رسول [illegible] سچے جتنے خدمت اندر [illegible] اصحاب پیارے
پکڑ کھلا اک کافر اوہلے پاک رسول نبی نوں گل وچ چادر [illegible]
اچن چیتی وٹ چڑھایس حضرت تنگی آئی اصحاباں [illegible]
نال اشارت سرور عالم قتل منع فرمایا صبر کیتا اصحاباں [illegible]
شیریں سخن تامل کرکے بولیا نبی ربانا کہہ بھائی کس کارن [illegible]
آکھن لگا حضرت تائیں [illegible] ایہہ گل اس [illegible] آیا نبی دربانے

لیئے سن تدھ قیمت دیکر دانے ساتھوں بھائی
اوہ حساباں ساڈے گل چا یہ توں چادر پائی
نرم کلام رسول سنایا غضبوں جوش نہ آیا
قدماں اندر کافر جھڑیا کلمہ بول سنایا
آکھیوس رحمت خلق لساڈا آیا ہیں آزماون
دور ہوسن جو اس دربار وں کیتے جنت جاسن
کیہا کیا صفت رسول اللہ دی عبدلستار سناوے
جس دی صفت کلام اللہ دچہ پاک خدا فرماوے
ظلم کماون دالیاں تائیں کہے رسول ربانان
میری تابعداری پکڑو جس نے جنت جاناں
بے حد ظلم جنہاں نے کیتا اوپر نبی ربانے
جس دم قدر نبی دا جاتا کر حسرت پچھتانے
عرض کرن اصحاباں تائیں وہ بے ادب بیچارے
عرض سوال اساڈا اکرنا پاس رسول پیارے
ساری عمر لساڈے اپر جس نے ظلم کمایا
قتل فساد وں دشمن ہوکر سارا زور لگایا
جیکر اوہ کوئی اوگنہارا طرف لساڈی آوے
قتل کرو یا بخشو اس نوں کیونکر کیتا جاوے
حضرت آکھیا اے گل لائیے اسیں دور ہٹائیے
کرم کمائیے ساتھ رلائیے رب کولوں بخشائیے
سن کہ تحجبر ہوئے سب حاضر اوہ کفار سوالی
عبد الستارا ایہ دروازہ نہیں امیدوں خالی
دند مبارک توڑیا جس نے داڑھی خون وہایا
سعد وقاص اصحاب نبی دے عالی درجہ پایا

بیان قبول کردن حضرت یوسف سوال زلیخارا

سنو حقیقت جدوں زلیخا رو کر عاجز ہوئی
جھگڑا شور نہ کیتا یوسف جھڑک عتاب نہ کوئی
دریکھیں در نہ کرے خداوند سائل درد رنجانا
کویں زلیخا نوں اوہ جھڑکے یوسف نبی ربانا
تائیں ہیں بدھ عاجز بنیا اوہ مقبول غفاری
دلوں زلیخا پیر منایا شکر کرے لکھواری
تھوڑے سخنوں یار پیارا غیرت اندر تھیندا
کتنی مدت رو رو مرسے ملتاں نال منیندا
قدر معلوم کی بیدرداں نوں دمنداں کہہ پایا
جاکہ پچھ زلیخا کولوں کیکر شام منایا
سرپہ لوپٹی چمکن موتی کتنیں بنکن والے
گلو چہ ہسی ہس ہس پوندی سندر چمک وکھالے
کرن روایت جس دم یوسف عرض کیتی منظوری
خوب لباس پہنایا بی بی رہیا زینت پوری
اکھیاں نے چہ سرمہ سوہنا دک صفت نہ کوئی
ساون دی گھٹ برسن کارن زور تیاری ہوئی
انگلیاں چہ چھلے چھاپاں نال محبت پایاں
دولہ بلیاں قرب حضوروں شام مناون آیاں
زربفتی پیراہن سوہنا گل حضر تدے پایا
کرے بیان امام غزالی ہیں دولوں بنایا
چادر سبز عجائب سوہنی پایا قرب حضوری
جیونکر جنت حور نورانی برقعہ پایا نوری

عبدالستار ارادہ کیتا جوڑاں ایسی نسبت پاون — سب قربان ہوون نبیاں تھیں خدمتگار سداون
موتیاں جڑے سنہری کنگن صفت نہ کیتی جاوے — نال محبت نوشہ تائیں بی بی دستیں پاوے
زینت زیور اس حضرت تئوں حاجت نہ سی کائی — کارن رناں زلیخا تائیں غیرت دل وچ آئی
دھن کاریگر پاک مصور حسن بناون ہارا — صورت سوہنی سورج تھیں وی تیز ڈاہا چمکارا
نال محبت تیغ حسن دی استاکار بنائی — صیقل گرنے پھر دوبارہ واہ وا صیقل کرائی
یعنی جیکر خالق اس نوں بخشی حسن صفائی — تویں زلیخا زینت اندر کیتی حق ادائی
خوبی نور لباس شہانہ عجب تماشہ بنیا — رحمت صلوات اللہ اس پر جس دی سی نہ بنیا
کر تکمیل روایت والے حسن بیان سنایا — اس دن گویا جنت وچوں یوسف باہر آیا
حسن یوسف دی صفت حدیثوں خبر بنی سرداروں — جیکر رات اندھیری یوسف چلدا گلی بازاروں
سچے کھلے چانن ہووے صورت اچمکارا — شمع چراغوں کوئی نہ حاجت جلوہ حسن پیارا
صفت سوالاں کون سناوے کیا توفیق اسانوں — طاقت نہیں بیان کرن دی جبرائیل جیہا نوں
رب دی صفت رسول پچھانن پاک شکر کیوں سوئی — صفت رسول اندر دی رب جانے ہور نہ جانے کوئی
سنو حقیقت جد دل زلیخا عجب لباس پہنایا — عاجز ہو کر حضرت اگے عرض بیان سنایا
ہن صدقے اک بات اساڈی مجھے منظوری ہووے — نہیں تاں ساڈا اندر نہ کوئی عورتاں [illegible]
یوسف کہیا قبول کرلیساں آکھی بات منیساں — جس وچ میرا مولا راضی سو منظور کریساں
کہیا زلیخا گھر تک جاون تساں ضرورت پئی — یوسف آکھیا امر جنہاں دا عذر انہاں نہ کوئی
کہیا زلیخا شفقت کرنی جدیں تساں بلاواں — حضرت آکھیا دیر نہ کرساں جلدی [illegible] آواں
گئی زلیخا چھوڑ یوسف نوں رناں نوں سدھایا — آکھ زلیخا پردہ تیرا ایہے کیوں [illegible] آیا
تھالاں اتے بیٹھیاں پاس شہر ترنجاں کھاون — تھالاں اندر رہیا وچ چھریاں [illegible]
کہے زلیخا کرو نہ جلدی چھوڑو شوخ ادائیں — دائی طرف اشارہ کیتا [illegible]
سن فرمان بی بی دا دائی جا کر عرض سناوے — جد حضرت صاحب گھر تک [illegible]

در بیان آمدن آں ذات علیہ السلام مجلس زناں

سنو حقیقت جد حضرت نوں دائی عرض سنائی — سنکر یوسف حاضر ہویا دیر نہ کیتی کائی
کرن روایت جد در والے جس دم آن کھلایا — اچن چیت حویلی اندر جلوہ چانن ہویا

ہوسنے دے پر بیٹھا وانگوں حسن دتا چمکارا
رب کاریگر قدرت کامل پردہ کھول وکھالی
امر الٰہوں ظاہر ہویا کیا چمکار نورانی
قدرت عجب تماشہ لیاں سن اس محل وچ
تھاں اتے پر شوخ محبوباں دھرتی اوپر جھڑیاں
خوش تصویر پیارے والی کیا تکبیر پہنچائی
آپو آپ بے ہوشی اندر دسن ایس نشانی
وچ تفسیر یوسف دے راوی ایہہ بیان لیایا
ہکناں پہلی چمک جھلی تھاں تھیں ڈگ پیاں
ہکناں ہشت تاب جھلی چمک جویں تلوارو
ہکناں تائیں وچ بے ہوشی لبھا اجل پیالہ
چار سیاں ہک گنتی اندر دسن خبر تناں دی
زینت حسن کماون آیاں زلف کنڈل چاڑھیاں
طاقت سہن محال ہوئے قدرت اچمکارا
ہوسنے نوں جس ویلے حاضر جلوہ پیا حضوروں
چھپ گئے نی دے قدر برابر جلوہ نور وکھایا
نور نبی دا ظاہر ہویا جدوں عوراتاں تائیں
جس دم اندر قدم مبارک لیایا اوہ پیغمبر
صاحب حسن سنگاراں داراں پھر شہباز دیاں
باقی جو مرنے تھیں بچیاں حالت سنو تہاں دی
اپنے جس دم حاضر ہویا اوہ مقبول یگانہ
اجن چیت پیارے جانی جس دم جھاتی پائی
ہکو وار سبھنیں ہتھاں چھری لگ ترنجاں بیاں
چشم چشم فرش کلیجے اوپر لوہو چلن دھاراں
رتھیں رنگ عجائب مہندی سرخ دوبارہ ہوئی

نور نبی دے روشن کیتا اندر باہر سارا
چمکے رات اندھیری اندر بجلی کنڈل والی
ہر منبر اجالا ہویا لاٹ گئی آسمانی
بجلی کڑک پئی آسماناں رڑگئی اک پل وچ
تڑپن ذبح کبوتر وانگوں بیجو مارن چھریاں
عشق شراباں نشہ نظارہ ہوش نہ رہی کائی
بیت ربی وچ عید مبارک حال جویں قربانی
جدوں پیغمبر اجن چیتی وچ دروازے آیا
ہکناں جان ٹکنے پکڑی چیکاں نکل گیاں
اڈ گئی شوخی پل وچ جس دم نور نظارا ڈسا دو
نقل کتاباں ذکر لیائے ہوئیں وارتے اولا
وقت نظارے وے ہشت اندر آئی اجل جہاندی
جاں پیونے مچھلی وانگوں آن کراہی چھڑیاں
کہیں زلیخا کرے گذارہ حاضر ویکھ پیارا
پاٹ گیا کوہ طور بھی اس دن اڈ گیا اس نوروں
ٹوٹے ٹکڑے کیتے پربت اس نے کتنی دور اڈایا
بیجو ذبح ہویاں تکبیرں ہپنی اپنی جائیں
ہر تن اوپر عشق آوازہ کیتا اللہ اکبر
جیکر اوہ کوہ طور نہیں تاں وانگ بے روتڑیاں
مست شراباں نظری آون نیسی اجل جہاندی
ہو گیا ذبح نظارے کولوں وہ کہیں نہ بچایا
گھر گھر چھری کٹاری لیکر دیا عشق قصائی
چھریاں کیتے وست لیراں انگلیاں کپ لیاں
بھریاں سرخ سفید پوشاکاں ہوش نہ رہی سنگاراں
حیرت اکھیں تارے لایاں رہو سمہال نہ کوئی

حضرت عائشہ آکھے یوسف مصر زناں ول آیا
میرا یوسف دیں مکانے جے کر حاضر تھیندا
جنہاں میرا یوسف ڈٹھا پایا قرب حقانی
ٹھنڈڑا اجیہا تبسم کرکے ہسیا نبی حقانی
دیکھ جھڑک زلیخا بولی کرے سوال تنہاں نوں
کتھے غیرت حسن تساڈا ایہیں کرو چترائی
ہوش کرو کجھ سرت سنبھالو سنبھل چھری چلاؤ
آکھن لگیاں نال دل ہوئی دہشت بے اندازہ
جس دا یوسف سوہنا دلبر خوبی دا متوالا
جو آکھیں توں آکھ زلیخا سچی بات تساڈی
آہیں مار زلیخا رنی ہنجوں درد وسایاں
تن تن تیر جدائیاں مارن روواں صبر نہ آوے
عشق تکایاں لیکاں میتھوں تجھ بنی سرکاروں
جدوں زلیخا پاس زناں دے حالت درد سنائی
عبدالستارا پھیر زناں دا باقی حال سنائیں
زخموں زخم جو ہویاں زناں رووں خبر نہ کائی
بیشک سختی جان کندن دی مشکل منزل بھاری
یوسف اگوں مومن کارن رحمت پھیرا پاوے
وقت نزع دے عاشق تائیں لذت کرے پوائے
جان کندن دی خبر اساڈوں دیوے پاک الٰہی
سختی اندر نظری آوے [illegible] تائیں
وچ بے خبری جو رب لے اسنوں تنگی دیندا
جاہل آکھن شخص فلانا دکھا ہو کے موا
نیک اعمال جو نافرمانی وقت نزع کم آون
مومن واسطے کل خزانے اول پیش کریندا

ویکھ جمال کپتے ہتھ سبھناں ہوش تمام گنوایا
کارہ باہجوں زناں مصریاں ہر ہر جگہ کریندا
کپ کپ ہتھوں وار پر کافراں ہوئے قربانی
ساری رات حویلی اندر چانن رہیا نورانی
کتھے شوخ مزاج تساڈی ہن جواب اساں نوں
ساڈوں مت سکھاون آیاں اپنی مت گنوائی
ہو بیتاب زلیخاں ٹبے وڈے وڈے ہتھ ونجاؤ
ایہہ آدم نہیں فرشتہ ہوسی کرن بلند آوازہ
اس عاشق نوں نت نظارہ آبحیات پیالہ
ایسے پرتوں اس دلبر باہجوں کیونکر [illegible]
[illegible] نہیں خیال سجن توں [illegible]
شام پچھی نت [illegible] گھر دل قدم آوے
کر کر قدرت کملی ہو وال کردا ترک پیاروں
جنہاں عقل آوارہ ہوئی پیش نہ جاوے کائی
نکتہ قدرت کامل والا وہ نہیں دسی جائیں
کرن روایت ایہہ حوالہ [illegible]
جیونکر الٹی کھل گئے وچ الٰہی [illegible]
نورانی یا جنت اسنوں رب کریم وکھاوے
عجب نظارہ ویکھ پیارا سر دا [illegible]
جیونکر ستا خبر نہ پاوے [illegible]
باطن حال [illegible]
بدلہ اس [illegible]
[illegible] نظارہ [illegible]
باقی عمل خراب تمامی [illegible]
بدلہ [illegible] پاک اساڈوں تھیندا

ہکناں مومن خاصاں تائیں سیب بہشتی لیاون
جوش محبت اندر عاشق دین جواب انہانوں
مگروں مسلم ہووے خوشبو وسدے درباروں
تاں اسم الٰہی ملک کھاوے لکھ کر سطر نورانی
کیا سختی کیا وقت نزع دا جس دم یار بلاوے
ہور سوال جو زخموں خالی عورت رہی نکوئی
کرن جواب روایت والے خبر کتابوں پائی
جنت کت جیلے کٹن والی چیز نہ کچھے ڈردی
ایسے کارن تختاں اُتے جس دم زناں بٹھایاں
ایسے کارن مرگیاں تاں چاک پٹی پچھاری
اول پچھے حیرت ہوندی سبھے کجھ عجیب دسیوے
سرور عالم نوں اس کارن رب معراج کرایا
کرسی عرش فرشتیاں شکلاں عجب عجیب وکھایاں
تا جو محشر اندر جس دن مخلوقات کھلوسی
تکیہن کارن پھر کے دل شوق خیال نہ پاوے
واہ سبحان اللہ رب عالم کارن اوگنہاراں
فضلوں عمدہ ساتھ نبی دے حکم دتا رب قاضی
قسم نبی دے کہتی اس دن تیئوں خوشی نہ آوے
کبھی فرمایا جسنے پکڑی تابعداری ساڈی
کرن روایت وز حشر دے جنت طلب کریسن
تد دے لیسن ملنے کارن کارن سد تمامی
عرض کرن اصحاب نبی نوں یا حضرت پیارے
حضرت آکھن جنت اندر کیونکر جاون لوڑاں
اس جنت دے حضرت آکھن جیں نہیں ہرگز جانا
عاشقاں نوں اول جاون سانوں بات نہ بھاوے

چلو نظارہ ویکھو حوراں جنت خبر سناون
کیا جنت کیا میوے حوراں کجھ نہیں خبر اساؤں
اوسے کارن طلب اساں نوں جلوہ ملے دیداروں
عاشق آپ ہوئے قربانی وصلوں کجھ نشانی
سنکر شکر کرے لکھ عاشق بستر چھوڑ اٹھاوے
کویں زلیخا رہی سلامت زخمی کدی نہ ہوئی
جدوں زلیخا نوں وچ خوابے صورت نظری آئی
آپے مارماں ہت کملی فکر دے وچ وڑدی
قتل کراون کارن چھریاں آکھوں لکڑایاں
اوہ جلوہ پر نور زلیخا ڈٹھا کتنی واری
دوجی تیجی واری ڈٹھیاں اس دا خوف نہ کیھو
باطن حال زمین آسماناں سارا سیر کرایا
جنت باغ نورانی حوراں حاضر کر وکھلایاں
وعدہ ملک دے جنت دوزخ عجب تماشا ہوسی
شوق تماشہ نظر نہ رکھے امت کھل نہ جاوے
ایسا بھر پھیر بنایا کر حسیت حد ہزاراں
محشر اندر اسیں تساں نوں خوب کریساں راضی
جاں تک میری امت پیاری پیر ہماں نہ جاوے
اُس دن جدا نہ کرساں اسنوں ساں نوں قسم خدا دی
حوراں شوق محمد اندر عجب نظارے دلیں
جنت ول نظر نہ کرسن سرور نبی گراہی
نظر کرو ہک وار جنت دے ول یا محبوب سوہا
کیونکر جنت حوراں کارن امت اپنی چھوڑاں
جد تک میری امت کارن ملے نہ حکم ربانا
پلنگ نورانی تکیہ لاون امت کون چھڑاوے

ع طاقت نہیں تشبیہ لکھاں اس دی انہاں دی کیا ساری
ہکو چمکن جنت اندر نور نبی دا سرور جنت ساری

کرو خیال رسول اللہ نوں کیسی امت پیاری
بول ستا بی عبد الستار ا باقی حال زناں دا

کیونکر امت بنسی جس نے چھوڑی تابعداری
کیونکر مجلس ہوئی اس دن آکھ بیان تہاندا

بیان مشورہ کردن زناں کے واسطے طلب یوسف علیہ السلام

کرن روایت جدوں زناں کجھ ہوش ٹکانے آئی
تن سو عورت وچہ انہاندے بالکل مجنوں ہوئی
کہے زلیخا پہلی نظرہ ں اُٹھ گیا عقل تساڈا
دیکھ جمال دیوانی ہوواں چر کی ہوش سنبھالاں
لگیاں کہن زلیخا تائیں سچ تساں فرمایا
بیشک حاضر اندر تیرے صورت سیرت پوری
جیتوں آکھیں پاس یوسف دے تیر تیاری جائیے
کیہا زلیخا کرو مروت جے ہن حاجت پاواں
قصص الانبیا بھی تفسیراں جویں روایت آئی
اوس سلام بنی نوں کرکے بولن ذکر زبانی
لگیاں کہن زلیخا تائیں ہن رو رو عاجز ہوئی
دو جا دولت ویکھ تینوں آندا اس بازاروں
پھر توں نافرمانی کرکے اس پر نظر نہ پاویں
جس دے آگے سختی اندر سرقدماں وچہ دھریئے
جیونکر بندہ وچہ مصیبت نرمی اندر آوے
قید ہویاں ہت کرے سلاماں حاضر آن کھلوویں
کوئی جواب کیتا یوسف جے سونا ناں ڈرایا
کرے روایت ابن عباس جویں امام غزالی
بیشک حسن کمال زلیخا خوبی حد نہ کوئی
دستر گئی زلیخا سب تکیں سے لٹاں سیاں
خوش رخسار اناں کو نواں سنگار دکھاون

عشق برابر رونا نک زلیخا گھر گھر اگ لگائی
ہویاں بند سوال جواب سخن کلام نہ کوئی
ایہو عذاب جدائی ظالم کردی حال اساڈا
خدمت وچہ منظور نہ ہوواں ورو حال وکھالاں
بچن محال جدائی اندر رو کے اساں آزمایا
خبر نہیں کیوں بے پرواہی رکھدا نا منظوری
قدم مبارک پھڑیے باتاں کریئے شام منائیے
ساری عمر احسان تساڈا اسر چشماں پر چاواں
رل مل زناں گرد یوسف دے آ کر مجلس لائی
چپ کر یاد الٰہی اندر بیٹھا پیر حقانی
موتوں لگہ اکیرے گزری اساں خیال کوئی
پاوشاہاں تکیں شاہ زیادہ کیتس شوق مہاپیارا
کیا کریں جد خفگی یاروں قید کرایا جاویں
لائق ہے جو اسدے حکموں اول وندر کریئے
جے توں شاہ دی نرمی رکھے کدے عذاب نہ پاوے
اے یوسف توں اسدے حکموں ہن کیہ انکار کرو
قید مصیبت والا اول وچہ خوف خیال نہ آیا
بہت قیاس کیتا پھر ناہو رو لیل نہ کائی
شاہد عمر ڈیری یاروں بات لپیٹ رہ ہوئی
آپو آپ محبت کارن گرد یوسف دے پیاں
موسم ساون سبزی اوپر بدل بن بن آون

جیکر نا منظور زلیخا ایسیں تمام کنیزاں
آوے سو ناز نیازوں حسن بہار وکھاوے
گرد یوسف دے نظری آون محبوباں مستوراں
حضرت یوسف طرف کسے دی ہرگز نظر نہ پائی
پھر قیاس کیتا سب زناں ایہ بردہ عبرانی
سمجھاں جاتا دور مکاناں یہ پردیسی بردہ
خوشی نصیب تنہاں نوں ناہیں جو پردیسے جاون
چھڈ کے گھر غریب نمانا کسے خرید لیاندا
لگن ایسیں تمام کنیزاں صاحب حسن عجیباں
اک آکھن دل طلب اساڈی رکھدا باہجھ شماروں
بیٹھیاں رہن دوالے میرے اس دی نیت ہوئی
تاں غیرت کر لیا یوسف سب یکبار اٹھایاں
کہن زلیخا نوں تدھ اسانوں نال لاڈ وکھایا
تن من جس تھیں گھول گھمایئے قدر نہ ہتھ لگایئے
بہر نعمت جس حاضر ہووے خوشی مراداں مانے
پھیر جواب سنایا یوسف حاضر گل زناں نوں
ہتھ اٹھا کر طرف رب دے وی آکھے نبی سچاواں
جبرائیل سلام لیایا حکم ہویا رحمانی
کر افسوس کہیا اس ویلے جبرائیل پیاروں
جو توں حاجت منگدوں یوسف بیشک اللہ دیندا
دوستاں پاسوں دست پیارا فرق کرواکوئی
دعا منگو تو بہتر منگو کہیا رسول الٰہی

ساڈوں کر منظور پیارے آکھن کر تسلیماں
جیونکر اپنے خاوند پاسوں عورت نہ شرماوے
باب الحسن بازار بہشتی جیوں وطنی حوراں
جنس پیاری ویکھ دلالاں ڈاڈھی قوت لائی
کیوں نہیں کردا نال کسے دے الفت سخن زبانی
نال کسے دے قدروں غافر ڈردا سخن نہ کردا
رہن نمانے ور روز نمانے بھاویں راج کماون
لبے نہیں معلوم کجھ اس نوں شوق وصال نماندا
کیونکر وصل نمانیاں تائیں ہووے باہجھ نصیباں
حاضر سخن جواب نہ دیندا عشق محبت یاروں
ڈٹھیاں ہیں بہار حسن دی ہور نہیں گل کوئی
ہک فسادوں تنگی ساڈوں ہور بلائیں آیاں
تاں ایہ نافرمانی کردا پیار پسند نہ آیا
دل اس دا مغروری پکڑے جے سودا رہا ایہ
جدوں مصیبت اندر آوے قدر تداہیں جانے
حسن تساڈا خوشی کلاماں نہیں پسند اسانوں
قید بھلی اس مجلس نالوں جے منظوری پاواں
کیتی رب منظور تساڈی جو کجھ کہیا زبانی
کیا تساں مصیبت منگی صاحب دی سرکاروں
اے محبوب تساں نوں کیہڑا بندی وان کریندا
نیک مراداں رب تھیں منگن سبھنوں لائق سوئی
ثابت حکم قرآن حدیثوں حاجت نہیں گواہی

ذکر فضیلت دعا

بہت ثواب عبادت اندر باہجھ حساب گنیندا
اے پر دعا منگن تھیں مولا بہتا راضی تھیندا

بندگی کر کر جیکر بندہ ہووے نہیں سوالی
عاجز ہو کر منگن والے رب نوں لگن پیارے
بندے نوں کجھ منگن والا قسم انگ دیوے
منگن تھیں جے رب غالب خفگی غیرت لیاوے
دعا منظور نہیں ہر ہکدی عاماں گل بنائی
لَا تَقْنَطُوْا مِنْ رَّحْمَةِ اللّٰهِ سب آپے پڑھن نہ بانی
سَمِیْعٌ عَلِیْمٌ خداوند عالم اپنی صفت سنائے
کرو خیال جے بندہ خاکی تھوڑے اندر تھیندا
جیونکر دل حاضر کر بندے بندیاں لیل چاون
اے غافل جیں قبریں لوچن کر لغشیاں جاوین
رب تھیں منگن کو لیل عاماں فضل امید گھٹائی
جانن نہیں جو بندی طرفوں جے ناہیں منظوری
جے برکات طفیل بزرگاں منگن پاک لاہون
کرن روایت عمر خلیفہ کیہے اندر آیا
چھوڑ گئے سن دنیا فانی پاک رسول سہارے
یا رب اوہ محبوب تساڈا سید کل نبیاں دا
جے اج نال اساڈے ناہیں نبی محمد پیارے
رو کر عاجز ہو کر حضرت اتنی عرض سنائی
کرن روایت جیں دم آدم کھادا گندم دانہ
یا رب جیں دا عرشاں اُتے لکھیا سطر نورانی
جے اس طور وسیلہ پکڑے حاجت منگن والا
گوشے بیٹھ دعائیں منگن پاون فیض ربانی
دعا ویلے جد سننے والے یار آمین الاون
آمین آکھن والیاں کارن حاضر ملائک تھاہی
مومن تسی جی جیکر مومن دعا منگے درگاہوں

زہد عبادت ایں دی آکھن عمر ثواباں خالی
بہت عذابوں بخشش پاون بھاویں اوہ گنہگار
ساری عمر خدا تھیں منگے اوہ بیزار نہ تھیوے
صفت ایہ لے نال بندیاں اس دی احد کویں سیداوے
ربدی طرفوں موڑن کارن شیطان گلی کھائی
نہیں امید خدا تھیں جیں نفس نوں مرود شیطانی
اس دربار وں منگن آیا کدی نہ خالی جاوے
مشکل اس دا راضی کرنا محنت نال منیندا
جے اس طور خداول آون کویں اوہ نہ پاون
ایسا رجوع خداول ہووے ظاہر باطن پاوے
ڈیہے بالوہ لوہڑادان شیطان مت سکھائی
کیہو بخہ ولی خدا دے دسیں اساں نوں قرب حضوری
رب رسول بھی راضی ہوندا اچہ دے شکر گناہوں
بھی عباس نبی دا چاچا اپنے ساتھ لیایا
کیکر عرض گیتا غم دردوں حضرت عمر پیارے
ہیں اس دا اج بابل پیارا نال وسیلہ لیاندا
تاں ہیں اس دا دست پھا چالے اندا امر گذار
اوسے وقت ہوئی منظوری دادی جب ہانی
ڈریا خفگی رب دی کولوں اوہ رو کے نالا
اس دے یاروں بخش خدایا کر یہ اہل [illegible]
ویہ نہار خدا تیں جا [illegible]
شعر [illegible]
بہت ثواب تنہا تیوں [illegible]
ربدی طرفوں بخشش رحمت منگن فضل گدائی
وقت دعا اس مومن کارن ہوندا حکم الاہوں

رحمت بخشش کرساں اس پر نالے کرساں تینوں
جو کرے سوال دعا حق میرے جو مسکین نمانا
عارف آکھن دعا منگن دی عقل تداہیں پاویں
جو کتنے لوک انہاں دے اگے قدماں پکڑن لوڑن
کتنی واری بہن دعائیں آوے نہیں آوازہ
آپو آپ سوالی اس پر پک امید لگاون
پھیر مڑ آکھن ہک جنہوں موقعہ اج نہ کوئی
پھر کجھ غیرت کرن نہ دل وچ نہ منظوری پاون
ایہ طریقہ وقت دعا دے قل مولا ول آنے
ایسے یاروں وقت دعا دے ہوندی نامنظوری
پچھلی راہیں رحمت رب دی کرے بلند آوازہ
آؤ ایہہ دربار اساڈے جاگو لوک سوالی
بندے نوں کوئی حاجت کارن لئی تس آن بلاوے
عبد الستار بہو قصہ پر جے رب غصہ کھیندا
کرن روایت بعد نمازوں جو کوئی ہتھ اٹھاندا
بعضیاں تھاواں شکیں رب عالم جلدی حاجت دیندا
تندرستی دیاں نیک دعائیں جو مرضاں کم آون
تے بیماراندیاں نیک دعائیں تو یہ استغفاراں
نیک دعائیں وچہ ازانی سنتوں یار یگانے
وقت مناسب ہوون کارن آون پیش دعائیں
جیکر عرض دعایاں پاون جلدی رب کریندا
بعض دعائیں مہلت ہوندی وچ قیامت تائیں
جیونکر کھیتی بیجا لیہن پکن وچ مہینا لے
بعضے ہوون حاجت منگن دیہہ مدا اوڑ لاوے
شاہ ذوالنون جو مصری ولیہ ہک دن گل سنائی

درجہ دوہاں برابر دیساں کجھ پرواہ نہ تینوں
رد سوال نہ کیجے اس دا شامل فضل ربانا
غنیاں دے دروازے اُتے جے ہکواری جاویں
مڑ مڑ آون حرص دوہاں وہ دربار نہ چھوڑن
دلوں حضوری سائل ہکرہن نہ چھوڑن دروازہ
جو اسواری باہر آوے دور نکالے جاون
پھر بھی نہ شرمندے ہوون نامنظوری ہوئی
کتنی واری مار سپاہی در گرن دربارون
جیونکر غنیاں دے دروازے جا وچ حال نمانے
جتنی دوری آپ کریسیں اتنی رب نہیں دوری
کھلا منگن والیاں کارن حاجت دا دروازہ
منگو کجھ پرواہ نہیں سانوں حکم کرے رب عالی
حاجت منگن والے کارن الٹی خفگی آوے
غنیاں نال شراکت ہوندی احد کویں سہیندا
سائل ہو کر اس درباروں خالی مول نہ جاندا
جیونکر اوہ کم لائق ہووے حکمت رب کریندا
ہوون سخت مصیبت وچوں جلد خلاصی پاون
تندرستی دیاں گلاں پایاں ہوون عیب ہزاراں
آون کم خدا دے فضلوں اندر قحط زمانے
بندے وانگ نہ کرے شتابی حکمت والا سائیں
بدیاں یاروں نار جہنم جلدی بدلہ دیندا
وقت عدالت وعدہ کرسی پورا خالق سائیں
ساون ہاڑ جو کھیتی بیجن پاون عیش سبھالے
سوہنا عرض سوال تنہاندا نت خدا نوں بھاوے
یارب ایں نت کراں دعائیں کیوں نہیں حاجت پائی

رحمت کنوں آواز جیتوں حاجت پاویں
کھٹ محبت ہووے تیری ساڈا پیار بھلا دیں

ساری عمر یعقوب نبی دی گذری وچ دعائیں
ایہ دربار نہ چھوڑن لائق حاجتمنداں تائیں

ہر دوست دی عرض خداوں نت سہکارے بھاوے
نال دعائیں شان فضیلت ون دی رحمت آوے

وچ شہباز روایت جیونکر راوی ذکر لیایا
شان فضیلت جیہی دعائیں سننے اندر آیا

جیکر مومن آکھے یارب جنت بخشیں مینوں
آمین آمین جنت آکھے رب لیاوے تینوں

جیونکر قرب الٰہی یاروں تینوں الفت میری
جنت آکھے بیشک مینوں آہی محبت تیری

جیونکر بندہ آکھے یارب دوزخ کنوں بچائیں
دوزخ کہن بچاوے تینوں فضلوں خالق سائیں

جیونکر حب خداوی تینوں سانتھیں نفرت ہوئی
تویں اساتوں نیر نکارن شوق پیارہ کوئی

اول آخر وچ دعاوے یا درود وچھوڑے
برکت نبی محمد سرور درد سوال نہ چھوڑے

غم سختی وچ اپنے اوپر برا سوال نہ کرئے
شاہزادہ منظوری ہووے قہر الاہوں ڈرئے

حضرت یوسف خفگی اندر قید خدا تھیں چاہی
آ گیا جبرائیل فرشتہ لے فرمان الٰہی

آپے قید مصیبت اندر دل تھیں ہیوں راضی
ہو گئی بات قبول تساڈی حکم دتا رب قاضی

سنکر خبر فرشتے کولوں کجھ افسوس نہ پایا
نال آرام عبادت کرساں بہت خوشی وچ آیا

آکھ حقیقت عبدالستارا نہ کر طول کہانی
کیونکر قید نبی نوں ہوئی حکمت نال بیانی

بیان سبب قید شدن حضرت یوسف علیہ السلام

چار وجہ تھیں قید یوسفنوں ابن عباس سنائی
وچ تفسیر یوسف دے جیونکر خبر خلاصے پائی

اول ایہ جو آپ یوسفنوں قید پیاری آہی
نال آرام عبادت کرساں خفتہ ہو گئی کوتاہی

ہر ہر درد مند اندر عبادت گوشے کرن گذارا
دوجی وجہ سناواں تینوں سلطنتوں بیر بہارا

جدوں زلیخا ہارن رناں کرن ملامت آیاں
اول حسن وکھایا زلیخا کرکے حال اوتاہیاں

تن سو عورت وچ تنہائی جان لباں تائیں آئی
ہارن آیاں مر گئیاں اوتھوں جہاں دی کوئی

کجھ مویاں کجھ موتوں بچیاں لف گنڈ لوچ اٹھایاں
عشق بادر وچ اوہ لیہاں کرکے ہریاں سہڑیاں

انہاں رناں نے ہارن کارن وچ عدالت والی
جی وی قید کرایا یوسف ایہ تجویز نکالی

اس منزل وچ یوسف تائیں رہنا پایا جاوے
جس منزل وچ ساڈے بابا جوگی ای بہاں پاوے

مرن جدائی تھیں سب تاں گھر گھر لوک سیالے
جیچہ بجھ کر ساڈوں براسادن قید اندر انہوں جاوے

پیچھا کیہا زلیخا جس دن ور پیار اجاسی — بیشک الفت یاد اساڈی کرسی ہکرا اداسی
دور گیاں دل نرمی ہوسی اثر محبت پاوے — حاضر کول پیارے ہووں فکر خیال نہ آوے
شائد ویکھ جدائی یوسف کرے خیال اساڈا — نیک خیال زلیخا کیتا الٹا ہویا دور اڈا
پچھوں ذکر رسالے اندر برخوردار لیایا — ہک دن شاہ عزیزے تائیں فکر دلیوچہ آیا
بیشک حضرت یوسف کولوں نہیں خیانت ہووی — جیکر دوویں رہن اکٹھے جد کد حال نہ ہووی
لگا کہن وزیراں تائیں کیا تدبیر چھیوے — فکروں چور میرے دل اندر کویں خلاصی تھیوے
بے خطرہ عزت یوسف کولوں جاوے بربادی — ایسے کارن اگے ساتوں سخت ندامت آئی
دوجا اسنوں بے گناہ ہوں قید نہ کیتا جاندا — جاں تک دوویں جدا نہ ہوون بار نہ خوف وباندا
الٹ قیاس وزیراں کیتا منصب ہیا کوئی — قید یوسفنوں کرنا لائق ختم عدالت ہوئی
ہیموں پاک زلیخا کیتی حضرت چور بنایا — دعا یوسف دی بندی خانہ رب سبب بنایا

بیان داخل شدن یوسف در قیدخانہ

واحد اکبر پاک سچیوں عالی ذات رب دی — عزت ذلت جسنوں چاہے نہیں مجال کسے دی
بے گناہ ہوں دوست پیارے جیکر قید کراوے — دوجیوں کیا قدرت ہووے گرد لتاں کھاوے
ہک سخنوں جد بنی پیارے دو وہر چہر بچاون — بچن محال عدالت قہروں جے انکار لیاون
کیا ہک قدرت ظاہر ہوئی خالق دی سرکاروں — الٹا قید یوسفنوں کیتا شرم زلیخا یاروں
کرن روایت رحمت نازل ہوسی پر جہاں اندر — وقت عدالت رب فرماسی کجھ نہیں دین نماندے
موسیٰ ساتھ جو شیطاناں رہندے حکم کرے پھسائیں — قید کرو سب دوزخ اندر لین عذاب سزائیں
بکنے بے پرواہی والا رب جبار وکھایا — صابر شاکر دوست ربدا بندی خانے آیا
جس دن حضرت یوسف تائیں ملیا بندیخانہ — سر دستار سنہری پٹکا عجب لباس شہانہ
دیکھ لباس شہانہ سبھنوں لوچہ حیرت آئی — حاکم بندی خانے والے جلدی عرض پہنچائی
سب قیدیاں نوں کھدر ٹوپی گھٹے بھریاں لیراں — حضرت یوسف نظری آوے سید کل امیراں
چنگا حکم لباس یوسفنوں سو پہنایا جاوے — اس دی عزت ور نہ گھٹی حکم عزیز سناوے
دواجا ساس بندی خانے قیدی چہ وہاندے — جو کچھ حکم ہووے سرکاروں داخل کیتے جاندے
لکھدا آں دا ایہنا فقرہ کالے دل سننے اندر آیا — جس دن بندیخانے یوسف قدم مبارک پایا

حمد رباناکیتا یوسف صبر مصیبت پاروں
بسم اللہ دا الحمد للہ بولیا شکر غفاروں

سی ہک بندیخانے اندر سُکا رُکھ پرانا
اُس دے ہیٹھ بناکر بستر بیٹھا نبی ربانا

سبز ہویا رکھ نال نشانی شاخاں ہریاں
سوہنا سایہ جنت اُلّوں الیاں عین جھکایاں

تلے دریہوں حضرت کارن چشمہ کیتا جاری
اسمٰعیل پیغمبر دا اوہو شامل فضل غفاری

کیا اس بندیخانے اندر رحمت پھیرا پایا
برکت نور دلی رب نے اُسنوں مثل بہشت بنایا

دوست رب دے آتش اندر جے تقدیراں ڈالن
اول جنت حاضر ہووے پھول اس وچ آون

وڈے رکھ پیدا کیتے رہنے راوی ڈکلیا سے
ہک رکھ تھیں ہر میوہ کھاناجو حضرت فرمادے

ودجے رکھ تھیں ٹھنڈا شربت شیریں ذائقہ تاہی
اپنے دوست کارن رب نے کیتا فضل الٰہی

کھن مفسر اوہ رکھ و دہیں حضرت یوسف تائیں
دنیا اُپر جنت وچوں بخش دیتے رب سائیں

چودہ سو سب قیدی آہے بندیوان بیچارے
شفقت ہر ایک دے اُپر ہر دم کار حبیب سوہارے

خوش تاثیر محبت ہوئی ہر ایک بندیواناں
ملّح نورانی جس نبی دا چند جویں اسماناں

فضل آرام ہویا سب صحو دو مندا بیمارو
دل دی آن سلامی ہووں قیدی اوہ لگاندا

عارف آکھن قیدہووں دی ایہو حکمت آہی
کارن قیدیاں چاہیا رب نے دور ہووے گمراہی

پاک کیتا رب بندیخانہ قدم رسول لیاندا
پاک رسولاں تخت زمین دا پاک کینہا جاندا

وعظ کلام سنائے یوسف جویں طریق رسولاں
رہبر پیر ہدایت کارن آیا پاس جہولاں

سنکر حکم نبی دا اُسنوں عین ہدایت ہوئی
کلمہ وحدت پاد کیتو نے کافر رہیا نہ کوئی

سب صحابہ بنسے ہووے طالب شوق ڈیلانے
فرح یوسف نوں بخشی رب نے بارے بندی خانے

حاجت بیوں کھاون رُناں آون بہت سوالی
اسنوں لیے نبی ربانا کوئی نہ جاوے خالی

ہک دروازہ وسکیناں تاجے رب بندکرسینا
دوجی طرف کنوں دروازہ شفقت نال کھلیندا

قیدا ندر دوست کارن کھولیا غیب خزانہ
ہر ہر نعمت برکت نور دی بھریا ہر ہر دانہ

بیکاراں گنہگاراں دائم رزق مدامت پہنچاوے
اپنے دوست نوں رب عالم کیوں ہلیندے کھاوے

واہ سبحان اللہ احسن ہوئی باہر صفت حساباں
سنوں ہدایت حالی ہونا سب ذکر امید نوازی

ذکر اہبیت پروردگار

ذکر پاؤں ہمیشہ جیدے مومن محل کرینا ہے
لیتی تیرے لوگ خدا دے راہ وچہ بیٹھ صدقے دینا

مسجد دی اوہ خدمت کارن مولاوے چھوڑن   اپنی خدمت حق انہاں تھیں ساری عمر نہ لوڑن
اسرائیلیاں تھیں اک عورت حنا نام سداوے   نیکوکار عبادت والی صفت نہ کیتی جاوے
حمل ہویا تاں پُل چا اس نے نیت کیتی آہی   جو فرزند تولد ہوسی دیساں نام الٰہی
رب نے بیٹی بخشی اس نوں مریم نام رکھایا   جس نے مرسل دہوت بُدا حضرت عیسےٰ جایا
ماں مریم نوں غم لگے اندر بہت لگی پریشانی   جے فرزند عنایت ہوندا دیندی میں قربانی
عرض کیتی دل عاجز کر کے وچ جناب الٰہی   یا رب لڑکی مراد نہ ہینوں جو دل حاجت آہی
نذر ثواب برابر ملدا جے میں بیٹا دیندی   کریں قبول میں اہ تیرے وچ بیٹی نذر کریندی
قدرت نال خدا فرمایا اس نوں حکم تمامی   بہت قبول کیتی اساں مریم و بکر شان گرامی
سن کر شکر کیتا اس امروں تد مریم دی مائی   ست برساں دی مریم ہوئی زکریا پاس لیائی
یا نبی اللہ ہیں ایہ بیٹی دیواں نذر الٰہی   وچ مسجد دے بیٹھے مومن وڈی مجلس لائی
حضرت زکریا مجلس اندر ایہ فرمان سناوے   اس لڑکی دی خدمت اندر کون فضیلت پاوے
ہر کوئی سکوں خدمت کارن جھگڑیاں قصد توں اول   جلدی نبی اللہ دے تائیں آیا حکم جنابوں
قلم رکھو سب پانی اوپر جس دے ہتھوں ترسی   اوہ کوئی مریم دی رب خدمت اوہ مولاوے کرسی
پانی تھیں تد نبی اللہ دے بھر کر تھال رکھایا   لکھن توریت مقدس جس تھیں قلم مبارک لیایا
اُتھے پانی پر مومن سارے پھڑ پھڑ قلم رکھاون   پانی اوپر قلم نہ ٹھہرے فارغ ہوندے جاون
رب تھیں پچھے نبی اللہ دے قلم مبارک ڈالی   ٹھہر کھلی اُس پانی اُپر قدرت رب کمالی
ٹلے نہ جاوے پانی اندر قلم لوہے دی آہی   سبھناں جاتا زکریا تائیں خدمت حکم الٰہی
وچہ تماشا قدرت والا ختم عدالت ہوئی   بابجھ پیغمبر خدمت وارث ہور نہ بنیا کوئی
بھی مریم دی سکی ماسی حرم نبی دا آہی   آپ کریندا شفقت خدمت اوہ محبوب الٰہی
کرے عبادت حضرت مریم مسجد اقصےٰ اندر   بھی جو خدمت مسجد کارن امر کرے پیغمبر
بہت ضرورت کارن جیکر باہر حضرت جاوے   حجرے وچہ بٹھا مریم نوں محکم قفل لگاوے
جس دم مسجد اندر آوے جلدی قفل اتارے   بہت محبت کامل شفقت رکھی نبی پیارے
اک دن حجرے اندر مریم اس مقبول بٹھائی   جندرا مار گیا گھر اپنے ترے دن یاد نہ آئی
مریم عاجز حجرے اندر بول کلام نہ کیتی   کوئی خیال نہ زکریا تائیں اتنی مدت بیتی
جنت تھیں ہر نعمت میوے امر ہویا سبحانی   لیکر ملک لتھے اسمانوں کر کے کاب لیائی

سجدے اندر حضرت مریم شوقوں حاضر ہوئی — حجرہ بھر گیا نور رکھا ہوں جگہ رہی نہ کوئی
بھیجے مطلق رازق تائیں ایسے کارن آئی — اسیں بھلاواں کیونکر اسنوں جنوں آمن کائی
باجھ نبی تھیں جد مریم نوں رزق نہ حاضر تھیندا — مطلق رازق رب جہاناں واحد کوئیں سارہیندا
کرن روایت جس دم مریم یاد نبی نوں آئی — رو کر آکھن ہے ہے مریم اجل شہادت پائی
نقل اتارہ یاد ورتّا بی اس مقبول گراہی — گیا دیکھے سب حجرے اندر روندے رکّا پاہی
حضرت مریم سجدے اندر نفل عبادت جاری — اتنا کھانا کون لیایا پچھے نبی غفاری
مریم آکھیا جنت وچوں لیاون ملک نورانی — جس چاہے رب باجھ حسابوں بخشش کرے اربانی
جو پیدا اُس حاضر غائب مشرق مغرب تائیں — کون کسینوں پالن والا باجھوں اکر رب سائیں
جدوں زلیخا کولوں دوری یوسف کارن ہوئی — اس تھیں دور کیتا رب راضی دیر نہ لگی کوئی
ساری دولت قبضہ اس دو اغود مالک پائیں — ہر گھر اُسدا غیب خزانہ اول آخر تائیں
میں کجھ نال محبت تینوں یوسف صفت سناواں — پھر پیاراں یوسف دے حالوں کس سانہیں بھلاواں

بیان توحید ربوبیت پروردگار جل شانہ

عام خزانہ غیبی ربدا وارث اور نہ کوئی — ستیناں کنجیاں اس دے اسنوں حکمت والا سوئی
جس دے گھر چہ رزق کسیدا رب کریم رکھائے — ذکر [illegible] حکمت نال وکھاوے
ہر کوئی آکھے کسب کماکر میں گذران کریندا — اسنوں حکمت یاد نہ آکھے [illegible]
کسب چھوڑ بنا چاہے افراں جہاں نوں — [illegible] بخشش کرے [illegible]
اُچے کسبوں رزق زیادہ عاماں کنّی بنائی — [illegible]
سخنے [illegible] والے [illegible] کھیا پاں — [illegible]
ولی [illegible] رکھاں [illegible] باطن غیب خزانہ — [illegible]
ربّوں رازق جانن ہیں ہوش [illegible] داری — [illegible]
آکھو جس نوں قدر رازق صاحب جواب سنائے — [illegible]
ایسے کارن [illegible] ایہہ ہور بنائی — [illegible] روزی [illegible] کسب کمائی
کسباں کاراں نوں رب بنجی بخشش نہیں جہانوں — آپو آپ [illegible] کتیے باجھ [illegible]
بندیاں اوپر زیادہ رحمت کیتا فضل حضوروں — کنجی غیب خزانے کارن بخشی کسب ضروروں

بہت زیادہ غیب خزانہ نال نصیب جہاناں نوں
جس دے کولوں لیوے کنجی غالب حکم ربانا
سب بندیاں کارن جے خزانہ ہووے فاقہ ہوش ونجاوے
پھر اوہ لوکی کیہوں جانے شکر کویں رب بھلایا
جو کیتا اوہنوں تقسیم کاراں رزق نہیں مل جاندا
ہر شے دا سب اندازہ اوسے جو ایہہ قلم چلائی
آکھے جو آپے دوزخ جنت ہو گئیاں بیبیاں پاروں
پھر کوئی نہ شکر منے ہر دن رزق رب بھلاوں
رب فرمایا کاراں اندر اپنا خزانہ دھریئے
جو کجھ حاضر کریں تساں نے سارا مال اساڈا
دیون کھاون قدر ضروری تساں اجازت دتی
کیہ دسیا اس جے غیب خزانہ اپنا رب دیندا
بیشک غیب خزانہ اک حکمت نال پچھاتے
دلوں اندر اعتبار جو والا بہت خیال جماوے
پچھو اس کھیتی کھیتی اندر کتنے ہوسن دانے
غیب خزانہ پڑھے اندر اسنوں تھہر نہ کوئی
اس کارن رب ہر شے اپر وارث مالک آیا
لہ ما فی السموٰت وما فی الارض آیت نازل ہوئی
پھیر کسے پر کھول بتایا جے کسے ورثہ کھیندا
ہر بندہ جد عمر وہانی پیوے اجل پیالہ
جنتی قسمت اس دی ہووے کھاوے موج مناوے
اصلی وارث پاک خداوند ہور نہ دخل کیندا
ایہہ نکتہ توحید الٰہی جو ایمان لیاوے
حکم ہویا تساں سمجھے کتے خرچیا مال اساڈا
جتنا خرچ کیتا وچ دنیا پیش کتاباں ہوسن

اوہ سرداری درجہ پاون لدھے بادشاہاں نوں
خلل دلیوے تندرستی اندر ہووے بہت نمانا
ہک پیسے دی کار نہ ہووے تاں بھی عقل نہ آوے
اوہنوں رازق مت کوئی جانو شیطاں سبق پڑھایا
جے اسنوں کہو نمازاں اگوں اُلٹا بول سناندا
ہن کجھ کر نمازاں پڑھیاں کجھ نہیں بند اجائی
رزق کدی نہیں نصیبوں باہر پھر کیوں کجھ کاروں
خالص وحدانیت سنکر نہ ایمان لیاون
کیا مقدور تساڈیاں کاراں جے پر بات نہ کریئے
اپنی مرضی کرو جے اس وچ کیا مقدور اساڈا
اے پرسانے امروں باہر ضائع کرو نہ کوئی
عیش تماشے مال ونجاون پھر کیوں منع کریندا
کھاوو کھاون سب چیزاں گائیں کھیرا دودھ بناوو
کر خدمت ایں کھیتی کھیتی کار قیاس اٹھاوے
کتنیاں چیزاں کھاون اسنوں کوئی جواب جے آوے
جتنے چیز بنائی ہووے محرم ہوندا سوئی
جو کجھ وچ آسمان زمیناں کجھ نہیں کسے بنایا
کل ملکاں دا مالک واحد ہور نہ وارث کوئی
بیشک شرک ثبوتی ہوندی واحد کویں سیندا
جسنوں چاہے قبضہ اسدا دیوے پون والا
اس کتیں پچھے جسنوں چاہے ارث کسے بناوے
داخل خارج خلقت ہووے جو حکم دلیوا
نہیں تاں وقت عدالت اندر دوزخ بھار اٹھاوے
دیو حساب تے لیو رسیداں آوے حکم خدا دا
کوئی نہ وارث ہوسی اس دن سب چیزاں کھاوسن

خرچن مال سخاوت اندر ہویا نصیب جنہاں نوں ۔ لیوے رسید بھی رجہ جنت ملسی حکم تنہاں نوں
خویشاں ہور یتیم نمانے بھی مسکیناں تائیں ۔ مال ربانا خرچیا ہوسی خوشی دیوے رب سائیں
یا حاجیاں نمازیاں نوں کیسے دتا اللہ نیت آہی ۔ یا قرض کسے مومن والا ہیا پاون فضل الٰہی
نبی محمد ﷺ سرور جیونکر جو فرمان سنایا ۔ اس تھیں اندروں ہر جس لئے زیادہ نال بچایا
سنگل مار جہنم بھیجن جرم ثبوتی پاروں ۔ مال امانت لیتا اُس نے حکم ہوسی سرکاروں
جو نام غیر اندے نذر نیازاں دیون شرک کماون ۔ دسواں حصہ پیراں دیون مددگار بناون
اُس دن کوئی نہ وارث بنسی ارث رب تعالیٰ ۔ دور شفاعت نبی دیون ہوسن کون چھڑاون والا
جاہل نوں جد دولت اپنی پاک خداوند دیندا ۔ دیون والا ہور بناوے شرکاں کفر کریندا
سوہنا بیٹا دتا ربنے سب احسان بھلاوے ۔ پیر اندتا نال شتابی اس دا نام رکھاوے
جیکر لڑکی پیدا ہووے چرکی بانگ دلاون ۔ اللہ دی آکھن اس نوں پیراں ول نہ جاون
ربدے تھیں لڑکیاں لاون شیطان عقل ونجایا ۔ جو پتر سب پیراں دتے گلیں دھاگا پایا
مٹی پانی تھیں جس ربنے خوش تصویر بنائی ۔ خاص کاریگر کولوں ظالم ہرگز شرم نہ آئی
ہر ہر نقش مصور کولوں ثابت استاکاری ۔ کون شریک پیدائش اندر جو کجھ خلقت ساری
قدرت دے آئینے اندر جیکوئی نظر ٹکاوے ۔ ہر خانے وچ قدرت اس دی حد شمار وکھاوے
نکتہ صنعت وحدت والا ہویا معلوم تدوکا ۔ ڈٹھا سر صرفی والا لمبا خیر جدوکا

حال حضرت یوسف علیہ السلام در بندی خانہ

عبدالستار ذکر یوسف دا پڑھ صلوات سنائیں ۔ کیونکر درد مصیبت گذری وسرت لٹے تائیں
جا بیٹھا جد بندی خانے اوہ مقبول سہارا ۔ دردوں یاد یوسف نوں آیا دوست باپ پیارا
برس تین نبی دے یاروں دم دم شکر گذارے ۔ تن تن تیر غمانے لگن آون یاد پیارے
پلپل بابل والیاں باتاں یاد ڈولے چاون ۔ دل دل سانگاں سینے وچ [illegible] چاون
پنجوں بھرن نمانیاں اکھیں دن ہجر سکھایاں ۔ پاک جمال یعقوب نبیدا اکھیں نوں لہایاں
نال محبت عاجز ہو کر یاد کریندا بھایاں ۔ غصہ چھوڑ گیا دل چوں یاد محبتاں آیاں
وچ پردیساں سکھوں عاجز ہوندا دیکھ جدایاں ۔ عبدالستار یاد تنہاں نوں آون عیش جہاں دیاں
طلبیاں اتھیں گھڑیاں آون جاون جنہاں لنگھایاں ۔ کیونکر نیند نصیب تنہاں نوں جنہاں سزائیں پائیاں

سارا ملک جہاناں کولوں وہندا گیا دوہایاں
ہر ہر طرف جدایاں ظالم بھاہیں بال وکھایاں
ذکر عبادت اندر یوسف نیت نماز کھلوۓ
دل وچ صورت حاضر ہووے باپ پیارے والی
اے بابل مقبول ربانے پاک زیارت تیری
جے منظور کرے رب سائیں آون تیریاں خبراں
زور دا حال بے طاقت ہویا غم دے نال نمانا
گوشت پوست لہو سڑیا ہڈیاں وچ سوکایاں
نیند آرام نصیب نہ ہووے کتنے روز وہانے
ہک پل ویکھن باہجوں ناسی صبر آرام جنہانوں
ہکدم باپ پیارا جسنوں ورنہ کرے حضوروں
بیساں کوہاں ندیاں تھاں پیاں وچ پہاڑیاں بارل
غم دریاں فوجاں چڑھیاں ول نال رنج آیا
جتنے لاڈ وکھالے ہیسن شوقوں باپ پیارے
ویساں ڈالے امر مقدر جا پردیسی کیتے
دوست محرم جال نہ کوئی سارا ملک بیگانہ
گھر وسدے کیا خبر پچھان وطنوں رنگیاں دی
درد پیار یعقوب نبی دا تن تن زخم لگائے
جیکر پیریں سنگل ہووں حاضر یار دسیوے
دوری یار پیارے کولوں ہووے حال جنہاندی
جس دے ویکھن کارن شوقوں باپ یعقوب نوں آنہ
کمن روایت بابل باہجوں جتنی مدت جالی
اے بابل کیا گذری تینوں کون وکھاوے مینوں
حالت غم دلگیری والی جو یوسف پر ہوئی
در مصیبت محبوباں دا خالی مول نہ جاندا

پناہ خدا دی بہناں جدایاں کنیاں صفاں اٹھایاں
گھر گھر چھری کوہاڑی لیکر پایا قدم قصایاں
چھم چھم بھرن مصلا انجوں سجدے اندر روۓ
بیخود ہووے مچھلی وانگوں پانی کنوں نکالی
کس دن ہوگ نصیب سانوں کیکر کراں دلیری
نہیں تاں انشاء اللہ جانی ملسن اندر قبراں
سوہنا مکھ جمال نورانی رووں تکیں کرمانا
ہجروں جلن پیاں وچ نزاتیں غم دے قابو آیاں
زخم نویں سر تانے لگن ہووں نہیں پرانے
کتنے سال جدایاں آیاں نال نصیب تنہاں نوں
جدا کیتا تقدیر ربانی دور گیا لکھ دوروں
ہکو رات جدائی والی ہوئے سال ہزاراں
قسم خدا دی جھوٹھ نہ جانو برے عذاب جدایاں
ہک سکھدے دکھ وہ دردروں ویندے چشما دوہارے
چپکے رووں عاجز ہوون ول وچ رداں سینے
صبروں وچ نصیباں ملیا دوست بندی خانہ
باہجھ خدا معلوم نہ حالت قبراں وچ پیاں دی
یوسفنوں وہ بندی خانہ کوئی خیال نہ آوے
عاشق نوں غم درد نہ آوے یا وہ عذاب یعقوبے
جان نار جہنم وانگوں خوش گلزار پھلاندی
دور گیا سٹھ منزل گھر تھیں دلبر یار یگانہ
نین یوسف دے رووں انجوں کدی نہ وسن خالی
مولا باہجھ حقیقت میری کون سناوے تینوں
کرن واثت اس حالت وچہ ہور نہ ہویا کوئی
اول میوہ کوڑا ہوندا پچھا مٹھے وکھاندا

دلی نبی حبیب ربانے بھار مصیبت چاون
قرب حضوری تے منظوری عالی درجے پاون

نبیاں نوں رب وقت مصیبت جلوہ نور وکھاوے
وچ مصیبت شاکر مومن بخشش درجہ پاوے

غم دلگیری صبر وسیلہ درجہ نیکوکاراں
بہت خوشی وچ بندے پاسوں گزراں غم ہزاراں

مومن ہمت دین نہ ہارن جھلن حکم ربانا
نہ چھوڑن دروازہ ربدا کرن نہ شوق پرانا

دنیا فانی وچہ آدم تائیں تکن بازی ویہڑا
حکم سناوے رب ازماوے رنج کراوے کیہڑا

رورو شکر نہ پاون یوسف انا للہ بولے
درد نبی دا انبر تائیں طبق زمین اڈولے

کرن روایت قید یوسف نوں جتنی مدت ہوئی
دو کاراں وچ شامل رہندا تیجا کم نہ کوئی

خبر بیماراں دے ضعیفاں جتنی فرصت ہووے
نہیں تاں دردوں پل ہووے نیت نماز کھلووے

کھلیاں کھلیاں نفلاں اندر ساری رات وہاوے
سوہنی صورت سجدے اندر ہنجوں بارش لاوے

جان اکیلی یار نہ بیلی عیش آرام نہ کوئی
اس غم اندر حضرت پاسوں قضا نماز نہ ہوئی

قضا نماز جے کرو یونس فرماوے رب سائیں
پیٹ مچھی وچ قید ہی رہندا روز قیامت تائیں

وچ مصیبت کسے نبی تھیں غفلت ذکر نہ ہوئی
غم بیماری مومن کارن رحمت حد نہ کوئی

قسم خدا دی سجدے اندر صاحب راضی تھیندا
باہجھ نمازوں وچہ کفاراں بے فرماں لکھیندا

دو کم ہر اک مومن تائیں ہرگز چھوڑ نہ جاون
ساری عمر محبت یاروں پورا ساتھ بناون

دل وچ دوست مومن تائیں نت نماز پیاری
دوجا نور ایمان سلامت رحمت فضل غفاری

سخت مصیبت یوسف اتے تریواری آئی
ہر منزل وچ درجہ پایا خالی گئی نہ کائی

پہلی منزل کھوہ وچہ یوسف صبر کمال کمایا
جبرائیل اتارا یارب بھی معراج کرایا

دوجی منزل جس دم زلیخا کیتی طلب پیاروں
چھڈ برائی نسیا یوسف خوف الہٰی یاروں

اس منزل وچ لبھنے اس نوں پاک جمال وکھایا
نبیاں والے دفتر اندر نانواں درج کرایا

تیجی منزل حضرت اندر آیا بندی خانہ
دوست کارن اس دے رب نے کھولیا ہور خزانہ

قید اندر جس ویلے ہویا بہت غریب نمانا
آیا جبرائیل جنابوں لے کے حکم ربانا

رنگ سفید عجیب موتی روشن عظمت نوروں
لیایا حضرت یوسف کارن جبرائیل حضوروں

اول بندی طرفوں اس نے آن سلام سنایا
پڑھ بسم اللہ موتی نوروں یوسف دے منہ پایا

علم تمامی خواباں والا بخش ہویا اس نوروں
وچ حقیقت موتی اندر آیا علم حضوروں

نو سو علم یوسف نے پایا رحمت فضل حقانی
جیوں کر عربی علم یونانی علم جویں سریانی

وچ تفسیر امام غزالی ابن عباسوں رض لیایا | ربدی طرفوں علم رسولاں جدا جدا اُٹھ آیا
حکمت علم جویں لقمانے باطن خبر سنائیں | حجت علم خلیل نبی نوں بخش کیتا رب سائیں
علم مناجاتی موسےٰ نوں یوسفنوں تعبیروں | سنکر خواب بیان سناوے برکت رب قدیروں
حضرت نوح نوں علم شریعت بخش ہویا درگاہوں | منطق طیر سلیمان تائیں ملیا فضل الٰہوں
اوّل آخر جو کل نبیاں نازل علم تمامی | سارے علم رسول محمد عالی شان گرامی
باطن علم جو حضرت نبی نوں وچ قیاس نہ آوے | ظلم کماند انظری آوے جس پر رحم کماوے
منطق طیر سلیماں تائیں بولی جانوراں دی | ہر چیزاں دی کرن عدالت جانن بات تنہاندی
حجت علم خلیل نبی نوں رحمت فضل کماوں | کوئی نہ اس پر غالب آوے بحث جو سوالوں
علم مناجاتی موسیٰ نوں اتنی طاقت ہوئی | وچ لکھے بات کیتی سرکارے غلط سوال نہ کوئی
حکمت علم جو سی لقمانے دانش ہر ہر کاروں | علم شریعت نوح پھیلایا سن مننے اخباروں
نام شریعت سکوئی جانے عام رواج زمانہ | مطلب اس دا تھوڑے جانن سنتوں ہار رگیانہ
جہت ضرورت معنے اسدے تینوں کھول سنائیں | ہے درکار ہمیشہ مطلب مومن بھایاں تائیں

بیان آنکہ شریعت چہ معنے دارد

پنجاں حرفاں دا سب مطلب آکھ سناواں تینوں | جو کجھ شرح رسالے اندر ظاہر ہوئے مینوں
اوّل شین مراد ہمیشہ شکر خدا دا کریئے | جس نے آدم جنس بنایا سر سجدے وچ دھریئے
بھی وقت شکر کرے جو رب نے راہ اسلام سکھایا | نبی محمد سرور سانوں رہبر پیر ملایا
شکر کرے جیہیں عاجز نوں فضل امید ایمانی | خوف محبت قائم رکھے کرے نہ روگردانی
جنس پیدائش ہر ہر قوموں بنا وچہ ہزاراں | یاد احسان خدا دا رکھے شکر کرے لکھ واراں
معنی شکر دے قدر شناسی نا احسان بھلاوے | نہ نقص کہے بیان عنایت لکھیں صدقے جاوے
جد کوئی سخت بیماری اندر دسے حال نمانا | تندرستی اپنی پر جلدی کریئے شکر ربانا
دیکھ نابینا کانا کوہجا ہاسہ مول نہ کریئے | جلدی شکر خدا دا کریئے عبرت کولوں ڈریئے
کجھ پرواہ نہیں بے پرواہ نوں وچ جس دی مختاری | عزت ذلت جس پر چاہے حاکم ہے باری
قہر خدا دے کولوں ڈردے سب حیوان نمانے | اپنی جنس اندر سب اچھی بولن حمد ربانے
گدھا کمینہ پیدا ہو کر آکھے شکر خدایا | کیا احسان کیتا جو مینوں کتا نہیں بنایا

کتنا پیدا ہووے شکروں لوڑے حمد ثنائیں
جد خنزیر جیہے تاں بڑا شکر کرے لکھ واری
پیہناں اندر جیتوں پیدا کر دا ایہنوں
اوہدے ناؤں اوہدے چیزاں جد حساب نہ کوئی
ہر تکلیفوں تنگی حالوں کیجے شکر خدا دا
ہر پریشانی ذلت اندر کیجے شکر غفاروں
مال اسباب کشائش رزقوں کیجئے شکر ربانے
رب نوں بہت پیارا ہووے قدر پچھانن والا
جس نعمت پر شاکر ہووے رہنوں ہور کریندا
بہت وجہ ہے شکر جے اس وچہ غلطی ثابت ہووے
ہے غنیاں دا شکر جو اول دیون مال زکوٰتاں
مسکیناں دا شکر جو سنوں دیون نیک دعائیں
دعا مسکیناں دی غنیاں دے وار عذاب کراوے
دعا مسکیناں غنیاں کارن بخشش ٹھاٹھ مریندی
مشکل کاراں اندر مدد کرن جو مومن بھائی
نہیں تاں اس دی خیر خواہی وچہ جتنی طاقت ہووے
جو بندہ احسان نہ جانے کرے نہ شکر ادائی
جس شے پر اسواری کرسی یا کجھ بھار لدیندا
وچہ عدالت دھریا جاسی اسنے ظلم کمایا
اے برادر شکر خدا دا جس دل حجت آئی
ربدا شکر جو واجب جانے نال یقین ایہنوں
بھی بڑا شکر جو بھیجیا اسنے کر سردار گرامی
اسدے کولوں حکم ربانا جو سننے وچہ آوے
شکر کرے جو پایا ایہنوں مشفق پیر حقانی
انہیاں توں وال اوہ پہنچایاں کل احسان کمایا

نہ خنزیر کیتا تدھ ایہنوں او بھیڑے بنائیں
ایسا کرم بہرے پر کیتا تیری صفت ستاری
تاں کی نور اساڈا ہیسی سب توفیقاں ایہنوں
اعلیٰ ناؤں اعلیٰ چیزاں کمی نہ ایہنوں ہوئی
دے سکدا رب ہر سختی پر سختیاں ہور زیادہ
دے سکدا رب ہور بھی دولت خفگی غیرت بادل
ناشکری وچہ کافر ہووے جیکر قدر نہ جانے
نمک حرامی جد کر سی ہر طرفوں منہ کالا
اوہ نعمت رب اصلی ہو کر ہور زیادہ دیندا
ایتھے کوئی نہ پچھن والا وقت عدالت دے
تابعداراں دی منظوری کوئی لحاظ نہ ذاتاں
حاضر وقت خوشامد فخروں نیک اعمال دوہائیں
دعا مسکیناں وچہ ترازو نیک اعمال کھلاوے
دعا مسکیناں بادشاہاں دے الٹے تخت کریندی
اس دا شکر جو دے دیکر کیجے حق ادائی
نمک حرام جو کرن عبادت رب منظور نہ پاوے
اس نہیں کیتا شکر خدا دا انہاں عبادت کائی
اس دا شکر جے خدمت اندر پورا حق نہ دیندا
شیخ شریعت والا اسنے مستی نال گنوایا
شکر نبی اور شکر بندیاں زیادہ کیا جانے بھائی
اس باجھوں کی حاکم بنایا کرسی نہیں سلطانوں
اس دی تابعداری کارن آکھے پیش سلامی
سر پر سب فرماں اٹھاوے نہیں تاں رہا جاوے
نہیں تاں کفر شرارت اندر غرق ہوندی سکائی
ہر حیلے بخشاون کارن سارا زور لگایا

شفقت بنیاں قدر پچھانن فرض ہوئی سبھنانوں
بیجھراں نوں جنت دیوں سٹے نبی ربانا ں
جتھوں خطرہ سخت عذابوں جلدی خبر سنائے
ہر منکر دی جتنی طاقت اس صاحب تھیں ہوئی
جیویں خداوند فرض نمازاں نت پنجاہ فرمایا
نظر کردا ہی حضرت تائیں ایسی امت پیاری
سوہنی صورت وکھ قیامت زردی رنگ وٹایا
رب تھیں بخشش منگ منگ کرن نت نماز گھٹاون
پچھیا رب امت یا ماپیو کی سے تساں پیاری
فرض ہویا ہر مومن تائیں جانے قدر نبی دا
اس دے یاروں دو گنہاراں ڈھیاں بخش تاں پایا
تن من صدقوں حاضر کیتا عبدالستار بیچارے
شکر ادا ہی اس دے ہمدردی بھنے لوں نہ جائی
افسر بنیا سوڑاں والا دشمن ربدا تھیوے
جو ہو وڈے یار سماں مکرن تیاں شرک پلیدی
بہت ہراوان شیخوں سکھن عقل دے یانت یاروں
شیخوں اگے ربدا مطلب ظاہر کیتا جاوے
جیوں کھاوان ہور ہنڈاون سننا ہور سناناں
جیویں شہوت چوری شرک بیاجاں بھنگ شراب اپایا
جیویں گلہ سرود نہ سنن سناون پاک خدا فرمایا
جو روا نہ روا دا فرق نہ رکھے جو کجھ حکم قرانوں
جیویں مسجد خاص عبادت ربدی وارث ہور نکوئی
جیویں سکار حلال روا حرام دوری رب نبی فرماوے
حرمت اندر فرق پچھانے جیکر کار حلالوں
بیٹھے وگدا دچیریاں وفاتاں ہر سکار نشر باون

شکر جیویں سرکار نبی دا فرض مسلماناں نوں
جیونکر بیڑا چھوڑن لگا یارے سدھانا
جتھوں رستہ بھجنے والا نال پیار وکھاوے
لشکر کر سب ایسا دوست رہ رفیق نہ کوئی
کر کر عرضاں سرور عالم بخشائی بخشایاں
امت کارن عمر پیاری غم دے نال گذاری
دنیا پا توں حضرت تائیں ہاسہ کدی نہ آیا
پیراں سوج پئی تے لہو سیراں جاری ہوون
امت پیاری آکھیا حضرت اہ محبوب غفاری
وقت دم تابعداری اندر رکھے صاف عقیدہ
قدر پچھانے غوثاں قطباں جانال گھول گھمایاں
ماپیو دادا تے پڑدادا صدقے کیتے سارے
اپنی گردن اوپر ظالم آپ چلاوے کاتی
رہوں تحریت آوے قہر دی سخت عذاب ہر لوے
شیخ شریعت تھیں سب منکرات نہیں نبی دی
مشت نمونہ یاراں کارن آیا اس خروار دوں
جتنا روا ہووے ہر امروں باہر قدم نہ پاوے
جو کجھ روا نبی فرماوے اس پر عمل کماتا
ایہ روا نہیں جس دے اہناں پان جاسی وچ عذاباں
توں تکار حرام نہ کرے نہ ویکھے نہ کسے ہور سکھاوے
دنیا وچہ سدھے مومن دور امید ایماں دی
سجدہ کرے یا قبراں اُچے دیوں باہر سوئی
ایہ کم جس لئے ناقص جاتا یا اوہ برا مناوے
مشکل وین بچاوناں سنوں ہوسی کبر کمانوں
کسب مجال ہووے دے وچہ فاقے رزق فرہوں کھلون

بھاویں چوری یا کجھ ظلموں آوے ہتھ تہانوں
تنگی فاقہ لوہو پیوے ٹکڑا ہتھ نہ آوے
ہر مزدوراں لوکاں تائیں ناقص لوں سناواں
کرن ایت کسب حلالوں رزق جو گھر وچ کھاسی
تے جیکر للہ خرچ کریسی رحم سخاوت پاروں
تندرستی وچہ کار حلالوں آوے عار جنہانوں
ہر مزدوری دے کم کیتے کل نبیاں سرداراں
حضرت موسیٰ اجرت چرائے عالیشان حضوروں
ابراہیم تجارت کردے عیسیٰ کپڑے دھوندے
نوح پیغمبر عالی مرسل کم کرن ترکھاناں
سرور نبی رسول محمد خاص حبیب غفاری
اول وچہ ذکر آہے سنو بیان تہانوں
کل اصحاب نبی سرور دے آپ اپنی جائیں
شاہ سرداں یہوداں دے گھر کرن گئے مزدوری
کر گئے کار جواں دے دانے پیر علی گھر لیایا
سنگریاں ہور نقلاں کر دے تو ایتھاں کساں نوں
لیے وچہ بہت فرداں دن کتنا ذکر سناواں
لیننے جو کم کرنا [illegible] وچہ مطلب آوے
ختم ہوئے سب امر نہی دائے وچہ مطلب سارا
جو کم ہر امت کارن اول آخر تائیں
بے شک یاد خدا دے معنے عین عبادت دے
یاد خدا ہو رہے عبادت فرق ہزار کو ہاندا
یاد خدا دا مطلب ایہہ جو حاضر ربنوں جانے
چھڑیں لوکاں [illegible] سوں بندیوں آوے شرم گناہوں
لالچ [illegible] خدا انکھیں ہور نہ جانے کوئی

رزق حلال کما کر کھاون سخت محال تہانوں
خودی تکبر دا تاں الا مغروروں چھوڑ نہ جاوے
فاقیوں ماری مرجاون کبھی کنڈ نہ لاون
خرچ کیتا جو ہیں اوہ مولا دے شان سخاوت پاسی
لکھ درموں دے بدلے اسنوں چڑھے سرکاروں
راہ مولا کجھ دیوں صدقہ ناہیں دا انہاں نوں
جو تکبر دولت چا [illegible] بیدیناں دیاں کاراں
جس نوں وچہ دربار الٰہی کرسی ملدی نوروں
درزیاں کار ادریس کریندے اشم بلوہ ہودے
لوہا گھڑدے داؤد پیغمبر خاص حبیب یاراں
جس نوں ورثہ مہر نبوت عالم دی سرداری
سن جو ٹے عرشاں دے اوپر آیا قائم جہاں دا
کل سوداگر کجھ مزدوری کردے ہر ہر تھائیں
اُس تھیں اُچا کون گھرانہ جو کرسی مزدوری
وچہ تفسیر محمد راوی جیونکر ذکر سنایا
کرن رسولاں دی بے ادبی کافر آکھے تہانوں
ختم نہ ہوون اس دفتر وچہ ہور کتاب بناواں
تے کجھ منع خدا فرمایا اس تھیں باہر جاوے
امر توریت زبور انجیلوں ہور فرقان بیان
ہے وچہ ساریاں اکمل جو کجھ وار [illegible]
تے وچہ توبہ کرن گناہوں [illegible]
جیکوئی کرے سوال اساں نوں سنو جواب تہاندا
گرنے وانگر ہی وچ جنگل ربنوں کول [illegible]
پردے نال کرے چوری نفسی شرم نہ پاک الٰہوں
ڈریا [illegible] اس [illegible] خدا انکھیں متقی [illegible] ہووے

صرف خدا الیقین ڈر کر جس نے چھوڑ دتی بربائی   خاص بہشتی با بجہ حسابوں خبر قرآنوں آئی
کبھی ظلم تعدی کرے نہ چوری حاضر خوف ربانا   ہر مشکل وچ مدد ربے لبھیں کرے سوال نمانا
ہر ہر درد مصیبت اندر ربہوں دور نہ جانے   ربدی طرفوں نرمی سختی نفع زیان پچھانے
حاضر دوست ربے نوں پکڑے دو غیر نہ لوڑیے   مجنوں وانگوں آس نہ توڑے وہ دربار نہ چھوڑیے
جے رب یاد دلاں وچ ہووے شکر کن کماوے   کون کرے قبراں ل سجدے دیوے کون جگاوے
جیکر ہووے ہر دل اندر ہر دم یاد ربانی   کون منافق پوجن جاندا دیوی مانا رانی
جے رب یاد دلاں وچ ہوندا شوخی کون کھاندا   چھوڑ لڑکے لون ننگی پیریں کون نگاہے جاندا
جے رب یاد دلاں وچ ہوندا اگدن قول جانا   سب کوئی سجدے اندر رہوندا حاضر آن نمانا
جے رب یاد دلاں وچ ہوندا کوئی نہ ظلم کریندا   کوئی کسے دے قبضے دے پر ہرگز دخل نہ دیندا
جے رب یاد رہے بندیاں نوں کیوں پھسن مختاجال   آکھن احکل رب ل جانا کدی نہ لین بیا جال
جمع کرن وچ شوق نہ رکھدے کر کر ظلم خزانہ   یاد نہ رہیا رب ل جانا ہو گیا مست دیوانہ
جے رب یاد دلاں وچ ہووے آوے خوف حسابوں   نہیں تاں سکوئی خوف نہ رکھے عدل ثواب عذابوں
یاد خدا جس دل نوں ہووے رہندا نت نمانا   کدی محبت انہوں پرسن عشق نکرے پرانا
جس دم یاد خدا دی دل وچ آن مکان کریندی   وچہ نماز عبادت اسنوں شیریں لذت دیندی
یعنے مومن آکھن جدمیں وچ نماز کھلوداں   بہت خیال میرے دل آون واہ ناعاجز ہوواں
دن سارا جد غیر خیالوں ربدی یاد بھلاوے   ہک ساعت وچ مولا والے دل کویں محبت آوے
کیکر قید کریں اسنوں ربدی طرفے بھائی   لڑکے وانگوں پڑھنے پایا قید مصیبت پائی
دل وال وچ نماز جے کوئی دل نوں پکڑ لیاوے   جتوں جب ہوسی اسم لنوں قول مکمل جاوے

حکایت امام زین العابدین رضی اللہ تعالیٰ عنہ

اشرف ذات جو زین العابدین پوتا شیر علی دا   خوش فرزند جگر دا گوشہ پیر حسین ولی دا
سُنیا ہیں کسے مسجد اندر نیت نماز کھلوے   اگ لگی اُس مسجد تائیں لوگ اکٹھے ہوئے
کھلے نماز گذارن حضرت لوکاں اگ بجھائی   بعد نماز دھیان کیتونے سنو مرید و بھائی
کیکر مسجد مسڑی تساڈی دیکھ تعجب ہوئے   لوکاں عرض کیتا تسیں جس دم نیت نماز کھلوئے
بلدی اگ ڈٹھی سب لوکاں جڑ مل خلقت آئی   حال پکار کیتی سب لوکاں مجذت ال بجھائی

آکھن لگے قسم خداوی ساؤں خبر نہ کائی   رحمت برکت صلواۃ اللہ دھن جنیندی مائی

حکایت عابد زاہد

اسدے نال سناواں تینوں ہور حکایت تازی   وچہ نماز کھلوتا کوئی زاہد مرد نمازی

دوڑ شتابی اسدے اگوں لنگھی کوئی زنانی   بعد سلام ہویا وچہ خفگی کرے کلام زبانی

خلل نمازے اندر ساڈے تیرے پاروں آیا   عورت ڈردی زاہد اگے سچ بیان سنایا

یا حضرت میں مدت پچھوں آیا نظر پیارا   غیر خیال نہ رہ گیا مینوں کیتا عشق بیچارا

کیتا جوش محبت جس دم صورت نظری آئی   تیری اتے نماز تیری دی خبر نہ رہگئی کائی

بیخبری وچہ دوست باجھوں میں نہیں دیکھیا تینوں   توں دوست دل حاضر ہو کر کیکر دیکھیا مینوں

سنکر تاں ولی اللہ دا اسدے اندر آیا   نکتہ وحدانیت والا عورت سبق پڑھایا

عبدالستارا مشکل منزل عشق پیارے والا   عین عبادت کیکر ہوندی دس حقیقت حالا

کل عبادت ہے ترے قسماں قولی بدنی مالی   ایہ سب ورثہ خاص خداؤں بندگیاں دا والی

حج جہاد زکوٰۃ بھی روزے نفل وظائف سارے   قولی بدنی آکھن اسنوں سنتوں یار پیارے

ذکر وظائف کرے جو مومن جتنی طاقت ہوئی   خاص عبادت ربدی اندر کرے شریک نہ کوئی

جیکر نام بزرگاں ویاں ورد وظیفہ کردا   ربدا حق نہ جاتا مشرک پچھوں تاں سی مردا

بعد نمازوں ورد وظائف آیو آپ عقیدے   ہک تسبیحاں پڑھن وظائف ہکوں شروع قصیدے

وچہ عبادت نور بزرگی ہور شریک بناون   آکھن والا سنے وناہی کیتا انصاف کرین

سنی اپنے تئیں سداون قدرت عجب الٰہی   ہے رب دا حد جیکر آکھو میں نہ دیندے پائی

منہ تھیں پڑھے کلمہ شہادت کلمہ ہر ویلے سکوئی   ورد وظیفہ کرن زبانوں جتنی دل مرضی ہوئی

اٹھدے بہندے ایہو عبادت نام بزرگاں لیاں   کرکے پیار شیطان کھایاں زخم الیاں کھایاں

غوث الاعظم پیر جیلانی صاحب عظمت پاروں   برکت نظر مبارک جسدی قطب کیتے ہیں چوروں

دو فرزنداں نوں اس حضرت اپنے کول بلایا   رستہ وحدانیت والا حق بیان سنایا

آکھیوس دو وچہ عبادت ربدی غیر شریک کرنا   اس تھیں قتل بھلا اسودا ندی یا اگ وچہ سڑمرنا

اوہ ہک ساعت قتل یا آتش اجل شتابی آوے   دائم دوزخ مشرک تائیں کردی نجات نہ پاوے

اے فرزندو وچہ عبادت غیر شریک نہ کرنا   مثل خدا دی نام کسے دا قائم رد نہ پڑھنا

آفریں باد مریداں لوکاں اوہ وا عمل کمایا
اسیں بھی دعوے کراں مریدی اوہ لوں دل شرماوے
عین عبادت ہور بھی مطلب سنتوں یار سیانے
مال خدا دا اکھے نہ ضائع غیراں نذر نیاز دوں
دیون صدقہ راہ مولا دے اصل عبادت ہوئی
امر موافق جو کوئی مالوں ناہیں خرچ کریندا
عین بھئیں لگے تے دا مطلب سنتوں یار سوالی
تے دی برکت ڈبے بیڑے کیتے پار ہزاراں
تے دی برکت کتھیں لکھ عاصی بچن جہنم ناروں
تے دے معنے دساں تینوں کھول بیان زبانی
جو بُریائی کرے دا مومن جو ہر قسم گناہوں
تے دا مطلب تائب ہو کر جو مولا ول آوے
شرک فساد شراباں بھنگاں جو توبہ کر چھوڑے
سخن بے ادبی کفر کلاماں جو ہر قسم خطائی
سنے نصیحت یا دل آپے توبہ دے در آیا
جے لوکاں رن توبہ کیتی ول کتھیں نہ پچھتانا
جیویں لوکاں ہاروں کتنے بنے کلمہ کہن زبانی
بھی کرن مخول نبی دی سنت نظر پلید لیاون
عادت اپنی قائم رکھن توبہ کہن زبانوں
نہ کیتا جد سجدہ اس دے سچ انکار سنایا
دل کتھیں جد تاک ہووے ناہیں تابعداری دا
قول تے فعل پلید تسنوں لوچ پیارے ناہیں
مجلس بری یا بخبری کتھیں جو انکار لیاوے

الٹا اسم مبارک اس دا عاباں ورد بنایا
ویکھاں جیہڑا رب ملاوے کس گھڑی راہ آوے
خرچ جو کردا دنیا مالوں فکر دلے چہ آوے
ورثہ اس دے چہ نہیں کسے نوں سمجھ حقیقت ازوں
نام غیراں دے نذر نیازاں دیون مشرک سوئی
عین شریعت والا اس پر جرم ثبوتی دیندا
تے دی برکت عالم اندر رحمت ٹھاٹھاں نکالی
تے دی برکت جنت جاسن ڈولے وگنہاراں
رب دے دشمن بخشش پاون تے دی برکت یاروں
وسن لگاتیں کتھیں اول آپ ہوواں قربانی
دل حاضر کر توبہ کرسی بچیا قہر الٰہوں
وچ شریعت بدی رحمت دور نہ کیتا جاوے
اس دے کارن وعدہ رب دا بخشش کیتا پورا
برکت تے دی اسدے تائیں ہور امید رہائی
تائب ہویا دور نہ ہووے امر نبی فرمایا
باطن کفر عدالت اندر ملسی قہر ربانا
منکر رب رسولاں اوہ ہوون سب کاراں شیطانی
جے منع کرے کوئی توبہ آکھن ولتھیں خوف نہ کھاون
نافرمانی اندر بیشک لنگھ گئے شیطانوں
نہ اس مکر چہ توبہ کرکے رب رسول دلایا
روز قیامت دوزخ جاسی جس انکار عقیدہ
کل شریعت دا اوہ منکر لائق دوزخ بھاہیں
بخشش نہیں دورا دی اس کتھیں جے توبہ وچہ آوے

غالب امر نبی دے اگے عذر نہ لیایا کوئی
غوثاں قطباں سر پر چایا عذر مجال نہ ہوئی

احوال منصور حسین رحمۃ اللہ علیہ

جو منصور انا الحق شوقوں بول آواز سنایا
عارف کہن محبت بڈی اس پر غالب ہوئی
وحدت عشق نورانی جلوہ دل وچ آن سمانا
دل چاہے اس لذت اندر ہو جاواں قربانی
شاہ اسلام شبلی اسنوں سن کر قید کرایا
حکم دتا علماواں اسنوں اول رحم کچھوے
ہتھیں سنگل پیریں سنگل کھانا بند کیتو نے
جیکر فیر اس پر چل نہ کرسی اوہ بھی سخت گناہیں
ماران کارن کرن آوازہ مارو چور نہی وا
ماریا شاہ منصور نوں اسنے پھل چنبیلی تازہ
لوہو بھریا تن نوں زخمی پتھراں مار اڈایا
چپ زباناں بند کیتا اموں کھلی سر پر بیتی
پھل لگن تھیں یاراں دی تائیں دو وحال فرمایا
شبلی کہیا محبت یاروں پھل لگایا تینوں
آکھیں پتھر مارن والے محرم حال نہ کوئی
دوست محرم ہو کر سانوں تساں تو پھل لگایا
سارا عالم لگا لیں ڈٹے کجھ افسوس نہ آوے
شبلی کہیا شریعت اگے جے کجھ عار لیاواں
توں بھی سر قربانی دھر کر جھل مصیبت یارا
پیش عدالت صاحب اگے جو کرسی منظوری
قصہ کوتاہ حضرت شبلی رو کر بات سنائی
اس کھیں پچھے کتنے پتھر مار خلقت ساری
شاہ فرمایا دیکھی عالم بابی حکم سناواں

ہیں رب آکھیا مستی حالوں پھر تقدیر بولایا
کیوں کر کاغذ وچ سمائے عنبر دی خوشبوئی
ظاہر سخن مخالف کیتا باطن شوق ربانا
ظاہر سخن انا الحق والا کیتوس بول زبانی
اہل شریعت جو کوئی عالم جلدی پیش بولایا
بیشک پاک گناہوں ہوسی جیکر تائب تھیوے
جو لگے سو پتھر مارے حکم عوام دتے نے
اس پر پتھر دسن لگے ملیا حکم جدا ہیں
حضرت شبلی دوست محرم شاہ منصور دلیرا
بہت رتا منصور نہ نا درد بلند آوازہ
سجے کھبے ڈھیریاں لگیاں مار کیا جو آیا
اڈ گیا سب بدن ہر ہڈا حال پکار نہ کیتی
زخمی نوں پچھیں زخماں چوں نیزہ مار لنگھایا
کیا دکھ پہنچایا تیر سیائیں دس حقیقت بدل
نالے حکم شریعت یاروں سبھنوں خبر نہ ہوئی
ساریاں پتھراں نوں اسنے درد کمال پہنچایا
تھوڑی جہی ٹک سنائے محرم پر رحم لگا وے
قرب حضور نہ ہندے کولوں دور سٹیا جاوا
امروں نافرمانی اندر ملسی ہور نہ یارا
مشکل قرب حضوری اسنوں بھن یار دی دوری
اس شرع پر ہو قربانی دیکھ تماشہ بھائی
آیا عشق جوانی اندر پہنچا دی مستی بھاری
چھوڑ کے حکم شریعت ہر شے بولن پھر لگاواں

رو رو چاہا بہت نصیحت توبہ امر سناوے
جیوں بحر عادت متقیاں دی توبہ ترک گناہوں
وعظ نصیحت کر کر چاہے ساری قوت لائی
جتنے ہور تمامی عالم بھناں بھراں لایاں
سولی چڑھسیں روز فلانے فتوی کھول سنایا
قید کیتا وچ بندی خانے دوست رہیا کوئی
ہکدن شخص سوالی کوئی پھرے سوال کریندا
حد سخاوت حد عشق دی حد شریعت والی
شاہ منصورؔ بلایا اسنوں الفت نال الحبلیری
چار مسائل والا اس نے پیش سوال سنایا
شاہ منصورؔ لگے اس کہیا راہ مولا دے کھانا
دوروں شاہ منصور بلایا جلدی سن کر ہوکا
مسئلہ پچھن والے تائیں شیریں بات سنائی
جیکر فاقہ سانوں ڈٹے انگوں لوہو بدن سُکائے
دوجا مسئلہ حد شریعت کھول سناواں تینوں
جدوں سوالی میٹیاں اکھیں پچھن اسنوں بھائی
اس نے کہیا جو بندی خانے نہ کوئی سنگل تینوں
کھول اکھیں پھر آکھن لگے مسئلہ تد ہ سنایئے
امر شریعت قیدا سانوں ہور نہ سنگل کوئی
حد شریعت اسنوں آکھن امروں عذر نہ کرنا
امر شریعت جیکر موڑے اکھی عظمت والا
باقی یاد رکھیں دو مسئلے مگراں دو رنہ جائیں
حد عشق دی اس دن ہیاڑے تینوں سی جلساں
عرصہ سولی جس دن آیا خلق اکٹھی ہوئی
آن سوالی حاضر ہویا وعدہ یاد کرایا

عیبوں توبہ سب کوئی کرسی توبہ عشق نہ بھاوے
عاشق توبہ بول سناون نہ مرنا اس راہوں
قتل حکم فرمایا اس نے رو کر مہر لگائی
لگے ناون دون سوایاں اگاں عشق اُٹھایاں
تاں تدہ قتلوں ہوگ خلاصی جے توبہ ول آیا
بند کیتا سب ہون کھاون وصل تیاری ہوئی
چار مسائل پچھدا سبھنوں کوئی جواب نہ دیندا
حد مراتب نیکاں لوکاں پچھدا اوہ سوالی
پچھ سوال اساڈے کولوں جو کجھ حاجت تیری
قدرت ربدی کھانا لیکر اس ویلے کوئی آیا
ٹکڑے کارن ہور سوالی کرے سوال نمانا
دے دتا سب کھانا اسنوں لے مولا دیا لوکا
حد سخاوت کیونکر ہوندی سنتوں میرے بھائی
دوست دا پیغام نہ موڑے جدوں سوالی آوے
بند اکھیں کر ویکھ ڈٹے وچ باطن اندر تینوں
اصلی حالت اساڈی تینوں کیونکر نظری آئی
جتوں چاہیں چلیا جاویں ظاہر ہوندا مینوں
حد شریعت والی تینوں اکھیں نال وکھایئے
اکھیں نال وکھایئے تینوں ویکھ تسلی ہوئی
شیخی شوخی چھوڑ تمامی سر سجدے پچھ دھرنا
کافر ہے شداد برابر نمرود وں منہ کالا
جس دن سولی دیسن سانوں کول اساڈے آئیں
حد مراتب نیک اعمالاں اکھیں نال وکھاساں
شاہی فوجاں ہور خلائق حد حساب نہ کوئی
سب تکیں بہتر ایہہ سب عالم شاہ منصور سنایا

حد مراتب نبیاں کہاں ملسی شان انہاں نوں
امر شریعت سچ سنایا کسے نہ حق چھپایا
جیکر حکم سناون اندر پیارا ساڈا کردے
وچہ عدالت روز قیامت چور ہوندے سرکاروں
دینی عالم ہر ہر تھائیں درجہ نبیاں والا
جو کوئی برا انہاں نوں جانے کافر ہو کر مرسی
چوتھا مسئلہ حد عشق دی شاہ منصور سناندا
سولی کول کھلوتی دسے حاضر خلقت ساری
یارب حکم جنہاں فرمایا سولی قتل اسانوں
حکم شریعت کیتا رب نے پورا امر سنایا
یارب برکت عدل شریعت سارے جنت جاون
اس تھیں پچھے چڑھ سولی اُپر کرے بلند آوازہ
امر شرع دے تابع ہو کر جان کیتی قربانی
ایہ پنجے حرف شریعت والے ختم ہوئے سن بھائی
صاحب علماں نوں ہیں عاجز کیا تمثیل سناواں
سند مبارک جیکر پچھیں دیکھ رسالہ بھائی
عبدالستار ذکر یوسف دا اکھول حقیقت ساری
خواباں دا جد علم نبی نوں سینے اندر آیا
بات عجیبہ خوابے اندر جس نوں نظری آوے
سن سن خبراں خواباں والے خدمت اندر آون
جو مسکین آزردہ ہوسن بند سجھانے والے
نور بھرے دل حُب نبی دی دور گئی پریشانی
ہو گئے تابعدار تمامی سب فرمان اُٹھاون
جس نوں جیہے سوالاں حاصل اسنوں قرب بانا
بند سجھانے رحمت ہدی برکت نوروں بھریا

علم نبی دا ظاہر بولن دینی علم جہناں نوں
کسے نہ چھوڑی طرف نبی دی عدل شرع فرمایا
دور ہوندے سب درجے کولوں کافر ہو کر مردے
دور ہوندے ورثہ نبیاں تھیں ایس عدالت پاروں
جنت اندر بخشش کرسی حضرت رب تعالے
دوزخ اندر دھریا جاسی مدد نبی نہ کرسی
اس دن کردا عشق خلاصی جس دن سولی چاہندا
قتل تیار ہویا جس ویلے بولیا جاندی واری
پچھوں اجل ساڈی ہووے ون بخش تہانوں
حاکم دے فرمان برابر سبھناں عدل کمایا
کل تماشہ ویکھن والے تیری بخشش پاون
حق شریعت حق شریعت بخشش دا دروازہ
قرب حضور نہ ملسی اسنوں کرے جو روگردانی
اپنے جہان غریباں تائیں تھوڑی بات سنائی
دنیا اتوں جنت ویول کیا سوغات لیاواں
کہے محمد جعفر صادق ہیں نہیں گول بنائی
جو ہیں مصیبت بندی خاطے اس مقبول گذاری
خاصاں عاماں لوکاں تائیں ظاہر بول سنایا
ہیں تعبیر بیان کریساں جیہڑی آن سناوے
نال محبت حاضر ہوون تابعدار [illegible]
رحمت کنوں طفیل نبی دی کیتے رب [illegible]
اوگنہگار جہاناں تائیں ملیا پیر حقانی
تن من جان کرن قربانی ہر دو رنج نہ جاون
دور انہاں تھیں ور خدا انہیں سنکوں یار سجانا
عجب بیان سناواں تینوں ذکر مختصر کریا

بیان معجزہ آں ذات علیہ السلام شفقت بندیاں

ہکدن حضرت یوسف سوہنا بیٹھا مجلس یاراں
کرو عبادت خاص خدا دی غیر شریک نہ کرنا
بعد نصیحت حضرت تائیں بات دلے وچ آئی
نال محبت مجلس اندر لو لیا بنی ریا نا
جاؤ بلو پیاریاں یاراں ماپیو خویشاں بھایاں
جس نوں حب وطن دی ہووے جاوے پردہ لاوے
میں اپنی ہاں لوں بچاواں سبھناں اُتے ہویا
سجدے اندر نبی اللہ دے خاص دعا فرمائی
بدل گیا سب جسم تنہاں دا قد آواز تماہی
شکل گئے سب نال شتابی جاندے نظر نہ آئے
گھر دے لوک پچھان نہ سکن جو جو گئے گھرانہو
چار سو قیدی رہ گیا باقی حضرت حکم سناوے
آکھن لگے حب اساڈی گھر ول جان نہ دیندی
قید بھلی سو وار جدایوں دوست نال اسانوں
وطن پیارا ماپیو بھائی سب قربانی کیتے
شمع مبارک جہاں جاں توڑی پاک جمال دکھاوو
سر صدقہ قربان کیتو سے تن جاناں نذرانہ
کیا جنت کیا نعمت حوراں کیا گلزار چمن دی
جنت دی خوشخبری سرور ہکدن بول سنائی
رو کر عرض شتاب سنایا پیش رسول پیارے
جنت نوں کیا کرنا جس وچ ہووے جدا پیارا
یا نبی اللہ جنت جنت سانوں نہیں سناندے
کیا کرنا ہیں اس جنت نوں جیکر بند نظارا
سب لوکاں نوں راہ مولا دا دسے نال پیاراں
وچہ حیاتی قائم رہنا اوسے راہ پر مرنا
سارے یار جدائی والے خالی طرف نہ کائی
جلدی کرو سوال اسانوں جس نے گھر ول جانا
پناہ خدا دی پیش نہ آون بھیجے عذاب جدایاں
جس نوں حب اساڈی ہووے چھٹے جو سر آوے
ایہ گل سن کر وہ سو قیدی حاضر آن کھلو یا
بدلی صورت شکل انہاں دی قدرت رب کھائی
پیر دوں سنگل بیڑیاں جھڑیاں ہمت پیر گرامی
آپو آپ گھراں وچ پہونچے راہبر پیر چھڑائے
جس دم حال بیان سنایا ہویا یقین تنہانو
بھاکر بلو پیاریاں یاراں جس دی مرضی آوے
وچہ دلاں دے جوش محبت موجاں ٹھاٹھ مریندی
قرب حضوروں حاضر دے سے پاک جمال اسانوں
وحدت عشق مربی ملیا شوق پیالے پیتے
غیر اندے دروازے اوپر کیوں پروانہ جاوے
یار پیارے کارن جاناں جنت بندی خانہ
سب تھیں پیاری عاشق تائیں صورت یار سجندی
پہنچیا درد بلال ہورانوں بات پسند نہ آئی
صدقے کیتے دوست کولوں جنت حوراں سارے
کون کمینی جنت یاروں چھوڑے قرب نظارا
جنت یاروں دوست تائیں عاشق چھوڑ نہ جاندے
جوڑیاں وچہ کھلوون جنت حاضر یار پیارا

ایہہ طریق محباں والا تن من صدقہ کردے ۔ دیکھ جمال خوشی وچہ ہوون باہجھ زیارت مردے
دنیا تھیں جد جنت اندر گیا رسول ربانا ۔ چھوڑ بلال گیا پردیسیں روندے حال نمانا
سب اصحاب ویران ہوئے باہجھ رسول الہی ۔ اپنی جنت زمیں انبر وچہ ہے گئی ات سیاہی
چھ ماہ پھر بلال ٹھہکے جانے دیس نکالے ۔ خواباں پاک جمال دکھایا سوہنی صورت والے
کیوں چھڈ گیوں اساڈی تربت یار خطاب سنایا ۔ اسیں اڈیک تساڈی رکھدے کیوں انتا چر لایا
خواباں حضرت بلال سنبھالی کرکے شتر سواری ۔ ڈٹھی یار پیارے والی گور مبارک پیاری
چھ ماہ پچھے مسجد اندر بانگ آواز نہ آیا ۔ باہجھ بلالوں کسے نہ آکھی ولدی ذکر سنایا
جاں تشریف بلال لیایا فاتحہ رل پڑھیوے ۔ بانگ سنا ہوندا تاں ہویاں حسرت سوال کیتوے
نہیں میری طاقت ساتوں کہیا بلال پیارے ۔ سب اصحاب سوال سناون پھر جاون سارے
آخر من سوال تنہاں دا ہویا شروع اذانوں ۔ الا اللہ تک ہوش سلامت پڑھیا پاک زبانوں
جس دم اشہد ان محمدا نال محبت پڑھیا ۔ غش دی حالت منبر اتوں دھرتی اوپر جھڑیا
بیہوشی وچہ جاں لباں پر دم آوے دم جاوے ۔ اشہد ان محمدا باہجھوں ہور آواز نہ آوے
غم دی حالت رہ فراقوں کل اصحاباں ولیاں ۔ اج وفات نبی دی ہوئی گھر گھر ہاہاں ہلیاں
عبدالستارا کیوں نہ رودن سب اصحاب پیارے ۔ زمیاں انبر ملک نورانی رل کے عرش منارے
اک جنت ہک مولا راضی جیندے کول پیارا ۔ نہیں تاں پھر نبی دا لے کر رُنا عالم سارا
کرن روایت جو سب قیدی کول نبی دے سارے ۔ بندی خانہ یاد نہ رکھن جنت لٹاٹاں مارے

سوال کردن داروغہ بندیخانہ از یوسف علیہ السلام

بندی خانے اندر جس دا امر حکومت جاری ۔ حضرت اگے کرن اسنے آکھر عرض گذاری
ہر دم پیار تساڈا ایہنوں لین آرام نہ دیندا ۔ صبر آرام نہ رہ گیا دلنوں شوق تساڈا [illegible]
سنکر حضرت یوسف تاں ہنجوں چھم چھم آیاں ۔ اگے پیار یعقوب پیو دے باراں خوب جتایا
کھوہ وچہ پیا بازار وکایا ذات نہ جانے کوئی ۔ پھیر نصیب یعقوب نبی دی نہیں زیارت ہوئی
پھیر پیار زلیخا دے نال مبارک کیتی ۔ رہنوں ظلم اساں تے اوپر جویں کمائی بیتی
چلیاں پھر پھر پانی ہویاں لوہو جان اساڈی ۔ اس تھیں سکھے پیار کرن دی آکھی وار اساڈی
سچ محبت ساڈی تینوں جیکر الفت ہوئی ۔ قتل شہادت اجل اسانوں ہور امید نہ کوئی

دہشت بے پرواہی کولوں نبی اللہ داوڑیا　ایہہ کیا حکمت ہوون لگی سر سجدے وچہ دھریا
ہاتاں کر کر تھر تھر کنبے رووں ہنجوں آیاں　میں دل کرو ہیا رہ کوئی رو رو کرے دُہایاں
شکر خدا دا کر کر یوسف دم دم صابر ہوئے　پھر کن جس دم غمیاں کہیاں نیت نماز کھلوئے
ابن عباسؓ کہیا غم دردوں تنا یوسف دیا　نیر گیا ٹک نیناں وچوں لوہو جاری ہویا
تل رخسارے اپر سوہنا جیوں ستارہ نوروں　بے پرواہ جیہا حسن دکھاون جلوہ پئے دروں
اتنا لوہو نیناں وچوں آیا نبی حقانی　گل کر جھڑیا تل رخساروں ہو گیئی گم نشانی
مکھ نمانا ویکھ یوسف دا کل فرشتے رووں　ڈر دے بے پرواہی کولوں سجدے اندر ہووں
رات پئے تاں بید روا دل نیند پیاری آوے　دردمنداں نوں طلب سجندی راتیں آن جگاوے
گیا آرام نصیباں وچوں کتنی مدت ہوئی　مولا باہجوں دردمنداں نوں ہور نہ جانے کوئی
ہر دم شوق ربانا سنوں ساریں رات جگاوے　دو جا درد یعقوب نبی دا دل نوں چھوڑ نہ جاوے
جدوں منصور حسین یوسفنوں بخش کیتا ارزانی　خوشخطا پر کاتب کولوں نقطہ پیا نورانی

بیان آمدن حضرت جبرائیل بار دوم در بندیخانہ

جبرائیل فرشتے تائیں حکم الٰہی آیا　پہنچ شتاب یوسف دی خدمت خالق نے فرمایا
جا پیغام سلام علیکم ساڈی طرفوں کہنا　وچہ مصیبت ساڈی طرفوں راضی راضی رہنا
یا محبوبا قید مصیبت آپ تساں منگ لیتی　اساں تساڈی طلب دی بیدی سب منظوری کیتی
کیا مشکل ہیں جے سرکاروں طلب آرام کریندے　یا محبوبا اسیں تسانوں کیوں مراد نہ دیندے
کیتو ای نہ تو لبے ربدے ظاہر باطن سارا　حافظ تیرا دوہیں جہانیں خالق سرجنہارا
سنکر یوسف حکم جنابوں کیتا شکر ربانا　انا للہ ذکر زباناں صبروں چپ نمانا

بیان آمدن جبرائیل در بندیخانہ نزد یوسف علیہ السلام

قصص الانبیاء اندر جیوں ذکر مفسر لیایا　کتنی واری وحی فرشتہ یوسف کارن آیا
جس حجرے وچہ رہندا یوسف آ جبریل کھلوئے　جدا ہوئے تاں دوست بدا سجدے اندر ہوئے
ہکدن جبرائیل فرشتہ خدمت اندر آیا　حضرت یوسف نبی اللہ نے اوس سوال سنایا
کس تقصیروں میر بچارن شامت پئی جدائی　جبرائیل پیغام لیایا اوہوں عرض سنائی

عیبوں پاک رباں تساڈی جو کجھ سخن الاوے — حاضر کرے خداوند عالم خالی بات نہ جاوے
جس دن شیشہ لیکر ڈٹھی اپنی صورت پیاری — یا محبوب تساں ایں ویلے شوق دلیل گذاری
شاید جے ہیں بردہ ہو کر مل بازار وکاواں — کون خریدن والا ہووے کس قیمت ہتھ آواں
اوہ بھی حاجت پوری ہوئی گیا خیال نہ خالی — آپے قید حضوروں منگی کم دتا رب والی
پھیر سوال نبی فرمایا جبرائیل وحی نوں — کس تقصیروں غم دلگیری ملی یعقوب نبی نوں
وحی کہیا اوہ دوست ربدا پاک تمام گناہوں — غیرت ہوئی تساں تپے پاروں اوسپر پاک گناہوں
پیار تساڈا دل وچ اسنوں کرتا غیر سمانا — غیر شریک محبت اندر ربنوں مول نہ بھانا
وحدت منزل جو کیتا اوتھے پایا جانا — جیونکر وچہ عبادت ربدی نہیں شریک سمانا
سنکر حضرت درد غم کھن بیٹوں تاں نہ جندی — میری باروں باپ تیرے کیوں اجابت بندی
هَلْ عِنْدَكَ خَبْرُ اَبِیْ یُوسُفْ کہیا وحی تیائیں — میں کھیں پچھے کیونکر گذری حال یعقوب سنائیں
جبرائیل کہیا وچہ حجرے قدم مبارک پایا — سجدے اندر ہنجوں برسن گدی نہ باہر آیا
نظر نہ نیڑے وروں آوے ہو گئے نین نابینے — درد فراقوں چپ ہمیشہ چھیک پئے وچہ سینے
سنکر بات زیادہ یوسف ہویا درد رنجانا — دل غمناک نمانا ہو کر بولے صبر رہانا
عبدالستار احوال سنائیں فر کر یعقوب نبی دا — کویں حوالہ یوسف باجھوں گذریا اوس لیدا

حال حضرت یعقوب در فراق حضرت یوسف

درد فراق یعقوب نبی دا کون بیان سناوے — ساری عمر حقیقت کریئے حد حساب نہ آوے
جس دن یوسف نال بھراواں کنعنوں آپ روانہ — بیٹھا رہ گیا اوس مکانے اوہ محبوب یگانہ
جس دکھ ہیٹھوں یار پیارا ابھیا پاسوں نہ رلایا — اوس مکانوں نبی نہ اٹھے گھر ول قدم نہ پایا
ہنجھیں دین جہانوں کرتے گھتی آس تنہاندی — چھوڑ گیا ندی طلب ہمیشہ لوتاں سنکر نہ جاندی
راہی پاندی نیڑے ودردل جنکوں آن کھلو — نہ ہم کلام نمانا ہو کر نال محبت روندا
آمدا اکس طرفوں آیوں آکھے ہر یک تائیں — کیجہ خبر یوسف دی تیکوں لوں دسی جائیں
کتنی مدت یعقوب نبی نوں حال ویرانہ بیتی — یوسف یوسف کہندے ہر کلام نہ کیتی
شیخ ہویا کنعان نبی نوں چھوڑ گئی روشنائی — غم روواں دی رات سیاہی ایہو جیہی پر آئی
دل یعقوب دا یاں یوسف بیٹے دی حرف خبر سناوں — تکدے جیہڑے دوست جیہڑے دیں خوشی مرداں پاون

گرگ ابلیس بیان یوسف نوں نت چاہے لے جانا رکھن کارن ترلے لیندا اول یعقوب نمانا
ترے لیسے سٹھ واری ہر دن وچ حملہ ظاہر کردا سکھ دی نیند یعقوب نہ آوے چوراں کولوں ڈردا
پناہ خدا دی اُپر دوہاں دے ڈاڈھی منزل آئی یوسف باہجھ ویرانہ ہویا حال یعقوب نے کوئی
جیویں یعقوب پیارے باہجوں پھیر نہ رونق پائی باہجھ ایہا نوں لدے گھر دی تم ہووے وسنائی
باہجھ ایہا نوں بدن تمامی پاوے قہر سزائیں عبدالستارا گل سپرداں حافظ ناصر تائیں
درد بیان یعقوب نبی دا ذکر نہ کیتا جاوے قسم خدا دی حالت غم دی حد حساب نہ آوے
جل جل جگروں روا لبنے بلبل بھاہیں بھڑکن بلبل ول ول پھڑاں چاگن تیر غماں دے رڑکن
ہو دیوانہ جنگل اندر رو رو ٹانگاں ویندا آکھن یوسف آکھن یوسف چڑھ چڑھ سد کریندا
یاد کریندی قرۃ عینائی کرے آواز پیاروں ہر ہر چیزاں سنکر رووَن درد نبی دے پاروں
کمر کر ہنیڈا جنگل اندر شام پئی گھر آوے راتیں یار پیارے تائیں اُٹھ اُٹھ کھلا بلاوے
سد فراق کنوں چد ہالے جاوے ور آوازہ ہر ہر سُننے والیاں تائیں رو لگاوے تازہ
نوال یوسف دا نت غم ہووے سب کنعانی رووَن ہر گھر چھم چھم ہنجوں برسن ورد عاجز ہووَن
جیویں روایت نقرہ کارون کر حسین لیاوے جدوں یعقوب پیارے تائیں نال پیار بلاوے
ویکھ دیوانہ حال نبی دا کوک پوے آسمانی درد نبی دے پاروں رووَن جو سب پاک نورانی
انبر کرسی عرش منور لوح محفوظ تمامی وو یعقوب نبی دے پاروں رووَن ملک گرامی
ہر جا درد فراق یوسف وارا وی ذکر لیایا دردوں چوداں طبقاں اندر کسے آرام نہ پایا
روزہ آکھے نبی ہوا نوں جے معلوم ہے تینوں ہکواری نوں یار میری خوشبو لیاویں مینوں
ایسی حالت کتنی مدت نال فراق وہانی بھیجیا جبرائیل فرشتہ پاک جناب نبی
بعد سلام پیغام نبی نوں جبرائیل سناوے یا نبی اللہ حکم تساں نوں پاک خدا فرماوے
درد فراق تساڈے کولوں گھر گھر بھاہیں بلیاں دم دم غم تھیں ہنجوں برسن حوراں رووَن کھلیاں
روون سب غلمان بہشتی جنت مارن آہیں درد کنوں سب چیزاں رووَن نہیں آرام کدائیں
سنکر لیا نبی اللہ دا میرے وس نہ کائی جبرائیلا درد یوسف دے تن تن آتش لائی
وحی کہیا تساں نوں رتبہ صبروں عالیشان گھرانہ بے صبری وچ ملے نہ حاجت اے محبوب یگانہ
کرن روایت وحی جناب وں ایسا حکم لیایا جیونکر وچ تفسیر یوسف دے نقل ذکر سنایا
آکر جبرائیل آدابوں کہیا پیغمبر تائیں یا نبی اللہ تیرے کارن حکم دتا رب سائیں

جویں مقدر حکم اساڈے اول قلم چلائی
بے صبری تے بے پرواہی کویں برابر آوے
صبر کرو اس رووَن کولوں مرضی جویں بیدی
نہیں تاں بے صبری دے باروں خلل زیادہ پاسی
چُپ کر گیا یعقوبؑ پیغمبر سن فرمان ربانا
سجدے اندر نبی اللہ دے جلدی عرض سنائی
حکم ہویا تینوں ہوش سلامت جے بے صبری کردا
ہکدن عرض کیتی وچ سجدے لدی حاجت چاہی
رخصت کر کے یوسف کیتا تساں سپرد جنہاں نوں
جے اُسوقت ضمانت ذمہ کردے تینوں اساڈا
میں ہی حافظ کون تو ہار رکھن ہار سپیدا
دوست اپنا غیراں تائیں کون سپرد کریندا
شرطاں مارے ہتھ اپنے دوست اسیں نہ ہرگز دیندے
سن کر حکم یعقوبؑ پیغمبر بے حد حسرت آئی
زور اور اندی مرضی اندر جلدی پیش نہ جاوے
کس نے پیدا کیتا یوسف کس دی دولت آہی
بھی پھر کس نے پالیا اسنوں نبی کہیا ربا تیں
باقی میں گھر یاراں بیٹے حضرت عرض گذاری
یاراں بیٹے خدمت کارن ہک یوسف پیارا دل
لے محبوبا یوسف باہجوں کیتا تدھ صبر نہ پایا
جیکر دور کراں اسنوں تیری سبھ الاد پیاری
سنکر حکم جناب الٰہوں کنبیا نبی ربانا
ساعت پچھوں پھرت سنبھالی جد کجھ طاقت آئی

کوئی نہ جیہا موڑن والا کسے نہ طاقت آئی
غالب حکم اساڈا ہووے جویں اسانوں بھاوے
غالب امر مقدر اندر نہیں مجال کسے دی
بنیاں والے دفتر وچوں ناواں ور ہو جاسی
یا مولا میں راضی راضی جویں تساڈا بھانا
ذہن قیاس نہ قائم رہندا ایہہ دے سن بکائی
دونا بھار مصیبت غم دا اسیں تساں پر دھردے
ویہ بینوں یوسف رب سایاں آیا حکم الٰہی
حاضر کرن تساڈا یوسف کر دسوال تساں نوں
حفظ امانت ساڈی یوں جاندا کیوں دوراڈا
بھی فرمان یعقوبؑ پیغمبر سنیا پاک بھیدا
دوست اپنا دشمن تائیں ہرگز کوئی نہ دیندا
ہر دم من پر نظر حفاظت ہر ہر وقت کریندے
چپ کر بیٹھے حجرے اندر ہور کلام نہ کوئی
ہور روایت نقرہ کار ول وحی پیغام سنائے
کہن لگا یعقوب پیغمبر مالک ذات الٰہی
باقی کتنے بیٹے تیرے آکھیا حضرت تائیں
پھر اس وقت پیغمبر تائیں امر کیتا ربّ باری
اوہ بدلے منظور نہ کیتا حکم ہویا سرکارول
ساڈی بے پرواہی دی ول نہ ہم خیال کیا
پیش مقدر لوں کیا کہ سیں امر کیتا ربّ باری
کتنا وقت بیہوشی اندر ہو گیا بہت ڈرانا
ہو کر جبرائیل تائیں اتنی بات سنائی

صاحب اگے عذر نہ ساڈا جویں پیارا راضی
پھر یوسف آ نام زلیخان بخشے حالت ماضی

بیان بنا کردن بیت الاحزان و خاموشی اختیار کردن یعقوب پیغمبر علیہ السلام

سُن فرمان یعقوب پیغمبر کیتا چپ زبانوں
بے وس دردوں ہنجوں برسن جگرا ہجر جلاوے
نال کسیدے بات نہ بولن نہ کجھ حال سناون
آپس اندر کرن کلاماں جو سب لوگ عوامی
آپ جے کرئے بات یوسف دی نا فرمائی تھیوے
اُس حالت کجھ مدت گذری نبی اللہ دے تائیں
بیشک تسیں عبادت اندر دل حاضر کر بہندے
خاص عبادت ساڈی اندر چاہو قرب حضوری
سنکر حکم حبیب خدا دے حجرہ جدا بنایا
چُپ کر بہندے حجرے اندر کدی کلام نہ کیتی
غم دردال تھیں لیا لوڑن جیکر دردانوالے
واہ وا صبروں تحیت گذاری اس مقبول ربانے
امر مقدر اس دیہاڑے کیا اسباب بنایا
آتش غم دی سینے اندر آہی مسان سمائی
یا یوسف یا یوسف کر کے جد اس شخص بلایا
ہے افسوس یعقوب نبی نوں پھر گئی جگر کٹاری
کیا اس نام سناون والے تیر چلایا دوروں
ہنجوں چلیاں رہن نہ دلیاں سنیا نام جدائیں
عہد جو کیتا نام نہ لیساں لوچہ یاد دیپوئنے
تن وچہ آتش گئی نہ جھلی بالن والے بالی
بیہوستی وچہ پیغمبر نوں کتنا وقت وہانا
جو آیا سو سر پر چایا امر خدا رحمانوں
فیر مصیبت حضرت اُپرادس ہاڑے آئی

دم دم یاد الٰہی اندر تارک ورد بیانوں
ڈرد ہے نام نہ لین یوسف دا ورد نہ جریا جاوے
بات یوسف دی کردا آوے اتول کن لگاون
سننے کارن حاجت رکھن اوہ محبوب گرامی
شائد ہور کسے تھیں سانوں سوہنا نام سنیوے
نازل کیتا حکم جنابوں حضرت خالق سائیں
یوسف بول کن سناوے پھر کیوں طالب رہندے
بند زبان نے کن اتے دل ایہ گل نامنظوری
غیر آواز کلام نہ پہونچے جویں خدا فرمایا
صابر شاکر ہو کر جھلی جویں مصیبت بینی
چُپ کر اندر بیٹھیاں تائیں آ تقدیر نکالے
بے خبری وچہ اک ہمسائے لایا زخم دہندگانے
شخص کسے کر یوسف یوسف اپنا پُت بلایا
ماریا کوک جدوں ہمسایاں لیا زور اگاہیں
پھیر توہیں سر دردو جگایا غم دا زخم دکھایا
ایہ گل دردانوالے جانن زخم جنہاں نے جاری
بھانبڑ جگر بلیندے بلیا جویں بخار تنوروں
یا اسفےٰ علیٰ یوسف رو کر لگے کہن تداہیں
نال شتابی خوف ربے تھیں منہ تے ہتھ رکھیونے
پہونچ گئی تکبیر نبی نوں اللہ اکبر والی
بیخودی غش دی حالت اندر چپ حبیب ربانا
جیونکر دو دھڑ ہوئے زکریا چپ کلام نہ بانوں
سر ٹکر ہو گئے یمن نہ بیٹے چھوڑ گئی رو تمنائی

واہ واہ سر قربان اُٹھایا اس مقبول نگینے
ہور زیادہ شکر خدا دا کیتس حمد ربانی
کھڑ کھڑ ڈھ لن عرضاں بولن پیش جناب الٰہی
دور کیتا جا دوست اس دا پاک غریب نوازا
جس دا دوست دور ہو جاوے پیش جدائی آوے
حکم ہویا یہ غیرت ساڈی وحدت ثابت ہوئی
ہور نہ دیاں یعقوب نبی نوں آہی مرضی ساڈی
جیکر رووَن بولن کوئوں بند یعقوب کچیوے
غم درداں دکھ ہجر بیماری مشکل ہو گئی تنہاں نوں
سُنیا غیب آواز پیغمبر حکم خدا فرماوے
پھر بھی عادت ایہو ہندی جیب ہمیشہ رہندی
کیتا سارا ملک بیگانہ باہجھ جناب الٰہی
بھی ہک ہور روایت ثابت نقرہ کار دوں ہوئی
ہکدن نیند پیاری تائیں آیا حکم ربانا
آگئی نیند یعقوب نبی نوں قدرت نال ربانی
یاد خدا وچ حضرت صاحب صابر چُپ زباں نوں
گیا اوہ نیند نبی نوں پیاری یار ملاون آئی
جبرائیل فرشتے تائیں حکم کیتا رب قاضی
بن کر یوسف تو لے اندر دیہ توں جلدو کھالی
سن کر جبرائیل فرشتہ نال شتابی آیا
اچن چیتی حاضر ہویا نقش پیارے والا
خوش رخسار تصور سوہنا یار جمال وکھایا
تازہ دل یعقوب نبیدا تن تن خوشی سمائی
کیا اوہ خواب نبی نوں آئی خوش مراد انوالی
لے گل لایا دوست تائیں رو دوں باپ نمانا

حالت درد آواز نہ کیتا ہو گئے بین نابینے
حالت ویکھ یعقوب نبی دی رُنّے ملک نورانی
کردے تسیں جیہاں تے ڈاڈھی بے پرواہی
ذکر زبانی اس دے کارن بند نہ کر دروازہ
طالب کر کے پیاروں باتاں بڑی غنیمت پاوے
جو سب کوئی قادر غالب جانے ہور الٰہ نہ کوئی
علم اساڈا اسانوں معلم عرض قبول تساڈی
پوسی بار محمدیاں پر مشکل منزل کھیوے
قید مصیبت عمر تمامی پہنچن دکھ انہاں نوں
کر دپیاریاں باتاں رووں چیوں کر مرضی آوے
غیراں لگے باتاں وانگوں دل دا حال نہ کھلے
جیہڑے جبر نازل ہوئی وچ قرآن گواہی
کتنے سال یعقوب نبی نوں نیند آرام نہ کوئی
جاں جل دوست ساڈے تائیں جاگے نت نمانا
عجب تماشہ بنیا اس دن بات جویں سب بھانی
ہو گئی نیند نصیب نبی نوں حکم خدا رحمانوں
یا غم درداں دی آتش اپر بارش پاون آئی
امر قضا پر دوست ساڈا اوہ دا ہویا راضی
پلک نظارہ کرے زیارت یار پیارے والی
بن کر حضرت یوسف والی آن جمال دکھایا
فضلوں لیا خضر نبی نوں آبحیات پیالہ
وقت نزع دے مومن تائیں جنت نظری آیا
باغ بغیچے سر دے تائیں لیا رحمت پالی
جویں زلیخا نوں وچ خوابے دتی آن دکھالی
رل کر بیٹھے دلبر دوویں تھوڑا وقت وہانا

پچھے یوسف تھیں جو پیں گذری اس پردرد کہانی
عبرت ہوئی جو ساڈے بابجھوں کسنوں حال سناوے
کرنی بات نصیب ہوئی ہٹ گئی نیند پیاری
اجن چیت یعقوب نبی نوں پھر تقدیر جگایا
دلدیاں باتاں دل وچ رہیاں یار گئے کرواہاں
کملا ہو کر بھالن لگا ہتھوں گیا خزانہ
یا یوسف یا یوسف رو کر جلدی نال بولایا
نام یوسف دا پھیر نہ لیساں ترک لساں لگائی
اُس تقصیروں نبی اللہ دے منہ وچ مٹی ڈالی
دہن مبارک وچہ کر توبہ خاک پیغمبر پائی
ایسا حال نمانا ہویا جدوں حبیب حقانی
کرن روایت اسی سالاں جتنا درد لنگھایا
سکو حقیقت منہ وچ جس دم خاک پیغمبر ڈالی
بہت ہوئی کر بس چھپیا کہیا جناب باری
بھالو نہیں دیوانے ہو کر یار پیارے تائیں
جیکر یوسف نوں اسیں امروں شربت اجل پلانے
حکم ہویا یعقوب نبی نوں رکھو آس اساڈی
کرن روایت پنجاہاں تک بہت پیغمبر رویا
ہور روایت لقرہ کاروں وچ کشاف بھی ناوے
نبی محمد سرور پچھیا جبرائیل وحی نوں
وحی کہیا غم درد نبی اکہتّا کر سنائیں
بسفنانیں بیٹے مرجاون جتنا درد تنہاں نوں
حضرت پچھیا صبروں شکروں کیا درجہ اس پایا
اسحالت وچہ بدن یوسف تھیں جنت دی خوشبوئی
دوست کارن شفقت کیتی واہ سرکار ربانی

دسن لگا یوسف تائیں ہنوں بات نہ بھائی
کون قدر اساڈے بابجھوں کون نصیب سدھاوے
آبحیات سکندر کوں دور ہویا یکباری
عبدالستارا درد جدایاں کیوںکر مزا دکھایا
بیہوشی وچہ مگر یوسف دی دوڑ پیا وانگ سوداہاں
سرت سنبھالی شاہو کاراں ہو گئے چور روانہ
جبرائیل شتاب نبی نوں وعدہ یاد کرایا
تھر تھر کنبیا نبی ربانا ہو گئی سخت خطائی
عاصی ہو کر رب اپنے نوں عاجز شکل وکھالی
ایہو سزا اس کم میرے دی جس تھیں ہوئی خطائی
دردوں ہلکاں تاب نہ جھلی کوک پئی اسمانی
خواب جدائی یعقوبے نوں اتنا دکھ دکھایا
جبرائیل شتابی آیا امر کسوں رب والی
صبروں آفریں بادشاہ نوں خاک نہ رہنوں بھائی
اسیں تساں نوں دوست لیساں امر کیتا رب سائیں
پھیر دوبارہ زندہ کر کے تیری آس پہنچائے
فضلوں ناامید نہ رہنا رحمت نہیں دوراڈی
جس دم حکم ہویا سرکاروں چپ چپاتا ہویا
جیکر درد یعقوب نبی نوں ذکر مفسر لیاوے
سی کتنا غم درد جدائی اُس یعقوب نبی نوں
ہک ہک بیٹا جیکر ہووے ستر عورت تائیں
اتنا غم یعقوب اُٹھایا ایہ معلوم اسانوں
وحی کہیا سو شاں شہیداں ہر دن اجر لکھایا
حجرے اندر پاس نبی دے آکر حاضر ہوئی
وقت نزع لب جاناں تائیں چھو کر پاون پائی

کیا خوشبو محبوب سجن دی آن دماغ جوایا
مگر اس خوشبو تھیں حضرت حیرت اندر آیا

کرے قیاس اساں ایہہ خوشبوئی ہے سب جنت والی
دنیا اُپّر کیونکر آوے کیا قدرت رب والی

شاید ہے کتے زندہ یوسف ہور نہیں گل کائی
خبر نہیں پردیسی جانی جا پہنچا کت جائی

بیان احوال دردمنداں متفرقہ کہ بعد یوسف علیہ السلام شد

درد جدائی یوسف یاروں ہر دل اندر ہوئی
غم تھیں وچ کنعان مبارک خالی رہیا نہ کوئی

بھایاں بھی افسوس یوسف دا دل تھیں بھلدا جاوے
جو گستاخی وقت وہایا اوہ گل ہتھ نہ آوے

اہل ایماناں حسرت ہوندی موجب عمل خطائی
ڈرن نہ قہروں رہے منکر یاد نہ رکھن کائی

کرن ہدایت مومن پاسوں جو کجھ عیب ہو جاوے
پھر افسوس پچھے رت اسنوں یاد کرے پچھتاوے

اوہ توبہ افسوس بندے دا خالی مول نہ جاندا
عاجز ویکھ خداوند عالم اس دا عیب گھٹاندا

گھٹدا گھٹدا حسرت یاروں ہکذرہ رہ جاوے
وقت عدالت بخشش رب دی پاک کتاب بتاوے

سنیا ہیں ہک روز جو ملکاں بنوں عرض سنائی
کیا حکمت یوسف دیاں بھایاں تجھ تکلیف نہ پائی

حکم ہویا کیا خبر تساں نوں جو کجھ علم اساں نوں
کیسے ہارے حکمت ساڈی ظاہر ہوگ تساں نوں

جس دن ملے یوسف نوں بھائی کرم کیتا رب قاضی
رو رو بھائیاں سنے بخشایاں گل تقصیراں باقی

اوس دن پیارے پھر ملکاں نوں آیا حکم الٰہی
اساں انہاں نوں توبہ کارن مہلت بخشی آہی

جد کد سب اولاد نبی دی ہوسی پاک گناہوں
قہر کنوں وچ رحم اساڈا امر ہویا درگاہوں

آکھ حقیقت درد یوسف دا جیہیں کتابوں پایا
اول درد یعقوب نبی نوں ہووت قریب پہنچایا

مثل کمان وجود مبارک بینی نظر نہ آوے
بدن ضعیفی عاصے باہجھوں قدم نہ دھریا جاوے

دو جا درد یوسف دے کولوں ہیا ہین نمانا
کرے کیلا بھائی بھائی دم دم درد رنجانا

پلنگ یوسف دا جس دم اسنوں نظری آوے خالی
سانگ پچھے نت سینے اسنوں مثل شرارے والی

کدی نہ بہندا کول کسے دے بیٹھ اکیلا رووے
باتاں کریئے نال دلے جیکر بھائی ہووے

دنیا وچ ہزاراں نعمت عجب عجائب آہی
سب تھیں بہتر بھایاں ناطیں پچھیئے بھائی

کتنی خلقت بہی دستے اندر جے چڑھے تائیں
بھایاں باجھ جہاڑاں دستن بھر جائیں

رنگ رنگ میوے باغاں اندر صفت نہ کیتی جاوے
سخن پیارے بھایاں جیہی لذت کدی نہ آوے

خلقت نال خوشی دے دستے سارا عالم جیوے
باجھ بھراواں ملک تمامی قبرستان دسیوے

خوش گلزار باغیچے اندر وگی واکھراں دی | پتر اڈ گئے پردیسیں سوہنی چھاؤں جہاندی
کدی تاں یار پیارے آہے نت بہار دیندے | اللہ جانے کیہڑی دیسیں کیہڑے حال جلیندے
یارب رحمت خوشیاں والا ساون پھیر لیاویں | اوہ گلزار بہار چمن دی کر کے فضل دکھاویں
بنیا مینہ اہو نت حالا نیر غماں دے رڑکن | چھم چھم ہنجوں وٹن پانی دو نیناں ہن بھڑکن
پناہ خدا دی قسم خدا دی برے وچھوڑے بھایاں | کتنے لوگ جدائیاں یاروں دیندے گئے دوہائیاں
چھوڑ گیا اندر یاں خالی بھاواں جس دم نظری آون | غم دے قاصد حاضر ہوون غم دی خبر لیاون
اکھی پلک جدائی مشکل ہو گئے سال مہینے | دل وچ سول فراق لگاون چھپک لوہے دے سینے
تنجا زینب بھین یوسف دی رو رو یاد کریندی | میں صدقے کد ملسیں مینوں نت دعائیں دیندی
بہت غریب یعقوب پیغمبر شکروں کرے گذارا | خدمت اندر زینب خاتوں جیندا باپ پیارا
سجدے اندر مدت گذری نبی اللہ دے تائیں | غیبی علم نہ خبر یوسف نوں منگے نیک دعائیں
ورثہ غیبوں نہیں سولاں مدت صفت پیدی | ربدی مرضی باہجوں جانن نہیں مجال کسیدی
نبیاں ولیاں تھیں رب چاہے جو اسرار چھپایا | اس دا باطن حال پچھانن ورثہ کسے نہ پایا
جو شے دستنوں رب چاہے حاضر کر دکھلاوے | اکھیاں اندر اکھ اسدے اندر ہرگز دخل نہ آوے
سب کوئی جانے اکھیں ویکھن دوں حال سناون | جس دن سب لڑے تقدیراں اس دن کتوں جاون
جیوں کر اکھیں ظاہر اندر ویکھن کارن آیاں | باطن اکھیں دل دے اندر قدرت نال بنایاں
جد رب اکھیں دل دیاں کھولے چانن ہووے نوروں | محبوباں نوں نظری آوے کیا نیڑے کیا دوروں
جدوں کفاراں گوشت اندر قاتل زہر ملائی | سرور عالم نوں بن حکموں خبر نہ لگی کائی
ہک اصحابی نبی دے اول منہ وچ لقمہ پایا | حضرت جے نہ کھاون لگے وحی پیغام لیایا
ایہ کھانا منظور نہ کرنا حکم ہویا درگاہوں | بھی اس گوشت ایہو آوازہ کیتا امر الاہوں
حکم ہویا جد پاک نبی نوں خبر نہ غیبوں حالہ | اس تھیں اچا کون گھرانہ عالی درجے والا
دوجے تائیں دو جا آکھے ہادی پیر جو میرا | سب کجھ حال لاندا جانے کیہا میرا کیہا تیرا
غیباں اتے دست رہندے دعوے آپ نہ کردے | مشرک جوڑ طومار دلاں تھیں نہاندے سر دھر دے
غوث قطب سب اس سرکارے جوڑ یا نوچ کھلوون | غیباں وچ رسول اللہ تھیں کون زیادہ ہوون
جو روٹی کھاون لگے پچھن اج کس دال پکائی | خادم غیب تنہا نوں آکھن کیتے شرک سودائی
کرد سلام جے راتیں جا کر مار ڈپچھن کیہڑا | اجے نہ دعوے غیبوں چھوڑن بیدینا ندا جھیڑا

جو خبراں پچھن بہشتی کولوں کس کس لیاندی
اجے نہ ہوئے غیبوں چھوٹن باری مت جنہاندی

پھر بھی آکھن مرشد میرا ظاہر باطن جانے
ربدی صفت نہ سونپو انہاں شرکت کرو ویگانے

مطلب ایہہ جد غیبوں کوئی ہوور واثت پاندا
تاں رب سب صفتاں اساں وچ واحد کہیا نہ جاندا

حکمت نیک جو نبیاں لیاں ورنہ غیب نہ پایا
بہت وچہ رب ہر نقصانوں حکمت نال بچایا

حال یوسف دے اباپل تائیں جے رب مجیب جتاندا
واصل نقیند اجنت اندر جلد شہادت پاندا

باپ نابینا یوسف تائیں جیکر حال وسیوے
غم دے نال جیاتی اس نوں زہر برابر تھیوے

کجھ نہیں بھیدے امروں باہر غالب سرجہارا
ظاہر باطن اندر حاکم غیراں دخل نہ چارا

ربنوں سوہنیا نبی اللہ دے اپنا حال تمامی
کرسی کرم میرے حق اندر حضرت رب گرامی

بیان سپردن ہر چیز بخدائے موجب امن و خلاف آں موجب عذاب است

ربدیاں نبیاں نے ترے چیزاں غیر سپرد کرایاں
بہت ہوئی تکلیف تنہانوں نال مصیبت پایاں

اوّل یوسف باپ پیارے پتراں نوں پکڑایا
اسی سال جدایاں اندر رو رو وقت لنگھایا

دوجا اوہ سلیمان پیغمبر مہر مبارک پیاری
اعظم اسم نگینے اُپر بھی بسم اللہ ساری

وضو طہارت کرکے حضرت دست مبارک پاون
بعد استنجا حاجت ہووے تاں تک ہتھ نہ لاون

ہکدن باہر حاجت کارن گئے حبیب الٰہی
دے گئے مہر امینہ تائیں گھر وچہ خادم آہی

دیو کافر ہک جادوگر سی صخرہ نام سداوے
جادو پڑھ کر جیونکر چاہے ہر صورت بن جاوے

اوہ جلدی بنکر شکل انہاں دی آیا پاس امینہ
لے گیا مہر امینہ کولوں اوہ مردود کمینہ

تخت اُپر جا بیٹھا جلدی لیکر شان گرامی
دیو پریاں سب آئے سلامی بادستور تمامی

جانوراں سب نال شتابی اس پر کیتا سایہ
کل وزیر امیراں جاتا شاہ سلیمان آیا

اس طرفوں جد فارغ ہویا آیا نبی الاہی
منگن مہر امینہ کولوں جس نوں سونپی آہی

اُس نے آکھیا خاتم اپنی لے گیا نبی غفاری
جس نوں بخشیا ہے فضلوں عالم دی سرداری

کون کوئی توں آکھیا حضرت بیٹھا ہیں نبی بانا
بات نہ کرے قبول امینہ کتنا وقت وہانا

حیرت اندر ہوکے حضرت فکر دلے وچہ پایا
گئے عدالت خانے اندر کیا کجھ نظری آیا

تخت مبارک اُپر صخرہ بیٹھا حکم چلاوے
ہتھ وچہ مہر مبارک اسدوں خلق سلامی آوے

دیو پریاں سب حاضر خدمت وچہ دربار سلامی
بولیا پاس تنہاندے جاکر اوہ پیغمبر نامی

ہیں سلیمان پیغمبر ربدا اس وچ شک نہ کوئی
اوہ گل کسے قبول نہ کیتی لگے کہن دیوانہ
آپ دیوانی خلقت ہوئی کسے پچھان نہ کائی
جلدی نال نکال سپاہیاں دور کیتا دربار وں
ٹرکے اون سجدے اندر زاری کیتی نبی ربانے
اسرائیلیاں دے گھر جا کر لنگر طلب کیتا سی
شہر اندر مزدوری کارن بہت ستایا ہر کا
پھر کر شہر تمامی حضرت باہر چھوڑ سدھایا
ماہی گیر نکالن مچھیاں جا کر کہیا تنہاں نوں
کہن لگا دو مچھلیاں لین کارن ہوئی دن سارا
رات پئی دو مچھلیاں ملیاں اون بنارے ہی کاوں
دوجی مچھی ہانڈی ہی تل کر کیتا رات گذارہ
ایہو طریقہ ہر دن حضرت دو مچھلیاں ہتھ آون
پچھے تخت مبارک اُپر صخرہ حکم چلاوے
ایہہ نہیں سلیمان پیغمبر فکر تمامی کردے
سی اک ہور وزیر نبی دا آصف نام سیانا
اک دن کہیا مہینہ تائیں اوس وزیر سیانے
کہیا مہینہ حضرت تائیں گذر گئے دن چالی
آصف کہیا میں انشاء اللہ حال معلوم کریساں
جلدی آصف حکم سنایا چالی عالم آون
پڑھن لگے اس طور تمامی جو فرمان سنایا
تخت مبارک تھیں اُٹھ صخرہ بیٹھا جلد کنارے
نازل موت ہوئی ہر طرفوں جادو قوت ہاری
مُہر سٹی جا وچ دریا دے جاندا رہیا منہ کالا
اس تھیں پچھے حال ویرانہ تخت مبارک خالی

تخت مبارک مُہر مبارک مینوں بخشش ہوئی
ساعت اندر عالم سارا ہو گیا دور بیگانہ
رستہ حق پچھان کیونکر جس گھر عقل نہ آئی
جا کر بیت مقدس اندر رویا بے شماروں
لاغر عاجز فاقے اندر ہو گیا حال نمانے
وچ اُس حال سوال نبی دا نا منظور رہیا سی
خدمت کار کراوے کوئی لے مولا دیا لوکا
پہنچیا جا دریا پر حضرت رب اسباب بنایا
اسیں شادی کار کریساں نوکر رکھ لیو سانوں
کر منظور ہویا تد نوکر اوہ مقبول پیارا
اک مچھی نوں وچ پیغمبر ٹکر لیا بازاروں
صبروں شکروں سجدے اندر ہویا نبی سوہارا
کجھ کھاون کجھ تحفہ جان نوں رب دے نام کھلاون
سب کوئی ویکھ شتر پر طبیعت بہت قیاس اٹھاون
نگراں اُسنوں حاضر ہو کر آکھ نہ سکن ڈرے
کوشش کردا حضرت کارن فکراں وچ نمانا
ہین رکھتے سلیمان پیغمبر دولت پاک ربانے
گھر ول آ کر کدی نہ سانوں صورت پاک وکھالی
جیکر اوہ سلیمان نہ ہوسی تخت نہ بیٹھن دیساں
وچ عدالت آ کر سانوں سب توریت سناون
صخرہ تھر تھر کنبن لگا حیرت تخت ہلایا
کیسے مکان آرام نہ پاوے ہر جا دہشت مارے
اوڑک مجلس وچوں اٹھ کر دوڑیا جلد مکاری
فضلوں رب اسباب بنایا قدرت کامل والا
ماچھیاں دے گھر نوکر حضرت غم دلگیری چالی

ہکدن راہی گہر دہی لڑکی کھانا لیکر آئی
شاہ سلیمان نبی اس ویلے ستے نیند رمٹھی
سپ وڈا اک منہ چہ اُسنے پکڑی رکھڑی ڈالی
حضرتنوں کوئی خبر نہ اُسدی بی بی ویکھ جو آئی
اوس مسافر دہی لئے میری شادی کیتی جاوے
کہن لگی اس باجھوں دوجا میں منظور نہ کوئی
اوسیویلے لے بیٹی نوں کول نبی دے آیا
دو مچھیاں روزینہ ساڈا مال اسباب نہ کوئی
کہن لگا نساں جہڑن بخشش ہین دلیاں نساں کھانا
کجھ مدت اس حالت اندر اس مقبول گذاری
سنو حقیقت جداوہ مندری سُٹ گیا وچہ پانی
سب چیزاں دریا تھیں اسنوں ہویاں آن سلامی
کجھ دن درجہ بادشاہی دا مچھی عاجز پایا
ہکدن اوہ مچھی رب عالم کنڈھی اندر ڈالی
چیریا پیٹ اس دا جس ویلے چانن نور رنگایا
تیں حضرت سلیمان پیغمبر کیتا ذکر تماہی
اوسے وقت نبی دے تائیں جلد ہولنے چایا
آور بار قدیمی اندر پایا قدم پیارے
حکم کیتا اوہ صخرہ کتھے عرض وزیر سناوے
آخر اس دے پکڑن کارن بانت وزیر سنائی
مرگیا سلیمان پیغمبر چھوڑ گیا ہے جائیں
جس دم نیڑے حاضر ہویا زنجیل دیواں پھڑیا
سخت شکنجے اندر اس نوں داخل جلد کرایا

صاحب ہوش دیانت والی صورت حد نہ کائی
اُس لڑکی کیا قدرت کامل عظمت ظاہر ڈٹھی
پچھا کرے نبی دے تائیں جوہیں مرید سوالی
باپ اپنے نوں جا کر اس نے جلدی عرض سنائی
باپ کہیا اوہ نوکر ساڈا اول میرا شرطاوے
سب گل باپ آمنا کیتی جد لاچاری ہوئی
کرو قبول نکاح وچہ اس نوں حضرت آپ فرمایا
خرچ اُس دا ہور مہر شریعت ہیں نہیں طاقت ہوئی
کیتا عقد قبول نبی نے جیونکر حکم ربانا
توبہ کر کر سجدے اندر ہردن ہنجھوں جاری
ہک مچھی منہ پا لیا اسنوں رحمت ویکھ ربانی
جسنوں چاہے عزت بخشے حضرت رب گرامی
ہر شے اُپر ہے رب قادر جیہڑا شریک نہ آیا
پیٹ اُسدے وچہ مہر مبارک بھیجی رب والی
بی بی ویکھ تعجب ہوئی حضرت حال سنایا
جلدی دست مبارک اندر پائی مہر گرامی
دیو پریاں سب حاضر ہوئے جانوراں دا سایہ
ملن وزیر امیر تمامی نذراں لیکر سارے
ڈر دا چھپیا وچہ جنگل دے کدی نہ باہر آوے
اس جنگل وچہ جا کر سمناں اک گل آکھ سنائی
نکل پیا اک جنگل وچوں سنگھ چائیں چائیں
پیش نبی دے آن کیتو نے سنگل اندر کڑیا
قصص الانبیاء اندر راوی آتا ذکر لیایا

سخت عذاب شکنجہ اسنوں مرجویں رب سائیں
مرسی نہیں عذاباں اندر روز قیامت تائیں

بیان سوم سپرد کردن موسیٰ ہمہ امت را بہ ہارون ع

تیجا موسےٰ امت اپنی سونپی ہارون تائیں
لین گیا توریت مبارک سدیا خالق سائیں

کہہ گیا اپنے بھائی تائیں رکھیں ہوش سنبھالا
میں تقیں پچھے پکڑ نہ جاون راہ گمراہی والا

ڈیہہ دن گذرے جد موسےٰ نوں سنتوں یار پیارے
پوجن کارن وچھا گھڑیا سامری نام بنارے

غرق کیتا جد فرعونے نوں قہر کنوں رب باری
سامری لڑکا سی اوس ویلے سنو حقیقت ساری

فوجاں اندر رہا پیاں کولوں کھڑیا بال انجانا
جبرائیل بھی کر اسواری آیا ملک ربانا

کئی دن جبرائیلے اسنوں گودی وچ کھڈایا
بھانجا سی حضرت موسےٰ اماں ہیو پاس پہنچایا

گھوڑی جبرائیل وحی دی جتھے قدم ٹکاوے
ہر ہر سُنبھوں ہیٹھوں تازہ سبزی ہوندی جاوے

سامری ایہہ جد عظمت ڈٹھی اوہ قیاس اٹھایا
ایہہ ہے جبرائیل فرشتہ آدم بن کر آیا

سامری تائیں بعضے آکھن آہا وقت جوانی
جس دن گھوڑی والا اس نے ڈٹھا راز عیانی

نال محبت سُنبھاں والی مٹی جلد اٹھائی
تحفہ کر کے رکھی تدّاں شرک اندر کم آئی

اُس دن اوہ مٹی اس ظالم منہ بچھڑے ڈالی
جدوں بلاون وچھا بولے بات تماشے والی

سامرے آکھے سب تُسیں ہنوں خبر تمامی ہوئی
فوت ہویا سن یاراں موسےٰ کرو امید نہ کوئی

ایس خدا نوں سجدہ کر لو گھر گھر کفر سناوے
بد صحبت دا اشتر وانگوں اثر شتابی آوے

گلہ سحر دو حرام آوازہ شیطاں اثر کریندا
جاں تک حافظ رب ہووے یاری عقل نہ دیندا

اسرائیلیاں نوں اوہ ظالم کر کر پیار سناندا
ایہہ رب ہے جس کول ہمیشہ حضرت موسےٰ جاندا

حضرت ہارون ورو ہٹکے کر کے حال وہایاں
زور ضروری کیتیاں خلقاں سجدے اندر آیاں

ہوڑ رہیا اس کفروں ہارون شیطاں عقل نکالی
کجھ کجھ آون مڑے نہ چھوکرن سیاپے والی

ہک جماعت اہل ایماناں وطنوں چون دل چایا
چھوڑ گئے کوہ قاف زمین وچ وچ مکان بنایا

اوپر پہاڑ بنا کر مسجد اوہ سب مرد یگانے
شوقوں سر سجدے وچ رکھے ہو گئے بہت زمانے

وچ تسبیحائی وحدت عشقوں ایسی لذت پائی
دو ہزار تے اٹھ سو سالاں خبر نہ لگی کائی

جد عالم پر سرور عالم قدم مبارک پایا
رات معراجے والی حضرت جد معراج سدھایا

نوروں شعلے پیدا ہوون جان تیز لگاون
زمین کنوں چمکار نورانی عرش منور جاون

کس دا نور نبی نے پچھیا جان عرش لگاوے
جبرائیل نبی سرور نوں گذری بات سناوے

قوم موسیٰ دی پوجن لگی جس دن بُت گوسالا
ربدی طرف نہ چھوڑی ایہناں پکڑی ترکیب جہانی
سنکر سرور عالم تائیں لگی بات پیاری
وحدت عشق الٰہی والا شان نہ گنیا جاندا
سجدے اندر عاشق آہے آ جبرائیل بولایا
ایہہ محمد مکی مدنی ختم رسولاں پیارا
سن کر جلدی حاضر ہوئے بولن حمد تمامی
تابعدار بنا کر سبھ نوں گئے رسول حقانی
سنو حقیقت جد موسیٰ نوں رخصت ملی حضوروں
فتنہ پیا ویرانہ ڈٹھا آ کر دین گرامی
پھروں حضرت موسےٰ تائیں تنا غصہ چڑھیا
ہاروں آکھیا مار نہ مینوں آماں جایا بھائی
چھوڑ ونا تاں آکھیا میں جو قائم کر گیا تینوں
میں سمجھانوں ہاں دہایاں شرکوں سن بھولے
حضرت آکھیا بُت گوسالہ ہے کس شخص بنایا
نظر کرے آسماناں ولے ل خاص حبیب بیدا
لے پراس نوں بولن کارن کس نے طاقت پائی
ہو حیران کہیا موسےٰ نے رب آزمائش تیری
توں رحیم توں دست ساڈا بخشنہار خطایاں
حکم ہویا انساں بھائی تائیں کیوں نگہبان بنایا
توبہ کر کر حضرت سے منگن بخشش گناہوں
قوم اپنی نوں سے تائیں آکھو سنکر عمل کماون
ہتھوں خالی خرچ نہ پائی چھوڑن وطن پیارا
یا سبھ بیٹھ دو جیہڑے تائیں قتل کرن تلواروں
توبہ تاں منظور کریساں جد ہوسن قربانی

ایہناں محباں اپنے وطنوں لے لیا دیس نکالا
اوس جماعت ظاہر ہوون ایہ چمکار نورانی
اوس مکانے پیچل سالوں کلے حبیب غفاری
جس دی برکت سرور عالم گھر وچہ لوڑ لیاندا
کر دجمال محمد عربی ہاشمی سرور آیا
هٰذَا نَبِیُّکُمْ بن عبداللہ حق رسول سوہارا
کیتا یاد نبی دا کلمہ پایا دین گرامی
وچہ عبادت شامل ہوئے اوہ بندے رحمانی
فضل کنوں توریت مبارک لے آیا کوہ طوروں
بت پرستی اندر شامل ڈٹھی قوم تمامی
سرویاں دالاں تقین بھائی نوں نبی لنہ دے چھوڑیا
ایہہ گل سنکر موسےٰ تائیں ڈاہڈی شفقت آئی
ہاروں آکھیا جے تیں ہاروں دشمن ہسن ہانڈول
ادب لحاظ نہ جانے کوئی ولول ہارن پونرے
حضرت ہاروں سامری والا سارا حال سنایا
یا رب جس نے بت بنایا کفر فساد اوسے دا
اساں بولایا اس بت تائیں ملے خبر سنائی
گمراہی یا کر ہدایت قدرت پاک بچھیری
بے پرواہی ویکھ نبی نوں چھم چھم ہنجھو آیا
یاد سپہر نہ رہ گئی ساڈی ہیرت ...
توبہ پیچ قبول اساڈی حکم ہویا در گاہوں
دو شرطاں تھیں اک قبولن نہیں تاں دوزخ جاون
سختی فاقے سفر قبولن تاں پاون چھٹکارا
درد کلام آواز نہ بولن حکم ہویا سرکاروں
نہیں تاں اوہ دوزخ جاسن کارن روگردانی

سن ہوسی تھیں اسرائیلیاں سر فرمان اُٹھایا
توبہ اُپر حاضر ہوئے کوئی نہ عذر لیایا

بھایاں نے سر بھائی کیتن تیراں باپ پیارے
نافرمانی کرکے بچنا مشکل اس سرکارے

اُس دن ستر ہزار اسرائیلی نکل گیا تلواروں
سر وسّارا تار پیغمبر تاں باہجھ شماروں

بخشش خدایا میرے تائیں نالے میرے بھائی
داخل کر وچ رحمت ساڈوں جبر خدا فرمائی

پہنچی قبول اساڈی زاری حکم ہویا در گاہوں
بھی توبہ سب قتل ہویا ندی بچ گئے اوس گناہوں

توبہ لگیاں قوماں کارن ایہی مشکل آہی
توبہ سہل محمدیاں نوں واہ وا فضل الٰہی

استغفار پڑھن غم خوفوں سجدے اندر آون
تائب ہووَن لوں بچاوِن کر حسرت پچھتاون

جس پر باقی تھیں کوئی مومن تائب نا رک ہوسی
رحمت بدی اس کارن بدیاں فنز ہوسی

ساری عمر عذابوں جھلت بلی محمدیاں نوں
موتوں اوّل کرو جو توبہ فضل امید اساں نوں

تائب ہو یعقوب پیغمبر رووے تے پچھتاوے
کیوں بھایاں نوں سونپیا یوسف پلا ہتھ نہ آوے

سجدے اندر روندے ایہیں عمر تمامی ہوئی
چونکر حال یوسف دے گذری خبر نہ آوے کوئی

آہ یا یوسف کیف انت بولے نبی ربانا
کتھے یوسف حال کی تیرا ایں کجھ عجیب جانا

عبدالستارا حال یوسف دا باقی ذکر سنائیں
پھر یعقوب نبی دل آ وِیں ہل پردیسیاں تائیں

بیان حال حضرت یوسف خواب دیدن دو جواناں

بند بچانے وچہ یوسف نوں کتنے سال وہانے
دو سردار جو قیدی ہو کر آ گئے اوس تکالے

سی ہک خاص باورچی شاہ دا کھانا روز پکاوے
دوجا ساقی اوہ نت شاہ نوں عرق شہر پلاوے

قرب حضوری شان تنہاں نوں بیٹھیں نیل عماری
چونکر قید انہاں نوں ہوئی سنو حقیقت ساری

شاہ رومی نے تخت مصر دی لوچہ حرص لگائی
سو تدبیراں کیتیاں اسنے پیش نہ جاوے کائی

زہر ہلاہل قاتل ظالم جلد تیار کرائی
بھیجیا ہک زر بسیا نال دولت دے کر بھائی

آدڑ یا وچہ شہر مصر دے کر کجھ مکر بہانہ
ساقی تے باورچی تائیں بلیا بے اندر خانہ

آکھن لگا ہور بھی منگو جتنی دولت چاہو
فرصت پا کر شاہ دے تائیں مینہ زہر کھواؤ

بات قبول باورچی کیتی کھانا زہر ملاوال
ساقی آکھیا دولت یاروں نہیں ظلم کماوال

سارا ملک سلامی بینوں رچہ قرب حضوری
بدلہ اس داکراں خیانت ایہ گل نا منظوری

گو شنے اندر باتاں کر دے سن گیا سننے والا
شہر مصر دے حاکم تائیں جا دسیا سب چالا

دوہاں وچوں ہک شخص تساں نوں بیشک زہر کھواسی
اے پر ساقی حرص نہ کیتی دولت دنیا والی
داخل کھانے اندر کیتی نہ ہر باورچی ساری
اج شراب نہ پیتا اس دا شاہ نوں عرض سنایا
پی کر جلد دکھال اسانوں جیونکر خبر بنائی
پھر باورچی اوپر ساقی کردا عرض نمانا
کھاون حکم ہویا جس ویلے تھر تھر کنبنے ڈریا
پھیر مقدمہ کسے دا ہاڑے پیش کرایا جاسی
رکھنی مدت تاں نہاں دوہاں نوں بندی اندر ہوئی
نمک حلال جو ساقی آہا اس دا انعام بریہا
ہک دن خوابے وچہ دوہاں نوں حالہ نظری آیا
بہت پرندے چاہوں طرفی کھاون کارن آون
بھی وچہ خواب دے تھی اس ساقی بات بشارت والی
بھری شراب صراحی شوقوں میرے دست پیالہ
جلنی مجلس ہور تماہی میرے پاسوں ہوئے
یوسف کہیا بیان بشارت جو کوئی پچھیا لوڑے
ساقی سن کر حکم نبی دا سچ ایمان لیایا
دو لوئیں مومن جانے یوسف نبیوں خبر سنائی
ایہ سنت ہے گل سوالاں سن کر سچ سناون
یوسف آکھیا بھیجیا رب نے یہ سب علم اسانوں
جے اس رنگ تساں دیکار ان فجر ہی آوے کھانا
وعدہ سچ نبیدا ہویا جیویں نبی فرمایا
اول کہیا باورچی تائیں سنکر حالت ساری
عیب تیرا اس ثابت ہوسی سولی پکڑ چڑھا سن
حکم سنایا ساقی تائیں تینوں ہوگ وزیری

مت کرنا اعتبار دوہاں دا ویلا ہتھ نہ آسی
ڈریا نمک حرامی کولوں اصل شراب نکالی
نال اس دے ساقی اوپر اول چغلی ماری
ساقی دے دل ڈٹھا شاہ نے حکم بدل فرمایا
کر گیا نوش پیالہ ساقی دیر نہ کیتی کائی
اسنوں آکھو مجلس اندر کھاوے اپنا کھانا
سنگل مار دوہاں نوں شاہ نے قید تسانی کریا
جس پر ظلم ثبوتی ہوسی اپنا بدلہ پاسی
اس دریافت کارن شاہ نوں فکر نہ آیا کوئی
جس کھانے وچہ زہر ملائی اس دا نام شر بہیا
سر پر مجرب کاب کھانے دا اس باورچی چایا
پنچھاں پھر بھر اوس کباوں آ تو آپ سلے جاون
باغوں توڑ انگور لیانیدے عجب شراب نکالی
پیوے مصر زمین دا حاکم خوشی ہویا مسرورا
میں کھنیں منگن پیون کارن سکوئی سائل کھیوے
کرے قبول توحید خدا دی بت پرستی چھوڑ رہے
کہیا باورچی منہ تھیں کلمہ دل وچہ کفر چھپایا
ظاہر کرن کلام جو مومن وچہ قید دے آئی
ناحق اس پر ظلم نہ رکھیں سبنوں نیک بناون
اول اس گلدی آ دانش ویندے اسیں تساں اولا
کرو یقین جو حضرت یوسف سچا نبی ادایا
پچھن لگے خواب حقیقت نبی بیان سنایا
ہو گئی خبر برابر تیری کیتی اجل تیاری
تیرا مغز پرندے ماڑن کٹ کٹ ماس لیجاسن
کتنے درجے اگے نالوں لسی شان امیری

وچ عدالت جو کجھ کرسیں بات نہ مڑسی تیری
ہر کم اندر لائق ہوسیں یاد رکھیں گل میری

کتنی مدت بندیخانے گذری ساڈے تائیں
ہمت کر کے جلد اساڈی بند خلاص کرائیں

ساقی آکھیا جو فرماہو سب فرمان منیساں
سب تھیں اول کم تساڈا اپچھے ہور کریساں

فجر ہوئی تاں شاہ فرمایا حاضر کردو نانوں
غیرت نال عدالت اندر کیتا پیش تنہاں نوں

جو منصوبہ گذریا ہیسی سب دریافت ہوئی
اصل نتیجہ ظاہر ہویا شک نہ رہگیا کوئی

غیرت نال باورچی تائیں سولی پکڑ چڑھایا
عزت کر کے ساقی تائیں پیش وزیر بنایا

بات یوسف دی دل دے اندر یاد نہ رہگئی کائی
نیک اعمالوں حرجہ پایا شیطان عقل ونجائی

نیکی کراہوں جے وس لگے بھنوں جو جدینڈا
وچ بریایاں دشمن ظالم مدد بہت کریندا

ہے افسوس سوال نبی دا دل تے یاد نہ آیا
ادا نہ کیتا حق یوسف دا جوین سوال سنایا

وچ حکومت نظر جہاں دی پہنچی دور نکانے
کیونکر یاد تنہاں نوں آون لوک غریب نمانے

واہ سبحان اللہ رب عالم صانع فرش زمیناں
ہر دن شرم کریمی پاروں یاد رکھے مسکیناں

ہک [illegible]رہ مولا دی رحمت جس پر کرم کماوے
لکھ مناں بندیاں دی خفگی ہرگز پیش نہ جاوے

کرے حمایت سارا عالم لہندے چڑھدے تائیں
کون چھڑاوے جس نوں پکڑے اکبر احد سائیں

بڑی امیدوں نبیے اگے یوسف حال سنایا
کتنے سال وہانے اسنوں یاد سوال نہ آیا

ایسا اوس وزیر نبی دا اوں سوال بھلایا
روز میثاق دا وعدہ کر جیوں دنیا دل چت لایا

سب خلقت اقراری ہوئی تیری پوجا کرساں
دلوں بھلاون وعدہ جاناں سر سجدہ پوجہ سرساں

سب ارواحاں لکھ دتا کل گواہیاں پیاں
شیطاں شرک فساد سکھایا دستخطاں بھلگیاں

سرور دیو گوگا کافر قبراں پوجن لگے
کسے دہاڑے وسنا ویراں حاضر ہوسن اگے

جس دن حشر تیایا جاسی سب کوئی حق منیسی
جس دن مشکل بھاری بنسی یاد وزیر کریسی

حالت زلیخا بعد قید حضرت یوسف علیہ السلام

بندیخانے اندر یوسف جتنے سال گذارے
ہجروں جھل بل گئی زلیخا درد آہیں مارے

کر افسوس اکیلی رووے ہیں صدقے ہیں واری
ساڈی الفت نالوں تینوں ہوگئی قید پیاری

دیکھن گیا نصیباں وچوں کدی جمال نہ پایا
درد فراقوں پہنچی ہلی زور دحال ونجایا

نال بیہوشی یوسف لبھے ورد زبانی
جیوں تریایا جنگل اندر کوکے پانی پانی

مرچکی کر چارے تھکی پھیر جمال دیسوے
پھیر مٹھا چٹھاں چوں ورو بُت یوجیندی
کرن اُلٹ ایسے شامت کیتی شرک نمانی
جو نا پھیراں کرے زلیخا پیش نہ جاوے کائی
قید کرایا ملنے کارن ڈھول ڈھیل اٹھائی
خط فرمان وارو غے تائیں جلدی نال پہنچایا
اوہوں ترک کیا اسدے امروں جیکوئی عذر لیاسی
جُدا رکھن وچ ایہو زلیخا دلوں قیاس بنائے
اوہ حیلہ بھی راس نہ آیا اوہ بھی عاجز ہوئی
کدی جمال نصیب نہ ہووے روندے روز رنجانی
ہکدن ہور قیاس زلیخا دے دل اندر آیا
یوسف تکیں بےخبر زلیخا کہیا دارو غے تائیں
شاید جیکر چھاک تیری تکیں وچہ عاجز رووے
شاید ایس سببوں ساتوں گئیں پوے آوازہ
وچہ تفسیر یوسف دے راوی ایہ فرمان سنایا
جس مومن پر نظر محبت پاک خداوند پائے
شاید کسے سببوں دل حاضر ہو کر روئے
ایسے کارن دوست اپنے رکھدا رب نماسے
ملنے کارن درد لگاوے دوست پاک اتھالے
چاہی دن [illegible] جسدے تائیں کچھ تکلیف نہ آوے
ہر طالب ہر دوست لئے [illegible] جو کچھ گذرے [illegible]
درد مصیبت مومن تائیں جو رب پاک دیندا
لڑکا کار رو عاجز ہووے [illegible] سینے لاوے
سرن روایت مطالب [illegible] مومن دی
خدمت کنوں بیمار تا پکڑن [illegible]

یا کدی کرے آوازہ یوسف کناں نال سنیوے
میل پیارا یوسف میندوں غضاں نت کریندی
ہو گئی دور پیارے کولوں ہنوں بات نہ بھائی
سب تقریر اپٹھی ہووے حیرت دے منہ آئی
جدا ہوسی تاں ساڈی اسنوں کرسی [illegible] جدائی
مت جاویں تیں قید بیاتوں انگوں یوسف تیری آیا
اوہ مجرم سرکاری ہوسی سخت سزائیں پاسی
شاید دیکھ جدائی یوسف نرمی اندر آوے
کدی پیغام نہ بھیجیا یوسف طلب سوال نکوئی
کملی ہو گئی ترلے لیندی غم دے نال [illegible]
عشق سودائی طلب گناہوں مسئلہ [illegible] فرمایا
ہکدن خفگی نال یوسف نوں [illegible]
ہو غمناک آزردہ یوسف [illegible]
دل طالب نوں آکھیا توں ملے [illegible] تازہ
ربدی حکمت قدرت دانا عجب بیان لیایا
بدن بیماری یا غم تنگی اس نوں [illegible]
جاں تاک واجز نظر نہ آوے رحمت [illegible]
دوست دل حاضر رہندے [illegible]
ایہو وسیلہ عاشق تائیں [illegible]
متقیاں وچہ [illegible]
عیش ہوائیں [illegible]
قرب حضوری [illegible]
روندے [illegible] رحمت [illegible]
جیدل بیماری [illegible]
[illegible]

عاجز ہو کر رو کر آکھے تیں بن کون خدایا — رب فرماوے بندہ ساڈا ہن ساڈے ول آیا
ختم ہویاں اسباب یاں آ ساں ہدت ثابت ہوئی — کیونکر اس دا ہتھ نہ پکڑاں جس نوں تھاں نہ کوئی
ہر دروازیوں خالی آیا ایتھوں کیونکر جاوے — صاف گناہوں فقر ہووے جس پر کرم کماوے
ایہو زلیخا ترلا کیتا جے دکھ دلبر پاوے — وقت مصیبت دست دیوں بیشک دست آوے
ضائع گئی زلیخا کولوں اوہ سب حیلہ سازی — الٹا آپ زلیخا ڈگی اندر تکن بازی
جتنا بت پرستی اندر پوجن قوت لائی — بند ہویا دروازہ حاجت لئی مراد نہ کائی
دو لعنتاں کافر مشرک پاسوں مولا دور کریندا — نبیاں پاس حضور نہ پاون نہ رب جنت دیندا

بیان آمدن جبرائیل پیش یوسف خبر دادن از حکمت قید

ہکدن جبرائیل فرشتے لے فرمان گرامی — پاس نبی حضرت یوسف دے ہویا آن سلامی
ناہیں قید تساڈوں ہوئی باجھوں حکم الٰہی — یا نبی اللہ رب دی طرفوں باطن حکمت آہی
ایہہ سب کفر پلیدی کولوں بندی خانہ بھریا — بیدیناں جہولاں اُتے کرم خدا نے کریا
پاک کیتا رب بندیخانہ تیری برکت پاروں — کافر قیدی لوکاں کارن کرم ہویا سرکاروں
پنجراں نوں راہبر کامل حکمت نال بولایا — دین نصیب جہاناں کارن رحمت پھیرا پایا
عبدالستارا جس دن سرور قدم مبارک لیایا — رب نے سارا تخت زمیں دا پاک مکان بنایا
فضلوں مسجد اقصیٰ وانگوں زمیں تمامی ہوئی — ہر جا دا نماز گذارن شک نہ رہ گیا کائی

بیان پیغام بی بی زلیخا برائے یوسف در بندیخانہ

ہکدن حکم زلیخا بی بی گولی نوں فرمایا — جیونکر وچ تفسیر یوسف دے ذکر تفسیر لیایا
آکھ یوسف نوں قید مصیبت جو کجھ پئی تساڈوں — آئے دلبر اس قیدوں دن نے ملن عذاب اساڈوں
لوکاں دے نزدیک جیہا قید تساڈوں ہوئی — نظر میری وچ مثل تساڈی عزت دار نہ کوئی
ہر دن کھانا نت سرکاروں ہر ہر نعمت آوے — کجھ کھاوے کجھ نبی اللہ دا مسکیناں ورتاوے
بہت عزیز زلیخا تائیں دیوے حکم زبانی — ہر خدمت وچ یوسف دن بہت رکھو نگہبانی
پاک حدیثوں خبر سناوے نبی رسول یگانہ — دنیا میری امت کارن کجھ نہیں بندی خانہ
ظاہر اندر عاجز مومن نظر نماوے آون — جس دن قیدوں باہر ہوسن خالی وچ جاون

جو تکلیفاں امت میری دنیا اندر پاسی
جس دن پھوک ہوسی کہناؤں امر کنون پاوالی
حکم ہوسی سب صوبہ مناں تائیں قہروں مت گھبراؤ
آکھے حقیقت ذکر یوسف احالت بابی والی

جدو چہ بند بٹھایے یوسف قدم مبارک پایا
چنول وطن مبارک آہا شام ولایت پیاری
وطن اپنے ول منہ کرہنا ہر دن عادت آہی
واکنعان دتوں جد آئے وہم وہم جدیکارے
واہ سبحان اللہ رب عالم سب صفتاں ذات سائیں
آبجیانی مرویاں کارن بخشش کرے چہ قبراں
ہکدن بیٹھا باری اندر یوسف روپیاردلی
تام سپیر دل نیک طبیعت صاحب یوسف پیانا
واہ سبحان اللہ اوہ ڈاچی نیک نصیب پیاری
ظاہر ہویا ڈاچی تائیں نور نبی دا دوروں
رستہ چھوڑ مہار تڑانی ہوون الا موڑے
دوروں یوسف بول نہیں سٹے کھاندی آئے
یا یوسف یا یوسف کرکے کیتیس وردآوازہ
اوہوں نال محبت بیٹھی جہاں شہر پہ سلائی
اوہ سلاموں پیش نبی دے اوہ کر عرض سنائی
چپکے دور رہیا سوداگر پہنچی نیڑے ڈنگ دے
جیہو کہ باپ لساڈ یکاریں لبندا چھاڈ کلاوے
سوہنا قدم مبارک اس دا اوردا ل مار لوایا
شکر چہم چہم رو یا یوسف شہر پیارے والی
پھر وہ بار غماں اندر اں پھڑاں اس پیغام مکایاں
اس حالت چہ اوہ سوداگر خستے پھر آیا

سخت عذاب جہنم والا بدلہ گنیا جاسی
سب کوئی اٹھسی قبراں چوں کیہا ماسم نزالی
تساں عذاب نہیں سرکاروں دشمن پکڑے جاؤ
اس تھیں پچھے نبی اللہ دے جوں جد آئی جالی
نبی پاک اس نے اپنے کارن جد اسکان بنایا
اس طرفوں اس بیٹھک اندر کھیں دن باری
صابر شاکر دلوں سجانوں اندر یاد آلہی
نال محبت انہوں پرسن آون یاد پیارے
پل وچہ خبر وطن دی بیچے دور مسافر تائیں
دردمنداں جد پائی تائیں کیسے غم غمگین تہولی
ڈاچی اپر ہک مسافر آیا شام دیار دلی
وطن والا شہر کنعانی سفر دوراڈے جانا
ہر قصے وچہ پچھاتا اسنے یوسف دل چہ پاری
وہانی شوق زیارت کارن جلوہ لیں چھوڑ دو
دور کیتا اسوار نما نا اگاں نہ جانا ہڈے
ایہو طریقہ طالب تائیں پر کے مطلب پاوے
ادب چہوں تعظیم رسولاں کیتیس سب سے اشارہ
یا ادّیا الحقیق بلائیں جیویں خطاب کرائی
یا نبی اللہ صدقے جاواں پیش تسہاندے پاری
جیتے شہر توں بیٹھے آہے آکھوں اوس نکالے
میں تھیں اوہ خصم ور دتہو ادا اکر ...
اٹھ یاں عاجز باقی رہیاں جد فراق ... مکایا
... آلتی ... لکھانی
... ڈاچی ... جد نال ...
اس ڈاچی تو ل ... کارن عاصا سخت اٹھایا

جلدی نال زمین دیتائیں بھیجیا حکم ربانان
زانو تائیں پکڑ زمیں نے اسنوں غرق کرایا
رووݨ لگا درد عذابوں جان لباں پر آئی
توں واچی نوں مار نہ بھائی زمین تینوں آرے
سنکر توبہ کیتی اُس نے جلد خلاصی پائی
بعد سلاموں پچھیا حضرت اس مسافر تائیں
آکھیں میں پردیسی دوروں شہر کنعانوں آیا
سی اک شہر کنعانے اندر سوہنا رکھ عجیبہ
کتنے ڈال سلامت اسدے کتنے ہوگئے فانی
رو کر کہیا مسافر صدقے ظاہر ہوگیا حالا
باراں ڈالی عجائب اسنوں بخش کیتے رب والی
باراں ڈال سلامت اسدے برکت فضل الٰہی
بارھویں ڈالی سی اُس رکھ دی یوسف نام پیارا
جان گھیاڑاں کھادا اسنوں جیونکر حکم ربانا
سبزی چھوڑ گئی اُس رکھ دی ہوگیا حال ویرانہ
کر کر یاناں اوہ سوداگر رو رو کملا ہووے
پھر حضرت یوسف نے پچھیا دس حقیقت بھائی
آکھے سو مال خریدن کارن کیتا سفر ارادہ
کہیا سوداگر جے گھر جیریں مال خرید لیجاواں
یوسف کہیا تجارت کارن نہ کر سفر ارادہ
رو کر مٹھاں بخشیں یوسف نے دونویں کنگن لاہے
حکم کیتا ایہہ مال عنایت لیجا بخشش میری
لیجا جو اس پار دل تجھ پر ہوسی فضل جنابوں
کہیا سوداگر جو فرماؤ میں پیغام لیجاواں
برقعہ دور کیتا اس ویلے یوسف شاہ کنعانی

پھرتا تسّا ہی اسدے تائیں اگاں نہ جاوے پانان
دفتر جیویں شکنجے اندر پھڑیا سخت دبایا
حضرت یوسف نبی ربانے نرم کلام سنائی
عملوں اجر برابر ملسی سن توں یار پیارے
خدمت اندر پیش بہیدے آیا نال صفائی
کون کوئی کس طرفوں آیوں وطن مکان بتائیں
بہتے وچوں رو کر یوسف نرم سوال سنایا
اس رکھ دا کجھ حال سنائیں سانوں یار جیبا
جے توں سدا شہر کنعانے دیہہ کجھ پتہ نشانی
اوہ رکھ ہے یعقوب پیغمبر برکت رحمت والا
باراں ڈالاں وچوں سوہنی ٹٹ گئی اک ڈالی
اوسے ڈالی مار مکایا جیہڑی ٹہنی آہی
میں کیا صفت سناواں اس دی جانے عالم سارا
اوہ رکھ رنگ عجائب والا اوسے دن کرباناں
سک گیا غم درد فراقوں کیتا ہجر دیوانہ
سن سن درد فراقوں یوسف بہتے اندر روئے
کیا مطلب جس کارن تینوں قسمت لوڑ لیائی
کتنا نفع امید لیاوں پچھے نبی خدا دا
اک ہزار دینار برابر نفع تجارت پاواں
لیجا پاس یعقوب نبی دے اک پیغام سدا دا
دیہہ ہزار دینار برابر قیمت اندر آہے
بھی یعقوب نبی تھیں تینوں ملسی قسمت میری
سب دے نیاز ربانان ناؤں اجر کمال تو پاویں
انشاءاللہ اجر برابر پورا عمل کماواں
اُچن جیتی بدل وچوں چمکیا چند نورانی

جس پر حوراں صدقے ہوون عجب زلیخا رہ نوروں
واہ سبحان اللہ کیا رحمت جاگے بھاگ ستھوئی
نال تاہل ویکھ اسانوں آکھن اس دے تائیں
جیونکر پچھن پتہ نشانی نال رخسارے والا
نیناں تھیں جد پانی سُکا لوہے نیر چلایا
ادب نال کریں سلام اساڈا حضرت صاحب تائیں
کہیا سوداگر ہینوں دسو ہے کی نام تساڈا
حضرت آکھیا نام پچھن تھیں ہے کی مطلب تینوں
جدوں الہام کرے سب خلقت حال نکوئی جانے
لد کر آکھیں میں نوں ملیا بردہ اک نمانا
بھی اس ویلے میرے پاروں بیٹھ کرہہ کھلوتا
اس بڈھے نوں نال نصیباں شکر ہوئی وریا
بند سنجانے اندر اسنوں کتنے سال دہانے
لے پیغام نبی دا شاہی بہت شتابی آیا
دیہون یارت یا نبی اللہ عرض کیتا اس راہی
زینب خاتون خدمت اندر کہیا مسافر تائیں
کہن لگا میں طلب نہ یارت حاجت ملن نبی نوں
دم دم درد الم دے اندر غم دی ٹھاٹھ مریندا
کہیا سوداگر صدقے جاواں میں کیہہ حال سناواں
وقت مبارک نئیں آئی تاں میں آن بولایا
سنکر زینب پاس نبی دے جا کر عرض گذاری
یا حضرت کوئی دردمنداں جیہی قاصد خبر لیایا
اٹھن لگا دھرتی جھڑیا زینب پکڑ اٹھا دے
اوہ ویلا یعقوب نبی دا ہو کر کیتا جاندا
کہیا لبیک حبیب خدا دے کہہ مراتب بیٹھیں

جس پر حجت عاشق ہووے جاوے قرب حضور وں
دولت ظاہر باطن والی جس نوں حاصل ہوئی
چونکر حال اساڈا ویکھیں پاس یعقوب سنائیں
ادب سلام اساڈا کر کے آکھ سنائیں حالا
جھڑیا نال رخساروں گل کے چاند انظر نہ آیا
کر دے یاد مرید تساں نوں ایہہ پیغام سنائیں
واقف حال پیغمبر ہوئے سن پیغام تساڈا
عرض کریں اک ایسا عاجز روندا آیا تینوں
تاں توں جا کر حاضر ہوویں پاس حبیب پیارے
رہندا بندی خانے اندر عاجز درد رنجانا
عرض سنا کر خدمت اندر ڈاڈھا عاجز ہوتا
دور نہیں اس حب ولیدی رکھدا طلب حضوری
ویکھن پاک جمال تساڈا اکبر جیح پھانے
راتیں آ دروازے اُتے ادب سلام سنایا
وچہ نماز آہے اس ویلے دوست پاک الٰہی
کون بھائی بیوقت بلاویں سانوں حال سنائیں
زینب آکھیا بہت ضعیفی رہندی فاقوں لیتوں
کون بلاوے نال کسے دے نہیں کلام کریندا
نہیں مجال ضرورت باجھوں کجھ تکلیف پہنچاوا
اک غریب نمانے کولوں ایہہ پیغام لیایا
ہوئے جدوں نمازوں فارغ اوہ مقبول ہزاری
سنکر نقش سکیا نبی نوں زینب اجر دول سنایا
کھڑ نکل کے نبی اللہ دا قدم تہ تریا شے
دست مبارک پکڑ کے زینب حجرے توں باہر آندا
اوہ سکیتی جس کرماں والے تائیں ل جھیا تینوں

مِنْ اٰیٰتِ قَدِیْمَتْ پیغمبر دُکراسنوں بھل سناوے   یاعبداللہ دست والی خوشبوئیں تھیں آوے
کر تعظیم نبی دے تائیں قاصد عرض سناندا   ہیں اک دو مندا ں دے کولوں عرض پیغام لیاندا
اوہ مسکین غلام نمانا روندا نال جھڑیاں   جسنوں بندیخانے اندر غم دیاں راتاں آئیاں
سنکر اتنی بات پیغمبر بے ہوشی وچ آیا   ہمت کرکے زینب خاتوں پیارا باپ اٹھایا
پھر کہیا یعقوب پیغمبر کیا اس نام سنائیں   قاصد آکھیا نام نہ دسیا اس نے میرے تائیں
پھر اُس وقت حبیب ربانا دھرتی اُپر جھڑیا   پڑھ بسم اللہ رد کرنی جلدی وردل پھڑیا
بعد بیہوشی نبی اللہ دا ایہ فرمان سناوے   یاعبداللہ منگ اساں تھیں جو ضروری آوے
قاصد آکھیا سے تینوں بہت عنایت ہوئی   دعا فرماون حضرت صاحب ہور نہ حاجت کوئی
خوش فرمان دعا فرماون اوہ محبوب حقانی   وقت نزع دا میرے تائیں کرسی رب آسانی
اَلْبَسَكَ اللّٰهُ لِبَاسَ الْعَافِيَةِ اسنوں دعا فرمائی   وَجَعَلَكَ مِنْ رُفَقَائِي فِي الْجَنَّةِ بھی خوش خبر سنائی
نیک لباس پہناوے تینوں فضلوں رب تعالیٰ   ساتھ میرے وچ جنت ہوویں دست قسمت والا
اتنی دعا فرما کر حضرت حجرے اندر آیا   زینب خاتوں خدمت حاضر سر سجدے وچ پایا
ماجرا وہ غم درد فراقوں صبر پیالہ پیتا   جیونکر یوسف عاجز ہویا یاد وزیر نہ کیتا

بیان آمدن جبرئیل در بندیخانہ نزد یوسف و سبب فراموشی وزیر

وچہ تفسیر یوسف دے جیونکر ابن عباس لیایا   ساقی نوں جد حضرت یوسف اپنا حال سنایا
لیا نشان وزیری اسنوں بہت عزت پائی   نو برساں تک بات نبی دی اسنوں یاد نہ آئی
ایہہ طریقہ ہے دنیا پرشان حکومت پاوے   عرض غریباں تے مسکیناں اسنوں یاد نہ کدے
اس وچ رہدی وحدت والا مکنہ کٹھا مریندا   رہدی صفت جو کل مسکیناں مولا یاد کریندا
بندہ فانی وچ حکومت جد کہ غفلت بھریا   یاد رکھے رب دی چیزاں اتنی قوت جریا
جچہ پیدا اتش بندے تائیں نظر پیندہ آوے   اُسپر نظر ہمیشہ رہدی نت برات پہنچاوے
نو برساں تک نبی اللہ دے جدوں مصیبت چالی   جبرائیل سلامی ہویا امرکنوں رب والی
اول رب دی طرفوں آکر وحی سلام لیایا   اس تھیں پچھے حضرت تائیں ایہہ پیغام سنایا
جو کس نے پیدا کیتوں یوسف کس نے لیا تینوں   رکھنے حسن عنایت کیتا بات سنائیں مینوں
قتل ہوون تھیں اس نوں کس نے بچایاں کنوں بچایا   کس نے کھوہ وچہ راضی رکھیوں خیر باہر آیوں

کسنے وقت زناں دے یوسف کھیوں پاک گناہوں — کسنے کھول دتے دروازے نکل گیوں جس راہوں
حضرت آکھیا باہجہ خدا تھیں کسے نہ قدرت کوئی — ہر کم اندر رب توانا ہور شریک نہ کوئی
وحی کہیا جد ہر کم اندر حاکم رب تعالےٰ — ویہو جواب جو دوجا کیہڑا قید ہٹاون والا
جدوں کفاراں ڈاڈا تیرا پکڑ چخہ وچ پایا — آتش وچہ جلاون کارن سارا زور لگایا
ترے ترے میل چو پھیرا سبزا اتنی آتش بالی — جنت کیتی فضل ربانے کر گلزار وکھالی
پھیر وحی نے جھب فرمایا حضرت یوسف تائیں — طرف زمین دی دیکھو حضرت حکم تا رب سائیں
قدرت کامل تھیں جو حضرت نظر مبارک پائی — جو پید آتش باطن اندر نظر نبی نوں آئی
تحت الثرےٰ تک رب عالم نے سب اسرار وکھایا — پتھر رنگ سفید عجائب حاضر نظری آیا
مار یا پھر اس پتھر تائیں جلدی ملک گرامی — پاٹ گیا وچکاروں پتھر قدرت نال تمامی
کیڑا اسرخ پیدائش ربدی استھیں ظاہر ہویا — منہ وچہ پتر سبز انگوری لوے ذکر کھلویا

سُبْحَانَ مَنْ یَرَانِیْ وَیَسْمَعُ کَلَامِیْ وَیَعْرِفُ مَقَامِیْ وَیَرْزُقُنِیْ فِیْ قَلْبِ حَجَرٍ ترجمہ پاک ہے وہ
ذات جو مجھے دیکھتا ہے اور سنتا ہے بات میری اور پہچانتا ہے جگہ میری اور مجھے رزق دیتا ہے بیچ پتھر کے۔

واہ سبحان اللہ رب پیٹوں ویکھے دور لگالے — سنے کلام تمام پتھر نوں جاگہ میری جانے
رزق پہنچاوے پتھر اندر ہیں عاجز دے تائیں — کل مسکیناں پالن والا بندگیاں دا سائیں
جس دم ایہ اسرار یوسفنوں حاضر نظری آیا — تاں پھر جبرائیل نبی نوں ایہ فرمان سنایا
سبب ایہ جو تھیں کیہڑا عاجز رہوں کھل نہ جاوے — یا نبی اللہ تیرے تائیں کیونکر رب بھلاوے
توں فرزند رسولاں نبیاں عالیشان گھرانہ — اپنے دوست نوں رب عالم کیونکر کرے بیگانہ
کویں بچایا آتش وچوں ابراہیم نبی نوں — اسمٰعیل معلوم نہ کیتا اگرچہ دھری چھری نوں
بندے پیش سوالی ہویوں جس توفیق لگائی — عجب ہایا پھر ساڈی طرفوں تینوں شرم نہ آئی
کون خدائی ساڈی اندر غیر شریک سدائے — امر مقدر ساڈا تائیں جیہا کر دا ہٹاوے
ربدی طرفوں جدوں فرشتے اتنی بات سنائی — تھر تھر کنبن لگا یوسف [illegible] قدرت دی آئی
نال ندامت سخت عذابوں ہو گیا پانی پانی — جالتھی جس تن تے پیری جھڑک پیار ربانی
تھوڑی باتوں پیار پیارا خفگی اندر تھیندا — سجدے اندر گریہ زاری عاجزی نال سیندا
سجدے ٹاڈر ہو کر یوسف پھر پھر بھل ڈولے — بخشش کریا بخشش کریا یارب یارب بولے
امر ہویا پھر کیہوں لاہو خاکی [illegible] — اکبر شان جلال اساڈا کیہو سمجھ یاد نہ آیا

ہئے لائق جو اس تھیں پچھے قید کرایا جاویں
جتنی مدت اُمر عمر حیاتی پاویں

رو رو یوسف آکھے یا رب تیرا کرم ستاری
ہر دم او گنہاراں کارن فضل امید غفاری

یا رب ایس گناہوں بخشوئیں عاجز دے تائیں
ستر برساں قید برابر کرن قبول سزائیں

رو رو کرے سوال پیارا ئیں بن ہور نہ کوئی
غیرت کنوں عتاب آوازہ گرم عدالت ہوئی

دھیان کرد چہ نبیاں تائیں ایہ رب حکم سناوے
کر کے شرک عدالت وچوں کون خلاصی پاوے

جس عماوں پیغمبر ربّ دے جھڑک زبانی پاون
عاماں نوں کسے شامت چاہیا اوہ کم وا بناون

وعظ بیان کرن نہ آکھن قید یوسفنوں آئی
جا ہم صورت اگے اسنے حاجت آکھ سنائی

کوئی نہ آکھے قبراں سیوں کیونکر روا اتساں نوں
غیراں تھیں جد حاجت منگن جھڑک ملے نبیاں نوں

جاہل سرور دیوی پوجن گوگا پیر مناون
علماں والے قبراں اُتے حاجت منگن جاون

دنیا وچہ تقدیر ہٹاون کسے نہ طاقت ہوئی
عدل ہٹاوے روز قیامت جمیا مول نہ کوئی

حضرت یوسفنوں رب فضلوں کیتا پاک گناہوں
ہور جو غیراں پوجا کرسن قہر امید الاہوں

قسم خدا دی حکم قرآنوں دسّے نبی ربانا
جو دروازہ ربدا چھوڑے کسے نہ جنت جانا

شرکوں ڈرن حبیب ربانے عالی عز توں لے
مشرک ڈر دے حدت کولوں شرکوں کرن منہ کالے

ذکر حضرت ابراہیم علیہ السلام پیغمبر مناسب حال

وحدانیت وسن والے سو تکلیفاں پاون
شرک دا فرماون والے خوش مٹھیایاں کھاون

ابراہیم نبی جس ویلے واحد رب منایا
اُس بن ہور الٰہ نہ کوئی ظاہر بول سنایا

ایہ بت پرست بھی بت منہ کالے سارے دوزخ جاسن
جیکر توبہ کرن نہ شرکوں کدی نجات نہ پاون

غیرت کر کے باپ پیارے قید کرایا اِس نوں
جس نوں ما پیو دشمن ہویا دست چلانے کس نوں

ایہ سنت ہے ابراہیمی جیکوئی حق سناوے
اول خویش ہوون تس دشمن عالی درجہ پاوے

جلدی حکم دتا نمرود سے آتش چخہ بنائی
اتنا بالن بلیا اُس دن خبر خلاصے آئی

اگ مچی تاں اُڑے پرے کوہ تک سڑیا گرد چوفیرا
کوئی نہ خوف خیال نبی نوں ہن سولاں جیرا

واحد واحد واحد مولا بولے نبی حقانی
وحدت ذکر محبت اندر ہو جانا قربانی

سنیا ہیں جو رو رو بلبل منہ وچہ پانی لیاوے
اوہ بول چخہ بجھاون کارن ساری قوت لاوے

دنیا اندر جنت اسنوں بخش کیتا رب سائیں
میوے باغ بہار گلزار اندرے روز قیامت تائیں

ویکھ پچھے سبھے دن فرشتے حمد بانی بولن
ہیبت کنوں جلال الہی تھر تھر کنبن ڈولن

یا مولا اس دوست تائیں جیکر اگ سڑیسی
عالم اندر وحدت تیری پوجا کون کریسی

لکھاں نوں رب حکمت کرکے ظاہر حال وکھائے
وکھین خدا کی دوست تائیں کیونکر عشق کماوے

صبر تحمل ویکھ نبی دا ملک ہوون قربانی
نال محبت چھم چھم رودن بولن حمد زبانی

آخر جبرائیل فرشتے جوش دلے وچہ آیا
آکر ابراہیم نبی نوں عرض سلام سنایا

امر کرو تاں طبق زمیں دا پنجہ مار اٹھاواں
آتش سنے کفار تمامی وچہ سمندر پاواں

کہیا پیغمبر جبرائیلا دس حقیقت مینوں
رب فرمایا یا دل اندر غیرت ہوئی تینوں

جبرائیل کہیا رب خالق کجھ نہیں حکم سنایا
ظلم کفاراں پاروں مینوں غضب بہو چڑھ آیا

امر کیتا پیغمبر ربے حاجت نہیں کسے دی
راضی ہوساں لوں بجاون مرضی جویں ہیدی

مولا ساڈا حاضر ناظر رکھن مارن والا
پھر کس کارن غیراں لگے کراں بیان سوالا

اپنے دوست باجھوں جیکر مددگار بناواں
غیرت کرے پیارا میرا پھر میں کتھوں جاواں

اول چھ کفاراں الی جانبر بھڑک مچاوے
اُت دل وحدت عشق الہی تیز النبہ لاوے

دو طرفاں دل آتش مچی شعلہ تیز مریندا
جبرائیلا ویکھ تماشہ کیونکر رب کریندا

ایہو طریق محباں والا دل دوست ول جوڑن
باجھ پیارے دوجی پکڑن یار حضوری لوڑن

صبر تحمل ویکھ نبی دا وحی ہویا قربانی
حیرت اندر آکھے واہ واہ دوست حق سبحانی

جلدی آتش ویکھ پیغمبر خوف خیال نہ آیا
جوش محبت ہور زیادہ وحدت رنگ چڑھایا

آخر جس دم آتش اندر پایا نبی حقانی
رب دی طرفوں آتش تائیں امر ہویا رحمانی

یَا نَارُ کُونِیْ بَرْدًا وَّسَلٰمًا عَلٰی اِبْرٰہِیْم
ترجمہ اے آگ ٹھنڈی ہو جا اور سلامتی والی ابراہیم

جلدی آتش نوں اس ویلے حکم دتا رب سائیں
ٹھنڈی ہو مت دکھ پہنچاویں ساڈے دوست تائیں

اے پر بہتا سرد نہ ہوویں جلدی رب فرماوے
جو سردی گرمی کنوں پیارا آنچ ملامت پاوے

کیہا قدرت رب عالم کیتی جدوں نبی نوں پایا
دوست کارن اس آتش وچہ اول جنت آیا

لکھاں منان گلزار پھلاندی خوشبو جا نہ کوئی
آتش نوں رب جنت کیتا فضلوں دیر نہ ہوئی

وچہ مصیبت جا اوہ حضرت شکر رب دا لیایا
کرن روایت ایسے کارن صدقہ پہنایا

ذکر زکریا پیغمبر علی نبینا وعلیہ السلام

کرن روایت زکریا نٹھا جس دم ظلم کفار دوں
پناہ درختوں منگی اُس نے رہنوں غیرت ہوئی
مغز مبارک نوں جس ویلے چیرن لگی آری
جبرائیل پیغام لیایا رب فرمان سنائے
رجے منظور کر ولاج آری صبروں جہ ولیاں
کیتی حب رسول خدا دے جویں جو اللہ انا
حالت دیکھ فرشتے کنبن حیرت ہوش وبنجائی
سب کوئی سجدے اندر جھڑیا دہشت نازل ہوئی
ہے کلو صبر چیرن پاروں بخشش پاواں تیری
کیتی حب رسول خدا دے صبر پیالہ پیتا
لہو ہارن مبارک دا لا دوگ دگ باہر آئے
ٹکڑے مبارک نور پیشانی سوہنا بار پیغمبر دوں
دل تکھیں تاب ہو کے ہویا حاضر نبی حقانی
جدوں جمال نبی نوں ہویا وصلوں لذت آئی
غیر فنا تکمیں جدا یہ حالت ان چھپائی ہی
جدوں حبیب قیاسوں بُھلا آری ان چرایا
یا بیچہ صدا ایکھیں غیراں کولوں منگن آپ دواں
آکھ حقیقت عبدالستارا نہ کر ذکر انھاں دا
جس دن حضرت یوسف تائیں جھڑک پئی سرکاروں
یارب تجھ سلامتے کولوں جی بات خطائی
تو برساں تاک دوں نے حضرت بے اندازہ
جلدی حکم ہویا سرکاروں جبرائیل وحی نوں
کرن روایت جدوں فرشتہ حضرت کار آیا

وڑیا جھاڑ درختاں اندر خوف مصیبت پاروں
سر کلو تر دھریا اس دے ذکر کرے سب کوئی
درد آواز نکالن لگے آیا حکم جبّاری
کر فریاد اس دُکھ دے اگے تیری جان بچائے
نہیں تاں دفتر نبیاں وچوں نام تواڈا کر لیاں
ویکھ جلالت وقت عدالت کنبیا عرش ربانا
وحدانیت خود مختاری پاک جلال دکھائی
ہک حاجت اس حضرت منگی ہو ر مراد نہ کوئی
جویں پیارا راضی ہووے عذر مجال نہ میری
وحدت ذکر الٰہی دردوں بول آواز نہ کیتا
کسے نوں طاقت پیش جلالت امروں رلیا دو
ٹکڑے سر پیراں تائیں ہویا حکم قدیموں
جلوہ ملیا قرب حضوروں کھلا گھنڈ نورانی
درد مصیبت آوے الی یاد نہ رہگی کائی
قبراں اُتے کرن جو لوچا گیو نکر بہجی کوئی
اس دا ذکر کرے سکونی اپنا ہوش وبنجایا
رب تکھیں خوف خیال نہ آوے پکڑن پیر کیناں دا
کریں قبول نصیحت کرسن شیطاں پیر ٹھٹھا نار
تائب ہووے چھم چھم روے ڈریا حکم جبّاروں
تیری طرفوں بخشش لوڑاں ہور امید نہ کائی
اپنے فضلوں کھولیا رب نے رحمت دا دروازہ
پہنچ شتابی ساڈی طرفوں یہہ خوشخبری نوں
لہو دا قطرہ سوہنی اللہ دا سر سجدہ پوچھیا پایا

کرے سوال خداوند تائیں بن ہور نہ کوئی — بخش خطایاں مہرباں سایاں جو ہوئی سو ہوئی

ویکھ فرشتہ حالت اس دی ہو حیران کھلایا — درد نبی دا اپہوں پہنچیا اس نوں حیرت اندر ہویا

ایہو سوال جے اول یوسف بدی طرف کریندا — بند بخانے اندر اسنوں کون مصیبت وہندا

صورت انساناں دی بن کے جبرائیل وکھالی — جیویں روایت ابن عباسوں کہے امام غزالی

ادب سلام زیادہ کرکے خدمت اندر آیا — ہیں ہاں کون پچھاون بہنوں انتا عرض سنایا

اگوں بولیا نبی اللہ دا ایں کجھ غیب نہ جاناں — پاکاں صورت ظاہر ہو دیں تو مقبول رباناں

تاں پھر جبرائیل فرشتے اپنا حال سنایا — میں ہاں خدمتگار تساڈا خوش پیغام لیایا

ایہہ گل سنکر حضرت یوسف بہت زیادہ رویا — اوگنہاراں کول تساڈا کیونکر آون ہویا

تسیں مقرب ملک نورانی اسیں غریب بخانے — اتنا سخن آزردہ ہو کے بولیا نبی ربانے

جبرائیل کہیا انساناں کارن ہیں خوشخبری لیاندی — انتا شان تساڈا بلیا صفت نہ کیتی جاندی

یا نبی اللہ تیرے تائیں رب سلام پہنچایا — دفتر نبیاں وچ تساڈا ناؤں اللہ درج کرایا

کتنے ورجے اگے نالوں شان تساڈا اچیا — صابر متقیاں وچ تینوں بڑا پہلو رکھیا

ہوسی ختم مصیبت غم دی مہلت نیڑے آئی — اتنی عزت ہو گئی تساں جب فرمائی جو اندر کائی

رو رو کر فریاد شاہ دے پیش خداوند قاضی — ہور نہ قید منظور اساڈا اوہو پیارا راضی

کر شکرانہ آکھیا حضرت جبرائیلا بھائی — خبر سنا کجھ باپ میرے دی حال حقیقت کائی

نوبت ہویا بارہ برس وہ دوست پاک ربانا — وچ کہیا غم دردا اسنوں کیتا بہت نمانا

جو کوئی طلب یار دی کارن خدمت اندر آئے — ویکھ تمانا حال نبی دا درد نہ جریا جائے

رو کر آکھیا حضرت یوسف جبرائیلے تائیں — جے کدی پاس اونہاں دے جاویں ساڈا حال سنائیں

جبرائیل کہیا کی دساں حکمت ربدی جیٹنوں لیں — خبر یعقوب نبی دل اوہدی غم کیتا رب دا

صبر کرو وچ رحمت فضلوں امر خدا فرماسی — اس دی تینوں تیری اسنوں خبر نہ کوئی آسی

سنکر شکر یوسف نے کیتا تیں نوراں بھائی — اس گلیں پچھے چھوہر گذری اور بیاس دا

حکمت ظاہر ہوون لگی پاک خداوند والی — حاکم شہر مصر دے تائیں ہو جے خواب دکھائی

بیان خواب دیدن شاہ مصر

سبب نکلنے دا جد بنیا ایں خالق مالک تائیں — ظاہر باطن پاک مطہر کو دیسی جد بنانا ہے ساتھی

عزت ذلت قبضہ اس دے اغیراں دخل نہ کوئی
جوہیں مقدر حکمت اس دی دانش پیش نہ جاوے
قید یوسف دی چھوڑن کارن کیتا اسباب بنایا
چودھاں گائیں خواب اندر اسنوں رب دکھایاں
ست انہاں وچ موٹیاں گائیں رنگ سفید گھاون
وانگ سگاں ہتھ پیر انہاندے چکھدوں باہر آیاں
گوشت پوست شیراں وانگوں سرپیراں چڑگیاں
آوڑیاں وچ شہر مصر دے بھالن کوچے گلیاں
تھے مشرق تے مغرب دے بول جلدی ہویاں اہی
ست سیاہ ست سکے سٹے شاہ ڈٹھی سن خواہوں
تنگے سٹے ہریاں تائیں چنبڑ گئے دہ گانے
بھی وچ خوابے ڈٹھا شاہ نے ہور عجائب حالا
تخت مصر دے اپر اس نے قدم مبارک پایا
انہی حالت ڈٹھی شاہ نے خوابوں سمجھ سنبھالی
کل وزیر امیر نجومی حاضر کیتے سارے
آپو آپ جدا ترسے خواباں شاہ نے کھول سنایا
کرن روایت جدوں بشارت شاہ نے آکھ سنائی
ایسے طور وزیراں اپر غفلت پئی جنابوں
تھر تھر کنبن حیرت اندر بولن عرض زبانی
شاہ نوں سنگر باہے نہاں دی کجھ اعتبار نہ آوے
جتنی چپ وزیراں کیتی سختی نازل ہوئی
ستر شخص وزیراں وچوں عزت دار گرامی
جو باقی سب حاضر کر کے ایہہ فرمان سنادے
ابن عباس کہیا جس ویلے سخت مصیبت پائی
بہت خوشی وچ غافل تائیں مولا یاد نہ آوے

بے مانند منزہ حاکم حکمت والا سوئی
ہر کم اندر باہجہ حساباں حکمت عجب دکھاوے
شہر مصر دے حاکم تائیں سفنہ نظری آیا
نیل مصر دریا دے وچوں باہر نکل آیاں
ست انہاں وچ لاغر دسن کالیاں نظری دن
کٹ کٹ کھاون موٹیاں گائیں پاڑن کر کر دھایاں
کھاون تھیں کجھ صبر نہ پایاں اوسے حالت رہیاں
گھر گھر وڑیاں کسے نہ پھڑیاں دوڑ جنگلنوں چلیاں
ستوں اوڑ چڑھ ہی اسمانے قدرت پاک الٰہی
عجب تماشہ ظاہر ہویا قدرت پاک جنابوں
پل وچ سٹے سبزی والے ہو گئے خشک نمانے
نیک جوان کریم طبیعت سوہنی صورت والا
لشکر فوجاں ملک تماجی نال آرام وسایا
رو کر اٹھیا دہشت کولوں سخت آواز نکالی
حکم ہویا تعبیر جو خواہوں پیش کرو سر کلے
ہر ہر دانشمنداں تائیں دانش وچ نہ آیاں
پھر کجھ یاد نہ رہ گیا اسنوں جو کجھ نظری آئی
حال بیان جو کیتا شاہ نے بھل گئے اس خواہوں
ایہہ سب ہے وسواس شیطانی مت پکڑو پریشانی
خواب پچھے تاں یاد نہ آوے کون جواب سناوے
خفگی اندر حاکم آیا کرے کلام نہ کوئی
پیش عدالت حاضر کر کے کیتے قتل تماجی
جے تسیں خواب جواب نہ دسو قتل کرایا جاوے
بات یوسف دی ساقی تائیں یاد پلے وچ آئی
جے کجھ مشکل فاقہ آوے نرم مزاج وکھاوے

عارف آکھن رب بدی ظلموں نوں پکڑ کنارا
جد ساقی نوں حاضر ہویا قتلوں اجل پیالہ
شاہ نوں آکھیں حکم کرو تاں بند بچانے جاواں
نیک مسافر نرم طبیعت بندیوان نمانا
قید اندر اک خواب میں ڈٹھا اوس بیان سنایا
عمل زنا دی اس تے پرکے شکایت کیتی
قید اندر اس کتنی مدت رون نال وہاتی
شاہ پچھیا وچہ بندی اسنوں کھانا کون پہنچاوے
نال غریباں تے مسکیناں بہت پیار کریندا
شاہ فرمایا صالح جیہے لبیاں صفتاں والے
جلدی عزت کر کے اسنوں لے آؤ اک واری
ساقی آکھیا عذر نہ میرا لے پر ہیں شہر باواں
شاہ فرمایا اتنی عظمت درجہ شان جنہاں نوں
دور نہ کرن سوالی تائیں بھاویں دشمن ہووے
کرن روایت جس دن ساقی حاضر آن کھلویا
ہو شرمندہ پاس نبی دے رو رو بات سنائے
حضرت آکھن نہ گزاری کجھ ذمہ نہیں تیرا
ابن عباسؓ کہیا جو حضرت نرم خطاب سنایا
بولیا یوسف نبی اللہ دا دس حقیقت میتا
ساقی آکھیا یا نبی اللہ ہے ساڈا ان تینوں
تخت مبارک ملک حکومت ہوگی نصیب تہانوں
پچھیا نبی تیرا کیا مطلب ساقی عرض سنائی
پچھلے دن سب حاضر ہو کے سنے وزیر امیراں
حضرت آکھیا خواب جو شاہ دی یاد رہی نہ تساں نوں
جو انہاں کاہن موہیاں تائیں کیتا وال کارن لٹیاں

ہو شاہ فرمایا اتی تھی جس نے اندر آوے

اوہ کس بیبا بندی خاطر ساقی عرض سنائی

جے تد بھلکے کہنا ناہیں توں رب بخشنہارا
اس دن کیتا یاد نبی نوں آیا سرت سنبھالا
جو صاحب دی خواب بشارت حال بیان سناواں
اہل عبادت اہل سخاوت صاحب علم سیانا
سب فرمان برابر ہویا جیونکر اوس بتایا
ناحق قید ہویا پردیسی سخت مصیبت جیتی
سنگ ترس پیاول شاہ نوں ہو گیا پانی پانی
ساقی آکھیا کدی نہ ڈٹھا روٹی نظری آوے
جو کجھ اسنوں حاصل ہووے سب محتاجاں بیندا
لائق شان حضور ہمیشہ رہن اساڈے نالے
شاید اس نصیب ملے ساڈی خواب حقیقت ساری
وعدہ جھوٹھا ہویا وچہ غفلت کیونکر حاضر ہوواں
کدی نہ جھڑکن عاصی تائیں حاکم کمال تہانوں
بڑا نبولن شفقت لوڑن جو کوئی آن کھلوتے
مکھ لپیٹیا چادر اندر ہتھ بنھ حاضر ہویا
پیش عدالت جیونکر عاصی جرم کنوں شرماوے
سب تقصیراں بخشن والا خالق مالک میرا
ہو قربان نمانا ساقی سجدے اندر آیا
ہے کیا مطلب لوڑ تینوں کا دن سجدہ ... کریا
سر تیرے پر تاج شہانہ لوڑی آوے ...
عالی منصب شان ... آیا ... اندر ...
خواب عجائب شاہ نے ڈٹھی پیش بجاوے ساری
پھر کسے نوں یاد نہ آوے کر تھکے تدبیراں
جو اں گائیں ویکھیاں اس نے سب معلوم اساں نوں
کہیا کر جے صبر آرام لیا یا شہر مصر نوں اوڑیاں

جد لاغر گائیں سٹیاں تائیں کھاون گاں رن لڈیاں　کھا کر صبر آرام نہ پایا شہر مصر نوں ٹریاں
ست برساں تکھیں پچھے کھلسی تنگی اوڑ وازہ　ہر ہر کوچے گلیاں اندر کرسی بھکھ آوازہ
تانسے ہوسے جو ساڈے سٹے ایہ تعبیر پچھانوں　ست برساں تاکب بارش ہوسی ہر حد بیانوں
ست برساں پکا استھیں پچھے خشکی خلق چلاوے　آسماناں تھیں بارش پانی قطرہ ہک نہ آوے
تھم ہوسی کا پہلے لمیں ساری شاخاں پاغ بہار آ　فاقہ اوسی عالم اندر مرسن لاکھ ہزاراں
اوہ کوئی بچسی جو گھر اندر جمع اناج کریسی　جو کوئی غفلت تینی رکھسی جان پیاری لیسی
سنکر ساقی حضرت کولوں بات حقیقت ساری　جس دم شاہ نوں آن سنائی چپ ہویا کماری
نکردوں کھڑ کنبن لگا حیرت اندر آیا　جا کر ایہ گل پچھ انہاں تھیں ساقی نوں فرمایا
بچن امید ہووے جس راہوں حیلہ کجھ فرماوے　حضرت آکھیا ملک کاں اندر حکم سنایا جاوے
بہت زراعت وانگ بیجن ساری قوت لاون　جتنے جمع ذخیرے ہووں وقت پئے کم آون
کجھ برباد نہ کرن زیادہ خرچ برابر کھانا　ہوگ نصیب آرام تداہیں سنکر عمل کمانا
عرق گلاب عطار کردے ہون تیلی تیل نکالن　پھر ایہ جنساں مشکل ملسن جے سو لکھیں بھالن
سنکر حکم نبی دے کولوں اول آخر تائیں　شاہ دے پاس سنایا جا کر ساقی چائیں چائیں
سنکر شاہ فرمان سنایا نال شتابی جا ہو　دیہو لباس شاہانہ اسنوں کر اسوار لیا ہو
منصبدار کیتیاں اسنوں عالی عزت دتیاں　اول قید مصیبت اس دی پوراعدل کیتیاں

بیان عرض کرنا ساقی پیش یوسف دے خلاصی دا

حمد ہزاراں خالق تائیں قادر پاک تعالٰی　رحم کرے تاں سب کوئی ملدا رحم کماون والا
جنے لطف کمایا تو بے حکمت والا سائیں　خیر خواہی پچھ یاراں کولوں بہتر ہون سرائیں
لطف عنایت جس دے اوپر چاہے ات الٰہی　پیش عدالت دشمن کولوں آوے پیش گواہی
جس سرکاراں لک بے چاہے تنگی بھکھ خواری　جو اسباب فروخت کرن ملکھے تھیں بیوپاری
مشکل کسے نوں خلاصی جس لئی رب بنایا وے　غم دلگیری اندر اسنوں سستاں بلاوے
ساقی ہر آن یوسف اتنے سال بھلایا　جس دن اہل حضوروں ہویا اوسے آن بولایا
عرض سنائی شاہ دی طرفوں گئے ملاقات تیری　جو تکلیفاں مصیبت جالی شکر دی ہے خیر تیری
حضرت آکھیا مولا باجھوں اساں امید نہ کوئی　آس ہے پچھڑ ے ست غریباں کسنوں حاجت ہوئی

مجھ اس وقت نبی دے تائیں خوشی خیال نہ ہویا
یا نبی اللہ شاہ فرماوے قیدوں باہر آون
سن سن عرضاں حضرت یوسف جواب سنایا
آکھیوس عرضاں بہت سنایاں جتنی التش میری
شاہ فرمایا یوسف باجھوں مینوں صبر نہ آوے
سن فرمان امیر اکابر دارو داری آون
جو آئے سو وانگ غلاماں شان منایا اوڑے
آون کارن حضرت یوسف جتنی دیر لگاوے
کہی وجہ دی کرن روایت سنئیوں میرے بھائی
اول حق عزیزے والا یاد نبی نوں آیا
خرچ کیتا اس میرے اُپر بے حد مال خزانہ
اُسدے امر سوا اس قیدوں جیکر باہر جاواں
دوجا دل میرے دے اُپر ظن عزیز لگایا
جیکر نہ دریافت ہووے سنکر حال تمامی
اصلی حال عزیزے تائیں جاناں کس پیش نہ آوے
تیجا حضرت یوسف اس دن ہویا بہت نمانا
آکھیوس حال اساڈے اُپر جو جو بنیا الت ہووی
انہاں رناں تھیں پچھو کوئی واقف تھیندا آپے
ناحق قید کیتو سے سانوں چوراں نال رلایا
جدوں شہادت لڑکے دی ہا کر سی قبول نہ کوئی
اتنا سخن کیتا جد یوسف آئی وحی الٰہی ول
[illegible] یوسف [illegible] سناوے
عجب تماشا [illegible] رسولاں پاک خدا گنا [illegible]
[illegible] اس گل [illegible] ساری
[illegible] اس دے [illegible] داخل نہیں [illegible]

عرض بیان سناوے ساقی خدمت وچ کھلویا
خوش اسواری حاضر ہووے جے صاحب فرماوے
شاہ دے پاس بیچارہ ساقی حکم سناون آیا
اے شاہ حضرت یوسف تائیں نہیں کجھ حاجت تیری
ویندا ازدرو زیراں اُپر شوق نہ جریا جاوے
عرض سناون سدن آون خالی مڑ مڑ جاون
عرض سوالوں اثر نہ ہووے آون بھڑک ضرور کڑے
صبر آرام نہ رہ گیا شاہ نوں طلب تسلی جاوے
باہر آون جس دے پاروں دیر یوسف نے لائی
جس دے خدمت کارن ہیئوں نال خبر منگایا
امر کیتا اس میرے کارن ایہ ہا بندی خانہ
نافرمائی ثابت ہووے عدل کنوں شرماواں
عالی شان چوری خیانت والا نال اس قید کرایا
ثابت ہوسی میرے اُتے ایہ عمل خیانت والی
ساری عمر ملامت پاروں اس تھیں اٹھیا جاوے
ظلموں قید مصیبت جریا اوہ [illegible] رہیا نا
اگے چہروں اس [illegible]
جس [illegible] آیا [illegible]
باجھ گناہوں [illegible]
زور و ہر [illegible] باجھ گناہوں [illegible]
ایہ گل نہیں [illegible]
[illegible] گناہوں [illegible]
[illegible] یوسف تائیں [illegible]
جدا [illegible] پاک گناہوں [illegible] اقراری
کر [illegible] گناہ اس کو لوں [illegible] بات سنائی

ووچا کیونکر نیکیاں اُتے دعوے کیتا جاوے — جدتک ایس عدالت وچوں ہتھ رسید نہ آوے
تیجا پاک گناہوں ہینا واحد صفت اہے دن — دخل دیوے جو صفت جو اسدی لائق نہیں کسینوں
ایہہ گل روا نہ ہور کسینوں کرے کلام زبانی — مطلق صفت مقدس اندر دعوے ہے سبحانی
چوداں طبق اندر نہیں وچ اپنی صفت جو کوئے — پیش جلالت حیرت اندر عرش ربانا ڈولے
سنو حقیقت حضرت یوسف جلنا دیر لگاوے — شوقوں شہر مصر دا والی پاک آرام نہ پاوے
ہر ہر بہت امیر اکابر خدمت اندر آون — جو آون سب بعد سلاموں غرضاں کھلے سناون
با حضور تماج ہوگ تساڈوں عزت شان گرامی — جو سردار امیر اکابر ہوسن کل سلامی
طالب شوق تساڈا اشاہ دوں لیں آرام نہ دیندا — دم دم طلب تساڈی اسنوں وب کمال کریندا
زینت کیتا شہر تمامی گلیاں صاف کرایاں — خوش اسواری آون کارن سڑکاں سرد بنایاں
سن سن شوکت شان یوسف نے منظور نہ پایا — غم دردوں دل مچے پھر یا صاف جواب سنایا
جا کر عرض وزیراں کیتی سنو حقیقت ساری — جویں مصیبت وست جیسے اندر قید گذاری
جیکر حق دریافت کرکے عدل نہ کیتا جاوے — قیدوں طلب تساڈی کارن کدی باہر آوے

بیان فرمان دادن ملک ریان برائے تحقیقات مقدمہ تہمت

اعلیٰ بالک مصر دا اشاہ ریان ہینا دن — چونکہ خبر کتاباں اندر ذکر مفسر لیا دن
دوجا نام عزیز مصر دے سنیئوں میرے بھائی — جس دے گھر دے وچہ زلیخا نال نصیباں آئی
تحت عدالت اسدے تائیں رجہ خود مختاری — قید کرے یا بخشے مارے کل حکومت جاری
بالک ریان جو اعلیٰ حاکم جو فریاد سناندا — جو منظور ہیکر اس دی سب کم کیتا جاندا
پہلے جو حضرت یوسف تائیں اتنی مدت ہوئی — ساقی حال سنایا اسنوں نہیں تاں خبر کوئی
سنکر غیرت اندر آیا خاطر بنی گرامی — آکھیوس پیش عدالت ہووے تحقیقات تمامی
حکم سنایس زناں تمامی جلدی حاضر آون — جو کجھ حال معلوم کسے نوں سچ بیان سناون

بیان آمدن زناں مصر برائے گواہی یوسف

سن فرمان عدالت اندر زناں سلامی ہویاں — ملک کہا کاتب نکوں شاہد آن کھلویاں
شاہ پچھیا تسیں رل مل جیہڑی پاس زلیخا آئیاں — زینت بازار سوداگراں کے شان کھاون ہائیاں

نال یوسف دے اُس وہاڑے کیونکر مجلس ہوئی
اُس دن حکمت قدرت ظاہر اپنی رب وکھالی
پیش عدالت حاضر ہوکر بولیاں زناں تمامی
اے پر حسن حضرت یوسف جو مجلس دے آیا
بہوشی وچہ اسیں تمامی تکتاں نوں لگ پیاں
عقل حواس قیاس اساڈا ہوگیا وانگ سودائیاں
ساڈی طرفوں یوسف نوں صبر رہی نہ کائی
آپو آپ وڈیائیاں ہویاں کیتا زور بتھیرا
وچ تفسیر خلاصے آیا مصر زناں چرایاں
سچا کیتس یوسف سوہنا آپے ہوئی اقراری
چھوٹا ناہیں عورتاں کولوں حاجت نہیں گواہی
شوقوں صبر نہ رہیا مینوں سچی بات سناواں
عیباں میرا یوسف سوہنا بندیوان بنایا
جیہیں سزا ایہی لائق مینوں جو رسال رنگ رساں
اول آخر جو کجھ آہی سچ حقیقت ساری
عبدالستارا جو اقراری رو کر ہویا گناہوں
سچ حقیقت بول زلیخا خود اقراری ہوئی
ہیں خود اس پر تہمت دھر کے اپنا آپ بچایا
کتنے برس زلیخا نے بی سول فکر وچہ جریا
عبدالستارا عشق مجازی جند تشریف لیایا
اپنیاں باتاں بول زلیخا سچ تمام سنایاں
ایہو نتیجہ روز قیامت پیش عدالت ہوسی
نہ توفیق جو بھار کسے دا دوجا نفس اٹھاوے
دامن پاک یوسف دا رب نے ظاہر کر دکھایا
عشق مجازی ایہہ طریقہ جھوٹ نظر کریندا

سچو سچ بیان سنایا پچھوکڑ نہ یوسف کائی
بات برابر حاضر ہوئی حضرت اللہ والی
اسیں بابا شک نہ کیتیاں اوہ محبوب نورانی
صورت اُس دی ہوش اساڈا اک گھڑی نہ آیا
ہتھ وچہ رہ گئے چاقو چھریاں انگلیاں کپ لیاں
مچھلی وانگ کڑاہی اندر اچھلوں قابو آیاں
نظر مبارک یوسف سوہنے ہر گز مول نہ پائی
بچ گیا سلامت تھوں حسن یوسف دا جیہڑا
سب کٹھیں بعد زلیخا بولی باتاں سچ سنایا
میں ہوائی میں ہوائی بول کہیا یک باری
میرے باہجوں ہور نہ کوئی یہ تقصیر گناہی
سب تقصیراں میریاں ہویاں کس نوں دیوے لاوا
میرے یاروں چوراں وانگوں جیب چھپایا
سر پر اپنا بھار اٹھاواں اس پر ...
کھلی زلیخا حال سناوے رو رو کر گزاری
ہوسی شفقت عدلوں اس پر فضل الٰہ دا ہو ولی
جو کجھ ہویا ایہیں کٹھیں ہویا یوسف دوش نہ کوئی
ہے افسوس افسوس نہ جاسی جو ہن حال کرایا
عشق زور آور دفتر سارا وچہ عدالت دھرا
عقل آلا ہے عمر نہ پردہ جا ...
سن کر مجلس چھم چھم روے انجمن جو بیٹھیاں آیاں
سب کوئی دفتر آپو اپنا چا کر بھار کھلوسی
نہ توفیق جو دوجے اپنا اپنا عیب لکھا دے
آپ زلیخا پیش عدالت اپنا بھار اٹھایا
سنے کہانی عالم سارا پردہ رہن نہ دیندا

کہن روایت جدوں زلیخا اصلی حال سنایا
سنکر شہر مصر دا والی حیرت اندر آیا
آکھیئس عدل یوسف تھیں پچھو جو فرمان سناون
امر کرن تاں سب عوراتاں قید کرایاں جاون
جا کہہ عرض وزیراں کیتی جویں عدالت چاہو
قید نہ تاں سب کیتیاں جاسن راضی ہو کر آہو
حضرت آکھیا اتنا غصہ سانوں واندھ تھیوے
ہو گئی بات مقدر والی کسنوں قید کچھوے
کرن روایت جدوں زلیخا ظاہر بات سنائی
چپ عزیز ہویا وچ مجلس کرے کلام نہ کائی
سخن نہ کیتس نال زلیخا جھڑکن مارن والا
ذلت سخت ندامت پہنچی جیونکر اجل پیالہ
خاندانان کجھ داغ جے لگے غم کھاون مر جاون
گدھے چڑھاؤ مہولاں نوں کچھاں ہار دلاون
سنو حقیقت جد یوسف نوں عورتاں پاک بنایا
تدوں تمام وزیراں تائیں شاہ فرمان سنایا
سچا یوسف پاک گناہوں اسیں تمام قصوری
پکڑو قدم کرو تس راضی جویں کرے منظوری
خدمت اندر جا کر سبتھا کرو زیادہ نرمی
منت زاری نال مناؤ پیش نہ جاوے گرمی
آن وزیر سلامی ہوئے کرن سوال نمانا
بخش گناہ کجھ ہور نہ بولن کتنا وقت وہانا
جو گستاخی اگے ہوئی پلا ہتھ نہ آوے
ہن کجھ امروں عذر نہ ہوسی جو صاحب فرماوے
کل نبیاں دا ایہو طریقہ شفقت کرم کماون
جھڑک نہ دیون عاصیاں تائیں جو آوے گل لاون

قبول کردن حضرت یوسف سوال وزیران

وچ تفسیر یوسف دے راوی ابن عباس لیایا
جس دم راضی ہویا یوسف ایہہ فرمان سنایا
سانہوں نال قیدی سارے قید خلاصی پاون
تابعدار رسولاں ہو کر کویں سزائیں پاون
جلدی نال داروغے تائیں حکم ہویا سرکاروں
ویہو خلاصی او گنہاراں حضرت یوسف پاروں
نال شتابی سنگل کپتو شاہ فرمان سناوے
بڑی غنیمت جیکر یوسف راضی ہو کر آوے
روز قیامت نبی محمد ﷺ جیسے رسول رہاناں
چھوڑ امت نوں دوزخ اندر ہیں نہیں جنت جانا
نور محلاں وچوں حوراں سوہنی سد مریسن
سرور عالم نظر نہ کرسن نا منظور کریسن
تخت سنہری پلنگ نورانی سانوں ال نہ بھاون
مومن تابعداری والے جاں تک ساتھ نہ جاون
ہیں نہیں جاندا جنت اندر پاک نبی فرماوے
پلنگ سنہری تکیہ لاون امت کون چھڑاوے
بخشش کرم طفیل نبی دی امر کرے رب قاضی
سنگل کپتو دوزخیاں دے جویں پیارا راضی
سجدے اندر حضرت ہوسن امر ہوسی درگاہوں
یا محبوب لنساد یاں امت کیتی پاک گناہوں

جنت باغ تیرا سر صدقہ کھاون نعمت ساڈی | نگراں بدعت شرکاں والی امت نہیں ساڈی

جو سن باہر تیرے امروں دوزخ لے جاون | بدعت شرکوں دوزخ جاسن جنت خوشی نہاون

ہر ہر مشرک دوست سارے ٹولے بدعتیاں دے | رافضیاں دے نالے جاسن دوست رافضیاں دے

مَنْ تَشَبَّهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ ترجمہ جو مشابہ ہوا کسی قوم کے وہ انہیں میں سے ہے

رسم کرے کوئی جس فرقے دی پاک نبی فرماوے | ساڈی امت دچہ نہ رلسی ساتھ انہاں دے جاوے

جیویں وساکھی لوہڑی گانے رسماں کفر ہزاراں | جو لوہے کر چھوڑن ناہیں جاسن ساتھ کفاراں

بھی جد سورج سر پر ہوسی دھوپ لمبا بلسی | لسّی خلقت ترلے لیسی جگر عذابوں جلسی

ٹھنڈا شربت حوض نبی دے محمدیاں نوں | برس پنجاہ ہزار نہ ہوسی جت پھیر تنہاں نوں

ہکناں تائیں سرور عالم بھر بھر کٹک پلاون | بھج بھج نال پیار انہاں نوں منہ دے نال لگاون

پچھن والیاں تائیں حضرت کھول سناون حالے | ایہ دنیا پر آئے ہے ساڈا حکم سناون والے

اس سختی وچ بدعت شرکوں آوے غضب ربانا | آکھے مشرک بدعتیاں نوں شربت نہیں پلانا

دوزخ آتش باہجوں ناہیں کوئی مکان تنہاں نوں | تابعداری پاک نبی دی نہیں پیار جنہاں نوں

شکروں کرو ہمیشہ سجدہ بولو حمد ہزاراں | جس نے بھیجیا سرور عالم کارن اسیں گنہاراں

امروں باہر قدم نہ رکھو ایہ حضرت فرماوے | نہیں تاں کلمہ اخیر نہ کرسی حلقوں تلے نہ جاوے

دنیا اُتے بدعت شرکوں کوئی نہ پچھن والا | پیش عدالت ڈٹھیا جاسی کس گھر دا امتی والا

آکھ حقیقت عبدالستارا نال ربے دی یاری | جو نکلے قیدوں باہر آیا اوہ محبوب غفاری

قصص المحسنین جلد سوم

بسم اللہ الرحمن الرحیم

حمد ہزاراں حمد ہزاراں حمد پاک ربے نوں | جس بن امر مقدر ذرہ رتّی نہیں کسے نوں

طبق زمین آسماناں اندر حکم اُسے دا جاری | کیا طاقت کجھ عذر لیاون خاکی نوری ناری

عزت بخشے دولت بخشے خود مختار تعالے | نہ کوئی جیا اس دے امروں باہر جاون والا

مسکیناں محتاجاں تائیں دولت مند بناوے | تھم فرما کر قبراں وچوں زندہ کر دکھلاوے

ساہوکاراں تے سرداراں منصب وِرجھہاں نوں
رحمت اُس دی بلنے رزناں ئیں جا ازروار کریندی

واہ سبحان اللہ جس ویلے نظر عنائت پاوے
ایسا کرم حبیب اپنے پر کیتا رب گرامی

کر کر عرضاں سب اسیراں عالی ذات منایا
آکھیئیس تاں تک قیدوں باہر اسیں ہرگز جاندے

امر سوا جو قیدوں باہر جاواں پکڑ دلیری
دِتا اذن عزیز شتابی دیر نہ کیتی کوئی

شکر شکروں راضی ہویا محبوب غفاری
اول شہر مصر دیاں گلیاں صاف تمام کرایاں

پھر چا مغز معطر ہوئے خوشبوئیں ال تازہ
خوش پوشاک بنی وے کارن خدمت اندر آئی

ستر غلام سلامی بھیجے حضرت یوسف تائیں
نقرہ کاروں بھی تفسیروں ذکر مفسر لیاندا

آہا گھر سرکاری اگے بڑا میدان کشادہ
عطر گلاباں بھر کر مشکاں سر دمکان کرایا

فرش ہویا میدان تمامی مست کرے خوشبوئی
ہیرے موتی چھپے لشکن تہو حسن وکھایا

شہروں لیکر باراں کوہ تک بند نچانے لوڑی
پہن پوشاکاں فوج رسالے صفاں دوالے کھلیاں

پھر ہر ہتھ رکابے سنہری خوشبوئیں سب بھریا
کر اسواری باہر آوے جس دم پیر گرامی

مشک عنبر کافور بھی سر تھیں صدقہ کیتا جاوے
وچ تفسیر امام غزالی ابن عباسوں لیایا

چادر نقش سنہریاں والی ریبا حسن وکھاوے

غیرت اس دی پل وچ دیوے صاف جواب تنہاں نوں
غیرت اس دی بادشاہاں نوں پلوچ خوار کریندی

ملک ولائیت خادم کر کے قدماں ہیٹھ لیاوے
شاہ مصر دا سنے وزیراں کیتا پیش سلامی

جس دم راضی ہویا یوسف آنا حکم سنایا
جاں تک وہ فرمان نہ بھیجن مردے اسیں جہاندے

دفتر اندر ثابت ہووے نافرمانی میری
بھلدی اگلی بات نہیں تھیں جو گستاخی ہوئی

شوقوں شہر مصر دے والی کیتی جلد تیاری
عطر گلاباں سڑکاں اُپر خوش برساتاں آیاں

جیونکر تابعداراں کارن جنت دا دروازہ
کہنے سننے والیاں تائیں قیمت خبر نہ کائی

جیونکر خادم جنت اندر دیسی خالق سائیں
جیونکر اس دن جلسہ بنیاں ذکر نہ کیتا جاندا

خوش دربار اگے شاہ کیتا محفل شوق ارادہ
سندر فرش فراشاں کیتا سایہ بان لگایا

جویں سندگار کریسن حوراں وصل تیاری ہوئی
چمکے جھالر موتیاں والی زینت چانن لایا

سڑک اوپر دو طرفی شاہ نے فوج تمامی جوڑی
جویں دو طرفی حوراں ہوسن جنت والیاں گلیاں

ادب یوسف دے کارن شاہ نے حکم تمامی کریا
عود جلا کر خوشبو کرنی ہونا جلد سلامی

جدوں برابر ہر اک تائیں حضرت صاحب دے
جویں پیغمبر زادے تائیں عجب لباس پہنایا

ریبا زینت موتیاں کولوں کنیں چمکن والے

جڑے جواہر موتیاں کولوں عجب سنہری لشکن
لے پرواہ کیا زینت آہی جیہا حسن پیارا
نام طماج آہا اک گھوڑا سوہنا قسم پیاری
ہویا حکم طماج شتابی زینت کیتا جاوے
شوقوں یاد نہ رہیا شاہ نوں دولت ملک خزانہ
وچ میدان جو محفل کارن سایہ بان لگایا
اس محفل پچھے حضرت کارن پیش ہوئی اسواری
حضرت کعب کہیا جس ویلے حضرت باہر آیا
بیٹھ گیا اک ساعت یوسف آ کر وچ دروازے
کرے آوازہ بندی خانہ یا محبوب الٰہی
کفروں پاک کیتا رب میں نوں برکت عزت تیری
واہ سبحان اللہ سب جیہڑاں رکھن جیب رسولاں
ترجمہ قصص الانبیاء اندر راوی ذکر لیایا
سنیا ہیں جاں سرور عالم ربدا حکم سناون
فرصت پا کر جد اصحاباں مسجد پاک بنائی
سہن محال جدائی میں نوں آکھے درد رنجانا
شفقت کر کے حضرت اسنوں نال پیار اٹھایا
خاص رواثت کرن مفسر سنتوں یار یگانہ
اسنوں لا کر تکیہ بہندے آہے نبی ربانے
رو رو آکھے حضرت تائیں یا سردار سچاواں
بات کرے انساناں وانگوں بولے درد آوازہ
بہت پیار کیتا سرور سنکر اسدی زاری
جے آکھیں تاں دیاں فرماں اں جدوں قیامت آوے
عرش سناہ دے نال محبت رو کر ختم رجانا
سنکر عرض نبی فرمایا شرم کریں جیہنوں ل

محبوباں نوں کرن سلامی سر نذرانہ منگن
جس دم سورج روشن ہووے ویکھے کون ستارہ
شاہ بن کسے مجال نہ ہلا قوت اسپ کرے سواری
حضرت صاحب کر اسواری اسدے اپر آوے
خواب خیال نہ تخت عدالت کیتا خوب بنوانہ
تخت مبارک زینت بھریا بیٹھن کارن آیا
شکر خدا کر باہر آیا اوہ محبوب تمہاری
وقت جدائی بندی خانے رو کر شور مچایا
ہر دیوار مکان جدائیوں رووں سبے اندانشے
تیں تفصیل پچھے نازل ہوسی ہیں وچ آیات سیاہی
یا نبی اللہ یا تجہ لساں تحقیق مشکل ہو گئے ڈھیری
اوہ کیا جانن شان رسولاں جو ٹوٹے بھولاں
واللہ اعلم رہوں معلم ہیں تہیں ڈلوں بنایا
پتھر دے اک تختے اپر قدم مبارک پایا ول
منبر بنیا تاں اس پتھر رو کر عرض سنائی
دور حضوروں کرو نہ میں نوں یا مقبول ربانا
کنڈ لگا کر بہندے اسنوں نت حضور کرایا
منبر بنیا درد فراقوں تم تا ختم رجانا
ویکھ جدائی درد فراقوں کیتا شور رسانے
ہن کیوں تیں تحقیق دوری کر دے شتاباں جاوا
طالب کارن کھلا آ مغلوب رحمت اور دانہ
دس مراد جو حاجت میں نوں کہیا رسول اکباری
جنت وچ درخت نورانی تینوں لایا در
تا منظور جدائی میں نوں یا محبوب ربانا
جنت اندر جد انہ کرسی مولا میں نوں تینوں ل

اجر محبت ساڈی تینوں ایہ درجہ ملنا آسی
وچ اصحاباں شامل ہوسیں رحمت فضل الٰہوں
میں سنیا جو سرور عالم اس پر کرم کمایا
دعا فرمائی حق اس دے وچ جو کس حاجت آہی
نبی کہیا جس حب اساڈی دل وچ سماسی
حب اصحاباں تابعداری پاس رسول پہنچاوے
ابابکر نوں جنت کارن آوے حکم ربانان
لکھ ہزاراں سدے پاروں جنت اندر جاون
سنو حقیقت جس دم رویا وروون بندی خانہ
ایہا مراد ہمیشہ جینوں ہووے قرب حضوری
ہرنج باتاں اسوقت نبی نوں دل دے اندر آیاں
اس بندیخانے وچ جس نوں شامت قید کراوے
کل محبوباں دی آزمائش اسنوں رب بنایا
صبر آرام خوشی تھیں خالی قبر بلاشک ہوئی
ایہ گل کہکر شہر مصر نوں ٹریا نبی گرامی
جلدی شہر مصر دے والی ایہ فرمان سنایا
دوسے صاحب حسن کنیزاں استقبال پہنچایاں
باراں کوہ تک مصروں ہیسی بندیخانہ بھائی
چلدا چلدا منزل منزل آیا پیر حقانی
حسن تجمل پیغمبر دے نوروں لاٹ نکالی
جس دم دوست نبی اللہ دا آوڑیا سرکارے
کر تعظیم برابر جلدی اوپر تخت بٹھایا
ترہیہ گز تخت سنہری سوہنا زینت حد نہ کوئی
پایا اُس پر قدم مبارک یوسف پاک کنعانی
حضرت نال کرے شاہ باتاں ہور نہ بولے کوئی

محشر وچ رب خالق تینوں کر انسان اٹھاسی
عزت درجہ ولیاں تینوں خالق دی درگاہوں
غسل جنازہ کفن پہنا کر قبر اندر دفنایا
عالی درجہ حب نبی دی وچ سرکار الٰہی
جنت اندر ساڈے نالوں جدا نہ کیتا جاسی
حب نبی ہور حب اصحاباں مولا نال بلاوے
آکھن ساڈے وست آون نہیں تاں اساں جانا
سب اصحاباں پاروں ہوسن بخشش رحمت پاون
چھوڑی جاندا سی جداسنوں اوہ محبوب یگانہ
ہر دن کول پیارا ہووے دوری نہ منظوری
رخصت ہو دروازے اپر سطراں پنج لکھایاں
دشمن ایسے راضی ہوون یاراں نوں غم دتاوے
کوئی نہ اس دا مولا باہجوں جو کوئی اسوچہ آیا
قبراں والیاں وانگوں ایتھے بات نہ پچھے کوئی
حاضر رہ ہر خدمت اندر جو سردار تمامی
دسے خدمتگار آداوں یوسف کارن آیا
جیوں کر حوراں جنتیاں نوں ناز وکھاون آیاں
آون اندر حضرت یوسف دے دن دیر دکھائی
جسنوں طلب زیارت کارن ویکھن ملک نورانی
خلقت ویکھ دیوانہ ہوئی جلسہ ویکھن والی
اوہنوں شاہ سلامی ہویا ہور اکابر سارے
سب اندرانہ دولت خانہ گھر والا گھر آیا
فرش عجیبہ موتیاں جڑیا خبر کتابوں ہوئی
نور جمالوں چانن ہویا چمکے چند نورانی
عقلوں علموں ذہن قیاسوں سب آرائش ہوئی

جس جس لغت زبان یوسفنوں شاہ سوال سناوے ۔ نال شتابی نبی اللہ دا نیک جواب سناوے
ستر بولیاں اس دن حاکم بولیاں شہر مصر دا ۔ کل جواب سناوے یوسف صاحب علم خبر دا
جد عبرانی بولیا یوسف شاہ نوں سمجھ نہ آئی ۔ یا یوسف ما ھذا اللسان جلدی عرض سنائی
یعنی پچھیوس ایہ کی آکھیا یا محبوب حقانی ۔ نبی کہیا ایہ جد میری دی ہے بولی عبرانی
اول ستر وار یوسفنوں شاہ نے جد آزمایا ۔ شروع کلام کیتی جد یوسف حیرت اندر آیا
کرن روایت شاہ مصر دا ستر لغتاں جانے ۔ نوسو علم عنایت آہا یوسف نبی ربانے
کیا توفیق برابر شاہ نوں بولے سخن زبانی ۔ صورت سیرت ویکھ نبی دی بہت ہویا قربانی

فَلَمَّا كَلَّمَهُ قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِينٌ أَمِينٌ

ترجمہ۔ پس جب باتیں کیں ان سے کہا تحقیق تو آج ہمارے نزدیک مرتبے والا امانت والا ہے

آپس اندر جس دم ہوئی گفت کلام وہاں دی ۔ جویں مفسر کرن روایت خبر قرآنوں لیاندی
شاہ فرمایا حضرت تائیں عالی شان تساندی ۔ جو فرمان تساڈا ہوسی سب منظور اساں نوں
کسنوں طاقت عذر لیاوے وچ عدالت میری ۔ ملک ولایت شاہی اندر عالی عزت تیری
ہور روایت نقرہ کاروں وچ مواہب لیایا ۔ جس دن بندی خانے وچوں حضرت باہر آیا
سی ہک شاہ دا اسو ہنا گھوڑا عجب سوغات پیاری ۔ ایسی حبس نہ حاصل ہووے وچ ولایت ساری
فوت ہویا اوہ نال اشارے اوس جویں تقدیراں ۔ کون نشانہ جو بچ جاوے امر مقدر تیراں
جدوں حیات ہویا اوہ گھوڑا شاہ ایمان لیایا ۔ ویکھ تماشہ قدرت دے الا کلمہ لوں سنایا
سنو حقیقت نال یوسف دے جس دم مجلس ہوئی ۔ شہر مصر دے حاکم تائیں ہور خیال نہ کوئی
پھر شاہ آکھیا حکم کرو تاں دساں جواب تساں نوں ۔ حضرت آکھیا تینوں تخصیص تحصیل چاہت تسیں اساں نوں
گرو نواحوں مال خزانہ جو سرکاری آوے ۔ حضرت آکھیا اسپر ساں نوں قبضہ دتا جاوے
انشاء اللہ اسیں کریساں بندوبست گرامی ۔ جس وچ ملک ولائت پاوے امن امان تمامی
حفیظ علیم یوسف نے اپنی اس دن صفت سنائی ۔ اس وچ فخر تکبر نہیں سی خبر قرآن دی آئی
حفیظ مراد جو ہیں ہر کاروں رکھساں خوب سمبھالا ۔ علیم مراد جو عالم دانا صاحب دانش والا
نام علیم کہیا اس کارن اپنا نبی ربانے ۔ جس ملکوں اخبار الٓا آون ہر ہر لغتاں جانے
نقرہ کاروں کرن روایت وچ معالم لیایا ۔ اول شان عزیزے والا نبی اللہ نے پایا
برس پچھوں پھر حضرت تائیں کل مختاری ہوئی ۔ خبر سناوے سر د رعالم ثابت شک نہ کوئی

سبب جے مختاری کارن یوسف آپ طلب کریندا   اوسے دن رب ملک مصر دی کل حکومت دیندا
صبر توکل مولا تائیں بہت نہایت پیارا   ہر صابر نوں ساتھ اساڈا حکم کرے آشکارا
جلدی کیتی نبی اللہ نے دیر خداوند لائی   کون گھرانہ نبیاں نالوں پیش کرے چترائی
ایہو مقدر اندر آہا قدرت حکمت باری   برس ہویا تاں بخشی رب نے تاں کاندی سرداری

بیان حکومت یافتن آں ذات صلوات اللہ علیہ

حمد ہزاراں خالق تائیں حی قیوم توانا   حاکم قائم زندہ دائم خود مختاری والا
فانی ملک لیے وا قبضہ ہو نہ مالک کوئی   سدا حکومت مولا باجھوں کسے نوں طاقت ہوئی
تخت زمین مسافر خانہ ہک آون ہک جاون   اگلے بستر جھاڑ اٹھاون پچھلوں ہور وچھاون
اوہ نکلیں پچھے ہورا کابر آون شوکت شانوں   کتنے یار سوداگر سودا کر گئے ایس دکانوں
اکو حاکم رب توانا کل ملکاں پر سائیں   ہور تمامی داخل خارج روز قیامت تائیں
ہکدن شہر مصر دے والی شوق دلے وچ آیا   جیونکر امر مقدر ہیسی رب سبب بنایا
آکھیس مینوں دل دے اندر حاجت ہوئی کوئی   عجب پوشاک یوسف تائیں نال پیار پہنائی
سر پر تاج شہانہ دھریا شوق محبت یاروں   سرخ یاقوت جڑاوت والا قیمت باجھ شماروں
تیغ سنہری قبضے والی جلدی نال اوتاری   شوقوں حضرت صاحب اگے دتی عرض گذاری
جو سرکاری مال خزانے کنجیاں جلد منگایاں   کر نذرانہ حضرت اگے سب کجھ آن ٹکایاں
ریشم قسموں ہو تہاں جڑیا سایہ بان لگایا   گل وچہ مل کر یوسف تائیں اتنا سخن سنایا
عدل حکومت شاہی اندر کجھ نہیں حاجت میری   یا محبوب مبارک ہووے سب کجھ دولت تیری
تخت بٹھا کر حضرت تائیں ہویا حکم تمامی   کل رسالے لشکر فوجاں ہوون پیش سلامی
چاروں طرف امیر وزیراں ادبوں صفاں بنایاں   جویں برات مبارک سیاں نوشہ وکھن آیاں
ادب سلام ہویا ہر طرفوں قبلہ عالم تائیں   فضلوں وعدہ پورا کیتا پاک خداوند سائیں
ہور روایت نقل کاروں جویں مفسر لیایا   قید کنوں جد حضرت صاحب شہر مصر وچہ آیا
ہو شرمندہ عرض سنائے شہر مصر دا والی   حال اساڈا اجیہا تینوں جویں مصیبت جالی
ہن کجھ خدمت حکم سناؤ اے محبوب الٰہی   درد فراقوں غم دلگیری بہت یوسف نوں آئی
کیوں نہ یوسف آکھیا ساڈوں شہر کنعان پہنچاؤ   آکھیو سو سب کم اندر سالوں خود مختار بناؤ

اس وچہ صبر یوسف نے کیتا جو دل حاجت آہی   اصل مراد سوال نہ کیتا باجھوں امر الٰہی
دو جا پیار بھراواں والا دلوں یقین نہ آوے   پیش عدالت گھر وچہ جنوں کیہڑا وطن بناوے
حکم سوا پیغمبر رب دے وافر سخن نہ بولن   جاہل لی سلوں کارن کفروں پربت بولن
کرن روایت جداں حضرت مصر حکومت پائی   بخشش برکت رب دی طرفوں گھر گھر رحمت آئی
کفر شرارت ظلم خرابی بستر جھاڑ اٹھایا   عدل عنایت سورج وانگوں چمکیں چانن لایا
نال محبت لوکاں تائیں حدت دین سکھاوے   پیغمبراں نوں رب گا نال جنت گلی وکھاوے
جس دن کرا سواری یوسف شہروں باہر آوے   ویکھ تجلی شان نبی دا تاب نہ جھلی جاوے
وقت سواری سوہنا گھوڑا کرے بلند آوازہ   خبر ہووے سب لشکر تائیں خوشی کنول دل تازہ
دو لکھ اگے دو لکھ پچھے اردل باہر آوے   دو لکھ سجے دو لکھ کھبے لشکر گھیرا پاوے
ویکھ خلائق راضی ہووے شکر کرے سب کوئی   سرزمین پر نیک حکومت ایسی کدی نہ ہوئی
ملکاں دے سردار تمامی در پر رہن سلامی   حاکم دیوے کرن سلامی پیش حبیب گرامی
تخت مبارک یوسف تائیں خوشی خیال نہ آوے   دل وچہ دولت ملک حکومت ہرگز اثر نہ پاوے
درد مند انہوں سیج پلاندی نیندر آرام نہ دیندی   پاس فرزندان سوالاں راکن غم دے لہر چڑھیندی
کرن روایت بابل باجھوں جتنی عمر گذاری   ہر حالت وچہ نین یوسف دے اتھروں رہیاں جاری
وقت عبادت لوکاں کولوں جدوں اکیلا ہووے   طرف بابے دی حاضر ہو کر ہتھ اٹھا کر رووے
کتنی مدت حضرت تائیں ایسے حال وہانی   طور مسافر دل پردیسی طبع غریب نمانی
دوست پیارے نبیاں اتے سدا مسافر رہندے   نت تیاری جاون کارن پیر پسار نہ بہندے

بیان آمدن جبرائیل وچہ خوشخبری دادن آل ذات

ہک دن جبرائیل فرشتہ خدمت اندر آیا   بعد سلام خدا دی طرفوں خوش پیغام سنایا
یا نبی اللہ بھائی تیرے آن زیارت لیسن   کیسے دیہاڑے حاضر ہوسن پاون سلام کریسن
ایسے تخت مبارک اتے ملسن یار پیارے   حاضر آن سوالی ہوسن کہی نہ ثانی آپ اتارے
سارے وڈے چھوٹے ہوسن جس دن تینوں بھانا   سنکر خبر وحی نبی یوسف کیتا شکر ربانا
حرص محبت بھریا یوسف سنکر وصل تیاری   چاروں طرف عمارت کیتی شہر مصر وچہ جاری
کوئی مکان ویران شکستہ ہرگز نظر نہ آوے   بندر یا حسن بازار مصر دا کون بیان سناوے

ہر سُو دروازے عجب عمارت بہت سراواں پایاں
خوش گلزار باغ بہاراں نہراں بہت چلایاں

ٹھنڈیاں چھاواں چمن باغیچے سیر ہوائیں آون
لوگ مصر دے جنت حوراں حسن جمال وکھاون

ہر ہر رنگ عجیبہ میوے ہر سوغات نیاری
ہکسو ویہ نہراں وچ باغاں دے ہن ہمیشہ جاری

ہر ہر طرف مسافر خانے جس طرفوں کوئی آوے
نت سرکاری لنگر جاری امن مسافر پاوے

ستر سراواں شہر مصر وچ خبر خلاصے لیایا
ہیں کجھ وافر شاعر بن کر نہیں خلاف بنایا

جد کوئی شخص مسافر راہی آوے شام یاروں
کرے زیادہ خدمت یوسف در محبت یاروں

جتول یار پیارے دستی سارا ملک پیارا
اتول تاہنگ زیادہ رہندی جانے عالم سارا

بہت پیار مسافر کارن کرے حبیب ربانا
نال غریباں تے مسکیناں لنگر کھاوے کھانا

دم دم دل وچ حب یوسفنوں خاطر یار نگینے
جیونکر حب محمدیاں نوں شوق پیار مدینے

دلبر باجھوں دل دیوانہ ہردم حال ویرانہ
دلبر باجھ مکان شہانہ دل نوں بندی خانہ

جو دل درد رنجانا ہووے ہردم رہندا دردی
ملک حکومت شاہی اسنوں دل وچ اثر نہ کردی

بیان آمدن جبرائیل آندات برائے زیر کردن شخصے مسکین

جو ہیں روایت کرن مفسر بات نقرہ کاروں
ہکدن جبرائیل فرشتہ لیایا حکم غفاروں

بعد سلام خداوند طرفوں یہ فرمان سنایا
یا نبی اللہ امر تساؤں پاک خدا فرمایا

کوئی وزیر شتاب بناؤ صاحب عقل سیانا
مدد کرے تمامی کاروں لے مقبول ربانا

یوسف آکھیا کون بناواں غیبی علم نہ ساؤں
حکم ہویا جو شہروں باہر فجرے ملے تساؤں

بعد صبح اُٹھ شہروں باہر گیا حبیب ربانا
ملیا بالن ویچن والا اک مسکین نمانا

بدن ضعیف دوالے لیراں بالن چائی جاوے
حال غریباں فاقے اندر خوف امیراں آوے

اول اوہو بھی نوں ملیا ہور نہ حاضر کوئی
ویکھ حیران ہویا دل یوسف بات عجیبہ ہوئی

نشان وزیری لائق تینوں ایہ کجھ فقر نہ آوے
مشکل بہار عدالت شاہی صاحب ہوش اٹھاوے

ویکھ کمینہ ناقص اسنوں حضرت قدم اٹھایا
شاید ہور اگوں کوئی ملسی دلوں قیاس بنایا

جبرائیل آوازہ کیتا ویکھو نہیں نمانا
کل مختار عدالت اندر اسنوں حکم ربانا

ویکھ غریب چھوڑو اسنوں حق پیغام سناندا
باطن وچ نشان شاہی دا اسدے اگے جاندا

لائق کار عدالت اندر لائق قرب حضوری
ہے منظوری درجہ اسنوں لیتیں نہ پکڑ دوری

ایہ وزیر قبول تساڈا وچہ دربار الٰہی
ایہ لڑکا سی جس کرانے دی صاف گواہی

واہ سبحان اللہ ربا تہیں لائق حمد بیان
بخشنہارا او گنہاراں پالن ہار ریتیاں

قیدوں باہر دوست کرکے پر تخت بٹھایا
عاجز ہالن وچھن والا ہن وزیر بنایا

واحد ذات شریک نہ کوئی اندر ملک ربانے
دوجا کون کوئی دم مارے نہیں ہازا وکانے

جدوں وزیر بنایا یوسف موجب حکم الٰہی
کتنا ہویا آرام نبی نوں ہر کم اندر شاہی

دن وچہ کار عدالت اندر رات عبادت ساری
غم دلگیری دور ہوا سی شکروں ہنجھوں جاری

بیان آمدن سوار شامی نزد آنحضرت و خواندن صحیفہ

حمد حمید پاک خدا نوں سبھ صفتاں دا سائیں
آکھو صاحب سبھ لئے جاندا ہر جنگل ہر جائیں

رحمت کرے تاں عملاں نوں نیک اعمال بناوے
غیرت کرے تاں بندگیاں نوں پہلو وچہ گرا دساوے

دیساں والیاں کر پردیسی دیسوں باہر نکالے
غیر موروثی وارث تھیون ڈھک نشاناں والے

دوست پاک محباں تائیں دے فراق وکھاوے
جاں تک ختم نہ کرے مصیبت چارہ پیش نہ جاوے

کرن روایت اک دن یوسف خوش محبوب یگانا
جب گر بیٹھا محلاں اندر دل غمناک نمانا

جاں بیٹھے تاں منہ کر بیٹھن جتھوں ولوں سہارا
اتول گنڈھ نہ کرن کدائیں جتھوں یار پیارا

ہیں اوتے دل حاضر ہوون جتھوں طلب دلیدی
تن من اتوں خادم ہووے قدرت عجب ہیلدی

اک دن شخص مسافر آیا حکم خدا رحمانوں
مصروں دور اگیرے جاناں آیا شہر کنعانوں

ہو رج آرام عبادت اندر شوقوں لذت پاوے
پڑھے کتاب خلیل نبی دی شہر چلائی جاوے

کرے آواز خوش عبرانی مومن نیک عقیدہ
جدوں صحیفہ حضرت سلیمان براہیم نبی دا

اوہ بول اتر کھلا اس کارن بہت ہویا قربانی
عاشق دیدل دستوں لوں آوے جیوں [illegible]

ہنجھوں چلیاں ہن ولیاں سینے بہائیں بلیاں
چھم چھم چلیاں دوں کھلیاں محبت دیاں

استقبالوں پچھیا یوسف کر کے ادب زیادہ
یا عبداللہ کتھوں آیوں کتیوں سفر ارادہ

نرمی نال مسافر راہی کرے کلام زبانوں
دور ولایت شام مبارک آیا ہیں کنعانوں

بہت پیار یوسف نے کیتا جد اس حال سنایا
واہ واہ کرماں والے ملکوں کرماں والا آیا

حضرت نوں اس شامی کارن بہت محبت ہوئی
شامی نوں اس پاک نبی دی خبر پچھان نہ کوئی

کتنے دن مدت چلدیاں گزرے پہنچیا نبی ربانے
آکھو سو سفر مہینہ کر کے پہنچیا ایس ٹھکانے

رہ کر پچھیا عبداللہ نوں کجھ پتہ نشانی
اُس نے کہیا یوسف سوہنا جاندا رہیا جد دا
اِس گھیں پچھے خوشی نبی دی ختم تمامی ہوئی
حجرے اندر رہن ہمیشہ سر سجدے وچہ دھریا
نال محبت یوسف کر آواز بولاون
درد فراقوں عشق وچہ ہو یا سنگر بنی ربانا
بہت بہوشی دردوں پہنچی ذکر نہ کیتا جاندا
اوسے حالت رہیا یوسف جاندا رہیا سنگھوئی
کیتی مدت پچھے حضرت ہوش ٹکانے آیا
کدی ہیغمبری بات نہ کرتے شرم شکر زبانی
ہر منزل وچہ پیش مقدر عذر نہ کیتس کوئی
کرن ایت جنتوں لنگھے حضر تدی اسواری
کہن مفسر بندی خانہ دنیا مومن تائیں
دے خوشخبری عبدالستار اشاں اظہار محمدی

کس حالت وچہ پیر نساڈا پیغمبر کنعانی
شہروں در نکان انہاندا بیت الحزن دوکا
دنیا نال ملاپ محبت پھیر نہ رہ گیا کوئی
وقت صبح اُٹھ کرن آواز ہ دردنماندا بھریا
سنگر سب کنعانی رودن گھر گھر سول جگاون
منزل ہوتوں گیا اگیرے کتنا وقت وہانا
ایہو حالہ دردمنداں دا ہجروں فرح ہویاندا
کوئی پیغام سلام یوسفوں بات نصیب ہوئی
حمد ربانا حمد ربانا کتنی بار الایا
مخلص نام تنہاندا رہنے آکھیا عزت پیارو
درجہ لنگھ گیا آسماتوں عالی عزت ہوئی
ویکھن کارن مگر دیوانی ہونے خلقت ساری
جدوں خلاصی قیدوں پاسن لیسن نیک جزائیں
فضل امیدوں راضی ہوون تابعدار محمدی

بیان رحمات مومنان بعد ممات نزد باریتعالی

وچہ تفسیر صدیق محمد بحر العشقوں لیایا
باعزت شکر کون صاف عقیدہ ایمن پاک جنہاندا
اتنی خوشی بہشتاں اندر پاسن مومن بھائی
مومن سکا فردو دیں دا تاں محشر اندر ہوسن
صورت یوسف سبھنوں لبسی سوہنی بے اندازہ
آہ یوسف وچہ بندی خانے تنگی عمر گذاری
تابع حوراں نام نورانی رفرف تخت سجایا
شہر مصر وچہ نہراں چلن سب دریادا پانی
آہ یوسف تدہ صبر لیں شکروں جو تکلیف اٹھائی

ہور روایت لقرہ کاروں ذکر حسین لیایا
"تابعدار مرید محمدی سنو بیان تنہاں دا
دنیا وچہ سلیمان پیغمبر جتنی خوشی نہ پائی
ہک دشمن ہک دوست ایہدے وچہ ربا رکھلوسن
رحمت بندی جنت چوں کرے بلند آوازہ
جنت مصر ادیکے تینوں کر وحکومت جاری
آہ یوسف رب تیرے کارن سوہنا باغ لگایا
نوروں نہراں جنت اندر رحمت پاک ربانی
قیدوں پچھے کدی نہ پاسیں درد مصیبت کائی

آکھے یوسف اس ملک تیرے وچہ رہنا نہیں کسے نوں
بخشش باری ملنے کارن کھلی اُٹھ گئے تینوں

اوہ کنعان جو دنیا فانی تھوڑے روز لیکھا نا
عقبی مصر ہمیشہ حکومت ویکھو فضل ربانا

یوسف ساتھ زلیخا بی بی وصل جوانی پایا
خوشی زلیخا خاطر پھیری بار سنگار لگایا

جس دم مومن جنت اندر عیش مراداں پاسی
دنیا سختی بندی خانہ سب غم اُتھے جاسی

کرن روایت یوسف جس دن قیدوں باہر آیا
ستر داں سوال جوابوں شاہ اسنوں آزمایا

تیں سوال جواب قہر دا ادل ہوئے جاری
ایہ آزمائش سبھناں نوں ہوئے پچھے ملے سرداری

یوسف کارن خدمت اندر مصروں فوجاں آیاں
ملک نورانی ملن بہشتاں اُتوں صفاں بنایاں

استقبال یوسف دے کارن ملے مصاحب سارے
ہر مومن نوں نال محبت ملن رسول پیارے

سایہ بان یوسف دے سر پر عالی منصب پایا
حق توحید نشان نشانوں سر پر چھتر جھلایا

بالاخانہ محل یوسف نوں ملیا عزت پاروں
محل اسلام عنایت تینوں خدا دی مہر گاہوں

تیغ سنہری یوسف تائیں چونکہ منصب عالی
کلمہ طیب مومن کارن حق تلوار نکالی

قاتل کفر دے بدعت شرکاں قتل شیطان کرائے
الا اللہ جد پڑھے مومن جلوہ نور دکھائے

باپ یوسف دا امر سنایا کسے نہ خواب سنائیں
امر ہویا رمضان مبارک روزہ صبر کمائیں

قید تمامی اندر یوسف سر سجدے چھپایا
قائم کریں نماز ہمیشہ امر خدا فرمایا

قید حیاتی رہ گئی تھوڑی بی مہلت نیڑے آئی
تابعداراں عزتاں ملسن وچ حد نہ کائی

کرن روایت جس دن بخشش جنت رب کرایا
سختیاں جالن والے ملسن منتی درجہ پایا

گل وچہ لیا شاہ یوسف نوں جس دن تخت دتا سی
اے مومن رب آپ مشتاقاں نوں پاک جمال دکھاسی

ساری قید یوسف دی گذری شاہ نوں خبر نہ کائی
رب فرماوے لیندا تیرے وچہ اسیں نہ کرانی جدائی

روکر باپ یوسف نوں لیا وچ محبت جینوں
نبی محمد سرور عالم آکر ملسن تینوں

ول ہزاراں حمد ثناواں الٰہی صحیح عبدالستارا
بخشش کرسی حبیب اساڈا [illegible]

نافرمان بنی دے سر ملسن اندر دوزخ بھاہیں
آتا بالن دنیا اُتے جہڑا آئیں کرلاہیں

آکھ حقیقت عبدالستارا برکت رب گرامی
چونکہ حضرت یوسف کیتا ہمدرد [illegible] تمامی

بیان تعمیر شدن مکانات و توشہ خانہ

قائم دائم رب الٰہا صاحب حکمت عالی
ہر جا قدرت قبضہ اس دا کوئی مکان نہ خالی

غیرت نظر کرے جس ویلے نازل ہوون بلائیں
حاکم سخت بناوے ظلموں آوون پیش سزائیں

جیکر عاجز خلقت اُتّے نظر عنایت پاوے
بارش رحمت برکت بھیجے حاکم نیک بناوے

شہر مصر نوں رحمت کر کے فضلوں رنگ لگایا
خوش فرزند یعقوب نبی دا صاحب تخت بنایا

شفقت کرے غریباں تائیں بہر بستی ہر جائیں
حکم سلامت راج سلامت دیون لوگ دعائیں

عجب عمارت شہر مصر دی سندر شکل بنائی
راضی ہوون جس دن آون پاں ہیو جائے بھائی

کیہا ذکر خلاصے اندر ستوں یار سوالی
ہور روایت نقرہ کاروں میں نہیں ٹوں نکالی

جد بارش ارزانی والا عرصہ حاضر آیا
کل امیر وزیراں تائیں حکم نبی فرمایا

جلدی حکم سنایا جاوے ہر بستی ہر جائیں
سال مبارک پیڑے آیا امر کنوں ربائیں

ہمت کرن زراعت بیچن مت کوئی دیر لگاوے
جس نوں طاقت خرچ نہ ہووے جلدی عرض سناوے

جتنے ہل کسبنوں حاجت لیجاوے سرکاروں
کھاون بیجن کارن سبھنوں ملسی اس دربار وں

کھیتی باہجھ زمین تمامی خالی مول نہ چھوڑن
وافر بیل نکالن تیلی گاندھی عرق نچوڑن

جتنا کرے زراعت کوئی دانہ سُک نہ جاسی
نہیں تاں حشر عدالت وانگوں آ غافل پھتیاسی

سنجی جھاگن والیاں لوکاں جدوں حضور بلایا
موجاں مان والے روس یا بیوں لُٹ ونجایا

بے لقمیاں نوں سن سبہ چیزاں ہر جنس اندا دانہ
سستی کرسن سو ہتھ ملسن آکھے نبی ربانا

شرط ہوئی جو پنجواں حصہ کوئی گھر لیجاوے
باقی جو پیدائش ہووے سب سرکارے آوے

جتنا خرچ کسے اہو سی کھاون سب سرکاروں
گھاہ پٹھا سب پیرا چارہ جمع کرن انبار وں

عمل برابر کیتا لوکاں جو فرمان سُنایا
گھر گھر جمع خزانے ویسن راوی ذکر لیایا

ہیوہ زمین ہوی گن ہوئی رحمت ٹھاٹھاں مارے
باہجھ حساباں برکت رونق اندر عالم سارے

چھڑا اچھڑ ھیا شہر مصر نوں باغاں جھڑیاں لایاں
پُر پُر شاخاں میوے بھریاں سبھے اندر آیاں

ہر ہر جنساں جمع ذخیرہ جو سرکاری آیا
جویں روایت نقرہ کاروں ذکر حسین لیایا

سو ہنا قلعہ عمارت پکی پندرہ میل درازی
دہ میلاں تک چوڑا دسن خبر روائت تازی

چوہی ہزاراں خانہ اس وچہ عجب عمارت کریا
پہلے سال اناجاں جنسوں قلعہ تمامی بھریا

ونجے سال برابر اس دے ہور عمارت ہوئی
ہر ہر سالوں جدا ذخیرہ اتنا شک نہ کوئی

بہت آرام خلائق اندر موج نہ جھلی جاوے
عبدالستار اغفلت یاروں بدلہ بھرنا آوے

جد برسات تاں برکت والا عرصہ گذر وہانا
تنگی دا دروازہ کھلا جو نکہ حکم ربانا

بیان آمدن حضرت جبرائیل و خبر دادن از قحط سالی

اکدن جبرائیل فرشتہ پاس نبی دے آیا ۔ جیوں کر قصص الانبیاء اندر ذکر مفسر لیایا
آکھیس یا نبی اللہ جس دن رات فلانی ہوسی ۔ وقت فلانا گھڑی فلانی سختی نازل ہوسی
ست برساں تک اس دن لکسی سختی دا دروازہ ۔ ہر ہر کوچے گلیاں اندر کرسی بھکھ آوازہ
وچ تفسیر یوسف دے آیا کہے امام غزالی ۔ اپنی خلقت نوں رب کیہوں کر پہلی رات کھوالی
پلنگ آرام کنوں سب کالی ادھی رات لنگھائی ۔ اس تھیں پچھے خلقت ساری فاقے مار اٹھائی
سختی کنوں تمام حیواناں رسّے سنگل توڑے ۔ وڈے پھرن بازاراں اندر بیل شتر ہور گھوڑے
صاحب صبراں نیند نہ آوے کسے آرام نہ پایا ۔ بھکھ مصیبت بھرن اندر باطن بھوک جلایا
اتنی سختی پہلی راتیں امر جلال وکھائی ۔ خوف کنوں آسمان زمین نوں دہشت حیرت آئی
ابن عباس کہیا اس اتھیں حکم دتا رب سائیں ۔ جبرائیل آوازہ کیتا ساری خلقت تائیں
اے لوکو تساں مستی اندر بد اشکر بھلایا ۔ ویہو حساب مصیبت اندر دولت بدلت آیا
جتنی اساں تساں دے تائیں فرحت ناز وکھائی ۔ کیوں نہیں تساں عبادت کیتی شکر کول شرم الٰہی
جدوں آواز فرشتے کیتی حیرت امر جلالوں ۔ اول حضرت یوسف سنیا ساری خلقت نالوں
ملک ریان جو شاہ مصر سی فاقے مار اٹھایا ۔ کھا گیا سو ہنے دا کھانا آخر صبر نہ آیا
اوڑک پاس نبی دے آیا الجوع الجوع کردا ۔ صبر آرام نہ فاقے پار دل سختی حالوں مردا
پیٹ اسیدے پر نبی اللہ دست مبارک دھریا ۔ جویں آرام بہاراں آوے فرحت صبر دل بھریا
سو بکاں لب جاناں ہویاں راتیں کھادا کھانا ۔ پھر بھی کسے آرام نہ پایا ہر کس حال نمانا
سب حیوان حیران سیون کرے آواز نہ کوئی ۔ انڈے بچے مرغیاں چھوڑے ترک محبت ہوئی
پہلی راتیں دہشت تنگی ایسا حال وکھایا ۔ دن چڑھیا تاں نبی اللہ دے ہتھ فرمانا آیا
ختم کرو سب کاراں کھیتی آگیا سخت زمانہ ۔ ہن کوئی جنس نہ پیدا ہوسی کہے سبب نگانا
سفر مجی رولی دو رہ جاسی گرمی طبق جلاوے ۔ اک قطرہ آسماناں پانی اوپر زمین نہ آوے
قصہ کوتاہ دنیا اپر ایسی حالت ہوئی ۔ جدوں آئے سختی آوے حال نہ رکھیا کوئی
خشک ہوئے سب نہراں نالے موج گئی دریاواں ۔ عمدی ٹھاٹھ طوفان لیاندا اندر شہر گراواں
جویں زمانہ حاضر ہویا ذکر بیان نہ تھیندا ۔ گرمی کنوں النیہ پھریا اڈیا طبق زمیں دا

پہنچی غبار رہی عالم اندر ہوش گئی انساناں
آدمیاں یاں گلاں پاروں ہین عذاب حیواناں

اجڑے شہراں ہٹ بازاراں سنج اجاڑ بازاراں
خوش گفتاراں مجلس خویشاں بھل گیاں سب یاراں

ماواں کولوں پتر بھلے پتراں پاسوں ماواں
خوش نہ رہی محبت خویشاں الفت جیہیں بھراواں

کوئی آسودہ نظر نہ آوے خوش گفتاراں کردا
جویں کتاب تنکھیے اندر حال برابر ہر دا

گوشت پوست ہڈاں چوں ناتے لوہو پیتا
نفسی نفسی حشر برابر وقت خداوند کیتا

الجوع الجوع منہ کہیں لوکن مرگئے لکھ ہزاراں
گوراں باہجوں لاکھاں مردے رہ گئے نال دیواراں

جویں طوفان برابر ہویا نوح پیغمبر والا
ہر ملکاں وچ حال برابر مصر مکان سو کھالا

جویں طوفانوں غیرت باری ملک تمامی بھریا
ستر گزاں برابر ہو کر ہر لوں پانی چڑھیا

نوح پیغمبر ساتھ جناں نوں فضلوں رب ملایا
ساٹھ عذابوں تے گردابوں پار جہاز کرایا

اوسے وانگوں ملک مصر نوں ملیا کرم ربانا
پر تقصیراں بیڑا یوسف بنیا نبی جہاناں

جیہی محمد سرور عالم ایہ فرمان سناندا
محشر نوں جد سخت عذاباں قہر طوفان لیاندا

میری تابعداری والے بچسن قہر الاہوں
اوہ کیوں رہن جہنم اندر جس بچیا باہوں

ڈوہن ہتھ وگاون لوہو روون قوم کفاراں
جس ویلے رب عزت کرسی مومن تابعداراں

نبیاں انگ تساکاں نوروں شان لباس تنہاں نوں
دل شتابی رنج نہ ہوون قصہ طلب جہاناں نوں

نبیاں تکھیں جیہیں امتاں بھلسن محشر خوف الہوں
باہجھ محمد عاصیاں تائیں کوئی نہ پکڑے اہوں

بیان حال سخاوت حضرت یوسف علیہ السلام

ایہہ طریقہ حضرت یوسف خبر کتاباں ہوئی
فکر یتیم غریباں رکھن ہور خیال نہ کوئی

باہجھ مسافر بیٹھ اکیلے کدی نہ کھادا کھانا
سنت جویں خلیل نبی دی کرے حبیب ربانا

سن کر روایت مولا ئے جو کوئی خرچ کریندا
دائم روزہ شان شہادت اسنوں خالق دیندا

دفتر وچہ جیہیاں اس دا ناواں درج کرائے
موتوں دل جنت اسنوں پردہ کھول دکھائے

نظر مسافر دل کرسی جیکر ہو کر راضی
راضی ہوگ برابر اس پر تو ہیں خداوند قاضی

حضرت علی کہیا تمے گلاں نہیں پسند جہاناں نوں
حیف انہاں دا آون جاون صد افسوس ہویاں نوں

روزہ رکھن ہور سخاوت جنگ کفاراں کرئے
تیغ بہادر نام تنہاں دا ہوسی وچہ حشر دے

نبیاں دی صف وچہ کھلوسن سر پر چھتر نورانی
جس دن سورج سر پر ہوسی حالت سخت حیرانی

وچہ سخاوت شفقت یوسف عالی ہمت لائی — اکّہ مسافر آون کھاون تیزی کدی نہ آئی

پھاہاں وسے حق کرے دعائیں شالا خیریں آون — ہوسی کا صبر تنہاں ایں جیہڑے ان آن جال وکھاون

لکھ مسافر آون جاون لکھ مسافر آئے — جھجر نہیں کدھا نفر ہوسین بھائی نال ہپو جائے

سچ سے اندر رہا چر لنگھے ورد وال پہر چلائے — خدمت وچہ دن راتیں رہندا کھانا پین نہ کھائے

لاغر جسم ہمیشہ رہندے دل مسکین نمانا — آن سوال کرے جے کوئی کیتا یا مقبول ربانا

دولت نال خزانے تیرے جے سونا اٹھاویں — جدو کھاں تاں پیندا دیکھاں کرماں اندر نظر نہ آویں

حضرت آکھیا میں اس کارن پیٹ رکھاں نت خالی — پیندا آرام آتا لٹّش اندر یاد نہ رہن سوالی

بہتا کھاون غفلت پیندا دل نوں پوے سیاہی — نال غرور رحم نہ آوے قہروں ہیے پرواہی

بیان خرید کردن مصریاں وغیرہ غلہ را

کرن روایت سبھ قحط ان پر جدوں مصیبت ہوئی — اوّل آپ خریدن دہایا پھر ملکوں سبھ کوئی

ویلے نقد خریدن دانے مصری لوک تمامی — ہور سوداگر ہر ملکوں آون خاص عوامی

نقدی مال مصری لوکاں پہلا برس لنگھایا — ایہو ذکر وچ تفسیر یوسف دے اوہی ذکر دیایا

دوجے سال جواہر موتی دیہا تھاں خریداں — دیگر وقت گذارہ کیتا صاحب شان امیراں

تیجے سال مویشی جو کجھ گھوڑے اٹھ دوسکائے — وقت حساباں جنت دے اگوں منزل در کھائے

چوتھے سال تمامی بردے صاحب حضرت کھلایا — حضرت [illegible]

کیتا قدرت غیرت والا پایا اسانوں آیا — جیہڑا [illegible]

ایہو کنیزاں [illegible] وکھاون آیاں — ایہو کنیزاں [illegible] آیاں

ایہو کنیزاں زینت کی جنگ چھاون آیاں — چوہدری [illegible] آیاں

دنیا دی چھپات وانگوں عیب سندر گا دکھایاں — غیرت [illegible]

خوبی نرگس [illegible] خوش خیالے — [illegible] کارن [illegible]

حضرت یوسف سوداگر جدوں مصر وچ لیایا — وارثی پردہ [illegible] آیا

اس تقسیم [illegible] عادت تخروں ذاتی — [illegible] کوئی

غیرت باری ایسے کارن عدل ترازو دھریا — [illegible] کارن مصر تمامی اس دا بردہ کریا

دوست [illegible] روانہ رکھے کوئی — کرن روایت ایسے یاروں سختی نازل ہوئی

فخر غرور دن جو ٹیاں اعزت ادب نہ کرسی
اُٹھ گئی شوخی مصر امیراں ویکھ مصیبت حالا
رب جبار توانا حاکم ہردم ہردم ڈریئے
ہیبت کولوں سب کوئی ڈردا نظر کراہت بااو
کرن پسند جو اپنی عزت غیر پسند نہ لیاون
اپنی مثل نہ ودّیا کیتا وحدت ربدی ہوئی
ہک ذرہ کوئی کرے تکبر نہ منظور ربے نوں
ایسے کارن وِچ دوزخ تھیں سکوئی لنگھسی بھائی
سنو حقیقت سال چوتھیں محل مکان شہانے
ہور تمام زیناں زر تے بیچ کردتے سارے
سال چھیویں چہ مفلس ہوئے مصری لوگ نمانے
آپ اُٹھیں فرزند پیارے ماواں ویچن آیاں
عذر نہ کیتا کجھ فرزنداں جیونکر ماں پیو راضی
ہکدا سی کوئی ماں پیو دیاں نظر محبت پائے
عرض کیتا اصحاباں جیکر نظر کرے سو واری
ستواں سال ہویا تاں مصری لگے آپ کماون
وست بستی بابلہ بدا جو کرسی دڑ پائی
ہر شے ہن بن لوگ مصر دے منگن آدانے
جس دے پاسوں پچھے کیا کجھ مال لیاندا
جو سرکاری بردہ ہوئے نال مکان نہ کوئی
رب فرماندے چہ ہر نعمت دیندے اسیں جانوں
کوئی نہ جیا نعمت بدی قیمت دیون والا
نعمت حلال غریباں تائیں پیا جنت لیساں
سنو حقیقت لوگ مصر دے جس دم آن کھلوون
ہر دے تابعدار سداون جاتا قدر نبی دا

حشر اندر ہو اولاد دشمن بے عزت ہو مرسی
کوئی نہ چھوڑیا یوسف تائیں بردہ آکھن والا
نال غریباں تے محتاجاں سخن بے ادب نہ کریے
اوسے حال کراہت بھریا سبھنوں موت وگجاوے
رب نہ کرے پسند تنہاں نوں وِچ نکالے جاون
ایسا وعدہ ہور جو کرسی مشرک ظالم سوئی
لپنے ناں نوں کمتر جانے جے کوئی ہور کسے نوں
دہشتناک برا منزل ہر ہر کارن آئی
بیچ کر دتے مصری لوکاں سبھے بالاخانے
وارث کوئی نہ رہیا مصر دے باہجوں نبی پیارے
ٹکڑے کارن سب فرزنداں بیچن رو رو نجانے
اوہ فرزند یعقوب نبی دا جیں خریدن ہاریاں
ماپیاں تائیں راضی کیتے تا راضی رب قاضی
حج برابر اجر تنہاں نوں خبر نبی فرمائے
نبی کیہا سو حج برابر وعدہ سچ غفاری
سر خط لکھ لکھ دیہن تمامی بردے نام سداون
بن کر بردہ جا جنہاں یوسف عالی عزت پائی
جس دم حاضر آن کھلوون پیش حبیب ربانے
سکوئی حضرت صاحب تائیں ایہو جواب سناندا
کیہا کجھ دیکھ نعمت کھاسی کیہا اس طاقت ہوئی
نعمت ویکھ جیکر کھاؤ کیہا پرواہ اسانوں
دہ دے سال عبادت قیمت پانی ہک پیالہ
بردے لوگ طفیل نبی دی اسیں آزاد کریساں
بن بن صفاں امیر اکابر پیش سلامی ہوون
صاحب آکھن لوں بجاون کرکے صاف عقیدہ

رو کراکوں کہے پیغمبر ہو کر بہت نمانا
ہیں نہیں پردے آکھن ہوگا آپ بازار وکانا

کل ملکاں وچ دوست رب دے عالی منصب پایا
ملک رہیان سلامی ہو کر خاص غلام سدایا

اسے پر دل وچ نبی اللہ دے نہ کپڑی اُچیائی
بہت زیادہ عزت اس دی رکھے دون سوائی

ہر کم اس دی مرضی اندر بھی دلوں شکر منائے
شاہ مصر دا نال یقینے خاص مرید سدائے

چھوڑ حقیقت عبدالستارا یاد زلیخا آئی
عشق محبت رب نے جس دی وچ قرآن سنائی

بیان بی بی صاحبہ زلیخا

لاکھاں حمد خداوند تائیں احد ذات تعالے
جس دا بند کرے در حاجت کوئی نہ کھولن والا

تھوڑی عمر حیاتی اندر کتنے رنگ کھائے
غنی کرے مسکیناں تائیں غنیاں تنگ بنائے

وچ نصیباں فاقے ہوون وزہی تنگ جہاندی
دولت رکھن خرچ نہ سکن قسمت نہیں تنہاندی

وچ نصیباں ہجر جدائیاں پیش جنہاں دے پیاں
اوسے حال تنہاں نہال لاٹاں گذراں اندر گیاں

وچ آرام نصیب جنہاں نوں اندر دنیا فانی
ہر منزل ہر مشکل اندر پاون جلد آسانی

حکمت پاک جنہاں دے کارن ہجر فراق وکھلائے
آخر تدبیروں آگے زلیخا پیش جدائی آئے

قصص الانبیا دکھوں روایت سنتوں یار سنایا
بند یوسف نوں راج حکومت دتا حکم رہایا

یاد نہ رہی زلیخا اس نوں کدی خیال نہ آیا
جیہیں سوال یوسف دے اساقی پہلے ورجھلایا

فوت عزیز ہویا گھر وچ وارث ہور نہ کوئی
درد فراقاں وچ زلیخا ڈاڈھی عاجز ہوئی

پوچا کر کر کٹھا کر گئے ہتھ کھلوتی جوڑے
شہر کول شاہ منایا لوڑے آون پیش نہ چھوڑے

حضرت یوسف آکھا اس دے خبرت وحل نہ کوئی
پھراں پوچا پالن اس پر شامت نال دی

جاں تک غفلت شہر کوں اسنے دا درپیش جاتا
حاجت دیون والا اس نے بہت شہر دکھایا

تاں تک سخت مصیبت سٹوں سیتے جبار وکھایا
دور کیتی تیشل یوسف تحقیق بات زلیخا والی

دن راتیں غم و درد ول روشنی نظر گئی اوہ مرے
اہو طریقہ عشق مجازی خون پیوے کی

اُٹھوں نیک زلیخا تائیں عشق اندر دیوانہ کیا
دیکھ جوالہ مصری لوکاں نام دیوانی دھریا

ہر فرشتے نہ روپہ دیناراں کھول صندوق لیایا
سر نیند قہر یوسف اپنے جو کوئی نام سنائے

یوسف نام سناون والے حق بخشش پاون
نالے لوک دیوانی آکھن نالے لال لیجاون

دلبر باہجوں رونیا دا پیار نہ رہ گیا کوئی
وچ محبت جو زر آہی خرچ تمامی ہوئی

باقی رہ گیا عشق یوسف اجے دے مگر دیوانی — ایہو طریق محباں والا ایہو پیار نشانی
ذرہ وا پیار زلیخا تائیں یاد خیال نہ آیا — پیارا نام یوسف دا اُس تُوں سب زر مال لٹایا
ربدے دوست جناں اُپر دل دی حب تے نفرت دے — قدر موافق راہ مولا دے شوقوں صدقے کردے
ایہہ بھی ہے آزمائش کارن حکمت خالق باری — ڈیہے مال زیادہ جس نوں دولت برخورداری
نام خدا دا ایہہ انہاں نوں آمسکین سناون — سچے عاشق وانگ زلیخا سنکر صدقے جاون
سچ محبت کنوں زلیخا میل یوسف دا پایا — سچی محباں مولا اسی عارف خبر لیایا
حب خدا دی جس دل نائیں نیا کیتی پیاری — دوست دشمن ظاہر ہوون سنکر نام غفاری
قول محب زیادہ کرسی سبھ کوئی بدلہ پاسی — یا وچہ جنت قرب حضوروں یا وچہ دوزخ جاسی
سر تھیں عملوں ظاہر ہوون سچ محبت والے — کیہو نکر لنگہہ نہ سکے تنہاں نوں پیتے جنہاں پیالے

حکائت حضرت صدیق اکبر رضی اللہ عنہ

ہک دن سب اصحاباں تائیں حکم رسول سناوے — جس طاقت کجھ راہ مولا دے جلدی مال لیاوے
سنکر جلدی گئے گھراں نوں سبھ اصحاب پیارے — لے لے آون نذر لگاون پیش رسول سہارے
سنکر حضرت عمر دے جیو وچہ بہت خوشی اس آئی — غار دی رات صدیق اساں تھیں افزوں عظمت پائی
اج مال زیادہ دے کجھ وافر عظمت پاواں — منگدا اسی ہر روز دعائیں او محبوب سہاواں
دل وچہ آکھیس اج اساڈی حاجت ہوسی پوری — سبقت لیساں تیجے اندر شوقوں پیش حضوری
سنکر حقیقت عمر خلیفہ جس دم گھر وچہ آیا — جو زر دولت مال اسباب سب کجھ نصف ونڈایا
ادھا حصہ شرعیت یاروں جیراں خرچ دتو سو — ادھا پیش رسول خدا دے حاضر آن کیتو سو
کتنا مال دتا گھر بیوں پچھیا نبی الٰہی — حضرت عمر بیان سنایا جو کجھ حقیقت آہی
راضی ہو کہ نبی خدا دے ایہہ فرمان سنایا — بیشک اج فاروق عمر نے دانی نوں ہتھ لایا
اس پچھے ابو بکر لے کے حاضر مال لیاندا — کتنا خرچ دتا گھر بار اں حکم رسول سنایا ندا
کہیا صدیق ہوئی سب قہ جو سے گھر وچہ آہی — باقی رہ گئی حب اساڈی رحمت فضل الٰہی
سن اصحاباں بات تمامی رو کر نیر چلایا — عمر خلیفہ مارے آہیں رو کر ایہہ فرمایا
اندر عشق صدیق برابر ریس نہ کرسی کوئی — عمل عبادت وچہ جیہانی جو کجھ پیش ہوئی
وچہ عبادت دے جیہا اندر رات صدیق ولیدی — غار اندر جیہڑا ساتھی ہویا خدمت وچہ نبی دی

تے شان عمر دا باہجھ حساباں کیہا ذکر سنائیں
اُس نے کہیا شان عمر دا ذکر جے کیتا جاوے
سنو حقیقت جدوں زلیخا درد مصیبت پائی
مثل کمان ہویا قد مبارک عقلوں ہوئی دیوانی
کیہا پروا نہ صدقے ہووے دیکر سب زر دانہ
شہر مصر وچ عاجز ایسا نظر نہ آوے کوئی
نرم لباس ہنڈاون والے صاحب شان امیراں
صدقہ ہوگیا مال تمامی خاطر یار حضوری
دیکھ حوالہ اُس دا آکھن مصری لوک تمامی
لنگھن والے وردل لنگھن کوئی نہ مول بلاوے
مولوں لنگھ اگیرے گذری پکڑی عشق جوانی
دولت اندر عشق مجازی کرے تماشہ دونا
جس راہ مشکل منزل ہووے عشق اوتھوں لنگھ جاوے
کرن روایت بنت زلیخا ٹھاکر کول سدھاوے
لے ٹھاکر نوں عمر تمامی پوجا کیتی تیری
بہت ذلیل ہوئے عاجز ہو کر منگے کھلی دعائیں
باہجھ خدا اجیہا غیراں پوجن دشمن کل نبیاں دے
بعضے نسانے علم سکھاون شرک روا فرماون
گوراں پوجن والیاں تائیں ہدی بات نہ بھاوے
ایہہ اعلام شیداں آہا علم نہ دتی یاری
کرن روایت شرک ولوں رحمت کنڈ کریندی
جدوں زلیخا گھر کر پوجا اپنا آپ ونجایا
کہے زلیخا یوسف سوہنا سکھ دسے جس راہوں
کرن روایت دل یوسف دا جدوں لیائی پاوے
بعد مہینے پنجیا اللہ دا سکے شوق نکارا دل

ہکدن پچھیا سرور عالم جبرائیلے تائیں
ساڈھے نو سو برساں اس دی حد حساب آوے
رو روندیں نابینے کیتے چھوڑ لئی روشنائی
درد فراق یوسف دے اندر ہوگئی ختم جوانی
شمع مبارک یاد نہ آیا مرگیا کوئی دیوانہ
جویں زلیخا پیارے باہجوں بیکس عاجز ہوئی
ویندا عشق لباس تنہانوں گھتے پھرال لیراں
ہاڑ سیال نصیب زلیخا دن والے بھوری
ایہو زلیخا جس نوں آہا سارا ملک سلامی
جیوں کر پیراں والیاں تائیں کوئی نہ پچھن جاوے
ناحق چور بنی گھر گھر دی ہویا نام ودائی
ہور کسے نوں کر ملامت ہووے کسوں جھونا
بھول فقر نہ جانے کوئی اوّل بہت لگائے
گر فریاد اس دے لگے رو رو جاں ستاوے
راج ولوں یوسف تائیں آسن نہیں بیری
چونکہ مشرک ہویا چھوڑن پوجن ہیرا تائیں
دشمن رب دے بیشک اوہ سن دشمن کل نبیاں دے
شرکوں موڑن والے لوکاں دشمن نظری آون
بخشش کس دربار طلبی دل وچ خوف آوے
کرے شرک تے لیو اللہ بخشیں جیسے بار زنہار
عمل سخاوت زہد عبادت ہرگز نفع نہ دیندا
دل وچ حضرت یوسف تائیں دا خیال نہ آیا
ویہوڑ وچے چھپلی تا جو رکھیوان پاک گناہوں
کرا سواری باہر جے شوق شکار سدھاوے
لشکر دنیاں اگے پچھے چلن باہجھ شمار

ہک دروازہ شہر مصر دا شامی نام سدائے ۔ اُس دروازیوں کرا سواری حضرت باہر آوے

بیان فتن حضرت یوسف بہ شکار و فریاد کردن زلیخا

ہک دن حضرت یوسف صاحب حکم شکار سنایا ۔ نوجاں جلد تیاری کیتی عجب لباس لگایا
کرن دا ئمن جس گھوڑے پر حضرت کرے سواری ۔ سندر عجب چالاکی والا سوہنی قسم نیاری
زینت زین سنہری کولوں جدوں سنگار کریندا ۔ شوقوں کرے بلند آوازہ سارے مصر سنیندا
حکم شکار ہویا جس ویلے خوشی ہویا سبھ کوئی ۔ زینت ملی طماچ گھوڑی نوں جچ نیلا ہی ڈوئی
کیتس بول بلند آوازہ بہت خوشی وچہ آیا ۔ جلد نشان اٹھاون والے باہر آن لگایا
آپس اندر خوشی کلامان کرے خلائق ساری ۔ اج سرکار شکار ارادہ خوب عجب کرن تیاری
سنکر خبر زلیخا تائیں دل نوں صبر نہ آیا ۔ اس دروازے شامی اگے ڈیرا آن دکایا
ڈگدی ڈھیندی رو رنجانی سنے دلسوز نمانی ۔ دریہاں سوالن بیٹھی کرکے آس ربانی
آپے غنیا نڈے در پر آون لوگ سوالی ۔ حاجت کارن صبر وبخاون بہاون چاون خالی
قدرت صفت حسابوں باہر ہدی بے پرواہی ۔ حالت ذکر بیان نہووے جویں زلیخا آہی
اُپر بدن پرانی بہوری پھوہڑی کر دوالے ۔ رستا گھت لپیٹی ہوئی کہیا روایت والے
ہو کر چپ نمانی بیٹھی آس دلے وچہ دھر کے ۔ دوست دے دروازے اپر عاشق بیٹھن مر کے
عارف آکھن رب اپنے نوں جیتوں ملنا لوڑیں ۔ تاں ملسیں جد وانگ زلیخا نہ دروازہ چھوڑیں
جس گھر بے پرواہی مشکل اُٹھ واصل ہوون ۔ چوڑ لوالیاں چھم چھم رووں باہیں بنہ کھلوون
جس دی نامنظوری ہوئی زینت پیش نہ جاوے ۔ اس دن ہوگ نتیجہ ظاہر جس پر رحمت آوے
سنو حقیقت جدوں زلیخا شوقوں حاضر ہوئی ۔ چپ زانو پر سر دھر بیٹھی سخن کلام نہ کوئی
رستہ صاف بناون والیاں آستہ سرد بنایا ۔ کتنیں پے آواز بی بی نوں اجے نہ دلبر آیا
اول ساوان ہی گھت انگوں نوجاں باہر آیاں ۔ دُوروں کرے اداب زلیخا جانی مدتاں لایاں
سکن دھر بیٹھی چپ نمانی نیں نظر نہ آوے ۔ جو کوئی بہتا عاجز ہووے بہت خیال اٹھاوے
عجب خیال زلیخا تائیں اس دن دل وچہ آیا ۔ آکھیں رب یوسف دا اسچا رو رو ہیر چلایا

سُبحان الذی اعز العبید بعزۃ الطاعۃ واذل الملوک بذل المعصیۃ

واہ سبحان اللہ جس شاہی کیتی بردے تائیں ۔ عزت بندگیاں دی اسنوں تخت دتا رب سائیں

تساہاں نوں بہتیرت کیتا عملاں سخت خطایاں
کرن روائیت جدوں زلیخا ایہہ گل بول سنائی
آکھ حقیقت عبدالستارا جویں روائیت ہوئی
جس دم حضرت یوسف آیا سوہنی کر اسواری
ہٹ پٹ ڈال سٹے غم روون بندی صبر آوے
جتنا چالی سالاں اندر روز زلیخا پایا
اتنا دکھ زلیخا پایا جاں لباں تک ہوئی
کرن روائیت حکم ہوا اونہاں کیتا رب تعالے
رو رو کرے پکاراں بی بی حضرت یوسف تائیں
جلدی طرف وزیراں حضرت نظر مبارک پائی
ہر منزل مشکل دہلا چھکڑ داری آوے
جویں زلیخا اوس ویہاڑے بہوں عاجز کیتی
مثل کمان وچہ مبارک غم دے بھار نوایا
انہہ ڈانگوری سخت ضعیفی رستہ نظر نہ آوے
دلوں خیال معلوم جے ہووے جاندا صاحبزادہ
رو رو نال پیار بلاوے جس دم انول آوے
ایہو اشارہ روز قیامت عارف خبر سناندا
نظر مبارک شفقت والی جس پر کرے پیارا
کرن روائیت جدوں زلیخا رو کر شور کیتا سی
سبا اس طرفوں وزیر سپاہی کیتے بنی سہارے
میں نہ پہنچے ہتھ ڈانگوری پر پرانی بھوری
نظر نہ آوے سیتی بلاوے لبر شام دو راوڈا
حاضر ہووں آئی تائیں یارن سبے سپاہی
رب فرماوے سبا کے رہ دلاں جس ویلے آوے
آون والیاں کاراں دوست سارے رکاب الٰہی

یارب میں تیرے اُتے سچ ایمان لیایاں
فضلوں وصل لیا رہی ہوئی مہلت نیڑے آئی
چُپ کر لشکر لنگھ لنگھ جاون کرے آواز نہ کوئی
اچن چیت زلیخا بولی کر فریاد پکاری
ڈگدا لگ پوے زمیندے اُتے غش اُپر غش آوے
اس دن اتنا درد زلیخا دے گھڑیاں آیا
گرد یوسف دے لشکر فوجاں اسنوں خبر نہ کوئی
پہنچیا کن آواز یوسف دے شور زلیخا والا
ابن کریا ابن کریا نظر اساں ول پائیں
عاجز حال کمال نمانی ویکھ پچھان نہ آئی
جویں جوانی بعد ضعیفی سبب تکلیف اٹھاوے
نگراں اوہ کیا قدر پچھان نہیں جنہاں سر ملنی
شوق نمازوں ورد وظیفوں قرأت عشق رکوع کرایا
ابن کریا ابن کریا آپے کیہی بولاوے
واگوں پکڑ کریساں تا دل وچہ ایہہ ارادہ
اگوں یارن یوں سپاہی چارہ پیش نہ جاوے
جاں تک نا اُس طوری ہستی روندے جہر کھاندا
یارن والے خادم ہوون دوسے دا الم سارا
گھوڑا ٹھم کھلوتے حضرت اوچہ خوشیا ایہہ آکھیا
حالا جویں زلیخا والا ڈٹھا آپ پیارے
دوری اندر ایہو حال اسنوں یار ضروری
ابن کریا نظر پاویں چھوڑ کے حال اساڈا
جاں تاک صاحب نظر نہ کیتی اس منزل وچ آہی
جلد لبیک یا عبدی کہے جنتی وار ہاویں
ایسا نہیں جو فانی حاکم دیکھے جیہڑن سپاہی

غیراں دے دروازے ذلت اگلا قرب ونجاوے
نہیں محبتاں اندر سبھ کوئی عزت شان ونجاسی
سنو حقیقت جدوں زلیخا وقت حضوری پایا
پچھیا حال وزیراں کولوں کون نمانی کوئی
کہیا وزیراں نام زلیخا آہی ایہ شاہزادی
اوّل ایسے دے گھر آہی ملکاں دی سرداری
سنکر حال حبیب خدا دا حیرت اندر آیا
سنیا سخن زلیخا یوسف پچھیا کون نمانی
کرنا کیتا ایہاں ایہاں پیندی حال ونجاوے
ہو قربان دیوانی ہویاں ذات صفات ونجائی
ولوں ارادہ کرے زلیخا جیکر نیڑے ہووال
ویکھے کھالی نما شہ یوسف جیکر فوجاں کھلیاں
پچھیا کسے زلیخا کولوں عجب سوال سناندا
لاگے ال لشکر تیرے کولوں لنگھ گئے سرکاری
جس دم حضرت دی اسواری قدم مبارک پایا
چلد جواب زلیخا نے بول کہیا اسہناں نوں
سندر چال شاہانہ گھوڑا جدوں برابر آیا
لشکر فوجاں گل پر لنگھیاں یوسف لنگھیا دلبر
عظمت عشق مجازی الی ظاہر باہر ہوئی
وچ تفسیر یوسف دے جیونکر ابن عباس لیایا
یا نبی اللہ تیرے کارن ہے فرمان ربانا
نہیں ال چلیا جاندا یوسف موجب نہ غفارو
جس دم پاک نبی دے تائیں حکم دتا رب باری
کرن روایت قائم ہوسی عشق ایمان جہاں دا
واہ واہ امت محباں والی وچ محبت مرنا

مولا دے دروازے عزت دو جگ اندر پاوے
خاص محبت باری والا عالی درجے پاسی
ویکھ حوالا حضرت صاحب حیرت اندر آیا
پیش کرے سب حالت اس دی ایہ کیوں عاجز ہوئی
سو پا عزیز دیوانی ہوئی مرضی جویں خدا دی
اودوں پیش حضور وزیراں اپنی عرض گذاری
کیا کجھ بنی مصیبت اسنوں ایسا حال بنایا
آتش ہوئی زیادہ ہو کر میں تکیں سنو کہانی
ہے افسوس یوسفنوں میری اجے پچھان نہ آوے
مرگئے حال وکھاون آیاں اجے پچھان نہ پائی
جاوے نہیں پیارا جانی واگوں پکڑ کھلو وال
چھم چھم رودی ہنجوں ٹپیاں عشقوں بھاہیں بلیاں
کویں کیتا معلوم زلیخا یوسف لنگھیا جاندا
زانو پر سر دھر کے بیٹھی صبروں چپ بچاری
ابن کریما بول ستابی تاں تد شور مچایا
سب کولوں لنگھے فوجاں گیاں دس نہ لیں سانوں
اُس نے ساڈے سینے اُتے قدم مبارک پایا
ایہ درجہ کس حاصل ہووے جس نوں ایسا دلبر
عرش منور رستے آکھن سانوں خبر نہ کوئی
حضرت جبرائیل یوسف نوں اہر سلام سنایا
عاجز دل نوں رنج نہ کرنا جالا سنکر جانا
اتنا خوف تے فکر جیہاں خالق دی سرکاروں
سنکر حکم پیادہ ہویا چھوڑ دتی اسواری
وانگ زلیخا بندہ ہوسی عرض سوال تہاں دا
مرنے اُتے آپ جو راضی عزرائیل کی کرنا

سنو حقیقت جس دم حاضر آیا نبی پیارا
ہے ہے سوہنا نام جنہاں دا اوہو ذکر اسانوں
کل خزانے صدقے کر کے جنہوں اساں لیاندا
اسیں جنہانوں ویندے آہے عجب لباس شہانے
صبر عبادت تیری یوسف سر پہ تاج رکھایا
حالت دیکھ حبیب خدا دے منہ وچ انگلی پائی
آہی عجب جوانی تیری تاب تجلی جاوے
کہیا زلیخا جدوں اساں نوں کیتی کنڈ پیارے
مال اسباب تیرا سر صدقہ سب قربان کرایا
لشکر محلاں دا محل شہانے چھوڑ دیوانی ہوئی
حسن جوانی اساں کہا کیا تینوں ناز ادائیں وکھائے
حضرت پچھیا پاس تساڈے کیا باقی ہے کائی
حسن تساڈا عشق اساڈا عین سلامت دونویں
باہجھ قصور دل عشق سلامت آکھیا تیں زبانی
جاں شرم بہت شوقی اس دی رنگا کریں پیارا
ہیں دل چاہاک کہواری بی بی عرض سناوے
کس وارثی ای سبے چاہاک حضرت نے پکیا
اگ لگی اس چاہاک تائیں قدرت رب دکھالی
سر کر چاہاک کوٹے ہوہیا ویرنہ لگی کائی
کرن و آیت مومن پہنچے جد فیراث چہ جہادل
مَا دِینُكَ مَنْ رَبُّكَ لو لیں راوی خبر سنادل
دین تیرا ہور کون تیرا رب جہنوں تھکدے سولی
اپنی گل سنکر ہوش تائیں آکھن پاک سوارا نی
جو کجھ تجسے کہئیں پھر مومن کلمہ پڑھ ل سنائے
اپنی چھاتی نال باہر آئیس داڑھی چمک نورانی

روئے پٹ پٹ زلفاں بی بی رو دوں حال آوارہ
عجب تماشہ اسیں نمانے یاد نہ رہے تہانوں
طرف اساڈی نظر نہ کردا پاسوں پاسوں جاندا
الفت کر کے وکھیں ناہیں ہو سکے اسیں بیگانے
میریاں عملاں مینوں یوسف زمیں تے آن پٹکایا
آکھ زلیخا کیونکر تیری چھوڑ گئی رشنائی
حسن کمال جمال تساڈا الحق زمیں ہلائے
دولت عزت حسن جوانی رخصت ہو گئے سارے
عزت شان دیوانی ہو کے پھرے گھر وکنجایا
گیا آرام تمام اساڈا محرم رہیا نہ کوئی
میں صدقے تساں کیا کیا سانوں ہجر فراق چکھایا
جو ہے وابت ننگرہ کاروں بی بی عرض سنائی
اپنی گل سنائیں نبی اللہ سنت حکم سنایا دونویں
چھوڑ کر عشق برابر باقی ساڈی دید فشانی
کہیا زلیخا ایہہ شوقی سودا پھیرا ودھارا
عشق شوقی صاحب اگے حاضر آیا ...
بی بی دم بھریا غم دردوں جلوہ عشق دکھایا
بہانہ پھڑیا ذکر شوقی نالقت وکھیں والی
دوستیاں تے عشق شوقی عاشق نے وکھلائی
وحدت رب دی پچھین والے آکھ الٰہی آدان
رَبِّیَ اللّٰہ وَاحِدٌ مومن پڑھ کر ... لاوند
مومن آکھے اللہ واحد جس دا نہیں ہے کوئی
عشق شوقی وحدت رب دی سانوں ...
الا اللہ جد آکھے زبانوں جاندہ باہر دوسے
"تاہم تعظیم ذکر تیں خوشی ول ناک صفائی"

اویوں خالص مومن تائیں آفریں باد الاون
جویں الست بربکم سنکر توں رب حق منایا
جس کھٹی بدی وحدت اندر شرک شہوتی ہوئی
ہر دم اس پر لعنت دے زمیوں تے آسمانوں
نبی محمد اپنی امتوں مشرک دور نکالے
سنو حقیقت جدوں زلیخا چا کے حال وکھایا
بول سوال کرے پھر نبی رو کر درد رنجانی
ایسی آتش غم دی کولوں ہیں نت جلبل گیاں
اے جانی جویں سینے اندر بھانبڑ بلدے مینوں
سن یوسف اج وردمندانیں سوال سنیندے
چپ کر سنے کھلا پیغمبر نبی کھلی سناوے
ہور کلام نہ کیتی یوسف یا ہجوں حکم الٰہی
اے یوسف ہیں ربّ تیرے پر خاص ایمان لیایاں
بنیاں دے دروازے اون لکھ ہزار گنا ہیں
جے اج رحم کسے پر کرنا میرے اپر ہووے
جے انعام کسے پر کرنا اج دل شوق لساؤں
بہت آزردہ ہو کر نبی اپنا حال سناوے
بہت افسوس دلیو چہ کیتا اوس مقبول الٰہی
حکم وتا کسے نوکر تائیں وچہ دربار گرامی
وردمنداندی حالت فجری سبھی بلا شک جاوے
کرن ہدایت جس دم شاہ نے قدم رکاب پایا
عاجز حال فقیراں والا کیتا گر جہنا رے
سر کرائیں ہارے ہائیں تن تن بہاہیں بلیاں

شاباش تیرا پیدا ہونا سوہنی صفت سناون
تو لاند اقرار برابر عشق برابر لیایا
گل پیغمبر بھی رب دشمن اس دا یار نہ کوئی
دائم جاسی دوزخ اندر قہر خدا رحمانوں
کس کھر ولوں شیخی رکھدے بھیراں پوچن والے
قدرت ویکھ پیغمبر رب دا حیرت اندر آیا
شرط برابر کرگئے بولی کیتی شروع کہانی
موتوں لنگھ اگیرے گیاں اجے قبول نہ پیاں
تاں توں جانیں قدر پچھانے جیکر بھرکن مینوں
روز حشر معلوم ہوجاسن کیکر مجوں بھرنیدے
سن سن ہنجوں چھم چھم برسن نقرہ کار بناوے
رو کر تائب ہو کر نبی ایہ گل کہندی آہی
حق گواہی ثابت تیری تائب ہو کر آیاں
ہک عاجز نوں پکڑن باہوں نبیاں مشکل ناہیں
ہیں تھیں عاجز ہور نہ کوئی عرضاں کر کر رووے
ساتھیں عاجز کون مصر وچہ رد نہ کر دا ساہوں
حکم خدا بن حضرت کولوں سخن نہ کیتا جاوے
اس دا حق میرے سر اپر شفقت کردی آہی
عزت نال لیجا تا اس نوں خدمت کرو تمامی
ہو اسوار شکار ارادہ حضرت اگ اٹھاوے
رہ گئی کھلی زلیخا روندی ہٹ پٹ حال وکھایا
دلبر جانی دیکھ حوالا کھلیاں چھوڑی جاندے
باہیں کھلیاں کھائے تلیاں ہیں جلیاں ہیں جلیاں

جد فریاد دوں آس مرادوں خالی بستر چایا
قہر اللہ تے سب غصہ کٹھا کر اوپر آیا

بیان ٹھاکر شکستن بی بی صاحبہ و تائب شدن او

جا کر اسنوں کرسی اتوں زمین اُتے پٹکایا ۔۔ اے مردودا پوجا تیری میرا قرب ونجایا

دوہیں جہانیں لعنت اسنوں جو کوئی پوجے تینوں ۔۔ ایسی اس پر شامت پوسی جیسی گذری مینوں

بر حق سچا رب یوسف دا ایں صدقے میں واری ۔۔ جس نے بخشی اس دے تائیں ملکاں دی سرداری

میں بھی جیکر یوسف دے اگوں رب دی پوجا کردی ۔۔ سخت مصیبت درد فراقوں کیوں دکھاں وچ مردی

بھن تنہائی ٹوٹے کیتا چھوٹا بت منہ کالا ۔۔ جلدی سٹیا وچ اروڑی کرسی بیٹھن والا

آمنّا و صدّقنا آکھ کر رب ول حاضر ہوئی ۔۔ سجدے اندر کرے پکاراں تیں بن ہور نہ کوئی

شرکوں منع جو کردا اسنوں یوسف نبی غفاری ۔۔ اوہ گل کر کر یاد زلیخا روندی کر کر زاری

یا رب میں توحید تیری پر صاف ایمان لیایاں ۔۔ کول میرے ہک توبہ حاضر ہور سبھے [illegible]

ساری عمر تیری درگاہوں میں کیتی سی دوری ۔۔ دوری توں کر دور کریما عذراں کر منظوری

جیکر میں اج اس دربارون در نکالی جاواں ۔۔ کتول منگن جاواں حاجت کس تھیں بخشش پاواں

جے تدہ عاصیاں بخشن والا نام غفار خدایا ۔۔ میں تھیں کون زیادہ عاصی تیرے در پر آیا

جے غم درداں والیاں کارن شامل فضل ربانا ۔۔ کون برابر میرے داغوں پر تقصیر نمانا

جے بیچاریاں کارن رحمت تاں پھر میں پر ہووے ۔۔ میں بیچاری میں بیچاری توبہ کر کر روسے

خویش میرے ہور ہاں ہو میرے قتل ہوئے یکباری ۔۔ ہک پردیسن شہر مصر وچ رہ گئی میں بیچاری

دور ہوئی سب شان میری نام نشان نہ کوئی ۔۔ در پر بخشش منگن کارن آن سوالن ہوئی

اس دربار اگے آکھیاں لیکر دست پیالہ ۔۔ جس دربار وں کوئی نہ خالی جاوے منگن والا

کرن روایت جدوں زلیخا رو کر آہیں بھری ۔۔ مشرک شرکوں کرے جو توبہ [illegible]

بندہ عاصی حاجت کارن سو دروازے جاوے ۔۔ جاں تک رب دے دل آوے ہاں بخشش [illegible]

جد کوئی چھوڑے ربا تھکہرا ہی پاوے دین گرامی ۔۔ [illegible]

بخشش کرم زلیخا کارن رحمت پھیرا پایا ۔۔ جبرائیل پیغام ربانا پاس یوسف دے لیایا

جو کر وہ بیمار زلیخا تائیں بخشو قرب حضوری ۔۔ اسنوں چھوڑ یار الٰہی بہشت [illegible] منظوری

سن فرمان ربانا یوسف دیر نہ کیتی کائی ۔۔ شفقت نال زلیخا بی بی پیش حضور بلائی

کرسی اپر بیٹھا حضرت بی بی عرض سناوے ۔۔ جوں روایت نقرہ کار دل [illegible]

دعا منگو تسیں میرے کارن یا مقبول سچاواں ۔ عاجز ہو کر کہیا بنی نے دل وچ ہیں شرماواں
کرے قبول یا دور کرے وہ غیبوں خبر نہ کوئی ۔ امر اسدے توں باہر بولن کسے نہ طاقت ہوئی
کہیا زلیخا شک نہ کوئی پک یقین اساں نوں ۔ بہت پیار تساں دل بد اموڑے نہیں تساں نوں
منگ زلیخا حاجت دل دی آکھے بنی گرامی ۔ کہیا زلیخا تن مراداں مینوں ملن تمامی
اول ایہہ جو پھیر جوانی ہٹے برابر مینوں ۔ نیناں نظر برابر آوے جلدی ویکھاں تینوں
ہتھ اٹھا کر نبی اللہ دے ایہو دعا فرمائی ۔ جدوں سوال سنایا بی بی سنتوں میرے بھائی

الٰہی بحق محمد صلی اللہ علیہ والہ وسلم ان ترد علی ہذہ الضعیفۃ ولا تخجلنی عندہا وعندنا

یارب برکت نبی محمد دی تس آل تماہی ۔ بھیج سلام خدایا اس پر بھی صلوات الٰہی
جو ایہہ مسکین ضعیف نمانی در تیرے پر آئی ۔ تیں بھیں حاجت منگن کارن ساتوں نال لیائی
مشکل حاجت کھوہن اندر ساڈا دخل نہ کوئی ۔ ساتھ وسیلہ لیکر ساڈا آن سوالی ہوئی
یارب ایس نمانی کارن رحمت پھیرا پاوے ۔ وچ خلقت اس یاروں مینوں نہ شرمندگی آوے
ایہو دعا منگی سرکاروں اس حبیب غفاری ۔ ہتھ اٹھا کر بعد نمازوں نالے ہنجوں جاری
عجب تماشہ ساعت اندر قدرت کامل ہوئی ۔ بدل گیا رنگ بدن زلیخا دیر نہ لگی کوئی
بابل دے گھر جویں زلیخا وقت جوانی پایا ۔ بدلیا وچوں جیونکر باہر چند مبارک آیا
دونے وہ حسن زلیخا لبیا پاک حضوروں ۔ اچن چیت تجمل خوبی چانن لیتا نوروں
ابن عباس کیا پرلایا جبرائیل نورانی ۔ اچن چیت پیا چمکارا لاٹ گئی آسمانی
اوہ بکنوں کر نظر نہ ویکھے یوسف نبی ربانا ۔ جویں سفورہ ولوں موسیٰ ویکھن تھیں شرمانا
انکھیں رکھا ہور کی حاجت وس زلیخا مینوں ۔ کہیا زلیخا سب کچھ حاصل رب بخشیں منگاں تینوں
روندی پھراں دوروں رب جانی توں نت حاضر ہو ویں ۔ خدمت وچ منظوری پاواں سنگ بیٹھاں وویں
سنگر چپ ہو اس کولوں ربانی سچاواں ۔ امر الٰہی باہجھ تساں نوں ہرگز نظر نہ پاواں
جویں روایت لفرہ کاروں ذکر حسین لیایا ۔ جبرائیل شتابی آیا حکم خدا فرمایا
اتنا قدر محبت اس دی تساں قبول نہ پائی ۔ ایہہ ہن نبی وسیلہ لے کر ساڈے در پر آئی
حاجتمند اسدے در پر نبی وسیلہ لیاون ۔ عجب تماشہ اس درباروں جیکر خالی جاون
کل مراداں لیساں اسنوں اس طفیل تساڈی ۔ فضل تیار حبیباں کارن رحمت نہیں دو راڈی
ورنہ کر جا صیاں تائیں حاجت ربدی ہوئی ۔ عبدالستار مجرم کارن جائی نہ ٹھکیندا کوئی

بیان عقد کردن آں ذات پاک زلیخا

ابن عباس کہیا جد یوسف سنیا حکم غفار دوں
سنکے حکم ربانا یوسف نال محبت بھریا
حمد ہزاراں خالق تائیں صنعت شانیں کریئے
بہت گناہیں معاف دا اُت آکھن شک نہ کوئی
حکم الٰہوں پیغمبر یوسف دا ملیا جی تائیں
اچن چیت خیال زلیخا دل دے اندر آیا
کیسی خوش تصویر کاریگر سوہنی پھیر بنائی
جامہ بدن طہارت کرکے زینت ناز کھادی
ایسا خوش اسرار تجلے جلوہ نور وکھایا
دُر معانی سِر حقانی غیر خیال بھلایا
خاص عبادت اندر شوقوں جام محبت پیتا
جویں زلیخا چالی برساں عشقی پچھو ولی ہوئی
نال محبت حضرت سید تشریف لیا دے
کرن زیارت ہکدن [illegible] بیٹھے دونویں
[illegible] کردا [illegible] یوسف دے زلیخا جاندی
[illegible] اس روز [illegible] نال محبت آیا
جویں زلیخا [illegible] شوق ستاوں
کہیا زلیخا [illegible] آہی حب باقی
[illegible] فکر لیا
[illegible] پورا اوس [illegible]
[illegible] کہیا جناب الٰہی
اس چہ عقد روانہ ہو جی [illegible] عدالت ہوئی
[illegible] شوق برابر کیتا رب [illegible]

مومن دامن پاک زلیخا ترک نہ کرو پیار دوں
راضی ہو کر ساتھ زلیخا عقد شتابی کریا
فضل امید دلے وچ دھریئے عدل حسابوں ڈریئے
شادی عقد کیتا جد یوسف شرع عدالت ہوئی
اس دا عشق پیغمبر دے دل کیہا نا رب سائیں
واہ واہ واہ مصور جس نے بہتر نقش بنایا
بیشک فرض عبادت اس دی سجدہ شکر ادائی
جس دم سر سجدے چہ دھریا رحمت نازل ہوئی
ایسا رنگ نہ بنیا جس دن خوب یوسف آیا
یاد نہ رہ گیا یوسف سوہنا حسن نال بنایا
چالی روز دیوانی دوقوں یوسف یاد نہ کیتا
چالی دن رہے نال یوسف دے [illegible] ہوئی
وصل پیار زلیخا تائیں [illegible] آتش
جس دن [illegible] یوسف دا [illegible]
اوسے رنگ برابر [illegible]
وچ عبادت [illegible]
اوسے طرح [illegible] شوق [illegible]
[illegible] الفت [illegible]
[illegible] نال محبت [illegible]
[illegible]
حالت [illegible] زلیخا [illegible] گذری آہی
شرمندہ کرسی [illegible]
ہر دو کرن عبادت [illegible] ذکر [illegible]

شوقوں یوسف نبی اللہ دے عجب مکان بنایا
کہن عبادت خانہ اسنوں سوہنا فرش بچھایا

اس وچہ کرن عبادت بدی بی بی شوق پیاروں
بھی اس جدا عمارت جاری کیتی الفت یاروں

عجب مکان نہائت سوہنا جلد تیار کرایا
بیت کرامت نال محبت اس دا نام رکھایا

ناک یوسف دے آکھیا بی بی بیت کرامت پیارا
اس وچہ کرے عبادت بدی وہ مقبول سہارا

ہے یا حضرت منشا پیدا صورت یوسف ثانی
جد آکھیا رب بدر منیروں بدر منیر نورانی

افرا ہیم جو ٹکڑا اس تھیں صاحب شان جہاں وں
جد آکھیا رب دے جا یوسف حضرت یوسف ناوں

بنت سرکاری لنگر جاری کیتی خلقت آوے
راہ مولا دے حضرت بی بی کھانا بہت ولاوے

ایسے پر جو کوئی شہر کنعانوں آوے شام یاروں
اسدی عزت کرے زیادہ ادب نبی دے پاروں

حال بیان سنا کچھ باقی جادی عبد الستارا
جیونکر وروا اسی اندر آیا نبی پیارا

بیان خط نوشتن آنحضرت بسوئے پدر عالیجناب

ایہہ طریقہ حضرت یوسف جدوں شکار سدھاوے
جس طرفے کنعان مبارک ات ول باہر آوے

اوں جاوں شکارن آہا اک دروازہ شاہی
منہ کر شام ولائت دے ول نکلے نبی گرامی

کر کر یاد پیارے جانی درد زیادہ ہووے
دل بابل ول حاضر کرکے عاجز ہو کر رووے

یکدن شخص اعرابی کوئی شہر کنعانوں آیا
بولی اس دی سنکر یوسف بہت پیار کمایا

پچھیس حال یعقوب نبی دا اسنے عرض سنائی
چپ کر بہندے حجرے اندر کرن کلام نکائی

بہت زیادہ سنکر حضرت ہویا درد بچاروں
کیتا عرض امیر وزیراں ایسا روون یاروں

یا حضرت کس کارن روندے سبھنوں حیرت ہوئی
حضرت آکھیا ایسا ویلا پھیر نہ تکے کوئی

شوق شکارا ایہو مجھ آہا اوہی ذکر سناوے
جا کر باہر روون رووے اتے پچھی گھر آوے

اکدن خط یعقوب نبی ول لکھیا نبی پیارے
اموروں باہر قدرت کس نوں حاکم دی سرکارے

جدوں تیار لفافہ کیتا قاصد پیش بلایا
خبر نہ بھیج یعقوب نبی نوں امر خدا فرمایا

سنکر حکم الٰہی یوسف صدر بنا کیتا
دلوں بجا نوں امر رضا پر صبر پیالہ پیتا

خط رکھیا اوہ وچہ صندوقے کوئی نہ خبر پہنچائی
کجھ دن گذرے پھیر دوبارہ کیتا جوش جدائی

خط لکھیا تاں بدی طرفوں منع ہویا اس ویلے
صبروں پہ صندوق ٹکایا وچہ کہیا جس ویلے

بھل جاوے وہ بات یوسفنوں ذکر خلاصے کریا
لکھ لکھ اک صندوق خطاں دا نبی اللہ دے بھریا

کرن روایت پاس یوسف دے جس دم بابل آیا
اُس دن اوہ صندوق خطاں دا پیش حضور دکھایا

سفر حقیقت کیوں خط لکھن بند ہویا سرکاروں
اسدے وچ غیرت حکمت آہی دیکھو لقرہ کاروں

نہ کر خبر یعقوب نبی نوں اوہ ہے عاشق ساڈا
اوہ کیوں دعوے عشقوں کر گئے کرے پیار تساڈا

وہ جا جدوں مقدر لکھیا قلم ربانی سوئی
منزل ردّ فراقاں والی پوری نہ سی ہوئی

رب چاہیا جے خبر یوسف دی باپ پیارا پاسی
وچہ صبر نہ رہسی اسنوں چین خوشی چہ آسی

تنہا سب نبیاں مقبولاں سب آزمائش جھلی
وچ مصیبت رب دی حاضر رہندے نال تسلی

ستر برس یعقوب نبی نوں خالق نے آزمایا
سجدے کتیں سر مول نہ چایا صبر دی بہار اٹھایا

ذکروں شکروں اوہ وا سنے فتح مبارک پائی
ہو قربان نورانی ملکاں آفرین بادشاہی

عشق حقیقی سچا آہا دوست بچے تائیں
جس دم سوہنا یوسف اسنوں بخش دتا ربا سائیں

بےحد پیار یوسف دا آہا بےحد حساب نہ کوئی
شوق یوسف دے پاروں اُس تے غیرت نازل ہوئی

دو قبلے نہیں وچ عبادت مرضی جدوں بیدی
دو معشوق برابر رکھن نہیں مجال کسے دی

ایسے جد مولا نے اس تھیں یوسف جدا کرایا
شوق الٰہی کتیں یعقوب پچھاں نہ قدم ہٹایا

دم دم درد محبت اندر عشق ہمیشہ تازہ
وصال وحدت منزل پائی عظمت بے اندازہ

عارف آکھن ہر اک ادھرا ادھر برابر آیا
بغیر محبت کارن تینوں خالق نہیں بنایا

ہے افسوس محبت کر کے جتن اکھیاں لایاں
انہاں محبتاں ساریاں نہ رہیاں تو آپ جدایاں

کتنے بکرے اکھیں ڈٹھے بچڑے چھڑوں قصایاں
ساعت اندر لبے کرکے کھلاں دور کرایاں

رب فرمایا کیہا اس کارن کیتا اساں تساں نوں
جو عشق محبت ذاتی اندر جانن نہیں اساں نوں

اپنے دوست دے دل ہولا ایسا پیار کریندا
لذت غیر محبت اسنوں قبل نہ پاون دیندا

ابراہیم خلیل نبی نوں ایسا عشق دکھایا
اسمٰعیل ذبح کیتا جد اُس لئے حکم دہرایا

ایہو طریقہ مولا باجھوں جے کوئی پریت لگاوے
ایہو نتیجہ حاصل ہوسی تکھیا [illegible]

پٹیش عبدالستار جلالت جیکر چھنا لوڑے
خالص کرے کمال وفا دے [illegible]

حکایت سلطان ابراہیم ادہم رحمۃ اللہ علیہ

بلخ شہر دے وچ حاکم سی ابراہیم شہزادہ
اک دن اوہ آیا اسنوں شوق شکار دا زیادہ

وچ جنگل دے ہرن عجائب اس نوں نظری آیا
مینوں جان پیارا لیکن کچھ نہ ہتھ لگایا

پچھے رہ گئی فوج وداڑی چلا اوہ دور سدھانا
کیتا پھیر پیار شاہزادے سخت کمان جھکائی
ناجوہد کہ ہرگز تاں غیبی خطاب سنایا
ملک حکومت پھیر پیارا تیرے کیتا رب سائیں
رب نے تینوں جاں عالم کیتا ... بنایا
رب پیارا دے ... پاک ڈھوئی
نال ہرنیاں شفقت کرنی لائق ہے امرنوں
سنکر ابراہیم شہزادہ حیرت اندر آیا
ہیبت تکدا رب اسنوں بیدا پھیر نہ پائیں
اہو انسان وہ حکم ربانا کارن سب انساناں
جنگل وچوں کنڈے کھاون لیٹن خاک تکالے
رب فرمایا ہر اک تائیں کرو عبادت میری
آندا کرد قرآن اندر کیتا ہویا سبھنوں حکم حقانی
ایہو آوازہ کل رسولاں لوکاں وچ سنایا
سنکے ڈگا گھوڑے اتوں ہیٹھ نازل ہوئی
واہ واہ عشق مولے والا اس جوان سنایا
ہرگز ہرن نا رہے آہیں برسن نین نمانے
ایدھر اودھر جنگل اندر ٹردا پھرے پیادہ
ہکے غلام فقیر شاہ دا اجبے کھلا چرانے
سر پر اس دے کھلی ٹوپی اوپر بھوری کالی
دہ لباس شاہانہ کر کے بندے نوں فرماوے
خوش ادا ... غلام تنا نا قدر مجال کی میری
حکم سرکار ... سلامت تخت سلامت تینوں
آزاد شاہزادے اسنوں بخشیا مال تمامی
آپ لئے کر کالی کھلی سر پہ ٹوپی پائی

دوڑن کولوں عاجز ہویا ہرگ غریب نمانا
شوقوں مارن کارن اسنوں لوچ ہیبت آہی
ابراہیماں کیتا اس کارن توں دنیا پر آیا
لے پراپہ کیتا لائق تینوں بیدا پھیر نہ پائیں
توں اس رب دی خلقت کارن ظلموں سن اٹھایا
ہکدن حاضر ہوون والا نہ ول یاد رہوئی
مسکیناں نوں تیر چلاویں غیرت ہوگ خدا نوں
رہ گیا پھیر تیاری اندر غائب حکم سنایا
لشکے ہرگ محبت کر کے چایاں شوق ادائیں
عبدالستار تیرے تاوں بہتر ہوش جواناں
ڈر کروں پاک غافل ہوون بھولن حمد ربانے
ہوگ حساب عدالت اندر رحمت کوئی کرے ڈھیری
زینت وچ بندی تیر کاں تائیں پکڑن نافرمانی
ابراہیم شاہزادے تائیں ہرگ جویں سمجھایا
ڈگے پیا زمیں تے آپہ ہوش حواس گوائی
زمیں شہری گھوڑے اتوں پکڑ زمیں پٹکایا
کتنا وقت گیا جس پچھلے آیا ہوش ٹکانے
گھر ول جاون دا دل وچوں ہویا دور ارادہ
اودوں دیکھ سپاہی ہو یارا دی خبر سناوے
پہنن کارن منگدا اس تھیں بلکہ زین دا والی
اپنا بخشش لباس اسانوں رو کر اصر سناوے
پہن پوشاک نساڈی دا اسی کراں لیری
کہیا شہزادے اس حکم کارن سب کجھ پایا پیلول
ہور لباس تمام بھی گھوڑا بخشندہ تا شاہ نامی
رو کر وطن وچوں ول چایا فوجاں خبر نہ کائی

چلدا چلدا شہزادہ منزل مکّے اندر آیا
اوس دربار بھوں گنہاراں کتے نہ ملدی ہوئی
ہر دن رات عبادت اندر نوکروں نیند نہ آوے
آکر وچ بازار کھلووے بول سناوے ہوکا
طیب بال حلال اساڈا جو کوئی اسنوں لیوے
جتنی قیمت دیوے کوئی حصّے ترتن کریندا
باقی تیجے حصے وچوں لیکر ٹکڑا کھاندا
لے پرچہ اس شاہ دی قسمت ملن جوں رب چاہی
اس تھیں پچھے دو ماں پتر عاجز رہے نمانے
جدوں جوان ہویا شہزادہ کامل قوت پائی
خبر دسو کجھ باپ میرے دی بولی ماں پیاری
باپ تیرا اک روز جنگلوں شوق شکار سدھایا
سنیلے ہیں لوکاں کولوں او مسکین نمانا
ٹکڑے کارن بالن ویچے سر پر بھار اٹھاوے
ایہہ گل سنکر بیٹے تائیں کیتا اثر جائی
جا وڑیا تاں ڈٹھے اس نے عاجز لوگ ہزاراں
جتھے بہت نمانے ہوون کول نہانے جاوے
کسے کہیا اوہ بالن کارن جنگل طرف سدھانا
واہ سبحان اللہ جو آہے صاحب شان امیراں
اطلس ریشم نرم پوشاکاں نت نصیب جنہاں نوں
چھوڑا میری عاجز ہوئے لیکے دیس نکالے
دن ڈھلیا تاں چن کر بالن ابراہیم لیایا
حال نمانا سر پر بالن بدن پوشاک نورانی
کسے خریدیا بالن اس دا راوی خبر لیاندی
ہک پیسے دا ٹکڑا کھا کر پڑا شکر الایا

کعبے دے دروازے اگے آن مکان بنایا
دنیا وچ دربار الٰہی اس وچ شک نہ کوئی
روٹی دے کارن جنگل وچوں بالن چن کر لیاوے
بالن لے لو بالن لے لو لے مولا دیا لوکا
بدلہ اس دا مال حلالوں سانوں قیمت دیوے
اوّل اس تھیں دو ترہایاں راہ مولا دے دیندا
تریہہ برساں دا عرصہ اسنوں ایسے حال ہنڈھایا
چھوڑ گیا سی گھر وچ لڑکا کھوٹے لڑن ابھاگی
درد جدائیاں جو سر آیاں جالن دے ونجالے
ماں اپنی دی خدمت اندر رو کر عرض سنائی
رو کر حالت دسن لگی اوّل آخر ساری
خبر ہیں نال گیا اربیلا خبر ہیں نال نہ آیا
جا بیت اللہ دے در اگے بیٹھا پکڑ ٹکانا
سن سن خبراں اسدے چالوں مول نہ جریا جاوے
اودے طرف روانہ ہویا رو نالی رت کنی پائی
پتہ نشان مکانے نہ پاوے کون سناوے ساری
کون غریب تماشے اندر ابراہیم سداوے
ایہہ گل سن شہزادہ ترتا آہیں بار نمانا
ٹکڑے کارن بالن ویچن بالن والے لیراں
سر دی کنوں تنوراں اندر آئے حال شتاباں
مر گئے ملے نہ آن اساں نوں کالی کہیا والے
عاجز ویکھ ترتا شہزادہ جس دم نزدیکی آیا
کرے آوازہ لے لو بالن نرم کلام نمانی
تیرے پیسے اتھے آئے اسنوں قیمت کر دیاندی
دو پیسے راہ مولا دے کر کعبے اندر آیا

وقت نماز جماعت اندر جلدی حاضر ہویا
بیٹا بھی اُس کول برابر نیت نماز کھلویا

بعد نمازوں اوہ شاہزادہ رووݨ ہنجوں بھر کے
رو کر ڈگ پیا گودی اندر بابل بابل کر کے

آون جاوݨ چھوڑ دتو نی کتنے سال وہانے
دل تے یاد نہ رہے نشانوں اسیں غریب نمانے

اُس دن کتنی مدت پچھوں میں ہویا دو جنیاں
اے پر اوس محبت اندر ہور تماشہ ہنیاں

بہت پیارا لگا شاہ نوں اوہ فرزند نمانا
اثر محبت دل دے اندر کیتا آن ٹکانا

عجب آوازہ اُس دن والا یاد وچوں آیا
غیر محبت کارن رہنے تینوں نہیں بنایا

رو کر عرض شتابی کیتی یا رب پاک سچاواں
یا اج فوت ہووے شاہزادہ یا ہن میں مر جاواں

تاں پھر اوسے ساعت لڑکے آگیا اجل پیالہ
اچن چیت مسافر ہویا سوہنی صورت والا

مدت پچھوں ملے پیارے مگروں ملے جدائی
صرف نصیبے یارت ہوئی ہور کلام نہ کائی

ایہو طریقہ فانی یاراں کجھ دن الفت لاون
رخصت ویلے نظر وٹاون مڑ کے جھات نہ پاون

جیہڑی مقدر اندر ہووے جیہاں کون ہٹاوے
ہک دن ودھ گھٹ ہوونے ناہیں حکم قرآن سناوے

مر جاوے یا زندہ ہووے جد کوئی نال دعائیں
ہوسی جویں مقدر اندر کر چکا رب سائیں

معجزہ نہیں کرامت ولیاں عزت رب وکھاوے
وچ تقدیر شریک کوئی امر نہ پھیریا جاوے

تابع امر جو آکھے ولیاں اسنوں کہن وہابی
جیکوئی انہاں شریک بناوے عزت کرن شتابی

جے کہو نماز پا ہور نصیحت تالو مول نہ آون
لا تحرک بول شتابی پیش جواب لیاون

آکھن کجھ نہیں وس کسے دے نیکی کرے جیکوئی
حکم سوا نہیں پتر ہلدا کسے نہ طاقت ہوئی

آکھ جواب جے ایسا ہنوں تساں یقینوں جاتا
سرور پتر دیون والا پھر کس طور پچھاتا

جے لسیں لا تحرک تائیں سچ دلاں وچ دھرنے
حاجت کارن ہوراں تائیں کیسے نہ سجدہ کرنے

ایہ سب لا تحرک کردوں سبق ابلیس پڑھایا
پیش عدالت ظاہر ہوسی حاکم جدوں بلایا

کرو سوال جو کتنیاں ہن تاں لیاں کرد کھلایاں
سنو جواب جو وچ مقدر ایسے طور لکھایاں

امروں ودھ گھٹ سخن نہ بولن نہ باہر تقدیروں
جانو نہیں جو اوہ بن امروں صرف بہانہ تدبیروں

دعا مقبولاں کتھیں جد خالق میت زندہ کرسی
اسنوں کہو جو مارے اسنوں دعائیں نال نہ مرسی

زندہ مارے ہو یا اٹھاوے وحدت پدی ہوئی
ھُوَ یُحْیِ وَ یُمِیْتُ دے اندر ہور شریک کوئی

جیون مرن جے امروں اندر آکھو تسیں زبانی
ایہ دو صفتاں رب جنہوں آپ نہ ہوسی فانی

ھُوَ حَیٌّ لَا یَمُوْتُ ہے شان الٰہی آیا
لکھ ہزاراں دوست کیتے نہیں شریک بنایا

جے رب پاک حبیباں تائیں اتنا شان نہ دیندا زہد عبادت بندگیاں پر کون یقین کریندا
جے رب عظمت عزت خاصاں ظاہر نہ وکھلاندا محرم مجرم دنیا اندر کوئی پچھاتا جاندا
اول آتش دنیا اُتے اکھیں نال وکھالی مثل وکھا کر دہشت بھیجی آتش دوزخ والی
باغاں میوے خوش گلزاراں حاضر پیش وکھایاں اس تھیں پچھے خبراں جنت رحمت کنوں سنایاں
شان حبیباں دا رب عالم دنیا وچہ وکھالے جو ایسی طرح پیارے ہوسن لوگ عبادت والے
نہیں تاں ایہو شریک نہ کوئی وچہ تقدیر ربانی جداوہ فوت ہویا شاہزادہ ہن تھیں ہو کہانی
بولیا ابراہیم نمانا دردوں ہنجوں بھر کے سخن کریندا امت تائیں بہت محبت کر کے
اے فرزندا سینہ ٹھریا جد ہیں ویکھیا تینوں اے پر غیر محبت کارن حکم نہیں کجھ مینوں
خاص محبت ہندی اندر کون شریک بناواں صاف جواب لے سرکاروں تاں ہن تول جاواں
وحدت منزل ایہو طریقہ راہی ذکر لیاندا دوست مطلب ایہو جو دوجا تنہاں نہیں سماندا

ذکر سرور عالم صلی اللہ علیہ وسلم

کرن روایت سرور عالم خاص حبیب سہارا لے کر بیٹھے گودی اندر خوش فرزند پیارا
نال محبت اول کیتا وہم خیال وسے وا عزرائیل شتابی آیا لے کر حکم لیندا
جلدی صاحبزادے تائیں شربت اجل پلایا جنت اندر داخل کیتا جو ہیں خدا فرمایا
درد محبت غلبہ کیتا سرور عالم تائیں یارب باصبر عنایت ہووے لگے کرن دعائیں
ہک اصحابی نبی دے تائیں عرض کرے آشکارا رودن منع تساں فرمایا عالم دے سردارا
نبی کہیا ہیں منع نہ کیتا ایسے رودن تائیں جس وچہ امر قضا پر مومن لوکن خبر سنائیں
کپڑے پاڑن خاک اڈاون ہن شور مچاون روز قیامت گئے ہوسن دوزخ ڈالے جاون
درد جدایاں دوست لبھے پاون باجھ شماراں غم دے نال محبت ہندی بیندی کرے ہزاراں
جدا کیتا جد حضرت کولوں خوش فرزند پیارا یوسف لئی یعقوب نبی دا ہووے گریہ زارا
عشق حقیقی یعقوب نبی نوں ہجر فراق چکھایا جس تھیں غیرت وحدت والی یوسف جدا کرایا
ایتھوں تائیں وچہ فراقاں منزل ٹھیری ہوئی منع کیتا رب یوسف تائیں خبر نہ بھیجے کوئی

ذکر قحط و حال مصر وغیرہ

سنو حقیقت نازل ہویا جداوہ قحط زمانہ شفقت کر در تائے یوسف دے ہم دولت خانہ

رل سرداراں عرض گذاری وقت محال دسیوے
جیکر شہر ملکاں وچ دانہ مصروں باہر جاسی
حضرت آکھیا جو خلقت پر شفقت بند کریندا
مدد کرے جو حاجت اندر حاجت منداں تائیں
غلہ بند کراں جس ویلے رب نوں غیرت آوے
کرن روائت ہر عاجز نوں جد کوئی مدد کرسی
حکم دتا دھڑواہاں تائیں اس مقبول ربانے
وافر غلہ خرچ نہ کرنا ایہہ فرمان سناوے
وافر کرے خرید نہ کوئی آکھے نبی گرامی
بھی فرمایا خرچوں خالی جو کوئی عاجز آوے
شہر روانے لوکاں کارن عجب سلوان پایا
جو مسکین مسافر آون کھاون کرن بہاراں
ملکاں تھیں سوداگر آون عربی عجمی شامی
جو کوئی شام ولائت طرفوں شہر مصر وچ آوے
کرے زیادہ دے زلیخا حضرت صاحب پیارو
رونق شہر مصر دیاں خبراں ہر دیساں وچ گیاں
لنگھن بعضے شہر کنعانوں بعضے کرن اتارا
جدا دور اڈا اجرہ شہروں بیت الحزن حجرہ کا
طلب ربا رت کارن ہوون بیٹھے لوگ سلامی
سب کوئی آکھے سفنے اندر اپنی عمر گذاری
نرم طبیعت عالم عادل حاکم نیک یگانہ
سیرت خاص جیہا تو الی خلق نہ جاوے گنیا
سن صفتاں یعقوب پیغمبر کر افسوس سناوے
جے کجھ طاقت تن وچ ہوندی سفر شتاب کریندے
بھی اوہ شہر مصر دا حاکم ساڈی بات منیندا

اپنے شہروں باہر دانہ بند کچھوے
اس گل پاروں ساڈے اوپر سخت مصیبت آسی
مولا اس پر غیرت کرکے سخت مصیبت دیندا
دو جگ اندر یاری اسنوں دیسی خالق سائیں
سب تھیں اول شہر مصر نوں سختی گھیرا پاوے
اسنوں مدد مولا دیسی دوہیں جہانیں ترسی
دیسوں یا پردیسوں آون دیہو برابر دانے
اتنا دانہ دینا سبھنوں جو یک شتر اٹھاوے
جیکر غنی خریدار ہووے یا ہون مرن غریب تمامی
دیہو برابر کھانا سبھنوں مت کوئی خالی جاوے
کول باغیچے خوش گلزاراں سرد ہوائیں آیاں
حاجت پاون دین دعائیں حاجتمند ہزاراں
بولن شہر مصر دیاں صفتاں نال پیار تمامی
کرے پیار زیادہ یوسف خدمت بہت کراوے
عزت شفقت کرے زیادہ ہر دم شوق پیارو
ہر طرفوں سوداگر آون ملکیں دھاں پیاں
جتھے سی یعقوب پیغمبر اوہ مقبول پیارا
بیٹھا رہ گیا نبی اللہ دا یوسف گیا جد دا
بعد سلامی شہر مصر دی بولن صفت تمامی
مصر برابر کتے نہ ڈٹھی نیک حکومت بھاری
اصلوں سوہنا ذاتوں صفتوں عالیشان گھرانہ
لاگاں رحمت اوہ جس مائی کرماں والا جنیا
گذر گیا ہن وقت اساڈا ہیش نہ کائی جاوے
اس مکانوں خبر یوسف دی جلدی جا کر لیندے
ساڈے کارن خبر یوسف دی بیشک بھال کریندا

ایسے حال پیغمبر ربدا پیا جدایاں جالے — جویں پیارا یوسف اسنوں دم دم نال سمھالے
ربنوں علم ہے دوست ساڈے کویں مصیبت جرسن — رات غباری نازل ہوئی کویں گذارہ کرسن
قحط زمانہ وافر سختی نازل ہرہر جائیں — کویں نہ خبر آرام ساڈے لہندے چڑھدے نائیں

بیان حالت اولاد حضرت یعقوبؑ بسبب قحط سالی

بحر العشق صدیق محمدؐ کرے روایت پوری — وچہ دربار نبیدے جنہوں رہے قرب حضوری
جدوں مصیبت عالم اندر تنگی نازل ہوئی — گھر گھر پئے جنجال نمانے بے غم رہیا نہ کوئی
سب اولاد یعقوب نبی دی فاقے عاجز کیتی — ربنوں علم ہے ویہ کہانی جوں مصیبت بیتی
بستی دور جدا کنعانوں فلسطین نام سدیوے — لیگئے اتوں مال مویشی کویں گذارہ تھیوے
بعضے پاس یعقوب نبی دے جالن حال نمانے — بعضے مالاں نگر مسافر دتن دردر رنجانے
آپو آپ مصیبت پکڑے پیار دور جدایاں — حال ویران ہویا گھر سارا مٹیاں راہیں آیاں
ہردم چپ یعقوب پیغمبر سخن کلام نہ کوئی — غم دے نال ولاد نمانی ڈاہڈی عاجز ہوئی
نمانیاں لوکاں فاقے ماروں ہوش حواس رنجایا — یعقوبے نوں درد یوسف دے موت قریب پہنچایا
ربدے عاشق ربدے کارن سر قربان کریندے — طالب دنیا دولت کارن جان پیاری دیندے
ہرجا نا منظور محباں جیکر یار منیوے — مرنا خول پروانے تائیں جیکر وصل لبھیوے
آگہ حقیقت عبدالستار اگلے چھوڑ پیارے — یاد کریندا دم دم یوسف آون ویر پیارے
جیہنوں عالی ہمت کرکے یہ سب فکر سناویں — برکت کل نبیاں دے لالاں بخشش رحمت دیویں
دو مومن دی صلح جو کرسی حج مبارک پاوے — نبیاں نوں جو شی ملاوے توں حساب سناوے
سب اولاد یعقوب نبی نوں اکدن عرض سنایا — قصص الانبیا بھی تفسیروں بحر العشق لیایا
یا بابا حد بستیں گوشے بیٹھے کرکے چپ جدوکے — نال مصیبت عاجز ہوئے اسیں غریب ربدے کے
جہاں جہاں نہ کر بناوے اٹھیں غصہ غضب نہ جاسی — جاں تک ایہ اولاد تساڈی خوشی آرام نہ پاسی
جے کجھ خفگی ساڈے اوپر یا مقبول دعا نے — ناحق ہے مصیبت پاون لڑکے بال ایانے
شفقت کرو انہاندے باروں زور کرن بیکاراں — کرم رسولاں کرن شفاعت کارن او گنہاراں
لڑکے بالے جان مرینے جیڑے جیسے پیارے — بیشک اسیں گناہی عاجز ایہ معصوم بچارے
سرکجوں تقصیر انہاں دی ناہیں عیب قصور اساں نوں — خدمت وچہ سوال سناون کرو قبول انہاں نوں

وچہ سالاں دی مدت گذری تساں خیال اٹھایا
کدے نہ شفقت نال اساں نوں آپوں انساں بلایا

کجھ کجھ صبر اساڈوں ہوسی سختی غالب ہوئی
نظر غریباں اُتے ہووے حال نہ رہگیا کوئی

جیکر تسیں دعا فرماؤ رحم عنایت یاروں
غیب خزانے نازل ہوون خالق دی سرکاروں

بہت نمانے ہوکر رُنے سب فرزند سیانے
شفقت کر فرمان سنایا اس مقبول ربانے

بہت سوداگر مصروں آون انّ خرید لیاون
صفتاں سن سن لوک ہزاراں اوسے طرفے جاون

تسیں بھی آس اللہ دی کرکے اتول کرو تیاری
فضلوں رب آسان کریسی مشکل منزل ساری

شہر مصر دے شاہ دیاں صفتاں سکھوئی جیوں سناوے
غیبوں نہیں خزانوں ورنہ بات نہ کیتی جاوے

اس دے وچہ بیشک ثابت ہووے جو خصلت نبیاں دی
ہر ہر ملکوں خلقت جاندی صفتاں آن سناندی

جس دن حاضر ہووو جاکر دیہو سلام اساڈا
انشاء اللہ پورا ہوسی نیک انجام تساڈا

اوہنوں عرض کیتا فرزنداں یا مقبول ربانا
بہتر امر تساں فرمایا لیکن پر مشکل جانا

دولت باہجوں کیونکر ملسی اس سرکارے ڈھوئی
کویں سوداگر بن کر جاواں پلے خرچ نہ کوئی

عاجز حال پوشاک فقیراں بدن دوالے لیراں
جاون بہت محال فقیراں وچہ دربار امیراں

کھاون کارن خرچ نہ پلے پھر کیا احساں کریئے
حاکم شہر مصر دے اگے کیا نذرانہ دھریئے

عارف آکھن دولت باہجوں سودا ملے نہ کوئی
باہجہ ایمان شفاعت ناہیں جنت ملے نہ ڈھوئی

پھر جواب پیغمبر ربدے پتراں نوں فرمایا
جیونکر وچہ تفسیر یوسف دے ابن عباسوں لیایا

ہیں سُنیا اوہ ہر عاجز پر شفقت کرم کریندا
مسکیناں نوں اپنی طرفوں راہ مولا دے دیندا

تھوڑا مال ہووے جس پلے جاکر پیش کٹاوے
غنیاں نال برابر اسنوں دانے تول دلاوے

آکھن پھیر یعقوب نبی نوں اوہ فرزند سیانے
یا نبی اللہ سب ساڈے گھر کھوٹے درم پرانے

پچواں سو سب دریاں ہین پیش حضور سنایاں
پھر کیا کرساں جیکر شاہ نے اوہ منظور نہ پایاں

حضرت آکھیا تاں اس ویلے چپ کرہو نہ رہنا
اسیں اولاد یعقوب نبی دی شاہ دے اگے کہنا

کیہا ہو یا زرمالوں جیکر دور تساں نہیں کوئی
عالی دولت ذات تساڈی سب رب بخشیں وہ ہوئی

عرض کیتا فرزنداں جیکر نامنظوری تھیسی
اس بخشیں پچھے فرما ہو اس پر عمل کچھوسے

کہیا یعقوب جے نام اساڈا ادب لحاظ نہ جانے
ایہ کہنا اسیں مفلس عاجز بہت غریب نمانے

تاہم تساڈا شکر دوروں آگئے نال نصیباں
دے صدقہ کجھ نام خدا دے فاقے پئے غریباں

انشاء اللہ اوہ پر تساڈے بہت کریسی نرمی
خوش کرو احتاجاں تائیں نہیں کریند اگرمی

ہوگ تمام تساڈی حاجت دل وچ کرو دلیری   خوب خیال دلاں دا کرکے سنو حقیقت میری
جس دن شہر مصر وچ جاکر پچھا وتیں ٹکانا   جاں تک حکم نہ شاہ فرماوے پیش حضور نہ جانا
ادب سلام زیادہ کرنا نرم زیادہ ہوناں   خدمت وچ برابر بہناں بنھ کر ہتھ کھلوناں
ایدھر اودھر نظر نہ کرنی منگوئی غیرت آوے   جس نوں سخن پچھے شاہ کوئی اوہو جواب سناوے
آپس وچ کلام نہ کرنی نرم نمانیاں رہنا   جد تک حکم نہ شاہ فرماوے امر سوا نہیں بہنا
جتنا حال پچھے شاہ مصری اتنا حال سنانا   مطلق نہیں پسند شاہاں نوں وافر مغز کھپانا
جد کوئی شاہی مجلس اندر وافر سخن سناوے   خوف ایہو مت کسے کلاموں ونگا لیا جاوے
رخصت جد فرماوے حاکم پھر کجھ دیر نہ کرنی   کھلیاں نافرمانی ہووے بات لاؤ وچ دھرنی
جد نکلو دربار وں باہر ہٹنا پچھلیں پیریں   ہر مجلس وچ بہلے دا بانوں مشکل گذرن خیریں
ابن عباسؓ کہیا فرزنداں عقل یعقوبؑ بتایا   نبی محمدؐ سرور ساتوں عقل نماز سکھایا
عرفاں ادب سکھاوے پتراں اوہ مقبول ربانا   عقل رسول حبیب سناوے رہنوں عرض سنانا
کہے یعقوب کویں نہ آون حاکم دی سرکاروں   کہے رسول کویں نہ جاون سخت جہنم ناروں

بیان نماز وشان

کرن وات حُب نمازوں بخشش حاصل پوری   وچہ نمازاں مومن کارن حل و اقرب حضوری
وضو جو کردا پڑھ بسم اللہ تھیندا پاک گناہوں   نوروں اعضا روشن ہوسن سچے منے دل آہدل
خوشخبری اصحاباں تائیں نبی رسول سناوے   وضو کیتا جس ساوے انگوں اوہ کیوں دوزخ جاوے

اَلْوُضُوْءُ سَلَاحُ الْمُؤْمِنِیْنَ ط

مومن کارن وضو وا کرنا پاک نبی فرماوے   جیونکر غازی جنگ بہادر تن ہتھیار لگاوے
وضو جو کرو اوچہ بہاری شوق نمازاں پیار دن   پھر دتا جیں راہ مولا دے شان الہٰی سرکارا
نبی کہیا سب تا خیر ہی بہت خزانوں پیاری   قرب حضور معراج تہاندا بڑا انہیں اری
تہجد نماز کرے جو مومن کنگاں انوں ہتھ لایا   التحیات جو پڑھ کرکے رب لیندے دل آیا
سُبْحَانَکَ اللّٰھُمَّ جو مومن کردا شروع زبانوں   سب تسبیحاں لائق ربنوں حمد ادہوں بجانوں
ہو متوجہ کہے خدایا توں صفتاں وا سائیں   نام تیرا پُربرکت والا کانٹ دہیں سرائیں
تیں بن ہور عبادت لائق ہے معبود نہ کوئی   بخش پناہ شیطاناں ہتھوں دشمن دا ازلی سوئی

پڑھ بسم اللہ جد الحمد اتنا بول سناوے
للہ پڑھے تاں حرف برابر ہوون اٹھ شمارو
رَبِّ الْعٰلَمِیْنَ جد آکھے ہوون حرف اٹھاراں
جو مخلوق عبادت کریدی شوقوں ذکر کریندا
اَلرَّحْمٰنِ کہے تاں چوہی حرف تمام گنیوں
جد مومن رحمٰن دے اگے اسم الرحیم ملاوے
دہ سو سال چڑھائی پل دی دہ سے سال اتارا
فضل کنوں اس مومن کارن رب آسان کراوے
مٰلِکِ یَوْمِ الدِّیْنِ جو آکھے حرف بتالی آون
کرن روایت جد کوئی مومن نیت نماز کھلووے
مالک یوم الدین سناوے جس دم صفت بہیدی
رب فرماوے تدھ اساڈی واہ واہ صفت سنائی
اِیَّاکَ نَعْبُدُ جد مومن منہ تھیں بول سناندا
روز حشر دا اسال پنجاہ ہزاراں
نَسْتَعِیْنُ تک پڑھے جو مومن باراں حرف بناوے
سب پا اکاسٹھ زمین پر گیتے رہنے جاری
مُسْتَقِیْمَ تک جد کوئی پڑھدا نال محبت بھائی
اسی برساں غفلت اندر جو کوئی عمر ونجاوے
صِرَاطَ الَّذِیْنَ اَنْعَمْتَ عَلَیْھِمْ اُتی حرف بناون
نام نناویں پڑھنے جتنا پاوے اجر ثوابوں
جویں ثواب نناویں ناں ظاہر کیتا جاوے
جد غَیْرِ الْمَغْضُوْبِ عَلَیْھِمْ آکھے آکھن والا
ہکسو چوداں سورت نازل جو قرآنے ساری
وَلَا الضَّآلِّیْنَ کہیا جد اس نے دلدیاں حضوری
ہک لکھ چوہی ہزار پیغمبر جو مقبول ربانے

پنج حرفاں دے بدلے درجہ پنج نمازاں پاوے
اٹھ دروازے جنت کھلن رحمت فضل غفاروں
بعضے کہن ہزار اٹھاراں عالم وچہ شماراں
اتنا شان عبادت نوکروں مومن نوں پیندا
چوہی ساعتاں فضل الہوں پاک گناہوں تھیون
گنتی وچہ تریہہ ہو جاون راوی خبر سناوے
دہ سے سال برابر پینڈا سنتوں میرے پیارا
بجلی دے چمکارے وانگوں پار سلامت جاوے
ہزار بتالی عالم جتنا درجہ قاری پاون
بخشش کارن اس پر مولا حاضر ناظر ہووے
تیں بن حشر عدالت اندر نہیں مجال کسیدی
ہن کجھ حاجت منگ ساتھیں رحمت نہ بکائی
حرف پنجاہ الحمد وں لیکر راوی ذکر لیاندا
ساعت وانگوں معلم ہوسی کارن نیکو کاراں
حرف اکاسٹھ تمامی ہوون راوی خبر سناوے
ہر ہر قطرے نیکی مومن پاوے فضل غفاری
اسی حرف حساباں ہوون جویں روایت آئی
پڑھے نماز جو تائب ہو کر اوہ بھی بخشش پاوے
اسی اُتی حرف نناویں گنتی اندر آون
اکدن جبرائیل نبی ول آیا پاک جنابوں
ختم ہووے سب لکھنا پڑھنا سنکوئی اتوں آوے
حرف ہوون سب ہکسو چوداں کہن مفسر حالا
ختم ثواب قرآن برابر پاوے مومن قاری
ہکسو چوہی حرف تمامی سورت فاتحہ پوری
ملے ثواب انہاندے وانگوں سنتوں یار پیارے

اسے پر جد تک پڑھنے الا شرکوں پاک دیوے ہووے
بعضے بعد نمازوں جلدی کہیوں کہہ کھواون
رب تھیں منگن داوہ ویلا اوہ سبہ حرص اتاری
حاکم کول جے ہور کسینوں عرض سناوے کوئی
وچہ دربار جو حاکم اگے ہتھ بنھ آن کھلووے
بیشک جاپک سن اسنوں جاوے کھل اتاری
ایسی عادت انہاں لوکاں بعد نماز لکائی
صاحب علم جے شیئاً للہ اصلی رد بتاون
امت کارن نبی محمدؐ ادب تمام سکھایا
جیکو فی سند روایت لوڑے فاتحہ یاروں کائی
بعد الحمد سورت جو ٹے جو دل مرضی آوے
سورت ختم کرے جس ویلے طرف رکوعے آیا
سبحان ربی العظیم تمام بندگی لائق سوئی
تیہے تسبیحاں یا وہ پنج سنت لگے نال حضوری
سمع اللہ لمن حمدہ کہکر توجے پچہ کھلویا
ربنا کہکر اللہ اکبر کہندا سجدے جاوے
پڑھ خداوند صاحب میرا بندگیاں وا سائیں
کر جلسہ جد بخشش منگے حال کرے شرمندہ
کر اوہ جلسے قعدے اندر التحیات سنا ندا
بعد درود ولوں چاہے منگے نیک دعائیں
بعد دعا تھیں سجے کھبے ول اسلام سناوے
بہت محبت مومن کارن دوست رکھن سوئی
مرحبا ہر اجدہ دوست مومن امر کرے رب سائیں
بعد نمازوں سا ئت پچھے مومن ہتھ اٹھاون
تر لوا دی ہر حاجت کارن جدکوئی عرض سنا ندا

لاکھاں دفتر نیکی ہوون قہر الٰہی دھووے
کرن وظائف نام بزرگاں بیشک شرک کماون
دوجی طرفوں حاجت منگن وچہ دربار جباری
کیونکر عزت لیکہ جاسی بیشک دشمن سوئی
عرض سناوے ہور کسینوں عجب تماشہ ہووے
کوئی نہ چھپیا خفگی اندر کرے جو اسنوں یاری
رب دی طرفوں لوں جنہاں حاجت حرص نہ کائی
لا تعبدون الا اللہ دل جاہل کیونکر آون
جویں اولاد پیاری تائیں اہ یعقوب نے کھایا
وچہ رسالہ شرع مبارک ہیں نہیں لوں نہائی
کہے غزالی ہک ہک حرفوں سو نیکی پاوے
اللہ اکبر بول زبانوں نال پیار سنایا
جیونکر حق عبادت سندی ہیں کھیرا دا ہنی
جتنا ہجبوسال عبادت کرن ملائکہ نوری
رحمت وچہ لگا کر غوطے وچہ دربار رہے ہویا
پڑھ تسبیحاں اللہ اکبر ظاہر بول سناوے
حق عبادت ختم نہ ہووے روز قیامت تائیں
فضل امیدوں بولے عرضاں صاحب شرم کنندہ
جے رب لاکھ بنے فی قولی مالی بندگیاں دا
قرب حضوری حاصل ہووے کل سوالیاں تائیں
ملکاں ہور نمازیاں کارن لکھ بہشت اٹھے
ملکاں لکھ تحفے دیوے جو کجھ رحمت ہوئی
کرن عبادت اس بیکارن روز قیامت تائیں
ہر ہر نیکی مراداں منگن خالی کدے نہ جاون
الٰہی وار خداوند عالم ملکاں لوں فرماندا

دور کیتا دو واری اسنوں پھر میرے در آیا　　بیشک میں بن بخشنہارا اُس نے ہور نہ پایا
بہت گناہ تھیں اُیہ شرماوے سانوں کرم کریمی　　بخشندا فرمان سناوے عالی ذات قدیمی
سنیا ہیں جو ہر مومن نوں ہین سوال سناوے　　کر کجھ فرق ہتھا نو چہ ہینوں حصہ رحمت آوے
چھوڑ حقیقت عبدالستار ذکر نماز پیاری　　جد فرزند یعقوب نبی دے لگے کرن تیاری

بیان رخصت شدن اولاد حضرت یعقوبؑ

کرن روایت جو کجھ ہیسی گھر وچہ مال خزینہ　　چوداں سو سب دربان ہیسن کجھ زیور پشمینہ
کر اتفاق برابر حصہ نال حساب کیتو نے　　بنیا ہین رہیا وچہ گھر دے اس دو اشتر لیو نے
چار اُجاڑاں سفر پہاڑاں مشکل منزل بھاری　　جا پہنچے وچہ شہر مصر دے نال بہیدی یاری
اگے ایہو طریقہ یوسف جاری حکم کرایا　　ہر دروازے وچہ سراواں حاکم نیک بٹھایا
پنج پنج سو اسوار بہادر جنگی فوج رسالے　　رات دنے نگہبانی کارن حاضر پھرن دوالے
جیکوئی شخص سوداگر آوے حاجب پیش بلاوے　　کون کوئی کیا طلب تساں نوں سب کجھ لکھیا جاوے
ذاتاں قوماں شکل کھڑاواں ملک وطن سب جائیں　　کتنا مال تساڈے پلے پچھن ہر اک تائیں
درج حوالہ کرکے سارا پیش کرن سرکارے　　جو فرمان حضوروں آوے عمل کماون سارے

بیان آمدن اولاد حضرت یعقوبؑ پیش حاجب

ابن عباس کہیا جد پہنچے مصر یوسف دے بھائی　　آدروازے شامی اگے قدم رنجہ فرمائی
حسن برابر نقش برابر صفت نہ کیتی جاوے　　رنگ برابر نور برابر صورت چانن لاوے
جد اولاد یعقوب نبی دی قدم مبارک پایا　　ویکھ تجمل حسن مصر دا خدمت اندر آیا
سب تنہیں دل حاجب اپر عظمت ظاہر ہوئی　　شان حکومت درجہ اسنوں یاد نہ رہیا کوئی
ویکھ جمال ہویا قربانی ہیں کیا صفت بنیاں والے　　آکھیس شہر اساڈے آیا ایہ لوڑ لیا وال
چھوڑ حکومت خدمت اندر ہویا جلد سلامی　　جس دم آئے ہیر گرامی کیتس ادب تمامی
ادبوں بہت محبت کرکے اتنی عرض گذاری　　کیا مطلب کس ملکوں آئے کہو حقیقت ساری
نسب مبارک ذات مبارک کیا کیا نام تساڈا　　کہن لگے کیوں پچھدے سانوں ہے کی کم تساڈا
حاجب آکھیا حکم اسانوں شاہ فرمان سناکے　　سدہی خبر کرو ملک دے چہرہ دیسی آوے

ذاتاں توہاں نام سوداگر مال اسباب تمامی
ایہہ تکھا پل سین بت بیجاں پیش حضور گرامی

کہن مفسر ایہو اشارہ حالت قبراں والی
سبھنوں آون پچھن والے کوئی نہ جاوے خالی

پل دوزخ دے اُپر ہوسی اوّل سوال بیانوں
کرو نمازاں روزے پورے حکم جیہیں رحمانوں

صاف حساب جنہاندا ہوسی اگلی گھاٹی جاون
نہیں تاں پل تھیں دوزخ اندر تھڑک ڈگ جاون

سٹیں جائیں پل دے اُپر پچھن والے ہوسن
ہر ہر جا ہک تاک ربانی کر کے قید کھلوسن

جویں زکوٰتاں ظلم تعدی حال عبادت ساری
عبدالستارا رحمت باہجوں مشکل منزل بھاری

سنو حقیقت جس دم حاجب حال بیان سنایا
ہر دروازے سبھنوں پچھن حکم حضوروں آیا

سُنکر بولے صاحب اودے شیریں سخن زبانوں
اسیں اولاد یعقوبؑ نبی دی آئے شہر کنعانوں

حاجب کہیا کلام تساڈی لوں لوں اثر کریندی
نیک طبیعت صورت سوہنی رحمت تدھ برسیندی

کیہا مطلب جس کارن صاحب اتنی دوروں دھائے
کہن لگے سب دیکھاں اندر ہتھ نہ آون دانے

سُنیا شہر مصر دا والی سبھنوں دانے دیندا
نال غریباں تے مسکیناں شفقت بہت کریندا

حاجب کہیا تساں نوں رو رہاں کتنا مال لیاندا
ایہہ گل سن سب دوڑن لگے اوہی خبر سناندا

کہن لگے زر درماں دولت حاجت جان نہ کائی
ناقے نال مسافر دیسی مرضی جیہی بانی

سُنکر حاجب کہیا سرا ویں جم جم کرو اُتارا
دور کرو سب غم دلگیری ہوسی بہت گذارا

نال محبت تسیں دوں حاجب خدمت بہت کرائی
اس تھیں پچھے خبر تمامی وچ سرکار پہنچائی

بیان عرضی نوشتن حاجب سوئے عالیجناب حضرت یوسف

دم دم حمد ہزاراں رب نوں شکر ہمیشہ آیا
جس نے ایسا اوّل حاکم نادر مصر بنایا

عالی ذات لطیف کرم عاقل علم خزینہ
رحمت سایہ سر مسکیناں مظہر نور نگینہ

پیر محباں متقیاں دا دشمن سب شقیاں دا
صادر حکم کرے جس طرف کمینے عذر لیاندا

بعد آداب خدمت اندر فدوی عرض سناوے
حضرت صاحب طرف گذارش لکھیا کر کے بیانوں

دس سوداگر نیک طبیعت آئے شہر کنعانوں
صورت سیرت شفقت تنہاندی باہر حد بیانوں

خوش موزون کلام تنہاندی لگدی بہت پیاری
رکھن دی نہیں طاقت کوئی عاجز قلم بیچاری

حسن عجیبہ رنگ عجیبہ طور عجیبہ سارا
واہ سبحان اللہ ربانی خلقت سر جس تارا

بیشک تارے جھلکی جاندے جس دم نظر لکھاون
اسیں اولاد یعقوب نبی دی ایہہ فرمان سناون

لے کر خط سوار شتابی خدمت اندر آیا
عرضی اُپر جس دم حضرت نظر مبارک پائی
دردوں لوہو ہنجھوں آیاں اوہی خبر سناون
ویکھ امیر وزیراں تائیں سمجھ نہ آوے کوئی
جد کجھ ہوش بنی نوں آیا یہ فرمان سناوے
جلدی نال وزیر اکابر ہو گئے دور تمامی
پھر اوہ کاغذ پھڑیا حضرت جی اری پڑھیا
اس تھیں پچھے کول بلایا اوہ لیاون والا
کتنے روز انہاں کرواتاں ایتھے آن گذارے
کیونکر حال پوشاک لباسوں پچھیا نبی بلانے
ٹرٹے پرٹے جڑیاں ہویاں ان دوالے لیراں
سنکر حالت حضرت یوسف رُنّا پھیر دوبارہ
بعد سلاموں حضرت اگے اُسنے عرض سنائی
حضرت حال سنایا اسنوں آپے ساڈے بھائی
بردہ کرکے وچ دتو نے وطنوں دور کرایا
حضرت آکھیا وہ پاتاں وی سانوں غم دلگیری
بخش ان ربّ وچ قیامت ہووے پکڑ انہانوں
کہیا وزیر نسانا وے اُپر جبری جنہاں کمائی
کیونکر نال تنہاں دے کرسیا مقبول پیارے
انشاء اللہ اسیں انہانوں اتنی عزت دیساں
ظلموں بدلہ ظلم جو کرسی جد اوہ قوت پاوے
غصے یاروں غصہ کرکے جو نقصان کماندا
جیکر دِسّا بہ صبر نہ کردے دیہا برکون سدیندے
غرض وزیر کیتا اس ویلے اہل امیر اوچہ آوے
صلح کرن دے لائق ناہیں لاہے دشمن تیرے

بعد سلاموں ادب کلاموں پیش حضور لنگایا
غش دی حالت نازل ہوئی ہوش نہ رہگئی کائی
درد جدایاں اوہ کوئی جانن پیش جنہاں دے آون
طبع مبارک حضرت صاحب کیوں اس حالت ہوئی
مجلس دور شتابی ہووے سبھ کوئی چلیا جاوے
پڑھن لگا خط بیٹھ اکیلا اوہ مقبول گرامی
دردوں چھم چھم برسن لگا غم اندل چڑھیا
حاضر کرکے پچھیا اس تھیں جو کجھ باقی حالا
عرض کیتا اس کٹھن گذرے یا سردار پیارے
اس کہیا معلوم ہوون اوہ بہت غریب نمانے
طور امیراں حال فقیراں سوہنے بدر منیراں
خدمت اندر حاضر ہویا آن وزیر پیارا
یا حضرت کس کارن اتنی غم دلگیری پائی
کھوہ وچہ پایا جنہاں اساں نوں کھچی تکلیف پہنچائی
کہیا وزیر نسانوں حضرت پھر کیوں دین آیا
غصہ کرکے ساڈے یاروں ہو گئے اوہ تقصیری
ودّجا میرے یاروں فاقے پئے جنہاں تنہانوں
ہن سبنوں تقدیر ربانی حاضر پکڑ لیائی
حضرت آکھیا لیکر دانے خیریں جاسن سارے
جویں محبت حق پھراواں پوری شرط کرسیاں
ہوون دونویں شخص برابر سختی کون سداوے
دفتر نام حبیباں اندر درج نہ کیتا جاندا
کویں سخاوت وچہ ملدے جے مسکین نہ تھیندے
اہرکردناں سبھناں تائیں قتل کرایا جاوے
دلوں وزیر حقیر پچھانے کرد اقصد پھیرے

تاں پھر حضرت یوسف اسنوں ایہ فرمان سناندا ماپیو جایاں بھایاں پاسوں بدلہ لیا نہ جاندا
سب تقصیر میری وچہ آہی اوہ سب پاک گناہوں عمل میرے تھیں غیرت ہوئی خالق دی درگاہوں
خواب نہ دسیں بھایاں تائیں حکم نبی فرمایا بدلہ نافرمانی والا میرے اوپر آیا
نہیں البتہ اس وچہ کوئی ذرا قصور انہاں دا آپ گناہ کرانہاں ایہ میں نہیں ظلم کماندا
خواب میرے تھیں اگے آہے دست لبر سارے سب تقصیراں میں تھیں یاں ہو گئے دور بیچارے
باتاں کرکر رووے یوسف ہنجوں چھم چھم آیاں باہجھ قصوروں میریاں بھایاں دے نہ رائیں تائیں
اوسے حال پیارے دسن مینوں سارے بھائی کجھ نہیں دوس انہاں دے اندر میرے وچہ خطائی
اتنا پیار یوسفنوں اسدن بھایاں کارن آیا باہجھ ہوا اول رحمت بدل بارش رحمت لیایا
کرن وانت تقرہ کاروں عاصی مومن تائیں جس پر بخشش نازل کرسی پاک خداوند سائیں
کیا قدرت کیا طاقت اس دی ایسا عمل کماوے امر قضا سب سایا اوہا ایسی ملکاں نوں فرماوے

غزل

کس کو طاقت پھیرنے کی جو حکم تحریر ہے تفعل اللہ ما یشاء میں کیا تیری تدبیر ہے
کس کو طاقت عذر کی ہے جب عدالت گرم ہو جس کو خود حاکم سناوے یہ تیری تقصیر ہے
پر جس پر ہو ستاری و غفاری کی نظر فضل حق سے مر ہے گا یہ میری تقدیر ہے

اسدن کولو چہ یوسف تائیں خفگی یاد نہ کائی نال محبت کرو آکھے سچے میرے بھائی
سنکر باتاں صدقے ہویا نیک وزیر سیانا آکھیس بیشک حضرت یوسف سچا نبی ربانا
جلدی دسیو بیلے یوسف حاجب طرف لکھایا لے فرمان اسوار شتابی حاجب نیڑے آیا
بہتی خدمت کرد انہاندی وبنا یاد کرنا وانگ غلاماں حاضر رہناں دل وچہ شان وڈیرا
بیٹھن کارن دیدا انہانوں سوہنے فرش نمالیچے میٹھے کھاون جاں پاون شوق ...
سن فرمان وزیر تائیں حاجب حکم سناوے کرو تیار عجیب کھانے حکم حضور دے آسے
پلنگ صفا یاں نرم وچھایاں جلدی نال کرایاں عجب بیلاں ... سرہانے رکھایاں
خدمتاں اندر نوکر ہوئے ذکر فکر پیاروں جیونکر ہویا حکم انہانوں حاکم دی سرکاروں
ترے دن گذر گئے جب تائیں آیا حکم گرامی حاضر کرو عدالت اندر اوہ سوداگر شامی
کرن اثیت تقرہ کاروں شوق یوسفنوں آیا شہر مصر وچہ بھایاں یاروں جلدی حکم سنایا

صاف کرا کر رستے گلیاں سرو تمامی کریاں ہر جاگہ روشنائی کارن عجب قندیلاں دھریاں
بلیا حکم وزیر اسیراں عجب لباس لگاون اس تھیں پچھے حکم سنایا شاہی حاضر آون
بیٹھا آپ محبت کارن دل وچہ کل کل آئی دل بے صبر جدائی کارن جلدی ویکھاں بھائی
آور بارہ ڈٹے جس ویلے اوہ مقبول ربانے کھلے برابر حاضر ہو کر عاجز حال نمانے
بعد سلاموں سب پردیسی حاضر کھلے تمامی ہرگز کسے نہ مول پچھاتا یوسف نبی گرامی
وچہ تفسیر یوسفدے ویکھو ابن عباس بتایا جبرائیل اسوقت شتابی کول یوسفدے آیا
نال پیارے یوسفد بتائیں پیا پچھان کراوے ایہ شمعون یہودا آلاوا گن گن نام سناوے
بصری حسن روائت کردا خبر کتابوں پائی اسی سالاں پچھے یوسف اسدن ڈٹھے بھائی
دوجا ایہ جس بندے اُپر نال بلا منگی آوے عاجز حال پریشان ہووے کویں پچھاتا جاوے
جس دن شہر مصر وچہ آئے سب یوسفدے بھائی ربدی طرفوں خبر یوسفنوں جبرائیل سنائی
اے محبوبا برقعے اندر اپنا آپ چھپائیں نہ شرمندہ کریں نہانوں امر تار بسائیں
نال مصیبت ٹر کے آئے حاجتمند نمانے جیتوں پاک جمال وکھاسیں اے مقبول ربانے
رہنا مشکل ہوگیا نہانوں ہنت اندر آون ڈر دے آن خریدنہ کرسن عاجز خالی جاون
حاجتمند کسے در اُپر عاجز ہو کر آوے کرے جو اُس شرمندہ محروں کدے رہنوں بچاوے
ویکھ ربے دی لطف ستاری عاصی عبدالستارا تیرے جیہاں نمانیاں کارن پردے گھتن ہارا
سنو حقیقت آن کھلوتے جس دم سارے بھائی حکم سوا کوئی سخن نہ بولے جو گل باپ سکھائی
بُجھے وچوں حضرت یوسف نظر کیتی دل بھایاں ہنجوں چلیاں اکھیں تھلیاں پٹراں بھر جگایاں
جھم جھم برسے بادل غمدا اٹھے عذاب جدایاں پاسوں جان نہیں تقدیروں جو مقسوم لکھایاں
کھوہے الیاں بابا تاں اسن ولبھیں دیوے کرایاں رو رو آکھے سیراں بھایاں تنگیاں سخت لکھایاں
وردھ حقیقت عبدالستارا اتنا چھوڑ اٹھائیں کیونکر بابا تاں کیتیاں یوسف ایہہ بھی کر سنائیں

بیان گفتگو کردن حضرت یوسف با برادران خود

سنو حقیقت جس دم یوسف ڈٹھا بھایاں تائیں پیچھے شکر خدا دا کر کے بولے حمد ثنائیں
بولیا نال بھراواں یوسف سخن کیتا عبرانی کون کوئی کس ملکوں دے ہاں کرو کلام زبانی
دل اساڈے نوں مشکل تساڈی لگدی بہت پیاری ہے کیا ذات مکان تساڈا آکھو حقیقت ساری

بعد سلاموں صاحبزادے کر دے عرض زبانوں
اسیں اولاد یعقوب نبی دی جیہڑوں قرب حضوری
کیا آکھیے تساں ضرورت پہنچی اتنی دوروں دھانے
قحط پیا وچ ہر ہر ملکاں ہوشاں رو نجایاں
اساں توکل رب دا کیتا سن کر صفت تساڈی
آ کر قرب حضور تساڈا پایا نال نصیباں
پُچھے اندر رویا یوسف سن کر بات بھراواں
بھی اُس وقت یعقوب نبی دا پیش سلام کیتو نے
شہروں باہر ایسے ملکاں نوں ہتھ نہ آون دانے
اُس دن بھایاں یوسف تائیں کیونکر شکل وکھالی
یوسف آکھیا نظری آوے کر کے کوڑ بہانہ
خوف کراں ہت شہر میرے دی سمجھے خلقت ساری
کہن لگے ایہ کار نہ ساڈی اسیں اولاد رسولاں
ہک وی آیت وچ خلاصے سخنے اندر آئی
اوسے ویلے نال شتابی حکم حضوروں آیا
جیکر اپنا بھلا لیسیں توں بھی زور کماسیں
نہ جیسیں تاں نال نہاندے عمل برابر تیرا
آکھیں جیکر تساں اساں نوں سچی بات سنائی
کہن لگے دس بھائی آئے اسیں خریدن دانے
سب بچّے ہک ترا اساڈے تائیں بنیامین سدیوے
بچپن اسیں پیارا یوسف لیگئے دور گنواں
باہر اوہ بگھیاڑاں کھادا اساں نوں خبر نہ کائی
پھیر بھراواں تائیں یوسف ایہ فرمان سنائے
لگے کہن جے اسیں یوسف دی لیندے یار تیاؤ
یوسف آکھیا جیکر اسنوں پیارا ایہ بنایا

ہاں پردیسی شام دیاروں آئے شہر کنعانوں
یوسف آکھیا بات تساڈی بہت کراں منظوری
لگے آکھن نرم کلاموں ہو کر بہت نمانے
سُن سُن خبراں دوروں خلقاں شہر مصر وچ آیاں
سفر اُٹھا کر مر کے پہنچے منزل دردو راڈی
نام خدا دے شفقت ہوسی کا ... اساں بیان
بیدل کیتا غمیاں ٹھاٹھاں وہ مقبول سچاوا
بعد سلاموں عاجز ہو کر حال بیان کیتو نے
طرف تساڈی بھیجیا سانوں اس محبوب ربانے
عرضاں کر دے نظری آون بہت غریب سوالی
نہیں سوداگر بن کے آئے دکھن ملک بیگانہ
خبر کر دیسے دشمن تائیں منہ تھکیں بنو بپاری
لائق نہیں جو آکھو سانوں چوکاراں بھولائی
کجھ اُس وقت دلیل یوسفنوں عیسے الہی ہوئی
زور نہ کرنا غصہ جزا خالق نے فرمایا
روز قیامت ملنقیا نداوچہ کیونکر پاسیں
سن کر توبہ کیتی یوسف صبروں کر کے جیرا
کل فرزند یعقوب نبی دے دسو کتنے بھائی
ہکنوں چھوڑیا نال مت اندر پاس نبی دے رہندے
اُس تھیں وڈا یوسف آہا کیا ہکے ...
شوق شکار ارادہ کیتا حکم جنگل رہنا ...
ساڈی غفلت یار دل اسنوں مُد تہاں دسیا ...
کیوں یعقوب پیغمبر اسنوں پیارا نام بلاوے
آپ زبانی نال محبت پیارا بول سناؤ
تاں بگھیاڑاں کھادا اسنوں خبر نال نہ آیا

سُن سُن حال یعقوب نبیدا رو رو نیر چلاوے
باتاں کر کے وچہ روندا سمجھیا ساریاں بھایاں
شائد ایہو پیارا یوسف غیب خداوند جانے
حکم سوا جد نبیاں خاصاں آنہی خبر نہ پائی
حضرت یوسف نال بھراواں جو جو سخن الاوے
کرن وا تہت اپنی اکھیں ڈٹھے یوسف بھائی
جو بہتان کسے دے اُتے ناحق تہمت لاوے
حکمت ایہہ جو اوّل بھایاں یوسف چور بنایا
اوہ گل لوں نہ آکھی یوسف نہ کہیں سخن سناوے
وہ دوہیں طرفوں باتاں کر کے ہوگئے پاک گناہوں
عزت والہ عزت ہوسی جس دی عزت کریئے
دل وچ کرے قیاساں یوسف سوتا ہیر بناوے
تیجے دن باتاں حضرت یوسف سنیاں رنایاں
جس وہم اپنے ڈیرے اندر صاحبزادے آون
ہک ہک سخن تحمل کر کے سندا نال پیاراں
جس وچ ہم ساڈاں حاضر کردا بہت پیار کریندا
کر کر صفتاں اُنہی ہردن غیبوں خبر نہ کائی
ہکدن یوسف بھایاں تائیں اپنے کول بلایا
لائق نہیں برہ رگاں لوکاں فرق محبت پاون
بھی فرمایا تسیں جو آکھو حضرت یوسف تائیں
کوہڑا کیلا ہوگیا یوسف بھایاں عرض سنایا
سمجھن لگے اساں چھوٹا بابو یوسف پالن بابت نامی
پچھے اوہ بگھیاڑاں کھادا حاضر اسیں نہ کوئی
ایسا نساں پیارا یوسف سبھناں بول سنایا
اس وچہ ساڈوں نظری آوے جھوٹھ کلام لساڈی

ڈردا حکم ربانے کولوں کیونکہ حال جتاوے
دل وچ شبہ ہووے کیتا بہت قیاساں آیاں
کر کر پیار یعقوب نبیدے کردا سخن نمانے
ہور اُچیرا کون اُنہاں تھیں ہوش کرو کجھ بھائی
بات کرن عبرانی اندر غیراں سمجھ نہ آوے
پھر کیوں مکرے کہیا انہاں نوں ناحق تہمت لائی
روز قیامت خون برابر بدلہ بھریا جاوے
تد جاسوس بنائے یوسف عدل برابر آیا
لڑکے نوں جوں ماپیو پیارا باتاں نال ڈراوے
ختم عدالت وچ جیاتی ہوئی فضل الاہول
ملسی ذلت بدلہ ذلت جس پر ذلت دھریئے
نبیاہیں پیارا بھائی کسے سببوں آوے
کل سردار غلاماں وچ انگلوں کینے کارن بھایاں
شاہ دیاں باتاں آپس اندر صفتاں بہت سناون
شوخ مزاج کلام نہ کردا اعزجوں سرداراں
سُن سُن باتاں مائل تھیندا جلد نہ رخصت ہندا
کسے نہ جاتا یوسف سوہنا ماپیو جایا بھائی
لائق نہیں سی یوسف اُتے باپ جو پیار کمایا
ہک فرزند تمام اولادوں نہ معشوق بناون
جنگل اندر اس نوں بھائے کھا گئے گرگ بلائیں
سنو روایت نظرہ کاروں ذکر حسین لیایا
وڈے اسیں گنہگاراں پچھے اے سردار گرامی
نال تاحل بولیا یوسف بات عجیبہ ہوئی
پھر کیوں چھوڑیا تساں کلا آ بگھیاڑاں کھایا
کوں بے ادب سوالاں ہووے ایہہ گل دور دوراڈی

فرض کیتا جد ایسی حالت اس دن گذری آہی
ہیں سلیمان نہ کھاندا گوشت کوئی حیوان نہ کھاوے
ایہ گل سنکر دوچہ ہویا شبہ خلاف اسانوں
اینا حکم سنایا یوسف کرکے سخت آوازہ
قسم خدا دی رو رو آکھن کنبن در رنجانے
لٹکے بال نمانے ساڈے آس رہائی والے
تکدے رہے او اساڈا اوترائیں وچہ حرص انہانوں
تیرے ہتھوں نسل اساڈی ہوسی قتل تمامی
جوش الٰہیہ ملسی اسنوں سخت وبا فرماسی
جو معصوم نمانے مرسن خون تساں سر ہوسن
ایہ گل سنکے رُنا یوسف لگا کہن انہاں نوں
ادب لحاظ یعقوب نبی دا جیویں تساں پر ہویا
ایسے رشتہ ساڈے دل نوں جو گل تساں سنائی
جے اس ایہ گیا گرگاں کھادا میرا بھائی پیارا
ہک ہک شتر اناج تساں نوں سب اکرام کریساں
بیشک تسیں اولاد رسولاں کیونکر سچ منیوے
حاضر کرو گواہ کوئی اپنا یوسف حکم سنایا
ایہ گل سنکر عاجز ہوکر بولے بہت نمانے
سرن کناں بال یوسف دے ڈردے ڈردے بولن
بھی فرمایا جیکر یوسف کھادا اوہ بگھیاڑاں
سیون تساڈا اوہ دردی ثانی اندر عالم سارے
جیکر سخت اداوہ جنگلی کوئی تساں تکیں لوے
ہکسو بڑا جوان بہادر وچہ میدان تسانوں
پھیر تساڈے ہوندیاں یوسف کیوں بگھیاڑ اٹھایا
نہیں تاں دل باپ پیارا اسنوں نہ سی جدا کریندا

اوہ یوسف اولاد رسولاں نسل خلیل الٰہی
یوسفنوں بگھیاڑ اٹھاون دل اعتبار نہ آوے
رب دریافت حق ہوسی کرکے قید تسانوں
سنکر بھائیاں تاریاں آہیں سنتے بے انداز ▪
قید نہ کرپہ دیسیاں تائیں کرن سوال نمانے
فاقے ماروں سارے مرسن پیسن اہل عیالے
باپ جہناندے قید کریسیں تھیسی کون انہانوں
لگسن زخم یعقوب نبی نوں جو پیغمبر نامی
غصوں تیر کماناں چھٹے پار دو سلو جاسی
بے تقصیر عدالت اندر پلو پکڑ کھلوسن
سر صدقے یعقوب نبی دے چھوڑ بہا اساں تسانوں
تیں لحاظ برابر سانوں ایہ گل کہکر رویا
تا جاسی جے پاس اساڈے آوے اس دا بھائی
بہت انعام تساں نوں ملسی بات سنو آنندکارا
جیکر بھائی نہ آوے دانہ ہک نہ دیساں
جان تاں تک ملے نہ حق گواہی تا ثابت بات تھیوے
انصاف کرو خلاصے اندر جیہڑا نظری آیا
جو دیسوں پردیسی ہوون کون انہاں نوں جانے
ہتھ بنھ کھلے عدالت اندر ہیبت خوف دلاں دا
ہک بھائی تسیں کول نہ بیٹھا اندر بازاراں
نظر تساڈی غیرت دے جو لگن باہر کرون
حمل زناں دے کرے خارج ہوون طوق زناں دے
تکارن جنگ تسیں ہک ہک لائی قتل کرو جمہاں نوں
نہ تقدیر کسے تھیں ٹلدی سبھناں عرض سنایا
قسمت دا انگ برابر کر کے بلن جہاں دکھیندا

سانوں بھی وہ پیار یوسف بیشک باہجھ حسابوں — امر جویں تقدیر ربانی فرق پیا ہک خوابوں
یوسف آکھیا اوہ کی اسنوں خواب عجیبہ آئی — جس دے یاروں بھایاں اندر پے گئی سخت جدائی
کہن لگے اس ہووے اگے دسیا خواب تمامی — باپ پیارے آکھیا اسنوں تیرا شان گرامی
تخت مبارک ملسی تینوں درجہ حد نہ کوئی — یوسف آکھیا پھر اس گلدی کویں حقیقت ہوئی
ملیا تخت پاناہیں اسنوں باپ جویں فرمایا — کہن لگے اس بعد شتابی دنیا چھوڑ سدھایا
یوسف کہیا کلام تساڈی صاف نہ نظری آوے — کر کے چپ کھلوتے ہوئے کون جواب سناوے
یوسف کہیا میرا دل چاہے ہک تساڈا بھائی — اگر دی رکھاں آون توڑی بنیامین ہی جائی
اٹھیاں پاناں کر کے یوسف خدمت حکم سنایا — باہر نکلے پچھلیں پہریں باپ جویں فرمایا
سی اک عجب مکان شہانہ سوہنا باہجھ شماروں — اس دے کارن اتارا شاہی حکم ہویا سرکاروں
کیتا حکم باورچی تائیں کھانا خوب پکاوے — امر قبولو جو فرماون مت کوئی دیر لگاوے
بعد سلاموں اس باورچی حاضر عرض گذاری — کتنے آون کتنے جاون دولتمند بیوپاری!
تہیں کیسے کارن آیا ایسا پیار تساڈوں — یوسف آکھیا مت کوئی بولو کرو سوال اسانوں
سنکر چپ ذراں کیتی کرے کلام نہ کوئی — خدمت صاحبزادیاں کارن جلد تیاری ہوئی
وچ تفسیر یوسف دے جیونکر ابن عباس لیایا — بیٹھن کارن زینت والا ریشم فرش وچھایا
زنگار رنگ رکاباں اندر ہر میوے مٹھیایاں — ہر ہر رنگ سونا تاں حاضر خدمت اندر آیاں
حاضر بیٹھا حضرت یوسف بہت پیار کماوے — خدمت کارن نفراں تائیں خدمت حکم سناوے
اس بیلے بھی کسے نہ جاتا کرے پچھان کوئی — امرا لاہوں ہر اک تائیں دہشت نازل ہوئی
رات ہوئی تاں پلنگ سنہری ریشم نرم سرہانے — نرم وچھایاں خوب کرایاں بہن جیب بالانے
بہت تعریف فرمایا جس آہے باہجھ شماروں — سبھنوں ملے تنوروں وی حکم جویں سرکاروں
ایسا تحفہ پیا وچہ ملکاں راوی خبر سناوے — جکوئی باراں سو وینارا دے بازار لیجاوے
کھاون کارن ہک بنے نوں طرح اصل تھیوے — گوشت زردہ تے مٹھیایاں کتنا ئل کیتوے
آکھیں بیٹھا حال تمامی جد یوسف بھایاں — آپس اندر باتاں کردے بہت قیاساں آیاں
کے کہیا اس شاہ نوں دل تھیں ایسی شفقت آئی — سب لوکاں تھیں اسنے ساڈی عزت بہت کرائی
دوجے کہیا جو خدمت اندر نوکر نفر کھلاوے — شاہ نے ساہنوں جاتا ہوسی بڑے سوداگر بھارے
تاں شمعون کہیا کجھ شاہ نوں دولت حرص کوئی — پیو دادے دی عزت پاروں ساں نوں عزت ہوئی

نہیں تاں کوئی اسیں پردیسی آئے دور دیاروں
سنکر یوسف برقعے اندر رنّا باہجھ شماروں

پچھے آکھیا صورت ساڈی شاہ نوں لگی پیاری
پوچھے آکھیا میرے کولوں سنو حقیقت ساری

تکنے لگے سوداگر آون کسے حساب نہ پایا
ساڈے جیہا غریب نمانا اگے کوئی نہ آیا

شاہ نوں ترس پیا وچ دل دے شفقت نظر کریندا
سب کجھ عاجز ویکھ اسانوں بہتر کھانے دیندا

ایہ گل سنکر رودوں یوسف رنّا پھیر دہاری
زخم دگاہ ان سخن تہاڈے بولن وارو واری

برقعہ ریشم سرخ یوسف نے بدن دوالے پایا
پردے اندر باتاں سندا اپنا آپ چھپایا

کھا چکے تاں عجب پوشاکاں جیبے کار رنگایا
کول کھلو کر بھایاں تائیں ل پیار پہنایاں

عجب لباس پہنا کر سبھنوں الفت کرے نہاہی
کدے ساڈے شہر نہ آئے ایہ سوداگر شاہی

کرن روایت بھایاں تائیں کھانا جدوں کھوایا
وڈا بیٹا حضرت منشا جلدی نال بلایا

تاج سنہری موتیاں جڑیا سر اسدے پر دھریا
پٹکا زری دوشالہ دے کر حکم شتابی کریا

خدمت عزت کرو انہاں دی جس دی حد نہ کوئی
مثل غلاماں حاضر رہنا اتنی بات سنائی

اپنی اکھیں پوریاں اندر بھریں انہاں دے دانے
وافر دینا انہاں آکرنا اے فرزند سیانے

بابا باہیں صدقے تھیواں بیٹا عرض گذارے
اتنا کرو پیار جنہاں نوں کون سوداگر پیارے

یوسف آکھیا بابے تیرے نہیں بیگانہ کوئی
کھوہ وچ پون انہاں دے ہتھیں ساڈی قسمت ہوئی

بردہ کر کے بیچ دتو سے وطنوں دور کرایا
ایہ گل سنکر صاحبزادہ غیرت اندر آیا

یا حضرت جنہاں ہتھیوں تو راہی کہیا سخت ارادہ
پھر کس کارن تسیں انہاں دی عزت کرو زیادہ

باپ کہیا کجھ بھیت کارن حیا نیک کیتے نے
رخصت کر کے اپنے ہتھیں مصر کنعان دتوسے نے

نہیں تاں باپ پیارا ساڈا رخصت نہ دیندا
شہر مصر چہ لال عماری موجاں کون کریندا

اول ورچہ رحمت رب دی شکل حال دیوے
جیکر اس دا آخر دسے سب کوئی [illegible]

اول وچ جہنا پیا ندی چوٹاں نال مریندا
باطن باسدا عارف جانن سوہنی [illegible]

اے فرزند اجہایاں سانوں جیکر درد دکھایا
برا پچھانن لائق نا ہیں جس [illegible] پایا

اے فرزند خدمت اندر ادب حاضر رہنا
وافر سخن کلام نہ کرنا نام نشان نہ کہنا

جیکر تری حقیقت والا بابے پچھن تیتھوں
کہیں جواب نشاڈی بولی سمجھ نہ آوے تیتھوں

ہتھ کر کے شمسو نے دیال اتنی بات سنائی
اس دی خدمت کریں زیادہ عزت حد نہ کائی

منشا تائیں باپ پیارے جو کجھ حکم سنایا
نال محبت خدمت اندر پورا عمل کمایا

ترے دن صاحبزادیاں تائیں کہیا شوق پیار دل
اس تھیں پچھے رخصت کارن حکم ہویا سرکاروں

ایہو طریقہ جاری آہا جو سوداگر آون
زیور نقدی جو زر ہووے پیش دلال وکھاون

باہر امولی ہور پوشاکاں ہر ہر جنس پیاری
پیش صرافاں ہور دلالاں قیمت ہووے ساری

اُسدن ایہ فرمان سنایا یوسف نبی گراہی
مال متاع جو گھر تھیں لیائے ایہ سوداگر شاہی

اس وچہ حاجت نہیں کیسدی دسن کارن کوئی
آپے قیمت اسیں کریساں جیونکر لائق ہوئی

حیرت نال امیر وزیراں بہت قیاس دوڑایا
اجتک مال کیسدا تھیں شاہ نوں شوق نہ آیا

بڑے سوداگراں دن جادن غنی تونگر بھارے
صاحب نوں وہ سب لوکاں تھیں ایہ مسکین پیارے

اے پر حکمت باطن والی کسے معلوم نہ ہوئی
جدوں بلائے صاحبزادے دور کیتا سب کوئی

کیتی وجہ اس وچہ نتیجہ نقرہ کاروں لیایا
جس کارن سب لوکاں تائیں کولوں دور کرایا

بیان حاضر کردن مال پیش یوسف و سوال کردن اولاد یعقوبؑ

سنو حقیقت صاحبزادے یوسف جدوں بلائے
آکھیس پیش کرو زر پونجی جو کجھ گھروں لیائے

سبی کجھ اُن پہنیر لئے دربار کھول بھراواں دھریاں
ناقص سب اسباب پرانا رکھ کر آنسو بھریاں

پہلی وجہ جو غیراں تائیں نہ اسباب دکھایا
مسکینی بھایاں دی اُتے یوسف پردہ پایا

تھوڑی چیز پیار اجنہوں بھیجے شوق پیار دل
عاشق چشماں اُپر رکھن ادب محبت یار دل

دوجا مال جو دوست دلوں دوست دے گھر آوے
شرط محبت نہیں جو اس وچہ غیر دلال بناوے

تیجا اوہ یعقوب نبی دے گھر تھیں جو تے آئی
قیمت اسدی یوسف جانے غیراں خبر نہ کائی

درد محبت والے مومن جس دم حاضر ہوسن
دفتر عمل حساباں کارن وچہ دربار کھلوسن

وحدت درد محبت والا دفتر حاضر آسی
اس دی قیمت غیر کی جانن حکم خدا فرماسی

اُس گوہر اساڈے باجھوں کون خریدن والا
کسنوں طاقت قیمت پون آکھے پاک تعالیٰ

عمل خطایاں کارن پردہ کرسی رب سچاواں
یوسف پردہ فاش نہ کیتا ناقص مال بھراواں

کرن دوائی جس دم ربا بھایاں پیش لکایاں
یوسفنوں سب رنڈیاں دی حال سناون آیاں

دیکھو یارو تاں یوسف سمجھ نہ آوے بھایاں
صبر کیتا تاں مل بھایاں عرضاں پیش سنایاں

آکھن لگے مال اساڈا کرے قبول نہ کوئی
درم پرانے پشم پنیراں کیا کسے حاجت ہوئی

لئیں قبول تاں پھر یوسف کہیا جواب انہاں نوں
کیا سب ملکو دیکھیں جانن لئیں پون اساں نوں

آکھن ماں پہ توفیق کریں دیوے رب جہان نوں — نال کرن نہ یاد شفقت شرم کمال تنہاں نوں
ناقص مال اینہاں دے در پر جو مسکین لیاون — دور نہ کرے حاجتمنداں صدقہ خیر دلاون
ناقص مال قبولن شرموں چال کریماں ہوئی — لئیں کریم نے مثل اساڈی عاجز ہور نہ کوئی
حاجت نعمت صاحب حشمت غنی مراتب عالی — اتنا شان تساں رب دتا در پر لوگ سوالی
ناقص کھوٹا مال اساڈا دسدا پیا اسانوں — اس دا اجر لو راہ مولا دے دانے دیہو اسانوں
پھر اس وقت جواب سنایا یوسف نبی ربانے — عجب عدالت کھوٹے مالوں ستھرے منگودا سنے
کہن لگے اساں حیلے کیتے سخت ضرورت ہوئی — چار سو درماں نقص اک ٹوپہ نالے دے نہ کوئی
ناقص مال گھراں دے کروتی آن دکھالی — دیہہ صدقہ کجھ منگن آئے وچ دربار سوالی
ایہ گل سن کر نبی پیارا اٹھا باہجھ شماروں — سب دولت منظور تساڈی کرسی کلام پیارو
بہت مشرف کیتا سبھنوں عزت نال بٹھایا — ایہو اشارہ خبر کتاباں وچ روایت آیا
محشر وچ جد خلق اکٹھی کرسے خداوند عالی — ہوگ آواز محمدیاں نوں امر کرے رب عالی
کیا قیمت جنت دی لیائے بولو سخن زباناں — دسو جو کجھ نال لیائے اس دنیا کتھاں نوں
مومن عاصی عرض سناون وچ دربار الٰہی — پہلا مال نماز لیاندی جس وچ غفلت آہی
دوجا مال زکاتاں صدقے نہ خالی احسانوں — حج سخاوت کر شوری عمل ہویا نقصانوں
مال عبادت باقی جو کجھ نہیں پاؤں خالی — اس مالوں نہیں جنت ملدی حکم کرے رب عالی
مومن کہسی اپنے مالوں اساں امید نہ کائی — فضل امیدوں حرص اسانوں وچ دربار الٰہی
اِنَّمَا اَنَا سَائِلٌ فَلَا تَنْهَرْ جد خود صاحب فرماوے — موڑے کویں سوالیاں تائیں جو اس در پر آوے
بیشک ناقص مال اساڈا نقصانوں خالی — اس ویلے پر آس اساں نوں منگن خیر سوالی
بخش کریما بخش کریما بول سوال سناون — حکم ہوسی منظور سوالی دور نہ کیتے جاون
سر صدقے محبوب محمد کہسی رب تنہاں نوں — اپنا جنت قیمت باہجھوں بخشیا اساں تساں نوں
اوڑک یوسف بھائیاں تائیں ایہ فرمان سناوے — تسیں اولاد یعقوب نبی دی شرم اساں نوں آوے

بیان واپس شدن اولاد حضرت یعقوب علیہ السلام بسوئے کنعان

حضرت منشاؤں فرمایا حکم حبیب ربانے — بوریاں اندر نال شتابی بھر اینہاں دے دانے
بحر العشق وچ روایت نرخ اناج لکھیوے — دو سو یک ہزار دیناروں کو شتر لدیوے

چوتھے سیراں دا اوٹھ پہ ہیسی جس نوں آکھن پائی
اک لکھ چوی ہزار دیناراں اس دا مُل بتاون
جو کوئی طلب خریدن کارن شہر مصر وچہ آوے
سٹھ پایاں ہر اک نوں یوسف دیندا نام ربانے
اتنی بات کہی پھر یوسف حضرت منشا تائیں
بھی فرمایا منشا تائیں ظاہر حال نہ کرنا
اس ویلے دل اندر یوسف ایہو دلیل گذاری
دو جا جو پشمینہ زیور بھایاں مال لیاندا
وچھے حوالہ یوسف تائیں بات ڈولے وچہ آئی
زر باہجوں پھر مشکل بنسی آون مصر انہاں نوں
زر دا پیارا کیتا یوسف عارف خبر لیایا
خبر قرآنوں مولا تائیں اہل سخاوت پیارے
ووھ ہوسی زر دنیا داراں بدا پیار جنہاں نوں
تنہا دل وچہ آکھیا یوسف جے ورہاں گھر جاسن
چوتھی وجہے مال تمامی پھیر سلامت جاوے
شائد معلم ہووے اسنوں کر تقریر پچھانے
سنو حقیقت جس دم یوسف بوریاں کنتاں بھرایاں
اس تھیں پچھے دو شتراں پر غلہ ہور بھرایا
ایہ ہک شتر اساڈی طرفوں مال یعقوب نبی دا
اس دن کتنا عجائب یوسف بوریاں وچہ پوائی
اتنا پیار جتایا یوسف بھایاں نال تداہیں
قیمت وچھے اک نساڈا انہیں سی شتر لدیندا
وچہ تسیں اوہ یوسف بھائی آن دکھاؤ ساؤنوں
قیمت طلب نہ ہرگز ساڈی سب اکرام کریساں
بھی فرمایا ہک نساڈا بھائی رکھیا جاوے

چاندی قسم جواہر جڑیا جس خلاصے آئی
جس دے نال انباروں والے بوریاں اندر پاون
بھار شتر دا دیون سبھنوں فرق کوئی نہ پاوے
کون سوداگر کون سوالی سبھنوں بخشنے والے
اپنی ہتھیں توں لج دے نال اتے بوریاں اندر پائیں
واپس کر کے مال انہاں دا بوریاں اندر دھرنا
ایتھے اوتھے یعقوبے دی دولت حشمت ساری
دو سو دیناراں تک ہویا قیمت مال انہاں دا
گھر یعقوب نبی دے ہوسی باقی چیز نہ کائی
کیونکر بنیامین پیارا ملسی آن اسانوں
اسدا بدلہ ملیا بھائی دل دا مطلب پایا
عمل سخاوت عالی درجہ نیک اعمال جو سارے
روز قیامت مولا ملسی کرے پیار تنہاں نوں
راضی ہوون ساڈے اُتے آون دوبارہ لاسن
کوئی قیاس یعقوب نبی نوں طرف اساڈی اٹھے
باراں بوریاں قیمت باہجوں کس لئے بھیجے والے
وچہ انہاں دا مال ٹکایا خبر نہ پائی بھایاں
نال محبت بھایاں تائیں ایہ فرمان سنایا
دوجا نال اساڈے طرفوں بنیامین ولی دا
جس دے وچھوں ہور کسینوں اگے ہتھ نہ آئی
خیریں باتاں وبکلا بات دل تھیں بھلن ناہیں
اے پر ساتھیں نال تساڈے ایسا امر نہ تھیندا
ہک ہک شتر لدا کر دیساں کتنا انعام تساں نوں
نہیں تاں شرطاں پھیر تساں نوں دانہ ہک نہ دیساں
سبھناں آکھیا عذر نہ کرساں جسنوں شاہ فرماوے

قرعہ ڈالیا ہر اک اُتے کر انصاف سچاواں
اُسنے ایتھے رہنا ہوسی جس دا نکلے ناواں

حضرت شمعون نے دانا نواں فالوں ظاہر آیا
تیز کٹار نکالیا جس نے جد یوسف کھوہ پایا

آکھیس لدو بھار شتابی رخصت ہے سبھناں نوں
فضل ربے تھیں حاجت ساڈی حاصل ہوگ اسانوں

نقرہ کارو کرن روائت سنتوں پیرے بھائی
غیرت عادت ہر معشوقاں کار قدیموں آئی

دل دے چہ خیال یوسف نوں بابل اُتے آیا
ساڈی جاہگ باپ پیارا بنیا مین بنایا

دل یعقوب نبی دے اندر ساڈی حب سماوے
غیرت ہے کیوں اس خلنے وچہ غیر مقام بناوے

دو شیشے ہک دیکھن والا کتول نظر کریسی
ہر کم اندر وحدت باہجوں الفت اثر نہ دیسی

بنیا مین اس کارن یوسف لینے کول بلایا
دو چا درد فراق نبی نوں موت قریب پہنچایا

ہک شمعون رہیا وچہ مصرے باقی رخصت سارے
خط لکھیا یعقوب نبی ول یوسف نبی پیارے

بیان خط نوشتن یوسف صلوات اللہ علیہ سوئے عالیجناب

حمد ہزاراں خالق تائیں ہر دن رات مدامی
بھی صلوات رسول نبی پر عالی ذات گرامی

اکبر ذات مقدس عالی لائق حمد ثنائیں
جس سے عالیشان بنایا قوم رسولاں تائیں

واہ محبوب خلیل ربانا اسمٰعیل پیارا
واہ اسحاق یعقوب پیغمبر خاص حبیب ہمارا

اُس گھر اندر عشق حقیقی وحدت علم خزانہ
بیشک ایس زمانے اندر عالی شان گھرانہ

بعد آداب سے القابوں عرض غلام سناوے
نظر گذارش عاجز اُتے حضرت صاحب پاوے

درد محبت حال تساڈا سنیا گیا اسانوں
تویں برابر درد اسانوں جیہیں فراق تسانوں

یا نبی اللہ ہجر یوسف دے جگر تساڈا بھریا
تویں برابر درد تساڈے حال اساڈا کریا

نیک نہاد اولاد تساڈی پاس اساں جد آئی
عزت ادب تساڈے پاروں کیتی خوشی سوائی

جو پیغام حضوروں ساناں بعد سلام سنایا
اوہوں سر چشماں پر دھریا عذر غلام الایا

ہر ہر جنساں ستھرے دانے حاضر کل خزانہ
خوش کرکے فرزند تساڈے بھیجیا اساں روانہ

ہک فضولی ہو گئی میتھوں تسنوں رنج نہ کرنا
غیرت خلق دی حال تہر سے بنجمیں خیال نہ دہرنا

رکھیا میں شمعون تساڈا اک فرزند میانہ
دشمن لائق اوہ گل ناہیں جیکر حکم ربانا

جیکر بنیا مین اساڈوں آن زیارت دیسی
تاں سرکار تہر پیاں اُتے بڑا احسان کریسی

غم یوسف دا جنت تساڈوں آتش ہجر بجھا وسے
بنیا مین تساڈے غم تھیں کر دے آرام نہ پاوے

اوہوں خط لکھیا یوسف تے نال محبت روئے
اسیں تساڈے یوسف کارن اڈی بھال کریساں
بہت سلاماں ادب نے یاد لکھیا چھیکڑ واری
ایہ خط لکھ یوسف نے دتا ہتھ پیاریاں بھایاں
بعد سلاموں ادب کلاموں رخصت ہوئے سارے
ایسا حاکم شہر مصر دا شفقت برکت بھریا
ہکدوجے نوں آکھن سارے ایہ کیا قدرت ہوئی
کہیا ہووے بھایاں تائیں حکمت ہور نہ جانوں
عبدالستار صحبت خاصاں کیہا رنگ دکھاوے
جے کوئی مومن نال محبت صحبت نیکاں پاندا
عالی درجہ تخت سلیمان عزت منصب شاہی
پھیر ہیوا بھایاں تائیں بات کرے آشکارا
آکھن لگے ایہ گل تیری کیکر سچ پچھانا
اسی سال ہوئے اس گلنوں کتھوں یوسف آیا
آہو جیکر یوسف ہوندا کیونکر دانے دیندا
کہیا ہووے بھایاں تائیں جیکر یوسف ناہیں
جیکر سوہنا یوسف ناہیں بات سنو اک میری
نرم طبیعت یوسف وانگوں اوسے طور بلیند
آخر سخن ہیوے کیتا ظاہر بول تداہیں
اے پراوہ گل بھایاں تائیں سچ یقین نہ ہوئی
کرن روایت جس دن یوسف رخصت کیتا بھایاں
ہر منشی وروازیاں چوں جھاڑ دوکان اٹھایا
اُس دن کل زبراں تائیں حکمت ظاہر ہوئی
ظاہر ہویا ایسے کارن عجب سرداں پایاں
ایہو اشارہ وچ قرآنے خبر مفسر لیاندی

بنیا مین ملاؤ ساڈوں بڑی مروت ہووے
انشاء اللہ وچ خدمت دے اوہوں بدلے لیساں
طلب جواب قدیم طریقہ یا محبوب غفاری
نال محبت کول کھلو کے بوریاں آپ لدایاں
ٹر دے جاون آپس اندر باتاں کرن پیارے
مصر زمین وچ پاک خدا نے گنج محبت دھریا
روشن نور دلاں وچ چانن جس دی حد نہ کوئی
کل برکت اس شاہ دی مجلس صحبت اثر پچھانو
جویں روایت بحر العشقوں خبر صدیق لیاوے
سو برساں تھیں وَدھ عبادت ورجہ لکھیا جاندا
کہے خاقانی بہتر اس تھیں ہکدم یاد الٰہی
ہیں جاتا ایہ یوسف سوہنا یعقوبے دا پیارا
بردہ کر کے ویچیا اُسنوں دیسوں ورنا نا
دوجے آکھیا جیکر یوسف تاں کس تخت بٹھایا
جس دن اساں وکھائی دتی ہیبت قتل کریندا
حال یعقوب نبی دا سنکر اوہ کیوں بارے آہیں
تاں کیوں بنیامینے کارن کردا طلب وڈیری
غیبی علموں بنوں ورنہ ایں نہیں ضد کریندا
یوسف جیکر نہیں تاں ساڈی نسلوں باہر ناہیں
نگراں ایسا نیک طبیعت حاکم ہور نہ کوئی
اس دن کل سراواں چوں چکیاں وڈ گراہاں
کوئی نہ پچھے راہیاں تائیں کون کوئی کیوں آیا
ایہو ضرورت شاہ نوں آئی ہور نہ حاجت کوئی
ایسے کارن باغ بہاراں نہراں ہیٹھ وگایاں
طبق زمین آسمان ستارے خاطر آدمیاں دی

جس دن مدت پوری ہوسی آدمیاں دی بھائی
سب زینت اب ور کریسی جو گلزار بنائی

اسرافیل تدوں کرنا نوں جلدی پھوک رگاوے
ختم ہوسی شطرنج تمامی زمین اٹھائی جاوے

گل جاسن اسباب تمامی لیراں ہوسن سارے
دور ہوسن سب نور قندیلاں سورج چند ستارے

ٹکر ٹلے ٹکر ٹلے پربت ہوسن حکم فنا جد آوے
پھوک رگا کر ملک نورانی وانگ غبار وت اڈاوے

نت کرنا ہتھ پکڑ فرشتہ کھلا خیال کریندا
خبر نہیں کس ویلے حاکم پھوک اجازت دیندا

چونکر بھایاں کارن یوسف عجب ہوان پایاں
اپنیاں پیاریاں کارن رب نے باغ بہاراں لایا

ایسے کارن قبراں اندر آکر ملک بولاون
کون نبی ہور کون تیرا رب سبھنوں پچھن آون

جو آکھے رب میرا اللہ واحد پاک الٰہی
کہن فرشتے راضی ہو کر ایہو خواہش آہی

دوست دشمن پہلی منزل خوب پچھاتے جاون
دوست وصل یار دا پاون دشمن ماراں کھاون

اپنے دوست کارن مولا عزت شرف کراوے
حاضر کرن بہشت فرشتے سب سختی بھل جاوے

بہت زیادہ قبر کشادہ روشن ہووے نوروں
خدمت اندر حاضر حوراں عزت حکم حضوروں

پاک جمال جلال وکھاوے فضلوں ذات الٰہی
حکم کرے سب جنت نعمت تیرے کارن آہی

عبدالستار آس ربانی حرصوں لوں بناہاں
حال تیرا سب جانے مالک جو نکر پوریاں پایاں

بیان احوال برادران یوسف بوقت اپنی شرمسارن

سنو حقیقت جد یوسف تھیں رخصت ہوئے بھائی
رستے وچ خداوند عالم قدرت عجب وکھائی

عزت ادب زیادہ ہووے جتھے کرن اوتارا
جتھوں لنگھن نظری آوے خادم عالم سارا

راضی ہوون کرن چاراں ایہ کیا حکمت ہوئی
ایسے راہوں اگے لنگھے وانت نہ پچھے کوئی

کہے ہووا اصل نتیجہ دساں خبر تساں نوں
ایہ سب ہے اس شاہ دی برکت عزت شرف اساں نوں

جو ہن عبادت ہدی والے پاون قرب حضوری
جتھوں جاون عزت پاون ہر طرفے منظوری

بحر العشق وی تفسیروں ایہو روایت لیایا
جد اولاد یعقوب نبی دی نشان [illegible] پایا

جس شیطاں نہاں تھیں اگے جبری بات کرائی
پھر اپنے راہ یاراں کارن مگر دل کیتی ہائی

کہنس جیت شیطان اکٹھے سینوں حال سناؤ
ایہ اولاد یعقوب نبی دی جے اج قابو آوے

مکر کما ہنے نال انہاں دے جیکر پیر لگا ولن
کیسے سیہوں کافر کریئے نہ ایمان سے جاون

کر منصوبہ دشمن ظالم گردوں جلد بنایا
کینیں نال پیار آوازہ اثردہاں وچہ آیا

عجب آواز سنایا شیطان فقیریں لذت دیندا
یا اولاد یعقوب نبی دی خوشخبری سن جانا
کھیر کھلوتے صاحب زادے اثر محبت پایا
پہنچ شتابی پہنچ شتابی امر ہویا سرکاروں
سنکر جلدی ملک یانا اوسے ساعت آیا
سٹیا ڈور پچھے کوہ قافوں بولیا عرض یانوں
کہن لگے تو پچھے اندر کون آواز کریندا
پھیر فرشتہ نال محبت کرے بیان زبانی
اوہ لشکر شیطانی آہا تکر تساڈے دہانا
تاں میں دشمن فوج تمامی پل وچ مار نکالی
نہیں تاں نال تساڈے دشمن انسیا کر کماندا
عبدالستارا دشمن ظالم جے سو زور لگاوے
واہ سبحان اللہ رب عالم جس پر کرم کریندا
جس دے اتے رب دی طرفوں غیرت پھیرا پاوے
شکر کیتا اولاد نبی دی رحمت فضل الٰہوں

چنو کر جادن والیاں تائیں اگ آواز مریندا
شفقت کرکے ساڈی طرفے قدم مبارک پانا
جلدی حکم فرشتے تائیں پاک خدا فرمایا
قید ہوئی اولاد رسولاں مکر شیطانی پاروں
غضبوں سب شیطانی لشکر پنجہ مار اٹھایا
یا اولاد یعقوب نبی دی جاؤ ایس مکانوں
حاضر ہو کر نظر نہ آوے نیک نصیحت دیندا
یا اولاد یعقوب نبی دی میں ہاں ملک نورانی
جلدی مدد کارن مینوں میا حکم ربانا
شفقت نال تساڈے اتے نظر عنایت والی
ایس مکانوں کوئی تساڈا نال ایمان نہ جاندا
قوم رسولاں اتے اسدی کوئی پیش نہ جاوے
لاکھ کروڑاں دشمن ہوون ورنہ پاون دیندا
سارا عالم حافظ ہووے پل وچ پار اٹھاوے
بے نقصان سلامت پہنچے خوف خطر دے اہوں

بیان حاضر آمدن اولاد پیش حضرت یعقوبؑ

کہن روایت جس دن آئے صاحبزادے سارے
بھناں قدم نہیدسے چمے شوقوں نال پیاراں
بحر العشقوں جو بیں روائیت خبر صدق لیایا
اوسے ویلے رووں لگا دیر نہ کیتی کوئی
کہیا یعقوب تسیں جد آئے کرم کیتا رب عالی
دل گلزار اساڈا ہویا لگی وا پیاری
بو شیطانی بہت تساں تھیں حاضر ہوئی اسانوں
تساں جو ڈٹھا مصر مبارک سو خبر اسائیں

خدمت اندر حاضر ہوئے پاس حبیب پیارے
پیر ہدایت مرشد کامل رہبر اوگنہاراں
ہسیا بہت یعقوب پیغمبر دل خوشیاں نوں چہ آیا
عرض سوال کیتا فرزنداں یہ کیا قدرت ہوئی
حاصل ہوئی ساڈے تائیں خوشبو دوست والی
پھر اسانوں رووں آیا سنو حقیقت ساری
خبر نہیں کس ویلے کیتا دشمن اثر تسانوں
یوسف دی اجے پتہ تساں نوں ملیا ہے یا ناہیں

پچھی نشاں پاناہیں وچھوں خبر پیارے والی
ہو گئے اسّی سال یوسف نوں اصل شہادت ہوئی
چُپ کر گیا جیب بابا ناجدا عرض کیتو نے
کہن لگے کیا مصر عجیبہ سوہنا شہر نگینہ
اشرف سیّد خلق صفاتوں صاحب علم یگانہ
صفت کریمی ادب حلیمی جو اس اندر ہوئی
ہر دروازے عجب تماشا باغاں نہراں جاری
جد دل خیال کراں لُٹ سینے نظری آوے
کدی نہ ڈٹھا کرمی اندر ایسا اُس نے جریا
نام تساڈا سُنکر اُس نے سر چشماں پر چایا
حاضر کیتے ساڈے کارن نفر غلام تمامی
کھاون کارن ہر سوغاتاں جلدی حاضر آیاں
جس دن دل جا کر اُس نوں نی اساں وکھالی
اس نے جاتا ایہ مت کوئی مکر فریب کماون
جداں اُس ویلے اسیں تمامی بولے عرض سنائی
اوسے وقت اساڈے کارن شفقت اندر ہویا
مُڑ مُڑ پچھے خبر تساڈی بولے چھم چھم رووے
حال شہادت خبر یوسف دی جس دم اساں سنائی
کیا کجھ دین طریقہ اس دا پچھے نبی پیارا
ظاہر باطن علموں عملوں سوہنا اوس عقیدہ
سُن سُن باتاں نبی اللہ دا رووے تے فرماوے
رب جانے تے یوسف ہوندے لُڈ چلن [illegible]
پھیر بیان سناون لگے سب فرزند سیانے
دو دو سکّل دینار اساڈا نال حسابوں آیا
باراں سو دینار جے ہوندا تاں یک قسمت لیندا

تاں فرزنداں عاجز ہو کر نرم کلام نکالی
پھر کیا خبر دیوانیاں نوں انگول سدی پچھے کوئی
اسّیں پچھے حال مصر دا غمناں کر دسیو نے
سوہنا حاکم نیک طبیعت وحدت نور خزینہ
ظاہر باطن خوبی بھریا عالی شان گھرانہ
دوجا اُس دے نال برابر نظر نہ آوے کوئی
در در رفیق غریباں کارن خوشی عیدت ساری
جتنے بہت سوالی ہوون بہتا پیار وکھاوے
ہر مسکین غریباں تائیں درد محبت بھریا
نال محبت ادب کیتو سو خدمت اندر آیا
کیتا بہت تساڈا اُس نے عزت شان گرامی
وچہ پرلیس طفیل تساڈی ڈٹھیاں عزتاں پایاں
شبہ کیتا کجھ ساڈے اُتے دیر شہر مصر دے والی
وچ کجھ طریقہ ملک میرے دا دشمن پاس تہا دلن
نسل سوالاں تائیں آکھن ایہ گل روانہ آئی
سُنکر درد دل ذکر تساڈا نال محبت رویا
سُن سُن باتاں بخشے اندر درد عاجز ہووے
کجھ اعتبار نہ کیتا اُس نے بات لہوندی آئی
کہن لگے کیا صفت شاداں عالم دے سردارا
جینوں مکر نہ سب دین طریقہ ابراہیم نبی دا
غیبی علم خداوند جانے سخن زلیخا دے
نگراں بول کلام نہ کیتی صبر کمال کیتو سو
جو ہیں محبت نال انہاں نوں ملے ضرور دل دانے
ایسے پر اُس نے ساڈے اُپر شفقت کرم کرایا
قیمت دیکر لٹنا دانہ ساتوں حاصل تھیندا

باراں شتراں کارن اسنے بوریاں شتر بھرایاں — بھائیاں انگوں کول کھلو کر نال پیار لدایاں
بہت سلاماں دوب تساں نوں خط وچہ عرض سنایا — قبلہ باپ تساں نوں جانے بہتا پیار کمایا
بنیامینے کارن اس نوں جویں محبت ہوئی — ڈاڈھا شوق زیارت اسنوں جس دی حد نہ کوئی
کتنی واری رو کر اس نے اتنی بات سنائی — دل چاہے وکھاں ہکواری اوہ یوسف دا بھائی
عہد کیتا اساں وچ واری بنیامین لیاواں — اس نے عہد سنایا ساںنوں پورا سخن سچاواں
جیکر اوہ یوسف بھائی آن وکھاؤ ساںنوں — اتنے دانے ساڈی طرفوں ہر گز کرام تساںنوں
جیکر بنیامین پیارا ساتھ اساڈے جاوے — اللہ جانے اس سرکارے کتنی عزت پاوے
نہیں تاں حکم سنایا اس نے یا مقبول ربانے — بنیامینے باہجھ تساںنوں پھیر نہ ملسن دانے
کرواماں سپرداں اساں نوں بہت پیار کماواں — کرو یقین اماں تساڈی نال محبت لیاواں
عہد فرزنداں حضرت اگے اتنی عرض گذاری — رو کر یوسف یاد پیو سو اگلی بات چتاری
اگے تساں امانت ساڈی خوب سنبھال پہنچائی — اج تک اس دی صورت سوہنی ساںنوں نظر نہ آئی
اتنا اوہ یعقوب پیغمبر اس دیہاڑے پایا — دل وچہ درد فراق یوسف دے بھانبڑ بھوک مچایا
سول نکھاں دی آتش اندر برہوں بالن پایا — دلبر یار امانت ساڈی کیوں اتنا چر لایا
کھیڈن کارن نال محبت بھائیاں ساتھ رلایا — کتنے سال زمانے گذرے دوست یار نہ آیا
رہنے اوپر اوسے کارن حجرہ دور بنایا — ہو گئی نصیب تدوں گھر جاون جد رب یار ملایا
زخم پرانا سینے جاری سول فراق سوایا — آون جاون لوگ ہزاراں کوئی نہ خبر لیایا
ہے افسوس جدوں فرزنداں یوسف یاد کرایا — پہنچیا موت قریب پیغمبر زردی رنگ وٹایا
پل وچہ حالن طلبل ہوئی درد دل جان نمانی — وقت نزع جویں جان لباں پر چاہے پانی پانی
دم دم حمد ربانا بولے ہور کلام نہ کائی — حالت ویکھ اولاد تمامی غیرت اندر آئی
عبدالستارا ختم نہ ہوون سول فراق پرانے — ہور حقیقت ظاہر ہووے کھول شتابی دانے

بیان کشادن غلہ وچوں آمدن مال

وردکنوں جد بچی اللہ دے صبر تحمل کیتا — دلوں بجانوں شاکر ہو کر صبر پیالہ پیتا
صاحبزادیاں دانے کھولے اوہی ذکر لیایا — صحیح سلامت نال تمامی بوریاں باہر آیا
ایہہ بھی دلوں قیاس کیتا سی یوسف نبی گرامی — گھر جا کر معلوم کریسن آگیا مال تمامی

خوف خدا دیوں مال تمامی جلدی نال پہنچاسن
آون گے تاں خالی آون مشکل ہو گئی تہاں نوں
نہیں تاں دانہ ہو گیا تہاں نوں کھاون خرچن دائے
اوہ جس ویلے بوری وچوں تھیلی باہر آئی
ویکھ شہر مصر دے والی کیا احسان کمایا
سبھناں خوشی زیادہ ہوئی صفتاں کرن پیارو
روز قیامت عمل جنہاں دے خوشی منظور کریسن
روکرایہ فرمان سناوے دردوں نبی خدا دا
فکر کرو جد بنیاں تائیں ایسی دہشت ہوئی
بیشک جنت مشکل منزل باجھوں فضل ربانے
نہیں تاں گندہ ظاہر باطن ظالم کتاب لکھائی
کرن روایت عملاں اوپر حرص نہ رکھی جاوے
نیک اعمالوں اجھی ہونا ہو گئی نصیب تہاں نوں
سنو حقیقت جد فرزنداں واپس مال وکھایا
مال امانت جلد پہنچاؤ سر پر فرض تساں نوں
کرن روایت جتنے دانے شہر مصر تھیں آئے
اک حصہ چ شام مبارک بھیجیا نام ربانے
حضرت نال یعقوب نبی نوں دل دے اندر آوے
کون ہووے جو ساڈے دردوں پھیر بھرابن چھوڑے
بیشک نہیں جے یوسف ہووے فضل امید دیا ہی
تاں بنیا مینے کارن ڈاڈھی طلب کریندا
سنکے بات یعقوب پیغمبر سخن نہ بولیا کوئی

ہوسی آون فرض تہانوں پھیر کچھ دیر نہ لاسن
بنیامین لیاون باجھوں ملسن کیوں انساں نوں
ایہ حیلہ دل نال کیتا سی یوسف نبی ربانے
رل فرزنداں حضرت اگے آکر جلد سنائی
دانے دیگر مال اساڈا بوری اندر پایا
سنکر حال یعقوب پیغمبر رونا باجھ شمار دل
وچ سرکار تہاندے کارن منہ دینال مرسین
اس دربار قبول نہ ہویا ناقص مال اساڈا
عملوں عبدالستار جیہا نوں حرص خیال نہ کوئی
نگراں جیوں نگر ہیاں تائیں یوسف بخشے دانے
فضل امید طفیل محمد ہور امید نہ کائی
کجھ پرواہ نہیں پرواہ لوں جے منظور نہ یاد
پیش عدالت قرب حضوروں ملی رسید تہانوں
اوسے وقت پیغمبر رب دے ایہ فرمان سنایا
وچ شریعت رزق کھاون جائز نہیں اساں نوں
دو حصے اس دوست ربدے اوسے وقت کرائے
اک حصہ گھر رزق کھاون کیا حبیب سجانے
کون ہووے جو مال اساڈا بوری اندر پائے
کون جو بنیا مین دے تائیں گل چ پایا اڑیئے
شاید درد منداں دے تائیں جلدی آئی
تا لب شوق زیارت اسنوں لیں آرام نہ دیندا
کجھ دن گذرے پھیر تیاری شہر مصر دل ہوئی

[illegible]

بیان ٹُرنا فرزنداں اولاد یعقوب سوئے مصر ہمراہ بنیامین

اکدن سبب فرزنداں تائیں حکم نبی فرماوے
مال امانت شاہ نوں پہنچے پھیر نداہیں آوے

سنکر امر کیتی فرزنداں جلدی نال تیاری
رل مل پاس نبی دے سبھناں اد یوں عرض گذاری

حضرت صاحب شفقت کرکے جے فرمان سناوے
بنیامین بھی نال اساڈے شہر مصر تک جاوے

سنکر جلد جواب سناوے اوہ محبوب یگاناں
اسنوں نہیں اجازت جلدی جاہو جس کس جانا

اپنی ہتھیں ساتھ تساڈے کیونکر پکڑ چلاواں
جیکر یوسف وانگ نہ آوے کسنوں پچھن جاواں

عرضاں کر فرزند تماجی رووں مارن آہیں
جیکر بنیامین نہ جاسی دانے ملسن ناہیں

کرو یقین کلام اساڈی مکر فریب نہ کوئی
کہیا یعقوبؑ جلدی ساتھوں جیونکر اگے ہوئی

سکا غدر لکھ دیہو عہد اقراروں حکم نبی فرمایا
جو ہیں خلاصے بھی تفسیروں بحر العشقوں لیایا

ضامن ہیہو خدا اونہ سانوں صبر تداہیں پاواں
جر بنیامین سلامت خیریں تیرے پاس لیاواں

کہن لگے اس طور اساتھیں عہد نہ کیتا جاوے
شاید جے تقدیروں اس پر اجل شہادت پاوے

پھر کیا غدر کراں جداسنوں پکڑے حکم ربانا
تاں اس وقت جواب سناوے خاص حبیب یگانا

جے اس طرفوں اجل پیالہ مل جاوے سبھنانوں
حق تقدیر ربانی والا ہوگ یقین اساں نوں

جے سب گھریں سلامت پہنچن بنیامین نہ آوے
تاں جس عہد وتا لکھ سانوں بیشک پکڑ یا جاوے

اٹھ یہودا حاضر ہویا قلم دوات منگائی
بھی سب صاحبزادیاں اسدن رب دی قسم اٹھائی

ابراہیم اسحاق پیغمبر جد مبارک پیاری
نبی محمد سرور جس نوں عالم دی سرداری

کراں سوال طفیل انہاں دی ضامن ذات الٰہی
حاضر ہو رہا تاک بجے شامل وچ گواہی

بنیامین اساڈی طرفوں کجھ تکلیف نہ پاسی
جو لکھ دتا اساں تسانوں عمل کمایا جاسی

لکھ یہودا اپنی ہتھیں حضرت نوں پکڑاوے
بھی پھر قسم خدا دی کرکے اپنی عرض سناوے

یا نبی اللہ وعدہ میرا اپنے وطن نہ آواں
بنیامین پیارا بھائی جے کر ساتھ نہ لیاواں

ردکر کہیا یعقوب پیغمبر نہیں سپرد تسانوں
کل سپرد اں کیتیاں رب نوں کافی اوہو سانوں

اکھیں انہاں رہیاں جدا سوہنیا یوسف بھایاں تائیں
غیرت مرے فراق وکھالے آیاں پیش سزائیں

بنیامین ہیں اس دا بدلہ کراں حوالے تیرے
فضل کیتوں ہو راضی ہیں پر یارب مالک میرے

کر منظور میں اس گناہوں لیکن تائب ہویا
فاللہ خیر حافظا بول زباں نوں عاجز ہو کر رویا

اوسے وقت نبی اللہ دے تائیں حکم تمارب الٰہی
بیونکر وچ تفسیر اپنی دے کہیا امام غزالی

اک فرزند پیارا اپنا سونپیا تساں سانوں
دو فرزند اساڈی طرفوں ملسن آن تسانوں

قسم میری عزت دی تینوں تجھ پر کرم کماساں
بنیامین نے یوسف تینوں رحمت نال ملاساں

بجے اسیں تیرے یوسف تائیں اجل پیالہ دیندے
تیری خاطر پھیر دوں اسنوں پھیر حیات کریندے
کرو تسلی دل دے اندر سب توفیقاں مینوں
جس دن بابا دی مرضی ہوسی دوست ملسی تینوں
کیتا شکر یعقوب پیغمبر شکر حکم تداہیں
کس دن یوسف ملسی مینوں ڈردا پچھے ناہیں
کیتس خاص حوالے ربدے ظاہر باطن سارا
کون شریک مقدر اندر مارن رکھن ہارا
کوئی نہ بچسی جس پر ناہیں حفظ پناہ ربے دی
رب حافظ تاں مارن ناہیں پھیر مجال کسے دی
اوہ کوئی آس خدا دی تکدا جسنوں آس نہ کائی
اوہ کوئی کرے توکل ربدا جس نے وحدت پائی

بیان حال سپرد کردن چیز خدائے جل شانہ

تمے پیغمبر اپنے تمے چیزاں سونپیاں چیزاں تائیں
بہت ہوئی تکلیف تنہاں نوں آیاں پیش ضرورائیں
امت بخشی ہاروں تائیں موسیٰ نبی ربانے
مندری سونپی خادم تائیں شاہ سلیمان سیانے
یوسف سونپیا بھایاں تائیں باپ یعقوب پیارے
چوہیں نتیجہ حاصل ہویا سنیاں عالم سارے
پچھے ذکر بیان انہاں دا کر آیا ہیں سارا
ہن کجھ نہیں ضرورت اس دی کرنا ذکر دوبارہ
تمے چیزاں سونپیاں رب تائیں ذکر مختصر لیایا
امن سلامت اوہ رب رکھیاں کجھ نقصان نہ پایا
پہلا ہن یعقوب نبی نے سونپیا خالق سائیں
پھیر بنال یعقوبے تائیں پھیر دتا رب سائیں
بندہ مال امانت آپے بہت حفاظت لوڑے
جس دا نام حقیقی حافظ کیونکر وعدہ توڑے
ماں موسیٰ دی حضرت موسیٰ نے فرعونے تھیں ڈر کے
سٹ دتا دریا وچ اسنوں رب حوالے کر کے
ایسا مال امانت ربنے چیزیں نال پہنچایا
اوسے ماں دی گودی اندر نال آرام کھڈایا
لٹے دشمن دے گھر اسنوں پالیا رب غفاری
وارث کیتا شہر مصر دا شان حکومت ساری
تیجا نبی محمد سرور خاص حبیب ربانے
وقت وفات زیادہ ورنے ہو کر بہت نمانے
یا رب میں ہن فانی ہوساں ہیوے مرضی تیری
[illegible]
رہبر ہو کر کون کریسی شفقت پیار تنہاں نوں
مومن تابعدار ہماں دے بہت پیارے ساں نوں
تیں بن حافظ کون تنہاں دا کراں سپرد کینوں
رب فرمایا دوست میرے کیوں غم آیا تینوں
کردا ہاں حوالے ساڈے اپنی امت پیاری
دیساں محشر وقت تساں نوں صحیح سلامت ساری
شفقت کر فرمان سنایا ہور دوست میرے
تیرے بعد قیامت تائیں اسیں خلیفہ تیرے
جد تیراں تکیں قحط سالاں خلق حیات کریسا
تیری نال امانت والا ہتھ تساڈے دیسا

جھبدے تینوں اٹھی کرساں لیبا عزت عالی
خوش فرمان سنا کر رب نے کیتا خوشی پیارا
دہ ہیں جہانیں حافظ ناصر رب محمد یاں دا
خبر حدیث کتابوں مومن سنن حدیث جے کائی
بار عزت شہر کوں تائب ہوون پکڑن جلد کنارہ
بار جنت شہر کوں دا جو رکھن کرن امید ایمانوں
مشترک مال امانت وچوں باہر کینے جانے
تابعدار نبی دے کارن حافظ رب حقانی
خدمت ہوون جاں لگا مومن شیطانی لشکلاون
وحدت نور دن کھیتی اس دی مارا جاڑاں لوڑاں
ایہے پر مال امانت اپڑ رب کرے نگہبانی
اول انسان شیطاناں اُپر پیا بک آن وسائے
نرم کلام محبت کر کے آکھے مومن تائیں
اول وحدت والا اس نوں کلمہ یاد کراوے
بہت محبت نال حساباں فضل کرے رب سائیں
ہوسی جیہڑا حاضر وہ روز قیامت والا
سب تھیں اول چار فرشتے پاس نبی دے آون
جاگو حضرت جاگو حضرت حکم تا رب سائیں
حمد خدا کر اُٹھن حضرت صاحب شان دلیری
جبرائیل شتاب کریسی عرض بیان تمامی
محشر وچہ اجوماں ہوسن لوگ حساباں والے
خوب سنبھال حبیب اپنے نوں دیسی خالق سائیں
رب فرماسی ساڈے ولوں ہوسی وعدہ وفائی

وچہ قرآن دے کرے تسلی آیت والضحیٰ والی
جنت پہونچے رب نوں بکریال امانت سارا
حفظ خدادی ایہو نشانی سنتوں میرے یارا
نال محبت حاضر جانن آپ رسول سنائی
حفظ خدادی ایہو نشانی سنتوں میرے یارا
اوہ نہیں مال امانت وچوں مسئلہ حق بیانوں
نور ایمان شیطان اجاڑن حال خراب تنہاندے
دور رکھے سب دشمن اس تھیں حفظ امان نشانی
نور ایمان بچاون کارن نیڑے ورون دہاون
جیونکر شادی والے گھر وچہ ڈوم ہجوماں جوڑن
عزرائیل بہادر آوے حکم ہووے رحمانی
دور ہوون تا مومن تائیں آن سلام سناوے
نال پیار آکھن تینوں جنت والیاں جائیں
اس تھیں پچھے مومن تائیں شربت اجل پلاوے
قبراں وچہ بھی رحمت شامل روز قیامت تائیں
جا سبھنوں پھر زندہ کرسی قادر پاک تعالیٰ
دور کھلو کر نال محبت پڑھ صلوات سناون
قبراں وچہ بھی رحمت شامل روز قیامت تائیں
اول ایہو آوازہ کرسن کتھے امت میری
طرف تساڈی میں رب طرفوں لیایا حکم گرامی
جلدی کہو حبیب میرے نوں اپنا مال سنبھالے
اتنی صفاں ہوسن امت تھیں مشرق مغرب تائیں
باقی اوگنہاراں کارن تساں شفاعت آئی

ہاتیک جو تھے رب حوالے کردا عاجز کوئی
نہیں مجال کہیدی مارن نگراں مالک ہوئی

حکایت مومن

سی کوئی خاص توکل والا مومن نیک ربانا
ٹرُیا بہت آزردہ ہو کر چارہ پیش نہ جاوے
کجھے دلیلاں ہیں تھیں پچھے مشکل حال وسیوے
آکھیوسو مال امانت کر سے یا رب خالق میرے
چھوڑ گیا گھر ایہ گل کر کے اپنی عورت تائیں
حمل سنے مر عورت اس دی قبر وچ داخل ہوئی
جدوں مسافر گھر وچہ آیا اوہ مسکین نمانا
روندا روندا عاجز ہویا نیندر غلبہ پایا
جد اس خوابوں حسرت سنبھالی پھر اوہ قبر ٹکالی
کیا ویکھے پیا کھیڈے لڑکا سوہنی صورت والا
حکم الٰہوں مردے اندر مہلت پوری ہوئی
ویکھ سلامت لڑکا مومن نال پیار اٹھایا
امر جنابوں غیب آوازہ ہاتف خبر سنائی
جیہنوں اس دن ہاں تیرا ندی اساں سپرد کریندا
تا اسیں تیری عورت تائیں عمر زیادہ دیندے
واہ سبحان اللہ رب خالق سچے وعدے والا
بیشک لوگ توکل والے بابجہ مشقت لیندے
جنہاں مراداں دلوں والا سپرد رہبر پایا
دودھ بھی پینا تیرو بھی دینا آکھن سپرد رسایا
ڈدم پھرائی دوست اسماں یہ کیا قدرت ہوئی
شکر کوں نہ شکر منیدے ہو دن لعنت کیتے جاون
ایہ سب شیطاندی ناقی جس توں شکر کراوے
منکر موڑیاں مڑے نہ ہرگز نہ شکر مند ہووے

پے گئی سفر مصیبت اسنوں دور گئے دل جانا
عورت اُس دی حاملہ آہی راوی خبر سناوے
جیکر میری عورت تائیں وقت تولد تھیوے
جو پیدائش پوے اندر کراں حوالے تیرے
مر گئے جلدی نہ گھر آیا حکم جویں رب سائیں
باقی اسدے گھر دے اندر وارث رہیا نہ کوئی
سُنج پیا گھر بارہ ویرانہ کیتس حمد ربانا
پھر اندر ہک لڑکا اسنوں خوابوں نظری آیا
جس دے اندر عورت اس دی غسل کفن کر ڈالی
مردے وچوں پیدا کر کے پالیا رب تعالٰے
پلیا قدرت کامل سیتی کجھ غم درد نہ کوئی
درد محبت عورت کارن رو کر نیر چلایا
جو سنے تدہ ساتوں سوہنی اساں سنبھال پہنچائی
اجل پیالہ عورت تائیں جیہاں کون جو دیندا
جویں ساڈا وعدہ سچا پورا اسیں کریندے
جتنوں اس دا تکیہ کامل جنت گت حال سکھالا
گرم ناں وچہ بانان لون تازہ رکھ جنگل دے
خوار کیتا رب ور دو اُتے ادی [illegible]
ویکھو جواب تساڈیاں سپرد واہ واہ پیڑاں پایا
نال آرام گھراں وچہ بیٹھا نظر نہ آوے کوئی
ہر گلیاں وچہ خواری کھندوں سکتے ہار ڈن ادن
ودھایاں کر کے اسنوں ایسی گلی وکھاوے
توبہ کرے نہ گھر دوں ڈر کر جھگڑا اینہ کھلاوے

دین وسنجا کر تیزی پکڑاں بیدیناں اچالا
جیکر تیز طبیعت ہوندا جھنڈا منہ کالے والا

قسم خدا دی قوم کسینوں ہن نہیں بُرا بناندا
رب دیاں نافرماناں پاردوں کر افسوس سناندا

مجلس کہندی بول سنائیں ذکر یعقوبؑ نبیدا
کریں نصیحت ہور کسینوں ساڈا اصاف عقیدہ

بیان رخصت کردن یعقوبؑ فرزنداں را مع بنیامین

سنو حقیقت راضی ہویا جس دم نبی غفاری
رخصت حکم دتا فرزنداں کیتی جلد تیاری

بہت پیار یعقوبؑ پیغمبر پتراں نال کمایا
پکڑ ماں دا گوری رخصت کارن حجریوں باہر آیا

اوس مکانے آن کھلوتا اوہ مقبول سچاوال
جس رکھ ہیٹھوں یوسف سوہنا تور یا نال بھروال

رو کر اتنی بات سناوے اوہ محبوب حقانی
ہکدن ایتھوں رخصت کیتے اساں پیارے جانی

بھی اوہ بھیلی بھراں والی جو مصروں مڑ آئی
کوشش نال روانہ کیتی بھی اک بات سنائی

ناحق نال بیگانہ کھاوں نہیں پسند ربے نوں
بچنا اس عدالت اندر طاقت نہیں کسے نوں

کرن وانت نقرہ کاروں لے جیب بیگانہ
امر اساڈے وچہ نہ کرنا حیلہ عذر بہانہ

جیکر عمل برابر کرسو ملسن نیک جزائیں
نہیں تاں ملسن اگے اگلوں دے عذاب سزائیں

بسھناں بدی قسم اٹھائی دل تھیں حاضر ہوکے
تاں پھر بنیا مینے تائیں گل وچہ ملیا رو کے

لے او یار حوالے ربے کیتا اساں تساں نوں
ربنوں سونپ اکیلا حجرے چلیوں چھوڑ اسانوں

ایسے طور ملے گل آہنے باپے یوسف وانویں
پھیر یعقوب نبی پر ہویا وقت برابر دونویں

تحفے چیزاں شاہ کارن تحفہ بھیجے نبی پیارا
ہک عصا پشمین پیراہن سنتوں میرا یارا

بھی وچ ستار خلیل نبی دی شان مراتب عالی
برکت رحمت باہجھ حساب اوں عظمت مرسل والی

دلوں لگار وکر منہ تھیں لے جیب غفاری
کفن میرے گھر ایہ کجھ ہیسی دولت برکت ساری

ایہ تحفہ اس شاہ دے اگے ساڈی طرفوں دھرنا
بھی فرمایا ساریاں تائیں عمل برابر کرنا

ہک دروازیوں رل کر سبھناں اندر تساں نہ جانا
ہر دروازیوں دو دو لنگھن آکھے نبی ربانا

خالق دی تقدیر ہٹاون کیہا توفیق اسانوں
لگراں نیک نصیحت کرنی لائق فرض تساں نوں

نظر نہ لگے ویکھ انہاں نوں خوف دلے وچہ آیا
نظر لگے جادو برحق دونویں پاک نبی فرمایا

اس تھیں ڈرنا خطرہ کرنا روا بلا شک آوے
اپنے دل دی کر وتسلی ربدا فضل بچاوے

سب اسباب سمھالو سجو سونپو پھیر خدا نوں
باہجھ تسلی مشکل ہوندی نیند آرام تساں نوں

مال سنجا دروازہ کھلا جے کجھ ہیرچ ہووے — اوہ تقدیر ربانی منکر ہوسی بھی نقصانوں رووے
سنو حقیقت باقی حالا جویں کتابوں بھائی — سب فرزنداں نوں پیغمبر نیک دعا فرمائی
کھلا اکیلا رخصت کرکے جویں پیغمبر تاں — نظری آوے بابل کولوں یوسف اج وچھیاں
نال محبت سبھناں کارن بھر بھر نین نچوڑے — جے سو دکھ اولاد دکھاوے تاں ہو منہ نہ موڑے
گھروں رو رو جاندیاں کارن منگے کھلا دعائیں — یارب خیریں نال لیاویں خیریں نال پہنچائیں
جیونکر لمصر اطلقیں لنگھن مومن لوگ تمامی — یارب سلم سلم بولن رب دے نبی گرامی
منزل مشکل پہنچن مشکل باہجوں فضل الٰہی — خیریں پہنچن صاحبزادے خوف خطرے اہول
دل یوسف دے درد فراقوں آہی بے آرامی — ہر دن بیٹھا کرے اڈیکاں وہ محبوب گرامی
کرے شتابی ویکھن کارن بکڑا ادیر نمانا — اٹھتی سالاں نال جدائی عرصہ گذر دہانا
جا پہنچے جد صاحبزادے اس پر عمل کیتونے — رخصت وقت یعقوب پیغمبر جو فرمان دتونے
پنج دروازے شہر مصر دے ہیسن اوس زمانے — جوڑا جوڑا ہو کر چلے اوہ مقبول یگانے
چھوڑیا بنیامین اکیلا انہاں وس نہ کائی — ایسے طور اکیلے وڑ گئے جنہاں نے بھائی

بیان داخل شدن برادران حضرت یوسف در مصر حال بنیامین

سنو حقیقت دو دو جنیاں رل ساتھ بنایا — چھوڑیا بنیامین پھراواں باپ جویں فرمایا
کہن لگے کجھ غم نہیں کرنا نال محبت سارے — لوکاں پاسوں چھپدا آویں آن ملیں سرکارے
دو دو داخل ہوون اندر حکمت رب دی آہی — سنو حقیقت کیونکر ہوئی قدرت پاک الٰہی
بنیامین رہیا جد پچھے گئے تمامی بھائی — لوکاں کولوں رستہ پچھے بات نہ سمجھے کائی
ڈاچی اتے چڑھیا ہویا اوہ مقبول ربانا — پچھدا پچھدا عاجز ہو کر نادردیانا
تازہ زخم لگا وچہ سینے کیتا اٹھ جدائی — میں کیوں کھلا اکیلا رہندا جے اج ہوندا بھائی
ہر کم اندر رب پیارے یاد شتابی آون — ہووے قدر معلوم تداہیں جد گھبرائی جاون
ایہہ حکمت کوئی جیکر جانے کرے محبت بھایاں — کیا معلوم بیقدراں تائیں نہ کر مغز کھپایاں
رووے بنیامین کھلوتا پیش نہ جاوے کائی — دوہ فراقوں انجھوں برسن لوڑے بھائی بھائی
ویکھ پیاریاں نال جدا جے کر توں اج ہوویں — جوڑا بن کر شہر مصر نوں لگ کر وڑئے دوویں
ایہو جہا ماں رو رو لوڑے نال فراق نمانا — جبرائیل یوسف دے کارن لیایا حکم ربانا

اُٹھ شتابی جا اسلوں آیا تیرا بھائی
اوہ عبرانی کرے کلاماں سمجھ نہ پاوے کوئی
کرن روایت پاک نبی نوں کہسی رب تعالےٰ
وچہ عرصات حیران کھلوتے باجہ لسان تمہیں سارے
جلدی نال رسول پیارا کرکے شتر سواری
اگے جیسیں اُمت کارن جویں خدا فرمایا
حکم ہویا اُس وقت یوسف نوں اے محبوب یگانہ
لیئو پوشاک شتابی کر جلدی عاماں لوکاں والی
نال اسیں اج نساڈ تیاں عجب سوغات دکھائیے
جا اُس شہروں باہر اسلوں دتا حکم الٰہی
سر توں تاج شہانہ یوسف جلدی دور کرایا
بانا پہن غریباں والا کیتی جلد تیاری
سب گلاں منظور کرلے طلب پیارے والی
جلبل ہانڈی ترلے ندا اپنا حال ونجاوے
الو بکر نوں وصل حقیقی اُس دن منہ دکھالے
کپلے وے چتر جس ڈیلے جوڑا پوشاک بنائی
جویں پیارا راضی ہووے مرضی ویکھ سجن دی
گھٹے بھریاں عاجز آون قرب حضوری پاون
عارف آکھن دوست تائیں جنہوں ملیا لوڑیں
جے کجھ خودی تکبر رکھیں تو سرداری والی
جے دل عاجز سائل ہووے در پر کرے آوازہ
سنو حقیقت حضرت یوسف جدوں پوشاک وٹائی
مکھ چھپا کر چادر اندر شہروں دور سدھایا
کھلا اکیلا پیارا بھائی ویکھ پچھاتا دوروں
دل ڈاڈھا کر حضرت یوسف آن سلام بولایا

رستہ اسلوں کون بتاوے روندا نالی جدائی
پتہ نشانی کون بتاوے مشکل حالت ہوئی
عاصیاں نوں معلوم نہیں ہے رستہ جنت والا
مصر جنت وچہ کیونکر پہنچن رہبر باجہ پیارے
نال شتابی خبراں لیسی کارن اُمت پیاری
روندے بنیا مینے کارن جیونکر یوسف آیا
بدن دوالیوں کر شتابی دور لباس شہانہ
ڈاچی اُپر چڑھ کر جا ہو امر کیتا رب والی
کتنی مدت پچھوں تینوں پیارا اوبر لایئے
حد ربانا کیتا یوسف طلب چرو کی آہی
پہن لیئی دستار مبارک ہور لباس وٹایا
دل چاہے دلبر نوں ملنا کیا کرنی سرداری
شوخی وچوں شیخی پاون ایہ گل نہیں سکھالی
تا منظور پیارا کرسی نظر محبت پاوے
جدوں پوشاک دی راہ مولا بھورا لیا دولے
بات پسند ہوئی سرکارے جھات پیارے پائی
اپنی مرضی جیکر لوڑیں ایہ گل کدی نہ بندی
جوڑے ایساں لاڈو کھاون دور نکالیاں جاون
اول حضرت یوسف والے نکوں فخر تمامی توڑیاں
دلبر آپ تکبر والا سب سردار سوالی
منگن والیاں تمہیں دھاوے رحمت بے اندازہ
نال شتابی ڈاچی اُتے چڑھ کر بانگ اُٹھائی
پھر در والے شامی وچ ال اہی بن کر آیا
سوہنی صورت بدر منیروں جلوہ روشن نوروں
ویکھ زیارت اکھیں ٹھریاں گراں صبر نہ آیا

بھین کارن وِلنوں چشماں دوں کلمل آیاں
گل وچ ملنا باہیں لوڑن ہجروں سڑیا سینہ
آکے جلد سلام سنایا یوسف نبی ربانے
مکھ چھپا کر چادر کولوں یوسف آن بلایا
بھوشا ہیر عبرانی یوسف کیتا سخن زبانوں
دانا ہیل کہیا پھر یوسف اگے کتول جانا
کہن لگا رب نال میرے پر بڑا احسان کمایا
ایس ولایت ساڈی بولی کوئی نہ جانن والا
حضرت یوسف آکھیا اگوں سنتوں یار پیارے
توں کجھ دس حقیقت اپنی لے کارواناں بھائی
حال ویران بیماراں وانگوں نظری آویں مینوں
حال ویران بیماراں وانگوں ہیں ویران تدوکا
اس تھیں پچھے ساڈے گھر دی برکت چھوڑ سدھائی
سینے ساڈے تب جدایاں والی لین آرام نہ دیندی
سن سن باتاں بھائی کولوں حضرت یوسف روئے
یوسف کہیا تساڈے گھر دا ہن کی حالا بھائی
سنج ہویا گھر بار اساڈا اپنے جنجال کسائے
ایہہ گل سنکر حضرت یوسف بہت رنا زاری
بنیامین پچھانے ناہیں اپنا پیارا بھائی
حضرت یوسف بھیں دا چادر مکھ چھپاوے
باتاں کردے ٹردے جاون یار محبت والے
دست مبارک تھیں جب کنگن لاہیا نبی پیارے
قسم یاقوت جڑاؤ آہا زینت حد نہ کائی
بنیامین جدو ڈٹھا اسنوں قسم زجاج بنائے
ہسکر حضرت یوسف آکھے قیمت خبر کی تینوں

نال محبت چھم چھم برسن ساون جھڑیاں لایاں
ڈٹھا آن حیران کھلوتا سوہنا یار نگینہ
کہیا علیک سلام تو سنتوں بنیامین سیانے
بنیامین نہ مول پچھاتا کوئی قیاس نہ آیا
یعنی پچھے کیتھوں آیوں آکھیا اوس کنعانوں
بولی سنکر راضی ہویا بنیامین سیانا
ساڈی بولی جانن والا درد رفیق ملایا
تینوں کیونکر علم ہویا ہے دس حقیقت حالا
میں بھی کجھ دن دیس تساڈے نال نصیب گذارے
کیا مطلب جس کارن دوروں توں تکلیف اٹھائی
بنیامین کہیا سن بھائی میں کیا دساں تینوں
یوسف سوہنا میرا بھائی جاندا رہیا تدوکا
گذری درد فراقاں اندر میری عمر نمانی
ہکیل دل تھیں چھوڑ جاندی دل دل تیر مریندی
جیونکر بنیامین پیارا ہنجوں ہار پروے
بنیامین کہیا کی دساں جو ہیں مصیبت آئی
جتوں گیا چراغ نورانی جانن لے گیا نالے
ہے افسوس تساڈے پر بھی مصیبت بھاری
اسنے جاتا حال میرا اس اسنوں شفقت آئی
غالب ہے درد محبت کیتا دکھ نہ جریا جائے
دوہرا پردہ دوہیں طرفاں تیں دکھن پڑ ہلے
بخشیا بنیامین بھائی نوں اس حبیب سہارے
پنجیہ ۲۵ ہزار دیناراں قیمت خبر کتاباں پائی
سچا کنگن میں کیا کرساں کس کارن کم آوے
نیں ہن ایسی بخشش کرنی نہیں ضرورت مینوں

نال حفاظت رکھیں اسنوں شاید کتے وِنجاویں
بنیامین کہیا ہور ساتھی آہے میرے بھائی
یوسف آکھیا نالے چلساں دِل وِچ فکر نہ کرتوں
انشاء اللہ اوہ تینوں بھایاں ساتھ ملاواں
آور واریوں داخل ہوئے دوویں پیارے بھائی
پردہ مول نہ کھولیا یوسف نہ کجھ حال جنایا
بہت خلائق میلہ بھریا اُس دربار دے والے
لے دیدار حوالے رب دے چال ساتھ بھراواں
اتنی بات سنا کر یوسف جس دم قدم اٹھایا
ہنجوں بھر کر آکھن لگا حضرت یوسف تائیں
دِل نوں اثر جدائی کیتا نال محبت رُناں
رو رو آکھے تیرے باہجوں صبر نہ آوے بیوں
اے دلبر توں جھول جاسیں میں بھی جاساں نالے
کرے پیار دلاسا یوسف نال پیارے بھائی
پردہ کیتا حضرت یوسف اپنا آپ چھپایا
بنیامین کہیا توں میں تھیں جیکر جانا لوڑیں
حضرت یوسف رو کر اس نوں اتنی بات سنائی
میں مملوک غلام نمانا جس دا تاکھاواں
جیکر میرا صاحب مینوں امر اجازت دیسی
اس گل وِچ دلیل یوسفوں ہدی طرف اشارہ
حکم سوا جد بھائی تائیں گھر ل آپ لیجاواں
اتنی بات سنا کر یوسف اپنا آپ چھڑایا

ظاہر ہوسی تاں جدوں لے قیمت اُس دی پاویں
میں کس طور انہاں نوں ملساں مینوں خبر نہ کائی
ملسن تیرے بھائی تینوں نظر خدا دِل دھرتوں
پھر توں رخصت بخشیں مینوں تاں میں گھر ل جاواں
پوری بات یعقوب نبی دی رب نے کر دکھلائی
نال محبت اس دے تائیں بھایاں کول پہنچایا
حضرت یوسف بھائی اسنوں دوروں آن دکھالے
تیری حاجت پوری ہوئی میں ہن گھر ل جاواں
بنیامین نمانا ہو کر گل ملنے نوں آیا
صدقے جاواں حال سناواں مینوں چھوڑ نہ جائیں
جویں پیارا یوسف جانی پہلے روز وچھناں
بھایاں نال جدائی پاواں کدی نہ چھوڑاں تینوں
رہن محال پیارے باہجوں کون جدایاں جالے
بنیامین خیال نہ چھوڑے پیش نہ جاوے کائی
اثر محبت حکم رب دے تھیں دل اس ہڈے وچ آیا
میں نہیں رہنا میں نہیں رہنا جے سواری ہو ویں
جے میں تینوں ساتھ لیجاواں میری تھاؤں نہ کائی
اُس دے حکم سوا میں تینوں کیونکر ساتھ لیجاواں
آملساں میں جلدی تینوں جد فرمان کریسی
جد تک راضی رب نہ ہوسی پیش نہ جاوے چارہ
مت صاحب نوں غیرت ہووے تاں کی عذر سناواں
روندا چھوڑ پیا ویر پیارا کوئی نہ حال جنایا

چاہو ہریا سر سجدے اندر طرف جناب الٰہی
باقی بنیامین ولی دی میں تھیں سنو کہانی

ملاقی شدن بنیامین با برادران و متعجب شدن آنہا

کرن روایت جس دم یوسف سنوں چھوڑ سدھانا   بھایاں کول گیا اس ویلے بنیامین سیانا

ویکھ آسودہ بھایاں تائیں بات تعجب آئی   نال خوشی دے رنگ وٹایا پچھن لگے بھائی

طبع مبارک قائم تیری تازہ لوہو جاری   نظری آوے بدن تیرے تھیں ہو گئی دور بیماری

لاغر عاجز آہی تیری طبع ہمیش نمانی   دو گھڑیاں وچ خشک باغیچے کیکر ملیا پانی

بنیامین کہیا جد مینوں چھوڑ گیا لستان اکیلا   رہ گیا میں حیران کھلوتا گذر گیا کجھ ویلا

گیا ویکھاں اک مرد خدا دا مینوں خبر نہ کائی   مکھ چھپا کر چادر اندر آیا باگ اٹھائی

نال محبت اس نے مینوں آن سلام بلایا   سخن کرے عبرانی بولی بہت پیار کمایا

نال محبت سنے سناوے باتاں وڈ پیاروں   دے گیا عجب نشانی مینوں سوہنی پا بجھ شماروں

خلق محبت اس دی کیتا تن وچ خوشی پسارا   وچ پردیس ملایا رب نے درد رفیق پیارا

کہے یہودا راضی ہو کر اوہ کی دے گیا تینوں   بنیامین کہیا ہک سوہنا کنگن دے گیا مینوں

ویکھ یہودا اچرج بناوے اپنے ذہن قیاسوں   کہن لگا مت کھڑیا جاوے شاید تیرے پاسوں

جدوں یہودا لیکر کنگن دست مبارک پایا   شوق ہویا شمعون ولی نوں ویکھن کارن آیا

تاں اس ویلے قدرت کامل یہدی طرفوں ہوئی   ہو گیا گم یہودا کولوں دیر نہ لگی کوئی

ویکھ حیران یہودا تائیں بنیامین سنایا   دست برنجن تیرے کولوں میری باہیں آیا

دارو واری سبھناں پایا جاندا نظر نہ آوے   جس نوں دے گیا دیوں اللہ اوسے طرفے جاوے

ایوں کارن سبھناں بھایاں ساری قوت لائی   کر چکے سب حیلہ سازی پیش نہ جاوے کائی

ایہا منشا ال خدا دی طرفوں جوش گذران جہانڈی   ہیرانی پاسوں بند ہوندے نیک بلرن تنہاندی

بخشش خاص ہمیشہ یارب طرفوں لوڑ ایہاں جیہاں نوں   وقت ترنج دا فضلوں کردا اے نقصان تنہاں نوں

بنیامین کہیا اس ویلے سبھناں بھایاں تائیں   صبر آرام کرو تسیں رلکے آپ اپنی جائیں

وہ یاقوت اس کنگن اُپر راوی خبر سناوے   جھٹے عجائب سنا کاراں صفت نہ کیتی جاوے

قیمت رنگ برابر جیہن ہر اک دہ ہزاراں   ہر اک تائیں ہک نگینہ وٹا نال پیاراں

باقی کنگن بنیامینے دست مبارک پایا   راضی ہو گئے سارے بھائی وچ تفسیر لیایا

کہن لگے سب شاہ دے تائیں ہو واں چل سلامی   لے نذرانہ ملئے اسنوں عجب سوغات گرامی

بنیامین پیارا بھائی اسنوں وچ وکھاواں | اپنا وعدہ پورا کر کے دل دا مطلب پاواں

بیان حاضر شدن اولاد یعقوب علیہ السلام پیش یوسف با بنیامین

رل فرزند یعقوب نبی دے عالیشان پیارے | وچ دربار یوسف دے جا کر ہوئے سلامی سارے
ہتھ بنھ کھلے برابر ہو کر نظر یوسف نے پائی | پچھن لگا تاں پھر سبھناں دلوں عرض سنائی
اوّل نوں یعقوب نبی دا پیش سلام کیتو نے | اسیں اولاد یعقوب نبی دی سب اظہار کیتو نے
اگے بے حد فیض حضوروں اساں غریباں پایا | شفقت خدمت عزت کر کے بڑا احسان کمایا
باراں شتر لدوا کر دانے سب اکرام کیتا سی | بھی یعقوب نبی دی طرفے خط پیغام دتا سی
رخصت وقت اساڈے تائیں حکم ہویا سرکاروں | حضرت بنیامینے کارن طلب زیادہ یاروں
تاں اساں وہ یوسف دا بھائی اپنے ساتھ لیاندا | جو فرمان حضوروں ہووے عذر نہ کیتا جاندا
بھی اوہ ٹہراں حاضر کر کے پیش حضور ٹکایاں | دانے کھولیاں بوری وچوں ہتھ اساڈے آیاں
بھی پیراہن عاصا سوہنا اوہ دستار پیاری | یوسف اگے ساریاں بھائیاں ہدیہ نذر گذاری
دل گلزار یوسف دا ہویا بہت خوشی وچ آیا | جیہنوں رتبہ خاص رسولاں عالی منصب پایا
ایہہ دستار انہاں نوں ملدی رحمت فضل الٰہوں | مرسل کامل شان جنہاں نوں بخشش ہووے درگاہوں
رحمت رب دی کون ہٹاوے عاجز خلقت ساری | اپنی ہتھیں بھائیاں دتی یوسف نوں سرداری
بہتا یوسف راضی ہویا دیکھ سوغات تنہاندی | حکم دتا سب نفر غلاماں خدمت کرو انہاندی
بلیا حکم باورچیاں تائیں دسترخوان لگاون | بہت لذیذ لطیف نہایت کھانا جلد پکاون
ہر ہر قسماں شیریں میوے ہر قسماں مٹھیایاں | جو فرمان حضور سنایا خدمت حاضر آیاں
پتہ نہ لگا بھائیاں تائیں خدمت کون کراندا | بنیامین پچھان نہ کیتی کون پیار کماندا
غیبوں ورنہ خاص خدا نوں جس پر کرم کماوے | جتنا اس دی مرضی ہووے غیبوں خبر جتاوے
امر کرے تاں نبیاں نوں لیاں بہت جتاوے حالا | حکم سوا کوئی کھول نہ سکے پردہ حکمت والا
بعضے آکھن مرشد میرا ظاہر باطن جانے | رب دی مثل بناون اسنوں ڈرن نہ خوف ربانے
نبیاں نوں جد غیب نہ ہووے باہجوں حکم الٰہی | ہور گمراہ کون انہاں تھیں مت پکڑ دے گمراہی
جو ولی لکھاون لگے پچھن اج کس دال پکائی | پھر کیوں غیب انہاں نوں آکھن بولن کفر سودائی
جو جھراں پچھن منشی کولوں کس کس نذر گذاری | ورنہ غیب تنہانوں آکھن بہت شیطاناں ماری

چہ خادم کرن تمہ یارت آوے پچھن کتھوں آیا
قسم خدا دی میں لیاں دا شان نہ مول گھٹاواں
نبی ولی سب حکم قرآنوں تابعدار آمر دے
بیشک غیب رسولاں نبیاں لیاں رب جتاندا
کدی رسولاں اکھیں کھلن عرش زیارت پاون
کیہڈا مرسل باپ یوسف دا اس نے خود فرمایا
بھتے لوگ ادبے پر راضی جو کوئی رولا پاوے
حد موافق شان انہاندا اعزت محبت کریئے
زندیاں غوثاں قطباں لیاں وِ رنہ غیب نے کوئی
آکھ حقیقت عبدالستارا جو میں کتابوں پائی
قید اندر جد یوسف آیا امر کیتا رب باری
ور تیرے پر بھائی تیرے سب محتاج کریساں
جد رب تخت یوسفنوں تاعالی منصب پایا
مجلس بیٹھن کارن بنیا عجب مکان شہانہ
سونا قسم عمارت اس دی ابن عباسؓ بتاوے
تریہہ گز لماں اتنا چوڑا سوہنا بے اندازہ
ہر خانے وچہ نال دیواراں سبھ تصویراں بھایاں
جیونکر باہر حق یوسف دے بھایاں پاسوں ہوئی
اس خانے وچہ کھانا کھاون حکم نبی فرمایا
اُس نال خوشی دے یوسف ہور پوشاک رنگائی
بُرقعہ ریشم لیا دوالے جھلی چن لوکایا
اول اس خانے وچہ یوسفؑ قدم مبارک پایا
بھتی عزت نال لیادا اوہ سوداگر شاہی
سدلیا نے صاحبزادے عزت ادب پیاروں
دیبا ریشم اس گھر اندر سرخ بساط بچھائی

جس نوں اتنی خبر نہ ہووے غیب کویں اس پایا
شان گھٹاون والا کافر میں کیوں دوزخ جاواں
مشرک راضی جے میں آکھاں جو چاہن سو کر دے
ستر نہانی نیڑے دوروں قدرت زاگ وکھاندا
کدی رسولاں تائیں اپنے قدم نہ نظری آون
اُس پر گور پرستاں تائیں کجھ اعتبار نہ آیا
مرسل نبی رسولاں نالوں لیاں شان وِدہاوے
رب دی مثل نہ انہاں بنایئے قہر الاہوں ڈریئے
اُس قبراں وچہ دوروں سنے کیا قدرت حق دی
حضرت یوسف خدمت بھایاں اُسدن جو کمائی
اے یوسف اسیں تینوں لیساں ملکاں دی سرداری
آن سلام کریسن تینوں صاحب تاج کریساں
بھایاں کارن نال محبت عجب مکان بنایا
جس نوں ماں دیکھن والا ہووے وکھ دیوانہ
جس پر نظر آرام نہ پکڑے چمک نہ جھلی جاوے
اس وچہ ست مکان عجائب جدا جدا دروازہ
ہر تصویراں ہیٹھ حقیقت سطراں نال لکھایاں
کل حقیقت نال دیواراں فرق نہ چھوڑیا کوئی
ایہا مراد وسے وچہ آہی جس کارن بنوایا
حسن برابر لاٹ نکالی وِدھن جیہنا [illegible]
اس ماں نوں لکھ سلاماں جیہنی حضرت جایا
اس تھیں بعد غلاماں نوکراں ایہ فرمان سنایا
جو سردار وزیر گرامی خدمت کرن تمامی
آن وڑے اس گھر دے اندر حکم جویں سرکاروں
جویں غالیچے جنت والے زینت حد نہ کائی

سب اولاد یعقوب نبی دی سب اکٹھی ہوئی
بنیامین یوسف دے تائیں اجے نہ بول پچھاتا
اُس دن بہت یوسف نے باتاں سنیاں اتے سنایاں
کرن دا ایت نقرہ کاروں آیات خبر تمامی
حضرت یوسف بھایاں تائیں لگا کہن بداہیں
بسمنان آکھیا خط صاجد پاس نبی پہنچایا
بنیامین تائیں پھر یوسف اول بات سنائی
بنیامین کہیا اس صاحب کہیا سلام تساڈوں
بہت تساں پر راضی ہویا او پیغمبر عالی
جیونکر حال انہاں نے اُپر شفقت رو تساڈوں
بھی فرمان ہک غم اساڈوں ور قیامت مارے
بھی فرمان تساڈے کارن کیتا نبی ربانے
بیٹھا رہ گیا حجرے اندر ہیں مسکین نمانا
بابل طرفوں اٹھیاں باتاں بنیامین سنایاں
بنیامین اُپر جو چادر آہی پہنن والی
حضرت یوسف رو کر پچھیا بنیا مینے تائیں
بنیامین کہیا ہک آہا میرا یوسف بھائی
اس تھیں پچھے درد فراقوں صبر آرام نہ مینوں
اس نے آکھیا بھائی آکھن مینوں خبر نہ کوئی
ہیں سنیاں ہکوچ تساڈے ولی بہادر کوئی
کیسے رخت تائیں جس ویلے سنت مبارک پاوے
ٹل کر قربان ہیٹھ آسیں کھ نوں او محبوب حقانی
سنکر بھائی آکھن لگے سچ تساں فرمایا
پھر حضرت یوسف نے کہیا ہیں سنیاں کجھ حالا
اگرون وڈ شتر نوں پکڑ کے بر زمیں دے مارے

برقعے اندر بیٹھا یوسف حال نہ جانے کوئی
غم دے نال نمانا ہو کر بیٹھا چُپ چپاتا
ایسی قدرت کامل ہوئی کوئی خیال نہ بھایاں
دوجی واری صاحبزادے جس دم ہوئے سلامی
خط ساڈا یعقوب نبی نوں ڈیندے پیا ناہیں
بنیامین انہاں دی طرفوں پاس تساڈے آیا
باپ تیرے کیا دتا تینوں ساڈے کارن بھائی
دوجا ایک دعا فرمائی بہت انعام تساڈوں
جویں تساں تھیں پوری ہوئی شرط محبانوالی
فکفی باللہ حق تساڈے عائیں شوق انہانوں
دوجا درد فراق یوسف دے لیانداگور کنارے
گھر بھیجو اولاد میری نوں جلدی دیکر ڈالے
رونق چھوڑ گیا سب گھر تھیں جیونکر حکم ربانا
سنکر یوسف ماریاں آہیں جگروں پار لنگھایاں
بیٹے نام یوسف دے اُس پر کوئی نشان تہ خالی
ایہ کیوں یوسف لکھیا ساڈوں حال سنائیں
ہویا شہید جنگل وچ باہر دے گیا جام جدائی
نام نشانی دے گیا دردوں حال سنا داں کینوں
پھر بھایانوں پچھدا یوسف بات عجیبہ ہوئی
تن اس دے وچ قوت اتنی ربدی بخشی ہوئی
جڑاں سمیت زمیں تھیں رکھ نوں ماہر جھٹک لیاوے
پل وچ کر نابود وکھاوے وہ صاحب کنعانی
ایہ روئیل بہادر ویکھو حاضر کر دکھلایا
کوئی تساڈے اندر بھائی اتنی قوت والا
جتنیاں پڑیاں بندبند دے جدا ہو جاون سارے

م یوسف آکھیا ساتھ ہمیں تو جس دن تیرا بھائی　ماریا جنگل اندر گرگاں اجل شہادت پائی

چمڑا گوشت پارہ پارہ ہووے شستر تمامی
حضرت یوسف آکھیا اسنوں بات محال دسیوے
بھی فرمایا کون نشان جو مرد بہادر کوئی
گل دبیندے اسدے خونوں کس دوڑاں ڈرے
منہ تھیں دیو پھاڑاں کر جھرے پوچھل ہک عباری
یوسف پچھیا اس دے بھائیے نوں آہا جد نالے
پھر کہیا کوئی مرد نشان تھیں غضب کنوں جد لوے
سُننے والے بیخود ہوون نمردی حالت پاون
کیتا پیش ہویا بھایاں دبوں عرض سنائی
یوسف آکھیا ساتھ ہمیشہ تساں جبدن تیرا بھائی
حضرت یوسف اسدا تہیا ایہہ فرمان سناوے
ہے افسوس محال دسیوسے جیونکر اوہ گل ہوئی
کرن روایت جس دم عاصی پیش عدالت ہوسن
ابراہیم جیہاں جد آکھیا خوف عدالت آوے
چُپ کر جاسن عیسیٰ موسیٰ سوہنیاں داہڑیاں والے
پنجسو سالاں راہ دوزخ تھیں کر کے آواز سنیوے
رو کنعان سناسی نوح نوں عرض سوال گھنیرے
ساتھ رسولاں ٹیے رب کرسی تابعداری والے
اے فرزند اساڈے مرداں جیکوئی باہر جاوے
ساڈے امروں نافرمانی جس پر ثابت ہوئی
جیکر ہیر بھی تابعداری نوں منظور کریندا
نبیاں دے فرمانوں باہر جو کوئی قدم ٹکاوے
عبدالستارا آس ربانی فضلوں منگ دعائیں
سنو حقیقت آکھیاں باتاں یوسف جد دسیاں
عبرت پکڑو لوکو اس تھیں ہو حالت ہوسی

ایہہ شمعون وکھایاں بھایاں صاحب زور گرامی
ساتھ جوان بہادر ایسے یوسف کویں مر لوٹے
ہتھیں پکڑے شیراں تائیں طلب ہتھیار نہ کوئی
دہشت قوت اس دی باروں شیر آواز نکرے
ایہہ شمعون وکھایا بھایاں صحیح حقیقت ساری
پھر کیوں گرگاں اس یوسفنوں در عذاب وکھالے
سخت بھوچالوں سخت دے ہین ہیڑی انگلیں والے
حمل حیواناں ہو زنا ندے ہیبت تھیں چھڑ جاون
اتنی قوت اسدے اندر پھنک رہنے پائی
ماریا جنگل اندر گرگاں اجل شہادت پائی
ایسے مرد جواناں ہوندیاں یوسف ریا جاوے
چُپ کھلوون شرمیں ہو دِل کرن جواب نہ کوئی
کوئی نہ عذر بیان سناسی سب حیران کھلوسن
کون کھڑا نہ دفتر اندر عذر بیان سناوے
روندا پھرے کنعان نمانا حضرت نوح نوں پیا
نفسی نفسی مرسل بولن کویں خلاصی تھیوے
حضرت نوح فرماون اسنوں وس نہیں کجھ میرے
مشرک نافرمان منگالے جاپک باز نکالے
مت کوئی کرو شفاعت اس دی حاکم حکم سناوے
تساں دی کجھ پہنچی اسنوں اثر لیا ذرا نہ کوئی
دوزخ اندر ہا تم تقلوں رب عذاب نہ دیندا
بھاویں نسل رسولاں ہووے جنت کری نہ یاد
مشکل ویلے ساتھ کریسی نبی محمد سائیں
عذر جواب نہ کسے سنایا چپ تمامی بھایاں
جس دن وچ میدان حشر دے خلقت آن کھلوسی

بیان ضیافت خوردن برادران

حکم کیتا اُس ویلے یوسف جلدی آوے کھانا
جس دم کھانا کھاون لگے راوی ذکر لیایا
سب تصویراں اُسدے تائیں نظر برابر آیاں
اول شکل یعقوب نبی دی نظر پئی اُس تائیں
وست مبارک عاصا پھڑیا رو رو ہنجوں بھردا
ہر تصویراں ہیٹھ عبارت عربی نظم پیاری
جیونکر ایہ یعقوب نبی ہے پاک حبیب سچاواں
ایہ یوسف سب نال محبت بھایاں موڈھے چایا
ایہ روبیل یوسف دا بھائی جسنوں خوف نہ آیا
جیونکر شربت ڈوہلیا ہیسی جیونکر جھڑکاں دیندا
ایہ جنگل جس اندر یوسف رو رو منگدا پانی
جیونکر زنّا اُس دن یوسف نیناں لایاں جھڑیاں
ایہہ شمعون بہادر جس نے پکڑی تیز کٹاری
سجے ہتھ کٹاری پکڑی نظر برابر آوے
اوہ محبوب ہودا جس نوں ترس دیوچہ آوے
کرے دوہاں کھلیاں ہیں جھگڑے نال بھراواں
انہی حالت نال دیواراں صاف حقیقت آہی
جویں سوداگر مالک آیا لکھیا حال تمامی
جدوں روبیل حالت ڈٹھی عین برابر ساری
ہنجوں رو کر نال اشارت بھایاں نوں فرمایا
ایہ کوئی مخبر صادق اس دن ہیسی ساڈے نالے
سنگہیانت روبیلے کوں نظر اٹھائی بھایاں
عملا ساڈے نال دیواراں دیون صاف گواہی

دھر ور رکاب شتابی کر کے آ بیٹھے نبی ربانا
اچن چیت وہیل انہاں تکیں تاں دیہاں اُٹھایا
جیونکر یوسف نال دیواراں آپو آپ لکھایاں
رخصت کر کے یوسف تائیں ونڈا کھلادے تائیں
اوکھے نہیں دینا یوسف تائیں کھلادے آئیں کردا
واقف ہووے وتیجن والا صاف حقیقت ساری
ایہ یوسف جنگلاں وِل ٹریا کھیڈن سانجھ بھراواں
ایہ جنگل جس اندر جا کر پکڑ زمین ٹپکایا
جس نے سب یوسف دا کھانا کتیاں اگے پایا
نال دیوار برابر دسے اوسے طرح کریندا
مُڑ مُڑ ہکا مُڑ ہکا پانیوں پانی تر سے جان نمانی
جیونکر بھایاں غصہ کر کے سوہلیانی نقاں بھریا
پیٹ یوسف دا چاک کرن نوں کیتی قتل تیاری
کھسے ہتھ یوسف دیاں نفاں سکھوکی نازن دتاوے
زر کریا وانگوں یوسف تائیں سینے نال لگاوے
جیکوئی مارے یوسف تائیں میں نالے مرجاواں
گھر تیکیں لیکر کھوہ وچہ پایا جویں حبیب الٰہی
بردہ ہو کر جویں وکانا یوسف نبی گرامی
آگئی جان شکنجے اندر فکر پیا یک باری
دفتر ثابت عملاں والا پیش اساڈے آیا
سچ برابر عملا ساڈے جس نے دیکھ دکھالے
ویکھ تمامی رو دن لگے چھم چھم ہنجوں آیاں
بیچن حال عدالت اندر پیش جناب الٰہی

خوش ہو جان چہ بیٹھے آہے جدا وہ حال ڈٹھو نے
اُس دن سب یوسف دے بھائی رو رو کے پچھتانے
زردی ورقی ہر اک تائیں ڈٹھا گیا ذات نہاندا
حکم سنائیس نفراں تائیں میرا کھانا آوے
یا اولاد یعقوب نبی دی کیوں نہیں کھانے کھانا
کہن لگے کوئی وقت اسانوں یاد دلا لوچہ آیا
جے سرکار اسانوں ڈٹیائیں اس مکان بہاوے
اس ویلے بھی حضرت یوسف اپنا آپ چھپایا
بنیامین بھی نال اوہناں دے ڈٹھی حالت ساری
مجلس اٹھ چلی جس ویلے بول نہ سکے دردا
روندا روندا درد رنجانا آگیا ساتھ انہاندے
پلنگ سنہری بچھناں کارن رکھے پالو پالی
دو دو صاحب پلنگاں اُپر قدم مبارک پاون
دو دو بھائی مل کر بیٹھے جلدی شوق پیارے
پھر پھر جوڑا حسن عجائب ڈٹھن سب کنعانی
رہ گیا بنیامین نمانا پھر پھر نین نچوڑے
جاگے درد جدائی والے یوسف یاد پیو سو
رو رو آکھے میرا بھائی جیکر کول اج ہوویں
ہنے کھیں بنیامین نہ بولے بیٹھا نیر چلاوے
برقعے وچوں حضرت یوسف ویکھیا روندا
روندے بنیامین علی نوں اپنے کول بلایا
ساتھی تیرے بیٹھے کھاون پنجوں پرس تنہوں
بنیامین کہیا کی دساں حالت یا سر شاہاندر
سکی ہک وڈا میرا بھائی صاحب حسن پیارا
جاندا رہیا جدائی دیکھ ہو ستا رسیانا

اوتن چیت سرانے اپڑ غم دا جال پئوسنے
ہیٹھ نہ آوے وقت ٹانا ہو سکئے بہت نمانے
برقعے اندر حضرت یوسف ویکھے حال تنہاندا
کھاون لگا بھایاں تائیں ایہ فرمان سنائے
حکم کرو جو طلب تساڈی عیش کرو من بھانا
عیش آرام نہ رہ گیا کوئی کھاون بھیں دل چاہیا
کسے آرام نصیب نہ ہووے نہ کوئی کھانا کھاوے
چلو مکان اساڈے اندر نال پیار بتایا
خوش نقشہ تصویر یوسف دی لگی بہت پیاری
تازہ زخم لگا تصویروں تڑپا ہنجوں بھردا
اس دن یوسف سارے بھائی وچ دربار لیاندے
نال محبت حکم سنایا شہر مصر دے والی
جوڑا جوڑا بھائی ہوون رل کر کھانا کھاون
بیٹھن کارن جویں انہاں نوں حکم ہویا سرکاروں
ہک تنہا خوں جویں ناب ابر سونے گل پستانی
دلبر یوسف بھائی باہجھوں فرق پیا وچہ جوڑے
رُنا درد رنجانا ہو کر کھانا بھل گئیوسو
شوقوں پلنگ سنہری اپڑ رل کر بیٹھے دونویں
بیشک بھایاں دے کھ جاگن جد کوئی دیا آوے
ڈردا حکم الہی باہجھوں کوئی کھایا نہ جیندا
بہت محبت نرمی کرکے ایہ فرمان سنایا
کیا کجھ درد مصیبت گذری حال سنا کجھ بیلوں
اسیں بھی جیکر جوڑا ہوندے نال رل کھانا کھاندے
یوسف نام نگینہ صورت جانے عالم سارا
درد غماں وچہ رہ گیا باقی میں مسکین نمانا

باتاں کر کر نکڑا بھائی پاس یوسف دے رووے
پھیر دوبارہ یوسف پچھے بنیامین نوں تائیں
کہن لگے جد لڑکا جمے ماں اس دی مر جاوے
یوسف آکھیا کوئی مصیبت گذری تیرے بھائی
بھایاں نال گیا رل کھیڈن اندر جنگل جھاڑاں
کرتا اسدا لہو بھریا ہتھ اساڈے آیا
یوسف کہیا جے اس دا بدلہ میں یوسف ہو جاواں
بنیامین نمانا ہو کر اینی بات سناوے
بابجھوں ماں پیو جایاں بھایاں کدن جادن بھائی
لکھ محبت کرے بیگانہ دولت عزت دیسی
رو کر یوسف آکھیا بھائی سچ کہیا تد میں نوں
میرا بھی اک چھڑیا بھائی پیارا جد نہ کوئی
میں بھی تیرے جیا اکیلا چھڑے بھائی والا
کدی کدی رل کھاندے تے اسیں پیارے بھائی
دوویں لکر کھاون بیٹھے راوی ذکر لیایا
کہن لگے کیا اس دے کارن اتنا الفت ہوئی
بنیامین اساڈے بناؤں پایا منصب عالی
سنکر باتاں حضرت یوسف کوئی نہ حال جتایا
حکم کردتا نال اساڈے ایہ تساڈا بھائی
ایہ گل کہہ کر آپے یوسف پکڑ رکاب اٹھایا
گوشے اندر کھاون بیٹھے دوویں پیارے بھائی
برقعے بھیں جس ویلے یوسف باہر ہتھ لیا اندا
رو کر حضرت یوسف پچھیا بنیامینے تائیں
بنیامین کہیا اج یوسف دی پھیر وکھالی
دست مبارک جویں تساڈے نازک حسن سوالے

برقعے اندر بیٹھا یوسف حال نہ ظاہر ہووے
بنیامین جو آکھن تینوں مٹھے نام سنائیں
ساڈے ملک اساں نوں سبکوئی بنیامین بلاوے
بنیامین کہیا کجھ مینوں اس دی خبر نہ کائی
پچھے رہ گیا دور اکیلا چیر لیا بگھیاڑاں
رو رو بابل جنگل بھالے پتہ نشان نہ پایا
حکم کریں تاں جوڑا بنکر اسیں بھی دوویں کھاواں
اپنے بھائی باجھ کسینوں دل وچ خوشی نہ آوے
دلدے بند لائنوں پکڑن کھلی پھرے لوکائی
بھایاں وانگن کدے نہ ہوسی جد کد کنڈ کریسی
ایہہ پر آکھیا میں اس کارن فاقہ رہے نہ تینوں
رل کر نال بھراوے کھانا کھاویاں نت ہوئی
دوویں یار جدایاں والے رہندوں ظاہر حالا
سانجھ تیرے اج رل کر کھاواں طلب میری ایہی
حیرت گذری بھایاں تائیں ابن عباس بتایا
کرے محبت پیار دلاسا جویں پیارے بھائی
جینوں اپنے ساتھ بٹھایا شہر مصر دے والی
نال محبت بھایاں تائیں جدا مکان لیایا
جوڑا ہو کر کھانا کھاوے نرم کلام سنائی
نال بہانے بھائی تائیں جدا مکان لیایا
حضرت بنیامینے تائیں خبر پچھان نہ پائی
بنیامین وی تا بھر آئیں راوی خبر سنا ندا
کیا غم درد ہویا دل تیرے مینوں حال سنائیں
اک نشانی نظری آئی یار پیارے والی
ایسے طرح یوسف دے آہے سوہنے ہتھ پیارے

پھر بھی حضرت یوسف اس تھیں اپنا حال چھپاوے ۔ سن سن باتاں چھم چھم رووے درد نہ جریا جاوے
پھر کھاون لگے تاں پھر یوسف بُرقعے دا الر چایا ۔ منہ وچ لقمہ پاون ویلے تھوڑا رُخ وکھلایا
بنیامین ڈٹھا جس ویلے ہکطرفوں رخسارہ ۔ چمک حُسن دی ظاہر کیتا بجلی دا چمکارہ
بسمل وانگوں بیخود ہویا سخت بیہوشی پائی ۔ بیٹھا ویکھے کول پیارا جس تکبیر پہنچائی
موت قریب ہویا غم دردوں کتنا وقت وہانا ۔ ویکھ حوالا رووے بیٹھا یوسف نبی ربانا
جد کجھ بنیامینے تائیں ہوش ٹکانے آیا ۔ رد کر حضرت یوسف اسنوں سینے نال لگایا
نال محبت پچھن لگا دس پیاریا مینوں ۔ ہیں جا تاں کجھ اثر بیماری مرگی لونڈی تینوں
بنیامین کہیا اوہ حالت غیراں اثر پہنچائے ۔ ہیں اولاد رسولاں نبیاں مرگی کیونکر آئے
آہیں یار یوسف دے اگے کیتا ذکر زبانی ۔ مدت پچھوں یار سجن دی ڈٹھی اج نشانی
حُسن جمال یوسف دا جیونکر رب قدیر بنایا ۔ عین برابر حُسن تساڈا ویکھن اندر آیا
جس کاریگر شکل یوسف دی خوش تصویر بنائی ۔ اوسے کاتب ویر تساڈے قدرت قلم چلائی
خوش رخسار تساڈے ساتوں یوسف یاد کرایا ۔ ہیں جا تاں وچ شہر مصر دے میرا بھائی آیا
سنکر باتاں حضرت یوسف ظاہر حال نہ کیتا ۔ بنیا اوڈیکے حکم ربانا صبر پیالہ پیتا
بنیامین اداسی غم تھیں کھاون تھیں دل چایا ۔ وچ تفسیر امام غزالی جیوں بیان سنایا

بیان درخواست کردن بنیامین از یوسف برائے رفتن در خانہ اوّل

حضرت یوسف پچھیا اسنھیں کیوں نہیں کھاندا بھائی ۔ بنیامین کہیا کجھ مینوں کھاون طلب نہ کائی
اے پر ہیں اک عرض سناواں جو کجھ حالت میری ۔ جے کجھ حال میرے پر ہووے الفت شفقت تیری
جس خانے وچ اول ساتوں خود سرکار بلایا ۔ اس خانے وچ بیٹھا یوسف مینوں نظری آیا
حکم ہووے تاں اس گھر اندر رہیں ہکواری جاواں ۔ دل چاہے ہیں جا نزواری پھیر دیدار تیا واں
ایہ مراد میرے دل اندر اس خانے وچ ہوواں ۔ بیٹھ برابر صورت وکھاں کدھ الٹے رو واں
جیکر موتوں فارغ رکھے مینوں خالق سائیں ۔ رو رو کراں زیارت بیٹھا روز قیامت تائیں
حکم دتا اس ویلے یوسف ساتھ غلام رلایا ۔ بنیامین تائیں اس گھر وچ عزت نال لیایا
پھیر دو بارہ ہویا غم تازہ صورت ویکھ پیاری ۔ آہیں کڈھن چیر جگر نوں روندا کر کر زاری
دردوں ویکھ صورت نوں جیسے صدقے صدقے جاوے ۔ چھم چھم ہنجوں دیئن پانی برہوں اگ بجھاوے

رو کر کرے بلند آوازہ غم دے جھولے کھاوے
درد فراقوں روندا روندا ہو گیا خاص دیوانہ
وقت نزع دے حالت اکھوں جان لباں پر ہوئی
منہ تھیں بولے حمد ربانا ہور آواز نہ آوے
جس دم ایسا عاجز ہویا غم دے نال نمانا
جلدی جبرائیل وحی نوں حکم دتا رب سائیں
اس تھیں پچھے نال شتابی ایہہ فرمان سنایا
دیہو زیارت بھائی تائیں مت رو نا مر جاوے
سخن زباں نوں بولیا یوسف سنکر حکم غفاری
اٹھ کر یوسف نال شتابی گھر دے اندر آیا
آکھیں پہونچ شتابی اندر لے فرزند سیانا
ادب سلام زیادہ کر کے ملنا اس دے تائیں
سن فرمان شتابی منشا چاچے دے ول آیا
نقش برابر صورت اس دی یوسف دا انگن آہی
آن سلام کیتو سو حاضر دھن مالی جس جنیا
نال دیوار جو شکل یوسف دی آہی لکھی ہوئی
ہور زیادہ رون لگا بنیامین نمانا
اگے شکل یوسف دی ہینوں جگروں تیر لنگھایا
وہ یوسف اس گھر دچہ ہینوں حاضر نظری آون
ہو کر بنیامین دیوانہ پچھدا منشا تائیں
سر تعظیم زیادہ اوہوں منشا عرض گذارے
بنیامین نمانا ہو کر منشا نوں فرماندا
کون یوسف ہے جیہنوں بولن ایسا نام پیارا
بنیامین زیادہ رو کر اتنی بات سنائی
چھوڑ گیا وہ دلبر سوہنا یہہ بازار جہانی

نال محبت صورت تائیں کر کر پیار بلاوے
غش دی حالت اندر ہویا بیخود حال دیوانہ
مرنے اندر بیشک اسنوں فرق نہ رہگیا کوئی
عبدالستارا نال جدایاں دون مزہ کھاوے
ختم مصیبت درداں والی ہویا فضل ربانا
بھیجیا رب سلام علیکم حضرت یوسف تائیں
یا نبی اللہ تیرے کارن حکم خدا فرمایا
پھیر پچھتاسیں تے غم کھاسیں ویلا ہتھ نہ آوے
مدت پچھوں ملنے کارن لگی ہون تیاری
حضرت منشا بیٹا اپنا جلدی نال بلایا
چاچا تیرا درد فراقوں ہو گیا بہت نمانا
خبر اساڈی صاف سنائیں کوئی نہ گال چھپائیں
موتیاں جڑیا نے زربفتی عجب لباس لگایا
یوسف وچوں یوسف پیدا کیتا ذات الٰہی
بنیامین ڈٹھا جدا اسنوں ہور تماشہ بنیا
نقشہ دوہاں برابر ملیا فرق نہ دسے کوئی
یا مولا کیا قدرت ہوئی ہیں کجھ غیب جانا
زخم دوبارہ لاون کارن دوجا یوسف آیا
ہک آسمان اتے دو سورج جلوہ نور وکھاون
اوہ یوسف یاد ہیں یوسف مینوں حال سنائیں
ہیں فرزند غلام یوسف دا اے محبوب پیارے
ہے کوئی ملک نشانے اندر یوسف نام سداندا
منشا بولیا اوہ یوسف ہے پیر صدیق ہمارا
ایسا نام صدیق یوسف سی میرا سوہنا بھائی
اج یوسف صلوات اللہ دا سنیا نام شتابی

باپ یعقوبؑ پیغمبر ساڈا عالی شان پیارا
پھر تساں نے دوجی واری اوہنوں عرض سنائی
ہیں فرزند اوسے یوسف دے اسی فرزند تساڈا
اوہ یعقوبؑ جو حضرت صاحب جد مبارک میری
اوسے حضرت یوسف ہنوں خود فرمان سنایا
اتنی خوشی دلے وچ ہوئی بنیامین ولی نوں
اٹھ کر نال شتابی ملیا ٹھنڈ پئی وچ سینے
آکھیوس تُس شتابی ہنوں لے فرزند سوہارا
تساں آکھیا بھائی دے ول تساں خیال نہ آیا
بنیامین کہیا اوہ ہیسی شہر مصر دا والی
تساں آکھیا جس دے تائیں مصر حکومت تھیوے
شاہ عزیز کہوسیں جس نوں اوہ ہو تساڈا بھائی
سُن کر بنیامین زیادہ رُنّا بے اندازہ
رو کر آکھیا تساں تائیں ہیچل نال اساں نوں
مچھلی وانگ تڑپیں بن پانی کوکے بھائی بھائی
درد محبت سخت فراقوں آیا یار دلوانہ
دردوں بنیامین ولی پر ایسی حالت ہوئی
لمبی منزل درد غماں دی کیتا مار بے حالہ
بھبھری وچ کرے آوازہ ہور کلام نہ کائی
جے ملنا تساں اندر کوئی اساں ساعت دیر لگاندا
تساں عرض کرے میں جا کر عرض حضور سناواں
چاچے طرفوں جا کر تساں جلدی عرض گذاری
جلدی اٹھ کر حضرت یوسف خلوت اندر آیا
دل بھبھری درد فراقوں چھم چھم انجھوں جاری
فاقے والے نوں جد کھانا خوشبو حاضر آوے

جس نوں مشرق مغرب تائیں جانے عالم سارا
اوہ صدیق جو حضرت یوسف خاص تساڈا بھائی
راج سلامت خیریں کردا جانو نہیں وراڈا
میں فرزند غلام تساڈا پکڑ دو صبر دلیری
تائیں خدمت کارن حضرت پاس تساڈے آیا
فضلوں آب حیات پیالہ ملیا خضر نبی نوں
ایسے درد یعقوب نبی دے کیتے نین نابینے
کتھے تیرا بابل سوہنا میرا اوہ پیارا
تخت سنہری اُپر تساں نوں جس نے کول بٹھایا
نام عزیز بتاون جس نوں در پر لوگ سوالی
تخت مصر دے اپر اسنوں نام عزیز سدیوے
اس دے نال تساں رل کھاوا اجے پچھان نہ آئی
ہیچل ہنوں ہیچل ہنوں رو رو کرے آوازہ
چھم چھم رووَن نین نمانے جلد وکھال اساں نوں
عبدالستارا جے وس ہووے سہن محال جدائی
کیونکر شمع مبارک باہجوں صبر کرے پروانہ
یوسف باہجوں مرنے اندر فرق نہ دِسّے کوئی
وانگ سکندر جلدی لوڑے آب حیات پیالہ
جلدی نال وکھال ساں نوں ماں پیو جایا بھائی
جلبل بنیامین فراقوں جنت اندر جارا
یا سرکار تساں نوں آوے یا میں تساں لیجاواں
غم دی حالت جیونکر آہی سفر قریب تیاری
لیا جلدی محبوب تجن نوں جھب فرمان سنایا
آ مل یار پیارے جانی جلدی جان پیاری
لکھ فاقے تقیں بے آرامی سخت عذاب وکھاوے

پڑھ شکرانہ عبدالستارا رحمت جھڑیاں لایاں
جا کر منشا چاہے تائیں جلدی عرض سنائی
یا حضرت اٹھ لمو شتابی جلدی تساں لیجاواں
سن کر بنیامین شتابی دیر نہ کیتی کوئی
دردوں بھائیں بلن جگر نوں ب نوں معلم حالا
آ وڑیا اس خانے دے وچ بنیامین سوہارا
کیتیس برقعہ دور شتابی ویکھ پیارا جانی
ایسا حسن یوسف نوں آہا کہن روایت والے
ویکھ سجن نوں بنیا مینے دردوں ماریاں آہیں
دردوں ٹھاٹھ سمندر نکلی نالے ندیاں بھریاں
ہکدوجے تھیں بیچارے دووین پیارے بھائی
جلد گلاب معطر یوسف چہرے تے چھنکایا
نال محبت آکھیا یوسف خیریں گذرن تینوں
تاں پھر حال یعقوب نبی دا بنیامین سنایا
آکھیں باپ پیارے اُپر ایسی حالت ہوئی
چپ بانوں بند کلاموں کیتا ہجر دیوانہ
بہت طبیعت عاجز ہوئی اس حبیب غفاری
رخصت کرکے جدوں تساں نوں بھایاں ساتھ رلایا
حجرے اندر ہر دن راتیں سجارے اندر رہندے وے
تن من بھاہیں بھڑکن ہوگئے نین نابینے
جیون کولوں گیا دوراڈا مرنے گوڑوں نیڑے
ذکر بیان نہ کیتا جاوے جو ہیں مصیبت بیتی
ٹکڑا ایاں خدمت کارن جو کوئی آن بلاوے
مومن لوگ جو نیڑے ورون طلبے یارت آون
آہیں ہار یوسف نے کہیا ماؤں تہ جندی بینوں
تکنیاں تد تاں تجھوں اسدن میل کیتا رب بھایاں
گوشے اندر رہیٹھا یوسف بھایاں خبر نہ کائی
سوہنا بھائی ماپیو جایا حاضر تساں گھاواں
دل نوں تاہنگ زیادہ لگی وصل تیاری ہوئی
عبدالستارا ویکھ تماشہ قدرت کامل والا
ملنے کارن پیا اڈیکے اگوں ویر پیارا
چند مبارک ظاہر ہویا عجب جمال نورانی
رات اندھیری چانن ہوندا ستر قدم دوا لے
اللہ اکبر بول زباں نوں یار لئے گل باہیں
ہنجوں ویدے دریا وچ چشماں مچھلی واگوں تریاں
دردوں بنیامین دے تائیں غش دی حالت آئی
چرکا سرت سنبھالی اس نے ہوش ٹکانے آیا
ہن کجھ حالت باپ میرے دی دس حقیقت مینوں
جیویں بحر قصص الانبیاء اندر بحر مفسر لیایا
درد فراق تساڈے اندر ہور خیال نہ کوئی
تیں تھیں پچھے ہوگیا اس نوں سارا ملک بیگانہ
جدوں جمال نہ اندا پایئے ہنجوں دس جاری
بیٹھا رہ گیا اس مکانے گھروں پھیر نہ آیا
چھم چھم ہنجوں بھرن مصلے نیت نماز کھلووے
موت قریب گیا وچ غم دے چھیک پئے وچ سینے
باجھ خدا تھیں منزل غم دی جیا کون نبیڑے
ویہہ برساں دا عرصہ ہویا بول کلام نہ کیتی
کیا منگدے ہوتا پھر رو کر یوسف نام سناوے
ویکھ حوالا چھم چھم رووں غم لیکھ ٹر جاون
اے بابل یہ میرے پاروں نت دکھ لگدے تینوں

بنیامین کہیا دُکھ اُس داؤ کر نہ کیتا جاندا
قدمیں ٹر کے حجریوں باہر کدے نہ حضرت آیا
خبر اساڈی جا کر اوہناں جیکر کوئی سناوے
بنیامین سناوے باتاں حضرت یوسف رووے
روندا روندا حضرت یوسف آکھے بھائی تائیں
بنیامین لگا جد کہاون راوی ذکر لیاوے
تھوڑا ذکر ہویا جس ویلے شروع کہانی ہوئی
جے کجھ ہور حقیقت سندا پیندا اجل پیالہ
میں قربان ہوواں دس اگے کیونکر گذری تینوں
وچہ طبیعت حال بھائی دا فکر یوسفنوں آیا
سنکہ اُس نوں آتش لگی جان پیاری دیسی
اج اسنوں جے کھوہے الامیں کجھ ذکر سناواں
باتاں نال ولاوے یوسف ویر پیارے تائیں
ہے کس حالت اندر میری زینب بھین نمانی
جیوں کر باپ اساں تھیں بچھے خوشی نہ ڈٹھی کوئی
کپڑا لیڑا نصیب نہ اسنوں بدن دوالے پیراں
ہجر غماں وچہ بالن ہوئی اکھیاں تد تاں گیاں
راہی لوگ مسافر لنگھن جس طرفوں کوئی آوے
نال محبت رُنا یوسف زینب اُسن چالا
جتنا پیار کریسی کوئی ملسن و رد جدایاں
پھیر حضرت یوسف نے پچھیا ویر پیارے تائیں
بنیامین کہیا گھر میرے عورت نیک نصیبہ
تے فرزند ہوئے گھر میرے بنیامین سُنایا
بنیامین کہیا میں یک دا یوسف نام رکھایا
آتش بلی اساڈے غم تھیں لنوں خوشی نہ آئی

سُننے اندر ویکھن اندر فرق ہزار کوہاں دا
دل دا حال کسے دے لگے کدی نہ بول سنایا
آب حیات پیالہ پیون پھیر حیاتی آوے
کیا مقدور مجال اساڈی جاں تک حکم نہ ہووے
کھانا کھاؤ تاں میں اپنا گذریا حال سنائیں
حضرت یوسف حالت اپنی بیٹھا کول سناوے
بنیامین گیا وچہ غش دے ہوش نہ رہگئی کوئی
ہوش آئی تاں پچھن لگا سوہنی صورت والا
حالت درد جدایاں والی جلد سناویں مینوں
جیکر میں اج کجھ اس دن دا اسنوں حال سنایا
ساری عمر اکیلا ہوساں تیر فراق مریسی!
ہوگ شہادت میری تھیں مت وندارہ جادا
نال محبت پچھن لگا منزل حال سنائیں
بنیامین کہیا غم صبروں اس دی عمر وہائی
حال برابر زینب خاتوں رو رو عاجز ہوئی
درد رنجانی حال نمانی دل مسکین فقیراں
نت یعقوب پیغمبر والگوں ہنجوں جاری رہیاں
رو کر ذکر اساڈا کردی کوئی نہ خبر سناوے
دیسی اج مصیبت اسنوں شکر دل رب تعالے
عبدالستارا عارف جنہوں جیہڑے دم سر چڑھایاں
ہے کوئی حرم مبارک تینوں ایہہ بھی حال سنائیں
یوسف کہیا اولاد کی اس تھیں دسیں یار حبیبہ
تا پھر حضرت یوسف پچھیا کیا کیا نام رکھایا
اوہ جمیا تاں درد فراقوں ہنجوں نیر وہایا
شادی ہوندی جے گھر ہوندا اج پیارا بھائی

دلوچ عیش آرام جنہاں نوں شادیانوچ خوش ہوون
دم دم رکھیا ہیں نام دوجے وانجا ذہب سدیندا
بنیامین کہیا اوہ لڑکا جس دن پیدا ہویا
آخر رو رو کرتہ سوہنا سینے نال رگایا
ذہب جو آکھیا تیجے تائیں پاڑن کھاون والا
خوشی خیال نہ آیا مینوں سینے بلیاں بھاہیں
دلوچ اٹھے ساڈے اُپر ظلم کیتا بگھیاڑاں
انھیاں باتاں دوہاں بھراواں سنیاں ہو سنایاں
رل پئے یار گئی دلگیری بولن حمد ثنائیں
سینے اندر بلدی آہی آتش تیز پرانی
دل گلزار ہویا وچہ پلدے گیا مصیبت حالہ
اوہ کوثر جویں محشر اندر لیسی نیکوکاراں
کر شکرانہ بولیا یوسف ملی مراد دلاں دی
بنیامین کہیا وچہ غم دے اتنی مدت پائی
انشاء اللہ یوسف آکھے رکھساں پاس تساں نوں
شتر تیری بوری اندر پائی پکڑ رکھاواں
قید کریساں لہ بہانے روسن تیرے بھائی
جے سو روون عاجز ہوون دسیں نہیں کسینوں
بنیامین کہیا ہیں راضی جو کچھ آکھیں بھائی
پیریں سنگل دکھ نہ دیون کول پیارا ہووے
کیہا تو خنجر لال عاشق نوں دسّی تیغ پیاروں
شیریں میوے شربت نہراں نوری محل سوہاون
رو کر کہیا بلال اساں نوں جنت طلب نہ کائی
دوست باہجوں جنت لیکر میں راضی کیوں ہوواں
ایہو طریقہ محباں والا شوقوں پاون مستی

درد الوالے شادیاں اندر نال جدایاں روون
یوسف آکھیا سننے والا بہت تعجب تھیندا
کرتہ تیرا لہو بھریا میں ہتھ پھڑ کر رویا
درد فراقوں اس لڑکے دا لوہو نام ٹکایا
حاضر ہویا اس دن مینوں درد مصیبت چالا
کر کر یاد پیاریاں نینوں رو رو ماراں آہیں
یاراں باہجوں باغ بہاراں یاں سنج اجاڑاں
وچہ تفسیر یوسف دے آیا ہیں تہیں دلوں نبھایاں
دلوچ خوشی سماوے ناہیں بنیامینے تائیں
سرد ہوئی جس ویلے ملیا رحمت والا پانی
لب جاناں نوں وصل پلایا کوثر سرد پیالہ
گرمی سورج طپش نہ پاسن سال پچاس ہزاراں
چلو نشانی بھائیاں دے ل لیواں خبر نہ ہاندی
ہن کیوں جلدی ساڈے کولوں کردے تسیں جدائی
جیونکہ باطن حکمت ہوسی خبر نہ ہوگ انہاں نوں
مال برآمد کر کے تینوں اپنا چور بناواں
ہیں بحرڈاں یا جھڑکاں سبھنوں نوں کچھ خوف نہ کھائیں
سخت امانت دل وچہ رکھیں جویں سکھایا تینوں
جھڑکاں قید قبول اساں نوں نامنظور جدائی
سولی چڑھن شہادت منزل جدوں نظارہ ہووے
جنت اسیں تساڈے کارن منگ لئے سرکاروں
حوراں جھن من چال کھاون خدمت اندر آون
خوش رخسار سجندی کولوں جنت گھول گھمائی
اس جنت نوں صدقے کر کے جوڑیاں وچہ کھلوداں
عشق حقیقی والے آکھن جنت بت پرستی

کر منصوبہ نال بھائی دے بنیامین روانہ　　ہو کر آ گیا پاس بھراواں اوہ محبوب یگانہ
جس ویلے اس چن چیتی دتی آن وکھالی　　پہلی نظر نہ کسے پچھاتا کہیا امام غزالیؒ
بدن مبارک دونا ہویا صورت حسن سوایا　　نال خوشی خوش رنگ ڈبایا وچہ پچھان نہ آیا
نیڑے آیا تدوں پچھاتا نال تاں بھایاں　　وچ تفسیر جو ابن عباسوں ثابت خبراں آیاں
گھروں نگری پاس بھراواں حضرت یوسف آیا　　آ بیٹھا جد مجلس اندر ایہ فرمان سنایا
جدوں تساڈا یوسف بھائی دور ہویا گھر باروں　　کس کس نوں غم ہویا زیادہ درد جدائی یاروں
لگے آکھن ہر اک تائیں لگیاں درد جدائیاں　　اے پر بنیامین نمانا ہو گیا داغ سودائیاں
سنکر باتاں حضرت یوسف ایہ فرمان سناندا　　پھر دسو تساں کیا کجھ گھر تھیں پلے لے لیاندا
کہن لگے سب ستوں خالی اسیں غریب نمانے　　خاص توکل رب دا کر کے آئے دوروں دھانے
اوہ دیناراں والیاں جوں جو ساڈے ہتھ آیاں　　مال امانت خرچ نہ کیتا پیش حضور ٹکایاں
یوسف آکھیا مال امانت جو کجھ تساں لیاندا　　بے نقصان تساں نوں حاصل مطلب ہو گیا لاندا

بیان غلہ دادن یوسف برادراں اور روانہ شدن اونہا

ملیا حکم غلاماں تائیں جلدی کرو تیاری　　دانے دیہو کنعانیاں تائیں ستھری جنس پیاری
اے پر بنیامین ولی دی پچھے بوری بھرنی　　نظر بچا کر اس دے اندر پیالی داخل کرنی
خفیہ سبھ کھیں ایہ کم کرنا مت کوئی خبر سنائے　　جلدی کرو روانہ ہوون مت کوئی دیر لگائے
قسم یاقوتوں پیالی آکھن ابن عباس بتایا　　دو لکھ دیناراں اس دی قیمت بحر العشق لیایا
بنیامین دی بوری اندر پایا اوہ پیمانہ　　راضی ہو کر حضرت یوسف کیتے جلد روانہ
چلدے دور گئے جس ویلے بھایاں خبر نہ کائی　　پکڑن کارن حضرت یوسف گھڑل فوج چڑھائی
آکھن ایہ سوداگر ساڈی کیتی جاندے چوری　　جلدی حاضر کرو انہاں نوں پکڑ دوڑ حضوری
آپو اپنیاں شتراں اتے بیٹھے شوق پیاروں　　باتاں صفتاں کردے جاون خلق یوسف بے ادوں
گھروں جلدی فوج رسالہ ملیا باگ اٹھائی　　چوراں آکھن گھڑ اتارے سب شتراں تھیں بھائی
پچھلی پیریں پیش عدالت حاضر کیتے سارے　　حکمت کیتی حضرت یوسف کارن دید پیارے
آن کھلے تاں پچھن لگے دسو حکم اساں نوں　　چوری کر گئے تسیں اساڈی یوسف کہیا انہاں نوں
ہو گئی گم اساڈی پیالی شاہ فرمان سنائے　　شتر لدا کر دانے ملسن جو کوئی لوڑ لیائے

آکھن لگے قسم خدا دی سچی بات سناواں
چوری کارن شہر تساڈے ہرگز اسیں نہ آواں

پیشہ نہیں اساڈا چوری نہ کوئی اسیں فسادی
اسیں اولاد رسولاں نبیاں پاک گھرانہ عالی

یوسف کہیا تساڈے کارن جتنا کرم کمایا
واہ سبحان اللہ کیا بدلہ ہتھ اساڈے آیا

اس کارن تساں نہیں بلایا چھوڑ دغا ر بہانہ
اپنی ہتھیں عزت سیتی دے جاد بہانہ

ایہ گل سنکر بھایاں تائیں کجھ دل خوف نہ آیا
کہن لگے تساں ناحق ساٹوں "تناعیب بنایا

حضرت یوسف حکم سنایا دیکھو بھار اینہاندے
بھایاں کہیا دکھاون بابجوں اسیں بھی ناہیں جاندے

اگے اساں مان تساڈی خوب سمھال پہنچائی
اتوں تساں خیال نہ کیتا چوری مگر لگائی

لوکاں آکھیا جے تساں کولوں مال برآمد تھیوے
کہن لگے کجھ عذر نہ کرساں ساٹوں قید کچیوے

ایہو تسلی ہر یک "تائیں دل دے اندر آہی
با بجہ قصوروں کیونکر کرسن ساٹوں قید گناہی

عارف آکھن متقی ہو کرجے سو عمل کمائیے
دل توں بے پرواہی والا خوف نہ مول بھلائیے

بیان تلاش کردن پیالہ از بارہائے شاہیاں

"تاں اول شمعون دی بوری کھولی ڈٹھی بھائی
چاروں طرف تماشہ ویکھے خلقت ویکھن والی

یوسف آکھیا ایہ کد نی ڈاہڈا نیک بزرگ سنیندا
کم شرارت چوری والا اس تھیں ناہیں تھیندا

دوجے آکھن لگے سب ویکھو مال اسباب اساڈا
دور ہوسی سب ساڈے اُپروں جو کجھ ظن تساڈا

دس بھایا مذی ہوئی "تلاشی سب دے بھار کھولا یا
بنیامین رہیا اک باقی لوکاں عرض سنایا

ہویا معلوم جے کار شرارت عادت نہیں اسانوں
نہیں تلاشی دی کجھ حاجت رخصت دیہو انہانوں

یوسف آکھیا دہ بھاراں تھیں نہیں ثبوتی ہوئی
تک اُٹھ دا اسباب کھلاون نہیں ضرورت کوئی

شامل ہو کر ساتھ حکم دے کیتا سخن بھراواں
جد "تک سارے بھار نہ ویکھو ہرگز اسیں نہ جاواں

"تاں پھر یوسف حکم سنایا کھولو اس دی بوری
پائی باہر آگئی اس تھیں ثابت ہوگئی چوری

راضی ہو کر ویکھن والا کرے بلند آوازہ
ستا ہی مال برآمد ہویا سنو عجب اندازہ

سب اولاد یعقوب نبی دی حیرت اندر ہوئی
دانہ کھا لیا حضرت آدم زور نہ رہ گیا کوئی

اجن جیہی سوہنیاں شکلاں زردی اندر آیاں
دل شرمندہ بول نہ سکن خشکی لباں سوکایاں

نظر اُٹھا کر دیکھن ناہیں ہوگئے بند زباناں
اجن جیہی غم دی بجلی کڑک پئی آسمانوں

تھر تھر کنبن ملک نورانی زمین بھوچال ہلاوے
ایسی حالت نبیاں اُپر جے کر ظاہر آوے

حیرت غم افسوس انہاں نوں ایسا وقت بنایا
بنیامین آسودہ دِستے خوشی نہ جھلی جاوے
کتنی الفت شفقت شاہ دی تیرے اپر ہوئی
مفت شتر لدوا کر تینوں کنک ملی سرکاروں
عمل تیرے اج ساتھ برابر سانوں ملی سیاہی
بنیامین بھراواں تائیں اتنی بات سنائی
ایہ گل سن کے بھایاں تائیں غضب دلا نوں چہ آیا
ہس کر بنیامین پیارا بات سناوے بھایاں
جویں تساں تھیں مہراں والی اگے چوری ہوئی
دیہو جواب وسن بھائڑے مہراں تساں چرایاں
ایس جوابوں سارے بھائی چپ ہوئے یکبارگی
کذالک کدنا لیوسف جیونکر آیت خبر سنائی
کتنی مدت دوہاں بھراواں نال فراق وِہائی
حکم دتا جو چور بنا کر رکھ لئے بھائی تائیں
سنو حقیقت جیونکر اس دن گرم عدالت ہوئی
ایہ قانون مصر وچ ہیسی جو کوئی چیز چراندا
جیکر یوسف عدل مصر دا اس دن حکم سناندا
جت گت حالوں سارے بھائی مالوں بدلہ دیندے
ایہ بھی حکمت کیتی اس دن مالک سرجنہار
یوسف نے کہیا ملک تساڈے جو کوئی چیز چراوے
کہن لگے جو ملک اساڈے اسرائیل کہاندا
وچہ مسیدیت عمل برابر مسئلہ حق سنایا
ڈرلوں جھوٹے رلوں جھوٹے حق بیان سناوے
مسئلہ حق جو بولن عالم تھوڑے یار تھیندے
سنو حقیقت بھایاں جس دم حق بیان سنایا

مرجاون منظور کیتو سے نے عزرائیل دم آیا
کہن لگے اے ظالم تینوں کیونکر شرم نہ آوے
تساں برابر ملیا تینوں بدلہ ایہہ وادھی
واہ واہ خوبی تدھ وکھالی نمک حلالی پاروں
آن بہتیرت کیتوئی سانوں وچ عدالت شاہی
قسم خداوی ہیں اوہ پائی بوری وچہ نہ پائی
تیں بن تیری بوری اندر اوہ کس نال ملکایا
جس نے وچ تساڈی بوری مہراں چا لکایاں
اووہیں اساں چرائی پائی ہور جواب نہ کوئی
جانو اساں بھی چوری کیتی آکھ سنائے بھایاں
رل مل بیٹھے حیرت اندر بنی مصیبت بھاری
رب فرمائے یوسف تائیں حکمت اساں دکھائی
جلدی نال وچھوڑیا آون سانوں ہاتھ نہ بھائی
مکر فریب نہ کیتا یوسف ایہہ جو رب سائیں
نقل کتابوں ذکر سناواں ہینوں علم نہ کوئی
مال برابر دونا اس تھیں بدلہ بھریا جاندا
طلب کریندا بدلہ مالوں قید کویں فرماندا
لیس بنیامینے تائیں یوسف کول چھڑاندے
آن کھلے جا صاحبزادے وچہ عدالت سارے
شرع یعقوب نبی دی اس پر کیا فرمان سنائے
حکم شریعت برسس برابر قید کرایا جاندا
حکم شریعت ظاہر بولے ہرگز فرق نہ پایا
اسنوں کہو موحد مومن شیرازی فرماوے
بیٹے لوگ مخالف ہو کر دشمن بن اٹھاندے
قید ہوسی مجرم چور اساڈا یوسف نے فرمایا

سبھناں فکر پیا اوچہ دل دے کرن قیاساں لگے
اوڑک وچہ دربار کھلو کر بولن عرض تمامی
جو جو شفقت اس سرکاروں ساڈے اُپر ہوئی
جویں نوازش شرف غریباں پایا ایں جنابوں
شفقت کر پردیسیاں کارن ایسا کرم کمایا
دوجی وار اسیں جاں آئے خالی درم دیناروں
ہور ضیافت عزت بنیا جویں حضوروں ہوئی
ہُن بھی بڑی امید اسانوں حرص خیال جماوے
نظر کرو مسکیناں اُپر بخشو چور اسانوں
جیونکر حکم یعقوب نبی دا پورا عمل کریساں
پیش عدالت عرضاں کرکے کون خلاصی پاوے
محجوب ہاں نسیں آپ باتوں بنو اولاد رسولاں
چوری کنوں تساں نوں دل وچہ ہرگز خوف نہ آوے
اے بھائیاں نوں اس گل دی سمجھ نہ آوے کوئی
کہن لگے تساں حق فرمایا نہیں خلاف سنایا
اس تھیں وڈا یوسف آہا صاحب حسن گرامی
غیرت کرکے ہیسا یوسف غضبوں رنگ وٹایا
تسیں کریں اینہاں چوراں نوں اینی بات سنائی
عبدالستار اکھول سنا ویں سن بھائیاں تائیں
ہا جو حالا سنکر موسن عمل صفائی یادن

عذر جواب کی ہوگ اساڈا باپ پیارے اگے
کر کر صفت سوالی ہوئے پیش حضور گرامی
صاحب کرم حضور برابر ہویا ہور نہ ڈٹھیا کوئی
ساتھیں ذکر نہ کیتا جاوے یا ہر حد حسابوں
کھول خزانہ دولت خانہ مفت اناج دوایا
وافر دانے راہ مولا دے بخش ہوئے سرکاروں
ایہ شفقت پردیسیاں اُپر نہیں کریندا کوئی
صاحب شرم نہ کرم گھٹاون جے سو خفگی آوے
یوسف صاف جواب سنایا جلد بناں اینہاں نوں
جویں شریعت عمل سنایا اپنا دو عمل نہ دلیساں
بنیامین تساڈا بھائی قید کرایا جاوے
بن کر پاک پیغمبر زادے کار کرو مجہولاں
پہلوں تھیں چوری دا پیشہ ہینوں اوہ گل یاد کراوے
دور ہووے سب عقل قیاسوں جس پر منزل ہوئی
جیونکر اس نے ایس جنابوں چوری مال اٹھایا
اس بھی چوری کیتی آہی عمل کمایا خامی
نہ شرمندے ہودن بھائی بر قعہ اتان نہ چایا
جیکر یوسف چوری کیتی تاں اسدے بھائی
جیکر چوری کیتی یوسف ایہے دسی جائیں
سنکر چوری مقبولاں دی صدقے صدقے جاوں

بیان دُزدی یوسف و حقیقت آں

وچہ تفسیر یوسف دے راوی ثابت خبر لیایا
یوسف دی جو نانی آہی راحیلہ دی مائی
حضرت یوسف ڈٹھا اسنوں نالے ماں پیاری

جیونکر چوری کیتی یوسف وہ بیان سنایا
بت پرستی کردی آہی دینوں خبر نہ کائی
شرکوں غیرت ہوئی دوہاں توں سنو حقیقت ساری

۴ ہر شے اپنا اصل وکھاوے اس وچہ شک نہ کوئی
اُس دا باپ بھی ٹھاکر گھڑدا آزر مشرک بھارا
اِک دن ابراہیم نبی نوں شوق ٹُرے چہ آیا
چھک لیا او چہ گلی دے بولے نبی ربانا
وتھیں والے مشرک آکھن سخت بے ادبی ہوئی
باپ نبی دے تائیں لوکاں جس دم حال سنایا
رب دی وحدت نوں کیا جانن بت پرست گنوار
ایدھر اودھر بھالن لگے وڈن جویں سودائی
ظن کیتا اُس یوسف اُتے آکھے ہور نہ کوئی
رہا کاسبی اجے یوسف سوہنا مرگئی ماں پیاری
گھدن بھین یعقوب نبی دی سوالن ہوئی
پا نبیا اک اوہ مولا دے دیہ فرزند پیارا
یوسف باجھوں قی یاراں لیجا جو من بھاوے
جے بخشو تاں یوسف لیساں آکھے بھین پیاری
آخر یوسف اُتر کیتا دوہاں برابر حصہ
پہلا حصہ یوسف تائیں پھوپھی گھر وچہ لیاندا
بی بی ادل عاجز ہویا ہن کیا مندر لیا وال
اسمٰعیل نبی دا پٹکا ولیا کمر دوالے
ہک پل صبر آرام نہ پایا کمروں جلدی آئی
جد دی برکت عظمت پٹکا ہیں بیخبر وبجایا
کہیا یعقوب معلوم نہ سانوں کیہوں خبر لگائی
آپے پٹکا ولیا ہے سی آپ لے کھول وکھایا
حکم سوا یعقوب نبی نوں پتہ نہ لگا کوئی
آکو ہکنا ہومن تائیں رستہ حق وکھاوے
شرم نہ پکڑن مشرک جھگڑن رب دا تھیں جاولن

ابراہیم پیغمبر والی بات برابر ہوئی
غیرت کرے خلیل ربانا پیش نہ جاوے چارہ
فرصت پا کر ٹھاکر تائیں گل وچہ رسا پایا
لے لو ٹھاکر لے لو جس نے نار جہنم جانا
اس لڑکے نوں خوف نہ آوے نڈر نساسن کوئی
اس فرزند تساڈے تائیں داغ بلا شک لایا
نانی وا جد ٹھاکر چایا یوسف نبی پیارے
ماں پتر خوش حالت ہتن اس نوں خبر نہ کائی
دوجی چوری ہور سناداں جویں حقیقت ہوئی
بنیامین ہویا جد پیدا اُسنو شفقت بھاری
ہیں گھر برکت آل اولاداں ہور فرزند نہ کوئی
نال محبت اس دے تائیں آکھے نبی سو ہارا
تاں پھر بھین یعقوب نبی نوں بول جواب سنادے
دونویں جھگڑن آپس اندر سنو حقیقت ساری
ہک کم ہفتہ واری ہوئی ختم کیتو لیے قصہ
باپ آیا جد لین یوسف نوں راوی خبر سناندا
تاں گھر میرے یوسف رہنا اجے لوچ چور بنادا
نال محبت یوسف سوہنا کیتا باپ حوالے
پاس یعقوب نبی دے آکر انجی بات سنائی
کسلو ل اُس دا چور بناداں لیندا انتظار آیا
ایدھر اودھر ڈھونڈ کر پیندی یوسف کول آئی
پاس یعقوب نبی دے بی بی یوسف چور بنایا
جرم ثبوتی نال یوسف دے جویں حقیقت ہوئی
سکل قرآن معلم تائیں کوئی نہ اثر پہچاوے
شہر کوس اٹھے جاہل دا انگوں جنت حرص دے ناوں

۴ [illegible]

جویں نا بینا کھوہ وچ جھڑیا آکھے یار کھڑاواں
اُس لئے جا تارسی بنسی جس طرفے منہ کرساں
عبدالستارا پڑھ شکرانہ کرم کیتا رب سائیں
سنو حقیقت چار یوسف پر چوری ثابت ہوئی
پردہ کرکے یوسف تائیں بی بی موڑ لیا ندا
قید ہوئی ہن یوسف تائیں موجب حکم الٰہی
تھوڑے دن گذرے تاں بی بی سفر جہانوں پایا
تیجی چوری سنو یوسف دی جاں کراں قربانی
ہکدن گھر وچ بیٹھا یوسف کول انہاں باپ پیارا
حاجت کارن اس سوالی کیتا بول آوازہ
درم دینار نہ پاس یوسف دے لوچہ فکر دوڑاوے
ہک مرغی اس ویلے حاضر نظر یوسف نوں آئی
باہجھ اجازت یعقوبے دی اتنا عمل کمایا
لوک چار کرن اس گل دی اوہی ذکر سناوے
ایہہ ترے چوریاں ثابت ہیسن یوسف اُتے آیاں
غصے ہو کر بولیا یوسف جانے خالق سائیں
آپس اندر کرن کلاماں کہڑے وچ بے تانی
جھڑ کاں کرن سناون جھوٹ بولن ایہہ توفیق انہانوں
ہک ذرہ کوئی یوسف یاروں گلہ انہاں دا کرسی
بعضے جاہل سن کر حالہ غیر کلام سناون
سنو حقیقت جس دم بھائیاں ایہی بات سنائی
سنکر تاں بولیا یوسف کہیا جواب تنہانوں
غصہ کرکے نال شتابی ایہہ فرمان سناوے
کرن روایت جیکر چوری یوسف مگر نہ لاندے
غم شرمندگی جے نہ ہوندی چوری کنوں تنہانوں

جلدی نال نکالو مینوں نہیں تاں ہیں ٹر جاول
جانے نہیں جو باہجھ ویلے غوطے کھاندا مرساں
رہبر بھیجیا سرور سوہنا اساں تاں ہینیاں تائیں
چپ ہویا یعقوب پیغمبر عذر نہ رہ گیا کوئی
کہے یعقوب شریعت اگے عذر نہ کیتا جاندا
برسن نال جد خدمت کرسی ہوسی پاک گناہوں
فوت ہوئی تاں یوسف سوہنا بابل دے گھر آیا
جویں روایت بحر العشقوں ثابت ذکر عیانی
آن کھلا دروازے اُتے کوئی غریب بیچارہ
نال محبت جلدی یوسف کھول دتا دروازہ
جس لئے نام خدا دا لیا کیونکر موڑیا جاوے
راضی ہو کر سائل تائیں اوہ مرغی پکڑائی
بیخبری بابل دی پاروں لوکاں چور بنایا
ایسی سندر صورت اسدی ایسے عمل کماوے
پیش عدالت حاضر اُس دن ذکر جو کیتا بھایا
عمل تساڈے ظاہر ہوسن وچ قیامت تائیں
ہور کسینوں طاقت ناہیں کرے کلام زبانی
ادب برابر شان برابر فرض پیارا سانوں
کافر ہے نمرود برابر جے توبہ بن مرسی
مومن ہو کر سن پیاروں کافر ہو کر جلون
ایسے اگوں چوری کیتی یوسف اسدے بھائی
جو نکر چوریاں کیتیاں یوسف کیا معلوم تساں نوں
کر لو فیدا انہاں دا بھائی جانا مول نہ پاوے
بیشک رحم کریندا یوسف بنیامین لیجاندے
کیا توفیق یوسف دیاں فوجاں لیا دل موڑ انہانوں

بنیامین تائیں جس ویلے قید حکم فرمایا
زردی ورت گئی اس ویلے سُنکر ساریاں بھایاں
بڑا ضعیف نہایت بڈھا اس دا باپ نابینا
جے لساں قید رکھایا اسنوں سُنکر اُتنا حالا
اُسدے پیارون ہو رہی مرس سبھناں عرض سنائی
برس دنان تک حکم جو ہوسی کرساں کار تساڈی
جس پر چوری ثابت ہووے اسنوں پاک بناوے
گریہ زاری اندر بھایاں ساری قوت لائی
اس آیت وچ کرن اشارہ روز قیامت والا
جو کجھ عمل کسے دا ہوسی اوسے اوپر آوے
شرک جہناں تھیں ثابت ہوسی اُہنم دوزخ جاسن
ایسے کارن سب پیغمبر راہ توحید بتاون
رہناں تھیاں قبراں توڑ جن دیوے سرور والے
قصہ کوتاہ کر کر عرضاں عاجز ہوئے سارے
آپس اندر کرن صلاحیں کس پر عمل کماواں
بول اُٹھیا شمعون بہادر کہن لگا سبھناں نوں
اگے بات یوسف دی یارو اسیں تمام قصوری
یا شفقت کر باپ پیارا اینوں آپ بلاوے
اگے اساں وچھوڑیا اس تھیں یوسف دلبر جانی
ہتھیں بنیامینے تائیں قید کرا کر جاواں
جنگ جدال خوف نہ کرساں جد قبضے ہتھ دھرساں
ایہ گل نہیں مناسب سانوں جیکجھ خوف کریساں
وچ تفسیر یوسف دے آوے کہیا امام غزالی
انشاء اللہ وچ میدانے جس دم ہتھ اٹھاواں
ذبح کراں سردار تمامی سنے امیر وزیراں

سنکر باتاں شکر کریندا بہت خوشی وچہ آیا
پیش عدالت عاجز ہو کر عرضاں بہت سنایاں
ہم دلگیریاں عاجز گیتا اوہ محبوب نگینہ
ختم حیاتی ہوسی اُس دی پیوے اجل پیالہ
اُسدے بدلے ساڈے وچوں قید رکھو اک بھائی
سُنکر بولیا حضرت یوسف نہیں مجال اساڈی
بے عیباں نوں چور بنا کے میں کیوں ظلم کماواں
کسے نہ سنیا عذر تہناں دا پیش نہ گیا کائی
جس دم سبھنوں حاضر کرسی قادر پاک تعالےٰ
ماپیو خویش کھلوتے ویکھن کوئی نہ بھار اٹھاوے
شر بنی جے کرن شفاعت کدی نجات نہ پاسن
شرکوں موڑن عالم دینی جاہل بُرا مناون
توبہ باجھوں امت وچوں جاسن دوزخ کانے
نکل گئے دروازیوں باہر اوہ مقبول پیارے
دونویں کاراں نفع نہ دیون بیٹھاں یا ٹر جاواں
عہد اقرار یعقوب نبی دا کیوں کر بھل گیا تساں نوں
میں ہن اپنے وطن نہ جاساں بات سناواں پوری
یا ایہ بنیامین پیارا ساتھے اساں گھر جاوے
ہے افسوس جو اسدے جگروں بار اٹھائی کانی
ایہ نامردی لائق ناہیں ایسا عمل کماواں
ہو گ تماشہ تیغ نکالی ہتھے خالی کرساں
ہوندی قوت خالی جاواں گھر نوں اب کی دیساں
بولیا پھیر روبیل بہادر جے میں تیغ نکالی
جتنا لشکر شاہی فوجاں کر کے قتل وکھاواں
تن تن چوں تیغ نکالاں وددو ھڑ کر چیراں

بعد اس تھیں شمعون بہادر اتنی بات سنائی
دس بازار مصر دے بھی سب کوچے گلیاں بھالائیاں
کہیا ہووے میرا ذمہ طرف کچہری جاواں
سب بھائیاں اُٹھ پہوے کڈھی تیغ میانوں
جا ہو وچ بازار مصر دے صبر دلاں وچ کرنا
اول شاہ نوں میں کواری نرم سوال کریساں
قوت زور انہاں دا سبھا علم یوسف دے تائیں
ایہہ اولاد یعقوب نبی دی شہرت وچ جہاناں
بیٹے نوں فرمایا یوسف مگر انہاں دے جائیں
خوف کراں مت بابے تیرے غصے اندر آون
مصلحت کرکے سبھناں بھائیاں کیتی جنگ تیاری
جدوں ہووا اُٹھ کھلوتا قبضے ہتھ ٹکایا
جلدی باپ پیارے اگے دیوں عرض گذاری
مگر اں اوسے وقت ہووا وچ عدالت آیا
سُن اے شہر مصر دیا والی بات ذرا اک میری
لیا دے بنیامین اساں نوں ایسے وقت شتابی
ایسا سخت حوالہ بنسی ویلا ہتھ نہ آسی
ہک آواز کریساں غضبوں حمل زناں دے جھڑسن
یوسفنوں معلوم آہی گل جد خفگی وچ آوے
جامے وچوں باہر آون وال بدن دے سارے
جوش اندر رکجہ باتاں کر کے غضبوں رنگ وٹایا
مگروں لشت مبارک اپر اسنوں ہتھ لگائیں
سرد ہو یا تن غضبوں اس دا قوت خارج ہوئی
بہت عجائب سند رسوہنا روشن حسن جہانوں
ملیا پکڑ ہووا اس نوں ایہہ فرمان سناوے
میں بازار مصر نوں کافی حاجت نساں نہ کائی
نظر جو آوے نہ بچ جاوے وچوں تیغ نکالاں
سنے امیراں شاہے تائیں تختوں ہیٹھ لیاواں
بھی اس وقت بھراواں تائیں کیتا سخن زبانوں
جد تک سنو آواز نہ ساڈی قبضے ہتھ نہ دھرنا
نہیں تاں کراں بلند آوازہ پتہ نسانوں لیاں
بچے تلواراں پکڑ کھلوسن کرسن ملک اڈائیں
تیغ اٹھاون غالب آون اُپر لکھ جواناں
باہر جو منصوبہ کرسن ہیتوں آن سنائیں
کرن حلال ہزار جواناں فوجاں تخم اڈاون
سُنے کھلوتا صاحبزادہ بات حقیقت ساری
نال شتابی صاحبزادہ کول یوسف دے آیا
حضرت یوسف سنکر ہتیا دلوں نہ قوت ہاری
غضبوں حضرت یوسف تائیں جذبے نال بلایا
توجاں ملک خزانے اُپر مت کجھ کریں دلیری
نہیں تاں شہر تساڈے اُپر نازل ہوگ خرابی
کوئی تدارک حیلہ عقلوں ہرگز پیش نہ جاسی
سننے والے بیخود ہوسن دہشت کھا کر مرسن
بدل واگوں کرے آوازہ طبق زمین ہلاوے
اوسے حالت شیر ہووا آن کھلا سرکارے
حضرت یوسف نال شتابی بیٹے نوں فرمایا
مل پیا جلدی نال شہزادہ بلدی آتش تائیں
پرت ڈٹھا اک لڑکا سوہنا ہور نہ نیڑے کوئی
جد کیتا رب یوسف وچ جا حضرت یوسف نالوں
اے لڑکے یعقوب نبی دی خوشبو تیں تھیں آوے

کوئی کلام نہ کیتی اڑ کے ہو گیا جلد کنارے
ملیا پکڑا ہیودے تائیں کہیا تساں دیر لگائی
لگا کہن ہیودا جس دم غضب میرے دل آیا
ختم ہوئی اُس ویلے میری غیرت قوت ساری
حیرت نال کہیا سب بھایاں ایہ کیا قدرت ہوئی
تم تدبیراں کرن کھلوتے آپس اندر سارے
آکھیں تیں اولاد بیدی جو محبوب حقانی
رب تھیں بہتر شان تساڈا جاتا نال پیاراں
آپے کار خیانت کیتی ایس تساڈے بھائی
پھر کیوں ساڈی قتل کرن نوں تیغے دست لگایا
سارے عالم دی سب قوت نہیں تساں وچ آئی
ایگل آکھ بھراواں تائیں جذبے اندر ہویا
سی اک محل عمارت سنگیں اوہی ذکر لیایا
ٹکڑے ہویا مکان پتھر دا آپڑ زمین تے آیا
آکھیوس شان نہ دل وچ رکھو اے سوداگر شامی
اے پر نیل اولاد رسولاں آوے وحی جنہاں نوں
بول ہیودا بھایاں تائیں ایہ فرمان سنا ندا
نہ ایتھے قوت اثر کریندی نہ ایتھے صبر سہیندا
وچ تفسیر یوسف دے راوی اتنا ذکر سنایا
ول اتفاق کیتا سب بھایاں فجرے عرض سناواں
جس ویلے سب لشکر بھایاں جنگ ارادہ کیتا
عرض کیتا اس خدمت اندر یا محبوب گرامی
سن کر حال حضرت یوسف جلدی فوج منگائی
فجر ہوئی تاں صاحبزادیاں آن سوال کیتا سی
دور امید ہوئی جس ویلے پھر تلوار اٹھائی

ساعت پچھوں پاس یہودے آ گئے بھائی سارے
مشکل وقت مصیبت اندر کیوں نہیں خفگی آئی
کول کھلا اک لڑکا اس نے جلدی ہتھ لگایا
ہتھ لگا کر جوش بجھا کر دوڑ گیا یکباری
کیہا یہودے ساڈی نسلوں ایتھے ہندا کوئی
حضرت یوسف جلد بلایا پیش ہوئے سرکارے
میں تھیں کیا بربادی ہوئی بولو سخن زبانی
کل سونہا تاں نظر تساڈی عزت باجھ تساڈاں
آپے تساں زبانوں اس پر قید سزا فرمائی
زور نہ جریا گیا تساں تھیں اتنا جوش دکھایا
بھلی بھلی رب خلقت اپنی رنگا رنگ بنائی
وکھیں کھلے تمامی بھائی تختوں اٹھ کھلویا
ماریا پیر یوسف نے اسنوں غضب دلوں دور وکھایا
جس دم قدم مبارک اسنوں حضرت یوسف لایا
خلقت ہر ہر رنگ خدا دی صاحب زور تمامی
ورد پہنچاون لائق ناہیں آٹھے پہر اسانوں
ہیں جاتا کجھ ایتھے ساڈا زور اتھیں نہ جاندا
نہ ایتھے گریہ زاری کرکے مطلب حاصل تھیندا
اس وچ قصص الانبیاء والا ہو بیان بنایا
نہیں تاں خالی گھر نہیں جاتا [illegible]
سننے والا کول یوسف دے آیا غیب چھپیا
بیشک فجرے جنگ کریسن اوہ سوداگر شامی
بڑے جوان بہادر جنگی جیہڑے ہزاراں بھائی
عرض قبول نہ کیتی یوسف صاف جواب سنائی
فوجاں حکم سنایا یوسف دیر نہ کیتی کائی

ویکھے پیا تماشہ یوسف قوت برکت بھایاں
سب اولاد یعقوب نبی دی شیراں وانگن بولن
زور کنوں شمعون بہادر جدوں مقابل ہویا
نعرہ بول بہوں ڈے کیتا دہشت نازل ہوئی
پتھر دا اک تختہ لے کر پچر روئیل اٹھایا
لرزہ کھادیوار قلعہ دی دھرتی اپر آئی
اتنا قدر تماشہ ڈٹھا یوسف نبی پیارے
سی معلوم یوسف دے تائیں غالب ور تنہاں دا
جالش اس حالت اندر شہر مصر نوں وڑسن
اوہ دستار خلیل نبی دی جلدی نال نکالی
سرد ہویا سب جوش انہاں دا قدرت نال ربانی
برکت اس دستار مبارک یوسف غالب آیا
خالی ہتھیں پکڑیا یوسف سبھناں بھایاں تائیں
تسیں پچھاؤں مثل اساڈی وجا ہور نہ کوئی
اس ویلے بھی کہیا بھراواں بول جواب زبانی
ایہ کجھ امر مقدر والا غالب حکم الٰہی
نہیں تاں مصر ولایت وچوں کون برابر آوے
کیا توفیق مصریاں فوجاں پکڑ لیاون سانوں
جو سب مال اسباب انہاں دا کر کے ضبط رکھایا
راضی ہو کر آپس اندر آکھن لوک تمامی
عاجز ہو کر بکدے جیہنوں آکھن سارے بھائی
جدا اساڈے دلوں اسنے ہے کجھ برکت پائی
دلوں قیاس بہو دا کر کے ایہ فرمان سناوے
انس بن ہووے کون اساں نوں ہتھیں پکڑن والا
بھایاں کہیا جے یوسف ہوندا ایسی زور کریندا

صاحب زور دے مصریاں فوجاں لوں لوں اگے لایاں
کون جوان مقابل ہوون طلق زمین دے دلیں
پچھلی پہریں لشکر سارا مار قلعے وچ ہویا
دھرتی اپر فوجاں جھڑیاں ہوش حواس نہ کوئی
ماریا کوٹ مصر دے تائیں جوش دلے وچ آیا
ایہ سب قصص الانبیاء اندر راوی خبر سنائی
دلوں آون خوف نہ کھاون شیر بہادر سارے
مصر زمین دے وچ نہیں برابر ثانی کون انہاں دا
خون چلاون وچ بازاراں کوچے خالی کرسن
موسے دے ید بیضا وانگوں اچن چیت وکھالی
غیرت قوت ہر تن وچوں دب کنوں شرمانی
ہتھاں وچ رہیاں تلواراں کسے نہ دست اٹھایا
کیا طاقت کیا زور تساں نوں کرسے حرص ہوائیں
پکے پرپچے خلقت رب دی پیدا کیتی ہوئی
کون بہادر ملک مصر وچ زوروں ساڈا ثانی
قید نصیباں وچ اساں نوں تیرے ہتھوں آئی
نگراں رب دی مرضی اندر چارہ پیش نہ جاوے
سنکر بات نہ کیتا یوسف کوئی جواب تنہاں نوں
شہر مصر دیاں لوکاں تائیں صبر تداہیں آیا
پھر سے قید کرائے جاسن جو سوداگر شامی
فتح امید اساں نوں آہی ایہ کیا شامت آئی
ہو سکدا نہیں زور اساں تھیں ہور نہیں گل کائی
ایہ یوسف ہے شک نہ کوئی میرے دل وچ آوے
جویں اساڈے نال تماشہ بنیا قدرت والا
قتل کرندا اساڈے تائیں حکم شتابی دیندا

آپس اندر کرن کلاماں اوہ مقبول ربانے
کہے یہووا یوسف جاپے غیب خداوند جانے
تریہن بھایاں تائیں یوسف ہیبت حول دکھایا
چوتھے روز عدالت اندر سب نوں پیش بولایا
آکھیس حکم عدالت آہا کرناں قتل تساں نوں
اے پر تسیں اولاد بزرگاں آکے شرم اسانوں
دو جا تسیں بہادر پورے واڈھی صفت سنائے
ایسے لئی جواناں تائیں قتل نہ کیتا جاوے
اپنا مال اسباب سنبھالو جاہو وطن تمامی
نکل کھلے دروازیوں باہر اوہ محبوب گرامی
کہے یہووا بھایاں تائیں ہو کر بہت نمانا
ہو گیا پاس یعقوب نبی دے میرا مشکل جانا
یارب خالق حال میرے پر کرم کرے سرکاروں
آپ پیارا باپ بلاوے شفقت رحمت پاروں
نہیں تاں لیو حوالے رہیے کیتوس وداع بھراواں
جد تک مصر سلامت ہوسی میں کبھی چھوڑ نہ جاواں
رہیا یہووا دستے بیٹھا عاجز حال نمانے
نو بھائی اٹھ روندے خالی شہر اپنے نوں دھانے
رو کر چلے درد رنجانے قید کراکر بھائی
در پر کھلا یہووا اوہدے پیش نہ جاوے کائی
ایہ قانون مصر وچ آہا جو کوئی چوری کردا
قید کسے پر ہوندی نیسی دونا بدلہ بھردا
جے قانون مصر دا جاری وچ عدالت تھیندا
کول یوسف دے پیارا بھائی نیسی قید ہیندا
بھایاں تھیں جد پچھیا یوسف قید انہاں فرمائی
اس وچ غیرت حکمت ربدی جو یوں واہیت آئی
اوہ جو نسل رسولاں نبیاں رہنوں بہت پیاری
ملک ریان قانون اپنے نوں اس پر کر لیے جاری
مذہب ابراہیم نبی دا بہت پسند رہے نوں
اس وچ دخل دیوے ہور کوئی نہ توفیق کسے دل
ایسے کارن دین نبی دا بدعت شرک ہٹائے
نواں قانون جو کفروں شرکوں اس وچ دخل نہ پاوے
ہر قانون جو نبیاں رسماں جنہاں محبت ہوئی
ہرگز وچ دربار محمدی کسے نہ بلسی ڈھوئی

احوال یعقوب علیہ السلام پیش آمدن اولاد حاضر شدن او را ہا

سنو حقیقت صاحبزادے جس دم ہوسے روانہ
ربدی آس یہووا آکر کہے بیٹھا در دا بیٹھا
مشکل بنی اولاد میری نوں کہندا نبی ربانا
خ کون لیائے خبر انہاں دی بیٹھا کرے جھورانہ
کل سپرداں سب اوہدے ساڈے وس نہ کائی
سب عاجز اولاد اساڈی غم دسے قابو آئی
اوہ جد چوری والی حالت وچ مصر دے ہوئی
م کشف ہویا یعقوب نبی نوں آکھے شک نہ کوئی
بیشک وچ غیب خدا نوں سنتوں یار سیانے
مصر اندر جو بنی مصیبت دسی نبی ربانے
غم دی حالت ذکر سنایا جو رب خبر سنائے
بہت اداس ہویا وچ غم دے نالا جھر دیہاڑ

شہر مصر دا رستہ ویکھن لوکاں خبر سناوے
جس ون آئے صاحبزادے لوکاں خبر سنائی
لے پر خالی نظری آون مال اسباب نہ کوئی
ساعت پچھوں سب فرزنداں آن سلام بلایا
بنیامینے اُپر آکھن ثابت ہوئی چوری
اوّل اساں آزردہ ہو کر کیتی گریہ زاری
مگر اساڈی قوت اوتھے اثر نہ کیتا کوئی
اوہ کوئی حاکم عظمت بھریا صفت نہ کیتی جاوے
دستاں جواناں ساڈے اُتے زوروں غالب آیا
لے پر قتل نہ کیتا سانوں ادب تساڈے پاروں
جیہڑا ساڈی عزت کر کے خدمت اس کرائی
عرضاں سُن یعقوب پیغمبر ایہہ فرمان سناوے
دائم روزہ عبادت اُس دی کدی نہ غافل ہووے
جے تساں چوری کردا ڈٹھا اسیں یقین لیاواں
نہیں گواہی دیکرا سنوں تہمت اساں لگائی
یعنی اوہ پیالہ شاہی والے ماپن والا
کہیا یعقوب یقین ساڈا ساں نوں کجھ نہیں اس چرایا
نہیں تاں آتساں زور تساں نوں چہ ساں نوں معلم تھیندا
کہن لگے کجھ قوت ساڈی اثر نہ کیتا کوئی
یا حضرت اسیں جھوٹھ سناواں کیا مقدور اساں نوں
اساں محبت الفت اندر ہرگز فرق نہ پایا
کہیا یعقوب تساں نوں آہی لائق شکر گذاری
بہتا نفع اساں نوں ملسی طمع تساں دل آیا
پس ہُن صبر جمیل اساڈا حال معلوم خدا نوں
نعم المولےٰ حافظ ناصر صاحب فضل ستاری

بہت دا اس ہویا وچہ غم دے شالا خیر وہاوے
تو فرزند تساڈے دسّن عرض حضور سنائی
لرزہ کھادا دوست بڑے ایہہ کیا قدرت ہوئی
رو کر درد مصیبت والا کھول بیان سنایا
شہر مصر دے حاکم اسنوں قید کیتا پھڑ دوری
آخر جنگ ارادہ کیتا جان نہ کیتی پیاری
سخت ہزیمت ڈٹھا ساں تاں وچہ حاصل ہوئی
اوسنوں لکھ جواناں پاسوں خوف خیال نہ آوے
انہیں پکڑ اساں نوں اُس نے کر کے قید بٹھایا
جا ہو بخشیا اساں تساں نوں حکم ہویا سرکاروں
لے پر ساڈے عمل اساں نوں ذلت سخت دکھائی
بنیامینے پاسوں ایسا عمل نہ کیتا جاوے
نال محبت نفلاں اندر ساری رات کھلووے
کہن لگے کجھ خبر نہ ساں نوں کوئی خلاف سناواں
مگر اس دی بوری وچوں وچہ شوقی آئی
بکلیا اس دی بوری وچوں اوہو حقیقت حالا
رل مل بھایاں کل منصوبہ جھوٹا جوڑ سنایا
جیکر قدم زمین نے ماردو ڈولے تخت زمیں دا
جدوں مصیبت ہر طرفوں سر پر وارد ہوئی
ہور سوداگر ساتھ جو ہیسن پچھو حال تنہاں نوں
اپنے عمل مخالف اسنوں بندیوان بنایا
مگر تساں آرام نہ پایا کیتی حرص پیاری
تاں تساں بنیامین پیارا بیٹھا گھروں اُٹھایا
انشاء اللہ جد کد ملسن پیارے یار اساں نوں
نظر عنایت کنوں ملاسی سب اولاد پیاری

کر کر باتاں نبی اللہ دا سجدے اندر آیا
عاجز ہو کر طرف رب دی ہنجوں بھر بھر رویا
یارب ساڈا اعذر نہ کوئی مرضی جویں تساڈی
نگراں نظر عنایت کولوں رحمت نہیں دوراڈی
دل مسکین نبیدا آہا درد فراقوں جلیا
پیا دو بارہ تیل غماں دا مچھلی وانگن تلیا
ہو قربان حبیب خدا دے شکر الٰہی کیتا
سینے زخم جدائیاں والا کدے نہ جاوے سیتا
چشماں رنگ سفیدی ہویاں چھوڑ گئی روشنائی
فہو کظیم جو صبر نبی دا وچ قرآن گواہی
نت تکبیر یعقوب نبی نوں درد فراق پہنچاوے
باجھ رسولاں طاقت کسنوں ایسا بھار اٹھاوے
جویں زیادہ آتش بلدی ہانڈی جوش لیاوے
بے وس ہو کر یوسف پچھلی ات بلاوے
نہیں تاں صبر مصیبت اندر چپ ہمیشہ رہنا
سر سجدے وچ حجرے اندر ظاہراں حال نہ کہنا
اوس فراق یعقوب نبی نوں اگلی حد وکھائی
بنیامین تے یوسف راضی اسنوں خبر نہ کائی
عاجز غم دے نال ہووا بیٹھا وچ مصر دے
حجرے وچ یعقوب نبی نوں رن زخم جگر دے
بنیامین تے یوسف رب نے میلے یار نگینے
پیو نوں درد فراق دہانے چھپکے بیٹھے وچ سینے

بیان آون جبرائیل پیش یعقوب دا مصیبت درد

بہت وچ غم یعقوبے نوں درد ہمیشہ تازہ
بیشک طاقت نہیں کسینوں کرے بیان اندازہ
اک غم درد محبت باری وحدت عشق الٰہی
دو جا درد یوسف دا اسنوں آتش بلدی آہی
ستر ناں اک ہک بیٹا جے سبے مر جاون
آنا ہجر یوسف دا اسنوں راوی خبر سناون
تیجا بنیا میں پاروں اگ فراقاں بالی
چوتھا غم یعقوب نبی نوں بات قیامت والی
اتنے غم یعقوب نبی نوں ہوش دنجاون جانوں
وچ میدان کسے پر جیونکر چھنڈ لتھی اسمانوں
اے پر صبروں شکروں واہ منزل نبی لنگھائی
رب لئے قرب حضوری دیکر آفریں یاد سنائی
اس منزل وچ آنا درجہ دوست رب دے پایا
بھیجیا جبرائیل خدا نے خبر لینے اندر آیا
کہیا فرشتے یا نبی اللہ رب نے بھیجیا مینوں
خدمت حکم کرو کجھ مینوں جو دل حاجت تینوں
کہیا پیغمبر ہوراں سانوں حاجت ناہیں کائی
نگراں جبرائیل وحی لوں اتنی بات سنائی
کرو سوال ساڈی طرفوں جے خالق فرمائے
حضرت ملک الموت فرشتہ ساڈے بناں ہیں آوے
ہے کجھ اس دی ولا بسانوں اتنا سخن سنایا
جلدی عزرائیل تائیں حکم خدا فرمایا
جلدی پاس یعقوب نبی دے آیا ملک گرامی
ادلوں آن سلامی ہویا دعوے جویں نمانی

روکر پچھیا عزرائیلا قسم خدا دی تینوں
جیکر اسنوں تیرے ہتھیں مرگ شہادت آئی
اوبوں خدمت وچہ فرشتے عرض شتابی کیتا
دُکھاں اُتر یوسف تیرا موجاں حکم کریندا
سُنکر پچھیا نبی اللہ دے عزرائیلے تائیں
عزرائیل کہیا بن حکموں سخن نہ کیتا جاوے
ایہو روائت نقرہ کاروں وچہ مدارک آئی
خوشی سلامت یوسف سوہنا راج حکومت کردا
ایسے وچہ تمام پیغمبر مرسل نبی گرامی
ایڈی شان رسولاں نبیاں عزت حد نہ کائی
ربدی بے پرواہی کولوں نبی پیغمبر ڈردے
یوسف باروں اسی سالاں رُنا نبی ربانا
نوح پیغمبر بیٹا اپنا کھلیاں غرق کرایا
عجب تماشہ جو کوئی آکھے حاکم ہے ربسائیں
چھوڑ نصیحت عبدالستارا نہ کرلے جھیڑے
آخر عزرائیل فرشتے اپنی عرض سنائی
اے پردن پروانے تائیں مشکل منزل بھاری
حضرت انس روائت کیتی ذکر رسول سنایا
بیٹھا ڈٹھوس حجرے اندر او مقبول ربانا
بعد زیارت آکھن لگا حیرت گذری مینوں
سوہنا قد تساڈا ایسی سوہنے ہین سہارے
ورد کنوں یعقوب پیغمبر اس نوں حال سنایا
رورہ ہین نابینے کیتے طلب پیارے والی
جبرائیل خدا دی طرفوں نال شتابی آیا
یا نبی اللہ غیراں تائیں تیں جو حال دسیندے

زندہ ہے یا مرگیا یوسف دس حقیقت مینوں
کیونکر منزل جان کندنی ساڈی یار لنگھائی
میرے ہتھوں اجل پیالہ اجے نہ یوسف پیتا
عجب جوانی حُسن تجمل جلوہ ٹھاٹھ مریندا
کون لائیت جتھے یوسف سچی بات سنائیں
دعا منگو رب اپنے کولوں لدی آس پہنچاوے
عزرائیل نبی دے اگے ربدی قسم اٹھائی
نگراں میں کچھ اس بھٹیں اگے آکھ نہ سکاں ڈر دا
حاضر امر الٰہی اندر تابعدار تمامی
کون گھرانہ وڈا انہاں بھٹیں جیلوں طاقت آئی
امروں باہر ملک مقرب وی فر سخن نہ کردے
روندا روندا درد فراقوں ہووے نت نمانا
اپنی اکھیں ڈیٹھا ڈٹھا امروں عذر نہ لیایا
لوک زیادہ دشمن ہوون آکھن والے تائیں
منزل بہت دوراڈی تیری فضلوں ہوسی بیڑے
یا نبی اللہ تیرے غم دی مہلت بیڑے آئی
کداوہ رات وصلدی ہوسی ملسی شمع پیاری
ہکدن پاس یعقوب نبی دے شخص کوئی اک آیا
بہت نہایت لاغر ہویا آوے نظر نمانا
یا نبی اللہ آنا عاجز کس نے کیتا تینوں
مثل کمان جھکایا کس نے یا محبوب پیارے
غم یوسف دے لہو پیتا مثل کمان جھکایا
اجے بھی رہندی یاد انہانوں بات نظارے والی
دوست دیوں دوست کولوں کیا پیغام لیایا
رب آکھے تیں لوکاں اگے ساڈا گلہ کریندے

بندے عاجز اگے اپنی حالت درد سنائی
پھر اس وقت یعقوبؑ پیغمبر رو کر عرض سناوے
بخشن رحیما حاجت وڈی رحمت نال اسانوں
آہے باغ آرام خوشی دے وگی وا خزاں دی
نرگس نین رُہار تِیون کلیاں مکھ وکھاون
ملے خلاصی درد منداں نوں جاون درد جنجالاں
کرم تیرے تھیں پوری ہووے یا رب حاجت میری
ساری عمر گئی وچ غم دے نبی سوال سناوے
پھر جناب الٰہی ولوں وحی پیغام لیایا
ختم ہوسن دکھ درد تساڈے امر کیتا رب سائیں
کل مراداں حاصل کرساں سب توفیق اسانوں
جس دن گوشت گھر پکوایا دنبہ ذبح کیتوئی
آیا اُس دن تیرے در پر اک مسکین نمانا
روزہ دار گیا اوہ سائل با جھ مراد دل خالی
سب مسکین پیارے سانوں حکم خدا فرماوے
رو کر کہیا حبیب ربانے تینوں علم خدایا
رب فرمایا نال ارادے جے تسیں اوہ کم کردے
تھوڑا درد جدائی والا تینوں اساں وکھایا
سن فرمان حبیب ربانا روو ے لے پچھتاوے
اس تھیں بعد یعقوب پیغمبر پچھوں کھاون کھانا
وقت صبح اُٹھ نال محبت کھول دیون دروازہ
سنکر جو مسکین نمانے آکر کھاون کھانا
سنو حقیقت باقی حصہ راوی ذکر سناندا
روندے حضرتؑ نوں خوشخبری آ جبرائیل سنائی
بنیامین لئے یوسف پیارا جے دونویں مر جاندے

رب فرماوے عجب جو سا تھیں تینوں شرم نہ آئی
کمر شکستہ ہو گئی میری نہیں نظر نہ آوے
موتوں اول دلبر سوہنا پھیر وکھال اسانوں
پھیر دوبارہ تازہ ہووے اوہ گلزار کھیلاندی
سک گئے در دکنوں گل لالے پھیر حیاتی پاون
جھم جھم آون یار وکھاون سوہنیاں سوہنیاں چالاں
اس تھیں بعد قبول اسانوں جو کجھ مرضی تیری
یارب ایہ غم قبراں اندر ساڈے نال نہ جاوے
قسم اپنی کر فضلوں رب نے ایہ فرمان سنایا
پھیر کتاب نہ غم دی کھلسی روز قیامت تائیں
لتنے درد ملے جس یاروں کجھ نہیں خبر تساں نوں
بھل گئے ہمسائے تینوں ساڈی غیرت ہوئی
گیا سوالی عاجز خالی ہتھ نہ آئس کھانا
اس یاروں اساں آپر تساڈے روز مصیبت جالی
جو کوئی خدمت کرے تہاڈی خوش مراداں پاوے
اُس دن اوہ مسکین سوالی یاد نہ مینوں آیا
دونا بھار مصیبت غم دا اسیں تساں پر دھردے
بیشک اوہ مسکین سوالی اس دن یاد نہ آیا
وقت ہانا بنیاں لیاں مر گئے ہتھ نہ آوے
اول اسنوں راضی کردے جو مسکین نرانا
ہو سکے والا بول سناوے کرنے پند آوازہ
شکر کرینیدا خدمت کرکے اوہ مقبول ربانا
جس دن رد سوالی والا وحی پیغام لیاندا
یا نبی اللہ تیرڑے تیرے منزل تیری آئی
رب فرمایا قبراں وچوں اسیں دوبار اٹھاندے

سنکر حکم یعقوب نبی نوں خاص تسلی ہوئی — حالت بیشک ملسی یوسف زندہ شک نہ کوئی
اے پردوست آ بچیائی تیڑے جد دل سینوے — طلب نہ یا دہ لب ترہائے جد تک جام نہ پیوے
جویں یعقوب نبی دے تائیں غم دیاں راتیں آیاں — پناہ خدا دی ہر ہر ویلے مارن تیر جدایاں
جو پیغام خدا تھیں پہنچن پتراں خبر نہ کائی — رل فرزنداں ویکھ حوالا ہکدن عرض سنائی
یا نبی اللہ یوسف یوسف کدی نہ ذکر بھلاسیں — جد تک ہڈیاں خاک سماون قبر مقام بناسیں
فرق پیا وچ عقل تساڈی ساعت صبر نہ آوے — سنکر بات حبیب بابا بول جواب سناوے
چپ کراں یا منہ تھیں بولاں سخن کلام سناواں — رب اپنے نوں میں ہر ویلے اپنا حال وکھاواں
جس دے پاس مراد اساڈی اوتوں عرض کریندے — مولا باجھوں ہور کسے تھیں نہیں امید رکھیندے
درد مصیبت جو آزمائش ساڈے کارن ہوئی — ہور وکیل کیسدا اس وچ ہرگز دخل نہ کوئی
رب اپنے تھیں جو میں جانا تجھ نہیں خبر تساںنوں — وحی جو آکھیا زندہ یوسف آکھے کوئی انہاں نوں
انہی بات نہ معلم ہوئی یوسف دیس فلانے — آس امید زیادہ آہی ہوسن فضل ربانے

بیان روانہ کردن یعقوب اولاد را بسوئے مصر

ہکدن سب فرزنداں تائیں حکم نبی فرماوے — لیا کر خبر یوسف دی سو جس ملکوں ہتھ آوے
نالے بنیامین یہودا لیاؤ خبر وہاں دی — دور گیاندی قید ہویاندی دل تھیں نکھ جاندی
وطنوں قسمت دور جنہاں دی ہنوں خبر تنہاں دی — کون خدا بن عبد ستارا جانے سار دلاندی
رب دی طرفوں رحمت فضلوں نہیں امید جنہاں نوں — وچ قرآنے حکم الٰہی کافر کہیا تنہاں نوں
عرض کیتی فرزنداں تکریا سردار پیارے — بنیامین یہودا دیول کھوتاں جاواں سارے
نگراں خبر یوسفدی حاصل کیونکر ہوگ اساں نوں — کون حوالہ پچھن جاندا قبراں وچ گیاں نوں
چھوڑ دتسیں خیال یوسفدا حرص نہ رکھو کوئی — جس نوں ونڈ لیا بگھیاڑاں کتنی مدت ہوئی
لاش مبارک بدن جنہاندا اندر خاک سمانا — نفع نہ دیندی طلب جنہاں دی یا مقبول ربانا
سنکر عرض انہاں دی دست ربے بات نہ کیتی کائی — خبر یوسفدی چھوڑکر اس نوں پاک خدا فرمائی
بنیامین ہودے کارن کیتا فکر بھراواں — یا نبی اللہ خبر وہاں دی جا کر اسیں لیاواں
عرض کیتا شمعون اسیں ویلے کراں سوال تساںنوں — شہر مصر دے حاکم دے دل خط لکھیا ہو اساں نوں
تا جو ایہ فرمان تساڈا شاہ نوں ونج دکھاواں — تساند شرم لوہے کجھ اسنوں دل مطلب پاواں

بیان خط نوشتن یعقوب علیہ السلام بسوئے شاہ مصر

وچ تفسیر یوسفدے جیونکر راوی ذکر لیایا — قصص الانبیاء اندر ثابت ہور کتابیں آیا
فارض نام جو کاتب آہا اوہ خط لکھن والا — جو فرماوے نبی ربانا لکھدا جاوے حالا
اوّل بہتا عاجز ہو کر نام اپنا لکھیوسنے — اُس دا ایہ مضمون سناواں جویں تمام کیتوسنے
ہیں فرزند اسحاق نبیدا جینوں شان اچیری — ابراہیم خلیل ربانا جد مبارک میری
پڑھ بسم اللہ استھیں پچھے لکھاں سلام تسانوں — اے شاہ ملک مصر دے تیرا یاد نہ نام اسانوں
ورثہ بڈھ قدیم اسانوں خالق دی سرکاروں — غم دلگیری تے آزمائش و مصیبت یاروں
اوّل حضرت جد مبارک نبی خلیل پیارا — جس نوں مشرق مغرب تائیں جانے عالم سارا
بلدی اگ وچ کفاراں اس نوں پکڑ وگایا — امن سلامت فضل الہوں زندہ باہر آیا
اتنا بالن بلیا اس دن بہتا نہر زور بھلیرا — ترے تہے میل برابر جیکوں سڑیا گرد چوپھیرا
اُس آتش وچ رکھیا رب نے ابراہیم نبی نوں — پھر آزمائش نازل ہوئی اسماعیل ولی نوں
پیر دوویں ہتھ بنھ کر اسنوں باپ کیتا قربانی — چھری چلاون ڈیلے اُس پر فضل ہویا رحمانی
منع کیتا رب اوس دہاڑے تسروار چھری نوں — دوزخ جاسیں جے دکھ آیا اسماعیل نبی نوں
رکھ لیا رب ہیٹھ چھریدے دست پاک حقانی — اس تھیں سر صدقہ رب دے بندا آپ تا قربانی
جھل گئے سب حکم ربانا اوہ مقبول غفاری — بعد انہاں تھیں رو غماں دی آئی ساڈی واری
اوّل یوسف دلبر سوہنا اکھیں دی روشنائی — کھیڈن گیا نہ مڑ کر آیا خبر نہ لگی کائی
جنگل وچ بگھیاڑاں کھادا سوہنا دلبر جانی — کرتا نہ اُس دا لوہو بھریا ساڈے پاس نشانی
اُسدے غم نے ساڈا ہیائیں موت قریب لیاندی — ہکدم درد فراق غذا دوں خالی مول نہ جاندی
طاقت گئی وجود دل میری قدم نہ ٹریا جاوے — عاجز رہ گیا حجرے اندر نہیں ذکر دا آوے
درد فراق پیاریاں والا دل سول مریندا — جویں شکنجہ قبراں والا نہیں حساب چھڑیندا
اگے درد یوسف دے ساہنوں لگی حد و کھالی — بنیامین دوبارہ ساہنوں سینے آتش بالی
کھوڑا اقدر تسلی آہی اس دے نال اسانوں — اس تھیں پچھے وارد ہویا درد کمال اسانوں
جیوں جیوں ہاتاں لکھدا جاوے روز زیادہ پاوے — برس اٹھ جوں سوز فراقوں لہو باہر آوے
نشاں جو آکھیا طالب اسانوں کارن بنیا تانے — اوس یوسف بھائی آسے ٹھنڈ لوے وچ سینے

اساں تساڈے خوش کرنے نوں بنیامین ملایا
تساں اساڈے یارن کارن اس نوں قید کرایا

جو کجھ اس دی بوری وچوں نکلیا مال تساڈا
اوہ کم بنیامین نہ کرسی سچ یقین اساڈا

ڈھڈھ قدیموں پاک گھرانہ اسیں اولاد جنہاں دی
نسل رسولاں کارن ایسی بات نہ کیتی جاندی

تہمت دھر کر تساں اسانوں آپے چور بنایا
اپنے دل دا بھانا کیتا سانوں دکھ پہنچایا

چور اچکے جمن والے جانو نہیں اسانوں
رنج پہنچاون آل رسولاں لائق نہیں تساں نوں

دردمنداں مسکیناں نوں جو کوئی ناحق دکھ پہنچاوے
دست بدستی بدلہ پاوے رب نوں بات نہ بھاوے

لائق نہیں امیراں تائیں کرنا رنج فقیراں
لائق نہیں فقیراں ترحوں کرن سوال امیراں

جنہے بخشی عزت تینوں اس خدا تھیں ڈر توں
جس وچ رنج فقیراں پہنچے ایسا عمل نہ کر توں

دردمنداں نوں دکھ پہنچاون رنج خداوند تھیندا
دردمنداں دی غیرت پاروں ڈوبے طبق زمیندا

لگے درد فراق یوسف دے حدوں پار لنگھایا
تساں دوبارہ بلدی اُپر غم دا بالن پایا

تیرا الفت ساڈے دل تھیں چھپیا جاندا ناہیں
رو رو لکھ دی قلم بیچاری دردمنداں آہیں

چھم چھم انجوں نقطے برسن گھارے حرف بناوے
رو رو نال فراق سیاہی کالا رنگ وکھاوے

قدرت بات عجیبہ ہوئی سن کر سوز دلاں دا
کویں سلامت کاغذ غم تھیں کیوں نہیں جلبل جاندا

ایہ پر اس وچ حکمت رب دی جے کاغذ جل جاوے
دردمنداں نوں دردمنداں دے کون پیغام پہنچاوے

خط میرا لو چھ مہریاں سطراں درد فراقاں بھریاں
رو رو حال سناون کارن پیش گذارش کریاں

تھوڑا کاغذ درد زیادہ اس وچ نہیں سماندا
کیا کیا حال بیان سناواں ختم نہ کیتا جاندا

ایہ کجھ تھوڑی بات اساڈی سن کر دل وچ پائیں
امن آرام جے رب تھیں لوڑیں اس پر عمل کمائیں

بھیج اسانوں نال شتابی بنیامین سیانا
کیوں پردیسی قیداں اندر کیتوئی درد رنجانا

نہیں تاں ساڈے منہ تھیں باہر آیا جدوں آوازہ
اوڑک تساڈے شامت غضبوں کھل جاسی دروازہ

ایس کماں نوں تیر دعا دا جس دم باہر آسی
ست پشتاں تک تیرے نگروں اس دا اثر نہ جاسی

میں سنیا سب لوک بتاون نام کریم تساڈا
ہر دم حاضر ساڈے کارن رب رحیم اساڈا

چھوڑ شتابی چھوڑ شتابی بنیامین ولی نوں
بس تساں نہیں دکھ پہنچانا ہیں باپ یعقوب نبی نوں

نہیں تاں منگوئی سخت آوازہ بول یعقوب سناوے
تینوں بھی اولاد تیری پر غیرت رب دی آوے

گرم آوازہ دردمنداں دا پاسوں بھول نہ جاسی
ظاہر ہو کر بھانبڑ بلسی ویلا ہتھ نہ آسی

دعا مظلوماں دی رب عالم جلدی نال سنیندا
غضبوں بعد ترازو دھر کر اُلٹے تخت کریندا

مگراں حال اساڈے اُتے جیکر ترس کماسیں | اجر ثواب تُوں وچ قیامت عالی درجہ پاسیں
اپنی منھیں کراں روایت لکھیا نبی غفاری | نہیں پیاری وہ گل ساتوں جیہڑی تساں پیاری
خوش رہو تساں مراداں حاصل ساڈی اجل تیاری | اِتنا سخن زباناں کیتا لکھیا جیکر واری
آکھ چکے اساں کہنا سی جو سخن کلام تساں نوں | بعد کلام اساڈے طرفوں بہت سلام تساں نوں
بھی کجھ شعر فراقوں لکھے اس مقبول ربانے | خط پڑھنے وچ شامل ہوسن سنتوں پارسیانے
اِتنا حال حبیب خدا دے لکھ فرمان پہنچایا | وچ تفسیر یوسفی دے آئے ہیں نہیں لوں بنایا
دے کر خط فرزند تمامی کیتے نبی روانہ | لیکر حکم دلگیری بیٹھا گوشے نبی یگانہ
منزل منزل گئے شتابی مصر آئے نیڑے | سفر نصیب جنہاں نوں آوے فضلوں رب نبیڑے
جا پہنچے تا یوسف اگے دینج سلام کیتو نے | خط گذاریا پڑھ بسم اللہ ادب تمام کیتو نے

بیان خواندن یوسف فرمان یعقوب علیہ السلام

سنو حقیقت جس دم بھائیاں اوہ فرمان دکھایا | ویکھ نوازش نامہ یوسف بابل طرفوں آیا
پڑھ بسم اللہ اوہ خط یوسف لکھیاں اتے دھریا | کیتس ادب مریداں وانگوں درد محبت بھریا
پھیر قیاس کیتا جو مینوں سمجھ نہ جاون بھائی | ظاہر کرکے مجلس اندر اتنی بات سنائی
جو فرمان بزرگاں والا تو ناں دشاہاں نوں آون | لائق ہے چشماں پر رکھن نہیں تاں رب رنجاون
ایسیاں لوکاں لگے جو کوئی ادبوں ترک کریندا | دور کرے رب عزت اس دی کرکے خوار مریندا
کھول لفافہ ویکھن لگا یوسف نبی سوہلارا | کیونکر درد حقیقت لکھے میرا باپ پیارا
پڑھنے دی کجھ رہی نہ طاقت ہنجوں جھڑیاں لایاں | درد فراقوں حمدیاں سطراں حال سناون آیاں
خط پڑھ کر یعقوب نبیدا رو رو نیر چلاوے | ہر ہر حرف نبیدی طرفوں درد فراق سناوے
اے شاہ نہ کر زور دہ بگا نادر نالائق تینوں | مہجوراں تیر جدائی دا لا جگر ... وار نینوں
لگے وراسا کٹھیں ہویا یوسف دلبر جانی | اوسے زخم وچھوڑے ساڈا زوں ... آئی کانی
وطنوں دور گیا ندی سانوں لوں لوں انگھ مریندی | یوسف دا انگ اپر بھڑکی لیں آرام نہ دیندی
لکھے سن کجھ شعر غماں دے آپ حبیب حقانی | پڑھ پڑھ روے ہنجوں دے ... کنعانی
اے شاہ اسیر آرام تساڈے ساتوں عاجز کیتا | ایس آرام تساڈے ساڈا جگر دل لوہو پیتا
ویکھ دو مہاں ل ... پہنچا دسے عجب آرام تساڈا | ہو یا نوں ل ... پہنچا دسے عجب آرام تساڈا

ایس آرام تساڈے ساڈی جان لباں تک ہوئی
بعد یوسف کھڑیں رونی آہی بنیا بینے یاروں
پاس اساں کجھ ونی آہی رحمت جویں ربانی
جیونکر درد محبت بارون پڑھ پڑھ یوسف روو ے
لکھے جو ہیسن فراقاں بہت حبیب رہانے
بہت جھڑے سن اس خط اُپر قطرے ہنجوں والے
بیخود ہو کر تختوں جھڑیا ہوش حواس نہ کوئی
موتوں لنگھ اگیرے ہویا عمر دے نال نمانا
لکھیا پرت جواب یوسف نے باپ پیارے تائیں

ایس آرام تساڈے ساتوں نیڑے گور لیائی
اوہ بھی لے تقصیر تساڈا چور ہویا سرکاروں
پھر منگوایا ساتھے کولوں گل تساں نہ بھاتی
طاقت نہیں بیان سناون پتھر پانی ہووے
لوہو روندے سن اسو لے اسدے نین نمانے
رت ہنجوں دی ویکھ یوسفنوں رحم لگا اس جالے
اللہ جانے درد کہانی جیونکر وارد ہوئی
مگراں صابر شاکر ہو کر بولے حمد ربانا
عبدالستارا جیونکر سینا کھول بیان سنائیں

جواب نامہ بسوئے عالیجناب حضرت یعقوب علیہ السلام

پڑھ بسم اللہ سب تھیں اول رب نوں حمد ہزاراں
افضل سب پیدائش وچوں آدم جنس بنائی
رہدی طرفوں جیونکر ہوئی عزت شان نبھاندی
اول ساڈی طرفوں پہنچے ادب سلام تمامی
ہر دم جویں خدا دی مرضی اسیں ہمیشہ راضی
پہنچ گیا فرمان اساں نوں جویں حضوروں آیا
سنکر حال اساں نوں دردوں عمدی حالت ہوئی
جبرائیل فرشتہ جلدی پاک جناب وں آیا
جو فرمان خدا فرمایا جبرائیل سناوے
یعنی تسیں قدیم گھرانہ ڈاڈھا بزرگ واراں
دادا ابراہیم آتش اندر جدوں کفاراں پایا
امر قبول لیا صبروں اس نے پیش جناب الٰہی
دور کیتا اس مشکل اندر جبرائیل جیہاں نوں
سرد ہوئی سب آتش فضلوں رب گلزار بنائی

جس نے پیدا کیتا خاکوں ڈاڈھا نیکوکاراں
سید اشرف آدمیاں تھیں قوم رسولاں آئی
طبق زمین سب کا عذر ہووں اس چہ نہیں سماندی
عالیذات یعقوب نبی پر جو محبوب گرامی
خوش آرام ہمیش تساں نوں بخش کرے رب قاضی
سرچشماں دے اپر اسنوں نال یقین اٹھایا
مگراں امر مقدر اگے عذر مجال نہ کوئی
اصل جواب یعقوب نبی دا اس نے بیٹھ لکھایا
باپ پیارے ول یوسف اوہوں لکھدا جاوے
ہر منزل دے ثابت رہنا صبر تساڈیاں کاراں
جیون مرن دے لئے چاں اس نوں فکر خیال نہ آیا
طرف ربے دی حاضر ہویا مدد مول نہ چاہی
آکھیس حاجت کجھ نہیں تیری کافی رب اساں نوں
صبروں اسمٰعیل نبی نے اپنی بار لنگھائی

ہیٹھ چھری دے حاضر ہویا موجب حکم رضائیں
ادہوں کار وزخم نہ کیتا منع کیتا رب سائیں

وَڈّے ذبح سبب دے رلگایا ابراہیم پیغمبر
خوف خدا دیوں چھری بیچاری ڈگ پئی ڈنے اتار

وچہ قربانی اسمٰعیلے پایا وصل حقانی
ابراہیم پیغمبر وانگوں کھلا گھنڈ نورانی

اُس تھیں بعد تساڈے اپر درد مصیبت آئی
ہجر جدایاں درد تساڈوں اگلی حد وکھالی

بیشک تساں مصیبت اندر صبر جمیل کمایا
نگراں غم افسوس یوسف دا لونہہ تساں بھلایا

جو گل ہندی مرضی باہجوں اپنا دخل نہ ہووے
اس وچہ رووَن نفع نہ دیسی جے سو برساں رووے

وافر سخن کراں چہ حدرت کیا مقدور اسانوں
طلب یوسف دی بیشک کیتا عاجز بہت تسانوں

جویں تساں نوں درد جدائی دل وِچ تیر مرینیدی
تویں اسانوں خبر تساڈی لین آرام نہ دیندی

جدوں خدا دی مرضی ہوسی پہنچسی آس تساڈی
ہر ہر حال حبیباں کولوں رحمت نہیں دوراڈی

اتنا خط جواب یوسف نے قاصد ہتھ بھجایا
بھایاں نوں کجھ خبر نہ کیتی ذکر خلاصے لیایا

بیان آمدن جواب نامہ پیش حضرت یعقوب

آوتا جس ویلے قاصد خط یعقوب نبی نوں
شکر و درد زیادہ ہویا رب دے خاص ولی نوں

جلدی مجلس حاضر آہی لگا کھن تنہاں نوں
اس خط اندر لکھ یوسف دی معلوم ہوندی ساہنوں

پھر پھر جویں جواباں اندر سچی بات سنائی
اس کاغذ پر کسے پیغمبر بیشک قلم چلائی

کر افسوس رُنا پیغمبر چھم چھم ہنجوں آیاں
سجدے اندر عاجز ہویا یارب بخش خطایاں

جبرائیل جناباں جلدی خوش پیغام لیایا
بہت پسند قبول تساں نوں پاک خدا فرمایا

یا نبی اللہ تیرے غم دی مہلت نیڑے آئی
خوشیاں دے دروازے کھلسن ہر نہ جا لوکائی

سن فرمان حبیب ربانے کیتی شکر گذاری
فضل امید ہمیش اسانوں طرفوں رب غفاری

بیان فرمان نوشتن حضرت یعقوب فرزنداں را

جلدی خط اولاد اپنی دل کیتا نبی روانہ
گھر دی حالت ہور وصیت لکھ دا نبی یگانہ

تنگی فاقہ نازل ہویا سخت مصیبت والا
موت قریب تمام لوکائی ہر گھر اہو حالا

تھوڑا اپنا شاہ دے اگے کجھ نذرانہ دھرنا
کر کے ادب سلام زیادہ عرض گذارش کرنا

جیکر شاہ نے پہنچنا ہیں سخن محال دسیوے
نذر اوراندی مجلس اندر شوخی روانہ تھیوے

دو جا بنیامین دے کارن بہت احوال سنانا
سُن فرمان یعقوب نبی دا سب فرزند پیارے
پیش حضور سناون لگے عرض بیان تمامی
سب اولاد امجاد اساڈی تنگی دے منہ ہوئی
وطنوں دور مصیبت پہنچی وچ پردیس اسانوں
تھوڑیاں دِراں پلے ہیسن پیش نبی دے ہرسال
آکھن لگے ساڈے پالوں ٹکڑا اہتھ نہ آوے
راہ مولا دے جو مسکیناں حاجت پوری کردے
تنگ ہوئی اولاد اساڈی سخت مصیبت حالوں
سنکر پہنچیا درد یوسفنوں لیسا حال نمانا
حاضر کھلے سناون بھائی مثل غریب یتیماں
جیکر ساڈے کارن دائے بند ہوسن سرکارون
بھجوت بنیا ہینے کارن عرض سوال لیتو لے
جیونکر حالت غم دی پہنچی اسدے باپ پیارے
جے سرکار قصور نہ سمجھے بنیامین دلی نوں
بہت نہایت عاجز آہا بدھڑا اور دریخاناں
بیشک بنیامین تساڈا چور رہیا سرکارون
نہیں تاں ایس جدائی والا درد نہ ہرگز جرسی
بہت ہویا عاجز ہویا عرضاں کرکر روئے
اس دربار امیر ہزاراں دعوی کرن غلامی
آسنا ملک دتا رب عالم قدماں ہیٹھ جہاں نوں
کر منظور سوال غریباں چھوڑا ساڈا بھائی
رو دن کھلے سوالی بھائی عاجز حال ویرانہ
اس دی عزت ویکھ بھراواں بہت قیاساں لایا
جویں پیار کریندا یوسف اس وچ شک نہ کوئی

شائد اسنوں ساڈا یطرفوں آوے خوف ربانا
عاجز ہوکر پاس یوسف دے آن کھلوتے سارے
دل عاجز محتاج سوالی وچ دربار گرامی
فاقے جان لباں پر آندی خوشی آرام نہ کوئی
ابن کریما شرم کریمی بخشی رب تسانوں
رکھ نذرانہ یوسف اگے رو کر ہنجوں برساں
سر صدقہ کچھ نام خدا دے سانوں دینا چاہے
عالیشان تہانوں ملسی وچ میدان حشر دے
ہور غریب نہ عاجز کوئی اساں غریباں نالوں
برفے اندر نیر چلاوے کتنا وقت وہانا
شفقت کرن سوالیاں کارن کار قدیم کریماں
مرسی کل یعقوب نبی دی سختی فاقے پاروں
بیٹھا تخت مبارک اُپر شاہ دے پاس ڈھونے
جاں لباں تک دُور ذرا قوں آیا گور کنارے
ختم حیاتی اجل پیالہ ملسی اوس نبی نوں
پھیر دوبارہ پیاکٹھیالی عمدی نبی ربانا
شفقت نظر عنایت ہووے اوس نبی پیاروں
اج کل سفر تساڈے ہتھیں گور ٹکانا کرسی
ترس کرو پردیسیاں کارن شفقت نرمی ہووے
طبق زمین دا چاروں طرفی آدن ملک سلامی
ہک پردیسی عاجز بخشن کیا پرواہ تہانوں
مت مرجاوے باپ اساڈا کھا کر داغ جدائی
بنیامین بیٹھا چُپ کیتا ہین لباس شہانہ
بنیامین پیارا شاہ نوں جویں محبت بھایاں
اوسے وانگ برادر شاہ نوں حق محبت ہوئی!

قید ہویا سب آکھن اسنوں سانوں نظری آوے — قید ہویاں نوں جیکر چاہے بنیامین چھڑاوے
عزت نال برابر بیٹھا جویں پیارے بھائی — بھایاں نا ہجوں دسناہاں نوں ایسی غرض نہ کائی
رب نہ کرے جے ساڈے اُتے غیرت آوے کوئی — بنیامین ہٹا سکدا ہے شاہ دی خفگی ہوئی
ہور روایت اس دن بھایاں ایہ کجھ نذر لیاندی — سننے دی کجھ طاقت ناہیں بات نہ کیتی جاندی
کجھ رسّی کجھ اُن دنبیاں دی ہور پنیر آندو نے — ایہ کجھ نذر یوسف دی دھر کر آن سوال کیتو نے
بہت زیادہ رُنّا یوسف ویکھ احوال تنہاں دا — دردوں بھریا دیکھ نہ جریا حال ویراں نہاندا
بُرقعے اندر بیٹھا رووے عرضاں بولن بھائی — درد یوسف دا باپ جو پایا اس دی حد نہ کائی
بنیامینے پاروں اسنوں پہنچیا ہجر دو باری — اوسے گل نوں پکڑیا یوسف سنو حقیقت ساری
آکھیں ہے کجھ حال یوسف دی خبر تساں نوں کوئی — جس دن گئے تسیں لے کھیڈن نوں پر کہانی ہوئی

هَلْ عَلِمْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ بِيُوسُفَ إِذْ أَنْتُمْ جَاهِلُونَ ۝

غصے اندر بولیا یوسف ہے کجھ خبر تساں نوں — کیا کیتا تساں باہر اس دن دسو سچ اسانوں
باپ تساڈے نوں غم کتھ پہنچیا بیشک ساڈے پاروں — شاداں ہو کر بولیا یوسف سخن کرے تکراروں
واہ واہ تساں یعقوب نبی نوں خوشی آرام وکھایا — واہ واہ اسدے یوسف پر تساں پیار گھسایا
تسیں جو آکھو گرگاں کھادا اس دا یوسف بھائی — سنکر بات اساڈے دل نوں نہیں تسلی آئی
حلم کرو نال اُس یوسف ایہ کجھ حال سناوال — تاں اوہ وقت عدالت اندر آکھیں نال کھادال
جیکر امر ہووے تاں دساں کھول بیان تساں نوں — جیونکر نال یوسف دے گذری ساری خبر اساں نوں
بیشک باک زبان تساڈی سچ کلام سناوے — امر کرو تاں بھائی ساڈی پوری خبر لیاوے
توں پہ دانے ماہن والا سچ کلاماں کرسی — عدل برابر حق سناوے ناحق عیب نہ دھرسی
اتنا سخن کیتا جد یوسف چپ ہوئے سب بھائی — جس گل اندر حاکم پکڑن پیش نہ جاندی کائی
جے گھبیاڑاں کھادا یوسف پکڑو ذرا صبوری — سچ حوالہ ظاہر ہوسی جیویں عدالت پوری
پھر اس پیلے حضرت یوسف ایہ فرمان سناوے — دانے ماہن والی بائی وچہ عدالت آوے
نفر ستنا بی اوہ بیانہ وچہ دربار لیاندا — وچہ تفسیر یوسف دے بھی وچہ نقرہ کار بتاندا

بیان آواز کردن پیالہ مرحال گذشتہ یوسف علیہ السلام

سنو حقیقت جد پیالہ پیش عدالت آیا — حضرت یوسف بھایاں تائیں ایہ فرمان سنایا

حکم کرو تاں پچھیے اس تھیں ور کرنسا ڈا کوئی
کہن لگے کجھ ڈر نہیں سانوں پچھو خبر جو دیندا
چھٹی سنہری پکڑ یوسف تے پائی اوپر ماری
نرم آواز کیتا اُس پائی سُننے اندر آیا
رخصت کارن راضی نہیں سی اس دا باپ پیارا
چھٹی دوبارہ پھیر یوسف نے اس پر جلد لگائی
نہیں سی ہنیا مینے کارن باپ اجازت دیندا
بہنا حیلہ عرضاں کرکے راضی باپ کیتو نے
بہت محبت اس دی کرنی باتاں کر کر رووے
اتنا جدوں آوازہ کیتا مجلس وچہ اُس پائی
ہٹ بیٹھا پھر حضرت یوسف مڑکے چھٹی نہ ماری
خبر یوسف دی پچھے پھر مینوں پائی پاسوں کوئی
بھائی ہیسے آکھو اسنوں پکڑ لیا گھیاڑاں
پھیر اوہ چھٹی لگا کر یوسف اپہ فرمان سُنایا
جھنا کہن سیاہیں بالوں بولن جھوٹھ تمامی
جو برپائی آپ کریسی غیراں اُتے دھرسی
بولیا یوسف بھایاں تائیں کرے سوال تداہیں
سچھاں آکھیا اپہ پیانہ سچی بات سناوے
پھیر پیانہ حضرت یوسف جلدی نال بولایا
پیو دے کول یوسفنوں بھایاں بہت پیار کیتا سی
کھانا اس دا کتیاں اگے باہر جاکر پایا
سخت طمانچے یوسف تائیں منہ تے وسن لگے
جتنوں آس دلیوچہ دھر کے یوسف رد کر جاوے
نال یوسف دے اس دن گذری جیونکر چور مرندے
کہاں اس ویلے حضرت یوسف بھایاں نوں فرماوے

حال بیان تسکار سناوے جویں حقیقت ہوئی
نہیں سی خبر جو اوہ پیمانہ پردے فاش کریندا
آکھیں بول خدا دے تھیوں دس حقیقت ساری
آکھن لگی نال یوسف دے بھایاں دغا کمایا
اپنے مطلب کارن بھائی لے گئے کرکے چارہ
ظاہر ہویا نرم آوازہ اتنی بات سُنائی
رو رو آکھے یوسف اگوں ہیں نہیں وداع کریندا
رخصت وقت یعقوب پیغمبر اپہ فرمان دتو نے
وچہ پردیساں یوسف وانگوں اس دا حال نہ ہووے
چُپ ہوئے سب صاحبزادے دلوچہ حیرت آئی
بنیامین سوالی ہو کر شاہ نوں عرض گذاری
جنگل اندر اسنوں کیونکر موت شہادت ہوئی
جاکر کھادا دو راساں تھیں اندر جنگل جھاڑاں
بھایاں تیریاں گھر وچہ آکر کوڑ فریب بنایا
بابجھ گناہ گھیاڑاں تائیں مفت لگی بدنامی
روز قیامت رب توانا خوب عدالت کرسی
دیہو جواب جو آکھیا پائی سچ کہیا یا ناہیں
پیش عدالت حاکم اگے عذر جواب نہ آوے
ظاہر ہویا باریک آوازہ سُننے اندر آیا
باہر جاکر اس دے کارن قتل تیار کیتا سی
پانی اس دا کیا نصیبوں کوزہ بھن وگایا
کیکر شاں زیادہ تینوں باتاں وسن لگے
سب کوئی اسنوں دشمن ہو کر قبضے ہتھ لگاوے
نہیں سی خبر جو باہر جاکر بھائی دشمن تھیندے
اپہ گل سچی ہے یا ناہیں جو پائی تبلاوے

آکھن لگے سچ فرمایا اس وچ فرق نہ کوئی
جو جو باتاں چھپیاں ہویاں ظاہر ہا ہر آون
پھر جس ویلے چھٹی لگائی یوسف نبی یگانے
قتل یوسف دے کارن سبھنان بھایاں زور لگایا
بغلاں وچ یوسفنوں لیکر آکھے بھایاں تائیں
نہیں تاں اسیں بھی راہ مولا دے سر قربان کریساں
کیتا مرن قبول ہوئے واہ واہ ہمت لائی
کون ہووا وچ تساڈے یوسف کہیا تنہانوں
کیتا پیش ہووا بھایاں جلدی اٹھ کھلویا
آفرین باد جوانا تینوں جو تدھ ترس کمایا
عمل تیرا منظور کریسی فضلوں خالق سائیں
پھیر بیہانہ دوجی واری جلدی نال بولایا
انہیں اجد یوسفنوں لیگئے طرف جاڑ اگاہیں
بدن یوسف ناک تاری اس دی بار بیحال کیتونے
کجھ دن کھوہ اندر یوسف دے رہ مصیبت جالی
پھیر اوہ بھایاں بردہ کر کے دتا بیچ نمانا
اتنا سخن کیتا بیہانے سنیا مجلس ساری
کہن لگا پھر بھایاں تائیں عذر دسو ہن کوئی
کرن دے ایت لقرہ کارون سنتوں میرے بھائی
پھر پھر ہنجوں ڈون لگے عذر کیتا کجھ بھایاں
سخت کلام نہ کیتی یوسف نال بھراواں کائی
خط بیعنامہ لکھ دتا سی اوس سوداگر تائیں
منکہ فلانا منکہ فلانا نسل یعقوب تمامی
سنہ فلانا دے رہ اٹھاراں قیمت اس دی ہوئی
قائم ہوش رضا دل ہو کر ایہ خط لکھیا جاوے

ایسے طور تساڈے کولوں اس دن غلطی ہوئی
سن سن جیراں تھر تھر کنبن لوہو سکدے جاون
نرم آوازہ باہر آیا عرض کیتا بیہانے
بہت بیہودا ہمت کیتی ترس دلے وچ آیا
دوست ایہ یعقوب نبی دا کرو نہ مار اوائیں
اول یوسف بھائی نالوں جان پیاری دیساں
اس دی مدد نال یوسف دی رب نے جان بچائی
جس نے ایڈی شفقت کیتی حال کھالو سانوں
حضرت یوسف اسدے اپر ڈاڈھا راضی ہویا
روندا یوسف ترلے لیندا اپنے سانھ رلایا
رحمت پاک حضور دی تینوں وڑ قیامت تائیں
سنکر نرم آوازہ یوسف مطلب کھول سنایا
حال یوسف دے جو تکمہ کیتا رب وکھائے تاہیں
ترلے لیندا زور دہگا لے کھوہ اندر سٹیو نے
آکڈھیا کاروانال اسنوں ونیار رب دکھالی
لے گیا اک سوداگر اسنوں جنوں بدا کہانا
ہٹ بیٹھا پھر حضرت یوسف اسپر چھٹی نہ ہاری
اتنی حالت یوسف اپر ہوئی یا نہیں ہوئی
حال تمامی کھول سنایا جو اس ویلے پائی
سن انکار تنہاں دا یوسف بولیا نال [illegible]
بردہ کر کے جد یوسفنوں بیچ گئے سن بھائی
جو مضمون آہا اس نامے تینوں کھول سنائیں
بیچ دتا اساں یوسف بردہ صاحب حسن گرامی
بیع کردا ہاں کاتب تائیں اس وچ شک نہ کوئی
باقی کجھ نہیں دعوے ساڈا اسپر کوئی مہر لگاوے

شاہد ملک کراماً کاتب حاضر خالق سائیں
پاس سوداگر مالک اوہ خط آہا سند نشانی
لیکر دولت مال سوداگر گھر نوں چلّ وں گیا سی
اسّی برساں رکھیا یوسف کرے وساہ نہ کوئی
نرم زبانوں بھایاں تائیں ایہ فرمان سُنایا
اسنوں پڑھ نہیں سکدا کوئی بہت آسان تساں نوں
جدوں بھراواں کاغذ ڈٹھا تھر تھر کنبن لگے
زردی رت گئی سبھناں نوں اتانہہ ویکھے کوئی
لبیں کھو گھبھاڑاں کھادا یوسف اس دا بھائی
رووں لگے شرمندے ہوون خشک زبان تمامی
اُس دن صاحبزادیاں اُپر جیونکر گذریا حالا
ویکھ حوالا اس دن بھایاں جاتا نال دلاندے
کرن روایت ایہو اشارہ بات قیامت والی
لِمَ تَعلَمتُم ھٰذَا الذُّنُوب حکم ہوسی درگاہوں
پیریں ہتھ ثبوت گواہی دیسن ہر ہر پائی
سنکر سارے حیرت اندر ہوسن ہر ہر جائیں
اِقرَأ کِتَابَکَ رب تعالیٰ سبھنوں حکم سُناسی
ہُن کجھ دل وچ فکر نہ تینوں کردا نفس دلیری
ہُن کوئی سچ کہے جد تینوں توں اس دشمن جانے
سنو حقیقت اوہ بیعنامہ یوسف جدوں وکھایا
جو اسیں فلانے یوسف بردہ دِتا مالک تائیں
پھر اس ٹیلے بولیا یوسف خفگی سخت وکھائی
یعنی جیکر یوسف سوہنا گرگاندے ہتھ آیا
یوسفنوں گھبھاڑاں کھادا کرو بیان زبانی
درد فراق عذاب جدایاں جو پیں یعقوب لکھایاں

حاجت وقت اندر کم آوے تاجر مالک تائیں
جس دن مصر دکانا یوسف سوہنا ماہ کنعانی
اوہ خط یوسف مالک پاسوں اس دن منگ لیا سی
حاجت وچ کم آون کارن اج ضرورت ہوئی
ملک تساڈے دا ایہ خط ہے ظاہر کھول وکھایا
پڑھ کر اس دا حال سنا ہو شفقت نال اسانوں
دفتر عمل عدالت اندر حاضر ہویا اگے
جذبہ کرکے بولیا یوسف گرم عدالت ہوئی
بولو ایہ خط کس نے لکھیا کس لئے مہر لگائی
ڈردا کرے جواب نہ کوئی وچ دربار گرامی
دنیا اندر حاضر ہویا حشر عدالت والا
اس دربارون نال حیاتی کوئی نہیں گھر جاندے
عدل جبّاری ظاہر کرسی جدوں خداوند عالی
عذر جواب نہ کرسی کوئی ہرگز اس گناہوں
جیونکر حاضر مجلس اندر حق سُنایا پائی
ہتھاں اُپر دفتر آون امر کرے رب سائیں
عبدالستارا اپنا دفتر حاضر پڑھ سناپا سی
توں جاتا رب واکیسی جیونکر مرضی میری
ایہ مغروری خوار کریسی وچ دربار ربانے
مجلس اندر اوہ خط بھایاں پڑھ کر آپ سنایا
ظاہر ہوئے نام تہاندے جدا جدا سب جائیں
کیونکر اوہ گھبھاڑاں کھادا یوسف اس دا بھائی
بیعنامہ تساں دا کپ پاسوں ایہ کس طور لکھایا
بردہ کرکے بیچن والی ظاہر ہوئی نشانی
غمدی حالت اندر اسنوں جو تکلیفاں آیاں

اج عدالت پوری ہوسی حق انصاف تمامی
اتنی بات سنا کر یوسف تیز طبیعت ہویا
حکم سنایا اوسیویلے جلد سپاف بلاؤ
سنکر غرض گیتا سب بھایاں اس وچہ ظلم نہ کوئی
جو ہیں اساں تھیں اس دن گذری ویلا ہتھ نہ آوے
بھر بھر ہنجوں رون آکھن ایسا عمل جنہاں دا
جو ہیں اساں تھیں اوہ کم ہویا جیکر مارے جاواں
اٹھ سپاہیاں پیش عدالت بدھے ہتھ انہاں دے
آپس اندر رو رو آکھن خوب عدالت ہوئی
تیغاں لیکر جدوں سپاہی حاضر آن کھلوئے
دفتر عمل ہوسن جد حاضر پیش خداوند قاضی
حق رحیمی تیری یارب میرے وچہ خطائی
اگے وچہ تقصیراں میری ساری عمر وہائی
بخش دتا اساں تیرے تائیں امر خدا فرمائے
دو شخصاں نوں دوزخ بھیجن حکم خدا فرمائے
ہک دوزخ دل راضی ہو کر جلدی قدم اٹھاسی
کیوں دوزخ ول جلدی جاندا پچھے خالق سائیں
عدل تیرے پر راضی ہویا پہلا عرض سنائے
تکدا اساں ہیں رحمت فضلوں دوجا کیے نمانا
سنو حقیقت اوہ جس ویلے گرم عدالت ہوئی
قتل تیار ہویا جس ویلے سمجھاں یار اساں ہیں
یا یوسف اوہ وقت اساں ہن ہرگز ہتھ نہ آسی
رو رو آکھن ما جائے اج ہوندا یوسف سوہنا بھائی
اے یوسف جے زندہ ہوویں تیں تھیں بخشش پاواں
رو وے بھرا قصہ اندر یوسف کسے پچھان نہ پائی

قتل کرائے جاسن شامی وچہ دربار گرامی
دل وچہ آیا جوش زیادہ تختوں اٹھ کھلویا
پیش عدالت ایہ سب شامی جلدی قتل کراؤ
ایہو نتیجہ عمل اساڈے حق عدالت ہوئی
کجھ افسوس نہیں جد سانوں قتل کرایا جاوے
دنیا برخورداری ناہوں بہتر قتل تنہاں دا
اس وچہ جبری ظلم نہ ہوسی اپنا بدلہ پاواں
لے گئے بندیوان تمامی راوی خبر سناوے
ہے افسوس اساں وچہ جبری فرق نہ کیتا کوئی
مرنے پر اوہ صاحب جادے دل تھیں راضی ہوئے
دوزخ طرفے آپے ہوسن راہی مومن عاصی
عمل میرے دی شامت مینوں پیش برابر آئی
پر تقصیراں عذر نہ عدلوں وچہ سرکار ربانی
مومن عاصی عاجز ہویا شرم اساں نوں آوے
ہکو سند گل ہوگ دوہاں نوں راوی ذکر سناوے
دوجا مڑ مڑ ویکھے مگروں نالے ڈگدا جاسی
کیوں توں مڑ مڑ تکدا مگروں آکھے دوجے تائیں
جیو بکر نافرمانی ہوئی ویلا ہتھ نہ آوے
بخشیا اساں تساڈے تائیں ہوسی حکم ربانا
ملیا حکم سپاہیاں تائیں قتل کرو سب کر کے
یوسف بول زبانوں دردوں آہیں
حسرت غم افسوس تساڈا وچہ دلاں دے جاگی
اج اس تھیں بخشا کر مرے اوہ تقصیر خطائی
ایس گناہوں باجھ خدا تھیں کسنوں حال سناواں
جدوں سپاہیاں تیغاں پھڑیاں انہی عرض سنائی

ایہ شاہ لوں بجانوں اصحٰی قتل قبول اسانوں
آخر سخن مراد اساڈی کراں سوال تساں نوں

جس دم قتل اسی سب ہو ساں اے سروار گرامی
خون آلودہ جامے ساڈے کر کے جمع تمامی

خدمت وچ یعقوب نبی دی سب اسباب پہنچانا
پیا اساڈیاں کرے اڈیکاں اوہ مقبول ربانا

وہ دم درد ہمیشہ اسنوں زخم ہوسن وچ سینے
اگے اک یوسف دے پاروں ہو گئے نین نابینے

لج اولاد پیاری اس دی پیسی اجل پیالہ
ہوگ اکیلا حجرے اندر باراں پتراں والا

نبیاں بن پیارا باقی قید اندر رہ جاسی
مولا جانے اسدے سر پر کیونکر ویلا آسی

شاید جے کجھ روز انہانوں رب دیوے زندگانی
خون آلود پوشاکاں ہوسن اسدے کول نشانی

حال اساڈا اے پر اسنوں جو کوئی ونج سناسی
نہیں امید جو پھیر جیاسی دو گھڑیاں تک پاسی

نازل نہیں اساڈے اپر اجل ہوئی یکباری
بیشک ہوگ یعقوب نبی دی ساڈیاں نال تیاری

دردوں آہیں ماریاں یوسف سن کے بات تمامی
اللہ جانے جیونکر اس دن گذری درد کہانی

چھم چھم ہنجوں روون ہوسن شبنم جویں گلاباں
دوویں طرفاں دے عذاباں روون باہجھ حساباں

ایسا وقت ہویا غم دردوں ذکر نہ کیتا جاندا
جویں روایت نقرہ کاروں خبر حسین سناندا

حاضر رووں صاحبزادے کوئی نہ عذر رساوے
ہتھ سپاہیاں دے تلواریں جد صاحب فرماوے

جلدی نال خداوند عالم رحمت والے سائیں
وحی شتابی خدمت اندر بھیجیا یوسف تائیں

بس کر یوسف نہ کر گرمی بہت عدالت ہوئی
دیہو زیارت بھایاں تائیں پر نہ کرھن کوئی

کرو پیار بھراواں کارن بر قعہ جلدا تارو
تائب ہویاں نوں گل ملیو دہشت نال نہ مارو

بیان ملاقات کردن یوسف با برادران و معاف کردن خطائے آنہا

حضرت ہیبت رحمت کیتی نقرہ کاروں لیایا
بھایاں نوں جس ویلے یوسف قتل حکم فرمایا

مڑ کنوں افسوس زیادہ ہویا ماروں تنہاں نوں
ہوئی نہ مول نصیب زیارت یعقوب دی سانوں

کیوں جو صحبت نبی رسولاں ملدی فضل الٰہوں
نال یقین زیارت نبیاں کردی پاک گناہوں

عالی عظمت رحمت آہی ساں نصیب نہ ہوئی
دوجا سب تقصیر اساڈی یوسف دوس نہ کوئی

یاد یوسف دی کر دل بھایاں اتنی زری پائی
روون یوسف یوسف کر کے بولن بھائی بھائی

اوہ جس ویلے ڈٹھا یوسف عاجز حال تنہاندا
اتنا درد یوسفنوں ہویا ذکر نہ کیتا جاندا

دتا حکم سپاہیاں تائیں چھوڑ دو جلد انہانوں
اس پیغمبر رب دے کولوں آیا خوف اسانوں

ڈاہڈا ہڈھڑا باپ اُنہاں دا خاص حبیب ربانا
چھوڑ دتے جس وقت سپاہیاں سب یوسف دے بھائی
عرض کیتا اس وقت بھراواں یا سردار گرامی
یوسف آکھیا آنا رووّن آیا کویں تساں نوں
یوسف آکھیا میں بھی وداں کارن باپ پیارے
یوسف آکھیا حجرے اندر بیٹھا حال ونجائے
آکھن لگے نام کی اسدا اے سیّد سردارا
کہن لگے یعقوبؑ پیغمبر بن اسحاق گرامی
یوسف آکھیا اوہو ساڈے وادے باپ پیارے
ویہو زیارت جلدی سبھنوں حکم جنابوں آیا
وچ تفسیر یوسف دے آہے کہیا امام غزالیؒ
سر یوسف دے سبھناں ڈٹھا باطن تاج نورانی
اک نشانی ہور یوسف دی یاد بھراواں آئی
تھوڑا ہسیا یوسف تائیں جے کدی ہسا آوے
اوہ جس ویلے حضرت یوسف پردہ دور ہٹایا
یعنی جس دم حضرت یوسف پردہ دور کیتا سی
توں یوسف ہیں ویکھ شتابی آکھن لگے بھائی
میں یوسف ہاں حضرت یوسف ظاہر بول سنایا
جدوں جتایا حضرت یوسف حال بھراواں تائیں
شرم کنوں سر نظر نہ ویکھن کرے کلام نہ کوئی
کہن لگے کس منہ تھیں لاں کیا توفیق اسانوں
اے یوسف اسیں مر جانسے وچ فراق تساڈے
شرم گناہاں یاروں تیں لی آکھیا ان تائیں نہ سوون
کرم کماون لائق تینوں جو بن آساں تھیں ہوئی
جس لائق رب کیتا تینوں اوہ گل نہیں وڈی

پناہ خدا دی ساڈے ہتھوں ہوّوے نہیں نمانا
ہور زیادہ یہ نا یوسف دردوں حد نہ کوئی
اے شاہ کیوں اتنا توں رووّیں دس بیان سپاہی
آکھن لگے باپ تہاڈے یوسف آیا یاد اسانوں
سکھتے باپ پیارا تیرا رورو پچھن سارے
وچ کنعان اوڈیکے سانوں کتنے سال وہانے
یوسف آکھیا تسیں بتاؤ اپنا باپ پیارا
چاروں طرف مرید جنہاں دے مخلوقات تمامی
تاں بھی یوسف کسے نہ جاتا حیرت اندر سارے
برقعہ دور یوسف نے کیتا جدوں خدا فرمایا
باطن قدرت بھایاں تائیں اس دن رب دکھالی
عظمت جویں یعقوب نبی دی ظاہر عین نشانی
دنداں وچ چمکار انورانی قدرت پاک الٰہی
جلوہ نور دنداں تھیں ظاہر چمک نہ جھلی جاوے
دیکھ بھراواں ہسیا یوسف جلوہ نور دکھایا
ویکھ جمال مبارک بھایاں جلدی بول کہیا سی
آنا یوسف ہس بولیا یوسف دنداں چمک دکھائی
بنیامین میرا یہ بھائی پیارا اماں جایا
چھپ ہوئے پشیمانی اندر آپو اپنی جائیں
یوسف آکھے میں ول ویکھو کیا پشیمانی ہوئی
نظر اٹھا کر میں ول ویکھیں طاقت نہیں تہانوں
اس گل نالوں بہتر مرنا ہیسی حق اساڈے
بابل جایا بخش بلے دبی ہنجوں بھر بھر رودن
بخش پیار یا نام خدا دے جیسے شان تُساں دی
اے پر ساڈیاں عملاں لوں عالی شان تساڈی

بہت پسند کیتا رب تینوں اِیہ گل معلم ہوئی
آپ زبانوں اوگنہاری بنکر چھم چھم روون
سُن سُن عرضاں بھائیاں کولوں شفقت نال تداہیں
آکھیں اوہ گل کھوہے والی کردیاں نہ کوئی
اس گلدا کجھا پُر تسانُوں ہیں الزام نہ دھرساں
رو کر عاجز ہو کر بھائی آکھن یوسف تائیں
کر کر پیار سناون عرضاں بخش قصور اساتوں
طرف یوسف دی نظر مقابل ہول نہ کرن نمانے
ہر ہر تائیں یوسف آکھے کرو نہ گریہ زاری
ویکھو رب نے اپنے فضلوں کیا احسان کمایا
آخر نال محبت ہو کر ملیا ہر اک تائیں
حضرت عائشہ کرے روایت ہیں پچھیا کجھ حالا
سُنکر سرورِ عالم رُنّے چھم چھم ہنجوں جاری
حضرت آکھیا رحمت بخشش حدِ حساب نہ آوے
پیش عدالت مومن عاصی جدوں بلائے جاسن
اوّل امر الٰہی ہوسی نیک اعمال سناون
جدوں بدیاں دی واری آوے ہشت کھا کر ڈولن
ہتھاں اُتے دفتر ہوسن ہیبت تھر ڈراوے
باقی دفتر کیوں نہیں پڑھدا آوے حکم ربانہ
ہیں شرمندہ تیری طرفوں یارب معلم تینوں
ہینک بدیاں دفتر میرے باجھ حساب سیون
اصل میرے پر دیکھ نہ ساہاں یاں نظر نہ دھرؤں
امر سناوے سے فرماوے خود مختار الٰہی
نسیتنی و انت اثیم حکم ہووے درگاہوں
نعمت کہا کر غفلت اندر فکر نہ آیا تینوں

قسم خدا دی لائق توں ہیں اس وچہ شک نہ کوئی
بہت نہائت عاجز ہو کر پیش حضور کھلوون
سبھنوں گل وچہ لیکر یوسف رنّا ڈاہیں ڈاہیں
میں راضی رب بخشنہارا سبھناں کارن سوئی
روز قیامت پیش عدالت کجھ فریاد نہ کرساں
کرے توں جویں راضی یوسف کراں قبول شرائیں
تساں کرامت ساں ندامت کیا پرواہ تساں نوں
بعد گناہوں جیہڑے عاصی آخر لوں شرمانے
تائب ہوون ایہاں تائیں شامل فضل غفاری
بردہ عاجز میں پردیسی صاحب تخت بہایا
مَنَّ اللّٰہُ عَلَیْنَا بولے رب نوں حمد ثنائیں
نبی محمد سرور کولوں روز قیامت والا
ہوگئے کیوں تسیں ایسے عاجز تائیں عرض گذاری
نال محبت ہنجوں برسن صفت نہ کیتی جاوے
حاضر ہو کر دفتر عملاں وچہ دربار سناسن
کم فلانا کم فلانا صاف جواب بتلاون
تھر تھر کنبن طاقت ہارن سخن کلام نہ بولن
یا روون یا تھر تھر کنبن بات نہ کیتی جاوے
تھوڑا قدر آواز کریسی ہو کر بہت نمانا
اپنیاں کاراں بولن جو کجھ چھوڑیا تاہیں میتوں
نگراں رحمت نال برابر پورا وزن نہ تھیون
جس کم لائق توں ہیں میرے حال میرے پر کرتوں
دل نے یاد نہ رکھیا ساتوں تا کرا ہی گمراہی
اج شرمندہ ہوویں سائیں موجب کار گناہوں
وقت عدالت ظاہر آیاں حال وکھاویں مینوں

اے پر جو ہیں ندامت عملوں آوے شرم تساں نوں ۔ کرم ستاری رحمت پاروں غالب شرم اساں نوں
حکم ہوسی اساں بخشیا تینوں رحمت فرماڈی ۔ مومن عاصی نادم کولوں بخشش نہیں دواڑی
پر تقصیراں تکیں رب جیکر رحمت کرم ہٹاوے ۔ عبدالستار افضل خزانہ پھر کس طور سماوے
غنیاں دے دروازے آکر سائل راضی ہو جاون ۔ خالق دی سرکاروں عاصی کویں ہٹ رونہ پاون
وقت حساباں شرم خدا نوں نہیں امید کمایاں ۔ جیونکر شرم یوسف نوں آئی ویکھ پیاریاں بھایاں

بیان کیفیت باقی حال یوسف و برادران بعد ملاقات

سنو حقیقت خبر جو ہیٹوں باقی حال سناواں ۔ جس دن حضرت یوسف سوہنا لبھیا ساتھ بھراواں
آکھیں باپ پیارے کارن ولنوں تکمل آئی ۔ اس دا حال سناؤ سانوں بھایاں عرض سنائی
کہن لگے کجھ پیر اٹھے درد اسنوں نظر نہ آوے ۔ نام یوسف دا منہ تھیں نکلے جد کجھ بات سناوے
خشک دماغ ہویا غم درد سخت ضعیفی پائی ۔ آنسو جوگا رہیا نہ پانی چھوڑ گئی رشنائی
آون لوگ زیارت کارن کتنی مدت ہوئی ۔ قبراں والیاں یاراں وانگوں کرے کلام نہ کوئی
روکر آہیں مار یوسف نے ایہ گل آکھی آہی ۔ اینی مدت گذری اسنوں اجے امید الاہی
بھایاں کہیا تساڈا اس نوں درد ہمیشہ تازہ ۔ پھیر زیادہ رُنا یوسف رب غریب نوازا
کرم ضعیفاں اتے ہوندے نہیں پرواہ نہ کوئی ۔ کرن وائت اس دا مطلق رحمت نازل ہوئی
رہبری طرفوں وحی شتابی نال پیغام لیایا ۔ کرنہ کجھ یعقوب نبی نوں امر خدا فرمایا
"تاں جو اول چشماں اُپر جد پیراہن دھرسی ۔ "تازہ ہوگ درخت بہشتی سبزی ظاہر کرسی
جلد اتار پیراہن دِتا یوسف نبی پیارے ۔ نال محبت خدمت اندر حاضر بھائی سارے
حکم کیتا کوئی بھائی جاوے پاس حبیب ربانے ۔ جد تک خبر نہ پہنچے اسنوں کویں خفیف نہ جانے
اول خبر اساڈی اس نوں دیو مبارک بادی ۔ ملے آرام نبی دے تائیں لوچ آوے شادی
دیو اساڈا کرتہ اس نوں اکھیں اُپر لاوے ۔ انشاء اللہ دوہ رشنائی پھیر برابر پاوے
اتنا عظمت شان یوسف نوں بخش کیتا رب سائیں ۔ ذکر کتابوں معلوم ہویا تینوں حال سنائیں
اکدن عورت عاجز بیوہ پاس نبی دے آئی ۔ گود وچ بیٹا لڑکا اس دا آکر عرض سنائی
ایہ فرزند تاں بیٹا میرا ہویا انھا نہ کوئی ۔ عاجز دیکھ مصیبت حال اسنوں حال سنا کر روئی
بکہ پیراہن حضرت اسنوں اکھیاں اُتے لایا ۔ پنہچے اکھیاں دے تیاں رب نے نور برابر آیا

اوہ پیراہن برکت بھریا عظمت بہت شماروں
تاں اس ویلے نال خوشی دے کھانا جلد پکایا
بہت نہایت عزت کیتی کارن پیاریاں بھایاں
مومن نال بعداراں کارن مشفق نبی سوہارا
لیراں سہنن والے مومن پاسن شان امیراں
خوشخبری خط بابل دے ول جلدی نال لکھایا
جے سرکار اجازت بخشیں میں کرتہ لے جاواں
میں تقصیری اوہ پیراہن تیرا لہو بھریا سے
کراں امید جو میری ہتھیں ایہ پیراہن جاوے
اول ڈٹھے میرے پاسوں پہنچیا ودھ نبی نوں
جدوں سوال ایہو تے کیتا اتنی حاجت یاروں
بھی اس وقت حبیب خدا دے تاں کھول خزانہ
اتنی خیر سخاوت کیتی اس مقبول گرامی
سب نے نرم ان عجب پوشاکاں بخش ہویا سرکاروں
دیبا رومی سب لوکاں نوں کر بخشش پہنایا
زینت نے ہیوں لوگ مصر دے نظر برابر آون
دہ سو شتراں اتے یوسف جلدی کنک لدائی
جو کنعانی شامی آہے لوگ رئیس تمامی
چالی شتر لدا کر یوسف درہم دینار خزانہ
اہل البیت یعقوب نبی دے جو پروار تمامی
عجب پوشاکاں وی دیبا رومی جلد تیار کرایاں
ایہ سب نذر یعقوب نبی دی آکھے نبی یگانہ
راہ مولا دے راضی کرنا کل سکیتاں تائیں
بھی یعقوب نبی دے کارن بھیجی خوش اسواری
ہر اکنوں اسواریاں گھوڑیاں جو پروار نبی دا

بھیجو جلد یعقوب نبی ول حکم ہویا سرکاروں
رل کر کھادا ساتھ بھراواں ذکر خلا دے آیا
خوش دستاراں خوب پوشاکاں ہر اکنوں پہنایاں
ایسے طور پوشاکاں ملبس ملیا جدوں پیارا
صورت یوسف دے اگوں ہوسن سوہنی بدر منیراں
نوں یہودا حاضر ہویا ادبوں عرض سنایا
خوش کراں اس حضرت تائیں بدلہ بخشش پاواں
اس دن باپ پیارے اگے اپنی ہتھیں دھریا
حال میرے پر حضرت صاحب نظر عنایت پاوے
اس دا بدلہ خوشی کراں ہیں ربے خاص لینوں
اوسے کارن اوہ پیراہن حکم ہویا سرکاروں
خرچ کرایہ راہ مولا دے ادا ہووے شکرانہ
صاحب حسن تو انگر ہوئے مصری لوگ تمامی
راہ مولا وچ مصر تمامی ہووے شوق پیاروں
نال محبت شہر مصر نوں اکو رنگ بنایا
جیونکر جنت اندر مومن نور پوشاکاں پاون
وچ کنعان مبارک بھیجی نظر روایت آئی
عجب بے غا تاں سبھنوں ہدیہ بھیجیا نبی گرامی
اوہ نذرانہ بابل کارن کیتا جلد روانہ
کے ہور نوے گنتی اندر آل اولاد گرامی
اک سو استی دتے ہیسن دس حقیقت بھایاں
بھی فرمایا جو زر مہراں ایہ سب بابل خزانہ
خوش گذران ہوون سب راضی آپو اپنی جائیں
جڑت جواہر موتی اسنوں زینت عجب عماری
بفر غلام تمامیاں کارن سنتوں یار حمیدا

اس تھیں پچھے بھایاں تائیں رخصت حکم سنایا عمل برابر کیتا یوسف جویں خدا فرمایا

کیوں جو امر ہویا سرور تھیں کنعان نہ جانا آپ یعقوب مصر وچہ آوے خاص حبیب بلانا

مصر عقبے دا عارف آکھن توں جس ویلے جاسیں مڑ کے وچہ دنیا کنعانے آکر جھات نہ پاسیں

صبروں شکروں دوروں یوسف شان مصر وچہ پایا اجر برابر لکھن تینوں جیونکر عمل کمایا

سنو حقیقت جس دم یوسف رخصت کیتے بھائی جا کر رب پروار لیا ہو اتنی بات سنائی

زیبا زینت عزت کر کے آون کر اسواری خدمت وچہ یعقوب نبی دے رو کر عرض گذاری

جو حضرت حبیبا طبے فا ساڈی قدم رنجہ فرماون شفقت نال غلاماں دے گھر قدم مبارک پاون

آپ سلامی جا کر ہوساں طلب دلیندی آہی گراں نہیں مجال اساڈی اندر حکم الٰہی

بھی جو خط خوشخبری والا طرف یعقوب لکھایا نام بشیر غلام یوسف نے پیش حضور بلایا

صاحب زور جوان بہادر صفت نہ کیتی جائے اتنی طاقت بخشی رب نے ذکر خلاصے آوے

ہر دن سیر پنجاہ فرسنگاں عادت اس دی آہی میں کیا جاناں منزل اس دی جانے حال الٰہی

اوہ قاصد خط لیکر ٹریا موجب حکم گرامی پکڑ یہودا اوہ پیراہن ہویا جلد سلامی

جدوں یہودا لیکر چلیا اوہ پیراہن بھائی حضرت یوسف اسدے نیا ہیں اتنی بات سنائی

جو دروازیوں باہر اسنوں جلدی وا لگائیں پل وچہ اس دی خوشبو جاسی شام لیائیں

جلدی خبر اساڈی ملسی جا کر اس نبی نوں فضلوں چھوڑ بیماریاں جاسن رب دے فادل لینوں

جدوں یہودا لے پیراہن شہروں باہر آیا رکھ پیراہن ہتھاں اتے پردہ دور ہٹایا

کرن روایت نقرہ کاروں حکمت فضل الٰہی اوہ خوشبو پیراہن والی کیوں کر پہنچی آہی

عرشوں عرض ہوا نے کیتا خالق دی سرکارے امر ہووے تاں میں بھی جاواں پاس یعقوب پیارے

خدمت اندر قاصد ہو کر میں بھی عظمت پاواں خوشبو اس پیراہن والی اول گھر پہنچاواں

امر ہویا تاں حاضر ہوئی رحمت دا پیاری خوشبو اس پیراہن کولوں لیکر جلد سدھاری

ایسا مال امانت خوشبو لے کر حاضر ہوئی بابجھ یعقوب پیغمبر اس نوں ہور نہ جانے کوئی

عجم رداں وچہ چھپ کر بیٹھا عاجز درد رنجانا بول حقیقت عبدالستارا باور فضل ربانا

بیان خوشبو پاون یعقوب نے پیراہن حال آن

حال یعقوب نبی دا ایسی جویں مسافر کوئی سخن کلام نہ نال کسی دے چپ بیٹھا ہوئی

درد فراقوں طبل اس دی ہو گئی جان نمانی — اچن چیتی نازل ہویا رحمت والا پانی
بیٹھا سی دلگیری اندر اوہ مقبول غفاری — باد صبا دی حاضر ہوئی خوشبو لیکر پیاری
طالب کارن کھولیا رب نے حاجت دا دروازہ — راضی ہو کر مستاں وانگوں کیتا بول آوازہ
اج اساڈے کارن کیتا کرم خداوند عالی — دنیا اندر حاضر خوشبو جنت والی
مجلس اندر نال خوشی دے خبراں غیب سنایاں — اج پیاریاں سجناں کولوں سرد ہوائیں آئیاں
جے رب چاہے دردمنداں نوں میلے وچھڑیاں نوں — پھیر حیاتی آون لگی قبراں وچ پیاں نوں
بیشک جانی طلب اساں نوں سوہنی صورت والے — تھم رواں دلگیریاں تائیں طلب دلیں نکالے
اچن چیت خوشی وچ آیا اوہ مقبول گرامی — سنکر حیرت اندر ہوئی مجلس خاص عوامی
کئی زمانے یوسف تائیں کتیاں ماراں گیاں — اجے یعقوب نبی دیاں تائیں حرص امیداں رہیاں
مرکر اندر خاک سمائی نازک لاش جنہاں دی — اجے یعقوب دیوانیاں وانگوں کھدا حرص تنہاں دی
حاضر مجلس والے ہستن بات کرے سبکوئی — ایسے حال یعقوب نبی دی طبع دیوانی ہوئی
سنکر کہیا پیغمبر رب دے نیک جواب تنہانوں — جو پیغام اساں نوں آون کجھ نہیں خبر تساں نوں
یا یوسف یا کرتہ اسدا جدوں اساں نوں آیا — تدوں یقین تساں نوں ہوسی سچ نبی فرمایا
اتنا سخن نبی تھیں سنکر سب اولاد پیاری — کہنے دوبارہ بات نہ کیتی چپ ہوئے یکباری

بیان آمدن قاصد از مصر پیش یعقوب برائے خوشخبری

کجھ دن گذرے خبر لیایا قاصد مرد ربانا — نام بشیر غلام یوسف دے اصحاب ادب سیانا
اول تینوں میں کجھ اس دا گذریا حال سناواں — اس تھیں پچھے منزل منزل وچ کنعان لیاواں
وچ تفسیر یوسف دے آیا راوی خبر سناوے — جویں روایت نقل کتاباں ذکر سنایا جاوے
بنیامین ہویا جد پیدا مر گئی ماں پیاری — امروں ختم حیاتی ہوئی دنیا چھوڑ سدھاری
دیکر زر یعقوب پیغمبر اک کنیز خریدی — شیر پلاون خدمت کارن اس فرزند نبی دی
گودی اس دی لڑکا ایسی ایہو بشیر نمانا — بیچ دتا یعقوب پیغمبر سنتوں یار سجانا
تا خو بنیامین پیارا دودھ اکلا پیوے — نہیں سی خبر جو ایس خیالوں غیرت نازل تھیوے
نہیں سی خبر جدایاں والی یعقوب نبی نوں کائی — لڑکا بیچ دتا جس ویلے عذر نہ کیتا کائی
اے پر ڈاہڈی عاجز ہوئی دیکھ مصیبت حالا — کیا جانن جو خبراں وسن مزا جدائی والا

غنیاں نوں کجھ خبر نہ ہووے حالت فاقے والی
تندرستی قدر پچھانن دولت نعمت بھاری
درد منداندے حال پچھانن لگن درد جنہاں نوں
بےخبری وچہ نبی اللہ دے لڑکا بیچ دتا سی
نال محبت بال لڑکے دی روے درد رنجانی
کوئی پیارا یعقوب دا اسیں بھی جدا کریساں
کر فرزند حوالے ساڈے چھوڑ بےصبری حالا
جدوں یعقوب نبید تیتائیں یار ملایا جاسی
نبی محمد سرور عالم ایہ فرمان سناوے
کر کے ظلم جو دوست کولوں دوست جدا کریندا
سنو حقیقت جداس عورت سنیا حکم ربانا
اے پردرد جدایاں ظالم زخم جنہاں نوں دیندے
سنو حقیقت جلدا جلدا ایہو بشیر نمانا
کتنی مدت پاس یوسف دے اس غلام گذاری
اکو جتنا سفر جدائی دو ہاں برابر آیا
فضل کنوں جل وچھڑیاں دی ملت نیڑے آئی
اسی سال جدائی اندر عرصہ گذر ویہا نا
شہروں باہر رستے اُتے اس دی ماں نمانی
سر پر آن بشیر کھلوتا پچھدا اس دے تائیں
آکھن لگی حضرت تائیں کتنے سال وہانے
جو کوئی کرن زیارت آوے چپ کیتا ٹر جاوے
کہیا بشیر میرا اس دے کارن خبر یوسف دی لیایا
جلدی جلدی درد رنجانی جلبل عمر لنگھائی
چھم چھم نین نمانے برسن درد نہ جویا جاوے
آہیں چیر جگر نوں نکلن کرے بلند آوازہ
ایسے کارن جا اس در پر جھڑکاں لین سوالی
جس دم نمانا اسنوں عاجز کرے بیماری
آدے قدر حیاتی والا قبراں دی چگیاں نوں
دانہ کھا کر حضرت آدم غم دے پیش پیاسی
خوابے حکم سنایا اسنوں پاک جناب ربانی
اپنے نبی پیارے تائیں مزہ جدائی دسیاں
خوش فرزند نمانا تیرا رکھساں بہت سنبھالا
اس نقیبال بیٹا تیرا خیریں ہیں گھر آسی
نال تُقیں جدا جو کرسی بیٹا آپ جدائی پائے
اسیں نہ کراں شفاعت اس دی اہر نبی فرمیندا
صبر توکل دل وچہ اسنوں کیتا آن ٹکانا
دل وچہ بالن بلن تنہاں نوں منہ تھیں چپ کر بہندے
یوسف لیا سوداگر پاسوں جا کر مصر دکانا
غیبوں خبر نہ جانے یوسف حکمت پاک غفاری
سچا وعدہ رب دی طرفوں ملن برابر آیا
لیکر خط یعقوب نبی دا آیا کرکے دھائی
لیکر خط یعقوب نبی دا آیا درد رنجانا
کپڑے دھون نبی دے آئی حکمت عجب ربانی
اے مائی یعقوب نبی دا پتہ مکان بتائیں
نال کسے کوئی بات نہ کردا رہندا حال نمانے
ذکر یوسف دے باہجوں اسنوں ہور کلام نہ بھاوے
سنکر عورت ماریاں ڈھاہیں رو رو حال ونجایا
پھیر دوبارہ آتش غم دی آن بشیر مچائی
دم دم گردی حال ربانا جھم جھم یوسف آوے
بیشک سچا وعدہ تیرا رب غریب نوازا

پاک امید اساں نوں آہی ایہہ کیہا قدرت ہوئی
حالت ویکھ بشیر نمانا ہو حیران کھلو یا
کوئی پچھان بشیر نہ کیتی ویکھ پیاری مائی
آخر کہن لگا سن مائی حال سنا کجھ مینوں
بول جواب سناون لگی رو کر بڈھڑی مائی
جدا ہویا فرزند نمانا میرا جگر جدو کا
کجھ نہیں وس یعقوبؑ پیغمبر اُس ظلم کمایا
اس حبیب خدا دے مینوں مل خرید کیتا سی
اوہ بھی بال ایہا ہیسی میں بھی بال وسیدا
ہیں قربان نبی تھیں دا ایں خدمتگار نمانی
جدا ہویا جد بیٹا میرا اوداں نال جدائی
حکم ہویا یعقوبؑ نبی تھیں جدا پیارا کرسیاں
بھی جد اس محبوب اپنے دی ساں مراد پہنچائی
توں اج پاس یعقوب نبی دے خوش پیغام لیایا
گیا فراق یعقوب نبی دا نال ربے دی یاری
خبراں ورگیاں وی ربّ دے پاس یعقوب پہنچایا
سُنکر حال بشیر نمانا ہنجوں ہار پرووے
نام کی اس فرزند تیرے دا عرض بشیر سنایا
کہیا بشیر برابر ہویا وعدہ سچ ربانا
اُٹھ شتابی آ مل مینوں آہیں بھر کر دِیا
نال محبت گلوچہ لے کر رُتی ماں پیاری
تن وچ طاقت حاصل ہوئی پھر یا ہور زمانہ
کھول بیان بشیر سنایا اپنی حالت ساری
کپڑے دھو کر بہت شتابی نال محبت اونہیں
حجرے اندر بیٹھا ہیسی پاک حبیب یگانا

ہُن میں کس دروازے جاواں ہور مکان نہ کوئی
اگانہاں نہ رہ گیا جاون جوگا حیرت اندر ہویا
حال ضعیفی اندر اس نوں عاجز نظری آئی
میں خوشخبر نبی دی لیایا کیوں دکھ آیا تینوں
لے بیٹا کجھ حال میری دی مینوں خبر نہ کائی
جدا یعقوبؑ نبی دا ہویا دا نبر یار ندو کا
غالب امر مقدر ساں نوں پیش برابر آیا
کیسے قیاسوں بیٹا میرا اس نے بیچ دتا سی
نہیں کیتا یعقوبؑ پیغمبر کجھ نقصان کسیدا
سُن بیٹا جو ہیں حالت باقی میری درد کہانی
اک دن غیب آوازہ خواباں مینوں خبر سنائی
اس پر تیرا انگ برابر درد مصیبت دھرساں
اُس دن پیناتوں اونوں ول تیری کرساں ختم جدائی
تاں میں اپنے صاحب تائیں رو کر آکھ سنایا
باقی وعدہ یاد کریندی میں رہ گئی بے چاری
آیا نہیں میرا پردیسی کیڈیاں مدتاں لایاں
بائی کیتا درد کہانی کول کھلوتا رووے
کہن لگی میں نال محبت نام بشیر رکھایا
پاس تساڈے حاضر ہویا اوہ بشیر نمانا
شہروں باہر میل وہاندا فضل ربے تھیں ہویا
درد کنوں برسات نیناں دی گھڑی میل اتاری
پڑھ کر حمد ثنا ئیں ربّ نوں ادا کیتا شکرانہ
وچ پردیساں صبر دل شکروں جیوں کر عمر گذاری
وچ خدمت یعقوب نبی دی حاضر ہوئے دونویں
ہر عاجز تھیں عاجز ڈاڈھا دل مسکین نمانا

وچہ دلگیری حال فقیری رووں نین نابینے سولاں دے دروازے اُپر بیٹھے نال یقینے
جدوں یعقوبؑ نبی دا حالہ آن بشیر ڈٹھا سی دردوں تاب نہ جھلّی اُس نے ہو بیہوش گیا سی
تاب سلام کلام کرن دی طاقت رہی نہ کائی غش وچہ ہو کر دھرتی جھڑیا جسدم جھبّانی پائی
ساعت پچھوں سرت سنبھالی پیغمبر نبی فرمایا کون کوئی توں رووانوالہ درد محبت لیایا
بعد سلام بشیر سنائے میں خوشخبر لیاندی ختم کیتا رب ہجر تساڈا منزل رونماندی
جدوں بشیر نبیؑ دے تائیں تھوڑی بات سنائی تن گلزار ہویا دل تازہ پیغمبر جیائی ہوئی
کہیا بشیر پیارا یوسف صاحب تخت گرامی ملکاں اندر حکم کریندا سب سردار سلامی
مصر عزیز کیتا رب اس نوں پایا منصب عالی ملکاں دے حاکم اس در پر خدمتگار سوالی
کہیا یعقوبؑ سناؤ ساؤں حاجت ہور نہ کوئی دین برابر کہیا یوسفؑ یا کجھ غلطی ہوئی
کہیا بشیر طریقہ اس دا دین اسلام صفائی شکر کیتا یعقوبؑ پیغمبر ساری دولت پائی
سب اولاد اکٹھی ہوئی سنکر خوشی تمامی پہنچی جدوں مبارکبادی پیش حضور گرامی
بھی اوہ خط خوشخبری والا اوہنوں پیش لکایا عرض سلام سوال یوسفؑ نے جو کجھ لکھ پہنچایا
کیا لکھیا سی اس وچہ یوسف حضرت صاحب تائیں عبدالستار الخدمت اندر پڑھ کے حال سنائیں

بیان حقیقت خواندن نیاز نامہ پیش حضرت یعقوبؑ

ہر ہر صفتاں لائق رب نوں ہر دم حمد ہزاراں سب خلقاں نوں پالنہار کیا نیکاں بدکاراں
ہر مخلوقوں عالی درجہ دلیں قوم رسولاں بخشش کارن رہبر ہوون معذوراں مجہولاں
بعد سلاموں خدمت اندر عرض سنایا جاوے یانبی اللہ بابجھ زیارت ساؤں صبر نہ آوے
کیا مقدور مجال اساڈی فرق اوہنوں پاواں ہجراں جیہیں خداوی مرضی کیہہ نگر عذر لیاواں
اوہ فرض اساؤں آیا ہو یا حکم تساؤں یا محبوب پیارے جانی جلدی ملو اساؤں
فرج برابر حاضر رہندا اور وچھوڑا دی والا پاک جمال تساڈا ساؤں آب حیات پیالہ
جنت تاہیں تساڈا خوشی کمال دکھاوے جہت ضرورت عرض سناواں اوہنوں دل ٹھہراوے
اساں تساڈے اون کارن بھیجی عجب عماری جڑی جواہر موتیاں والی زینت شان سنواری
زری پیرہن اساں تساڈا تاں پیار بنایا شوق اساڈا بند نہ کرنا جیہیں سوال سنایا
خوش دستار تساڈے بھارن جو میں قدر گذاری کیں ول پہن لباس شہانہ آ کر اسواری

سب اولاد تساڈی کارن بہت لباس عجیبہ　　سنے غلاماں خدمتگاراں بہتر قسم غریبہ
گھوڑیاں گھوڑے سواری کارن بہتے حُسن سوارے　　زینت سب اسباب سنہری یا محبوب پیارے
عزت حرمت اندر آون اہل البیت تمامی　　تاں جو لوگ مصر دے ہوون ادبوں ویکھ سلامی
بیشک ہر فقیری بابجھوں حاجت تساں نہ کائی　　اساں بھی نہیں پیاری کیتی دنیا دی وڈیائی
مگراں لوگ جو شہر مصر دے قبطی قوم سداون　　فخر غروری عادت رکھن غیر پسند نہ لیاون
جے سرکار سوال اساڈا نامنظور کریسی　　قوم کفاراں تے زرداراں ساتوں طعن کریسی
عرض اساڈی جدوں تساڈی کرن یارت آون　　نظر حقارت غیرت کرکے مت کجھ بات سناون
اعلیٰ حاکم اُپر حاکم جد تشریف لیاوے　　جیکر فرق لباس نہ ہووے کویں پچھاتا جاوے
بہت اداسی نال یوسف نے لکھیا بابل تائیں　　آ مل آ مل آ مل جانی دیر دراز نہ لائیں
اے محبوبا صدقے جاواں عرض سناواں تینوں　　بہت شتابی بہت شتابی آ مل پیاریا مینوں
آخر خط وچ لکھیا یوسف باپ پیارے تائیں　　جلدی قدم رنجہ فرمائیں ذرہ دیر نہ لائیں
خط یوسف دا پڑھنے والے پیش حضور سنایا　　اُس تھیں پچھے پیدل پیریں شیر یہودا آیا
کرن روایت ننگی پیریں سر دستار اتاری　　ادبوں پاس یعقوب نبی دے آیا مرد غفاری
تاں جو رحم یعقوب نبی نوں آوے ویکھ نمانا　　حال میرے پر بخشش ہووے شفقت کرم ربانا
اوہ پیراہن پاک یوسف دا بابل پاس لیایا　　ادبوں قدم نبی دے چُمے بہت سلام سنایا

بیان وچ بینائی پاون چشم حضرت یعقوب از برکت پیراہن وچ حال آں

سنو حقیقت جدوں یہودے اُخوش نذر گذاری　　عجب تماشہ ظاہر کیتا قدرت حکمت باری
اوہ پیراہن دوست والا پکڑا حبیب حقانی　　پڑھ بسم اللہ اکھیاں اُپر لایا پیار نشانی
پل وچ اکھیں روشن ہویاں نہ پیانوروں بھریاں　　پھر کاریگر قدرت والے رنگ دو شانے بھریاں
دوست کولوں جدوں یہودا خوش پیغام لیایا　　پُر کر جام یعقوب نبی نوں آب حیات پلایا
دور گئی سب غم دلگیری درد نہ رہ گیا کوئی　　گھر گھر عید مبارک بادی خوشی برابر ہوئی
دل گلزار ہویا یعقوب دے حمد ربانا کریا　　نال خوشی دے کول نبی دے مجلس میلہ بھریا
کہن لگا سب لوکاں تائیں کیا معلوم تساں نوں　　اُس دن خوشبو پہنچی آہی رحمت نال اساں نوں
مگراں سن کر بات اساڈی تساں یقین نہ آیا　　رب نے ساڈا وعدہ پورا فضلوں کر دکھلایا

ہسن ولیاں توبہ کیتی ویکھ ایمان لیاندا
باراں روز پیغمبر بیٹے اول بول سنایا
برحق سب فرمان رسولاں ہرگز شک نہ کوئی
نبیاں دے فرمانے اُپر جو اعتبار نہ دھرسی
کر سوال جواب کیا ہوئی قدرت خالق والی
اس وچ نکتہ عشق وسیلہ ہور مراد نہ کائی
عاشق تے معشوق اندر جو رمز پوشیدہ ہوئی
اپنے دوست نوں رب عالم جو نکتہ سمجھاوے
عشق محبت بدی طرفے نہ منظور جنہاں نوں
وقت نزع دا جنہوں آوے جو دنیا پر آیا
لیکن حکم ہوا جنت دی نال محبت آوے
اٹھ ہزاراں سالاں رستہ منزل طے کر ملدی
عزرائیل کہے ایہ خوشبو جنت ملی تساں نوں
تگراں خوشبو ظاہر ہوندی دوست دے دربار وں
جنت دی کجھ طلب نہ ساں نوں طلب پیارے والی
اسم الٰہی جلد فرشتہ لکھ کر آن وکھاوے
بھی فرماوں وقت نزع دے دوست مومن تائیں
اکھیاں نال فرشتہ اسنوں نال پیار لگاوے
دور محبت ہووے اس دی فانی ملک مکاناں نوں
غم بیماری سختی تنگی چھوڑ تمامی جاوے
ہور اشارہ جو پیراہن جوہیں پیغمبر پائی
لیدی خوب جنہاں نوں آسی رب نوں خوب تہاندی
رحمت بخشش منگن والے بیشک رحمت پاون
بول سنایا عبدالستارا منگ اللہ دی یاری
خط وچ عرض سوال جو کیتے یوسف یار پیارے

عبدالستارا بیشک سچا امر جو ہے نبیاں دا
باطن دوست ملسی ساڈوں یا پیراہن آیا
تگراں اس دن ظاہر ہوسی جدوں قیامت ہوئی
رب دا دشمن ظالم منکر کافر ہو کر مرسی
خوشبو ملی یعقوب نبی نوں مجلس رہ گئی خالی
دوست نظر اس دے پر دھرسی جس نے پیت لگائی
اس وچ ملک کراما کاتب محرم راز نہ کوئی
علم یعقوب نبی دیوانگوں خبراں خبر نہ آوے
خوشبو رحمت محشر اندر نہیں نصیب تہاں نوں
رب دے طالب مومن والا درجہ کسے نہ پایا
طوبے اکھ بہشتیں ہر نعمت دی خوشبو پاک لیاوے
یوسف وانگ یعقوب جنہاں نوں خاص محبت لدی
مومن آکھے جنت حوراں نہیں کجھ لوڑ اساں نوں
جس کارن اساں غیریاں طرفوں کیتی ترک پیار دل
دیہو نشانی نام اساڈا امر کرے رب عالی
نال محبت کلمہ بولے جلدی باہر آوے
نور پیراہن جنت وچوں بھیجے خالق سائیں
جنت حوراں بھی رب اسنوں خوش اسرار دکھاوے
جویں یعقوب حبیب خدا دے ول چا پا کنعاں نوں
جدوں فرشتہ اوہ پیراہن مومن پاس لیاوے
خوشبو جنت محشر اندر مومن کارن آئی
پیار کرے سو پیارا ہووے سختی پیش نہ جاندی
جویں یعقوب نبی دیاں باطن خبراں آون
بانی حال یعقوب نبی دا دس حقیقت ساری
پھیر اوہ خط یعقوب پیغمبر پڑھیا آپ دوبارے

وچ تفسیر یوسف دے آوے ابن عباسؓ بتایا
جدوں یعقوب نبی دے تائیں عالم نظری آیا

ویکھ بشیر تائیں اس ویلے پچھے نبی ربانا
ہیں توں کون کی نام ہے تیرا دسیں یار سجانا

نام بشیر میرا حضرت اس نے عرض کیتا سی
اپنی ہتھیں مائی کولوں جس دن ویچ دتا سی

سنکر دردوں ماریاں آہیں چھم چھم ہنجوں آیاں
ہے افسوس بشیر اساں تھیں ہویاں سخت خطایاں

نہیں سی درد جدایاں والی خبر اساں نوں کوئی
رو رو آکھن قدر جدایاں ہن کجھ ظاہر ہوئی

ماں پتراں نوں جدا کرن دا پتہ نہ تدا ہیں پایا
جدوں تماشا درد فراقاں یوسف بابجھ دکھایا

وقت وہانا ہتھ نہ آوے گذری جو سر آئی
ہن کجھ منگ مراد اساں تھیں ہری طرفوں کائی

کہن لگا کجھ حاجت دنیا سانوں شوق نہ آوے
دعا فرماؤ وقت نزع دے رحمت نال لنگھاوے

نبی کہیا رب وقت نزع دے راضی کرسی تینوں
جویں بشیر اجل اس ویلے راضی کیتا مینوں

بہت بشیر نمانے اُپر خوشی نبی دی ہوئی
جس پر مرسل راضی ہوون ایسا شان نہ کوئی

کجھ دن گذرے مصروں آئے سب فرزند پیارے
اولاداں آن سلامی ہوئے پیش حبیب سوہارے

چالی شتراں اُپر آیا درم دینار خزانہ
عرض کیتا ایہ بھائی یوسف بھیجیا ہے نذرانہ

ہور پوشاکاں اسی ونجے دے پیارو جی آیاں
بحر العشقوں وسی جائیں نقل تپونی بھایاں

تھے ہور نوٹے یعقوب دی سب اولاد گرامی
ہور غلاماں خدمتگاراں ہر ہر جدا تمامی

گھوڑے بھیجے حضرت یوسف زینت نال سوارے
امر کیتا رب اسواری آون خویش پیارے

سب اسباب جو بھیجیا یوسف پیش حضور دکھایا
مال خزانہ اوہ نذرانہ جو کجھ مصروں آیا

خرچ کیتا سب راہ مولا دے جلدی نبی ربانے
غنی ہوئے سب دولت مالوں ہر مسکین نمانے

بیان تیاری کردن حضرت یعقوبؑ بسوئے مصر

کر صدقہ زر مال تمامی کیتی جلد تیاری
شہر مصر نوں جاون کارن سنو حقیقت ساری

سب پوشاکاں سید پاکاں نال محبت لایاں
سفر تیاری یوسف کارن خوشیاں ہو دل آیاں

نقرہ کارن خاص روایت جویں حسین لیاوے
خبر یوسف دی یعقوب نبی نوں خوشی نہ جھلی جاوے

جو دم آکھے جوش محبت ہووے دون سوایا
شوقوں غالب حب یوسف دی ہر کاروں دل چایا

بے آرامی بے آرامی طور دیوانیاں والا
جبرائیل شتابی کرکے بھیجیا رب تعالےٰ

حکمت نال یعقوب نبی نوں جبرائیل ولاوے
کر کر باتاں خدمت اندر ہر دم دھیان لگاوے

تریے دن جبرائیل جی نوں حکم دتا رب سائیں
نال پیار صبوری دیندا نبی اللہ دے تائیں
نہیں محبت صبر کریندی باہجھ پیارے جانی
ایسی حالت حاضر ہوئی اس مقبول حقانی
جیکر جبرائیل نہ ملدا طرفوں خالق باری
چوتھی بھیری وچ پیغمبر دیندا جان پیاری
تریے دن چا اسباب تیاری بندوبست تمامی
جبرائیل رہیا وچ خدمت پیش حبیب گرامی
اک سو تے پنجاہ شتراں پر سوہنی عود عماری
زینت موتی خالص چمکن عجب جڑاوت ساری
ایہہ سب شتر سواریاں کارن صفت نہ کیتی جاوے
تریہہ گھوڑے کر زینت بھیجے راوی خبر سناوے
تریے دن ملن بھی رخصت اندر گذرے وچ تیاری
چوتھے روز یعقوب پیغمبر لگا کرن اسواری
سب اولاد بیندی رخصت ہوئی چاہیں چائیں
ماتم ہجر نبیدا ہویا اہل ایماناں تائیں
باہجوں مصر آرام نہ لوڑے کا وہ مقبول حقانی
وقت جدائی مارن آہیں سب مومن کنعانی
بہت تسلی دیگر سب نوں ٹریا نبی گرامی
سڑ گئے وِرد جِنہاں تائیں داغ فراق تمامی
مصروں پاک نبی پیتا ئیں عجب عماری آئی
جڑے جواہر موتی جس نوں زینت حد نہ کائی
کرن لگا اسواری جس دم خاص حبیب سیانا
جبرائیل فرشتے تائیں آیا حکم ربانا
قسم نورانی جنت وچوں آہی حسن سنگاری
ساہ لیہی طرفوں وست کارن لے جا جلد اسواری
سنکر حکم شتابی لیایا آہی زینت والی
خدمت وچ یعقوب نبی دے کہیا امام غزالی
عجب پوشاکاں عجب سواری سب نے مرداں تائیں
جدا جدا ہر کارن خادم حاضر ہر ہر جائیں
اتنی عزت نال یوسف نے بابل نوں منگوایا
ہور بیان روایت والا کیتا خوش خبر لیایا
مومن تابعدار محمدی لوڑے اہل ایماناں
جد قبراں تھیں زندہ کرسی خالق رب جہاناں
چلسی ہی ملن محمدیاں نوں اول نور پوشاکاں
ہر سینہ دل خوشیاں بھرسن دور ہویاں غمناکاں

م پکڑ لگام براق فرشتے ایاون تیز چالاکاں   عزت زینت بیحد ہوسی ہر مومن پوشاکاں

اگے چلسی نبی محمد سرور کل رسولاں
پچھے فوجاں فوجاں ہوسن ہر مومن مقبولاں
آگوں خدمتگار فرشتے ادب سلام بلاون
کل پیغمبر پاک نبی نوں شوقوں ویکھن آون
اسرافیل داؤد نبی نوں امر خدا فرماوے
راگ شاہانہ پیش نبی دے جلد سنایا جاوے
اگے اگے گاون ونوں صفت محمدی بولن
لذت شوقوں ملک انساناں نال محبت ڈولن
اتنی عزت کرسی مولا پاک رسول ولی نوں
جتنا درجہ ملیا ناہیں اج یعقوب نبی نوں
اپنی بخشش در جنت دا کھولے نبی پیارا
نال محبت حکم سناوے خالق سرجنہارا
جنت وچ طفیل محمد لوگ محمدی آون
برکت اک اک والوں لکھ لکھ عاصی بخشے جاون

حب نبی دی اس دن ظاہر عزت شان کھاوے ۔ کھلا بلاوے نبی پیارا اپنے ساتھ رلاوے
لے پر جس نوں نبی پیارا اوہ مولا نوں پیارا ۔ یار یاراں دے پیارے لگن جاننے عالم سارا
بہت سہال محبت یاروں ہوگ نبی سرور نوں ۔ جیوں یعقوبؑ پیارے لے کر ٹریا شہر مصر نوں
سنیا ہیں جد جنت اندر مومن بندے ہوسن ۔ نوز سنگار لگا کر حوراں حاضر آن کھلوسن
بھیج بھیج آون جھگڑے ناز وکھاون والے ۔ شربت شیر پلاون کارن دسیں نور پیارے
دردوں بھیڑ ماناں تائیں پوسن نظر تداہیں ۔ حسرت نال تمامی وسن دردوں سینوں ڈھاہیں
کجھ اوہ دوں تھیں نفع نہ ملسی ویلا ہتھ نہ آوے ۔ باقی ذکر یعقوبؑ نبی دا حال سنایا جاوے
وچ تفسیر محمدی آکھن جیوں روایت بھائی ۔ ایتھوں تیک یعقوبؑ نبی پر رحمت رب دی آہی
فضلوں پھیر حیاتی ہوئی ماں یوسفدے تائیں ۔ ملو پیارے یوسف تائیں امر کیتا رب سائیں
اسی سالاں پچھے اس نے پھیر حیاتی پائی ۔ حکم ربے تھیں زندہ ہو کر قبروں باہر آئی
سنو حقیقت منزل منزل ہو کر نبی روانہ ۔ آیا نیل کنارے اپر اوہ مقبول یگانہ
اک سو یہ کوہ پینڈا ہیسی رہندا اس مکانوں ۔ وچ تفسیر یوسفدے آیا جو ہیں کیہا زبانوں
اول جا کر پاس یوسف دے خبر بشیر سنائی ۔ نیل کنارے نبی اللہ دے قدم رنجہ فرمائی
حکم سنایا حضرت یوسف فوجاں وچ تمامی ۔ استقبال نبی دے کارن ہوون پیش سلامی
ترہیہ ہزار سواراں اول کیتی جلد تیاری ۔ عربی گھوڑے ہیٹھ جنہاندے سنو حقیقت ساری
آن سلام کیتا جد فوجاں پچھیا نبی گرامی ۔ رب نے کیہا غلام یوسف دے تابعدار تمامی
سن کر گل متعجب ہویا اوہ مقبول ربانا ۔ اک فرسنگ گئے جس ویلے سنیوں یار سجانا
یعنی گھوڑے دی فوجاں خدمت اندر آیاں ۔ ترہیہ ہزار سوار برابر اوں صفاں بنایاں
جلدی فوج پیادہ ہوئی چھوڑ دتی اسواری ۔ ادب سلاموں پشت نوائی پیش حبیب غفاری
پچھیا حضرت ساڈے کارن ہوندے کون سلامی ۔ عرض کیتا اسیں نظر تساڈی خدمتگار تمامی
سن کر ہسیا نبی اللہ دا حیرت بات سنائی ۔ راج کماوے پیارا جانی ساڈی خبر نہ کائی
واہ سبحان اللہ رب عالم کل ملکاں اسائیں ۔ قبضہ بخشے جسنوں چاہے مشرق مغرب تائیں
دو فرسنگ گئے جس ویلے فوجاں حاضر ہویاں ۔ پیش سلامی خدمت اندر اوں صفاں کھلویاں
اس تھیں پچھے زناں تمامی جو سب عزتداراں ۔ خدمت اندر ساتھ زلیخا آیاں نیکو کاراں
آپو آپ عماریاں اندر زریور زینت بھریاں ۔ مصر مبارک تھیں خوش خوباں باہر آیاں سریاں

اوہوں پیش یعقوب نبی دے ہویاں آن سلامی
چھوڑ عماری تے اسواری دیر نہ کیتی کوئی
برقعہ لے کر حاضر ہوئی ادب کنوں شرماوے
پچھیا حال یعقوب پیغمبر پاسوں خدمتگاراں
ایہہ یوسف دے حرم مبارک سیا حضرت تائیں
شفقت کر کے بی بی تائیں جلدی حکم سناوے
اس تھیں بعد رئیس مصر دے جو جو حاضر آون
سبھناں کولوں خبر یوسف دی پچھے نبی یگانہ
جو آوے بعد سلاموں عرض بیان سناوے
اس تھیں پچھے نال محبت رحمت فضل الٰہوں
افراہیم تے حضرت منشا روشن چند نورانی
شان تجمل فوج دوہاں دی صاحب حسن پیاری
حضرت جد مبارک تائیں آن سلام کیتو نے
پچھیا وچ پیغمبر رب دے کون جوان پیارے
دسن والا عرض سناوے پیش حبیب خدا دے
ایہہ افراہیم تے حضرت منشا یوسف باپ دوہاں دا
سن کر گل وچ لیکے حضرت لیا نال پیاراں
اس تھیں بعد جماعت آئی نیکاں بزرگواراں
اوہ تھیں سن حضرت یوسف صالح مرد سیانے
منع کیتا جو خواب دسیں میں تھیں ہوئی خطائی
کرو سوال جو بخشے مینوں اوہ تقصیر پیغمبر
دوجا جو کجھ سختی ترمی کیتی میں پرچھایاں
سبھناں اُپر راضی ہووو ان عرض ہوئے منظوری
یوسف طرفوں انہاں بزرگاں جیوں سوال سنایا
دردوں رونا لگ سارا غم دی حالت ہوئی

ویکھ جمال حبیب گرامی بولن حمد تمامی
اوہوں جویں مرید زلیخا آن سلامی ہوئی
خدمت اندر پیر پیادہ نال ٹردی جاوے
پیش بیان سنایا سب نے کر کے ادب پیارا
جنت دیسی مولا اسنوں بولیا نبی دعائیں
ہو اسوار عماری اندر کرم کنوں فرماوے
اوہوں پیر پیادے ہوون آن زیارت پاون
دل بیتاب جدائی کیتا دردوں ہویا دیوانہ
اسیں تمام غلام تساڈے یوسف پچھے آوے
اوہوں دو فرزند یوسف دے حاضر ہوئے راہوں
صورت سیرت دوہاں بولن بدر منیر پیشانی
نظر پیا جد نبی اللہ دا چھوڑدی اسواری
قدم مبارک چم نبی دے ادب تمام کیتو نے
زیبا صورت رنگ برابر چمکن نور ستارے
یا نبی اللہ یوسف طرفوں ایہہ فرزند تساڈے
حضرت صاحب کارن ہویا ادب سلام تہاندا
نال محبت حضرت صاحب چمے سر شہزاداں
عمر ضعیف جو عابد زاہد مصروں چلے ہزاراں
عرض کرو سب پیر ہے پڑھ دلی پاس حبیب ربانی
شامت نافرمانی یاروں رو کر عمر لنگھائی
خوف کراں مت بخشیا جاواں آخر [illegible]
کجھ نہیں تقصیریاں بھاراں میرا جو خطایاں
میں شہزاداں کیتو نکر آواں راہ قرب حضوری
سن کر بات پیغمبر رب دے رو رو نیر چلایا
چاروں طرفوں انجوں برسن بے غم ہیا نہ کوئی

افراہیم نے منشا تائیں نیک دعا فرماوے | رہدا شوق تساڈے دلنوں شالا چھوڑ نہ جاوے
پیو دادے دی عظمت وچوں حصہ ملے تسانوں | گھر آباد یوسف دے ہووے اکھیں ویکھ دہاں نوں
خدمت اندر گرد نبی دے فوجاں صفاں بنایاں | خاص جیہاں میلہ بھریا رحمت جھڑیاں لایاں
بولے شکر حبیب ربانا بیٹھے وچہ عماری | بھج بھج کرن جمال نبی دا ادبوں خلقت ساری

بیان بہر آمدن یوسف برائے ملاقات پدر بزرگوار

آکھ حقیقت عبدالستارا نال ربے دی یاری | حضرت یوسف بابل کارن کیتی جویں تیاری
صبر دل چپ کر بیٹھا یوسف جد تک حکم نہ آیا | شکر کیتا حد ملنے کارن امر خدا فرمایا
نال شتابی بدن ودانے عجب پوشاک لگائی | زیبا زینت باجھ حسابوں جویں بہشتوں آئی
تاج سنہری سر پر چمکے لال جواہر جڑیا | عالم دی روشنائی کارن مصروں سورج چڑھیا
گل وچہ ہستی عجب سنہری زیبا چمک کھاوے | ویکھ پیشانی حور نورانی ادب کنوں شرماوے
دوروں تیز نقارہ مارن سوہنے نین پیارے | دیکھ جمال ہوون قربانی ملک نورانی سارے
کرے خیال یعقوب پیغمبر جوش محبت پایا | سب لوکاں امر سنا دے یوسف کیوں نہیں آیا
ہستی شتر سوار نبی نوں ہوئے پیش سلامی | سبھوں پچھے خبر یوسف دی اوہ پیغمبر نامی
رکھے یوسف گنتھے یوسف بولے صبر نہ آوے | جد تک ملے نہ دلبر جانی کویں تسلی پاوے
جو جو فوجاں حاضر ہوون کرن سلام نبی نوں | طلب یوسف دی غالب ہووے پیارے خاص ولی نوں
اوسے طور پیارا یوسف سنکر حکم غفاری | بہت شتابی بابل کارن آیا کر اسواری
سی اک مسجد رستے اندر نظر یوسف نوں آئی | ادبوں لگا پڑھن دوگانہ غیب آواز سنائی
ملنے باجھ آرام نہ آوے جس دے پیارے تائیں | جلدی ملنا لائق اس نوں امر کیتا رب سائیں
اللہ اکبر بول زبانوں قدم رکابے پایا | چند مبارک روشن ہوکر مصروں باہر آیا
اگے پچھے فوجاں چلن ہور وزیر پیارے | چاروں طرف امیرا کابر خدمت اندر سارے
سوہنا گھوڑا سوہنا یوسف سوہنا حسن سہاوے | جتول نظر مبارک پاوے طبق زمین ہلاوے
سن جلسہ سب گرد نواحوں فوجوں خلقاں پیاں | دوڑن گھوڑے عربی رومی انبر گرداں پیاں
دو منزل تک بابل کارن اگوں یوسف آیا | ہور بیابان ولایت والا ایس مکان لیایا
خوش خبراں آسمانی گیاں فضل کنوں رحمانی | امروں در کھلے آسماناں لتھے ملک نورانی

ہیلہ بھریا محبوباں والے حبیب ربانے　　لیکن حکم تمام فرشتے کرن زیارت دھائے
ساتھ وحی دے نازل ہویا دہ سے ملک نورانی　　جویں روایت بحر العشقوں سنتوں پھیر جانی
اس دن جبرائیل فرشتہ واگوں خدمتگاراں　　باگوں پکڑ یوسف دا گھوڑا چل دا نال پیاراں
فوجاں ویکھ یعقوب پیغمبر خاص حبیب الٰہی　　کہن لگا کیا ساڈے کارن طلب تیری رتہ آئی
یعنی ایہیں پسند نہ رکھدے کجھ تکلیف کسیدی　　کہے فرشتہ یا نبی اللہ رحمت ویکھ ربے دی
عجب تہیں مصری فوجاں پیش حضور چلایاں　　نظر کرو آسمانی ویکھو نوری فوجاں آیاں
ایہو خیال پیغمبر تائیں یوسف کیوں نہیں آیا　　فوجاں آون خبر سناون دوست کیوں پر لایا

بیان پادن حضرت یعقوبؑ عمارات مصر خوش شدن

مصر مبارک یعقوبے نوں جس دم نظری آیا　　وطن دے پھر یرت ڈھونڈنے ذکر صدیق لیایا
دور کیتا رب غم دا حجرہ جس وچ سوں جدایاں　　یار سجندیاں باغ بہاراں نظر اساں نوں آیاں
وطن پیارا اصل تے کیتا کارن یار پیارے　　مصر مقام قبول اساں نوں آکھیا نبی سہارے
دلبر جیہیں پیغمبر ربے وطن کیتا قربانی　　مذہب ایہو محباں دا العشق ایمان نشانی
حضرت حسن بھلایا بصرہ جس دم پیت لگائی　　چھوڑیا حبش بلال پیارے جا کر حیات پائی
نقرہ کاروں ذکر لیاون حکم نبی فرماوے　　خبر کرو یوسف نوں ساڈی جلدی مکھ دکھاوے
لے فرمان ہویا جلدی طرف یوسف دے دھایا　　قدرت وچ یعقوب نبی دی پھیر شتابی آیا
آکھے حقیقت عبدالستارا جلدی وطن پیارے　　پڑھنے سننے والیاں فضلوں ہوون پار اتارے
فوج یوسف دی شوکت شاناں جس دم باہر آئی　　اگے عجب نشان جھلارن راوی خبر سنائی
استقبال جو فوج یوسف دی خاطر نبی گرامی　　باراں ہزار انہاں وچہ آہا کہن نشان تمامی
نال رتبان بھی ساتھ یوسف دے مومن نیک یگانا　　قدم نبی دے پکڑن کارن نال محبت دانا
بن لکھ سب اسوار برابر نال رتبان لیایا　　نال یقین غلام نبی دا ایہو کر حاضر آیا
ساتھ یوسف دے حاضر ہیں مصری لوگ تمامی　　ایہو فرمان سنایا سبھنوں یوسف نبی گرامی
بابے پیارا ملیا ساڈوں بخشیا اساں نوں　　حرف غلام کسے پر دھرنا آوے شرم اساں نوں
عورت خاوند زن کے بالے بردے لوگ سجائے　　اساں پیارے بابل کولوں جنمنے کیتے سائے
اے پر ساڈی مرضیوں باہر جو کوئی عمل کماسی　　نال وہ نمک حرامی پاردن قید کرایا جاسی

رب فرماسی کارن سرور نبی محمدؐ پیارے
پاس خدا دے کافی ہوسی آون حضرت والا
یوسف آکھیا ربّ تھیں ساتوں ملیا باپ پیارا
اے لوکو اساں حق جرایا تاں بخش تساں نوں
آکھ حقیقت عبدالستارا کھول بیان شتابی
وچ کتاب روایت جیونکر کہیا امام غزالیؒ
آکھیا حضرت کس دا لشکر لوکاں عرض سنایا
اتنا قدر بے صبری پکڑی دل یعقوبؑ نبی دے
جلدی چھوڑ دتی اسواری لب دلے وچ آیا
اول آن سلامی ہوئے مصری لوک تمامی
سب آسمانی نارکاں تائیں حکم دتا رب والی
باپ بیٹے دی کرن زیارت نوری فوجاں آیاں
میلا ویکھن ملک نورانی میل جویں نبیاں دا
جبرائیل کہیا اس ویلے حضرت یوسف تائیں
اتنے سال یعقوبؑ پیغمبر نال فراق گذارے
کیوں اسواری تساں نہ چھوڑی جبرائیل سنایا
جے اج ادبوں ترک نہ ہوندی جی بیان سیندا
توبہ کرکے روئے یوسف راوی خبر سناوے
یوسفؑ آکھیا جدوں اساں نوں آیا نظر پیارا
دل دیوانہ نال محبت ہوش نہ رہ گئی کوئی
اے بماس غلطی نوں یوسف ہر دن رات سنبھالے
آکھ حقیقت دوہیں طرفاں جیونکر نیڑے آیاں
باطن شان یعقوبؑ نبی دا درجہ رب وکھایا
فوجاں وچ نشان جواہیں یوسف نال تمامی
اول حضرت یوسفؑ ڈٹھا باپ پیارا دوروں

بخشے اساں تساڈے صدقے عاجز او گنہارے
بردے لوگ آزاد کریسی قادر حق تعالے
نال پیار بلند آوازہ بول کہے آشکارا
سب آزاد کیتے راہ مولا ملیا یار اساں نوں
دلبر میل یعقوبؑ نبی نوں ہووے دور بیتابی
فوج یوسف نے جس دم نیڑے دتی آن وکھالی
یا نبی اللہ یوسف سوہنا طرف تساڈی آیا
درد فراقوں عاجز ہویا چھم چھم برسن دیدے
ساتھ یہودا دے مل ٹریا گردن نوں ہتھ پایا
ادبوں حاضر خدمت اندر پیش حبیبؑ گرامی
جلدی اُترو اپڑ زمیں دے کہیا امام غزالی
نال محبت چاروں طرفیں ادبوں صفاں بنایاں
دور لگا اج ہوون فضلوں درد فراق لاندا
ملک اتارے تے آسماناں پاک خداوند سائیں
ترک ادابوں کیوں غم لادیں کارن باپ پیارے
شیخ الانبیاء طرف تساڈی قدمیں ٹردا آیا
ستر نبی اولاد تیری وچ پیدا رب کریندا
نگراں وقت وہانے روون کیتا تائیں پہنچاوے
کوئی خیال نہ رہ گیا دل نوں کیتا درد پیارا
جویں کسے تھیں بات فضولی خوابے اندر ہوئی
غم افسوس نبی دے تائیں گیا فرد چہنا لے
قصص الانبیاء وچ روایت ذکر سناواں بھایاں
جس دم دو طرفاں دیاں فوجاں ادبوں گھیرا پایا
نیویں ہوئے یعقوب نبی تھیں عظمت شان گرامی
مونڈھے نال یہودے لایا زیبا صورت نوروں

حمد خدا کر حضرت یوسفؑ جلدی قدم اٹھایا
صبر تحمل رہیا نہ کوئی ویکھ حبیب یگانہ
اودھروں باپ پیارے ڈٹھا یوسف یار پیارا
دوویں طرفاں دوڑ شتابی رو کر حاضر ہویاں
دو طرفاں تھیں ملنے کارن گلوچہ باہیں پیاں
اَلسَّلَامُ عَلَیْکُمْ یَا مُذْہِبَ الْاَحْزَانِ باپ پیا یاد لویں
ہر ہر خدمت خوشبو حاضر عطر گلاب ہزاراں
ملک ربانی محبت اندر جیتے قدم بنی دے
ہوش آئی تاں دل ریاواں محمدی ٹھاٹھ نکالی
حالت درد حبیباں والی جے اس وقت دسیوے
نال جدایاں لبریاراں کتنے سال وہانے
دوہاں پیاریاں صبر نہ آوے آون یاد جدایاں
گلوچہ پکڑ یعقوبؑ یوسفنوں چھوڑن وچ نہ آوے
دوروں روون لشکر فوجاں ذکر بیان نہ تھیندا
گھوڑے شتر محبت بار رون انجوں بھر بھر روون
جو پیدائش اس دن آہی ظاہر باطن والی
وچ معارج ذکر لیاون ویکھ نقرہ کاروں
قدرت نال خداوند عالم پردہ دور ہٹایا
کرن روایت نقل کرنے جد مقبول حقانی
ہر ہر ہتھ وچ بہشتی نعمت بھرے کاب تمامی
بھی سب نال محبت روون کرن سوال دعائیں
حکم ہویا جد روز قیامت خلقت حاضر ہوسی
جویں یعقوبؑ نے یوسف کارن رحمت پیارا ساتوں
کرو خیال پڑھو شکرانہ شان لحاظ محمدی
کرن روایت جس دن فضلوں ملے حبیب ربانے

بیت اللہ جویں حاجیاں تائیں مرکے نظری آیا
باہجھ شمع پروانے تائیں سارا ملک بیگانہ
ویکھ زیادہ آتش مچی درد ہویا آشکارا
گردا گرد تمامی فوجاں ہو قربان کھلویاں
درد فراقوں بھاہیں بلیاں آہیں نکل گیاں
رہی سلام زباناں اندر غش وچ ہوگئے دولویں
کتنا عرصہ بات نہ کیتی بیخود ہو کر یاراں
جنت حاصل ہویا اسنوں بدلے صاف عقیدے
نال محبت روون فوجاں بارش ساون والی
نوری ناری ویکھ نہ سکن پتھر پانی تھیوے
درد مصیبت ویکھ دوہاں دے رُتنے ملک ربانے
درد فراق پرانیاں پیڑاں دوجی وار جگایاں
کون کرے منظور جدائی جے رب یار رلاوے
لرزہ پہنچیا اُبر تائیں ڈولیا طبق زمیں دا
ہور درخت حیوان پرندے رو رو عاجز ہوون
غم درد وں کوئی رہیا نہ خالی کہیا امام غزالی
جس دن میل حبیباں ہویا رحمت فضل غفاروں
جنت حوراں ملکاں تائیں نہیاں میل وکھایا
ساتھ وحی دے رب نے بھیجے ستر ملک جدائی
سب یعقوبؑ یوسف دے سر تھیں داران کرائی
یارب ایسی درد محبت ہر دل اندر پائیں
سکوئی دفتر بھار اٹھا کر وچ دربار کھلوسی
ستر حصہ ودھ کر لیساں پیار محمد بانوں
کر محبت تابعداری رحمت ہووے صمدی
کھلیاں کھلیاں دن اندر کتنے وقت وہانے

الیسی غشی دی حالت نازل ہوئی یعقوبؑ نبی نوں — دردوں جان لباں پر ہوئی رہے خاص دلی نوں
گودی لیکر یوسف رووے لیندا جھاز کلاوے — بابل بابل پیا بلاوے کوئی جواب نہ آوے
مرنے اندر اوس دم بیمار سے باقی رہی نہ کوئی — رو رو یوسف ترلے لیندا سخت بیہوشی ہوئی
نال پیار بلاوے یوسف خیریں گذرن تینوں — بول پیارے بابا دلبر جانی تیں بن صبر نہ مینوں

ابیات

سجن جب کہ آیا میرے کول توں — کوئی بات دل کی ذرا بول توں
کہ اب نیند کو دل میں مت پیار کر — بھروسہ نہیں زندگی وقت پر
ملاقات ہے اب کوئی پل گھڑی — اجل کی جدائی ہے سر پر کھڑی
کہ پھر زندگی وقت پانا نہیں — کوئی حال سننا سنانا نہیں
غنیمت سمجھ کرنا ملاقات کا — پھر افسوس ہوگا گئی بات کا

سنو حقیقت یعقوبے نوں آیا جد دل سنبھالا — خدمت اندر روندا ڈٹھا سوہنی صورت والا
لے یوسف نوں باپ پیارا بیٹھا وچ عماری — اک ہووے وچ دل کر بیٹھے سنو حقیقت ساری
شہروں باہر ملے پیارے بجھی اگ دلاں دی — جمعہ مبارک اس دن آہا راوی خبر لیاندی
درد فراق یعقوبؑ پیغمبر ساری عمر لنگھایا — نظر عنایت ساعت اندر مثل بارود اڈایا
حسن مبارک نور تجلی تاب نہ جھلی جاوے — اوہ لوک حوراں ملک سلامی کون بیان سناوے
خوش تصویروں خدمت اندر یاراں صاحبزادے — چاروں طرف سلامی خلقاں پیش حبیب خداد
سب پروارا سوار عماری عجب پوشاکاں لایاں — جدا جدا ہر کارن خادم صاحب ادب صفایاں
بے حد حساب خوشی ہر دل نوں رحمت میلہ بھریا — عبدالستارا بیان سنا کر فضل آلہوں ٹریا
ہر ہر طرفوں ادب سلاماں کارن عالی ذاتاں — شہر مصر پر نازل ہویاں نور کنوں برساتاں
پچھیا جبرائیلے کولوں سرور دا نبی گرامی — کیا کجھ نشاں عجائب ڈٹھا اندر عمر تمامی
وحی کہیا اک عجب جماعت آئی شہر کنعانوں — صاحب عظمت صاحب عزت صاحب منصب شاں نوں
صاحب سیرت صاحب صورت عجب جمال نورانی — اس دن میلہ ویکھن کارن خبر گئی آسمانی
کیا وہ عجب جماعت آئی ربنوں بہت پیاری — خدمتگار ملائک آئے فوجاں تابعداری
اک جماعت اوسے مصروں راتیں کوچ کرایا — دوجا عجب تماشا اس دن ویکھن اندر آیا
ایہ گل جبرائیل سنائی موسے ہاروں والی — جد فرعونے لٹ خزانے راتیں قوم نکالی

سنو حقیقت طرف مصری جس دم ٹرے پیارے
جلدی نال خزانہ خازن چالی شتر انبار دل
جو مسکین فقیر تے عاجز حاجتمند نمانے
راہ مولا دے صدقے کرکے بھر بھر دیک گاڈے
اللہ جانے کیتنا اس دن کتنا خرچ خزانہ

ہوتی درم دیناراں آون آکھیا نبی سُہائے
پیش لیا کر حاضر ہویا حکم جویں سرکار دی
سبھنوں نال محبت یوسف دیندا نام ربانے
پھیرا موتی چھم چھم برسن جیونکر بارش آئے
راضی ہوکر دوست رب دے ادا کیتا شکرانہ

بیان داخل شدن حضرت یعقوبؑ معہ اولاد در مصر

سی اک شوقوں سوہنا یوسف عجب مکان بنایا
پھیر اس وقت یعقوبؑ نبی نوں آگئی یاد جدائی
جویں مصیبت ڈٹھی آہی جاگیا درد پرانا
اوڈھی ات گئی وچ عشق دی سرت سنبھال نہ ہووے
جس ویلے یعقوبؑ نبی نوں ہوش ٹکانے آیا
نہ کر غم ورنار پیارے راحت ہوئی تینوں
نوں کچھ دس حقیقت سانوں اپنی حالت والی
نال محبت حضرت اگے یوسف عرض سناوے
مڑ مڑ پچھے کیونکر تینوں بھایاں دکھ وکھایا
غش پے گیا نبی نوں درد دوں طاقت ہوش نہ کائی
جنہر ہوئی تاں پھر یوسفنوں پچھے باپ پیارا
دلوں یقین یوسفنوں ہویا جے ج حال سناواں
رو رو حضرت یوسفؑ آکھے اوہ گل یاد نہ کریو
گذر گئی سب درد مصیبت جویں مقدر آہی
ابن عباسؓ کہیا پھیر یوسف پچھیا بابل تائیں
تھوڑے روز حیاتی میلہ لمی بات نہ کائی
یا حضرت میں روز قیامت کیکر ملساں تینوں
کیہا پیغمبر خوف نہ کر توں دل دے اندر کوئی

اس وچہ باپ پیارے تائیں نال پیار لیایا
بے خود ہو گیا بستر اُپر غم دی حالت آئی
ہو بیتاب گیا وچہ غوطے اوہ مقبول ربانا
زانو پر سر دھریا یوسف انجوں بھر بھر رووے
روندا ڈٹھا یوسف سوہنا نال پیار بولایا
اے دلبر وچہ دوہاں جہاناں خوشی مبارکاں تینوں
ساتھوں وریگیوں جس ویلے کویں مصیبت جالی
غم دا ذکر نہ کرنا لائق جدوں مصیبت جاوے
بے فرمانوں ڈر کر یوسف تھوڑا حال سنایا
حیرت اندر بیٹھا یوسف اوہدی خبر سنائی
اگے کویں حوالہ ہویا دس پیار یا بابا
ہوگ شہادت باپ میرے دی میں وندارہ جاوالا
دیکھ داغ جدائی سانوں پھیر بیان نہ کریے
طاقت دخل کسینوں ناہیں وچہ تقدیر الٰہی
عرض میری سن حضرت صاحب توں اج ابنا ایں
پھیر کسے دن سر پر حاضر کھڑی پیار جدائی
یا کجھ دن ہوگ جدائی دس پیار یا تینوں
جدا نہ کرسی مولا سانوں جدوں قیامت ہوئی

اس دن دوست یاراں اندر رب فراق بناسی ۔۔۔ ٹکراں مے جو باہجھ ایماناں نوں جدا جہنم جاسی
کہیا یعقوبؑ جو دو رو میرے ہو گئے ہین نابینے ۔۔۔ خوف قیامت ایہو سانوں اے فرزند نگینے
دین تیرے نوں دواں یوسف غیبوں خبر نہ کائی ۔۔۔ جے کجھ غلطی پکڑی یوسف ملسی حشر جدائی
کرن روایت روز قیامت ہوسن سخت جدایاں ۔۔۔ ماں پیو خویش ان فرزنداں نوں دو چھوٹے بھایاں
اک بھائی جو تیراں پوجے یا ہور شرک کماوے ۔۔۔ دو جا رہنوں دا احد جانے غیر شریک نہ لیہاوے
جسنے پوجا رب دی کیتی اس نے بخشش پائی ۔۔۔ گیا ہمیشہ دوزخ اندر دوجا اس دا بھائی
جیکر عورت کرے سیاپے رنیاں لگن مناوے ۔۔۔ اُس دن خاوند نال نہ جاسی دوزخ اندر جاوے
چھوڑ کر عورت خاوند پیارے اوراد دین وہاں تھیں ۔۔۔ ورجہ جنت اک برابر دیسی رب تنہاں نوں
انہے فرق معلوم نہ ہووے بدعملاں برپایاں ۔۔۔ اُس دن قدراں ظاہر ہوسن ہوسن جنہوں جدایاں
یار پیارے ویکھن یاراں دوزخ پکڑے جاندے ۔۔۔ کوئی نہ مددگار تنہاں نوں چھوڑو کفر تنہاندے
جنت والے رو رو آکھن دوزخ والیاں تائیں ۔۔۔ اسیں جو کردے منع تساں نوں چھوڑو کفر ادائیں
اوہ گل تساں قبول نہ کیتی ہیٹھ پئی گمراہی ۔۔۔ ہن مقدور کسے دا ناہیں موڑے غضب الٰہی
ایسے طور جو باہجھ ایماناں اس نے دوزخ جانا ۔۔۔ اہل ایماناں جنت اندر حاصل فضل ربانا
دینی یار اکٹھے ہوسن بھی سب جو تساں بھایاں ۔۔۔ باہجھ ایماناں ہر اک اندر ہوسن جیوں جدایاں

نشستن ہمہ صاحبان در مکان شاہی

آکھ حقیقت عبدالستار الٹے چھوڑ پیارے ۔۔۔ نال پیارے دے مجلس کر کے بیٹھے جو ہیں پیارے
جس دم جا یعقوبؑ پیغمبر قدم مبارک پایا ۔۔۔ نال محبت حضرت یوسفؑ سو سو ناز اُٹھایا
خوشبو تھیں چھنکا کرایا عنبر تھیں خوشبوئی ۔۔۔ مجلس پاکاں بیٹھن کارن عجب تیاری ہوئی
بیٹھا تخت مبارک اُپر یوسف ماہ کنعانی ۔۔۔ سجے کھبے باپ تے مائی جو مقبول حقانی
اگلی طرفے نال محبت کھلے پیارے بھائی ۔۔۔ خوش گلزار پوشاکاں ہکن زینت حد نہ کائی
کرن روایت اس دن بھایاں ڈٹھا سر حقانی ۔۔۔ باطن یوسف دے سر اُپر چمکے تاج نورانی
عظمت ویکھ تمامی بھایاں لگی بات پیاری ۔۔۔ ادب سلاموں سجدے اندر جھوک ہوئے یکباری
سبحان من آثرک علینا نہیں ہر اک بول سنایا ۔۔۔ کر شکرانہ ہسیا یوسف بہت خوشی وچہ آیا
اے بابل اج پورے کیتے وعدے سچ الٰہی ۔۔۔ ایہو بشارت اس دیہاڑے خوابوں ڈٹھی آہی

ڈھٹھے سن میں سجدہ کردے دینہ چن یاراں تارے ۔ فصل کنوں رب دے علاوے اپنے پورے کیتے سارے
اس شرع وچہ جائز ہیسی اوہوں سجدہ کرنا ۔ ایس شرع وچہ قہر ربانا غیر اگے سر دھرنا
دو کھینان جویں سکیاں جے دن خاوند اک نہاں دا ۔ اوس شرع وچہ جائز ہیسن اوہ خبر سناندا
اگلیاں امتاں مسجد باجھوں دا نماز نہ آہی ۔ آپو آپنے تختے مومن پھرن سیناں چائی
نبی محمدؐ سرور کارن پاک خداوند سائیں ۔ بیت مقدس مسجد ہوئی مشرق مغرب تائیں
نال تیمم پڑھن نمازاں جس نوں ملے نہ پانی ۔ اگدے دی کرن بشارت سبنوں رواہ چھائی
سوہنا دین خلیل نبی دا سرور عالم پایا ۔ قُل بَل مِلَّۃَ اِبراہیمَ حنیفاً رب سچے فرمایا
باجھ خدا غیراں نوں سجدہ منع محمدیاں نوں ۔ کافر کرن کراون والا لعنت کفر دے نال نیں
رب نبی دا امر جو موڑن پکڑن شرک موکالا ۔ منع کرو تاں بحث اٹھاون سجدہ آدم والا
ایہو جواب جو وچہ قرآنے جو رب منع سناوے ۔ اوہ گل دا جواب سناوے لو رایمان ونجاوے
چھوڑ نصیحت عبدالستارا نہ کر بات ودھیری ۔ صاف سنا گیا سرور عالم کجھ نہیں حاجت تیری
سنو حقیقت وہ جس ویلے بھائی ہوئے سلامی ۔ آکھیا حضرت یوسف تائیں باپ حبیب گرامی
حق ہویا سب خواب اساڈا اس وچہ شک نہ کوئی ۔ جویں بشارت رحمت ڈٹھی عین برابر ہوئی
یوسف کہے خداوند میرا لائق حمد ثنائیں ۔ قیدوں بخش خلاصی ساہنوں تخت دتا رب سائیں
شام کنعانوں رخصت کر کے دست بابو بھائی ۔ پاس میرے وچہ مصر لیائے دل دی آس پہنچائی
کھوہ والا کجھ حال یوسف نے کوئی نہ ذکر سنایا ۔ مت شرمندہ ہوون بھائی علموں پردہ پایا
کھوہ دی حالت کدی نہ یوسف پیش یعقوب سنائی ۔ آنا شرم تے صبر یوسف نوں خبر روایت آئی
ایسے کارن حضرت یوسف اصلی حال چھپاوے ۔ کر کریا احسان خدا دے سجدے اندر آوے
عزت عظمت بہت محبت بھایاں کارن ہوئی ۔ شامل ہو کر طرف یوسف دی کہے کلام نہ کوئی
نال محبت خدمت کر کے یوسف کہے تنہانوں ۔ سب کرم اساڈے شفقت لیا مصر اسائیں
کرے پیار زیادہ یوسف نال پیاریاں بھایاں ۔ انہوں دوں سخن نہ بولن آون یاد خطایاں
ہر صبا برنوں ساتھی مولا خبر قرآنوں آئی ۔ صبروں شکروں حضرت یوسف عالی عزت پائی
عجب حکایت حال سنا سب یاد اسانوں آوے ۔ ورد سزائیں صبر جزائیں ذکر سنایا جاوے

حکایت صبر بی بی پارسائے عابدہ

کیا اک صبر رسالے اندر لکھ حکایت ہینوں ۔ جیہی ضرورت نال محبت آکھ سناواں تینوں

سی کوئی مومن مرد ربانا صاحب حسن جوانی
اہل دیانت عورت اس دی صاحب حسن پیاری
عابد زاہد رہن ہمیشہ اندر یاد الٰہی
کرن روائیت خاوند شوہوں کیتا حج ارادہ
گھر نگہبانی کارن باقی پچھے اس دا بھائی
تھوڑی مدت اس بی بی نوں نال آرام وہائی
دیور کولوں پردے اندر دائم رہندی آہی
کسے سببوں اچن چیتی اک دن اوہ گھر آیا
الفت کارن پھرے دیوانہ بی بی خبر نہ کائی
تیں بن صبر آرام نہ مینوں کرے بیان سچاواں
سنکر جھڑک سنائے بی بی غضب لہو چہ آیا
بہت بیزار ہوئی اس طرفوں بی بی دلوں بچاتوں
کجھ دن الفت گریہ زاری کر کر زور لگایا
دل اپنے دی یاراں اگے حالت کھول سنائی
سر منصوبہ رل مل یاراں ایہ بہتان بنایا
جو عورت بری مکان فلانے زنا حرام کماوے
جیونکر اس نے کر مغروری پکڑی نافرمانی
قصہ کوتاہ پیش عدالت جا بہتان کہیو نے
سنکے حاکم قاضی جلدی ایہ فرمان سنائے
سنکر حاکم ظالم گواہی رجم کرو فرمایا
بیناہ خدا دی برا شیطانوں ہر انسان شریروں
اوسے وقت سپاہیاں شہروں باہر پکڑ لیاندی
حکم ہویا اس جنگل اندر دور مکان لے جاؤ
جد تک ایہ مر جائے ناہیں مارو ہو سزائیں
لیکے جنگل اندر اسنوں پتھر دسن لگے

اہل عبادت نیک طبیعت سنتوں میرے جانی
عجب کاریگر نال محبت خوش تصویر اتاری
آپس اندر دو طرفاں دی بہت محبت آہی
چھوڑ گیا گھر عورت تائیں مومن مرد خدا دا
کارگزاری ستر حفاظت اس دا ذمہ آئی
وقت مصیبت حاضر ہویا قدرت پاک ربانی
دل شوقوں مشغول ہمیشہ اندر یاد الٰہی
دیکھ جمال ہویا دل زخمی صبر آرام ونجایا
اک دن اس مجہول نکارے لئی عرض سنائی
ہو گ امید جانی تینوں جے منظوری پاواں
اے مردودا کیوں تدھ ساتوں سخن بے ادب سنایا
دشمن جاتا جیونکر مومن رکھن خوف شیطانوں
دور امید ہوئی تاں اس نے ہور فساد بنایا
ہے اک عورت دشمن میری پیش نہ جاوے کائی
شاید جار بنے اس گلے دل وچہ خوف نہ آیا
دیہو گواہی حاکم اگے قتل کرائی جاوے
میری خواری دیکھ تماشہ مانے نہیں جوانی
ظلموں تہمت قاضی اگے بہت ثبوت دتو نے
ایسا فاسق فاجر زانی رجم کرایا جاوے
کجھ دریافت کرے اوپر کوئی خیال نہ آیا
لگیاں ملن سزائیں ظلموں امر جویں تقدیروں
پیش عدالت حاضر ہوئی دھکے ماراں کھاندی
چاروں طرف کھلو کر اسنوں پتھراں نال اڈاؤ
مر جائے تاں چھوڑ تمامی آؤ اپنی جائیں
ہر ہر طرفوں مارن والے کیا پچھے کیا اگے

تن تن زخم لگے زخماں پر جاں لباں پر ہوئی
مارن والے چھوڑ کھلوتے میت ویکھ نمانی
کتنا چر اس حالت اندر پھر ہویا دم جاری
اک اعرابی اس مکانے رب قدیر لیا ندا
خبر نہیں کوئی ظالم آہے رہزن چور بلائیں
دل وچ ترس اعرابی کیتا جیوندی ویکھ نمانی
راہ مولا دے خدمت کارن جلد طبیب بلایا
درد آرام ہویا جس ویلے آئی ہوش ٹکانے
زخم درست ہوئے سب تن دا داغ نشان نہ کوئی
غنی تونگر اوہ اعرابی سیرت نیک سیانا
ابتر حالے زخماں والا ہویا دور تمامی
پچھے دیور اس دے اوپر غیرت پھیر ایا یا
اس اعرابی دے گھر بی بی امن آسائش پائی
کتنی مدت اس مکانے نال آرام وہائی
حجرے اندر بی بی اوپر نظر پئی یک باری
فرصت پا کر آکھیا لوڑے طلب دلے وچ ہوئی
تھوڑے روز لنگھائے اس نے اندر بے آرامی
سنکر بی بی آکھیا اسنوں عرض کراں اک تینوں
مرجاون دینا سی سانوں جدا ایہ نیت آہی
سنکر ہویا بہت شرمندہ کرے کلام نہ کائی
اگوں رنگا کدی نہ کرساں ایسا ہم دوباری
نام خدا دے ایہ گستاخی اج معاف کچیوے
ویکھ عبادت ادب زیادہ کرے پیار سجاداں
حبشی اک غلام جو اس دا کالا رنگ سیاہی
ہویا صورت ویکھ دیوانہ جلوہ مار گیوسو

درد وں غش دی حالت پہنچی ہوش حواس نہ کوئی
چھوڑ گئے اس حال نمانی عاجز درد رنجانی
بے خود کیتی درداں زخماں اوہ بی بی بے چاری
ویکھ جو الا حیرت بھریا بہت قیاس اُٹھا ندا
خبر نہیں کس کارن ظلموں مار گئے اُس تائیں
لے گیا اپنی بستی اندر عاجز درد رنجانی
دے نذرانہ نال شتابی شروع علاج کرایا
کتنی مدت ایہا مصیبت گذری حال نمانے
جویں جوانی شکل نورانی پھیر برابر ہوئی
راہ مولا پوشاک تے کھانا دیوے مرد ریانا
وچ عبادت حاضر رہندی ہر دن رات لدی
گر معذور نابینا رب نے گلیاں وچ رلایا
کھانا کپڑا خدمت کرواں نیت نام خدائی
اس طرف اک روز اعرابی آیا سطح کہانی
ویکھا چانک سینے اندر پھر گئی تیز کٹاری
اچن چیت پیا چمکارا صبر نہ رہ گیا کوئی
آخر اک دن بی بی اگے کیتا ذکر تمامی
جنگل تھیں کیا نیت کر کے گھر میں لیاندا تینوں
نہیں تاں اجر سخاوت صبروں دیسی آپ الٰہی
پاک ہویا دل سینہ اس دا پایا عمل صفائی
اسنتھیں بعد بناں الموذی لا تقربین بیاری
اسنتھیں پچھے توبہ تیری بات خلاف نہ کیتو
شرم لحاظ برابر جیو تکریادت تھیں بھراداں
اک دن حجرے کولوں لنگھیا قدرت پاک الٰہی
بجلی وانگ کڑاہی تلیا جد چمکار رہیو سو

فرصت پا کر حال سناوے اک دن بی بی تائیں
سنکر بی بی غیرت غضبوں سخت کلام نکالی
اے مردود کمینے جیکر پھیر بلاسیں مینوں
آخر جد اس حبشی تائیں بنی امید نہ کائی
اس اعرابی دا اک لڑکا سوہنی صورت والا
جرم تہوتی کارن ظلموں لوہو بھری کٹاری
آہیں مارا اعرابی رووے عاجز حال ویرانہ
حیلے چارے کرسے اعرابی خونی ہتھ نہ آوے
حبشی کہن لگا میں جاتا ایہ جس دی بریائی
بستر وچوں جا کر حبشی جلد کٹار نکالی
طعن ملامت مارن کارن دشمن بستی ساری
مارن تہیں بی بی آکھے ہن چھوڑ کوئی
حبشی آکھے ایسے کٹھا سوہنا بال ایانا
سب کوئی بولے مارو مارو قتل تیاری ہوئی
کر کر فکر اعرابی تائیں آیا خوف الاہول
جیکر حبشی ظلم کماوے دیکر جھوٹ گواہی
کلنی تہمت کول اساڈے اس عاجز نوں ہوئی
نہیں امید جو اس تھیں ایسی نمک حرامی آوے
اس نے جیونکر بستر وچوں پکڑ کٹار وکھائی
کر کر فکر قیاس اعرابی قتلوں دست اٹھایا
سب کوئی تیرے مارن کارن مینوں بات سناوے
صاف عقیدے راہ مولا دے آہی نیت میری
لگراں کجھ اس ویلے میرا چارہ پیش نہ جاوے
تن سودر ماں راہ مولا دے دنیاں مردر جانے
دوست محرم خویش پیارا واقف حال نہ کوئی

درد فراق لساڈے مینوں کیتنا مارا ذائیں
قہر الٰہی فکر نہ تینوں جاہل عقلوں خالی
برا نتیجہ حال خرابی حاصل ہوسی تینوں
بی بی دے اس مارن کارن سخت عداوت پائی
حبشی ذبحہ کیتا پھر اسنوں سنو مقدر چالا
بی بی دے بستر وچ راتیں رکھی اس مکاری
اکو لڑکا گھر وچ ہیسی باقی سنج گھرانہ
ہے افسوس معلوم ہووے جے قتل کرایا جاوے
جد اس اتنا سخن سنایا خلقت جڑ مل آئی
لوکاں چو رہنائی بی بی ظلم کماون والی
ہر دم ذکر زبانوں جاری بستر وچ کٹاری
ہوش نہ رہ گیا ماراں کھاندی سخت مصیبت ہوئی
بی بی کہے معلوم خدانوں میں کجھ حال نہ جانا
صبروں شکروں چپ نمانی پکڑ مصیبت ڈھوئی
شاید ایہ مسکین نمانی ہووے پاک گناہوں
بے تقصیر بیچاری ماراں آوے قہر الٰہی
سخن بے ہودہ عمل مخالف عادت وس کوئی
کیا جانا مت اسدے اپر حبشی ظلم کماوے
جا کر جلد نکالی اس نے جیونکر آپ ٹکائی
بخشیا میں راہ ربے تینوں بی بی نوں فرمایا
قتل تیرے وچ بیٹا میرا مینوں ہتھ نہ آوے
نال محبت عمر تمامی کرساں خدمت تیری
خوف کراں کجھ میں تھیں کوئی تجھ پر ظلم کراوے
لیکر روندی ہوئی روانہ برسن نین نمانے
جس دم دیس نکالا ملیا رو رو عاجز ہوئی

ہجر فراقوں بھڑکن بھاہیں درد مارے آہیں
جاں تک ساس لباں وچ ہوسن آس ملندی کرساں
ذکر اللہ دے وندی جاوے قسمت باگ اٹھائی
ڈٹھے بازاں دے لاہو بیرے ناحق ظلم جو کردا
جا اوہ عاجز درد رنجانی چھوڑ مسافر ہوئی
اگ لگی اس حبشی تائیں کوڑ وجوڑ دے ہانا
تہمت زنا لگائی جس نے کیتا رب بنا بینا
سنو حقیقت وندی سفروں جلدی رو رنجانی
وچ میدان کھلی سب خلقت ڈٹھا اک گناہیں
کھیتی وچوں اس عاجز نوں پیدائش ہوئی
سنکر حالہ بی بی تائیں ڈاہڈی شفقت آئی
شاہ کہیا اس کدی نہ چھوڑاں جے دل غیرت تینوں
سنکر بی بی راہ مولا دے دیر نہ کیتی کائی
پلک آرام نہ کیتا بی بی اوسے وقت نمانی
کیا ویکھے اوہ بندہ آکر بگروں عرض سناوے
جو میں تساں تھیں حال میرے پر شفقت بخشش ہوئی
بی بی رو رو کرے دہائیاں حیلہ کر کر موڑے
اول سب کوئی نرم کلاماں بہت پیار جتاوے
کیتا زور بتھیرا بی بی جتنی طاقت آہی
کجھ دن گزرے خدمت اندر جویں رب سائیں
ہوش ٹکانے رہیا نہ اس دے شہوت حرص لگائی
آخر مطلب کارن اس نے سخن بے ادب سنایا
اے ظالم نادان شرم نہ آئی کیتی سخت دلیری
دور کیتا جس ویلے بی بی تو ہٹ کے در آیا
قسماں کر کر عرض سناوے تھیں ہوئی خطائی

یارب میل پیارے جانی تینوں مشکل ناہیں
صبر شکر وِل امر قبولاں ہو قربانی مرساں
پئی سمندر غم دے اندر ٹھاٹھاں دے منہ آئی
ظالم آپڑ رب توانا عدل ترازو دھردا
اس تھیں پچھے غیرت رب دی دیر نہ کیتی کوئی
کول کھلون نہ دیوے کوئی آیا غضب ربانا
ڈگ ڈگ روے گلیاں اندر حالی خراب کمینہ
شہر آیا اک رستے آپڑ میں تھیں سنو کہانی
سولی چاہڑن لگے اس نوں روندے مارے آہیں
تن سو درماں حالہ بھرنا ہور قصور نہ کوئی
اس شہر دے حاکم اگے اس دی عرض سنائی
تن سو درم جو حالہ اس دا بی بی دیسی مینوں
تن سو درماں دے بدلے اس دی قتلوں جان بچائی
رستہ پکڑ روانہ ہوئی عاجز درد رنجانی
خدمت اندر نالے جاساں مینوں صبر نہ آوے
حق میرے وچ دنیا اندر ایسا ہور نہ کوئی
کرے سلاماں ادب کلاماں سچا مول نہ چھوڑے
جدوں نتیجہ ظاہر ہوئے ویلا ہتھ نہ آوے
نہ مڑدا اوہ شخص خیالوں نالے ہویا راہی
حسن بی بی دا اکسے سیتوں نظر پیا اس تائیں
اپنا اصل وکھالیا اس نے شرم حیا نہ جانی کائی
سنکر بی بی اس دے تائیں ایہہ فرمان الایا
جا جس طرفے مرضی آوے ساں نہ حاجت تیری
دینی جس بنا کر اس نے پھر اعتبار بنایا
نام خدا دے بخشو مینوں کرے فریب صفائی

ظاہر اندر خادم ہو کر عزت کرے گرامی | دلوں بجانوں پورا دشمن صاحب نمک حرامی
کرے کاراں اس بی بی اندر ٹرنا پڑھنا ردنا | ساری رات محبت ربدی وچ عبادت ہونا
جلدے جلدے کسے لاٹ پہنچے ندی کنارے | اگے سلطان سوداگر جتھاں جہاز کھلارے
پلک آرام کیتا وچ اوتھے رونق نظری آئی | جا بیٹھی تاں اس بی بی نوں ظالموں خبر نہ کائی
سولی کنوں چھڑایا جسنوں دیکر مال بچایا | ویکھو ظلم کمایا اس نے رب بھیں شرم نہ آیا
کہن لگا سوداگر تائیں میرے پاس زنانی | برقعے اندر چانن ہووے حسن جمال نورانی
عجب جوانی خوبی اس دی ہیں کیا دساں تینوں | جیکچھ دل وچ حاجت تینوں قیمت دیوے مینوں
کہیا سوداگر لے زر دولت جو دل تیرے آوے | جد معلوم کیتا ایہ بی بی کر فریاد سناوے
قسم خدا دی اس نے مینوں نہیں خرید لیا ندا | بردہ ہو کر میرے اتے ناحق ظلم کماندا
دخل حکومت میرے اپر اس دا حق نہ کوئی | حق اساڈا ظاہر ہوسی جدوں عدالت ہوئی
جاں دہایاں کرے نمانی کوئی قبول نہ پاوے | بردہ کرے زور دہرگانے ظالم بیچی جاوے
لیکر مال حراموں اس نے بھر کر بوجھ اٹھایا | اوہ سوداگر خاوند اس دا زوری نال بنایا
رد رد حمد ربانا کردی محرم حال نہ کوئی | سچ تیار سوداگر کیتی ظلم تیاری ہوئی
ہران قبول شہادت کارن بیٹھی پکڑ کٹاری | کہن لگی سوداگر تائیں جے تدھ جان پیاری
میری طرفہ خیال نہ کر توں نہیں تاں جھوٹھے جانی | آپ مراں یا ماراں تینوں برکت پاک ربانی
سنکر بات سوداگر تائیں خوف نہ آیا کوئی | گیا توں نافرمانی کرسیں مل خریدی ہوئی
آخر جد سوداگر اس پر چاہیا زور دہگانا | ظلم اندر سب شامل ہوئے کیسے نہ خوف ربانا
آخر جس دم بکراں لگے رو کر درد رنجانی | کر فریاد سوال سناوے وچ سرکار ربانی
یا حافظ یا ناصر تینوں سب معلوم ہے حالا | کس نوں طاقت ایس مکانوں کون بچاون والا
سینا ہیں ہر طرفوں اس پر جس دم مشکل ہوئی | ربدی طرفوں غیرت رحمت دیر نہ کیتا کوئی
غضبوں رعد آوازہ کیتا آتش بجلی کڑکی | ساڑن کارن ہر اک اتے تھر دی آتش بھڑکی
بالن لیتے غضب ربانے ظلم کماون والے | نادر حکم ہویا جد نازل پل وچ مار نکالے
باقی وچ اسباب جہازاں دہ مسکین بچاری | حکم ہوا رحمت نوں کیتا پاک جناب غفاری
شہر فلانا شاہ اسلامی امر کیتا رب سائیں | لیجا دس مکان شتابی پکڑ جہازاں تائیں
تاں اسباب جہاز ہولے جھب اس شہر پہنچائے | ویکھ جہازاں لوگ سوداگر رخت خریدن آئے

اس بی بی کر خوف خدا تھیں مرداں شکل بنائی
حاکم اس شہرے تائیں جا کر حال سنایا
بہت اسباب جہازاں اندر لوکر لفرنہ کوئی
ویکھ جمال ہویا قربانی نرم کلام سناندا
آکھیس مال تجارت اندر ساڈا دخل نہ کوئی
اساں فقیراں سیر نہ کوئی فانی حرصوں ہالوں
داخل کرو خزانے اندر ورتن رواتساں نوں
شاہ نے سب اسباب تجارت بیت المال رکھایا
اس وچہ کرے عبادت رب دی اوہ مسکین نمانی
ہر ہر خدمت طلب جو ہووے سب سرکاروں آوے
باہجہ محبت یاد الٰہی ہور خیال نہ کوئی
ہر بیماری کارن در پر بہت سوالی آون
تھوڑے دن گذرے تاں شاہ دی ہوئی اجل تیاری
شاہ فرمایا ساڈی طرفوں خاص وصیت ہوئی
ملک حکومت دولت نوجاں جو ورثہ سرداری
اتنی بات سنا کر اس نے فانی دنیا چھوڑی
آکھن تخت قبولو صاحب ورثہ حق تساں نوں
بہت خیال وزیراں کیتا جیونکر شاہ فرمایا
ایہ کیہا جو شاہی تینوں ساڈی طرفوں ہوئی
بیٹھا تخت وزیر سیانا شاہی درجہ پایا
صبروں شکروں سجدے اندر دردوں ہنجوں جاری
اوہ جو ملک حراثی کر کے بیچ گیا اس تائیں
جھڑ گئے تن پران عذابوں روندے انت گزارے
سنو حقیقت باقی حالہ جیں تھیں یار سجانا
روندے پیانا بینا بھائی عورت نظر نہ آئی

ویکھ جوانی حسن تجمل خلق تعجب آئی
عجب سوداگر سندر سوہنا شہر تساڈے آیا
آملیا شاہ ایہ گل سنکر بہت محبت ہوئی
واحد جان تساں ایہ کیونکر اتنا مال لیاندا
سب سوداگر مر گئے سر کر آفت نازل ہوئی
بہتر یاد الٰہی اندر بچنا ایس جنجالوں
جدا مکان عبادت کارن اتنی طلب اساڈی
جدا مکان کشادہ سوہنا جلد تیار کرایا
کتنی مدت صبروں شکروں نال آرام دہائی
بہت محبت شاہ دل ہوئی سب قربان اٹھائے
باطن تھیں پھر ظاہر درجہ ولی ربانی ہوئی
شفقت کنوں دعا فرمائے کل شفائیں پاون
کہیا وزیراں بعد تساں تھیں کس نوں اہ سرداری
تاج فقیر صاحب نوں اُتے ہور نہ وارث کوئی
راہ مولا دے اس دنیا تیں میری طرفوں ساری
پاس فقیر صاحب دے مجلس آن وزیراں جوڑی
بول جواب فقیر سنائے کجھ نہیں لوڑ اساں نوں
آخر مال امانت ویکھ تخت وزیر بٹھایا
لیساں ایہ امانت اپنی جدوں ضرورت ہوئی
ہر دن آن سلامی ہووے کدی نہ ناغہ لیایا
بھائی شان محبت ہادی کیہا دنیا سرداری
واگ کھچے پھرایا اسنوں تقدیر خالق باری
ذن سارا دکھ درداں اندر روندیاں آر
بیت گئے تھیں جد گھر آیا حاجی صرود باہا
ویکھ ویرانہ پچھیا اس تھیں نہ اس خبر سنائی

تیں تھیں پچھے عورت تیری اوہ پھڑیا بدکاری
میں نابینا گلیاں اندر ڈگ ڈگ زخمی ہوواں
حیرت اندر آیا حاجی رووے صبر نہ آوے
رات دنے اس غم دے اندر کدی آرام نہ پایا
خبر سنی اک ولی اللہ دا رہندا شہر فلانے
شفقت کنوں دعا فرماوے اوہ مقبول غفاری
ترس پیوے دل حاجی تائیں ویکھ نمانا بھائی
خرچ ضرورت کارن لیکر گدھا تیار کرایا
عبدالستارا ویکھ تماشہ قدرت پاک الٰہوں
لوکاں پچھیا تاں اس حاجی کہی حقیقت ساری
سنکر ترس اعرابی کیتا لگی بات پیاری
اپنے دلوں بیماراں کارن نہاں مصیبت جالی
چلدے چلدے منزل منزل شہر اجانک آیا
ویکھ مسافر آئی اس دی پچھدی حال تنہانوں
ہے کوئی بزرگ شہر فلانے جس پر دعا فرماوے
کہن لگی ہیں ساتھ کریساں فجرے دیر نہ کوئی
اک نابینا بھی اک کوہڑا نیچا چھولے والا
کرکے خوار خداوند عالم مندے حال لیاندے
جا پہنچے اس شہر تمامی جتھے بی بی آہی
جا بیٹھے دروازے اگے سائل ودر بجانے
ایہو طریقہ اُس بی بی دا مردا ان شکل بنائی
ہر فجرے اک داری باہر برقعہ لے کر آوے
واہ سبحان اللہ رب عالم قدرت دا لا اسائیں
مشرق مغرب تھیں جو ہووے قسمت دی وچ جہانا دی
جیکر بند کرے دروازہ چارہ پیش نہ جاوے

حکم ہویا وچہ جنگل لوکاں نال عذاباں ماری
درد عذاب آرام نہ ہووے آہیں بھر بھر رووال
نہیں امید جو عورت میری ایسا عمل کماوے
وچھڑیاں نوں ملنے کارن رب اسباب بنایا
جاون لوک بیماریاں والے اسدے کول نمانے
فضل الٰہوں ہر ہر مشکل ہووے دور بیماری
ایہا واں اس بزرگ دی دل وچہ نیت آہی
کر اسوار نابینے تائیں سفر دراز اٹھایا
جس بستی اعرابی رہندا آ لنگھے اس راہوں
ہے امید جے اس عاجز دی ہٹے دور بیماری
گدھے چڑھا کر کوہڑا حبشی کیتی ساتھ تیاری
ہر کم اندر حکمت ہوندی پاک خداوند والی
سولی چڑھدا راہ مولا دے جتھے جٹ چھڑایا
حاجی کہیا مصیبت کاراں ہینڈا پیا اسانوں
صحت بدن سلامت ہووے سب بیماری جاوے
لیکر بیٹا ودر بجانا اُٹھ روانہ ہوئی
دم دم رووان نہ سکھ سوون سخت عذابوں حالا
ظاہر ہوون لگے فضلوں جو جو عمل تنہاندے
لوکاں کہیا مکان فلانے اوہ مقبول الٰہی
بہت سوالی ہور بہتیرے حاجتمند نمانے
اس حکمت تھیں صبر دل شکر دل عزت شرم بچائی
دردمنداں محتاجاں کارن شفقت کرم کماوے
حاجت دیندا دیر نہ لاوے حاجتمنداں تائیں
پل وچہ وصل کرے تنہاں تے اوہ آس لاندی
ہر ہر پیراں کارن دچوں نویں مصیبت آوے

اس دن بی بی بعد نمازوں حجروں باہر آئی
او بولی اُٹھ غریب سوالی حاجت عرض سناون
اچن چیتی ڈٹھا جی بی ات دل نظر اٹھائی
ماریو کایا درد جدایاں حال ہیش ویرانی
کیا جس جھلے خاوند اپنا عاجز نظری آیا
دردوں چھم چھم ہنجوں برسن روے درد رنجانی
برقعہ اندر اسدے تائیں حاجی کویں پچھانے
اوہ جیٹھی تے مرد اعرابی دردوں ویکھ پچھاتا
سب لوکاں حق دعا فرما کر حکم فقیر سناوے
چلے گئے جد لوگ تمامی سدیا کول تنہانوں
جس گلوں کھ بشارت نازل سچی بات سناوو
جس نے سچ بیان سنایا کرساں سیں دعائیں
حاجی آکھیا بھائی تائیں دس حقیقت ساری
سنکر اوہ نابینا جاہل حیرت اندر ہویا
تھر تھر کنبے بیٹھا روے سخن کلام نہ بولے
حاجی آکھے دس حقیقت جو حضرت فرماوے
کہے نابینا سچ جو الکدی نہ بول سناواں
حاجی کہے مصیبت سفروں تینوں مرنے لیاندا
دل وچ کہے نابینا جد میں سچی بات سنائی
آکھن لگا حاجی تائیں جویں حقیقت ماضی
قسم اٹھا کر وعدہ کیتا حاجی بول تدائیں
تاں پھر اس نابینے ظالم کیتی شروع کہانی
میں بدنیت کیکے اُس پر شہوت نظر ٹکائی
ناحق تہمت اُس پر ظالم میں بہتان بنایا
سٹر عبادت اندر بیٹھی اوہ مسکین بیچاری

شفقت نال بیماراں اُتے نظر مبارک آئی
سبھنوں پیار دلاسا ہوئے جو جو حال سناون
عاجز ہو کر حاجی بیٹھا کول نابینا بھائی
جتوں گئے پیارے جانی لیکے عیش جوانی
اوہ مسکینی حالت اسدی جگروں تیر لنگھایا
کتنی مدت بابجھ سجن بہتیں رووں نال وہائی
کوں امید تہاڈی رکھے جو دکھ خاک سماوے
پیج گیا جو زور دہر گالے اوہ دہقان سنجھاتا
ایہہ ترے شخص آرام گذارن باقی سب کوئی جاوے
جو کیفیت حال بیماری صاف سناؤ سانوں
سب دی خبر معلوم اسانوں تنکوئی جھوٹھ لاوے
حاجت اُس دی حاصل ہوسی پاوے جلد شفائیں
جیوں نکر توں نابینا ہویا لگی جویں بیماری
سچ حقیقت کویں سناوے سخنی دے منہ ڈھویا
ظلم کرا کر کویں سناواں نمک حرامی ٹولے
ڈاڈھا قابو ہویا نابینا پیش نہ کائی جاوے
ایسے حال ہیران چہ درداں بھاویں دکھ پاواں
مرض حقیقت حضرت اگے کیوں نہیں بول سناندا
غیرت غضبوں جلدی ہینوں قتل کریسی بھائی
جد میں اصل بیان سنایا توں نہیں رہنا راضی
بول حقیقت میں کجھ تجھ پر خفگی کرساں ناہیں
اس بھائی میرے پیاری عورت آہی نیک ستیانی
اس نے نامنظور کیتی سخت کلام سنائی
کار خراب زنا بریائی اُسنوں عیب لگایا
پھر کر جنگل اندر اسنوں لیکئی خلقت ساری

پتھر مارن چاروں طرفے اوہ مسکین نمانی
او سے دن میں ہو یا نابینا پھیر آرام نہ پایا
اے ظالم کیوں حال میرے پر اینڈا ظلم کیتو ئی
رو ندا حال ویرانہ ہو یا حاجی درد رنجانا
پھیر بلایا حبشی تائیں دس حقیقت ساری
حبشی آکھے حالت اپنی نہیں بول سناواں
غصے ہو یا مرد اعرابی حبشی نوں فرماوے
جد میں سچ بیان سنایا آتش بلسی تینوں
کہن لگا اعرابی اس وچہ میری کیا برائی
حبشی کہن لگا اک بی بی زخموں زخم نمانی
جال آوارہ مست وانگوں ہوش حواس کوئی
راہ مولا دے اس عاجز دی کیتی خدمت ساری
بھر دن رات عبادت نفلاں کدی نہ غافل ہووے
اکدن میں کجھ الفت والی اس پر نظر ٹکائی
اے مردود اشرم نہ تینوں خوف نہ قہر الہوں
تاں میں دشمن ہو کر اس پر دلوں عداوت چائی
اس اعرابی دا میں لڑکا نار حلال کرایا
اسدے بستر اندر رکھی خون آلودہ کٹاری
پھر پھر خلقت مارے اسنوں طرف عذاباں ہوئی
جد اپچھیں تارو کر آکھے شاہد ذات الٰہی
اوڑک اس پر ایس اعرابی شفقت کرم کمایا
تن سو درماں دیکر اسنوں تاں دیس نکالا
اس تھیں پچھے میرے اپر غیرت نازل ہوئی
اج تک اس عذابوں مینوں کدی آرام نہ ہو یا
اوہ پردیسن دردرنجانی میری عورت آہی

وچہ سزائیں ترلے لیندی دنیا چھوڑ سدہانی
سنکر حاجی مائے آہیں دردو حال ونجایا
قتل کنوں افسوس نہ جاوے چونکر تیں تھیں ہوئی
زاری کیتیاں ہتھ نہ آوے جھگڑا وقت وہانا
کیونکر نازل ہوئی تینوں ایسی سخت بیماری
بھادیں ہور زیادہ اس تھیں درد مصیبت پاواں
جلدی بول حقیقت اپنی حبشی عرض سناوے
تاں توں سنکر صبر نہ کرسیں قتل کریسیں مینوں
دس حوالہ حضرت تائیں جو میں مصیبت پائی
آگئی کوئی جنگل اندر بے خود دردرنجانی
ایس اعرابی نوں وچہ ولدے ڈاڈھی شفقت ہوئی
بدن آسودہ طاقت حاضر ہوئی دور بیماری
شاغل یاد خدا اول شوقوں وچہ نماز کھلووے
غصوں جھڑک دتی اس مینوں سخت کلام سنائی
پھیر کلام جے ایسی کرسیں مرسیں ایسے راہوں
با جھ گناہوں ناحق اس پر تہمت خون لگائی
ظلموں نمک حرامی کولوں مینوں خوف نہ آیا
آن وکھالی لوکاں تائیں پکڑی گئی بیچاری
پئی مریوے با جھ گناہوں عیب قصور نہ کوئی
دوجا اس پردیسن کارن دیوے کون گواہی
صبر دل قتل نہ کیتا اسنوں خوف دلو چہ آیا
رو کر نکل گئی اس شہروں وکھ مصیبت حالا
وہاناکو ہڑ وجود میرے نوں دور کرے سب کوئی
ایہ گل سن کر دردوں حاجی نال فراقوں رویا
کیا معلوم جے اسپر گذری کیا تقدیر الٰہی

ہُن ہیں کتول بھالاں اسنوں کون مکان ٹکانا
جٹ کہیا اوہ صالح بی بی شہر اسافے آئی
چھوڑ یا ایس گھر بار تمامی اسنوں عرض گذاری
کہن لگی کجھ بدلہ خدمت حاجت اسان نہ کائی
کر کر عرضاں بہتی وادی رو رو حال وکھایا
اے پر ہردم میرے کولوں دور ہمیشہ رہندی
عرض محبت اس دی مینوں اخر کیتا وچ سینے
ہوجا دور شتاب اسانوں حاجت نہیں تسے دی
تاں میں تائب ہو کر اس نوں ویچی بھین بنایا
مال تجارت وچ جہازاں کتی سوداگر راہی
بھین بنا کر اسدیتا ایں بنیا میں اعتباری
میں جاتا ایہ میرے تائیں نظر پسند نہ لیائے
جو سی اوہ سردار سوداگر صاحب مال گرامی
ہے ایہ پاس میرے اک عورت صاحب حسن عجیبہ
ایہ گل سُن کر اس سوداگر دیر نہ کیتی کائی
نکڑ پیا اس بی بی تائیں جد میں مال اٹھایا
بردہ کر کے بیچ گیا میں اسنوں ورد ہنگانے
سولی قتل گنوں اس مینوں کر کے رحم بچایا
نال خوشی گھر خبریں آیا دیر نہ لگی کوئی
اگے خبر نہیں کجھ بیٹھوں اوہ سوداگر راہی
سنکر دردوں حال مصیبت رُودوں چھم چھم روّوے
کہیا بی بی تسیں سچ سچ بولے حق برابر سانوں
صبر دلا جرد تاں اس سانوں وڈے سچ ربانے
بیشک سانوں ہر جا برد ا پاک خداوند سائیں
کیا احسان کیتا رب میرے نہ کر کیتا جاندا

خبر نہیں اس کارن ہو یا کیونکر حکم ربانا
تن سودوہاں نے پھر اس نے میری جان چھڈائی
شوق رہا دوہوں خدمت تیری کرساں عمراں ساری
ساتھ اسافے ہور کسی دی ہرگز نہیں سمائی
تاں اس خوف بانا کر کے مینوں ساتھ رلایا
شوقوں یاد الٰہی اندر ہو متوجہ بہندی
غیر نہ کر کے کہن لگی اے مردود کمینے
ہر حالاں وچ ظاہر باطن سکا فی آس جیہڑی
ایسے ملک اندر اسیں پہنچے تاں میں ظلم کمایا
اسیں کبھی آ پہنچے دریا پر بدنیت میں آہی
دل وچ خوف نہ رہدا مینوں دنیا حرص بہاری
اسے پر میرے دل نفس اس پر شرم خیال نہ آوے
جا کر اس دے پاس میں کیتا حال بیان تمامی
جیکوئی قیمت دیوے مینوں پاوے نیک نصیبہ
وافر دولت بخشی مینوں سنو حقیقت بھائی
قسم خدا دی کر کر بی بی رو رو حال سنایا
کون سوال قبولے اس دا اندر وس سکانے
تاحق اس پر میں کر جبری ظلموں قید کرایا
اجتک وواں دردوں عذابوں تنی مدت ہوئی
کوں ولایت وطن تہاندا جاسے حال تمامی
دور گیا سے وردنہ چھوڑن ہند کا سبیل الحمد
رکھ لیا ہر سختی وچوں سانوں رکھن ہارے
شان حکومت عظمت لئن بخشی ایس مکانے
اجر صبر دے ختم نہ ہوسن روز قیامت تائیں
عظمت کر کے خداوند سوہنا میرے کول لیاندا

کر شکرانہ جد اس بی بی اتنی بات سنائی — اتنا خوشی ہویا سن حاجی جس دی حد نہ کائی
درد مصیبت غم دلگیری چھوڑ گئی یکبار ری — دعا کر ہتھ اٹھاوے بی بی وچہ سرکار غفاری
بخش خطایاں ربا یاں عرضاں بول سنایاں — ہویا آرام بیماراں تائیں بدن شفائیں پایاں
رب خبر مندے چپ زباناں کرے کلام نہ کوئی — صبروں شکروں ہر اک اپر جلد عدالت ہوئی
کر محتاج تسے عاجز نے قدماں وچہ لیاندے — حاضر ظاہر کیتے ربے جو جو عمل تہاندے
اے ربی بی اپر کسے دے سخن نہ کیتا کوئی — بول جزاک اللہ فرما کر دل تھیں راضی ہوئی
تخت تے بات بخشیا جس نوں جلد وزیر بنایا — شان وزیری دیکر اسنوں حاجی تخت بٹھایا
صبروں شکروں ظاہر باطن عظمت عزت پائی — صبروں شان جو پایا یوسف درجہ حد نہ کائی
بولے حمد ربانا یوسف یا رب فضلوں مینوں — رب غم دردوں راحت بخشی سب رفیقاں تینوں

گفتگو کردن برادران پیش حضرت یوسف علیہ السلام

سنو حقیقت جدوں یوسفنوں بھائی ہوئے سلامی — شوقوں صفت خدا دی بولن نال پیار تمامی
جس نوں چاہے عزت بخشے رب توانا سوئی — وچہ مقدر مرضی رب دی غیراں دخل نہ کوئی
عرضاں کرن یعقوب نبی نوں عمل کنوں شرماون — کرو شفاعت ساڈی حضرت بہت سوال سناون
آکھو حضرت یوسف تائیں بخشے اساں خطائی — تاہیں غم خوف اساڈا جاسی پاون جدوں رہائی
دعا منگو وچہ حق اساڈے پاک جناب اللہ ہوں — رحمت کنوں طفیل تساڈے تھیواں پاک گناہوں
باپ کہیا اسیں وقت صبح دے عرض سوال کرسیاں — کر فریاد خدا اپنے تھیں عیب تساں بخشیساں
جیکر بھایاں اپر یوسف آپ نہ ہوسی راضی — کویں چھوڑیسی ال عادل کنوں رب قاضی
پچھیا حضرت یوسف کولوں نال پیار تداہیں — اے فرزندا بھایاں اپر توں راضی یا ناہیں
اس ویلے یعقوب پیغمبر جلد دعا فرمائی — ایہ حکمت جس کارن اس نے دیر سوالوں پائی
یوسف آکھیا میرے لوچہ غصہ غضب نہ کوئی — میں بخشی جو بھایاں کولوں بات بیہودہ ہوئی
خاص گواہ رب حاضر میرا واحد ذات الٰہی — ہور تمام ملائک اسدے شامل وچہ گواہی
راضی ہویا یوسف پیارا نال پیار صفایاں — خوش خوش تاں رلن بھایاں اوروار سنایاں
دسی اجے دعا د پیغمبر وچہ سرکار سنائی — حالت نوح پیغمبر والی یاد دلے وچہ آئی
اس کتھا نے کارن منگی جدوں نجات طوفانوں — اسدے یاروں ہر سل تائیں جھڑک ملی رحمانوں

خوف کیتا جو ہیں اس گل دا جو نو صدی مثل نہ ہووال ۔ حکم سوا کجھ وافر لولاں عمر تمامی کھووال
وقت صبح اٹھ بعد نمازوں اوہ مقبول سیانا ۔ کرے سوال جناب الٰہی ہو کر بہت نمانا
بے صبری ہور بے آرامی جو مجھ میں تھیں ہوئی ۔ بخش خدایا میرے تائیں ہیں بن ہور نہ کوئی
بخش اولاد میری نوں یارب آخر ایہہ فرمایا ۔ حق یوسف دے جو کجھ انہاں بھایاں ظلم کمایا

اَللّٰھُمَّ اغْفِرْ لِیْ جَزَعِیْ عَلٰی یُوْسُفَ وَ قِلَّۃَ صَبْرِیْ وَاغْفِرْ اَوْلَادِیْ بِمَا فَعَلُوْا اِلٰی حَقِّ یُوْسُفَ

سنو حقیقت جد پیغمبر رب تھیں ہویا سوالی ۔ جلدی بخشش امر سنایا پاک خداوند عالی
فَقَدْ غَفَرْتُ لَکَ وَلَھُمْ اَجْمَعِیْنَ حکم ہویا درگاہوں ۔ تسیں بھی سب اولاد تساڈی پاک تمام گناہوں
کرن روایت جد یوسف نوں کھوہ چہ پایا بھایاں ۔ بہت فرشتیاں حیرت اندر عرضاں بدل سنایاں
یارب جہاں یعقوب نبی نوں ایسا درد پہنچایا ۔ بیشک لائق ہین عذاباں امر خدا فرمایا
اے ملکو تسیں غیب جاننو کجھ نہیں خبر تساڈوں ۔ جد بھایاں نوں ملیا یوسف امر ہویا ملکاں نوں
ویکھو توبہ کر کر روندے بخشش لوڑن ساڈی ۔ تائب ہوون والیاں کولوں رحمت نہیں دراڈی
اس کارن اساں قہر نہ کیتا آیا حکم الٰہی ۔ دعا یعقوب تے توبہ ایہناں نیڑے سدی آہی
پنجیہ سالاں پچھے آکھن بعض روایت آیا ۔ بہت پیغام خدا دی طرفوں بخشش امر سنایا

بیان مسلمان شدن خلائق پیش یعقوب علیہ السلام از مصر

کرن روایت قصص الانبیا اندر سنتوں بھائی ۔ اوہ نوں جویں یعقوب نبی نوں خلق سلامی آئی
دن دوجے شہر مصر تھیں جو سردار تمامی ۔ لے لے نذراں ہون سلامی پیش حضور گرامی
روشن چند مبارک وانگوں بیٹھا نبی ربانا ۔ سب فرزند ستاریاں وانگوں چمکن یار سجانا
اس دن شان یعقوب نبی دا عظمت باطن والی ۔ مصری لوکاں نوں رب عالم قدرت پاک وکھالی
صورت کنوں یعقوب نبی نوں قدرت دا چمکارا ۔ نوروں جلوہ ظاہر ہویا چانن تیز لشکارا
ویکھ جمال زیارت سوہنی تاب نہ جھلی جاوے ۔ کلمہ لوں ایمان لیاوے جو کوئی جھاتی پاوے
بت پرست کفاراں توہاں جھج جھج ویکھن آون ۔ ویکھ جمال ہوون قربانی کلمہ لوں سناون
وہردھ ہر ہند سلامی ہوون لوں صفاں بنایاں ۔ کال پیر نہ ادے فضلوں بھوکاں آن وسایا
اگے مصر ہویا پر برکت حضرت یوسف پاروں ۔ صاحب بین مرید ہزاراں مومن فضل غفاروں
برکت کنوں یعقوب پیغمبر پایا قدم جدوں کا ۔ گلی گلی وچہ کلمہ جاری وحدت والا ہو کا

خوب لسلطا مر شرلیعت سوہنا صاف عقیدہ
مدکاں اندر روشن ہویا دین یعقوب نبی دا

وافر جمع خزانہ ہویا جو نذراں آیاں
بہت سوغاتاں باہجھ حساباں کسے شمار نہ پایاں

اوہ نذرانہ بھایاں اگے حضرت یوسف دھریا
عزت ادب زیادہ سبھ دا نال محبت کریا

محل مکان عجائب سبنوں سوہنے بالاخانے
باغاں سیر خوشی گلزاراں حاضر مال خزانے

باپ پیارا یوسف کولوں پایا کرے جدائی
کیمیاگر نوں دیوں مشکل جس نے مر کے پائی

جتھے ہوون دو دیں ہووں پاک جمال دکھاون
عاشق تے معشوق برابر حاضر نظری آدن

یوسف باہجوں بابل تائیں پلک آرام نہ آوے
بابل باہجوں یوسف تائیں تخت نشاط نہ بھاوے

ایہو طریقہ عشق سچاواں شوق بلال ہوراں دا
جنت حوراں نعمت اپر نہیں خیال تنہاں دا

جد تک دوست نبی پیارا حاضر نظر نہ آوے
دلبر باہجوں عاشق تائیں خالی ملک ڈراوے

جنت نوں کیا کرنا جانی جیتوں کول نہ ہووں
دوزخ مینوں کیا ڈر نا جانی جیتوں آن کھلووں

عشق زوار درونا زلدے جیتوں جھاتی پائی
نال نصیباں عاشق تائیں سبھ سبری ہتھ آئی

ویکھ جمال پیارے شالے آپ جیانی ہیون
جیکر باہجھ جیانی جیون دیکھے باہجھ نہ جیون

قطعہ

ہیں عاشق ہوں دلبر کے رخسار کا
نہ طالب ہوں زر کا نہ زردار کا

ہوئی جب جدائی تیری اے سجن
نہ دیتا ہے آرام جنت عدن

بھلا جو کہ تجھ پر نہ قربان ہو
عجب ہے کہ پھر وہ مسلمان ہو

جو پیارے کی الفت سے رہتا ہے دور
عجب ہے کہ وہ پائے قرب حضور

ایہو طریقہ جد یوسفنوں شوق دلے وچ آوے
نال محبت بابل تائیں مال اسباب دکھاوے

اکدن کارخانے اندر یوسف چائیں چائیں
لے گیا سیر کراون کارن باپ پیارے تائیں

ویکھ خزانہ دفتر کاغذ حیرت اندر آیا
تاں پھر حضرت یوسف تائیں اِیہ فرمان سنایا

خط پیغام اساں کل سجن شوق نہ رہیا تسانوں
عیش خوشی وچ رہگیوں یوسف یاد نہ کیتا سانوں

اساں فراقوں حجرے اندر غمدی عمر گذاری
وچ مصر دے یار پیارا جھولے لال عماری

حضرت یوسف نال نشانی پکڑ صندوق لیایا
کھول دکھایا حضرت اگے کیا کجھ نظری آیا

خط لفافے اسدے اندر پر صندوق تمامی
حال سنایا بابل اگے یوسف نبی گرامی

مصر حکومت میرے تائیں جد دل غائت ہوئی
خط لکھیا میں طرف تساڈی دیر نہ کیتی کوئی

جبرائیل پیغام لیایا منع کیتا رب باری
خط رکھیا اوہ وچ صندوقے یا محبوب نگینے
پھیر میں خط لکھیا غم دردوں قاصد پیش بلایا
جس دن ساڈی مرضی ہوسی حکم کیتا رب قاضی
خط رکھیا ہن وچ صندوقے سنکر حکم حضوری
لکھدیاں لکھدیاں مدتاں ہویاں جو لکھیا سو دھریا
سنکر کیتا یعقوبؑ پیغمبر غالب حکم ربے دا
نبی ولی سب مرضی بابجھوں ہل نہ سکن کوئی
تن تن گوشت کیڑے کھاون جھلن حکم ربانا
مشرک جانن ولی اللہ نے جو چاہن سو کر دے
کون جیہیاں نبیاں نالوں عالیشان گھرانے
راہ شیطان جنہاں دا مارے شرکوں سبق سکھاوے
نبی ولی سب دوست ربے پیارے شک نہ کوئی
پاس علی کرم اللہ کوئی شخص سوالی آیا
شاہ فرمایا واحد جاتا ہیں اس طور ربے نوں
سختی نرمی جو سر آوے کوئی نہ بولن والا
سنو حقیقت جس دم یوسف کھول صندوق لیایا
جے اس روز نہ حاضر کردا یوسف یاد نشانی
کرن دو آیت خط ہر دن دے لکھ ملک لگاون
ہر دن دے خط کھول لفافے دوست کھول سناون
اک دن جبرائیل فرشتہ ہویا آن سلامی
پچھن لگے جبرائیلا حکمت نال سنائیں
جبرائیل نبی دی خدمت کھول بیان سنائے
یا نبی اللہ حفظ امانت ربدی خبر اسانوں
ایسے کارن اُتر آئے دوست غیرت ڈالی

اُتھے وچ رہ گیا خطا سو ویلے سُن فرمان غفاری
پھر کجھ مدت پچھوں غم دی اگ لگی وچ سینے
کیوں خط لکھیا بابل دیول وچ پیغام لیایا
رحمت کنوں حبیبؑ نبی نوں اسیں ترسیاں اجنی
پیا اڈیکاں حکم ربانا کدہو وسے منظوری
ویکھو ایہہ صندوق تمامی نال خطاں دے بھریا
بیشک امر جلالت اندر کجھ نہیں دخل کسیدا
امروں باہر قدم اٹھاون کسے نہ طاقت ہوئی
سجدے اندر امر قبولن جو ہیں خدا نوں بھانا
ایسے کارن قبراں پوجن کافر ہو کر مردے
وڈے نبیاں تھیں غیر بناوے سو سر وڈے دیوانہ
سو نبیاں دا ذکر سناوے کجھ اعتبار نہ آوے
نہیں شریک خدائی اندر خبر قرآنوں ہوئی
کویں خدا نوں احد جاتا انہاں جواب سنایا
امر مقدر مرضی اپنی پچھدا نہیں کسے نوں
میں جاتا کوئی ہور نہ دوجا واحد رب تعالیٰ
جب نشانی ویکھ پیغمبر بہت خوشی وچ آیا
کویں قبول محبت ہوندی پاس پیارے جانی
یاد الٰہی اندر مومن جو کجھ ذکر الاون
سیج محبت والے مومن عالی درجے پاون
خدمت وچ یعقوب نبی دے آیا ملک گرامی
منع کیتا کیوں خط بھیجن تھیں حضرت یوسف تائیں
نکتہ وحدانیت والا حاضر پیش لیاوے
پھر کیوں اساں حفاظت اندر دخل نہ پترا نوں
ربے بند اساں تھیں کیتی خبر پیارے والی

کرن روایت اک دن بابل چھپیا دوست تائیں — خبر نہیں کس کارن سانوں ملیاں ہجر سزائیں
یوسف آکھیا شامت میری تساں قصور نہ کوئی — میں تکیں خواب سناون والی نافرمانی ہوئی
کہیا یعقوبؑ یوسفنوں بیٹا تساں قصور نہ کوئی — ہر اک اُپر میرے یاروں شامت نازل ہوئی
خوف کیتا نگھیاڑاں کولوں طاقت نہیں جنہاں نوں — نفع زیان جو اپنے کارن کجھ نہ دخل تنہانوں
اونہاں پتراں تائیں کیتی جدوں سپرد لساڈی — نازل ہوئی مصیبت دوروں غیرت کنوں خدا دی
جبرائیل سلام لیایا پاک جناب الٰہوں — رب فرمایا تساں وہاں نوں کیتا پاک گناہوں
آپ تساں انصاف جو کیتا پیا قبول تمامی — شیطان دی گردن پر دھرسان اُہ شامت نامی

بیان آمدن سائل پیش حضرت یعقوب علیہ السلام

اک دن پاس یعقوبؑ نبی دے کوئی سوالی آیا — بعد سلاموں حضرت لگے اس نے عرض سنایا
مصروں تو پیراہن اُلّی حال معلوم کیتو نی — کھوہ وچہ پیا پیارا جانی کیونکر خبر نہ ہوئی
کہیا جواب یعقوبؑ پیغمبر ساڈے وس نہ کائی — غیبوں ورنہ نہیں کسینوں ہر خاصاں تھیں بھائی
کدی اسانوں عرش بریں نا حاضر نظری آوے — کدی تاں اپنے قدم نہ دسّن ایسا وقت بناوے
ورنہ غیب اسانوں ناہیں وہ اِتم غیب ربے نوں — شوخی کرے مقدار نادر نہیں مجال کسینوں
اتنا ذکر یعقوبؑ نبی دا سکوئی پڑھے پڑھاوے — جاری کرن وظیفے دلیاں رب بھی خوف نہ آوے
آکھن سبّ لیانوں ہوون گل اساڈیاں خبراں — دل ساڈے دیاں عرض پکاراں جانن اندر قبراں
مرسل خاص رسولاں نالوں رتبہ تنہاں وڈھیون — شان جنہاں دے وزن برابر جو داں طبق نہ آون
جو نبیاں دی مجلس اندر جا بیٹھا اک واری — طبق زمین دینا اولی سنوں عزت عظمت بھاری
ملک مقرب نوری ناری نبیاں تھیں شرماوے — جبرائیل جنہاں دا خادم خدمتگار سداوے
اونہاں رسولاں غیبوں دعوے مول نہ کیتا کوئی — کتنی خلقت وچہ انہاں نوں پاک گناہوں ہوئی
سارے ولی اکٹھے کرئے لندے چڑھے تائیں — شان پیغمبراں نہ پہنچن دل دے شک مٹائیں
جدوں رسولاں خاص حبیباں ورنہ غیب نہ پایا — غیبوں ورنہ ہور کسے نوں کوہں مراتب آیا
اے پر نبیاں ولیاں تائیں جو رب غیب جتاندا — جس وچہ کجھ نقصان نہ پاون تنا حال دکھاندا
آپے ایہ گل کو ربستان جے دل اگاں لکھائی — قہر الٰہوں خوف نہ رکھن قدر قرآن نہ پائی
چھوڑ ملامت جے کسکوئی وحدت ربدی پاوے — شیطان کسن دے اکرے موکلا اکس تھیں نسرک کراوے

نظم

گور پرست بجہ ولیاں تائیں رب دے ولی بناون
تاں او رب یقیں ہو کر منکر سڑدی پوجا چاون
واہ واہ دین محمدؐ والا جس وچ عیب نہ کوئی
جاگے بھاگ نصیب تہاڈے جہناں عنایت ہوئی

محبت نہیں مصطفےٰ کی جسے
نہ رحمت نہ بخشش خدا کی اُسے
جو اُس کے امر میں خطا پائے گا
وہ ظالم دیوانہ کدھر جائے گا

بیان بنا کرن حضرت یوسفؑ عمارت ہائے حویلیاں

اکدن حضرت یوسف کہیا باپ پیارے تائیں
یا نبی اللہ چھوڑ اسانوں شہر کنعان نہ جائیں
جتنا وقت جدائی ہوئے نال آرام گذاراں
سخت عذاب جدایاں دیون باجھ پیاریاں یاراں
آکھن لگا یعقوبؑ پیغمبر کھول بیان ضروری
مصر مبارک اندر سانوں رہنا نا منظوری
مصروں جدا بنایا جاوے خاص مکان اساڈا
حاضر آوے نظر اسانوں تخت نشان تساڈا
جدا عبادت کارن ہووے خاص عبادت خانہ
ادا کراں سب نعمت باروں خالق دا شکرانہ
نگراں شرط جو کول اساڈے توں بھی حاضر ہوویں
ذکر عبادت اندر شوقوں رل کر ہوواں دو دویں
من فرمان نبی دا یوسف کیتی جلد تیاری
شہروں جدا کرائے یوسف عجب عمارت جاری
جدا جدا سب بھایاں کارن خوب حویلیاں پایاں
ہر ہر جدا باغیچے چھاواں نہراں بیٹھ چلایاں
بنیا بیٹے کارن سوہنا محل تیار کرایا
نال پیار حویلی اندر اپنے کول بٹھایا
ایسے طور مثال سناون فضل خدا رحمانوں
جنہاں محبت پاک نبیدی صاحب یقین ایمانوں
وچ فردوس معلّےٰ ہوسن نبی رسول گرامی
سچے پکے مومن ہوسی تابعدار تمامی
حُب نبیدی باروں ملسن شان محمدیاں نوں
جنت وچہ قریب نبیدے باغ مکان تنہانوں
سب ہمسائے پاک نبیدے ہوسن مومن بھائی
کیسے نہ ہوسی نصیب جدائی خبر کتابیں آئی
ہر مومن نوں نیڑے ہوسی نبی رسول پیارا
جیونکر سورج ہر گھر اندر جلوہ کرے پسارا
طوبےٰ رکھ تمیں چھاواں حاضر ہر گھر آ کر آون
نال ہوا دے ڈالیاں ڈولن سہنی آواز سناون
ہر ہر پتر درختاں چوں آون راگ آوازے
سب سردار نبی دا صدقہ مومن رب نوازے
جویں یعقوبؑ پیغمبر ملیا ساتھ اولاد پیاری
خلق پیار محمد والا کارن امت پیاری
عبدالستار کمینہ عاصی فضل منگے سرکاروں
یارب جدا نہ کریں اسانوں قرب نبی سرداروں

خویش پیارے دوست پیارے ساتھ رسول ملاویں
وقت نزع دے حاجت شوقوں کلمہ یاد کراویں

سنو حقیقت جس دم یوسف سوہنا شہر بنایا
اک فرسنگ برابر مصروں بحر العشق بنایا

عجب مکان یعقوب نبی دا زینت حد نہ کوئی
جدوں تیار کرایا یوسف تاں منظوری ہوئی

نیسی پیار یعقوب نبی نوں زینت شان جہانی
دنیا عیش پسند نہ رکھن اوہ مقبول حقانی

سر اکھاں دی ٹھنڈی دلنوں کیتی بہت پیاری
اس وچ آپ حبیب ربانے ذکروں عمر گذاری

ہر دن حاضر ناظر ہوندے یوسف دلبر جانی
خوش گفتاراں کرن پیارے دور گئی پشیمانی

سنو حقیقت اوہ جو یوسف سوہنا شہر وسایا
مدینۃ الحزین مبارک اس دا نام رکھایا

حاجت پانی کارن یوسف عرض کیتی درگاہوں
جلدی جبرائیل فرشتہ آیا حکم الاہوں

نیلوں چیر زمین دا احاطہ جلدی نہر لیایا
وچ حزین مبارک پانی پل وچ حاضر آیا

عجب آبادی دلکش باغوں تساں خاں ہین جھکایاں
سجدہ الفت کردا یوسف نال تمامی بھائیاں

جھڑک عتاب نہ کردا سبھنوں نال پیار بلاوے
مصر مکان تساڈی برکت نرمی نال سناوے

جتنا کرے محبت یوسف شرمیں عاجز ہوون
نظر مبارک ویکھ نہ سکن ہو دلگیر کھلوون

کرن روایت مومن عاصی سب شرمندے ہوون
وقت وہاں ناہتھ نہ آوے حیرت وچ کھلوون

خوف کنوں بھر آہیں رووں دکھن جدوں سزائیں
شفقت حال جنہاں پر ہوسی امر کرے پیائیں

اے بندے نے ہو شرمندہ شرم کریں مینوں
وچ دنیا سب پردہ پایا خوار نہ کیتا تینوں

شرط وفا نہیں تیں کیتی سوئی پاک خدا فرماوے
میری صفت وفاداری ہے کدی خلاف نہ پاوے

جیکر تیں خطایاں اندر ہرگز دخل نہ دیندے
سو حصہ اسیں رحمت اپنی کس پر خرچ کریندے

بخشش رحمت ویکھے مومن دلوں خیال اٹھاوے
بدیاں بدلہ رحمت ملدی جو اس در پر آوے

بعضے فضلوں عاصی مومن جس دم بخشش پاون
جنت امر ہووے جس ویلے پرت سوال سناون

راضی ہو کر بدیاں وسن وچ سرکار ربانی
اس دا اجر نہ ملیا جنوں رہ گئی بدی فلانی

اوہ جانن جو اس سرکارے عزت بدیاں ہوئی
عبدالستارا ساتھ عدالت بچن امید نہ کوئی

اکناں دوزخ طرف چلاون پکڑے عدل جنہانوں
اک دن جھب حکم سناوے نہیں بدی اسانوں

عزت کنوں بھراواں تائیں یوسف کول بہاوے
کر کر الفت پچھیاں باتاں نال پیار بلاوے

اک دن آکھیا باپ پیارے حضرت یوسف تائیں
جویں حوالہ بھایاں کیتا سانوں دس سنائیں

عرض کیتا اوہ بات نہ پچھو حاجت سوال نہ کوئی
فضل احسان خدا دے پچھو کیا کیا رحمت ہوئی

کتنی واری کول یوسف دے باپ پیارا ہووے
درد فراقوں حال سناوے باتاں کر کر رووے

کدی کدی دل تازہ ہووے دوئیں دلبر جانی
عاشق تے معشوق برابر دوویں پیر حقانی

کرن روایت وچہ جلالین ذکر مفسر لیایا
باطن عظمت نور یوسف دا شان بیان سنایا

پتھر دا اک تختہ ہیسی پنج ہزار منا دا
وچہ میدان حویلی اندر کولوں رستہ جاندا

لنگھن لگیاں ٹھوکر لگی کجھ یعقوب نبی نوں
ویکھ حوالا غیرت ہوئی ربّ دے خاص ولی نوں

کر غصہ اس وقت یوسف نے قدم مبارک پایا
ٹھیڈا مار اٹھایا اس نوں کتنی دور دگایا

اوس وہیاڑے ظاہر ہویا زور نبوت والا
ہور بیان سناواں تینوں عجب حقیقت حالا

ذکر دیگر عظمت جمال حضرت یوسف علیہ السلام

قحط پیا جد ملکاں اندر تنگی نازل ہوئی
اس مصیبت فاقے کولوں بچ گئے کیانہ کوئی

غم دلگیری سخت بلائیں ملکاں اُتے پیاں
ویکھ تماشہ فاقے والا کھاں جنداں گیاں

یاد نہ رہ گئی الفت خویشاں راں یار وسارے
عزرائیل ہزاراں بیڑے بھر بھر پورا تارے

شہر یا پتر نظر نہ آوے سڑیا طبق زمیں دا
شوخ مزاجاں وندیاں دس جدوں حساب بھریندا

سب ہٹیاں گھر بار دکانیں چپ بازاراں ہوئی
شہراں حال جو قبرستاناں کرے آواز نہ کوئی

ایسے حکمت نال یوسف دے بھائی ربّ لیاندے
سٹھ منزل دا پینڈا کر کے آن ملے ربّ باندے

کرن روایت ہر ہر ملکاں جویں مصیبت پائی
آخر مصر مبارک اُتے عین برابر آئی

ستواں سال جو تنگی والا بیڑے بیڑے آیا
نزع تماشہ شہر مصر نوں ربّ جبار دکھایا

قائم دائم ربّ توانا بے نقصان تعالے
ہور شریک نہ پیدا کیتا ذات قدیمی والا

دانے جمع جو کیتے آہے یوسف نبی گرامی
جو ہر جنساں غلہ ہیسی ہو گیا ختم تمامی

تن مہینے ستویں سالوں باقی آہے رہندے
جویں روایت لقرہ کاروں ذکر مفسر کہندے

گھر گھر مصر مبارک اندر تنگی وقت وکھایا
گلی گلی وچہ فاقے ظالم گھوڑا آن دوڑایا

قدرت نال رب دی کھلا سختی دا دروازہ
جتھوں کن لکا دے کوئی اُوہدے کھلہ آوازہ

آور بار نبی دے اگے خلق اکٹھی ہوئی
یا نبی اللہ فاقے یاروں حال نہ رہیا کوئی

سر سجدے وچہ دھریا یوسف چھم چھم ہنجوں دیا
پاک وسیلہ خلقت یاروں جلد سوالی ہویا

یا رب جیکر فضل تساڈا ساعت دیر لگاوے
بچن محال ہوسی ربّ سائیاں کون جیانی پاوے

جبرائیل پیغام لیایا کر دو نہ گریہ زاری
عرض سوال قبول تساڈا امر کرے رب باری

سب لوکاں نوں آکھیا جاوے آیا حکم ربانا
نال اسیں تلقین قدرت دا جلوہ نور وکھاواں
سخت عذاب مصیبت پہنچی غافلاں نال جنہاں نوں
نال جنہاں وقت زیارت یاد ون وکھن سر ربانا
روز جمعہ دا فجرے جیہی حکم خدا فرماوے
سُن کر حکم تمام خلائق جلدی حاضر ہوئی
برقعہ کھول حبیب ربانے پاک جمال دکھایا
واہ سبحان اللہ جد خلقاں پاک زیارت ہوئی
اُس دن ہر ہر طالب تائیں ملیا قرب حضوروں
ہر یک نوں لذت بھریا جدوں جمال وکھایا
ایہو مثال جو جمعہ مبارک پڑھے شوق لاہوں
اُس دے دن ہور زیادہ اُپر بخشش ربدی پاوے
ترک جو کرے جمعے نمازاں راوی خبر لیاوے
تیجا ترک کرے تاں دلنوں پوے نفاق سیاہی
مُہر لگن دی ایہو نشانی جس پر ختمگی ہوئی
جو دن گذرے غفلت پاوے پرے پرے جاوے
پا جنت شرکاں اجوں کھن سخت نفاق جنہاں نوں
ہر مجلس وچہ اپنی ضدّ دل جھگڑن یاد نہ آون
سنو حقیقت بات اینہاں دی یاد اساںوں آئی
کوئی نہ رہگیا یاد تنہاں نوں سم خیال جہانی
اگلا جمعہ مبارک آیا پھیر جمال کیتو نے
جس دن جمعہ مبارک ہووے آن زیارت پاون
وچہ تفسیر یوسف دے آیا برکت نبی پیارے
تن مہینے فقرہ کاروں ذکر حسین لیایا
کھاون پیون باجھوں لوکاں لنگھے روز گذارے

حاضر ہوں مکان فلانے جیہوں مسی کھانا
عجب تماشہ خلقت کارن قدر پچھان کراواں
یا نبی اللہ رب فرمائے دیہو جمال تنہاں نوں
یاد نہ رہے دیوانے ہوون حاجت پینا کھانا
دیواں جیہوں اسیں زیارت جو کوئی حاضر آوے
حج مبارک حاجیاں انگوں ورنہ رہیا کوئی
ہووے دے پر بیٹھا انگوں جاں حسن لگایا
لذت مست دیوانی کیتی حاجت یار نہ کوئی
نقشہ ویکھ مربی والا پُر پُر سینہ نوروں
اگلے جمعے مبارک تائیں کھانا یاد نہ آیا
بیشک جمعے مبارک تائیں چھیوں پاک گناہوں
جمعے نمازوں حج فضیلت حکم رسول سناوے
اکو ترک ہوون تاں توبہ کنوں خلاصی پاوے
پھر لگاوے اُس دے دل پر غضبوں پاک الٰہی
درد محبت شوق ربانا اثر نہ پاوے کوئی
شکر توبہ کرے جو مومن بخشش رحمت پاوے
توبہ طرفوں باجھ ہدایت آوے شرم تنہاں نوں
نال جواباں شیطاں رانے بہت مثال لیاون
آکر شہر مصر دیاں لوکاں جدوں زیارت پائی
بیحد خوشی دلاں وچہ پہنچی ویکھ جمال نورانی
جویں باغیچے پانی ہووے اثر کمال ہویونے
کھاون پیون باجھوں رحمن اودی خبر سناون
ویکھ جمال مصر دیاں لوکاں جانی روز گذارے
ہر ہر بعد مہینے یوسف نور جمال وکھایا
کرن روایت صحبت نیکاں سنتوں یار پیارے

شان فضیلت مجلس نیکاں خاقانی فرماوے — ساعت صحبت سو برساں تھیں وہ عبادت پاوے
اوہ مقبول رسول خدا دے عالیشان جہاناں دا — جویں ثواب تنہاں دی صحبت ذکر نہ کیتا جاندا

دور ہوئے سب غم دلگیری ویکھ جمال رسولاں
سر ہوون سب آتش غم جھساں آوے صبر جھولاں

ذکر سرور کائنات صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

میں قربان رسول اللہ تھیں کیا کیا صفت سناواں — ماں پیو دادا بھی پڑدادا سارے گھول گھماواں
عالم اندر رحمت عالم جد تشریف لیایا — سب تھیاں آسماناں اندر رحمت چانن لایا
شوقوں ڈولیا طبق زمیں دا نٹھا کفر دیوانہ — جھڑ گئے زمیں پر ٹھاکر سارے بھجے بت خانہ
ہر ہر طرف نبی دے نوروں روشن عالم سارا — تھر تھر کنبے عرش دیوانہ کیتا عشق پسارا
واہ واہ نور جمال محمدی ہر گھر چانن لایا — جیونکر طوبے رکھ وچ جنت گھر گھر اس دا سایہ
بدر منیر سلامی ہو کر آیا شوق پیاروں — حاضر ہو کر تابے جھلی پاٹ گیا دو چکاروں
مذہب بت پرستی والے ہو گئے حال ویرانہ — بد عقباں دے ٹٹے اگوں بھاجڑ پئی شیطاناں
کتنے عاشق جتھوں بصروں طلب زیارت دھائے — ویکھ جمال پیارے والا رہ گئے اوس ٹکانے
ویکھ زیارت نال محبت بولن ذکر زبانی — جنت دی کجھ لوڑ نہ سانوں لبھیا دلبر جانی
جیونکر حسن جمال محمدی میں کیا بات سنائیں — دو جہانیں برابر کوئی مشرق مغرب تائیں
جس نے صاف عقیدہ کر کے اول جھاتی پائی — حرص جہانی لذت فانی یاد نہ رہ گئی کائی
نال نصیب جنہاں نوں حاصل پاک زیارت ہوئی — جویں دیدار الہی پایا فرق ثواب نہ کوئی
خوش رخسار جمال محمدی جس نوں رب وکھایا — بھل گئی ذات صفات تمامی یوسف یاد نہ آیا
جو مسکین محبت شوقوں آن زیارت پاون — نظروں دور بیماریاں ہوون غم نہ یاد نہ آون
وہ وہ روز جنہاں نوں فاقے مفلس حالوں تھیون — شوقوں دو دو مست ہمیشہ ویکھ زیارت جیون
ویکھ یوسف نوں تن مہینے خلقت بھکھ وساری — جنہاں رسول پیارا ڈٹھا رج گئے عمراں ساری
لڑکے روندے نوں جب حضرت لب پیار اٹھاون — لب پاون مکھ اس دے اندر شفقت کرم کماون
دو دو دن پیوں دی اس لڑکے نوں حاجت ہی نہ کائی — لذت شیریں نال دیوانہ یاد نہ آوے مائی
اُٹھ گھوڑا جس پر اسواری اس حضرت دی ہوئی — جد تک اس پر ہوون دلوں کرے پیشاب نہ کوئی

میں کیا ذکر بیان سناواں قدر نبی دا بھائی
جا کر پچھ بلال تھوراں تھیں ساتوں خبر نہ کائی

جس لئے آکھیا جنت حوراں سب کچھ نامنظوری
ہر دم حاضر دوست ہوئے آکھیاں تھیں دوری

ابوہریرہ جابر کولوں جا پچھ عشق نشانی
دو فرزند محبت اندر کیتے جس قربانی

ہے معلوم حسن بصری نوں قدر نبی دا پیارا
دوست کارن چھوڑیا جس نے ماپیو وطن پیارا

سچی حب رسول اللہ دی دل وچ جنہاں نوں
وچ سرکار جناب نبی دی قرب کمال تنہاں نوں

عجب تماشے حب نبیدی وردلاں تھیں ہرنی
جنت حور شفاعت نبیدی فرض دلاں وچ کرنی

بس میاں صاحب نبیدی تساں خیال نہ کوئی
پھیر شفاعت کارن اسنوں کویں ضرورت ہوئی

سکوئی دوست باہجھ تساں نوں دشمن نظری آوے
باہجھ محبت نبی تساں ڈا کیونکر بھار اٹھاوے

وطن اپنے وچ دوست باہجھ رسول اللہ اک بیگانہ
وچ پردیساں دوست باہجوں ہائے کون یرانہ

شان محمدی قدر نہ جانن چھوڑن تابعداری
جنت اہل ہوون کارن ڈاہڈی دلوں تیاری

سنت امر حدیثاں کولوں صاف انکار لیاون
حنفی اہل جماعت سنت فرقہ پاک سداون

جو حکم قرآن حدیث سناوے آکھن دین تباہئیں
دین وچ بنایا اینہاں لوکاں یون سخت سزائیں

جو سنت قتل نبی دی توڑن بدعت نوں پیاری
منہ تھیں امت بن نبی دی امروں وردکاری

پورے دشمن رب نبی دے دین ایمانوں خالی
دعوی دین جو قوم یزیدی سنتوں یار سوالی

شہر مدینے قتل کیتو نے کر کے ظلم جفائی
باراں ہزار بیجنونیکاں قتل شہادت پائی

قوم مہاجر تے انصاری حب نبی دی یارو
اک ہزار نے ست سوں ن نکل گیا تلواروں

ست سو حافظ اس دن ظلموں وقت شہادت پایا
دو ہزار جو عام خلائق راوی ذکر سنایا

قتل تساں لوئے اہٹے قریشی نسل رسول الٰہی
گھیر اصحاباں دے گھر لٹن خوف نہ قہر تباہی

سب سیدیاں گھوڑے بدھے روضے پاک دوالے
دعوی دین دلاں وچ رکھن نافرمان منہ کالے

ابونعیم روایت کیتی ذکر حسین لیایا
جد فرزند جس نبی دا انہاں شہید کرایا

شادیاں وچ یزیدی فوجاں خوف نہ قہر الٰہی
سر حضرت دا نیزے ٹنگیا فکر نہ ظلم گناہوں

قلم لوہے دی پیدا ہوئی غیرت حکم حقانی
بیت لہو تھیں وکھدی حاضر قہر نشانی

أترجو أمة قتلت حسينا
شفاعة جده يوم الحساب

ام کلثوم جو بھین پیاری شاہ حسین علی دی
کوئی لوکاں نوں فرماوے بیٹی شاہ علی دی

ماذا تقولون إذ قال النبي لكم
ماذا فعلتم وأنتم خير الأمم

کیا لوگ جنہاں ہتھے نبی رسول تساڈے نوں — کیا کیتا تساں امتی ہو کر دیہو جواب اسانوں

بِعِتْرَتِیْ وَبِاَھْلِیْ بَعْدَ مُفْتَقَدِیْ — مِنْهُمْ اُسَارٰی وَقَتْلٰی سَفَکُوْا بِدَمٍ

میں مگروں پچھے جوسن باقی میرے خویش پیارے — قید قتل کر خون انہاندا دیتو دشمن سارے

کَانَ هٰذَا جَزَاءُ مَا نَصَحْتُ لَکُمْ — اَنْ تَخْلُفُوْنِیْ فِی النُّبُوَّةِ بِمَنْ ذَوِیْ رَحِمٍ

بدلہ ایہو جو رستہ جنت دسیا حق تساڈے نوں — الٹا تساں مخالف ہو کر کیتا قتل اسانوں

کرن روایت کرے جو غصہ سنت دیکھ نبی دی — اوہ حضرت دا قاتل دشمن جیونکر قوم یزیدی

کلمہ پڑھن نبی دا بدعت شرکاں لوں محبت ہوئی — ناگ بنیا نبی دا دشمن امت وچ نہ کوئی

اوہ بھی دعوی دینوں رکھن رب دے مرد سودائی — منہ نقیں کلمہ پڑھن نبی تھیں کعبے نوں اگ لائی

عبدالستار اقدر نبی دا کیا معلوم تنہاں نوں — بھاگ سہاگ جنہاں نوں رب لگے جا کر پچھ انہاں نوں

ابوبکر تھیں جیکوئی پچھے قدر حبیب الٰہی — سب کچھ کرو تصدق اس تھیں دسی صاف گواہی

حضرت عمر کنوں جد پچھو غیرت عشق سناوے — قتل کریساں اسدے امروں جو انکار لیاوے

شاہ عثمان کنوں جد پچھو صدقے صدقے جاوے — دولت مال کرے قربانی ادب کنوں شرماوے

شیر علی تھیں جیکر پچھو قدر حبیب حقانی — قتل کریسی جو کوئی اس وی کردا نافرمانی

ہیرہ جھل نبی دے اگے آپ ہویا قربانی — ع — مذہب ایہو محباں والا عشق ایمان نشانی

پورا عاشق اویس قرنی جو قرنی لایت والے — دند شہید نبی دا سنکر اپنے دند نکالے

الیس نہ مانے قدر نبی دا جا کے پچھو انہاں نوں — امر حدیث بتاون کاں رن گالیاں کلن جہاں نوں

قدر نبی دا صعب جانے جس نے پریت لگائی — م — قتل کیتا جس دیہوں منکر ماہیہ جایا بھائی

بدعتیاں تھیں جیکر پچھیں ساڈا دوس نہ کوئی — جیکوئی سنت ظاہر کرسی ہوسی بے آبروئی

اوہ سنت الجماعت سداون ثابت عشق پرینوں — سنت دا جو کیتا لوٹے کڈھن باہر مسیتوں

جو بدعت شرکاں پر عاشق سنت اہل سداوے — کفر دے ن لشواناں پایاں کر ن رلایا جاوے

مجلس کندی ذکر یوسف اباتی شوق اسانوں — کفروں شرکوں جان نثار دی کیتا پاک دلاں نوں

کرن روایت حسن نبی دا رب رحیم چھپایا — ستر ہزاراں پردہ اس پر باطن اندر پایا

نہیں تاں جیکر نور محمدی ظاہر کیتا جاندا — زمیاں نے آسماناں تائیں جلوہ نور اٹھاندا

ذکر حضرت یوسف و حضرت یعقوب علیہما السلام وغیرہما

مصروں جدا جو حضرت یوسف سوہنا شہر وسایا — جدا جدا بھایا یاں ۱۱ اس وچ عجب مکان بنایا

وسّن والے لوگ جو مومن آہے خاص عوامی
عمل شریعت شوق زلیخا ہور خیال نہ کوئی
جو گلزار یعقوبؑ نبی تھیں پتر پوتریاں دی
سب پتراں نوں بخشے رہنے بیٹے باراں باراں
تخت خوشی دے اُپر رب نے نبی یعقوبؑ بٹھایا
خوشی پروار یعقوب نبیدا صفت نہ گنتی جاوے
مجلس اندر بیٹھا ہووے اوہ مقبول غفاری
درد غماں وچ جائیں منگے اک دن نبی ربانا
فضلوں خوشی کھال اساں نوں رب خالق سائیں
رب فرمایا سی جد تینوں یوسف اسیں ملیساں
کل مراداں لیاں فضلوں فرق خلاف نہ کوئی

مدینۃ الحزن وچ اندر چہل ہزار تمامی
زناں مصریاں دین سکھاوے ڈاڈی عالم ہوئی
وچ تفسیر یوسف دے جیونکر خبر مفسر پاندی
حُسن جہان دا روشن آہیں چانن کرن بازاراں
ہر دن لوگ سلامی آون خوشیاں نال دے کھایا
فجری جویں باغیچہ تازہ خوش گلزار لیاوے
سبھے کھبتے تاریاں وانگوں سب اولاد پیاری
وچ حیاتی میل یوسف نوں پھیر جوین تہ بھانا
اُتھیں بعد قبول اساں نوں جو کجھ ملن سزائیں
اُتھیں پچھے دفتر غم دے سارے غرق کرلیاں
چالی سالاں بعد نبی دی اجل تیاری ہوئی

مقولہ شاعر

ہے افسوس حیاتی اُپر کیا اعتبار کچیوے
عرصاں خوشیاں نے سب کارن اس سب پیاں رہ جاون
کیا شطرنج حیاتی والی دلنوں ہو گئی پیاری
باتاں کردے یار پیارے پلوچہ رنگ وٹاون
ہو پتراں سب دوست یاراں ہم پیاریاں بھاباں
زلفاں مشک معطر پلیاں مرمر خاک سماون
چپ چپاتیاں قبراں وچ سن کرے آواز نہ کوئی
سب یاراں تھیں جانا جس نوں حکم حضوروں آوے
دکھن کھلے چلاون ہنجوں پیا بازار لٹیوے
اک سرکارے حاضر ہووَن پاون قرب حضوری
آون جاون دنیا اُپر فضل کمال تنہاں نوں
عبدالستار ادو فراقوں بول حقیقت ساری
اک دن جبرائیل فرشتہ آ مسلام لیایا

اچن چیت جدائیاں آون جدوں برابر ہیوے
اچن چیت پیارے جانی روداع سلام سناون
کھیڈ گئے کئی لکھ ہزاراں اوڑک ماڑی ہاری
پھیر کلام نصیب نہ ہووے کر کر پیار بلاون
آپو آپ نشانہ دھر کے مارن تیر جدائیاں
خوش رخسارے حُسن سوائے پھیر نہ نظری آون
کوئی نہ اپنا حال سناوے کیا کیفیت ہوئی
ہور کسیدا اسدے اندر دخل نہ پایا جاوے
رخصت وقت کسیدا اسدے اندر دخل نہ پایا جاوے
اکناں گلو چہ آتش سنگل بخشش کولوں دوری
راضی ہو کر رب بلاوے رحمت نال جنہاں نوں
وقت فات یعقوب نبیدی جیونکر ہوئی بیماری
یا نبی اللہ تیرے کارن حکم خدا فرمایا

بہت قبول ہویا سرکارے تیرا صبر گرامی ظاہر باطن کل مراداں دتیاں اساں تمامی
ساتھوں جو اس غم دے اندر سنگیاں تساں عائیں آساں تیریاں پوریاں ہویاں دل آخر تائیں
تساں جو آکھیا ایہیں کھیں یوسف نظری آوے قبراں اندر غم دلگیری ساڈے نال نہ جاوے
اساں تساں نوں یوسف پیارا موجاں نال ملایا ٹلکاں آپ راج کریندا اکھیں نال وکھایا
تساں جو آکھیا وچہ حیاتی یار ملے اک واری اس تھیں بعد قبول اساں نوں رد مصیبت بھاری
ملیا تساں پیارا یوسف دوست دلبر جانی اس تھیں پچھے درد غماں دی یاد نہ رہی نشانی
کل پروار تیرا اساں فضلوں میل تمامی کریا ہر دم خلق سلامی ہووے خوشیاں میلہ بھریا
پانبیا اس وقت تساں نوں حکم ایہو رحمانی چھوڑ سلامت موج بہاراں چھوڑ دنیا فانی
آ سرکارے نبی پیارے چھوڑ مصر دیاں گلیاں ہار سنگار لگا کر حوراں رستہ ویکھن کھلیاں
اوڑک ایہ پیغام ربانا جبرائیل سناوے پہنچو شہر کنعان شتابی امر خدا فرماوے
اس ولایت لائق ناہیں تربت پاک تساڈی بعد تساں تھیں حاکم ہوسن دشمن قوم اساڈی
ہووے اوہدی قبر زیارت کر لو جا مذیواری یا محبوب تساڈے کارن جلدی سفر تیاری
سنکر حضرت یوسف سوہنا جلدی نال بولایا نال محبت حکم ربانا کھول بیان سنایا
ملے او یار حوالے رب دے کیتا اساں تساں نوں راضی ہو کر طرف کنعانے رخصت کرو اساں نوں
او نہے ہوگ وفات اساڈی جلدی کرو تیاری وقت جدائی حاضر ہویا مل لو جاندی واری
سنکر دھرتی جھڑیا یوسف غش دی حالت آئی اجن چیت پیارے جانی لگے کرن جدائی
تھر تھر کنبے یوسف سوہنا رنگ ٹیا زردی ہجر کڑاہی دل وچہ آہی مچھلی ٹھنڈی سردی
جے سو برساں نال زلیخاں خوشی ہمیشہ تھیوے جدوں جدائی حاضر ہوندی دل وچہ لوہو پیوے
ہے افسوس محبت والی آہی ساتھ جہاندے اجن چیت جواب دتو نے کھلیاں چھوڑی جاندے
ویکھ زیارت ہیں نہ رجے نہ یاتاں کر لیتاں بہت مراداں لوچہ ہیں نگراں دل وچہ ہیاں
کرسے لا سا باپ پیارا خبریں گندرن تینوں رو کر عاجز ہو نہیں یوسف درد پہنچا انہیں منوں
سب فرزنداں درد فراقوں رو انجھوں بھریاں جاسن جدوں حبیب ربانے کون دیسی لیریاں
ولدیاں ماتاں پھر کس اگے عرض بیان کریساں کسنوں بابل بابل کر کے نال پیار سدیساں

غزل

اچانک مجالس کو حیرت ہوئی کہ دربار ویران ہونے لگا

جہاں سب کو ہوتا تھا سودا نصیب
وہ بازار ویران ہونے لگا

لگی رونے بلبل کدھر جاؤں میں
کہ گلزار ویران ہونے لگا

تو فریاد کر رو کے لے دل غریب
کہ گھر بار ویران ہونے لگا

کرے پیار یعقوبؑ پیغمبر سب فرزنداں تائیں
سر پر دست مبارک پھیرے دیندا نیک دعائیں

حضرت یوسفؑ نوں فرمائے باپ حبیب ربانا
دل مغموم آزردہ کر کے مصروں چھوڑ نہ جانا

اس زمین چہ وقت شہادت نیسی حکم اسانوں
انشاء اللہ وچہ مصر دے ہوگ آرام تسانوں

شکروں صبروں نال عبادت سر سجدے وچہ دھرنا
دردوں کملا ہو کر دل بیتاب نہ کرنا

سوز فراق دلاں وچہ جرنا رب دے ول حاضر رہنا
جس دربار وں عزت سانوں اوسے در پر رہنا

بیاہ کر جلد اسواری رخصت کرو اسانوں
خاص حوالے رب دے کر کے سونپیاں اساں تسانوں

بیان رخصت شدن حضرت یعقوب علیہ السلام

وداع پیارے بابل کارن لگی ہون تیاری
اندر باہر آوے یوسفؑ روندا اکر گزاری

رودن سرہر موسن جاں ہنجوں لایاں جھڑیاں
ہرہر نیناں موتی برسن گھٹاں غماندیاں چڑھیاں

دعا فرما کر دوست ربدا ڈاچی اُپر چڑھیا
درد فراقوں یوسف سوہنا غش دے وچہ دھرتی چڑھیا

وقت جدائی خوشی کلاماں جمیا کون سناوے
بھاہیں بھڑکن صبر نہ آوے بات نہ کیتی جاوے

کون کوئی نیناں نوں آکھے کر دنہ گریہ زاری
جانے ویکھ لیو سجناں نوں رونا عمراں ساری

شہر دل نکل یعقوبؑ پیغمبر ایہ فرمان سناوے
ایتھوں رخصت کر دا سانوں سبکوئی گھروں جاوے

سبکوئی ساتھ اساڈے جاوے ایہ نہیں حکم ربانا
جبرائیل جدیں فرمایا اساں اکیلیاں جانا

مڑ مڑ گل وچہ لیکر یوسف ملدا نال پیاراں
کون کلام ربانی موڑے پون وچھوڑے یاراں

اے بابل تساں دنیا اندر ملنا نہیں اسانوں
انشاء اللہ اسیں کیسدن ملساں آن تسانوں

وقت جدائی درد فراقوں روے لشکر سارا
سب فرزنداں کیتا رخصت رو کر نبی پیارا

صبر تسلی وعظ نصیحت جاندیوار سنائی
بول سلام علیک پیغمبر شتر مہار اٹھائی

رہ گیا کھلا نمانا یوسف روندیں اچھالے
صدقے جاواں جسے ویہن ہووے میں بھی جاواں نالے

درد فراق نشانی دیکھ کنڈ وکھالی یاراں
جاندیاں نوں پیا ویکھے یوسف وگن نین چھلاراں

جیوں جیوں اُٹھ اگیرے ہووے جندڑی کلّل آوے
دم دم سوز وقت نزع دے جائے مندا جاوے

دردوں بلبل بھاہیں اُٹھن ہنجوں رہن نہ ولیاں
آخر جس دم دسّن کولوں غائب ہوئے سارے
اوڑک آ بیٹھے گھر اندر غم دی مجلس لائی
نظر نہ آوے یار بیگانہ سُنج عبادت خانہ
سوز فراقوں آتش مچی نیند آرام نہ آوے
چھوڑ حقیقت عبدالستارا نہ کر طول کہانی
باقی ذکر یعقوبؑ نبی دا اسنوں حوالہ بھائی
چھکنا اُٹھ لیّن رب اسنوں جلدی نال پہونچایا
ختم درود پہنچا کر حضرت نال دو کمالوں
اوسے حالت حکم رب تھیں نیند زغلبہ پایا
اسمٰعیل اسحاق پیغمبر چاچا باپ پیارے
خدمت اندر حوراں کھلیاں عجب سنگار نورانی
گلو چھل یعقوبؑ نبی نوں نال پیار سُنایا
قرب حضوری کرن رسولاں اتنی بات سُنائی
اُٹھ کھلوتا دوست بدا خوابوں سرت سنبھالی
مشک معطر تھیں ہو خوشبو آوے بے اندازہ
کول کھلا اک مرد خدا دا صاحب خلق صفائی
اُس نے کہیا حبیبا جُوں اک حبیب ربانا
پھر پچھیا یعقوبؑ نبی نے نام کی اس بھائی
رب نے اپنا دوست اسنوں کر اکرام بنایا
سُن کر بات یعقوبؑ پیغمبر اس وچ چھانی پائی
دُعا فرما کر آکھیا یا رب مجھ ہوا نہ تینوں
حکم ہویا اسیں لوڑی کریاں خوشی دے ساڈی
ایہو مکان اساڈا سکار ن کشش ہویا سرارشی
سن کر حکم نبی فرمایا رخصت ساڈی نا ہیں

رو رو اکھیاں الول بکھن نیر چلاون کھلیاں
آہیں مار فراقاں ٹُرے سب فرزند پیارے
پہلی رات جدائی والی پیش یوسفنوں آئی
رووے یوسف حال ویرانہ کیتا درد دیوانہ
بڑا عذاب جدائی والا قبریں مار پہونچائے
ثابت قدم رسولاں کھلی جو تقدیر ربانی
مصر دل چلا وس رخصت ہو کر شتر مہار اٹھائی
پہونچے دادے دی تربت اُپر فیض نہ یار نہ پایا
حج زیارت حاصل ہوئی سمجھے چالی سالوں
حضرت جد خلیل پیغمبر خوابے اندر آیا
بیٹھے تخت نورانی اُپر ترے مقبول سہارا
ترے برابر درجے اندر بیٹھے پیر حقانی
بہت وداسی آ دل سالوں سمجھاں ایہہ فرمایا
تاں پھر اکھیں گھم گیاں نیند نہ رہ گئی کائی
کیا ویکھے اک خوب عجائب تازہ گور نکالی
اس تربت وچ حاضر ہویا جنت دا دروازہ
کہیا یعقوبؑ پیغمبر اسنوں کس دی گور بنائی
فضل الہوں ہے اس کارن ایس مکان بنایا
اس نے کہیا خدا دی رحمت جس پر غالب آئی
ایہہ جس کارن فرش نورانی رحمت [illegible]
خبر نہیں کیا [illegible] اسنوں [illegible] پاک کمائی
ایہہ مکان خدا [illegible] فضل نیر [illegible]
پھر [illegible] رحمت [illegible]
جس وچ حاضر جنت حوراں رحمت [illegible]
مصر اندر تو جا کر ساڈی خبر [illegible]

یوسفنوں السلام علیکم ساڈی طرفوں کہنا　　لے اویار حوالے ربّے صابر شاکر رہنا
ایہہ پیغام یوسفنوں آکھیں تیرا دلبر جانی　　جا ملیا رب اپنے تائیں چھوڑی دنیا فانی
اوہ بندہ جو پاس قبر دے نظر نبی نوں آیا　　اوسے ساعت اندر اُس نے حکورت رنگ وٹایا
اوہ سی عزرائیل فرشتہ شکل انسان دکھالی　　آگیا پاس یعقوبؑ نبی دے صورت ملکانوالی
ویکھ حبیب خدا دے اُس نوں نال پیار بلایا　　عزرائیلا توں کس کارن پاس اساڈے آیا
کرن زیارت آیا یا توں ساہنوں لیون آیا　　عزرائیل فرشتے تائیں اوہنی فرمان سنایا
بعد سلاموں حضرت اگے اسنے عرض گذاری　　خ　　ختم ہوئی سب عمر تساڈی آیا وقت تیاری
سنکر خبر حبیب ربانا بہت خوشی وچ آیا　　ویہواجل پیالہ سالوں جے رب حکم سنایا
تااس وقت فرشتے تائیں پہنچیا حکم ربانا　　خارج روح کرنا جس ویلے بہت پیار کمانا
تاں پھر کیتا عرض فرشتے ادب محبت یاروں　　جس دم شربت وصل پیالہ منہ لگا سرکاروں
کہیا دراز ہووو یا حضرت تاں میں جان نکالاں　　ربدی طرفوں عاشق تائیں جام وصال پیالاں
تاں اس وقت پیغمبر ربّے کیتا بول آوازہ　　ایہہ پیغام سوال اساڈا رب غریب نوازا
چھیکڑ وار سلام اساڈا یوسفنوں پہنچائیں　　خبر وفات اساڈا اسنوں سارا حال سنائیں
اس تھیں پچھے آکھن لگے عزرائیلا بھائی　　آہیں بل پچھل ساتوں حاجت ہور نہ کائی
ہویا دراز زمین پر جلدی اوہ مقبول پیارا　　وچ تفسیر یوسف دے جو دیکھ حقیقت چالا
جدوں فرشتے سینے اُتے دست مبارک دھریا　　کلمہ ربدی وحدت والا یاد پیغمبر کریا
تاں جس ویلے رخصت ہوون لگی جان پیاری　　ربدی طرفے دوست ربدے اتنی عرض گذاری
سب احسان میرے پر ہوسی یارب خالق سائیں　　جان کندن تھیں یوسف میرا کرکے فضل بچائیں
وقت نزع تکلیف نہ پاوے اس دی جان پیاری　　ہور روایت بحر العشقوں بولیا نبی غفاری
جے یوسفنوں عزرائیلا توں کجھ دکھ پہنچانا　　پورا کرلے ساڈے اُپر آکھے نبی ربانا
ایہا نشانی یاراں والی سچا پیار جہاں دا　　وقت نزع تک پیار دلاندا ہرگز چھوڑ نہ جاندا
بھاویں سخت جدایاں آون یار نہ بھلن یاراں　　بھاویں قبریں داخل ہوون گذرن سال ہزاراں
جے میرا روح لیون آیوں رب نے بھیجیا تینوں　　م　　شوق الٰہی غالب ہویا جلدی پچھل جینوں
یوسف نال یعقوب نبی دے اوہ پریت پیاری　　یاد کیتو سو یوسف پیارا آخر جاندی واری
واہ قربان رسول محمد خاص حبیب ربانے　　وقت وفات ہویا جس ویلے لگے کرن چلانے

حال نزع وچہ کجھ اس ویلے درد معلوم کیتو نے
جو تدھ ساڈی امت کارن دکھ عذاب پہنچانا
سب امت دا ساڈے اپر بھار ٹکایا جاوے
واہ واہ بھاگ نصیب تنہاندے ایسا پیر جنہاں نوں
وقت نزع جس اپنی جانوں امت کیتی پیاری
لحد مبارک وچہ اصحاباں جدوں رسول ٹکایا
یا امتی یا امتی آکھن خاص رسول الٰہی
ایسا نبی بھلایا جس نے پکڑی نافرمانی
باقی ذکر یعقوبؑ نبی دا سنو حقیقت بھائی
جدوں خداوند واصل ہویا اوہ محبوب حقانی
میکائیل بھی حاضر ہویا سن فرمان ربانا
بہت ملائکاں نوں ہانڈے کئی جماعتاں آیاں
غسل جنازہ ملکاں کیتا ہور نہ حاضر کوئی
ابراہیمؑ تے سارہ خاتوں بھی اسحٰق پیارے
کرن روایت جس دن پتی عمر یعقوب نبی دی
ہکے روز تولد ہوئے جوڑے ویر پیارے
دو سو سالاں عمر دوہاندی کہیا امام غزالی
جلدی جبرائیلے تائیں امر خدا فرمایا
کل پیغام سلام وصیت ہور حقیقت ساری
اول آن سلام خدا دا یوسف نوں پہنچایا
یا حضرت دل رنج نہ کرنا امر کیتا رب سائیں
باپ تیرے دی عمر پیاری ہو گئی ختم تمامی
سنکر درد فراقوں یوسف چھم چھم ہنجوں آیاں

عزرائیل فرشتے تائیں ایہ فرمان دتو نے
وارد کرسب ساڈے اپر آکھے نبی ربانا
پھر کوئی تابعدار ساڈا درد عذاب نہ پاوے
لیا رہبر رحمت بھریا فضل امید تنہاں نوں
فرض ہویا سب مومن کارن اس دی تابعداری
کھولے بند کفن جد یاراں کیا کجھ نظری آیا
قبر اندر بھی غم امت دا اتنی شفقت آہی
اوہ کافر مردود شیطانی لعنت دہیں جہانیں
جیونکر وچہ تفسیر یوسف دے خبر روایت آئی
جلدی حکم ہویا رحمانی آئے ملک نورانی
نالے جبرائیل مقدس سنتوں یار سجانا
نوروں کفن بہشتی آیا رحمت جھڑیاں لایاں
کول اسحٰق خلیل نبی دے گور برابر ہوئی
چوتھی قبر یعقوب نبی دی قبراں روشن چارے
اوسے روز عماقی حاضر ہوئی عیص ولی دی
دوہاں وفات برابر ہوئی دنیا چھوڑ سدھارے
دفن کیتے وچہ بیت مقدس اکو گور نکالی
خبر وفات یعقوب نبی دی یوسف پاس لیایا
جو کجھ باتاں نبی اللہ دے کیتیاں جانبداری
اس کتھیں پچھے ظاہر کیتا جو فرمان لیایا
ہر صابر دا ایہناں ناں ساتھی اندر دوہاں سراہیں
پاس اساڈے واصل ہویا اوہ مقبول گرامی
چھوڑ گئے دار ارادا لنگھے دے گئے جام جلایاں

روروغم تخفیف عاجز ہوئی دست اولاد پیاری
اوڑک ختم درد پہنچایا کرکے شکر گذاری

بیان آمدن ناقہ غمزدہ پیش حضرت یوسفؑ بفرمان حضرت یعقوبؑ

اس تھیں پچھے ڈاچی پہنچی روندی دردرنجانی ۔ لیکر خبر وفات نبی دی اوہ مسکین نمانی
یاد نہ کیتا کھاون پیون صبر آرام نہ کوئی ۔ روندی درد محبت اندر مصرے حاضر ہوئی
کرن روایت ملکاں تائیں آیا حکم ربانا ۔ ادب کنوں اس ڈاچی تائیں اندر مصر پہنچانا
شام کنعانوں روندی روندی جدوں اوہ ہوئی ۔ مصر ولائیت حاضر ہوئی دیر نہ لگی کوئی
پاس یوسف دے ہوئی سلامی وچہ دربار گرامی ۔ روکر حال بیان سناوے خبر وفات تمامی
باجھ اسواروں آسن خالی روکر انجوں بھردی ۔ درد کنوں لساناں انگوں رو رو بیاناں کردی
سخن کرے عبرانی اندر روکر عرض سناوے ۔ ڈگ ڈگ پوے زمین دے اُتے دردوں صبر نہ آوے
حاضر سب فرزند نبی دے ہور خلائق ساری ۔ سن سن باتاں درد فراقاں رووَن کر کر زاری
تریداں آہیں ماریاں ڈاچی دردوں چپ نہ کیتا ۔ آخر اوسے حالت اندر اجل پیالہ پیتا
نال محبت تڑفے لیندی ہو گئی ختم نمانی ۔ باجھ پیاریاں جیون مشکل جیوں مچھلی بن پانی
عبدالستارا ساڈے بیناں ہوش بھلی حیواناں ۔ جنہاں محبت دنیا دے وچہ صدقے کیتیاں جاناں
جد تک حب نبی دی اندر تدوں قربان نہ تھیویں ۔ رب تھیں شرم نہ آوے تینوں کیا انسان سدیویں
جد اس ڈاچی درد فراقوں مرگ شہادت پائی ۔ ویکھ تماشہ قدرت والا خلق تعجب آئی
ماتم درد یعقوبؑ نبی دا بنیا پھیر دوبارہ ۔ دم دم شکر کریندا یوسف خاص خدا دا پیارا
کرن روایت ہجر یوسف دا ایس نہ چھوڑیا کوئی ۔ بابل باجھوں کویاں تائیں خوشی نصیب نہ ہوئی
مالک حکومت شاہی اُپر کوئی خیال نہ آوے ۔ بند ہویا دل شوق شکاروں عیش آرام نہ بھاوے
کتنی مدت ایسے حالوں گذر گئی اس تائیں ۔ وچہ تفسیر یوسف دے آیا تینوں ذکر سنائیں

بیان وفات حضرت یوسفؑ

عمر دراز وچہ یوسف تائیں چھبتی سال وہانے ۔ بعضے اس تھیں تھوڑی مدت کہن خداوند جانے
جد اسواری باہر آوے اوس مقبول گرامی ۔ ویکھ تجمل صفتاں بولن جو ہر شخص تمامی
گرداں درد فراق یوسف نوں لوچہ آن سمانا ۔ جویں مسافر منہ کر جانا آوے نظر نمانا
باراں پتر زلیخا وچوں بخش ہوئے سرکاروں ۔ حسن برابر خوش تصویراں خوبی باجھ شماروں
پوتریاں گھر پتر پوتر فضل کنوں رب سائیں ۔ کل مراداں خوشیاں حاصل دوست ربّے تائیں
بھی اک بیٹی نام رحیمہ اس حضرت دی آہی ۔ حرم ایوبؑ نبی صابر دا خاص حبیب الٰہی

لے پر نال اوواسی یوسف ہر طرفوں دل چایا
یارب فضل احسان تیرے دی گنتی حد نہ کوئی
ہور مراد نہ حاجت مینوں تیں دل اصل تھیواں
یارب مسلم کرکے ماریں نیکاں ساتھ رلائیں
منگن موت حرام خدا انہیں بہت منع فرمائی
شوق الٰہی غالب اُسنوں غیر کنوں دل چایا
تنہا نظر پسند نہ آوے دنیا دی سرداری
ایس ارادے اندر یوسف منگی موت الاہوں
ہتھ سو پتر پوترا تینوں فضلوں رب کھائی
ست برساں اک ہو گئ ستاں نوں باقی عمر پیاری
وعدہ رب دا سنکر یوسف گن گن روز لنگھائے
مدت جس دم پورے ہوئی اوہ ست برساں والی
وعظ نصیحت حکم سنایا جیونکر کار رسولاں
چہل ہزار کفاراں اس دن خاص ایمان لیاندا
ہر دن حق فرمان سنائے اوہ مقبول گرامی
لیٹے دو سب جاندا ربی فیض کمال وکھاون
خبر وفات اپنی جد حضرت ظاہر بول سنائی
ہجروں غم دی حالت اندر آگیا وقت نہاری
جاندیوار وصیت باتاں سنیاں ہور سنایاں
دیکھ نبی دل حضرت بی بی دردوں ہنجوں بھر کے
وداع ہوئے اک دوجے کولوں دیں پیارے جانی
گئی سلامت جیہڑی سچن نوں جنت اندر دی
نال محبت گور جنازہ کیتا نبی ربانے
وچ حرم مبارک اس دی تربت پاک بنائی
دنیا فانی دی ... ل نوں الفت مول نہ بھاوے

اکدن پیش جناب باقی بول سوال سنایا
خواہاں علم نبوت شاہی نظر عنایت ہوئی
عیش حیاتی شوق نہ مینوں وصل پیالہ پیواں
ہر نقصانوں حافظ ہوویں کریں قبول دعائیں
کسے پیغمبر یوسف باہجوں موت نہ منگی بھائی
دو جا یار پیارے باہجوں کدسے آرام نہ پایا
سبھناں بہتر رب دل جانا لگی بات پیاری
وحی سلام پیغام لیایا خالق دی درگاہوں
اس تھیں پچھے جنت اندر تساں بلایا جاسی
اس تھیں بعد تساں نوں ہوسی جنت بر خورداری
سال ہزاراں عرصہ ہووسے جد کد سر پر آوے
جمع کیتے سب لوگ مصر دے کہیا امام غزالی
سنکر بہت ہدایت پائی بیدیناں جہولاں
کلمہ پڑھیا صاف تنہاں نوں دھو کر کفر دلا را
فیض خزانہ ہر دم جاری اندر مصر تمامی
جیونکر موسم زرد درختاں میوے زور لیاون
سنکر بات زلیخا بی بی حیرت اندر آئی
بیٹھا کول پیارا یوسف سنو شفقت ساری
دردوں نبی الله دے اکھیں ہنجوں باہر آیاں
یا محبوب حوالے رب دے کہیا محبت کر کے
کلمہ بول زلیخا بی بی چھوڑ گئی ... دنیا فانی
جیونکر گیا القرب پیغمبر دکھ نہ دکھیا کوئی
اپنی ہتھیں حضرت بی بی رکھی لحد تکانے
اس تھیں پچھے حضرت یوسف سخت اداسی پائی
نہیں آرام مسافر تائیں جد تک وطن نہ آوے

غزل

چلا چل مسافر کا ہے دم بدم — کسی وقت جانا جہاں چھوڑ کر
کرے کون فانی بقا کی امید — چلے جب زمین آسمان چھوڑ کر
نہ بلبل نہ جوش رنگ گل بوستاں — چلے جائیں گے باغباں چھوڑ کر
نہ دولت وراثت وفادار ہو — چلے جائیں سب یہاں چھوڑ کر
عمارت عجب دیکھ قمری کہے — چلے جائیں گے سب مکاں چھوڑ کر
جوانی کا بازار رخت حسن — چلے جائیں گے سب دوکان چھوڑ کر
سخن سے زبان گنگ ہو جائیگی — چلی جب کہ قالب کو جان چھوڑ کر
دلا فکر کر سفر سامان کا — کہ دوست چلے دوستاں چھوڑ کر

بعد بی بی تھیں چھ یا یوسف دس دن اک مہینہ
عرصہ ختم ہویا جس ویلے آیا وقت تیاری
افراہیم پیارا بیٹا جلدی کول بلایا
وقت جدائی حاضر ہویا اے فرزند اساڈوں
درد دل بیتاب کرنا صابر شاکر رہنا
ہوئے جدوں وفات اساڈی غسل جنازہ کرنا
امروں باہر قدم نہ دھریا اس مقبول غفاری
اس تھیں پچھے نبی اللہ دے دم بھر یا زیواری
دوست یاراں تے فرزنداں ہر دل درد رنجانا
کرن روایت ابجدوں ویا تخت مبارک عالی
گھر گھر سوگ دیرا امیراں فوج جاں روون کھلیاں
کر کر یاد مروت عدلوں روے خلقت ساری
جلدی غیب آوازہ ہویا افراہیمے تائیں
کفن پیارے دے دست کارن حکم ہویا رحمانی
عجب رکاب نورانی اندر تھان بہشتی آیا
دور و غسل مبارک یاراں وتا تی ربانے

حضرت کعب روایت کیتی سنتوں یار نگینہ
رل مل رخصت ہوون لگا اوہ مقبول غفاری
بہت محبت اسنوں کر کے ایہ فرمان سنایا
اسپر عمل برابر کرنا جو اسیں کہاں بتا لوں
ہر دم یاد الٰہی اندر رحمت خدا نت کہنا
جد تک رب دا حکم نہ آوے کسے مکان نہ دھرنا
امر سوا منظور نہ کیتی منزل گور پیاری
کلمہ بول روانہ ہویا دتی جان پیاری
درد کنوں آسمان زمیناں روے عرش ربانا
شمع مبارک غائب ہوئی برکت چانن والی
چاروں طرف ویرانہ دسن شہر مصر دیاں گلیاں
سورج نوروں غائب ہوئی ہوگئی رات اندھاری
غسل تیاری جلدی ہوئے امر کیتا رب سائیں
سندس تھان بہشتاں وچوں لیائے ملک نورانی
روشن چند مبارک والگوں چانن نور لگایا
کفن پہناون حضرت تائیں رو فرزند نہالے

مرمر سنگ صندوق مبارک جلد تیار کرایا — اس وچ حضرت یوسف تائیں کر کے ادب ٹکایا
بدھے بانس اٹھاون کارن طلب توابوں بھائی — چاروں طرف زیارت کارن دبوں خلقت آئی
ادا نماز جنازہ کر کے جدوں صندوق اٹھایا — لے گئے نیل کنارے اتے راوی ذکر لیایا
پل وچ پانی نیل ندی دا پاٹ گیا وچکاروں — ٹھہر کھلا سب آون والا پانی امر جباروں
جاون فی الا رخصت ہو کر جلدی ہٹ گیا پانی — پلو وچہ عجب تماشہ ہویا قدرت پاک ربانی
قبر عجائب وچ دریاوے خوشبو جنت آلی — خشک زمین پر قدرت کامل جلدی نال نکالی
خشک ہویا سب چکڑ پانی رستہ صاف بنایا — اتھے دفن کرو حضرت نوں ہاتف حکم سنایا
دفن کیتا جس وقت نبی نوں خلقت باہر آئی — جلدی پانی ہو گیا جاری تربت پاک چھپائی
سیتیاں میں جد حضرت تائیں اوہ سوداگر لیایا — اس دریا وچہ نہاون کارن قدم مبارک پایا
باہر نکل چلے جس ویلے مگرے آوے پانی — عاشق ہو گیا حضرت اتے حکمت پاک ربانی
اس دریا نوں نبی اللہ دے اتنی بات سنائی — کر توں صبر جو نال اساڈے تیری نہیں سمائی
اے عاشق کر آس خدا دی رب توفیقاں جینوں — انشاء اللہ وعدہ ہویا آملساں اسیں تینوں
ایسی رحمت دل نبیاں دے رنج نہ کرنا لوڑن — جو دل کرے پیار تنہاں دا اسدا ساتھ نہ چھوڑن
وعدہ پورا ہویا نبی دا آملیا دریا نوں — محبوباں نوں راضی کرنا وعدہ شرم خدا نوں
اک سو تے پنج سالاں عمر مبارک پائی — کر تفصیل بیان سناواں خبر کتابوں آئی
دس برساں دا یوسف آہا خاص حبیب ربانا — جس وی ان بھائیاں کھوہ وچ پایا جا کر مصر وکانا
اس تھیں بعد بہتر سالاں درد جدائی پایا — عمر بیاسی اندر اسنوں رب نے باپ ملایا
ساتھ یعقوب پیدے اسنوں چالی سال وہانے — تیئی سال رہیا پھر زندہ سنتوں یار سجانے
اک سو نے پنج پورے ہوون سال تمامی — باہجھ زلیخا حرم نہ کوئی اس مقبول گرامی
کرن روایت قبر نبی دی جد دریا وچ ہوئی — عظمت شان وکھایا رب نے رحمت جاری کوئی
نور مبارک تھیں اوہ پانی نہر مصر دی لیائے — پھر ہر جنساں برکت اتنی کون بیان سنائے
چین آبادی کھیتی باغاں مصرے باہجھ شماروں — شان نبی دا ظاہر ہویا رحمت فضل غفاروں
مسکیناں محتاجاں کارن کرم کیتا رب سائیں — برکت تربت نبی محمد ہیں کجھ ذکر سنائیں

بیان برکات تربت شریف سرور کائنات محمد مصطفےٰ صلے اللہ علیہ وآلہ وسلم

جدوں وفات رسول نبی دی اس دنیا تھیں ہوئی — دفن زمین وچ ہووں اس دا حکمت حد نہ کوئی

عجب ہویا جو آسماناں اُتے عیسٰے نبی بولایا
اس وچہ حکمت بڈی آہی قدرت خالق باری
جیونکر سرور عالم ہویا برکت رحمت ہوئی
جنہاں یارت وچہ حیاتی کیتی صاف ایماناں
جا کر سن جو قبر زیارت روز قیامت تائیں
جو کوئی رب تھیں منگے حاجت اس روزے دے پاروں
دُوجا نافرمانی پاروں قہر خدا جد آوے
کتنیاں قوماں انہیں اگے رب نے غرق کرایاں
جدوں زمین پر سوہنا روضہ رحمت نال کرایا
اثر ہویا جد برکت اس دی سب قوماں بدکاراں
اُس وچ دبے جاسن اسدے منکر سارے
اہل ایماناں کارن اُسدی اتنی رحمت ہوسی
من پڑ تینوں رحمت رب دی تھوڑا ذکر سناواں
نبیاں دا سردار محمدؐ اُتے زمین رکھایا
رحمت تھیں کیوں خالی ہووے زمین غریب بیچاری
توں ہی نبی دے روضے پاروں اس وچہ شک نہ کوئی
واجب تہاں شفاعت ہیسی فضل خدا رحماتوں
تہاں ثواب برابر درجہ دیسی خالق سائیں
جھڑک نہ ملے نہ خالی آوے خالق دی سرکاروں
غرق نہ کرے زمین سن خلقاں دبنے تھیں ماوے
شکلاں باندر سور بنا کر دوزخ طرف چلایاں
اُسدے پاروں سب قوماں تھیں رب نے غضب ہٹایا
رحمت فضل امید زیادہ مومن او گنہاراں
مومن تابعداراں کارن رحمت ٹھاٹھاں مارے
شیطان بھی کچھ بخشش پاروں رکھ امید کھلوسی
اُستھیں پچھے ختم کتابوں رحمت حصہ پاواں

ذکر رحمت بار تعالے

رحمت اپنی ہے سو حصے کیتی خالق سائیں
ہر شے اندر پیار محبت جو کجھ الفت ہوئی
دُنیا پاروں آپس اندر شوق پیار جنہاں دا
رحمت ایہ جو بھیجی رب نے فضل ذات سولاں
رحمت ایہو جو بعد گناہوں توبہ طرف لیاوے
رحمت ایہو جو نیک بشارت بخشے او گنہاراں
رحمت ایہو جو صحبت نیکاں نال نصیباں پاون
رحمت ایہو جو حُب بانی دل وچہ آن سماوے
رحمت ایہو جو مومن تائیں جو غم درد کھاوے
رحمت ایہو جو گزشت تھیوں عالم نظری آوے
فاقہ دور کرے سب کھانا پانی نس ونجاوے
بھیجیا اک حصہ دنیا پر روز قیامت تائیں
رحمت نرمی ہر دل اندر اس وچہ شک نہ کوئی
ایہہ بھی رحمت اثر پچھانوں اوہی خبر سناندا
رحمت ایہو جو انہاں کولوں پایا دین جھولاں
رحمت ایہو جو تائب ہووے بخشش رب دی پاوے
رحمت ایہو جو غم درداں وچہ آوے نیند بیماراں
رحمت ایہو جو ساتھ علاجاں تن شفائیں آون
رحمت ایہو جو منگے رب تھیں خالی مول نہ جاوے
بدلہ کرے نہ ضائع اس دا اجر ثواب دے دیاوے
اکھیاں وچہ چانن دھریا کون بیان سناوے
اس وچہ اثر عنایت رحمت شرک نہ پایا جاوے

رحمت ایہو جو اُتھیں نازل ہووے نیند پیاری
رحمت ایہو جو رل مل یاراں سننا سخن سنانا
عزّت الفت عورت خاوند خوبی خوش رخساراں
خاک اُتّے یا ریشم اُتے نیند کسے جد آوے
لاکھ وجوہاں نعمت رحمت گنتی حد نہ کائی
جتنی خلقت ظاہر باطن ہووےگی جو ہوئی
پچھے کتنیاں خلقاں کارن باقی جمع خزانہ
جس دن روز قیامت حاضر کرسی رب جہاناں
وہ حصّے وچ سب نیاتقیں نعمت مالک سائیں
بہت زیادہ عمل عبادت عالیشان جہاں دا
اپنے پیارے رہنوں ہوسن تابعدار رسولاں
سب تناں تھیں قرب زیادہ ہوگ محمدیاں نوں
افضل نعمت عالم اندر نبی محمد آیا
رحمت رب دی دنیا اُتے ہر بدعمل چھپاوے
عالی رحمت نازل اُس پر جس دل شوق ربانا
جتنا یاد الٰہی مومن نال محبت کردا
رات اَدھی نِت جنت وچوں آوے پاک آوازہ
چوتھا حصّہ رات رہے تاں اوگنہاراں تائیں
خود فرمان ہووے دربار وں منگن والیو آؤ
کرن روایت خوشبو رحمت ہر دن نیڑے آوے
بے کجھ جاگہ ساڈھ پکارن پھرے آوازہ دیندی
کینہ غصّہ حسد عداوت حکم تکبر سارے
بھایاں نال نفاق جدایاں مومن دی بدخواہی
ذاتاں دی جو شیخی رکھن یا چاوڑ لساناں دی
رحمت ایہہ جو ہر بریائیوں جو توبہ دل آوے

نیک بشارت لذت مٹھی نالے دور بیماری
بہت مراداں حاصل ہوون سنتوں یار سجانا
رحمت ایہو جو لذت خوشبو میوے باغ بہاراں
اکو لذت ملے دوہاں نوں رحمت فرق نہ پاوے
جیکو نبی دعوی کرے حساباں سو مرد دسوائی
اس حصّے تھیں حصہ سبھنوں حاصل شک نہ کوئی
اتنی رحمت رب دا لاکھ سنتوں یار یگانہ
سو حصہ تدوں خرچ کریسی اُتے اہل ایماناں
اتنا ورنہ دیسی فضلوں عاجز مومن تائیں
رب جانے کیا درجہ ہوسی جنت وچ تنہاں دا
ویکھ تجمل رونا پوسی نافرمان جہولاں
وچ دربار مراتب پاون قرب جویں نبیاں نوں
اس پر رحمت کدی نہ ہوسی جس نے قدر نہ پایا
رحمت رب دی روز قیامت عدلوں پردہ پاوے
فخر تکبر کنوں صفائی باجھ غرور نمانا
دگنی نال محبت اُس پر لطف خدا نت دھردا
منگن والیاں کارن کھلے رحمت دا دروازہ
عرشوں بخشش پئی بلاوے رحمت خالی سائیں
کجھ پرواہ نہیں اس سرکاروں فضل مراداں پاوے
ہر ہر دل ہر سینے اندر آکر جھاتی پاوے
سینہ صاف جو ویکھے اس وچ جلد مکان کریندی
شرکوں حرصوں حجّ دلوں رحمت ہوندی جلد کنارہ
رنج کرن مسکیناں تائیں اوسے قہر الٰہی
رحمت رب دی چھوڑ تنہاں نوں ور پئے جاندی
بخشش دا دروازہ کھُلا شرم خدا فرماوے

کفروں شرکوں تائب ہو جس پکڑی تابعداری   دو ہیں جہانیں رحمت اس پر نال فضل غفاری

غزل

ملائک کہیں اس کو صد آفرین   محبت لگی مصطفےٰ کی جسے
وہ جنت کی خوشبو سے کیوں دور ہے   کہ دیکھی گلی مصطفےٰ کی جسے
ملا ہے خدا کو وہ صاحب نصیب   ملی پیروی مصطفےٰ کی جسے
خدا نے اسے اپنا دوست کیا   کہ ہو دوستی مصطفےٰ کی جسے

یا رب عبدالستار کمینہ کرے سوال دعائیں   سن استاداں خویشاں یاراں ساتھ رسول اللہ ایں
دل میرا کر روشن نوروں بخش ایمان صفائی   جیونکر برکت گور یوسف دی مصر آبادی ہوئی

بیان بیروں آمدن صندوق حضرت یوسفؑ بدست حضرت موسےٰؑ

سنو حقیقت گور یوسف دی جد پانی وچ ہوئی   کتنی مدت گذر رہائی حال نہ جانے کوئی
بہت اولاد یعقوبؑ نبی دی رب گلزار رہائی   چھ لکھ پنجی ہزار بتاون مرد بہادر بھائی
دیہہ برساں تک لڑنے پانے تنہاں حساب کوئی   بھی سٹھ سالاں عمر جنہاندی گنتی تنہاں کوئی
چار سو برساں بعض کجھا دیہہ حصہ جدوں وہانا   پوترا لاوی دی اولادوں موسےٰ نبی ربانا
باپ عمران موسیٰ دا ہیسی تیسہر بیٹا بھائی   ہے تیسہر لاوی دا بیٹا ولد یعقوبؑ اسرائی
حضرت موسےٰ نوں رب عالم کیتا جدوں زمانہ   وچہ اولاد یعقوبؑ نبی دے خاص رسول یگانہ
جو اولاد نبی دی فضلوں اوس زمانے آہی   کجھ تفصیل بیان سناواں برکت پاک الٰہی
کرن شمار ہزار میناںی گنتی سب مرداں دی   ایہ اولاد روبیل دی آہی اوہی خبر لیاندی
جنگی مرد ہزار اکتالی تیسہر دی اولادوں   اتنی نسل خداوند عالم کیتی بیاک بنا دوں
باہٹھ ہزار نالے اٹھ سو ہیسی مرد بہادر نامی   دان کنوں رب نسل وہائی صاحب دین گرامی
پنجسو مرد ہزار اکتالی رحمت فضل الٰہی   ایہ اولاد اشر ولی دی ایس زمانے آہی
پنجو بنجہ ہزار جوان بتاون چار سو مرد اکابر   ایہ سب نسل ولاد زبالون وچہ شمار برابر
گاد کنوں جو پیدا ہوئی نسل مراتب عالی   چھ سو مرد پنجاہ فرماون ہور ہزار اکتالی
جو شمعون بہادر کولوں سب ولاد پیاری   تریسے مرد انا ٹھ ہزاراں سنو حقیقت ساری
پنجسو مرد بہادر جنگی ہور ستر ہزاراں   ایہ اولاد صدیق یوسفؑ دی آہی جہ شماراں
بیننی ہزار تے چار سو آکھن گنتی نسک کوئی   حضرت بنیامین ولی دی نسل مبارک ہوئی

بہتر ہزار تے چار سو مومن شیر جوان پیارے
شیر یہودا دی اولادوں شیر بہادر سارے

لاوی دی اولاد جو آہی بابی ہزار تمامی
جس دی نسلوں موسیٰ ہاروں کیتے رب گرامی

بھی ترونجہ ہزار ستاون چار سو مرد غفاری
ایہ نقشان ولی دی آہی سب اولاد سہاری

ایہ سب مومن قوم موسیٰ دی تابعدار الٰہی
سخت حکومت مومناں اُتے فرعونے دی شاہی

حضرت موسیٰ رب تھیں اسنوں امر ستاون آیا
اُٹھ اُٹھ مارن توندا ظالم سخت انکار لیایا

تابعدار نبیدے ہوئے نیک نصیباں والے
بہتی خلقت دوزخ اندر لے گیا ظالم نالے

اوڑک اک دن موسیٰ تائیں حکم دتا رب والی
بہت اسباب انہاں دے لیکر ایتھوں قوم نکالی

جدوں روانہ ہوون لگا اوہ مقبول غفاری
جبرائیل پیغام لیایا سنو حقیقت ساری

اج صندوق صدیق یوسف دا ایتھوں کڈھ لیجانا
دفن کرو جا پاس یعقوبے آیا حکم ربانا

حضرت موسے پتہ نہ جانے لوکاں حکم سناوے
ہے کوئی مرد جو قبر نبیدی پتہ نشان بتاوے

سارہ نام اشیر دی بیٹی سی اک بڈھی مائی
پوتری اوہ یعقوب نبیدی سنتوں میرے بھائی

ویکھ ضعیفی اس دی تائیں پچھدا نبی ربانا
ہے کجھ علم یا خبر تساں نوں تربت پاک ٹکانا

کہن لگی تسیں ضامن ہووو جو دل حاجت سانوں
تاں اسیں تربت جد مبارک دواں پتہ تساں نوں

حضرت موسیٰ پچھن اس تھیں اوہ کیا حاجت تیری
سارہ بی بی آکھن لگی ہور مراد نہ میری

روز قیامت نال تساڈے جنت اندر جاواں
جتنا شان تساں نوں لبسی اتنا درجہ پاواں

نبی کہیا کوئی اس سر کلے رحمت کمی نہ کائی
حکم سوا کوئی ذمہ چائے کس لئی طاقت پائی

مشکل وقت قیامت والا دہشت ہوش ونجاوے
نفسی نفسی نبی پکارن امت یاد نہ آوے

تانبہ زمین تپاوے سورج دوزخ کڑکے بولے
نبیاں باہجوں خلقت ساری وچ قہاری ڈولے

بے پرواہی ربدی کولوں خوف اساں نوں آوے
باہجھ اجازت ساڈے کولوں بھار نہ چایا جاوے

اوسے وقت آوازہ آیا حضرت موسیٰ تائیں
کجھ پرواہ نہیں ضامن ہو جا امر کرے رب سائیں

اک سوالی عاجز کارن جیکر کرم کماوے
فضلوں کمی نہیں سرکارے جیہڑا شان گھٹاوے

عجب نہیں کوئی عبدالستار انوں مسکین نمانا
سنے پیاریاں یاراں خویشاں پاویں فضل ربانا

کیا اس بڈھڑی کارن کیتا کرم خداوند سائیں
ملیا حکم ضمانت فضلوں نبی اللہ دے تائیں

راضی ہو کر ضامن ہویا مرسل نبی یگانہ
اے مائی اج تیرے کارن کھلا فضل خزانہ

وعدہ کریں ضامن ہویا روز قیامت والے
فضل کنوں وچ جنت تینوں لیکر جاساں نالے

راضی ہو کر سارہ بی بی ساتھ نبی دے آئی
موجاں بھر کر پانی چلد ازوروں ٹھاٹھاں مارے
پاٹ گیا دریا وچکاروں بند ہویا سب پانی
اگلا ہو گیا دور شتابی دیر نہ لگی کوئی
جتنا چر صندوق مبارک ظاہر نہیں سی آیا
فوج سنے جد باہر آیا موسے نبی ربانا
تاں پھر اوہ صندوق مبارک موجب حکم غفاروں
یعقوب نبی دے نیڑے قبر تیار کرائی
نال محبت فاتحہ آکھو سارے اہل پیاروں
جتنا حال معلوم ہویا کجھ کر تصنیف سنایا
یارب شکر کراں میں تیرا بے حساب شماروں
طرح بیان جہانداکیتا تیرے نبی پیارے
یارب برکت سرورِ عالم کل نبیاں سرداراں
بخش گنہ بے پایاں فضلوں تیں بن ہور نہ کوئی
نظر دراز قیاسوں کیتی مشرق مغرب تائیں
اس در بار سوا نہ کوئی کرم کماون والا
خلقت ساری ایس جنابوں خوشی مراداں پاوے
آتش بلی چو فیر گناہاں رستہ صاف نہ کوئی
بدعملاں وچ عمر دہائی جد دل مو کالا ہویا
جویں کمینہ ناقص آہا خوبی اصل وکھالی
تیری کار عطائی یارب میری کار خطائی
جو سب مشرق مغرب تائیں مجرم او گنہارے
بیشک بے حساب دفتر وچ میرے بے پایاں
کوہ قافوں زمیوں آسمانوں وده بے پایاں آہے
ہر طرفوں وچ دنیا فانی ددر نہ حاصل ہوئی

جتھے تربت پاک نبی دی جاگہ آن وکھائی
عاصا ماریا پانی اتے رب دے نبی پیارے
ٹھہر کھلوتا بدل وانگوں قدرت پاک ربانی
رودھن جند مبارک وانگوں تربت ظاہر ہوئی
بند کھلوتا رہ گیا پانی اُچا کوٹ بنایا
پچھے پانی جاری ہویا سنتوں یار سجانا
لے گئے بیت مقدس اندر عزت ادب پیاروں
ملیاں خوب برابر قبراں ہو گئی دور جدائی
سنے مصنف سر مومن پر فضل ہووے رحماں
شان رسولاں حال رسولاں جویں کتابوں پایا
ذکر جیہاں طاقت مینوں بخش ہوئی سرکاروں
ساتھ وسیلہ لیکر عاجز کرے سوال دوارے
برکت سب اصحاباں ولیاں عابد نیکو کاراں
عدلوں نہیں امید خلاصی جو مجھ میں نقص ہوئی
تیں بن ہور نہ پایا دوجا رحم کنندہ سائیں
او گنہار سوالی آیا لے کر دست پیالہ
بدکردار ذلیل منہ کالا کس دروازے جاوے
بخشش کریاں فضل تیرے بن کتے نہ لبدی ہوئی
او گنہار خوار کمینہ میں در آن کھلویا
غفلت عقل ونجایا خاکی سر وچ مٹی پائی
تیں تھیں کار برابر ہو گئی تیری وارے آئی
میں تھیں برا نہ کوئی عاصی اندر عالم سارے
رحمت تھیں وہ مول نہ ہوسن کر رحمت لب یاراں
ذرہ نظر کرم دی ہووے انگ سب رووت اُڈا دے
قسم تیری میں نہیں دربا ہجوں رہی امید نہ کوئی

تسیں نہ پکڑو دوری میتھیں عرض کرو منظوری　　کرو دلیدی حاجت پوری بخشو قرب حضوری
سچ تمامی وعدے تیرے اول آخر تائیں　　کریں قبول کتاب ایہہ میرینوں بخشیں نیک جزائیں
لکھنے پڑھنے سننے والے جو سب مومن بھائی　　سنے مصنف سارے بخشیں رحمت کمی نہ کائی
یارب تیرے یاروں مومن کرن جو الفت میری　　سبھناں تائیں بخشیں فضلوں بیحد رحمت تیری
سن خویشاں سن یاراں مینوں ساتھ ایمان چلائیں　　کلمہ وحدت یاد کرائیں ساتھ رسول رلائیں
وقت نزع ایمان سلامت فضلوں بخشیں یاری　　نال محبت مار وبجاوے دشمن چور مکاری
زندگی وچہ نقصانوں بچنا اساں توفیق نہ کوئی　　وقت نزع ایمان بچاوے کسنوں طاقت ہوئی
سب نقصانوں حافظ ہوویں اپنی طرف بلائیں　　اپنا کتا ظالم ساڈے تکروں آپ ہٹائیں
شرم عزت اپنی دی مینوں شرم رسول پیارے　　برکت عزت کل نبیاں دی جو مقبول سہائے
برکت اہل البیت تمامی برکت کل اصحاباں　　سرصدقہ حسنین پیارے برکت چار کتاباں
یارب نظر عنایت یاروں کریں قبول دعائیں　　ہر منزل سن خویشاں یاراں رحمت پھیرا پائیں
گرد جوار محمدی بخشیں جنت وچہ رب سایاں　　ہر دوست خویشاں تھیں مینوں آون نہیں جدایاں
قبر سوال جواب تمامی رحمت کنوں سکھائیں　　فضل کرم تھیں نال اساڈے پل تھیں پار لنگھائیں
قسم اساڈی نیک اعمالوں حرص امید نہ کوئی　　گمراں آس دیو چہ پکی پاک جنابوں ہوئی
جے ہر مشکل منزل اندر نیک اعمال بچاون　　کیسے مکان امید نہ مینوں جھگڑ جھیڑیں جاون
جو بدہ روزی دنیا اندر بابجہ حساب پہنچائی　　اوڈنے مغفرت دی کجھ میتھیں ہوئی نہ شکرادائی
حق عبادت دا نہ ہو یا جویں عبادت تیری　　فضل سوا کس شے بی او پر میں کجھ کراں دلیری
دور مکان درازی منزل پلے خرچ نہ پانی　　سفر تیاری سر پر آئی ڈردی جان نمانی
شروا برابر اک نہ ہوئی میں تھیں نیکی والی　　بیشک میں ہر عملوں خالی نہیں امیدوں خالی
سکو ہی اپنے صاحب اگے حاجت عرض گذارے　　بھاویں اس تھیں خدمت اندر سستی ثابت آوے
عاصی سائل ہن دربار دل جیکر آس نہ پاوے　　کون رحیم کریم تساں بن جس دروازے جاوے
چھوڑ گئے سب کھلیاں مینوں خالی دوست جانی　　طاقت بدن تساب ستایا صاف جواب جوانی
بہت پیار جہاناں توں کیتا یار نہ بنیا کوئی　　عمل برے تہ شامت مینوں ذلت حاصل ہوئی
پھر ہر بے عزت کر در تھیں دور کرایا مینوں　　توں دربار دہ ہاک مینوں شرم کریمی تینوں
تیرے جیہا ستار نہ کوئی فضل کرم اسائیں　　میرے جیہا نہ کوئی عاصی مشرق مغرب سائیں

کر بُرِیایاں اپنی ہتھیں پیتے زہر پیالے
عدل کریں جے دوزخ ڈالیں میرا عذر نہ کوئی
مگراں میں جس لائق آیا کیتے کار گذاری
بخش گنہ بریایاں یارب دور نہ کر دربار وں
سچی توبہ میں عاصی نوں بخش اپنی درگاہوں
جس عملوں توں راضی یارب ٹوراوتیوں ل مینوں
شیطان نفس زور آور ظالم ہر دم غالب ہووین
اس دشمن کافر کرمارے کتنے لوگ سیانے
کجھ نہیں طاقت عمل میرے نوں باجھوں تیری یاری
وحدت کلمہ یاد کراویں تلخی کنوں بچاویں
قبر عذاب سوال جواباں ہیں توفیق نہ کائی
پُل تھیں پار لنگھاویں سانوں جلدی نال آسانی
دہشت ہول قیامت سختی گرمی حشر عذابوں
وزن حساب ہووے جد عملاں شرم کریمی تیتوں
کریں عنایت قرب حضوری عیب چھپاویں سارے
سن خویشاں استاداں یاراں بھی شاگرد تمامی
بہت مراداں لوچ رہیاں سب افسوس مٹائیں
گن گن حاجت عرضاں دستن نہیں ضرورت کوئی
ایہو بضاعت میری طرفوں کر منظور خدایا
واحد اکبر مالک سینا دلوں پچھانوں تینوں
سرور عالم دی ہو راہبی جو فرماں برداری
غم بیہودہ الفت فانی فاسد وہم تمامی
بدلہ اس دا الفت اپنی بخشش کریں حضور دل
ہر منزل وچ دونویں عالم سونپے خاص تسانوں
تینوں علم جو شاعر بنکر میں نہیں قصد اُٹھایا

شرم نہ پکڑی غفلت یاروں بکھرا مہو سکا لے
کیا مقدور جے آکھے کوئی نہیں عدالت ہوئی
اپنی کار کرے جس لائق صاحب صفت غفاری
بخش طفیل حبیب محمد صفت ستاری یاروں
جس لغو بے تھیں مونوں اول تھیواں پاک گناہوں
قسم تیری میں ظاہر باطن سب کجھ سونپیا تینوں
اجے بھی مینوں کیا غم سایاں توں اک ناصر ہوویں
وقت نزع دے حافظ ہوویں بخشیں ہوش ٹکانے
فضل تیرے بن بچنا مشکل سخن پکا اعتباری
ساتھ ایمان چلاویں مینوں ساتھ رسول ملاویں
اپنے دوست سر صدقہ فضلوں کریں عطائی
سر صدقہ سردار محمدؐ بخش کریں ارزانی
سر صدقہ سردار محمدؐ کرنا فضل جنابوں
یارب نرم عدالت ہووے کریں خوار نہ مینوں
سر صدقہ سردار محمدؐ حسنؓ حسینؓ پیارے
بخشیں ساتھ محمدی مینوں کر کے فضل گرامی
ساریاں آساں پوریاں ہوون کریں قبول دعائیں
حال تمامی واضح تینوں جو کجھ دل وچ ہوئی
ذکر جو تیریاں محبوباں دا ہیں نذرانہ لیایا
برحق کوئی شریک نہ تیرا لوجن لائق مینوں
یارب کریں نصیب میرے لوچہ بخشیں حُب پیاری
خارج کر دل میرے وچوں یا معبود گرامی
رحمت قدم مبارک یا وین جان ہووے ورول
عزت ایمان برکت مالوں چور نہ لُٹن سانوں
مگراں میں نذرانہ لیکر بخشش منگن آیا

احسن قصہ وچہ قرآنے ذکر تساں فرمایا — احسن پڑھے جو محسن ہوسی شوق ہمیشہ دل آیا
اس دریا وچہ وحدت والے نال محبت تر سن — مشرک بدعتیاں دل دوزخ سنکر بدرنہ کرسن
اے پر کر انصاف جو سنسی کھوٹا کھرا پچھانے — انشاء اللہ لذت لیسی اندر شوق ربانے
بعضے لذت لین گلاں دی مینوں غرض نہ کائی — جیونکر محفل شان امیراں ویکھے کھلا سودائی
یارب ایس کتاب اندر ہیں لکھی طرح جہناں دی — ایہو سوال جو مجلس اندر بخش کریں سبھناں دی
وچہ حیاتی ہور مماتی بخش انعام حضوروں — سب کجھ رحمت عام خزانے لین نہ جانا در روں
ناقص لوکاں پاس عجیبہ جو کوئی لے جاندا — بیشک طاقت قدر موافق عزت بخشش پاندا
اساں بھی آس تساڈی کر کے ہدیہ نظر گذاری — کجھ پرواہ نہیں اس سرکارے بیحد گنج غفاری
کر کے آس آوازہ کیتا خبر حضوروں آوے — فضل انعام شتابی کر کے رحمت دیر نہ لاوے
شعر کرن دی عقل نہ مینوں طاقت علم نہ کوئی — نگران بخشش منگن کارن حرص دلے وچہ ہوئی
قصص المحسنین اس کارن میں اس دا نام نکالیا — جو بہت حبیباں دا وچہ اس دے ذکر بیان سنایا
سنہ ہجری تیراں سو گذرے بھی نو سال تمامی — نو ماہ اس پر ہور زیادہ برکت رب گرامی
اس تصنیف تیاری پائی حاجت پوری ہوئی — اجر ثواب خدا ہن مینوں دیون ہار نہ کوئی
یارب میں جو اس وچہ لکھیا کریں قبول جمائیں — رحمت فضلوں رحمت عالم رحمت نال ملائیں
وقت نزع دے کلمہ وحدت یاد کرائیں مینوں — کل مراداں ظاہر باطن خاص سپرداں تینوں

خاتمہ اور تاریخ

بابجہ حساباں حمد خداؤں جس نے بخشی یاری — کر کے فضل تیار کرائی ایہ تصنیف پیاری
اس پر عمل کماون والے لین نیک جزائیں — جہناں محبت کوشش کیتی اجر دیسی رب سائیں
شہر لاہور آیا میں عاجز جدوں کتاب لیاندی — ہوئے شریک تساں بوں مومن نیک برات جہناں دی
کرن سوال تاریخ جو مومن حضرت یوسف والی — ذکر سناواں خبر کتاباں جانے صاحب عالی
دو ہزار تے بجہ دو سو آہے سال دیہاڑے — جنم لیا آدم تھیں پچھے یوسف نبی ربانے
پنجسو تیرے ہور نوے سالاں گذرے نوح طوفانوں — حضرت یوسف پیدا ہویا فضل خدا رحمانوں
دو سو تے اکو بجہ سالاں عرصہ جدوں وہانا — بعد وفات خلیل اللہ دے جمیا نبی ربانا
اک روایت چار سو بہہ سالاں راوی ذکر لیا یا — بعد یوسف تھیں حضرت موسیٰ رب نے نبی او پایا
اک ہزار تے چھ سو پینٹھ گذریا سال زمانہ — بعد یوسف تھیں پیدا ہوئے عیسیٰ نبی یگانہ

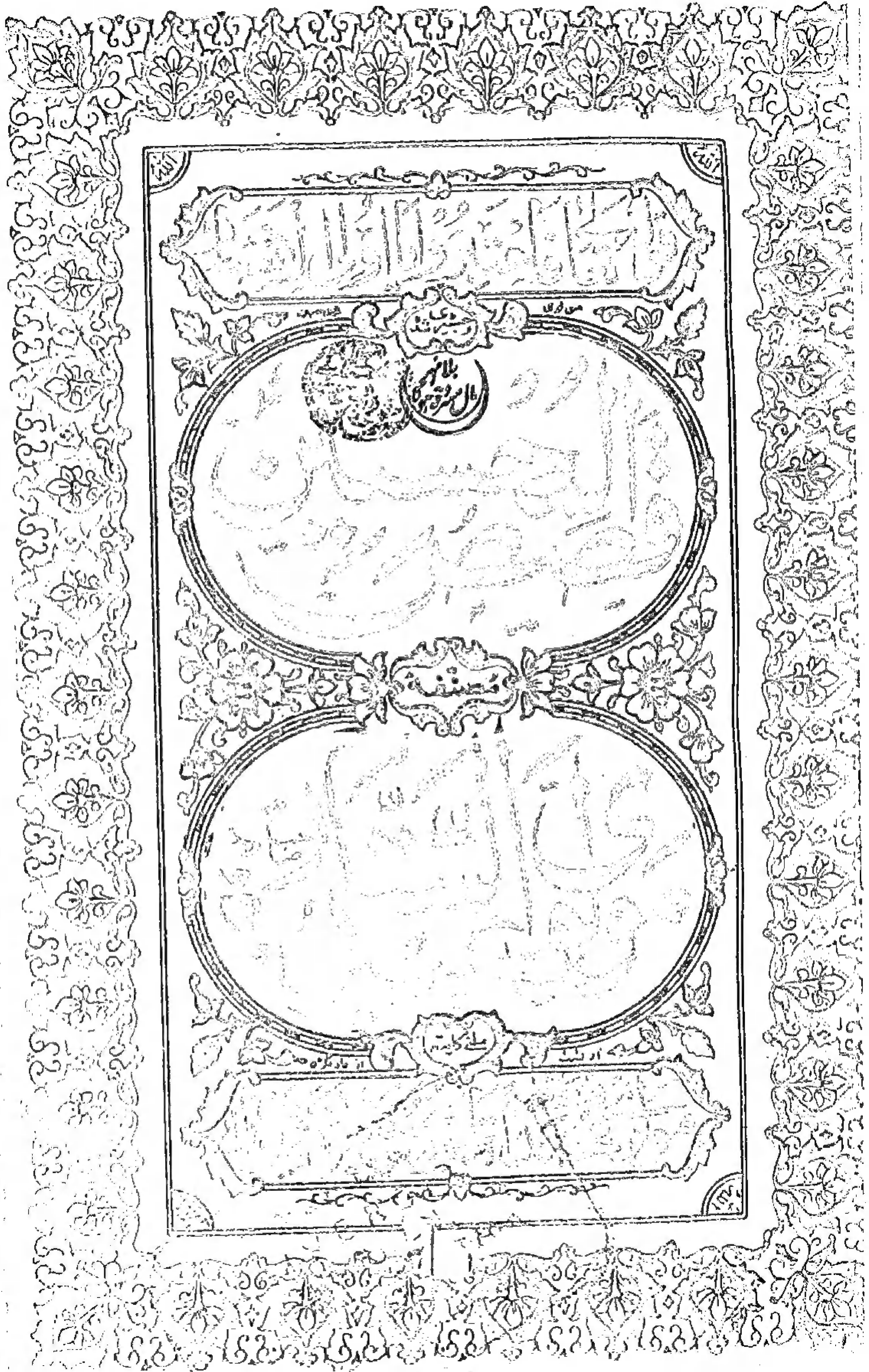
رتن ہزار اکالوے چھ سو سال رواشت آئی
تیراں سو تیراں سنہ ہجری وچہ حساب تمامی
بول دعا کجھ حق تنہاندے عاجز عبدالستارا
میاں کریم بخش پر ہووے رحمت فضل جنابوں
یارب تس ایمان سلامت دولت برخورداری
میاں جلال الدین تے میاں نظام الدین تیائیں
جیونکر دولت عزت بخشی توں اپنی سرکاروں
میاں شمس الدین اپر توں نظر کرم دی پائیں
راہ مولا اس بخشیا مینوں عجب مکان پیارا
یارب بدلہ ہر خدمت بخشیں نیک جزائیں
غلام احمد جو مولوی صاحب وچہ مسجد بادشاہی
ظاہر باطن بخش خطایاں فضل کریں درگاہوں
بھی مولوی دل محمد اُپر ہووے نظر کرم دی
بھی عمر صدیق عثمان علی وا میل کریں اس تائیں
بخشیں مجلس جنت فضلوں عالی ذات رسولاں
کریں اساں نوں لائق فضلوں جنت والیاں تھاواں
نال آں ساقی وقت نزع دے ساتھ ایمان چلائیں
محشر اندر سر پر سایہ نوروں عرش ربانا
احمد بابا مخدومی اُپر نظر عنایت پاویں
جیونکر غلطی انہاں نکالی کوشش نال کتابوں
فضل تیرا لکھنٹ چاہندا ناہیں جے ایں وگنہا رے

سنہ ہجری تقسیم اول یوسف پیدا ہویا بھائی
دو ماہ گذرے چودہویں سالوں چھپی کتاب گرامی
فضل الٰہوں پاس جنہاندے ملیا نیک گذارا
کوشش کر جس عملوں فضلوں حصہ لیا حسابوں
فضل ہدایت خیریں گذرن سن اولاد پیاری
فضل الدین تے سن اولادوں فضلوں کرم کمائیں
دینی دولت خوشیاں پاون فضل عنایت یاروں
دوہیں سرائیں دربارائیں ساتھ رسول ملائیں
پلنگ ڈیرے بالاخانے جاری سرچشمہ یارا
ساتھ ہدایت خوشی مراداں اندر دوہیں سرائیں
راہ توحید ایمان سلامت پاوے فضل الٰہی
اوہ راہ بخش انہاں نوں مینوں توں بخشیں جس راہوں
سنے مصنف اسنوں بخشیں فضلوں ساتھ محمد ؐ دی
پاک جمال وکھالیں فضلوں کریں قبول دعائیں
رحمت نال دہا دیں درجے قرب جویں مقبولاں
جس وچہ قصر نورانی ہوسے میوے رحمت چھاواں
کال ہوش عنایت فضلوں کلمہ یاد کرائیں
پار کریں گرداب عذابوں میل رسول ربا
بدلہ صاف کتابوں اس دا فضر صاف بنا دیں
دور کریں سب اس دی غلطی کرکے فضل جنابوں
پل دوزخ تھیں پل کرم دی جلدی پار لنگھارے

دعا منگن ہیں نکارن مومن کراں سوال نمانا
فاتحہ کلمہ ترے قل پڑھ کر ختم درود پہنچانا

نمبر ۱۳۰

تعلیمی پرنٹنگ پریس بیرون شیرانوالہ دروازہ لاہور میں باہتمام ... ناظم مینیجر چھپی

۱۳۴۰ ھ